DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

🔸 **Kitapların olduğu kanalımız**
https://t.me/cevirigiller

🔸 **Sohbet Grubu**
https://t.me/cevirikitaplarsohbet

🔸 **Çeviri Yedek Grubu**
https://t.me/+_goTIlRZrUEwZmRl

🔸 **Kitap Terimleri ve Kısaltmalar**
https://t.me/kitapterimleri

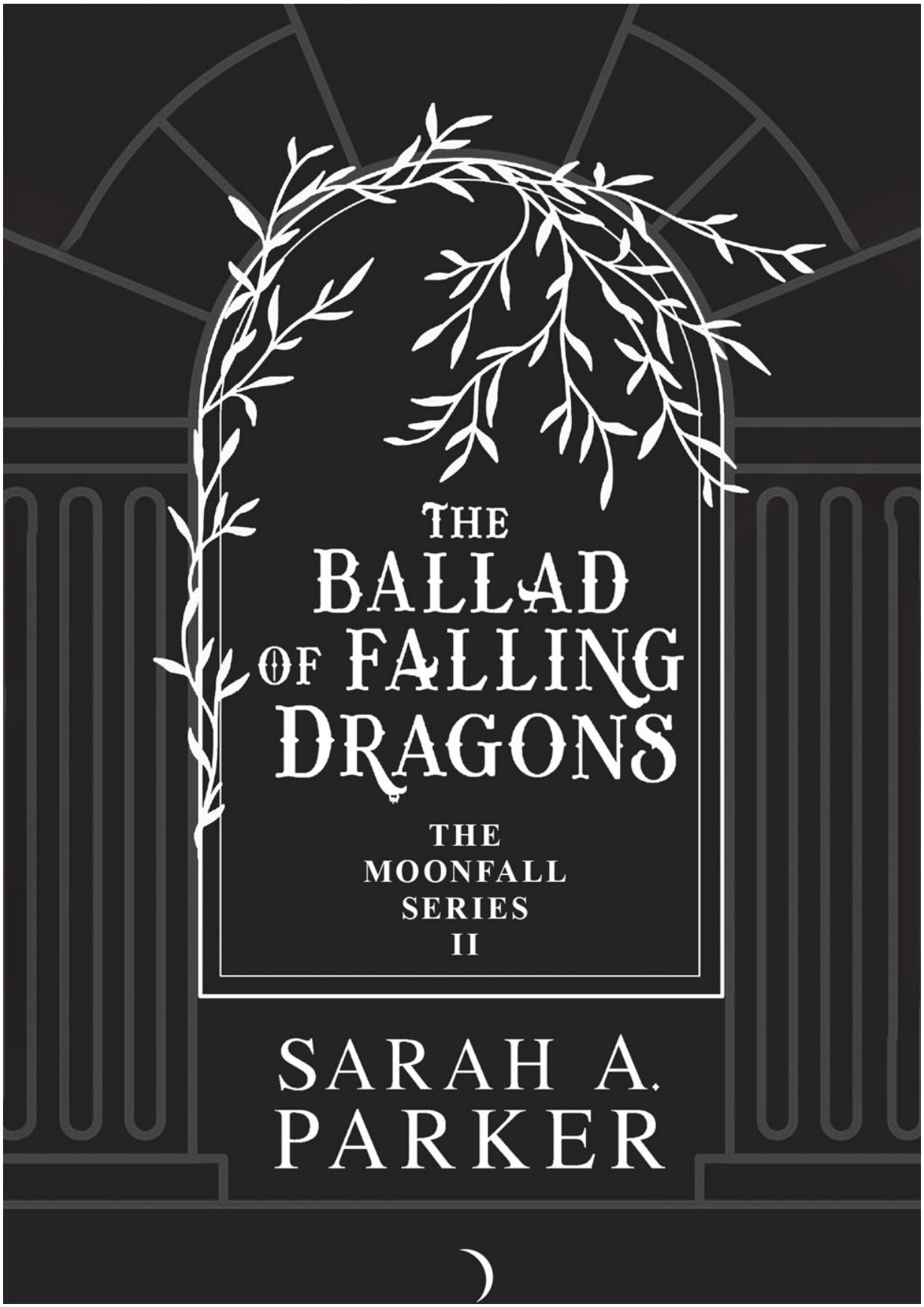
🔸 **Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz**
https://t.me/cevirigilleryorum

🔸 **Instagram Sayfamız**
https://www.instagram.com/cevirikitaplar/

Not:
Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

TELİF HAKKI

HarperVoyager
HarperCollinsPublishers Ltd.'nin bir markasıdır.
1 Londra Köprüsü Caddesi
Londra SE1 9GF

www.harpercollins.co.uk

İlk olarak HarperCollinsPublishers Ltd tarafından 2026 yılında yayınlanmıştır.

Telif hakkı © Tree Sap Books Pty Ltd (ACN 662 115 139) 2026

Harita @virginiaallyn tarafından hazırlanmıştır.
Başlık görselleri @alicecaoillustration tarafından hazırlanmıştır.
@editorandquill tarafından yapılan geliştirme düzenlemeleri.
Diahann Sturge-Campbell tarafından tasarlanmıştır.

Kapak tasarımı Aubrey Troutman'a aittir.
Kapak illüstrasyonu © Aubrey Troutman, A.T. Cover Designs LLC
Kapak görselleri: Adobe Stock

Sarah A. Parker, bu eserin yazarı olarak tanınma hakkına sahip olduğunu savunmaktadır.

Bu kitabın katalog kopyası British Library'den temin edilebilir.

Bu roman tamamen kurgusal bir eserdir. İçinde geçen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek kişilerle, yaşayan veya ölülerle, olaylarla veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu yayının herhangi bir yazarının, katkıda bulunanının veya yayıncısının münhasır haklarını sınırlamamak kaydıyla, bu yayının üretken yapay zeka (YZ) teknolojilerini eğitmek için yetkisiz kullanımı açıkça yasaktır. HarperCollins ayrıca Dijital Tek Pazar Direktifi 2019/790'ın 4(3) maddesi kapsamındaki haklarını kullanmakta ve bu yayını metin ve veri madenciliği istisnasından açıkça muaf tutmaktadır.

Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakları Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-kitabın metnine ekranda erişme ve okuma hakkı size münhasır olmayan, devredilemez bir şekilde verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü, HarperCollins'in açık yazılı izni olmadan, elektronik veya mekanik, bilinen veya gelecekte icat edilecek herhangi bir biçimde veya yöntemle çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik yapılamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sistemine kaydedilemez veya sokulamaz.

Kaynak ISBN: 9780008710330
E-kitap Sürümü © Mayıs 2026 ISBN: 9780008710354
Sürüm: 2026-03-26

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ADANMA

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İçindekiler

Kapak
Başlık Sayfası
Telif hakkı
Adanmışlık
Kitap Hakkında
Harita

Önsöz
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Diğer Geçmiş
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26

Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Diğer Geçmiş
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54
Bölüm 55
Diğer
Bölüm 57
Bölüm 58
Bölüm 59
Bölüm 60
Bölüm 61
Bölüm 62
Bölüm 63

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 64
Bölüm 65
Bölüm 66
Bölüm 67
Bölüm 68
Bölüm 69
Bölüm 70
Bölüm 71
Bölüm 72
Bölüm 73
Bölüm 74
Bölüm 75
Bölüm 76
Bölüm 77
Bölüm 78
Bölüm 79
Bölüm 80
Bölüm 81
Bölüm 82
Bölüm 83
Bölüm 84
Bölüm 85
Bölüm 86
Bölüm 87
Bölüm 88
Bölüm 89
Bölüm 90
Bölüm 91
Bölüm 92
Bölüm 93
Bölüm 94
Bölüm 95
Bölüm 96
Bölüm 97
Bölüm 98
Neva Geçmişinde yaşadım.
Raeve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Epilog

Aile Ağacı
Sözlük
Telaffuz Kılavuzu
Teşekkürler
Tetikleyici Uyarılar
Sarah A. Parker tarafından
Yayıncı Hakkında

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KİTAP HAKKINDA

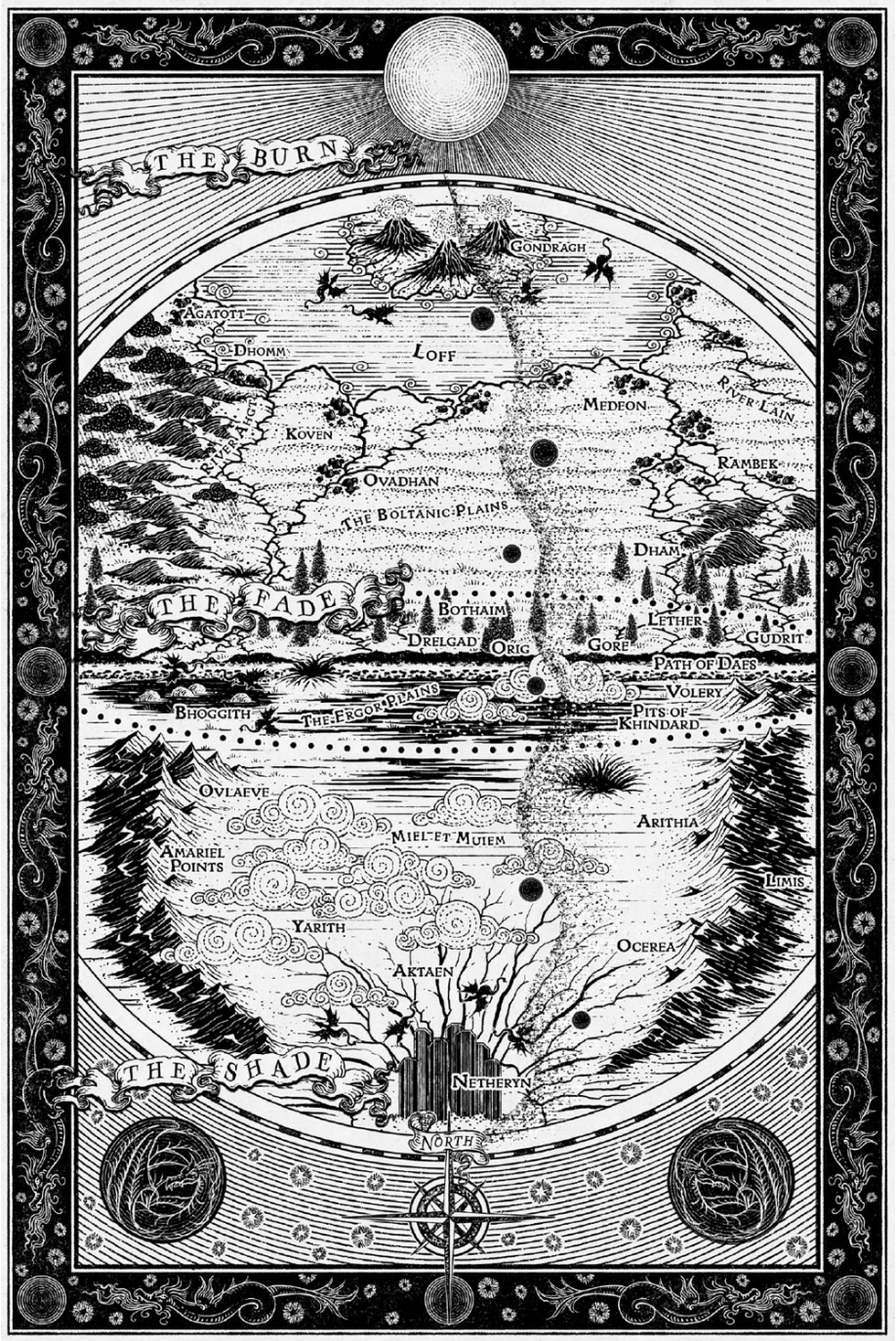
Bu kitap, bazı kişiler için rahatsız edici olabilecek açık içerik ve karanlık unsurlar içermektedir.

Tüm uyarıların tam listesi için lütfen kitabın sonuna bakınız.

Kitabın sonunda bir sözlük ve telaffuz kılavuzu da bulunmaktadır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

HARİTA

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

O gün alışılmadık derecede sessizdi, Loff, yalnızca en keskin yansımayı sunan temperli bir cam levha gibiydi. Ne bir esinti çimenleri dalgalandırıyor ne de keskin köşelerden gıcırtı çıkarıyordu; Gondragh'ı kavuran volkanlar, uzun bir aradan sonra ilk kez homurdanmalarını dindiriyordu. Tek bir kaya bile, emredilmedikçe yerinden oynamıyordu, hareket hızlı ve zorlanmadan gerçekleşiyordu. Bulutlar bile ağlamayı reddediyordu, tıpkı acı dolu bir hıçkırık karşısında nefesini tutan paramparça bir yüz gibi.

Sanki Ignos, Bulder, Clode ve Rayne bilinçlerini başka bir yerde birleştirmiş gibiydiler. Sanki izliyorlarmış gibiydiler.

Dinleme.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Halk bu garip olayı uzun uzun düşündü ve Yaratıcıların şarkılarını duyabilenler, o gün yaşanacakları göz önünde bulundurarak, bunun kötü bir alamet olduğunu söyleyeceklerdi. Gökyüzünde, Gölge'nin üzerinde tünemiş duran büyük gümüş Ay Tüyü'nün, yüksek yerinden sallanmak üzere olduğu söylenecekti.

Önce, dayanılmaz acı ve yalnızlıkla kıvranan birinin ağzından bir çığlık yükseldi. Sanki çok sıkı dikilmiş bir dikiş patlamış gibiydi. Sonra da sözler geldi; susamış bir kalbin filizleri, kadının göğsündeki acıyı dindirme umudundan başka pek bir şey düşünülmeden.

Sonrasında yaşananlar, Yaratıcıların da aynı şiddetle çığlık atmalarına, seslerinin kötü bir önseziyle titremesine neden oldu.

Daha sonra …

Slátra, gökyüzünden ışıldayan bir yumurta gibi düştü ve öyle bir hızla aşağıya doğru indi ki, ardında alevler yükseldi. Olayı gören ve hayatta kalıp hikayeyi anlatanlar, daha sonra, ayın öyle bir güçle çarpmasından hemen önce, etraflarındaki toprağın bir kabulleniş nefesi verdiğini, tüm dünyanın bir anlığına sarsıldığını, bir titreme gibi titrediğini söyleyeceklerdi. Bu olay, çoktan gecikmiş bir hesaplaşmayı beraberinde getireceği için oldukça yerinde bir benzetmeydi.

Yaratıcılar, o aydan dişi bir varlığın çıktığını, gözleri parıltı ve mürekkeple kaplı, kafasındaki kemiğe kadar uzanan bir yarıktan kan sızan, güzel ve ışıldayan enkazdan sendeleyerek kurtulduğunu izlediler. Acımasız bir niyetle Arithia'ya doğru ilerlerken... yakalandı. Boyun eğdirildi. Kan susamışlığıyla köpüren bir erkeğin bulunduğu bir dağın altındaki bir hücreye atıldı.

İşkenceye maruz kalışını izledi. Kalbi katılaştı.

Bileylenmiş.

Biliyorlardı ki, son burada, çok uzun zaman önce gerçekleşmiş bir şeyin yankısı arasında başlıyordu. Ayın düşürdüğü bu peri kızının bir zamanlar sevdiği erkek, kalbi acıyla dolu ve ağzı dünyayı toz haline getirebilecek sözlerle ovalarda dolaşıyordu. Her şeyin sonunu, herhangi bir ayın düşmesinden daha hızlı ve daha şiddetli bir şekilde getirebilirdi.

Kader, işleri yoluna koymalarına engel oluyor, onları çok dar ve boğucu bir köşeye sıkıştırıyordu.

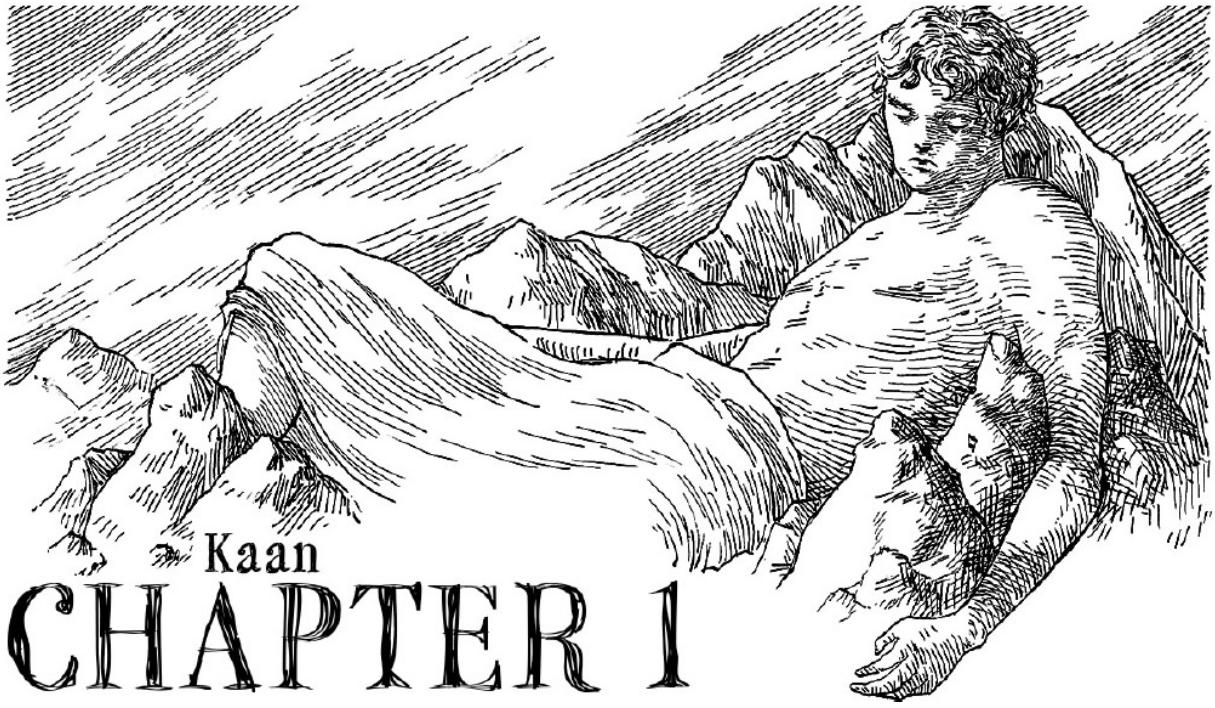
Savaşmadılar, çünkü yanlış yaptıklarını biliyorlardı. Savaşsalar kaybedeceklerini biliyorlardı. Çünkü küçük tuzaklarını kurup Caelis'i paramparça ettikleri, onu çığlık atan bir yığına dönüştüren bir kafese

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tıkadıkları gün, hesaba katmadıkları tek bir şey vardı. Sonsuza dek eşsiz kalacak, muazzam bir güce sahip bir şey.

Aşk.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Slátra'nın yan tarafındaki girintili çıkıntılı deliğin soğuk, kireçlenmiş kenarlarını yokluyorum, özellikle keskin bir kenar parmağımın ucunu çiziyor. Acı neredeyse hissedilmiyor, his kayıp bir arkadaşın şarkısına benziyor. Neredeyse kıymetli; ellerimdeki birçok yara bu güzel gümüş aya atfediliyor.

Ona.

Yavaş adımlarla, demet halindeki Ay Tüyü'nün etrafında daha da ilerleyerek başka bir deliğe ulaşıyorum; bu delik o kadar derin ki tüm kolumu içine sokabiliyorum ve ancak arkasını hissedebiliyorum. Bininci kez kontrol ediyorum, bir sonrakine geçmeden önce şeklin net olduğundan emin oluyorum. Eksik parçaları ellerimde tuttuğumu ve onları yerlerine geri koyduğumu hayal ediyorum.

Bir istek değil.

Bu, karmaşık bir bulmacayı tamamlamak gibi, işi bitirme arzusundan ibaret değil.

Ama o gökyüzünden düştüğünden beri beni harekete geçiren, ruhumun derinliklerinde yatan bir dürtü var; bu dürtü, Raeve'i o hücrede dövülmüş ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kanlar içinde bulduktan sonra bile, rüyalarıma ve her uyanık nefesime nüfuz etti.

Avucumu Slátra'nın kapalı gözlerinin arasına bastırıyorum. "Tekrar bütün olacaksın," diye hırıltılı bir sesle konuşuyorum, boğazım o kadar sıkışık ki temizlemek zorunda kalıyorum. Derimi ısıran dondurucu soğuğa rağmen başımı onun başına yaslıyorum. "Varoluşuma yemin ederim, her bir parçayı bulup sana geri getirene kadar rahat etmeyeceğim."

Kıpırdamıyor. Gözlerini açıp sırlarını açığa vurmuyor. Kesinlikle göğsümdeki bu girintili çıkıntılı boşluğu doldurmuyor, sanki bir şey yerinden çıkmış gibi. Elluin gittikten sonraki birçok aşamada bu hisse çok alıştım.

Raeve olarak dünyaya gelmeden önce onu kucaklayan o pürüzsüz boşluğa bakıyorum ve fazla hassas kalbimde farklı bir acı alevleniyor... görmezden gelmek imkansız.

Aklım onun nerede olduğuna kayıyor. Líri'nin Raeve'nin gittiğini anladığında nasıl da durmadan feryat ettiğine. Raeve'nin onu burada, Yanıklar'da bırakıp kendi başına intikam almaya karar verdiğine.

Aşktan uzaklaşmak.

Her tiz ulumayı tüm benliğimde hissettim. Hâlâ da o mağaraya her adım attığımda ya da Rygun'un mağaranın ağzındaki yuvasından gelen düşüncelerinin bana ulaşmasına izin verdiğimde aynı şeyi hissediyorum... Gerçi küçük Ay Tüyü artık daha az uluyor gibi. Sanki pes ediyor.

Nedense bu daha da kötü.

Slátra'nın gözlerinin arasına bir öpücük konduruyorum ve merdivenlere doğru yöneliyorum, gümüş ışığının buz gibi gelgitinden gerçekliğe doğru adım atarken sakalımdaki kırağıyı silkeliyorum. Yapraklı sarmaşıkların arasından geçerek, uzaktan gürleyen fırtınanın ağırlaştırdığı ılık havaya, su birikintilerine damlayan ıslak çiçeklerin yanından çıkıyorum.

Süitimin kapısına vardığımda, parşömen kanatlarının çırpınış sesi dikkatimi gökyüzüne çekiyor.

Yaklaşan tarlakuşunun konması için elimi uzattım, kalbim Raeve'den gelmiş olabileceği düşüncesiyle sarsıldı. Belki de bana beni önemsediğini ama geri dönmeyeceğini söyleyen bir nottu. Yüzüme söylemeye cesaret edemediği bir şeydi bu.

Tarlakuşunu ezene ve kabilelerin yerel dilinde yazılmış mesajı baştan sona okuyana kadar nefesim kesilmiyor.

Raeve'den değil.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İçime buz gibi su fışkırması gibi bir rahatlama hissi doldu.

Terros'tan gelen mesajı tekrar okudum ve Rekk'in arkasında eyerlenmiş halde Bothaim'e doğru yaptığı yolculuk ve yaklaşan ölümüne doğru uçurulması hakkındaki güncellemeyi değerli buldum.

Gelişmelerini duyduğuma sevindim, tarlakuşu şeklindeki battaniyeyi tekrar katlayıp cebime koydum. Hava şartları elverişli olursa, iki veya üç döngü içinde Bothaim'e ineceklerdir.

Raeve'in orada beklediğinden hiç şüphe yok. Rekk'i diri diri derisini yüzmeye hazır. Umarım oyun bitmeden önce ölüm için yalvarır.

Umarım damarlarındaki kan arzusundan kurtulur.

Bu düşünceyi bastırarak kapıyı ardına kadar açıp perdeleri ittim. İçeriye doğru ilerlemeden önce perdelerin iyice kapalı olduğundan emin oldum, parmaklarımı lavtamın üzerinde gezdirdim. Kaşlarımı çatarak lavtayı raftan aldım, kalçama yasladım ve başparmağımı yıpranmış tellerin üzerinde gezdirdim…

Özgürce tınlayan tenor sesi, gergin ve tiz bir tınıyla göğsüme saplanıyor. Elluin'in uzun zaman önce ayrılmasından beri içimde yankılanan acının bir yankısı bu.

Kalp kırıklığımın ezgisi. Aşkımın ve kederimin ezgisi.

Telleri çoktan değiştirmeliydim ama bu sesi değiştirirdi. Bu da içime sinmedi. Özellikle de Slátra onu göğe taşıdığından beri sadece onun için çaldığım için. Kalbini bana geri getirme umuduyla ruhuna özel bir melodi.

Belki de daha hırslı oynamalıydım.

Boğazımı temizleyerek aleti yerine koydum ve yanmış brendi kadehimin kapağını açıp bir yudum doldurdum. Yudumladım, içki mideme doğru hızla inerken küçük masa çekmecesini açtım ve otuz döngü önce içine tıkıştırdığım cam şişeyi çıkardım.

İçerideki girdap gibi dönen sisleri görünce içimde bir suçluluk duygusu uyandı, sanki küçük bir kasırgayı kafese hapsediyormuş gibiydi.

Hata.

Deri koltuğa iyice çöktüm, bir yudum daha aldım, bardağı kenara koydum, sonra şişeyi masaya yerleştirdim ve mantarını açtım.

Borg, homurdanan bir sis fışkırmasıyla dışarı akıyor, büyüdükçe çalkalanıp yayılıyor. Kendi üzerine katlanıyor, sonra bir palet büyüklüğündeki örtüden daha büyük bir hale geliyor—neredeyse tamamen şeffaf—sonra tekrar yoğun, dalgalanan bir kütleye dönüşüyor, benden biraz daha büyük, siyah gözleri parıldıyor—

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Öfke mi? Hayır. Hayal kırıklığı.

Bu daha da kötü.

"Kayıp kral geri döndü," diye mırıldandı memnuniyetsiz yetim, önümde soluk bir fırtına bulutu gibi, şişesine bağlı halde süzülerek.

“Borg. Ben de seni özledim.”

“Hareketlerin söylediklerinle çelişiyor.” Ağzını uzunlamasına uzatıyor; dağınık, yırtık bir boşluk oluşuyor. “Bir dahaki sefere beni bir çekmeceye tıkmayı düşünürsen, yapma.”

Çenemi öne eğdim, elimi göğsüme yumruk yaptım. "Haklısın dostum. Düşüncesizce davrandım. Lütfen içten özürlerimi kabul et."

“Duruma bağlı.” Ağzını bir kez daha yana doğru bükerek, “Bana daha güzel bir kavanoz bulabildin mi?” dedi.

Bok.

"Üzerinde hala çalışıyorum—"

“Yalanlar.” O kadar hızlı öne atıldı ki, kollarımın tüyleri diken diken oldu. “Yüzden fazla evre geçirdim ve hala aynı çirkin şeyin içindeyim, bir mantar tıpasıyla yerimde sabitlenmiş durumdayım.”

Kaşımı kaldırıyorum. "Büyük bir penceresi var..."

"Önceden akla gelmiş gibi bir çekmeceye atıldığımda her şeyin bir anlamı yok."

Dudaklarımda hafif bir tebessüm belirdi. "Haklısın."

Borg uzun ve derin bir nefes alıyor, ağzıma iyice yaklaşıyor, sanki oraya girip organlarımı istila edecekmiş gibi. Bu her seferinde tüylerimi diken diken ediyor. "Nefesinde içki kokusu alıyorum."

"Aslında."

"Beni doyurmaya mı geldiniz?"

Bardağıma uzanıp dudaklarıma götürdüm, bu da onu geri çekilmeye zorladı ve bir yudum daha aldım. "Duruma bağlı," diye tısladım dişlerimi sıkarak, her zamanki oyunu oynuyordum.

Bana kocaman bir sırıtışla bakıyor, sonra da sisli tırnaklarının altından buğuyu temizliyormuş gibi yaparak geri çekiliyor. "Elluin'den hala haber alamadım, diğerleri de alamadı. Ancak Gore'da iyi beslenmiş bir kardeş, yakın zamanda ruhların onunla konuşmak için can attığı bir periyle karşılaştı. İlginç bir şekilde, bazıları düşmüş Neván ailesinin üyeleriydi."

Kalbim neredeyse göğüs kafesimden fırlayacak gibi.

Kanım kaynarken, bakışlarım hala tırnaklarında olan Borg, "Büyük bir ikramiye karşılığında," diye devam ediyor, "kardeşimden iletmeyi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

umdukları mesajlar hakkında bilgi edinmesini isteyebilirim..."

"Kardeşlerine Elluin'in ruhunu aramayı derhal bırakmalarını söyleyeceksin," diye kükredim öyle bir güçle ki oda titredi, ellerim o kadar sıkı yumruk olmuştu ki bardağımda bir çatlak sesi duyuldu. "Ya da onunla bağlantılı herhangi birini."

Borg, sanki onu yaralamışım gibi, elini göğüs boşluğu olduğunu tahmin ettiğim yere bastırdı. "Ama Elluin'in ruhuyla bağlantı kurmayı başarırsam beni bir çağ boyunca besleyeceğine yemin etmiştin—"

"Yoksa seni sislerin içine geri atarım."

Çiçeğe benzer bir büyüklüğe büzülerek, titreyen bedeninin içinde kocaman görünen gözleriyle bana bakıyor.

Oraya geri dönmek istemiyor. Benimle çok daha iyi besleniyor.

"Peki ya değerli ay parçalarınızın geri kalanını bulduğumuzda?" diye alaycı bir şekilde sordu, normal boyutuna geri dönüp üzerime doğru eğilerek. "Peki ya ben? Beni Sislerin içine mi atacaksınız? Yoksa yaşlanıp bunayana kadar bir çekmecede mi bırakacaksınız ki varlığımı bile unutasınız?"

Sözleri canımı yakıyor, ona olan saygımı yumuşatıyor. Bir mantar tıpa ile kapatılıp bir çekmeceye saklanmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum.

“Hâlâ senden faydalanabilirim, Borg. Ve seni bu son yüz evrede olduğu gibi tıka basa doyuracak bolca acı dolu anım var. Ama akıllı olsaydım,” diye mırıldanarak bir yudum daha aldım, “seni daha tatlı bir iştahı olan bir kardeşle takas ederdim.”

Bu kez buğulu ellerinin ikisi de göğsüne yapıştı. "Bunu yapmaya cüret edemezsin. Ben her zaman mütevazı bir hizmetkar oldum."

Açgözlü, sadist bir hizmetçi. Ama ne kadar acımasız olsa da, bu kimsesiz kız beni neredeyse Rygun kadar iyi tanıyor.

Acılarımın, kayıplarımın çoğunu o tattı. Her ne zaman acı veren bir şeyi yüzeye çıkarsa, her anı bilinçli bir şekilde yaşamam gerektiğini hatırlıyorum. Tüm kalbimle saygı duymalı ve sevmeli, böylece pişmanlığın kangrenini uzak tutmalıyım.

Çoğunlukla.

“Böyle bir şeye asla cesaret edemezdim,” diye teyit ediyorum, her kelimesinin arkasındayım. “Sen sadık bir müttefik ve çok değerli bir dostsun.”

Borg, şişkin göğsü hariç her şeyini indirir ve ince tırnaklarının altındaki buğuyu temizlemeye geri döner. "Ne kadar değerli olsam da, şu anki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

neredeyse açlıktan ölmek üzere olduğum göz önüne alındığında, ikimiz için de kötü bir haberim var."

Kaşımı kaldırıyorum. Ona gerçekten aç kalmasının imkansız olduğunu hatırlatmaktan vazgeçiyorum.

“Ne yazık ki, sevgili parçalarınızın nerede olduğuna dair size bildirecek bir haberim yok, ancak Hareket Eden Sisler yüz yılı aşkın süredir olduğundan daha kuzeye doğru ilerliyor.” Elini sallayarak yaptığı işi inceliyor. “Umarım içerideki kardeşlerimden biri yakında bir şey fark eder.”

Hayal kırıklığının acısını bastırmaya çalışarak başımı salladım. "Bunu bilmek güzel."

Diğer eline geçerken, "Belki de öğrenmek istediğiniz başka bir şey vardır?" diye cilveli bir şekilde soruyor.

Sesindeki o açgözlülükten kaynaklanan pürüzlülüğü görmezden gelmek zor.

“Aslında var. Üç kişinin nerede olduğuna dair bilgi arıyorum.”

O kadar hızlı öne atıldı ki, göz temasını sürdürme çabasıyla neredeyse şaşı bakışlara dönüşen gözlerimle nefesimi tuttum. "Devam et..."

Kendime biraz kişisel alan yaratmak için bir yudum daha alıyorum, sonraki sözlerim tıslayarak çıkıyor. "Veya, kız kardeşim. Kyzari, yeğenim. Ve Roan, simyacım. Hepsine birer serçe gönderdim," diyorum bardağımdaki sıvıyı çevirerek. "Cevaplarını duymak için sabırsızlanıyorum."

Bu, durumu hafife almak olur.

Raeve'in yokluğunun bıraktığı boşluk, tüm hassas kaslarıma ve sinirlerime şimşek gibi saplanan, huzursuz bir kaygıyla dolu. Dikkatleri başka yere çekmek için Grihm'in beni paramparça etmesine bile izin verirdim, ama o etrafta yok. Kimse etrafta yok.

“Ah. Bir danışayım.” Borg, saygın bir mesafeye doğru savrulur ve yerde süzülen bir sis tabakasına dönüşerek kaybolur.

"Acele etme," diye mırıldanıp ağzımı bir yudum daha dolduruyorum. Kendimi uyuşturmak için elimden geleni yapıyorum.

Bardağı neredeyse boşaltmıştım ki Borg normal şekline geri döndü. "Simyacınız hakkında bilgiye sahibim," diye duyurdu, sesi açgözlü bir sevinçle doluydu. Sanki bir kemirgeni yakalayıp yastığıma bırakmış sadık bir hayvan gibi.

"Diğerleri hakkında bir şey yok mu?"

“Şu aşamada değil. Ama kardeşlerim dinliyor.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Başımı salladım ve kendime bir içki daha doldurdum, boğazım yanana kadar üç derin yudumda bitirdim. "Bugün neye canın çekiyor?"

“Genç Kaan,” diye patladı heyecanla titreyerek—parmakları incecik kene bacakları gibi havayı tırmalıyordu. “Beni bunca zamandır bir çekmeceye tıkıştırdığını düşünürsek, gerçekten ağız sulandıran bir şey.”

"Fena değil," diye mırıldandım, boş bardağımı masaya vurarak. Doğrusu, daha kötü de olabilirdi.

Mevcut durum göz önüne alındığında, Elluin'in Arithia'ya gitmesinden sonraki herhangi bir anıyı yeniden yaşamak beni çıldırtabilirdi.

Başımı koltuğun başlığına yaslayıp gözlerimi kapatıyorum, Borg'un yapışkan bir bulut gibi üzerime çöktüğünü, ellerinin omuzlarıma, boynuma, sonra çeneme dokunduğunu, parmaklarının yanaklarımda yayıldığını hissediyorum.

Sonunda dengeyi buluyor.

Uzaktan gelen, kasırga gibi bir ses duyuluyor ağzının açılıp kapanması, kalbimin gümbürtüsünü bile bastıracak kadar şiddetli bir şekilde. Sonra da, soğuk bir dilin boğazımdan aşağı kayarak fiziksel katmanlarımı aştığı hissi geliyor.

Ruhumun her zerresine kadar.

Yine de, itmeye devam ediyor... sonunda içten içe beni derimden ayıracak kadar vahşi bir kanca şeklini alarak yırtılıyor.

Yanardağ gibi yanan içimdeki korların arasında yuva yapmış, özellikle acı veren bir anıyı yumruklarımla kavrayıp, kaldırıp kancaya takıyorum. Borg, onu yavaş yavaş yukarı çekerken keyifle mırıldanıyor—

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

“O daha çok küçük!” Mahmi’nin sesi o kadar yüksek ve hüzünlü ki kalbim acıyor. “Lütfen, Ostern! Lütfen, merhamet et—”

"Onu kaleye geri götürün!" diye homurdandı Pahpi omzunun üzerinden, iri eli kolumu o kadar sıkı sıkıyordu ki kemiğim kırılacak sandım, avlunun karşısına doğru koşarken beni de arkasından sürüklüyordu. Onun her iki adımına karşılık benim dört hızlı, telaşlı adımım.

Muhafızlar, şişmiş karnına rağmen Mahmi'yi yakalamak için acele ettiler ve onu geldiğimiz yoldan geri sürüklediler.

Adımı o kadar yüksek sesle haykırdı ki sesi çatladı, aramızda kapılar gürültüyle kapanınca sözü kesildi.

Pahpi'nin ejderhası başımın üzerinde daireler çizerek havayı karıştıracak kadar yaklaştı ve gözlerime kum püskürttü.

Yüzümü buruşturuyorum, gözlerimi hızla kırpıyorum, gözyaşlarımı geri tutmaya çalışıyorum. Eğer ağlamayı bırakabilirsem, belki Mahmi'nin yanına koşup iyi olduğundan emin olabilirim.

Ama gözyaşlarım durmuyor. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, daha fazlası akmaya devam ediyor.

Avludan çıkıp, kıvrımlı ağaçların altından geçerek, ben yetişmeye çalışırken girintili çıkıntılı merdivenlerden aşağı iniyoruz.

Sonunda bacaklarım pes etti.

Yanan toprak dizlerimden ve kalçamdan derimi sıyırıp kan izi bırakıyor. Tıpkı kil kalemlerimden birinin parşömen kağıdına bulaşması gibi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Pahpi kolumu bırakıp kule gibi üzerime dikildiğinde her yerim tahriş olmuş, yanıyordu. Geriye doğru sendelerken elim bir şeyin kenarına takıldı ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Arkamdaki deliğe, yutmayı bekleyen karanlık bir boğaz gibi, omzumu geriye doğru çevirerek bakıyorum…

Pantolonumun içine sıcak bir ıslaklık yayılıyor.

"Bana bak, Kaan."

Gözlerimden akan yaşları siliyorum ki Pahpi'yi daha net görebileyim; arkasında kavurucu güneş parlıyor, onu öfkeli bir gölge gibi gösteriyor.

Koyu renk saçları bronz tacının altına gizlenmiş, sert bakışlarının arasındaki derin çizgilerin hemen üzerinde duruyordu. Bakışlarım kulağından sarkan üç boncuğa kaydı…

Kırmızı.

Kahverengi.

Temizlemek.

Bulder'ın hiçbir yardımı olmadan, kendi ellerimle şekillendirdiğim, yumruğundaki turuncu kupaya bakarken çenem titriyor.

Pahpi sürekli bana şunu şekillendir, bunu şekillendir, şekillendir, şekillendir diyor! Ama ona verdiğim şeyler asla yeterince iyi olmuyor çünkü sözlerim parça parça çıkıyor. Ama ellerim beceriklidir. Belki ona mükemmel bir şey yaparsam mutlu olur diye düşündüm.

Tek istediğim bir gülümsemeydi…

"Neden ağlıyorsun?"

Çünkü kalbim acıyor.

Çünkü Pahpi için o kupayı yapmak için saatlerce çalıştım, o da kupaya şimdi bana baktığı gibi baktı. Sanki hayal kırıklığına uğramış gibi.

Gözlerimden daha fazla yaş siliyorum. "B-b-bilmiyorum..."

"Seni incittiğim için mi böyle davranıyorsun?"

Elindeki kupaya şöyle bir göz attım, sonra tekrar Pahpi'nin büyük kahverengi botlarına döndüm. Kızgın yüzünden daha kolay bakılabilir bir görüntüydü.

"Kaan, kalbin çok yumuşak. Tıpkı annenin kalbi gibi. Tıpkı bu kupa gibi."

Yumruğunu sıkıyor.

ÇATIRTI.

Çömlek kırıkları, kalbimin paramparça olmuş parçaları gibi yere saçıldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hıçkırıklarımı yutuyorum ama boğazımdan aşağı inerken yakıyor. Sanki güneşi yutmuşum gibi.

"Biliyorum, sana karşı sert davrandığımı düşünüyorsun—büyükbaban da bana karşı sertti—ama bir kralın oğlu olduğunu, Vaegor mirasını lekeleyebilecek eksikliklerle doğduğunu unutuyorsun."

Sözler, bir ejderhanın kükremesi gibi, büyük ve acı dolu bir şekilde ağzımdan dökülüyor.

Pahpi, geniş omuzlarına sıkıca oturan kırmızı binicilik kıyafetleriyle çömelmiş halde, kırık parçaları işaret ediyor: "O hediyeyi şekillendirmek için harcadığın zamanı kekemeliğinle mücadele etmek için harcamalıydın. Atamızın ilk kez bir Sabersythe'e bindiği zamandan beri bir Vaegor tarafından takılan tacı hak eden biri haline gelmek için kendini şekillendirmek için harcamalıydın."

Başındaki tacı inceliyorum. Gökyüzüne doğru uzanan o sivri uçların hepsine.

Ona, buna layık olmak istemediğimi, sadece bir kucaklamaya ya da bir gülümsemeye layık olmak istediğimi nasıl söyleyebilirim?

Ondan bahsediyorum.

Yüzü yumuşadı. Ama sonra, Ignos ve Bulder'ı ilk duyduğumdan beri Mahmi'nin saçlarıma ördüğü iki boncuğa baktı... gerçi Pahpi'nin umduğu gibi Clode veya Rayne değil.

Üst dudağı geriye doğru kıvrılıyor. "Bana gurur duyabileceğim bir şey göster, yoksa hizmetçi olarak daha iyisin."

Beni itiyor.

Bunu bekliyor olsam da, karnım o kadar hızlı iniyor ki neredeyse kusacak gibi oluyorum ve karanlığa doğru geriye düşüyorum.

Yere o kadar sert düştüm ki nefesim kesildi. Kulaklarım çınladı ve başım döndü. Zorlukla nefes aldım, göğsümde başka bir acı hissettim—sanki içimde bir şey kırılmış ve şimdi önemli şeylere zarar veriyormuş gibi.

Yukarıdaki ışığa bakıyorum, yuvarlak ve soluk, tıpkı bir ay tüyü gibi—

Pahpi kenara doğru eğiliyor. Boyun kasları geriliyor ve beni bu çukura kaç kere atmış olursa olsun bir türlü doğru söyleyemediğim bir cümleyi söylüyor.

Bulder etrafımda titriyor, sonra da kapanıyor—beni boğazımı tıkayan, sıcak ve yoğun bir karanlığa hapsediyor. Ama konuşmayı başarıyorum, kekeleyerek verdiğim bir emir Bulder'ı parçalara ayırıyor ve parçaları

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kafama çarpıp beni neredeyse eziyor. Tekrar deniyorum, etrafımda o kadar çok toprak ve kırık taş birikmiş ki neredeyse hareket edemiyorum.

Göğsümdeki korku hissi beni ele geçiriyor.

Çığlık atıyorum, ağlıyorum, sivri karanlığı tırmalıyorum. Bulder'dan kırık dökük sözlerimi dinlemesini yalvarıyorum. Ama bunların hiçbiri işe yaramıyor. Zaten hiçbir zaman da yaramadı.

Çünkü kelimelerim düzgün çalışmıyor.

Çünkü ben Pahpi gibi üç boncuklu değilim.

Çünkü ben güçsüzüm, yumuşak kalpliyim, işe yaramazım—

Borg içmeyi bırakıyor, üzerimdeki etkisini azaltıyor. Tıpkı bir balığı bağırsaklarından oltaya takıp, iç organları dışarıda olmasına rağmen Loff nehrine bırakmak gibi.

Anımsama yavaş yavaş içime işleyip kıvrılırken, gözlerim faltaşı gibi açılmış bir halde nefes nefese kaldım ve etrafımı telaşla kontrol ettim. Yerin altında sıkışıp kalmadığımdan, kekeleyerek kurtulmaya çalışmadığımdan emin olmaya çalıştım. Güvende ve yalnız olduğum süitimdeydim, obur zavallı çocuğum hariç.

Borg inleyerek geriye doğru esniyor. "Zavallı tatlı çocuk," diye mırıldanıyor, doymuş bir neşenin sisli yastığına doğru süzülerek. "Bu çok lezzetliydi."

Titreyen ellerimle kendime bir yarım bardak daha doldurdum, bir çırpıda içtim ve masaya sertçe vurdum. "Yeterli olduğuna sevindim," diye dişlerimi sıkarak gözlerimi ovuşturmaya başladım. "Roan?"

"Bothaim zindanında bulunan kardeşlerim onunla konuştular."

Omurgam birden dikleşti. "Lanet olası zindan derken ne demek istiyorsun?"

"Elçiyi öldürmeyin," diye mırıldandı, keşke daha yavaş konuşsaydı. "Roan size üzülerek bildiriyor ki, -bu doğrudan alıntı- 'işleri berbat etti ve Voyd Kitabı'nı çalmakla suçlanarak Üçlü Konsey önünde yargılanacak.'"

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki başım dönüyor. "Ne zaman?"

"Üç gün," diye mırıldandı Borg, esneyerek ince bir sis bulutuna dönüşürken, başka bir kelime etmeden şişesine beslendi. Beni sessizlikle baş başa bıraktı.

Gözlerim dalgın dalgın bakıyor, zihnim karmakarışık, yaklaşan savaşın o keskin kokusunu bir türlü üzerimden atamıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

“Kahretsin,” diye mırıldandım, sonra şişeyi kapatıp ayağa kalktım ve Borg'u cebime koydum. Kapıma doğru yürüdüm ve kapıyı hızla açtım, eşikte Pyrok'la yüz yüze geldim—kırmızı saçları dağılmış, eli yumruk şeklinde, sanki kapıyı çalmak üzereymiş gibi. Sanki yatağından yuvarlanmış, sonra da buraya tökezleyerek gelmiş gibiydi.

Gözlerine bakıp, küçük kardeşinin Bothaim'de yargılanmayı beklediği haberini vermeye hazırlanırken, solgun tenini fark ettim. Bir de iri yeşil gözlerindeki alışılmadık paniği.

İçim alt üst oldu.

"Nedir?"

Tüylü bir miskunn eli omzuna uzanıp nazikçe kavradı.

Kaşlarımı çatıyorum. "Lumo?"

Küçük yüzünde kocaman görünen soluk pembe gözleriyle, "Buradayım." diye mırıldanarak yukarı tırmandı, Pyrok'un omzuna çömeldi, renkli önlüğü titreyen küçük bedeninin etrafına sarılmıştı ve ellerini uzattı.

Kaşlarımı çatarak onu kollarıma aldım ve hızla göğsüme yasladım.

Uzun bacaklarını bir araya topluyor ve sokuluyor.

Yüzündeki soluk tüyleri okşadım, bir yandan da Pyrok'a baktım. "Bir şey mi gördü?"

“Evet.” Elini arkaya uzatıp başını kaşıdı. “Şey, eee— Ay düşmesi yaklaşıyor.”

Nefesim kesiliyor.

"Kötü bir durum," diye mırıldandı Lumo, yüzü gömleğimin kıvrımları arasında saklıyken, sesi gümbür gümbür atan kalbimin arasında zar zor duyuluyordu. "Lumo korkmuş."

Kalbim sıkışıyor, koruma içgüdüsüyle kollarım sıkılaşıyor.

İlk defa değil, keşke bu halüsinasyonlar, öldürülen mah'ın soğuk kesesinden yeni çıkmışken değil de biraz daha büyükken başlasaydı diye düşünüyorum. Bu tür şeyleri görmek herkes için zordur, hele ki bu kadar genç bir yavru için.

"Lumo, nereye düşeceğini biliyor musun?"

“Tek bir ay değil.” Sanki teselli arıyormuş gibi göğsüme daha da sokuluyor. “Birçok ay.”

Yaratıcılar…

Başının arkasını kaşıyan, neredeyse yeşilimsi bir renge bürünmüş, sanki kusacakmış gibi görünen Pyrok'a şöyle bir göz attım; aramızda sessiz bir konuşma geçti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

“Kaç tane, Lumo?” Elimle yanağını okşadım ve kulağının arkasını ovdum, onu rahatlatmayı umarak. “Kaç kişinin düşeceğini gördün mü?”

Başını kaldırıp bakıyor.

Gözleri yaşlarla dolu, püsküllü kuyruğunu başının etrafına doladı ve elimi yanağına bastırdı. "Çok fazla."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Samanla doldurulmuş yatağımın üzerinde kıvrılmış, loş fener ışığında zar zor görünen parmaklıkların arasından, küçük, dar hücremin kirli zeminine bakıyorum. Toplanmış küf birikintisinin, sarkıttan yavaşça damlayan suyun etkisiyle nasıl alt üst olduğunu izliyorum; bu durum, Leş Yiyen Kral ile olan etkileşimimin bir yansıması.

Ne yaptım ben?

İmzamın kıvrımları arasına gizlemeye çalıştığım bir savaş çağrısı yerine, ona "git bok ye, öl" demeliydim. Eğer işler tahmin ettiğim gibi gidiyorsa, sevdiğim birini tehlikeye attım. Hem de ne için?

Ben?

Yaptığım hatanın içinde debeleniyorum, üzerimdeki dağın muazzam ağırlığı altında boğuluyorum ve ne olduğumu fark ediyorum.

Yem.

Tuzağa sığınan tombul av. Başka bir açıklama olamaz.

Belki de tarlakuşu Kaan'a ulaşamayacak? Belki de onun yerine Pah'a gidecek ve amcam bu işe bulaşmayacak?

Bu düşünce pek bir rahatlama sağlamıyor. Kesinlikle beni yerden kaldırmaya ve bu korkunç yerden kaçma isteğimi yeniden canlandırmaya yetmiyor.

Zihnimi canlandırmak için soğuk taşa ayağımla vuruyor, zincirimi şıkırdatıyorum. Bir şeyler yapmak için tek bir umut veya enerji kırıntısı bulmaya çalışıyorum. Bu sorunu çözüp bir çıkış yolu bulmaya çalışıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Savaşmak için.

Ama sessizlik hiç bu kadar gürültülü olmamıştı.

Duvarlar çok yakın.

Zincirim çok sıkı.

Belki de Pah'ın miskunn'u nerede olduğumu tespit etmiştir. Belki de bir ordu beni kurtarmaya ve Arithia'ya geri sürüklemeye hazırlanıyor.

İçinde boğulabileceğim daha büyük, daha güzel bir hücre.

İnleyerek parmaklıkların yanındaki paslı, berbat yemeğe baktım; bana sunulan son yemek buydu. Sakatat ve bayat ekmek, tıka basa dolu kurtçuklarla süslenmişti.

Belki de kimse buraya gelmeden önce hastalanıp ölürüm?

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, bu senaryo zihnimde dönüp duruyor. Kendimi bu hücrede ölü hayal ediyorum, tacım tıpkı Aether Taşı'nı taşıyabilecek kadar güçlü bir konak arayan bir kene gibi çatlayıp kopuyor.

Ama öyle bir şey yok.

Açgözlü rünleri besleyecek bir ev sahibi olmadan Caelis serbest kalacak. Evet, yeniden bütünleşecek, ama beni bu hücrede ölü görünce öfkelenecek. Kalbimde biliyorum ki her şeyi paramparça edecek—

Avucuma bir şey konmadan önce duyduğum hafif kanat çırpma sesi.

Gözlerimi açıyorum.

ihtiyaç

Başımın üzerindeki taçın etrafındaki deri buruşacak kadar kaşlarımı çatıyorum, küçük tarlakuşunun karnındaki üç harfe bakıyorum; kusursuz bir şekilde birleştirilmişler. Yazı pürüzsüz ve zarif.

Mükemmel.

Kalemim en ufak bir şekilde bile çizgiden kaydığında her seferinde parmak boğumlarıma sopa yediğimi düşünürsek, bu da olması gerektiği gibiydi. Babanız size asla yeterince parlatılmamış bir madeni para gibi davranılmasına göz yumduğu sürece, kraliyet unvanının hiçbir anlamı yok.

O mektuplara bakınca, göğsümdeki o ağır yumruyu görmezden gelmek zor. Sanki o, öldüğünü yeniden öğreniyormuş gibi bir his. Beni doğururken kan kaybından öldüğünü. Onun kokusunu, ses tonunu asla bilemeyeceğimi.

Bana seni seviyorum dediği anlarda nasıl iniş çıkışlar yaşardı, bir düşünün.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Belki de akıl sağlığımı yitirmiş bir haldeyim ve sadece tarlakuşunun varlığını hayal ediyorumdur?

Kan susamış bir parazit gibi bu fikre yapışıp kaldım, kendimi doyurdum, gözlerimi acıyana kadar sıkıca kapattım. Mah'a birkaç ay önce fısıldadığım tarlakuşunun şu anda elimde ters dönmüş halde olmadığına emindim.

Gözlerimi açıyorum—

ihtiyaç

Lanet etmek.

Belki de rüya görüyorum? Belki de imzayı da rüyamda gördüm?

Gözlerimi tekrar kapatıyorum, Caelis'e mırıldanıyorum. Dudaklarımı buz gibi yapan, içi boş bir şarkı bu; ta ki yarı uykuya dalana kadar, yıldızların arasında soğuk ve yüksek bir yere doğru sürüklenene kadar. Birbirimizi duyabileceğimiz bir yere. Güvenle birbirimize şarkı söyleyebileceğimiz bir yere.

Birbirinizi sevin.

Bir yerlerde Caelis, alnıma gömülü taşın içinde parçalanmamış, bütün halde duruyor.

Surí, Arithia'nın altında gizlenmiş kraliyet Ay Tüyü yuvalarında hapsedilmek yerine, orada. Bu durum, gökyüzünü birlikte keşfetmemizi ve sağlam bir bağ kurmamızı her zaman engellemişti.

İlk defa onun varlığını göğsümde hissediyorum. Kanatlarının atmosferi yarıp geçmesinden duyduğu o canlı sevinci, inci gibi teninin yanaklarımı öperkenki soğukluğunu hissediyorum. Birlikte uçtuğumuz her seferinde olduğu gibi onu kafese kapatan can sıkıcı korumalar yok.

Sonsuz ufukta, yıldızlarla bezenmiş bir halının altında dolaşıyoruz, sanki her zaman böyle olmamız gerekiyormuş gibi.

Özgür.

Mah da orada... Sanırım.

Belki de sadece öyle olmasını diliyorum. Beni kollarına alıp her şeyin yolunda olacağını söyleyebilmesini...

Boynuma bir şey sürtünüyor, beni kasvetli, nemli, iğrenç kokulu gerçekliğime geri itiyor. Çürük kokusunu asla kaybetmeyen ekşi bir koku.

Tarlakuşu hatırladıkça kalbim düğümleniyor.

Gözlerimi açtım, avucumun boş olduğunu gördüm.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir rüya.

Rahatlama nefesimle birlikte tüm vücudum gevşedi.

Bazı insanların hayalet tarlakuşlarını toplayıp, gönderene mesajının ulaşmadığını sessizce bildirme yöntemi olarak kullandıklarını düşünsem de, buna inanmak istemiyorum.

Mesajımın alınmadığı anlaşılıyor.

Bunun yerine, o küçük serçenin Mah'a ulaştığına inanmak istiyorum. Notumu aldığını ama henüz cevap veremediğini düşünüyorum.

Beni duyduğunu.

Bu düşünceyle tüm vücudum ağrıyor ve kollarımı kendime dolayarak sıkıca sarılıyorum, Caelis'e fısıldıyorum: "Hov ahka nuieljuak. Hov-at haquil."

Seni seviyorum. Buradayım.

Yanıt yok.

Sonraki sözlerim çatladı. “Nuieljuakui taf maruli …”

Yalnız değilsin…

Ama ben öyleyim.

Eğer elimde keskin bir şey olsaydı, ayağımı keser ve demir prangadan kurtulurdum, sadece sesini tekrar duyabilmek için. Bunu ancak şu ana kadar hiç düşünmemiştim.

Sanırım kendime verdiğim sözü tutmuyorum. Akıl almaz bir karmaşaya dönüşüyorum.

İnleyerek kollarımı yere savuruyorum ve kelepçemi yere defalarca vuruyorum. Dar kafesimde yankılanan bir davul sesi gibi.

PATLAMA.

PATLAMA.

PATLAMA.

Babamın benim bu ani soğukkanlılığımı görünce ne kadar hayal kırıklığına uğrayacağını bir düşünün. Ah, nasıl da surat asardı. Ağzımı kapatıp uslu durmayı öğrenene kadar altıma işememe sebep olan o bakışlardan biriydi.

Çoğunlukla.

PATLAMA.

PATLAMA.

PATLAMA.

Karnım gurulduyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yine, yemediğim yemeğime dik dik bakıyorum, oraya sürünerek gidip o berbat şeyi yeme iradesini kendime zorla kabul ettirmeye çalışıyorum.

Aptal değilim. Bu yerden kaçmanın bir yolunu bulacaksam, nereden gelirse gelsin güce ihtiyacım olacak. Ama karaladığım imzam ve içindeki gizli mesajın ardından, o paslı tavaya ve kıpır kıpır yemeğe bakarken taşların üzerine kusmak istemeden edemiyorum.

Parmaklıkların ötesine, karanlık tünelin içine bakıyorum ve bu tuzağa isteyerek düştüğümden beri kaç gün geçtiğini merak ediyorum.

Çok fazla.

PATLAMA.

PATLAMA.

PATLAMA.

Yan tarafıma dönüp kireçlenmiş bir ejderha gibi kendi içime kapanıyorum, kollarımı kanat çırpışı gibi sırtıma dolıyorum. Kucaklaşmanın benim değil, başkasının olduğunu hayal edin; nefesimi kesecek kadar sıkı.

"Nuieljuakui artık biliyor..."

Boynuma yine bir şey değdi.

İçimden bir ah çektim.

Sanırım başka bir yaratık da buraya girip, sokulabileceği sıcak bir şey arıyor. Eğer saçlarıma yumurta bırakmasın diye başka bir vuillo güvesini öldürmek zorunda kalırsam, çığlık atarım.

Elimle uzanıp çırpınan şeyi avuçladım ve çekip aldım—

ihtiyaç

Kalbim yerinden fırlıyor. Görmezden gelmeye çalıştığım dayanılmaz bir ağrı.

…Bu bir rüya değil.

Tarlakuşu kuyruğunu sallıyor, ben de elimden savuşturup oturma pozisyonuna geçiyorum.

Genellikle bunu yapmazlar.

Taşın üzerinde yan yatmış şeye bakıyorum... lekeli, kanlı, biraz şekli bozulmuş. En son, gerçek büyünün var olduğuna inanan birinin aptalca umuduyla kanatlarına bir isim üflediğimde görülmüştü.

Mucizeler bahşeden türden.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Eğer yeterince çabalasaydım, Mah'ı tekrar varoluşa, kollarımın arasına geri getirebileceğimi düşünmüştüm. Şimdi işte burada, katlanmış, tıpkı benim hissettiğim gibi yıpranmış ve umutsuz görünüyor. Bakmak istemediğim bir ayna gibi, yansımasından hayal kırıklığına uğramış bir şekilde.

İçimden bir ah çektim, tarlakuşunu kenara koydum ve üzerini küçük bir saman yığınıyla örttüm.

Orada.

Hücreye buz gibi bir esinti giriyor, tenimde bir ürperti yaratıyor. Sanki Clode dış dünyadan bir nefesle bana meydan okuyor.

Ona küfretme isteğimi bastırarak, yırtık ve kirli elbisemi bacaklarımın etrafına topladım ve tacımı kavrayıp çekiştirdim. Başım dayanılmaz bir acıyla kıvranırken, sanki kafatasımın içinden kalın kökler koparmaya çalışıyormuşum gibi, midemde tanıdık bir bulantı hissi oluştu.

Dilimin altında biriken tükürüğü yutarak, taçın kenarlarına tırnaklarımı geçirmeye çalışıyorum, kırabileceğim bir mühür olduğundan eminim... geçmişte sayısız kez denemiş olmama rağmen, üstelik de tırtıklı tırnaklarımdan çok daha vahşi aletlerle denemiş olmama rağmen.

Burnumun kenarından sıcak kan sızıyor, elbisemin kıvrımlarına damlıyor; ben de koyu gri duvardaki karalanmış harfler arasında bakışlarımı gezdirirken, kaşıyor, tırmalıyor ve oyuyordum. Harfler, yazmayı öğrenen küçük bir çocuk tarafından çizilmiş gibiydi.

Bu yerde.

Düşüncelerimden uzaklaşıp, kömürle kazınmış ay figürleriyle kaplı tavana bakıyorum. Bana şunu hatırlatan ay figürleri...

Gözlerimi sıkıca kapatıp guruldayan karnımı kucaklıyorum.

Kanat çırpma sesleri duyuluyor ve gökyüzüne doğru yükselen, bir şekilde kaçmayı başardığı saman yığınından saplarını döken küçük tarlakuşuna kaşlarımı çatıyorum.

İnatçı olduğunu kabul etmeliyim.

İsli ay ışınları arasında sekerek tam tepeme geliyor, öne doğru eğiliyor ve hızla aşağı düşerek tam gözlerimin arasına isabet ediyor, ardından da kucağıma yuvarlanıyor.

“Ah,” diye mırıldandım, başımı ovuştururken, hareketsiz duran, gagası buruşmuş tarlakuşuna baktım. Beni çok rahatsız eden bir şey bu.

Küçük yüzünü parmaklarımın arasına alıp eski haline getirirken, kanadında küçük bir yırtık olduğunu fark ettim. Sanki buraya gelmek için

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

epey mücadele etmiş gibiydi.

Keşke öyle olmasaydı. Hâlâ orada, amaçsızca uçuşuyor olsaydı. Özgür olsaydı, benimle birlikte bu umutsuz, yalnız çukurda değil.

Onu dizime oturttum ve başımı duvara yaslayarak izledim. Sırt üstü dönüp karnını tekrar gösterince içimden bir ah çektim.

ihtiyaç

Bakışlarım kuyruğuna kayıyor, kıvrım o kadar sıkıca sıkıştırılmış ki, kanlı bir parmak izinin en ufak bir kalıntısı bile var. Tarlakuşu diğer tarafa çeviriyorum, kıvrımların altında kaybolan siyah bir karalama fark ettiğimde nefesim kesiliyor. Sanki biri onu geri vermeden önce cevap vermiş gibi.

Gözlerimi dikmiş, yutkunuyorum.

Bir yabancının, çimdikleme olayının kendisinden zaten anlaşılan şeyin dışında ne söyleyebileceği düşünülebilir ki? Mesela, "Merhaba, özür dilerim. Bu kuş bir süredir amaçsızca etrafta uçuyordu. Sanırım alıcı ölmüş. Kaybınız için özür dilerim." gibi bir şey.

Bunu okumak istiyor muyum?

Kesinlikle hayır.

Tarlakuşunu yere koyup gözlerimi kapatıyorum, uyumaya çalışıyorum. Tam gözlerimin arasına üç kez gagasıyla vuruyor. Dördüncüsünden sonra, tarlakuşunun gökyüzüne doğru kanat çırpışını dinlerken dişlerimi sıkarak yanıma büzülüyorum ve acaba kolumu savurup onu sonsuza dek hareketsiz bırakacak kadar sertçe vurmalı mıyım diye düşünüyorum.

Neden benimle alay ediyor? Keşke dursa.

"DURMAK!"

Sırtımda yere düşmesinin hafif bir sesi var.

Omzumu çevirip baktığımda, yan yatmış, hareketsiz olduğunu, gagası yüzüne o kadar yapışmış ki sanki hiç gagası yokmuş gibi göründüğünü görüyorum.

Her yönden beni bir suçluluk duygusu sarıyor.

Kyzari, o sadece okunmak istiyor. Şu lanet şeyi oku yeter, o zaman mutlu olur.

"Yaratıcılar, kahretsin!"

Yavaşça açıyorum… yuvarlıyorum… oturma pozisyonuna getiriyorum ve dağınık saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyorum. Küçük tarlakuşu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

alıp buruşuk gagasını yerine oturana kadar sıkıştırıyorum, sonra da yavaşça tek tek açarak elimde düz bir şekilde yatmasını sağlıyorum.

Vay.

Tarlakuşunu tekrar katlayıp gagalı yüzüne tam bakacak şekilde yerleştiriyorum. "Bu mu senin moral verme konuşması anlayışın?"

Kıvranıyor, sanki tekrar okunmak istiyormuş gibi sırt üstü dönüyor.

Uzun bir aradan sonra ilk kez gülümsedim ve başımı salladım. "Bu kadar kişiliği nasıl edindin, ha?"

Bir sallanma daha.

“Pekala,” diye mırıldandım, tarlakuşunun bağını çözüp üzerindeki mesajı okurken—

Aşinalık, yüze atılan bir tokat gibi gelir.

Bakışlarım parşömenin üzerinden, pürüzlü hücre duvarına doğru kayıyor —tıpkı gökyüzünden karanlık, kumlu tepelere bakmak gibi. Taşın damarlı sırtları arasındaki yumuşak girintilerde, tarlakuşu ile duvar arasında sekerek, derinlere kazınmış dağınık harfleri arıyorum, y… d… t harflerinde inkar edilemez benzerlikler buluyorum.

Kanım dondu.

Bu yanıtı bir çocuk mu yazdı? Bu hücrede tutulan aynı çocuk mu?

Serbest bırakıldılar mı?

Mesajı tekrar okudukça gözlerimin arkası yanıyor, kaburgalarımın arkasında yeniden alevlenen umut ateşi de aynı şekilde yanıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hayır, gerek yok.

Bu sefer göğsümde farklı bir his bırakıyor. Bir diken gibi değil, daha çok taze, temiz bir nefes gibi.

Haklılar. Kimseye ihtiyacım yok.

Bütün hayatımı bir kafeste geçirdim. Ne zaman dibe vursam, her zaman bir yolunu bulup özgürlüğe kavuşup nefes alıyorum. Çaresizlik, en sıradan şeylerden anahtarlar yaratır.

Evet, muhtemelen çoktan Kaan Amca'ya doğru uçup giden o parşömeni imzalayarak hata yaptım, ama eğer özgür kalıp hatalarımın sorumluluğunu üstlenirsem, bundan kötü bir şey çıkmaz.

Ve buna göre… mümkün.

Tarlakuşunu tekrar katlayıp iki elimle kavrayarak yüzüme yaklaştırdım. "Sana bağırdığım için özür dilerim," diye fısıldadım, sonra boynumun kıvrımına sakladım. Kalbimi alevlendiren bir kararlılık dalgasıyla, kıpırdayan yemeğime yan gözle bakarak sallandım. "Bizi buradan çıkarmanın bir yolunu bulacağım. Söz veriyorum."

Bu, o saçmalıkları sindirmeye başlamam gerektiği anlamına gelse bile.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CHAPTER 3

Veya

Merdivenlerin kıvrımından aşağıya doğru hızla koşuyorum, adımlarım kalbimin panik dolu çırpınışlarıyla aynı ritimde yankılanıyor; düşüncelerim hala Elluin'in günlüğünün sayfaları arasında, kaburgalarıma yapışmış halde sıkışmış durumda. Çalınmış korsenin altında, yine çalınmış eteğimin alt katmanından kopardığım bir kumaş parçasıyla yerimde sabitlenmiş halde duruyorlar.

> Bu sabah ejderha sırtında bir Kan Bağı geldi. Eğer yavrumu doğurduktan sonra kanını test etmek için buradaysa, baba soyu Tyroth'a doğru uzanmayacak.
>
> Kuzeye, Kaan'a doğru yönelecek.

İçimdeki güçlü arzuyu bastırarak, işlemeli obsidyen korkuluğu bırakıp yedi kat aşağıya, parıldayan zemine doğru bağırsaklarımı gevşetme isteğimi görmezden geliyorum.

Hayatımda böylesine ezici bir sorumluluğun ağırlığını hiç hissetmemiştim; sonraki eylemlerimin dünyayı yerle bir edebilecek bir savaşa yol açabileceğini bilmek... Ama bu günlüğü kendime saklayamam. Hayır.

Kaan gerçeği bilmeyi hak ediyor. Ellu-Raeve de öyle.

Kyzari bunu en çok hak eden kişi.

Kararlılık çenemi kilitliyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dolaba git. Üzerini değiştir. Saraydan kurtul, duvardaki gizli kapıdan geç, Ağlayan Hayaletler Ormanı'nı dolaş, dağ yolundan yukarı çık ve arabacımın Furn ve onun koruması Moltenmaw ile saklandığı terk edilmiş inine gir. Eve, Kaan'a geri dön.

Onun kalbini paramparça et.

"Yaratıcılar," diye mırıldanıyorum, kalbimin atışını yatıştırmaya çalışarak.

Omuzlarımı geriye doğru iterek, avluyu boydan boya kesen merdivenlerden aşağı inerken adımlarımı yavaşlatıyorum; birçok pencere, şimdi şehri kasıp kavuran fırtınanın şiddetli gücünü gözler önüne seriyor. Uzun etekli bahçıvanlar, ışıl ışıl çiçeklerin bulunduğu yatakların üzerinde eğilmiş, sapları kesiyor veya yeni soğanlar dikiyorlar; Clode ise camlara çarpan kar tanelerini savuşturuyor.

Acele etmemek, ortalığı karıştırmamak veya dikkat çekmemek için ellerimi yumruk yaptım; gölge çiçeklerinin keskin kokusuyla tatlandırılmış havayı yavaşça içime çektim. Bu güzel koku, burayı, içinde ölmeyi ummadığım, hoş ve uhrevi bir zindandan başka bir şey gibi hissettirmiyor.

Dar bir merdivenden aşağı iniyorum ve yer seviyesinin çok altında bulunan hizmetliler kanadında kendimi özgür bırakıyorum. Soğuk obsidyen koridorların sonsuz labirentinde ilerleyişim sürekli olarak Dikenler ve metanetli saray çalışanları tarafından kesintiye uğruyor, bu da adımlarımı yavaşlatmamı zorunlu kılıyor. Her birinin kulağı kesilmiş, onları "boşluk" olarak işaretleyen, asil bir süpürge savurması gibi yerde süzülen, bakımlı ve cilalı kadınlar. Tyroth'un pençelerini Gölge'ye sapladığında getirdiği bir gelenek, tıpkı erkek bir ejderhanın kendi bölgesine işemesi gibi.

Kötü kokmasına neden olmak.

Sonunda yanan apliklerle çevrili kapalı bir dolap kapağına ulaştım, iki yöne de baktım, sonra cebimden küçük bir şişe çıkardım. Kapağı açtığımda, Roan'ın hazırladığı bu güçlü karışımın içine ne konulduğu belli olmayan o keskin, misk kokulu sıvıyla karşılaştım. Keskin kokusuna bakılırsa bir çeşit dışkı. Bunu düşünmemeye çalışarak şişeyi avucuma döktüm, sonra da kahverengi sıvıyı şişkin kapı koluna sürdüm.

Daha önce çizdiğim birleştirme rünü cızırdıyor, öfkeli bir tıslama sesi çıkarıyor ve ardından duman olup yok oluyor.

Kolu takırdıyor, sonra dönüyor ve kilit açılıyor.

Şişeyi cebime koyup hızla içeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Kapıya yaslandım ve titreyerek iç çektim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

“Kahretsin,” diye mırıldandım bileziğimi çıkarırken, duvara fırlatmak istedim. Bunun yerine, cebimden bir şişe ay ışığı çıkardım ve dar dükkânı aydınlattım. Büyüm kaşınmaya başladı, sonra pul pul dökülen kağıt gibi soyuldu ve yere düşmeden dağıldı.

Solgunlaşmış parmaklarımın arasından, titreyen yumruğumda sıkışmış bileziğe bakıyorum…

Trogg'un yemesine izin vermeliydim.

O aptal şeyi cebime atıyorum.

Bakışlarım Ayda'ya kaydı; hâlâ yerde baygın yatıyordu, başının altına beyaz pelerinimi sarmıştım, yüzü cansızdı, ağzı ise bir bezle tıkanmıştı.

Onun mütevazı gri içliklerini inceliyorum; bunlar, onu giydirmek üzere olduğum boğucu iğrenç şeyden çok daha rahat görünüyor. Özellikle de Tyroth'un bana bildirdiği durumunu göz önünde bulundurursak.

İç çekerek, karnının hafifçe şişkinliğine, neredeyse hissedilmeyecek kadar az olmasına dikkat ediyorum. Yine de, fark etmediğim için kendime kızıyorum ve yanına çömelirken başımı sallıyorum.

Kardeşimi iyi tanıyorum. Neler yapabileceğini biliyorum. Burası Ayda ve bebeğinin mutlu bir geleceğe sahip olabileceği bir yer değil.

Burası, yılanların mutluluk uyurken onu boğduğu yer. Genç prenseslerin uykularının ortasında yataklarından koparıldığı, yabancı hayvanların sırtına zorla bindirildiği ve uzak bir şehre uçurulduğu yer. Kan taşı yığını gibi muamele görüyorlar.

Para birimi gibi.

Burası, yeni doğan kızların kanlı doğum çarşaflarında öldüğü yer. Sırların dünyayı zehirleyecek kadar çürüdüğü yer.

Dişlerimi sıkarak öne eğildim ve ay ışığı şişesini cila bezlerinin arasına, bir rafa koydum, sonra da korsenin gevşetilmesine giriştim, derin bir nefes alarak çekip çıkardım. Yaratıcının lanetlediği şeyi yerine taktığımdan beri ilk defa ciğerlerimi doğru dürüst havayla doldurdum.

Ayda'yı yavaşça çözüp, ağzındaki bağı açıp, yeniden giydirmeden önce deri kıyafetlerimi giydim; pelerinimi başının altından yavaşça çekerken kollarımın tüyleri diken diken oldu.

Bakışlarım aniden yüzüne, bana dik dik bakan cesur mavi gözlerine çevrildi.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki nefes almayı neredeyse unutuyorum, ağzını açıp çığlık atmasını, basit bir sesle dünyamı yerle bir etmesini bekliyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ama o öyle yapmıyor.

İri gözlerinde korku yoktu. Panik ya da öfke de yoktu. Kafa karışıklığı da yoktu. Sadece gözyaşlarının ardındaki iki meraklı göz, onun tenini giyerken aramızda sadece benzerlikten daha fazlasını paylaşıp paylaşmadığımızı merak etmeme neden oldu.

Eğer onun ruhunun bir parçası da o yürek burkan yolculukta benimle birlikteyse.

Bakışları, kaburgalarıma bağlı Elluin'in günlüğüne kaydı ve kanım dondu.

Sanırım bu soruyu yanıtlıyor.

Gözlerini kapatıyor, bir elini kaldırıp kalkan gibi karnına koyarken gözünden bir damla yaş süzülüyor. "Beni öldürmenize gerek yok," diye fısıldıyor kirpikleri kalkık bir şekilde. "Hiçbir şey söylemeyeceğim."

Onun yapmayacağını biliyorum.

Aklı başında hiç kimse bu günlükteki sözleri okuyup da olayın ahlaki yönünü seçmeden duramazdı. Tyroth doğmamış çocuğunun babası olabilir, ama Elluin Gölge'nin kanından doğmuş kraliçesiydi. Tarih, doğum sonrası kanamanın Kyzari'nin büyümesini görmemesine neden olduğunu belirtiyor, ama ben buna inanmıyorum.

Ayda'nın da öyle düşündüğünden şüpheliyim.

Bu berbat durumun tamamı, şu anda obsidyen tahtı elinde tutan erkeğe bulaşan bir leke bırakıyor.

“Asla yapamam.” Pelerinimin cebinden iri bir kan taşı kesesi çıkardım. Dünyanın bu bölgesinde küçük bir meyhane satın almaya yetecek kadar. “Ama gitmen konusunda ısrar etmeliyim,” diye yalvardım, soğuk elini tutarak parmaklarını kesenin etrafına doladım. “Arithia'dan çık. Tyroth Vae'den uzakta, güvenli bir yer bul—”

“Yapamam.” Elini benimkinden, keseden ayırıyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Yapamaz mısın... yoksa yapmak istemiyor musun?"

Uzun bir sessizlik geçti ve gözyaşlarım süzülmeye devam etti. Sonunda, "Gitmelisin," diye fısıldadı ve bu da tüylerimi diken diken etti.

Sağ.

Ayağa kalktım, pelerinimi omuzlarıma geçirdim ve kapüşonumu yukarı çekip, deri kıyafetlerimin iyice gizlendiğinden emin olmak için düğmeleri iliklerken. "O zaman muhtemelen Elluin gibi öleceksin," diye mırıldandım, kan taşı kesesini fırlatarak.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yere sert bir şekilde düşüyor ve Ayda irkiliyor. Ya da belki de sözlerim etkisini göstermeye başladı.

İyi.

"Bu dünya kadınlara, piçlere ya da boncuk takmayanlara iyi davranmaz," diye devam ettim, kulağındaki tokaya anlamlı bir bakış atarak. Raftan ay ışığı dolu şişemi alıp cebime soktum, böylece ikimiz de karanlığa gömüldük. "Bunu unutma."

Kapıyı açıp çıkıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kolumu geriye doğru savurdum, sonra yukarı doğru hamle yaparak yumruğumu az önce kırdığım buza vurdum.

alışkanlık

hareket etmek.

Bir yumruk daha. Bir tane daha. Acı, elimdeki ince kemiklerden ve tendonlardan dirseğime doğru yayılıyor, göğsümde kaynayan kan susamış öfkeyi körüklüyor.

Her şeyi denedim. Bilincimi sadece buza karşı bükülebilen bir bıçak gibi keskinleştirdim. Onu, daha zayıf, daha ince bir bölge bulmak için buzlu yüzeyde yolumu açmaya çalıştığım bir çekiç haline getirdim.

Hiçbir şey işe yaramıyor.

Hatta boğuluyormuş gibi yaptım, umudum öteki varlığımın koruyucu içgüdülerinin onu buzun altına geri çekmesi ve umarım benim tırmanabileceğim bir delik açmasıydı.

Yanlış.

Ya umursamıyor ya da bilincimin bu su dolu ölüm mezarında var olmak için oksijene ihtiyaç duymadığının gayet farkında.

Bir darbe daha parmak boğumlarımı ve kalan soğukkanlılığımı paramparça etti.

“SİKTİR!”

Planım titizlikle düşünülmüştü: Rekk'in ağzını bağırsaklarıyla tıkayıp burnunu sıkmadan önce, intikam açlığımı gidermek için özenle planlanmış

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir işkence ziyafeti çekecektim ve sonunda ona neden bu kadar acımasızca öldürüldüğünü hatırlatarak boğularak ölmesini izleyecektim.

Güzel ve mucizevi Essi'mi öldürdüğün için.

Líri'ye neredeyse ölümüne işkence ettikleri için.

Ta ki öteki beni buraya, taşlarımdan biri gibi tıkıştırana kadar; sanki o tuzağıma çektiğim o simli bok lekesine kim bilir ne yaparken, benim de katlanıp dibe batmamı bekliyormuş gibi—

Beklemek.

Cevap bu mu? Batıyor mu?

Hızla arkamı dönüp karanlığa doğru baktım. Aşağıdaki benekli ışık dışında her yer karanlıktı; tıpkı ezilmiş bir yıldızın parlak iç organlarını her yere saçması gibi.

Gözlerim kısılıyor, bakışlarım bir ışık noktasından diğerine kayıyor.

Belki de aşağıda kendimi kurtarmak için kullanabileceğim bir şey vardır? Normalde düşünmeyeceğim bir seçenek ama o aşağıda değil. Yukarıda, katliam yapıyor. Muhtemelen Rekk Zharos'un etini yiyor.

Buzun altına attığım onca şeyi düşününce kaşlarımı çatıyorum. Bir daha asla görmek istemediğim şeyler bunlar. Ama çok derine dalmazsam, teorik olarak sorun olmaz.

Boş ver gitsin.

Buzdan ayağımı iterek, berrak suya kararlı kulaçlarla dalıyorum, ta ki uzun ve parlak bir şey parmaklarıma takılıp beni durdurana kadar. Elimle yaklaştırıp çeviriyorum, gözlerim boyumdan daha uzun olan gümüş rengi saçlara odaklanmış durumda.

Tenimde bir ürperti hissettim.

Bu rengin aynısını Kaan'ın uyku odasının altındaki mezarda gördüm. Duvarın güneyindeki gökyüzünde, bazen çok sevdiğim o tuhaf ay ile karışan kutup ışıkları şeritlerinin arasında gördüm. Rüyalarımda ve acı veren anı parçacıklarında gördüm—parlak tonu, soluk kirpiklerle çerçevelenmiş süt beyazı gözlerle birleşmişti—

HAYIR.

O düşünceyi bir kenara bırakıyorum, o filizi savuşturuyorum ve bilinmeyenin derinliklerine doğru ilerliyorum.

Buzun üzerine vurabileceğim bir cisim bul. Özgürleş. Bedenimin kontrolünü geri al. Rekk'in son anlarını yaşayan bir uyku-terör haline getir, kahretsin.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Uzaktan gelen ışık parıltısı, karanlığın içinden yükselen altıgen buz sütunlarından oluşan kümelenmiş bir şekil alarak büyüyor. Sanki Ay Tüyü yuvalama alanı olan Netheryn'in üzerindeki karanlıkta süzülüyormuşum gibi. Üzerinde düşünmeyi reddettiğim başka bir şey daha.

Çok derinlemesine düşünmeyi reddedin.

Daha da yaklaşıyorum, her şeyin merkezindeki geniş bir sütuna doğru çekiliyorum; diğerlerinden daha kısa, etrafı yakınlarda çömelmiş daha uzun sütunlarla çevrili.

Özellikle sık kullanılan bir yuvalama tünekinin tipik içbükey çukuruna odaklanıyorum. Ve o çukurun içinde, büyük bir hazine yığını var. Çoğunlukla gümüş, yumurta biçimli taşlar; nefesimi kesiyorlar. Beni geri dönüp yüzeye doğru fırlamaya, sabırla serbest bırakılmayı beklemeye ve bir daha asla buraya geri dönmemeye itiyorlar.

Belki de aynen öyle yapardım, eğer parmak uçlarım Rekk'in gözlerini yuvalarından çıkarmak ve sonra da kahrolası kalbini delmek için kaşınmasaydı.

Öfkeyle homurdanarak daha uzun sütunlardan birine doğru fırladım ve kenara doğru kaydım. Faydalı bir şey bulma umuduyla sütunların arasına örülmüş karanlık yarıklara baktım, uzaktaki şekli seçebilmek için gözlerimi kısarak—

Taşlar.

Binlerce taş, uzun zaman önce unutulmuş hurdalar gibi çatlakların arasına sıkışmış. Benim taşlarım, her yosunlu yığın, bir daha asla görmek istemediğim bir anıya veya bir hatıraya ait.

Essi kollarımda kıpırdamadan dururken fırlattığım özellikle keskin bir oku fark ettim.

Cansız.

İrkilerek bakışlarımı kaçırdım.

Hayır, asla. Oraya inmeyeceğim.

Bu durumda geriye tek bir seçenek kalıyor.

Ellerim yumruk şeklinde, suyun çalkalanmasıyla sallanan, ışıldayan yosunlarla kaplı büyük gümüş yumurta şeklindeki taş yığınına bakıyorum ve aralarına sıkışmış uzun, inci gibi bir diş fark edince kaşlarımı çatıyorum. Gördüğüm kadarıyla, ayağımdan daha uzun ve muhtemelen buzu kıracak kadar güçlü, ancak onu buraya attığımı hatırlamamam garip...

Bunu yapmadığımı bilen yanımı görmezden geliyorum. Bu garip, paramparça olmuş bulmacanın parçalarını bir araya getirip, taşınması çok

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

büyük, yuvarlak ve ağır bir şeye dönüştüren yanımı.

Uçurumun üzerinden atlayıp buzun yumuşak yamacına indim ve devasa yuvanın derinliklerine doğru kaydım. O kadar büyük ki, Rygun içine kıvrılabilirdi, gerçi çoğunlukla kenarlardan sarkarak dururdu.

Açı yumuşuyor ve ben de yaklaşıyorum, neredeyse boyumdan daha yüksek olan hazine yığınının önünde durup durumu değerlendiriyorum. Çöp gibi atılmış taşlarımın aksine, bunlar sevgiyle şekillendirilmiş gibi görünüyor. Kucaklanmış gibi.

Yetiştirildi.

Bir düşünceyi tıpkı bir böceği ezer gibi bastırıyorum.

Dişi kurtarabilmek için en az birini yerinden oynatmam gerekiyor. Ne yazık ki, birinin hazinesine dokunmak onu kesinlikle kızdırmanın bir yoludur.

Yığın arasında yer değiştirerek en iyi açıyı arıyorum. Seçeneklerimin, iyi planlanmış monoloğumu kısmen bile olsa bilinci yerinde olan Rekk'e sunabilme ihtimalimden daha az olduğunu fark ediyorum.

Kadifemsi, kömür parçasını andıran taşı mı yoksa ulaşması biraz daha kolay gibi görünen mavi, damla şeklindeki kristali mi yerinden oynatmalıyım?

Boş ver, oyalanacak zaman yok.

Gümüş rengi yosun tellerini savuruyorum, elimi yarığa sokup gözyaşını kavrayıp çekiyorum. Ayrılıyor, suyun içinden yankılanan tatlı bir şarkı hıçkırığı sızdırıyor; tanıdığım bir sesten gelen, tenimi ıslatan, kanımı saran derin bir yasla dolu sözler.

Kalbimde çalkalanıyor.

Çığlık atarak kristali öyle bir coşkuyla fırlattım ki, suyun içinde kavis çizerek yarığa saplandı; ben de buz gibi suyu ciğerlerime büyük dozlarda öksürdüm. Yavaş, hüzünlü melodi içimi kemiriyor, kesinlikle istemediğim bir hüzün tohumu gibi zihnime yerleşiyordu.

Rayne'i dinlememenin bir sebebi var. Onun dilini anlamaya yer açmak istemiyorum. Şimdi o dilin bazı kısımları, muhtemelen iltihaplanacak iğrenç bir kıymık gibi oraya sıkıştı kaldı.

Bu yeri gerçekten nefret ediyorum.

Boğazımdaki istenmeyen kalınlığı zorla aşağı indiriyorum, boynumu bir yandan diğer yana çıtlatıyorum ve önümdeki yığına bakıyorum.

Diğerlerine kesinlikle dokunmamak en iyisi. Ne çıkaracaklarını kim bilebilir ki?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu sefer daha dikkatli davranarak kolumu aradan geçirip pürüzsüz fildişi kılıcı kavradım ve hafifçe çektim.

Kıpırdamıyor.

Dişlerimi sıkarak tekrar çekiştiriyorum, tüm öfkem ve intikam hırsım bu çırpınışlara yansıyor—

Diş o kadar aniden çıktı ki geriye savruldum, yumurta şeklindeki taşlardan birkaçı bu sarsıntıyla yer değiştirdi. Taşlardan biri geri çekilen koluma değdi, o yosunlu uzantılar beni bir Ayçiçeği kuyruğunun dokunuşu gibi okşadı ve beni bir yutkunmanın içine attı…

başka yerlerde.

Bir yerlerde kendim değilim, daha büyük bir şeyim.

Daha güçlü.

Omuzlarımın arasından fışkıran, göğsümde buz gibi bir ateşin kabarmasıyla kabaran, boğazımı yakacakmış gibi duran, öfke dolu, kasılmalarla dolu bir şey...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Diğeri, bir sis bulutunun içine dalıyor ve boğazından gelen, deriyi kesebilecek kadar keskin bir çığlık atıyor. Yuvasının direğine gizlice yaklaşan ve en kıymetli yumurtasını alan genç periyi öldürme konusundaki kuduz niyetini ilan ediyor.

Belki de çok uzun zamandır, eşi yere düşüp kanlar içinde toprağa karıştıktan çok sonra bile, onun üzerinde oturuyordu; ama sonunda içindeki yaşamı hissedebiliyordu. Kendi içindeki mistik liflerden gümüş bir iplik bahşettiğinden beri, yaşam nihayet çırpınmaya başlamıştı.

Ve şimdi gitti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Öfke boğazından fışkırıp açık ağzından dışarı dökülürken sisin içinden kurtulur. Uzun zaman önce ölmüş bir Ay Tüyü'nün yaptığı yüksek yuva tüneğine çarpan masmavi alev, yuvayı paramparça eder ve sessizliği bozar.

Diğeri, hırsızı dişlerinin arasına alıp kalp atışını durdurana kadar rahat durmayacak. Sonra onun etini yiyecek, kemiklerinden parça parça koparacak. Kanına bulanmış halde, kalıntılarının soğuktan katılaşmasını bekleyecek, sonra da onu paramparça edecek.

Eğer onu bulabilirse.

Uzaktan bir bağırış duyuluyor. Tıkırtılar. Bir dizi hayvansı çığlık, Karşıdakinin tüylerini diken diken ediyor, omurgasından aşağıya bir ürperti gönderiyor.

Tekneyi yana yatırarak, sesi takip ediyor ve yumurtlama alanlarının çoğunu gizleyen bir başka sis tabakasının içinden hızla geçiyor.

“Defolun gidin, iğrenç yaratıklar!” Gürültünün arasından yankılanan tiz ses karşısında Öteki'nin kalbi sıkıştı. “Bizi rahat bırakın!”

Sis dağılıp buzlu bir çıkıntıyı görmesine olanak sağladı; dünyanın bu bölgesinde yaşamak için çok küçük olan bir peri kızını fark etti.

O, kendisine hayat verenlerle birlikte taş bir yuvada, perilerin kırılgan derilerini korumak için giymeye başladıkları kürklerle sarınmış olmalıydı. Burada değil, küçük bir kar yuvasını koruyor, etrafı dikenli dikenlerle çevrili. Çiğnemesi acı veren, çıngırdayan, uluyan ve kara kazılmış inlere saldıran, başlıca avları daha savunmasız yaratıkların yeni doğmuş yavruları olan dikenli yırtıcılar.

İşte bu yüzden "Diğer" kişi sık sık dikenlerini diş etlerine saplıyor.

Genç yaratığın duruşunu gözlemliyor: savaşa hazır bir şekilde genişçe açılmış minik ayakları, öfkeli ama korkulu gözleri, sanki Öteki'nin göğsünde kaynayan alevden oyulmuş gibi mavi.

"Git buradan!" diye bağırdı sesi titreyerek. Keskin dişleri veya pençeleri olmamasının eksikliğini telafi etmeye çalışır gibi bir hançeri ileri doğru uzattı. "Yoksa onu kullanırım!"

Karşıdaki kişi, dişlerini gösterip yüksek sesle tehditkar sözler sarf etmesine rağmen, kadının korkmuş gibi elinin titrediğini fark eder.

Kanatlarını içeri çeken Diğer Varlık, hava akımlarıyla bir bütün olarak hareket ederek, derisine çarpan ve çığlık atan seslerden kaçınarak daha da yaklaşıyor. Daha fazla sisi yarıp geçerek, perinin silahını yaratığın pürüzsüz karnına sapladığı anda, dikenli yırtıcıların en büyüğünün uluyarak ileri atıldığını görüyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Küçük çocuğun yüzüne koyu renkli kan sıçradı.

Yaratık başını yana eğip uludu ve genç perinin gözlerinde bir şey paramparça oldu. Avı yere düşerken hıçkıra hıçkıra ağladı.

Ölü.

Geri kalanlar karı pençeleriyle eşeliyor, inliyor, uzun dillerini savuruyorlardı. Niyetleri apaçık ortadaydı.

Tek vücut halinde yaklaşın. Devre dışı bırakın. Öldürün.

Diğerinin içgüdüleri öfkeyle kabarıyor, onu ileriye doğru itiyor. Koruması için kükrüyor.

KORUMAK.

Kanatlarını katlayıp vücuduna yapıştırıyor ve dalışa geçiyor. Kanatlarını genişçe açarak öne doğru sallanıyor ve yere düşüyor; bu hareket, gümüş rengi derisine çarpan ve bir an için besin zincirinin tepesinde olmadıklarını unutan, çığlıklar atarak dağılan yaratıkları şaşırtan bir kar patlamasına neden oluyor.

Diğeri ise.

Genç kız çığlık atmıyor, irkilmiyor ya da kaçmaya çalışmıyor. Dizlerinin üzerine çöküyor ve girişi barikatla kapatıyor, hüzünlü gözleri hâlâ devirdiği canavarın ve altındaki kabaran su birikintisinin üzerinde.

Diğeri boynunu geriye doğru büküp dönerek, tüm öfkesini ve kederini göğsünden fışkırtan, yuttuğu her şeyi katleden mavi bir öfke patlamasına neden olur.

Böylesine onursuz rakipler için uygun bir son.

Alevleriyle ve pençelerinin şiddetli darbeleriyle dikenli bedenleri parçalarken, Diğeri'nin aklına küçük perinin öldürmeyi sevmediği fikri gelir. Bu, gözlerindeki ifadeyi ve silahı yaratığın göğsünden kayarken çıkardığı hüzünlü sesi açıklardı.

Bu durum garip görünüyor çünkü birçok peri, can aldıklarında aynı şeyi hissetmiyor, ejderhaları yere serip kanlarını toprağa akıtmaktan mutluluk duyuyorlar. Bu da onların, Öteki'nin sevgili eşi gibi, büyük karanlığın ortasında huzur bulmalarını engelliyor.

Ama o genç ejderhanın gözlerindeki o bakış… son canavar düştükten çok sonra bile alevlerini üflemeye devam ederken, geçmiş zamanları hatırlatan, Öteki'nin zihninde yankılanıyor. Ejderhaların, bunu hak edecek kadar cesur ve ahlaklı biriyle bağ kurmayı özlediği zamanları…

Bu tür bağlantılardan korkmuyordu.

Bu düşünceyi kafasından atan Diğeri, ateşini ısırarak bastırdı ve etrafındaki karmaşayı incelerken hırlayarak döndü. Alevlerden o kadar etkilenmiş bedenler, donmuş parçalara ayrılmış ve şimdi karın üzerine saçılmıştı.

Kendinden memnun olan Diğeri, kar yuvasına geri döner, ancak küçük peri artık girişi korumuyor.

Diğer fotoğraflar.

Açıklıktan gümüşi bir ışık yayılıyor, dışarıya taşarak kendi ışığıyla birleşiyor. Çok fazla iniş çıkış nedeniyle etrafına sarılmış olan Diğer'in yumurtasının çatlayan kalıntılarından yumuşak bir çığlık yükseliyor. Sonra yavrusunun nefes alıp minik ciğerlerini çalıştırmasının hırıltısı geliyor.

Kabuğun bir parçası daha kopup kara düşüyor ve hala berrak kalıntılarla kaplı, sanki gökyüzünde yuva yapıyormuş gibi kıvrılmış güzel gümüş yavrusunu ortaya çıkarıyor. Başlangıcı nasıl bitecekse öyle bitecek... kaderin bir cilvesi bu.

Kıvranıyor. Başını biraz kaldırıyor. Kanatlarını germeye çalışıyor, bu da kabuğunun daha fazla kısmının itilmesine neden oluyor ve hafif bir esintiyle tatlı, derimsi kokusu Öteki'nin genişlemiş burun deliklerine ulaşıyor.

Dişi.

Bir kız çocuğu.

Ağır bedeni yere düşüyor, kanatları yana açılıyor.

Diğerinin göğsünde yabancı bir his kabarıyor—büyük ve sıcak. Yavrusunun ince boynunu ve gelişmekte olan kasları için fazla ağır olan başının nasıl sallandığını incelerken, Diğeri bu duyguyla yuva kuruyor. Daha önce hiç yaşamadığı bir sevgi biçimi.

Hiç mümkün olduğu düşünülmemişti.

Yavru, tembelce göz kapaklarını kaldırır ve Öteki'nin kalbi, atalarının birçok ışığıyla benekli, koyu renkli gözlerini ilk gördüğünde hızla sıkışır.

Güzel.

Karların üzerinden bakışları birbirine kenetleniyor ve kızın genç köpeği ötüyor.

Karşıdakinin göğsündeki o his o kadar büyük bir boyuta ulaşıyor ki, kaburgalarının kırılacağından endişeleniyor. Boğazından acı bir ses yükseliyor.

Ben de seni seviyorum, tatlım...

Bakışları, kar yuvasının içinde yan yatmış, soluk saçları dağılmış erkek periye kaydı. Yuvasını yağmalayan aynı erkekti, ancak artık onu yutma arzusu duymuyordu. Koruyucu duruşunu görünce bu isteği kalmamıştı; kolu, yavrusunun yumurtasının kalıntılarını sarmış, kabuğun parçalarını çıkararak kendisini daha da özgürleştirmeye çalışıyordu. Küçük, biçimsiz kanadını, muhtemelen çok ısınmış ve büzülmüş, kan akışını kısmen kesmiş yapışkan zardan kurtarıyordu.

"Özür dilerim," diye hıçkırarak fısıldadı solgun dudaklarından, sözleri büyük bir üzüntüyle doluydu.

Diğeri başını yana eğiyor.

Eğer o çok daha büyük, daha korkutucu ağzıyla onun sözlerini şekillendirebilseydi, anlamadığını söylerdi. Genç kanı yumurtadan çıkmıştı. Üzüntüye yer yok, sadece hayatın kutlanması var.

Yavrusunu iyice koklayabilmek için yavaşça ilerleyip yuvaya sokulmak üzereyken bir şey fark ediyor—

Küçük olan nerede? Bu kırılgan yuvayı ve içindeki yavruları korumak için canını feda eden o küçük peri nerede?

Umarım ezilmemiştir…

Yukarı doğru itilen Diğer, başını karnının altına doğru çevirip pençelerine ve etrafındaki yıkımın arasından savrulan kuyruğunun çizgisine bir bakış attı. Ta ki omurgasından çıkan uzun uzantılarda garip bir çekme hissedene kadar.

Diğeri hareketsiz kalıyor.

Bu mu—

Daha yukarıda, bacağının dibinde bir şey dürttü. Ardından bir çekme daha, sonrasında da derisine karşı daha fazla gürültü geldi.

Merakla, Diğeri başını çevirerek omuzlarının arasına tünemiş küçük periye baktı; peri nefes nefese kalmış, hâlâ öldürdüğü yaratığın kanıyla kaplıydı. Solgun elleri artık titremezdi, ama Diğeri'nin uzantılarına sıkıca kenetlenmişti; avuçlarındaki hızlı nabız, hassas uzantılar arasında hissedilecek kadar sıkı tutuyordu.

Genç adamın gözlerine bakıyor; gözleri o kadar çok kararlılıkla parlıyor ki adeta ışıldıyor.

“Sinüs!”

Uçmak.

Diğeri homurdanır.

Uçmanın gücüne dayanamayacak kadar güçsüz parmaklara sahip bu küçük, kırılgan varlık, onu buz gibi, acımasız gökyüzüne doğru sırtında taşımak mı istiyor?

Diğeri asla bir binek hayvanıyla uçmaz. Hiç kimseye boyun eğmez, özellikle de bu kadar kırılgan birine.

Homurdanarak, Diğeri titreyerek yavruyu yumuşak kara geri itmeye çalıştı. Küçük kalbinin hızlı atışından yanakları kızarmış, aynı dallara hala yapışmış olduğunu görünce şaşırdı.

Genç kızın yüzünde yeni bir vahşilik beliriyor, dişlerini gösterip "Şile!" diye bağırıyor.

O kadar küçük bir varlık için, bu söz çok büyük, sessizliği titretiyor. Sanki Hava Tanrıçası dinliyor.

“Gözler! Gözler! Gözler—”

Belki de onu sakinleştirmenin ve çığlıklarını dindirmenin tek yolu budur?

Diğeri, iri gözlü erkeğin kollarında iyi korunmuş olan yavrusuna bakar ve alçak, gıcırtılı bir ses çıkarır.

Kanatlarını kaldırıp yere sertçe vurarak, düşen bir ejderhanınkine rakip olacak bir güçle gökyüzüne doğru fırlıyor ve Küçük Olan'ın kayıp karın üzerine düşmesini bekliyor. Düşmediğini görünce telaşlanıyor ve hâlâ tutunup tutunmadığını kontrol etmek için birkaç saniyede bir arkasına bakıyor.

Büyüleyici bir hal alıyor.

Sisler onları yutuyor, diğerinin kanatlarını savururken o da buzlu havayı içine çekip daha yükseğe süzülüyor... tüm gücüyle çırpınıyor.

Diğeri, küçük perinin ölümüne düşmesini istemiyor. Eğer kurtulursa onu yakalayacak. Diğerinin kıymetli yumurtasını korumak için döktüğü kanın karşılığı olarak onu ait olduğu yere, toprağa geri döndürecek.

Ama kanatlarını ne kadar hızlı çırparsa çırpsın, ne kadar hızlı dalışlar veya dönüşler yaparsa yapsın, Küçük Kız yerinden kıpırdamıyor.

Kurdeleler yükselip sonra tekrar düştüğünde değil.

Ama fırtına aniden bastırıp onları her yönden hırpaladığında, yavrunun koyu renk saçlarını kırağı ve kar taneleriyle kapladığında durum değişir.

Öteki, aylara o kadar yaklaştığında, dünyanın sürekli var olan çekiminin üzerindeki etkisinin azaldığını, atalarının ışığının kanatlarını ıslattığını hisseder. Onu onlarla birlikte kıvrılıp dinlenmeye çağırır.

Kurdeleler tekrar yükseliyor, o kadar yakından kıvrılıyorlar ki, Diğeri, tıpkı çok uzun zaman önce olduğu gibi, kurdelelerin kendisine çarpıp tenini

gümüşe boyayacaklarından endişeleniyor.

Ama öyle yapmıyorlar.

Küçük olan şarkı söylemeye başlarken, diğerleri tam ulaşamayacakları bir mesafede dans ediyorlar; kurdelelerin hareketleriyle iniş çıkış gösteren yumuşak bir şarkı. Sanki onların dansını öyle bir güzelliğe dönüştürüyor ki, bir an için diğeri de kayıtsız kalıyor.

Çırpınmıyor.

Sadece dinliyorum.

Şarkı onun ruhuna sesleniyor. Tıpkı yumurtadan çıkma zamanı çoktan geçmişken bile onu sarmak için duyduğu özlem gibi. Sonunda, nihayet anlamaya başladığı kozmik şarkıyla onu dolduran gümüş özünden bir kısmını ona sunmak için; son bir umut dalgası.

Tıpkı yıldızlar arasında sonsuza dek kalacak bir yuva bulma özlemi gibi, bu da onu cezbediyor... bir gün.

Ama bugün değil.

Kanatlarının arasına tünemiş, yumruklarını sıkmış, dudakları soğuktan çatlasa bile şarkı söyleyen yeni anlamıyla değil.

İşte orada, son dinlenme yerlerine yükselenlerin çok yakınında, Öteki, çok uzun varoluşunda ilk kez boyun eğiyor—ve pençesinden daha küçük bir yavruya. Aniden her şeyini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalan birinin vahşi azmiyle, küçük periyi koruma arzusuna teslim oluyor.

Diğeri, kalbinin hızla çarpmasını yatıştırıp Küçük Olan'ınkiyle aynı ritme gelmesini sağlar ve aralarındaki bağın patlayan bir yıldızın şiddetiyle filizlendiğini duyduğunda Küçük Olan'ın nefes nefese kalışını işitir.

Küçük çocuğunun henüz hazır olmadığını bildiği için kendi ateşini sunmuyor. Bunun onu içten içe yıkacağını biliyor.

Ama bunun dışında neredeyse her şeyi sunuyor.

Onları birbirine bağlayan bağ iplikleri aracılığıyla, Öteki, Küçük Olanının şokunun soğukluğunu hisseder. Onun sıcak, çiçek açan hayretini hisseder. Ruhunun şiddetli gücünü ve kanını paylaştığı kişilere duyduğu vahşi sevgiyi hisseder.

Kalbinin ahlaki yapısını, o kadar büyük ve acımasızca cesur bir şekilde hissediyor. Yavrusunun çarpık karnına duyduğu ağır üzüntüyü, küçük, acı çeken kanadının, Küçük Yavrusunu sakat bıraktığı gibi Diğerini de sakat bırakmadığını bilmenin verdiği teselliyi hissediyor.

Kaderin büyülü yolları vardır ve şu anda bile o uzantılar planlar kuruyor, anlaşılamayacak veya çözülemeyecek düğümler bağlıyor; bu düğümlerin

çözülmesi için birçok yükselişin gelip geçmesi gerekebilir. Ama Öteki tek bir şeyi biliyor.

O ve kıymetli küçük yavrusu... her zaman birbirleri için yaratılmışlardı.

Anılar bir anda kopuyor. Sanki bir şey yumruğunu ruhuma saplamış, pençelerini geçirebildiği her şeyi kapmış ve çekiştirmiş gibi.

Kalbim gümbür gümbür atıyor, zihnim yediğim her şeyin keskin parçalarıyla boğuşuyor.

Bu, şuydu—

Ben...

Kılıcı sıkıca kavradığım parmaklarımla buz sütunundan kendimi iterek, parmaklarımın ve kollarımın etrafına dolanan gümüş iplikler yığını arasından yüzeye doğru hızla ilerliyorum; boğazım düğümlenmiş, aniden nefes almak için çaresizce çabalıyorum. Yüzeye doğru yarışıyorum ama yumurta şeklindeki taş yığınının altında boğuluyorum.

Bariyere ulaştığımda, kılıcı öyle bir coşkuyla savurdum ki ucu buzun içine derinlemesine saplandı. Sapladıkça, az önce emdiğim her şeyin lekesini her vahşi darbeyle temizlemeye çalışırken, oluşan çukurdan kılcal çatlaklar oluştu.

Yukarıda büyük ve parlak bir şey hareket ediyor, ancak çatlak buz nedeniyle görüntüsü bulanıklaşıyor.

Hâlâ kalbim boğazımda, zaman akıp gidiyor. Kollarım ve bacaklarımdaki her bir tüy diken diken oluyor.

Şekil şişiyor, sanki bir şeyler çekiyormuş gibi görünüyor—

Daha yakın.

Kahretsin.

Buz öyle bir güçle içe doğru çöküyor ki, kırık parçaların, gümüş ipliklerin ve çalkalanan suyun girdabına kapılıyorum, kalbim kükreyen bir uğultu gibi atıyor.

Yüzeye doğru çabalıyorum, suyun ritmik hareketini ilkel bir şekilde fark ediyorum. Düzenli bir tak tak. Tıpkı ötekimin altımdaki gölde, tanıdık kalp atışlarının ritmine göre hareket etmesi gibi...

Daha sert tekme atıyorum. Daha hızlı yüzüyorum. Keskin buz parçalarının arasından hızla geçerken ve sivri taşlara takılarak kayalık kıyıya doğru ilerlerken asla aşağıya bakmaya cesaret edemiyorum. O kadar hızlı tırmanıyorum ki başım dönüyor.

Özgürlüğümü kutlamıyorum, bir parçam hala o soğuk, sessiz başka yerde sıkışıp kalmış durumda. Hala sonsuz karanlığın içinde, nabzım başka birine bağlı olarak süzülüyor:

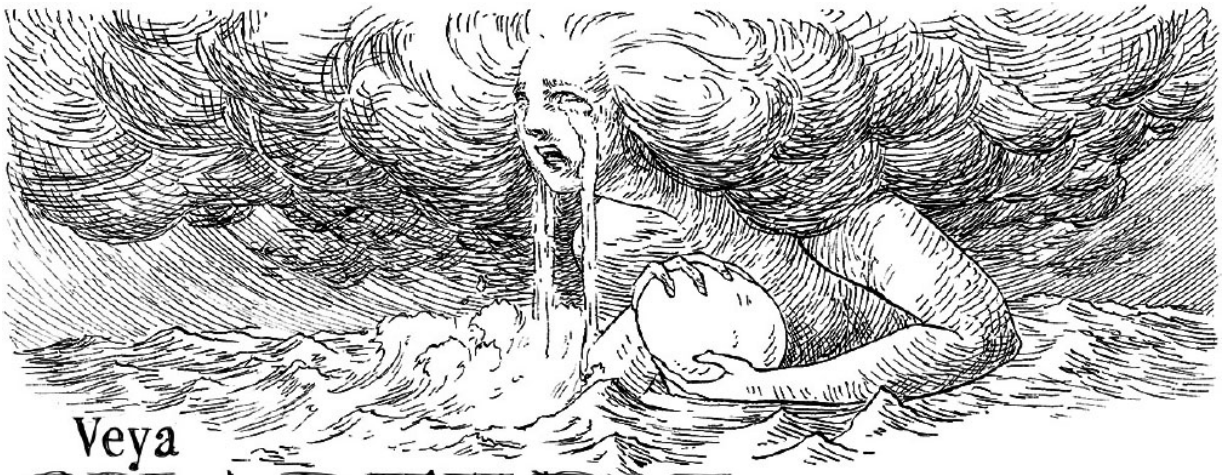
Kocaman bir kalbe sahip, sıcacık bir küçük kız.

Kaburgalarımdan yukarı tırmanan ve kürek kemiklerimin arasına yerleşen bir farkındalık, pençeleri gibi derimi ve omurgamı deliyor...

O gümüş Ay Tüyü, mavi gözlü, siyah saçlı çocuğu seçti çünkü onun içindeki iyiliği hissetmişti. Çünkü o, sevdiklerini kaçmak yerine, onları şiddetle koruyordu.

Saklanıyor.

Böylesine güçlü, cesur ve yürekli bir çocuk... eğer ne kadar korkak biri haline geldiğini bilseydi, ne kadar hayal kırıklığına uğrardı.

Veya

CHAPTER 7

Kalbim dişlerimin takırdatmasıyla aynı ritimde çarparken, Arithia'nın dik sokaklarında, acımasız rüzgar ve şiddetli kar yağışı altında aceleyle ilerliyorum; Clode ve Rayne'nin birbirleriyle savaş halinde olup olmadıklarını merak ediyorum.

Bu yüzden onlara lanet okuyorum.

Başımın üzerinde minik aylar gibi salınan parlak küreler olmasaydı, muhtemelen daha önce hiç görmediğim gelişmiş rünlerle asılı duran bu cisimler olmasaydı, kendi elimden ötesini bile zor görebilirdim.

Uzaktan hatırlıyorum, Tyroth'un, rünleri kimseye benzemeyen bir şekilde işleme yeteneği nedeniyle çok değerli olan genç bir koruyucusunu, ebedi lütufları karşılığında Üçlü Konsey'e takas ettiği söylentisini.

Sanırım doğruymuş.

Arkamdan kimsenin beni takip etmediğinden emin olmak için kontrol ederken, bir köşeyi döndüm ve yüzümün soyuluyormuş gibi derinden donduran buz gibi bir darbe aldım. "C-yaratıcıları," diye mırıldanarak kapüşonuma daha da iyice girdim. Henüz sokaklarda yürüyen, fırtınaya göğüs geren tek bir insan bile göremedim. Açlıktan ölmek üzere olan alevler gibi titreyen birkaç ışıklı pencere dışında tek bir yaşam belirtisi bile göremedim.

Tüm vücudum kemiklerime kadar ürperdi.

Burası çok güzel. Şarkılar ustaca söylenmiş. Ama bir mezar gibi hissettiriyor.

Uzun, sivri, obsidyenden yapılmış binaların arasına sıkışmış bir merdivenden aşağı koşarak daha hızlı hareket ediyorum, susuz kalmış ciğerlerime dolan her sert rüzgara lanet ediyorum. Bu lanet olası yerin büyüklüğüne lanet ediyorum; sanki kendi üzerine katlanıp beni çiğneyecekmiş gibi hissettiren, süslü bir labirent burası; tüm inceltilmiş yapıları öfkeli bir canavarın sivri dişlerine dönüşüyor.

Burada, şiddetli kar fırtınalarının arasında kalmak istemiyorum. Sıcak, nemli kuzeydeki evimde olmak istiyorum, yapmam gereken yaklaşan konuşmaların ötesinde, bir kumarhanede körkütük sarhoş olana kadar sert içkiler içmek ve dünyanın daha önce düşündüğümden daha berbat olmadığını hayal etmek istiyorum.

Bir köşeyi döndükten sonra nihayet Arithia'yı çevreleyen yükselen siyah duvara ulaştım. Soğuktan bitkin düşüp rahatlama hissiyle neredeyse yere yığıldım.

Tüylerin hışırtısı neredeyse altıma işememe neden oluyor, hele de yukarı baktığımda duvarda ön pençeleri içeri çekilmiş devasa bir Moltenmaw'ın tünediğini görünce bu his daha da kötüleşiyor.

Hâlâ.

Üzerindeki kar tabakasını silkeliyor ve eyer kayışlarıyla bağlanmış göğsü ortaya çıkarıyor; bu da bana bir nebze rahatlama sağlıyor.

Vahşi değil.

Başını dinlenme pozisyonunda aşağıya doğru gömmüş olsa da, kırmızı gözleri cesurca bana bakıyor ve rahatsız edici bir merakla beni inceliyor.

Tüneyen yerinin altındaki duvara bakıyorum; ölü, ağlayan bir hayalet taşa kök salmış, cılız kalıntıları tek korumasız çıkışın solgun bir nöbetçisi gibi duruyor... zira söz konusu çıkış, sıcak kana düşkün aç rünleri aktive ederek ortaya çıkarılabilecek bir sır.

Yukarıdaki canavara bakarak cebime uzandım ve oraya sakladığım kola kanı şişesini aradım. Uyuşmuş parmak uçlarımda keskin bir yanma hissettim. "Kahretsin," diye mırıldandım, karda düşürdüğüm kanlı cam parçalarını toplarken. Kırılmış şişenin kalıntılarıydı bunlar.

Üzücü.

Bıçağımı yavaşça çıkarıp avucuma sürtüyorum. Acıyan yeri parmaklarımla sıkıca kavradığımda sıcaklık yayılıyor.

Gözlerimi meraklı ejderhaya dikmiş bir şekilde, Moltenmaw'ın geniş göğsünden gelen derin gürültüyü görmezden gelmeye çalışarak duvara doğru yaklaştım. Bu gürültü, binicisi yanında olmadan bağlı bir ejderhaya yaklaşmanın genellikle bir tehdit olarak algılandığının sert bir hatırlatıcısıydı.

Bana kalırsa, kanıyorum. Kanayan şeyler, kanamayan şeylerden daha az tehditkardır. En azından ıslak elimi taşa sürerken kendime böyle söylüyorum.

Kanım, daha önce görünmez olan rünlerin şeklini alarak pıhtılaşıyor ve ardından tıslayıp buhar çıkarmaya başlıyor.

Dişlerimi sıktım ve duvara yaslandım, umarım oymalar beni yere serip iştahlı bir av gibi göstermez.

Kanlı izler, giderek bozulan dengemle birlikte yok oluyor...

Üç.

İki.

Bir-

Duvarın bir kısmı unutulmaya doğru kayıyor, bu güzel ama ruhsuz mezardan kemerli bir çıkış bırakıyor. Geniş uçurumun karşısındaki, dik dağ yamacına ekilmiş Ağlayan Hayaletler Ormanı'na bakan mükemmel bir çerçeve. İncecik ağaçlar, fırtınanın etkisiyle sert bir akıntıya kapılmış su bitkileri gibi savruluyor.

Girişte biraz sendeliyorum.

Taş o kadar hızlı bir şekilde yerine geri oturdu ki, sanki Arithia'nın doğduğu sarp, kayalık sırttan aşağı itmeye çalışıyormuş gibi öne doğru savruldum.

“Hugth aht, Bulder!”

Kolumu geriye atıyorum. Duvardan fırlayan ve beni aniden durduran o sert taş eli kavrıyorum; kalbim sanki kaburgalarımdan fırlayıp, kör edici rüzgar ve kar girdabına düşüp, çok aşağıda bir kayaya saplanacakmış gibi hissediyorum.

Pürüzsüz el, sıkıca kenetlenmiş parmaklarımın etrafında kireçleniyor, ben de nefes nefese kalıp kalbimi göğsüme geri çekmeye çalışıyorum.

Az kalsın.

Hâlâ yarı sarkık bir halde kenardan aşağıya doğru bakarken, karla kaplı kanadının üzerinden beni inceleyen Moltenmaw'a baktım. Hâlâ homurdanıyordu. Muhtemelen Bulder'ın beni uçuruma atıp, düşen bir av gibi kapılmamı umuyordu.

Belki de onun en sadık müritlerinden biri değilim, ama Toprak Tanrısı beni ejderha yemeği yapmayacak kadar seviyor.

"Gurn eğildi, Bulder..."

Yavaşça beni geriye doğru çekiyor, ta ki duvara yaslanana kadar; hâlâ dünyanın ayaklarımın altında sallandığını hissediyorum.

Can sıkıcı, parazit gibi runeler.

Pelerinimden bir parça kumaş kesip elimi sarmak için kullandım; çift görme ve donmuş parmak uçlarımda hissizlik yüzünden bu oldukça zordu. "B-beni evimin kavurucu ovalarına geri götürün," diye hırladım, sonra bıçağımı sakladım ve sırt boyunca zikzaklar çizen, dağın dik yüzünü sola doğru kesen ve ardından ormanı çevreleyen belirsiz merdivene doğru döndüm. Yol, geçmiş zamanların bir kalıntısıydı, kar ve rüzgarın savaşıyla daha da bulanıklaşmıştı.

Dünya bölünür, birleşir, tekrar bölünür…

İçimden bir ah çektim.

Düşüp boynumu kırmazsam, bu bir mucize olur.

Dikkatli adımlarla tehlikeli geçişe başlıyorum, Moltenmaw'ın uluyan rüzgarla yarışacak kadar yüksek sesle çığlık attığı sırada uçurumun yüzeyinde ilerliyorum.

Gözlerimi kısarak dönüyorum.

Kar girdabının arasından, canavarın devasa tüylü kanatlarını gerdiğini görüyorum. Birkaç şiddetli hamleyle duvardan havalanıyor ve dağ şehrinin tepesindeki devasa, sivri silüete doğru ilerliyor; pencereler, loş ve karanlık ortama göz kamaştırıcı bir tezat oluşturuyor.

Saray.

Kalbim duracak gibi oldu.

Yer sarsılınca sendeledim, sanki altımdan bir şey bana çarpmış gibiydi. Hızlı. Tek taraflı. Sadece Bulder bana bir şey anlatmaya çalışırken hissettiğim türden bir sarsıntı.

Kaşlarımı çatarak kendimi açıyorum—

Şarkısı kulak zarlarımı patlatıyor. Bariton bir ninni, melankolik melodisi neredeyse bana şunu hatırlatıyor—

Slátra Dhomm'daki mağarada iken ona söylediği melodi.

Yanmış.

Kırık.

Dönüp bakıyorum, şiddetli fırtınanın arasından dağın sırtları arasına gizlenmiş, eski ve terk edilmiş yuvaların bulunduğu yere. Sevgili arabacım

da bunlardan birinin içinde saklanmış, Moltenmaw'ıyla bekliyor.

Beni The Fade'e geri götürmeyi bekliyor.

Göğsümde rahatsız edici bir his oluştu, sanki bir okla vurulmuş gibi.

Soğuk, açlık dolu bir korku.

Aniden ayağa kalktım ve koşmaya başladım.

Ağrıyan bacaklarım artık dayanamaz hale geliyor.

Tökezledim. Kendimi sivri bir kayaya yaslayıp, onun yetersiz sığınağına yığıldım.

Nefesimi kontrol altına almak için, donmuş ellerimi ağzıma bastırarak sıcak nefeslerimi emmelerini sağlıyorum.

Sonunda bayılmak üzere olmadığımı anlayınca, önümdeki devasa mağaraya doğru baktım; bulutların arasından süzülen ay ışığının incecik ışınları olmasaydı, neredeyse görünmez olurdu.

Ağzımı avuçlarımın arasına alıp çalıkuşu gibi vızıldama sesi çıkarıyorum. Ses, keskin kenarlardan sekerek yükseliyor ve sonunda yutuluyor.

Ve ben sayıyorum.

Bir… İki… Üç… Dört… Beş—

Dünya parçalanmaya ve sallanmaya devam ederken ben karanlığı didik didik ediyorum, bekliyorum. İçimdeki düğümler her geçen an daha da sıkılaşıyor.

Altmış madde üzerinde anlaştık. Eğer yanıt gelmezse, bir sorun var demektir.

Elli dört… Elli beş…

Hadi ama. Hadi ama. Hadi ama—

kim

Rahatlamadan neredeyse çığlık atacaktım.

Yaratıcılara sessizce bir dua üfleyerek, Kaan'ın bakır ocağının kapağını açıyorum ve küçük alevi kullanarak titreyen mağaraya doğru yolumu

aydınlatıyorum, düşen kaya parçalarından kıl payı kurtuluyorum.

Buradan hemen çıkmamız gerek.

Geniş yuvalama odasına açılan bir köşeyi dönüyorum. "Rasha?" diye fısıldıyorum, soluk dalların ve obsidyen parçalarının üzerinden geçerken mağara tekrar gürlüyor.

Titriyor. Sanki kızgınmış gibi.

Keskin bir çatırtı duyuldu. Tam önüme, ayak parmaklarımı neredeyse ezecek kadar yakın bir taş parçası düşmeden önce aldığım tek uyarı buydu.

Bir kütüğe takılıp geriye doğru sendeledim ve kuyruk sokumumun üzerine düştüm; Kaan'ın çalıları yerde sürünürken omurgamda şiddetli bir ağrı hissettim—ama alev yanmaya devam ediyordu.

Builder'ın sorunu ne?

Kendimi açıyorum—

Şarkısı öyle bir intikam duygusuyla içime işliyor ki nefesim kesiliyor, sesi yoğun ve boğuk. Sağlam bir tanrıya hiç benzemeyen, öfke ve üzüntünün ezici bir karışımı.

Melodi kafamın içinde paramparça oluyor, sözlerinin çoğu yabancı, ani ve keskin.

Kafamın çatlamasını engellemek için ellerimi başıma bastırıyorum, sonra kan kokusuyla duraksıyorum. Sol avucumun her yerine bulaşmış ıslaklıkla.

Kaan'ın dürbününü kapıp, yerdeki parlak kırmızı su birikintisinin üzerinde salladım ve geniş dürbününü daha iyi görebilmek için yukarı doğru ittim.

Çok büyük.

"Rusya?"

Sesim titriyor.

Kanın içinden geçip mağaranın daha derinlerine doğru ilerliyorum. Devasa, korkunç ve yıkıcı bir şekil gözümün önüne gelince nefesim kesiliyor.

Furn—Rasha'nın sarı ve turuncu renkli Moltenmaw'ı—havada asılı kalmış, her açıdan onu delen obsidyen parçaları tarafından yerinde tutuluyordu. Sanki tehlikenin ilk kokusunu alır almaz uçmaya çalışmış ama anında göğsünden bıçaklanmış gibiydi.

Kanatlar.

Karın.

Boyun.

Kalbim paramparça oluyor, damarlarım, atardamarlarım, etim soyuluyor, sanki hiçbir şey kalmamış gibi hissediyorum.

Sendeleyerek, başının doğal olmayan bir açıyla sarkık olduğunu, gözlerinin kocaman açıldığını, kırmızı göz bebeklerinin soluklaştığını izliyorum. Gagası açık, çatallı dilinin ucundan kan damlıyor ve yere şıpır şıpır dökülüyor.

Görüşüm bölünüyor, sonra tekrar birleşiyor. Acaba hayal mi görüyorum, yoksa su beni fazla mı etkiledi diye düşünüyorum; ta ki biri öfke dolu sözler sarf edip ruhumdaki tüyleri diken diken edene kadar.

"Jisthh et aagh. Et zist fiyah ke!"

Kaan'ın ormanından yükselen alev avucumu yakıyor.

Alevler gökyüzüne doğru yükselip, ejderha alevi gibi tavana doğru fışkırırken, onu düşürüyorum ve cehennemden geriye doğru sendeliyorum. Odayı öyle bir alev şiddetiyle tutuşturuyor ki, gözlerimi kısmak zorunda kalıyorum ve yüzümü yayılan ısıdan korumak için elimi cılız bir kalkan gibi kullanıyorum.

Yakıcı, açgözlü ışık her şeyi aydınlatıyor.

Duvarlarda sayısız diken sıralanmış, ayaklarının arasında yere doğru sivri uzun kılıçlar, yüzleri gümüş başlıklarla korunmuş; gözleri ateş ışığında parıldayan mücevherler gibi ışıldıyor. Kulak memelerinden tek tek boncuklar sarkıyor, sessiz tehditler gibi parıldıyor.

Mağaranın içinde, diğerlerinden daha süslü, iri yapılı bir erkek tarafından fısıldanan bir emir daha yankılandı.

Onun acımasız bakışlarıyla derim yüzüme batarken, alevler güzel ama yıkık Furn'un üzerine doğru akıyor. Furn öyle bir şiddetle tutuşuyor ki, oda bir fırına dönüşüyor, hava yanmış tüylerin ve ejderha etinin keskin dumanıyla doluyor.

İzleyemediğim için bakışlarımı kaçırdım ve Rasha'nın elleri ve ağzı bağlı, kendisinden iki kat daha büyük iki iri savaşçı arasında tutulduğunu gördüm; büyük yeşil gözleri acı ve korkuyla öylesine açılmıştı ki, boğazımda kaba bir ses belirdi.

"Hain fahişe," diye öfkeyle söylendi Thorn, onu iterek.

Arkadan gelen bir bıçak boğazına saplanmadan önce, zar zor boğuk bir çığlık atabiliyor.

"RUSYA-"

Kadın boğuluyor, ağzındaki bez kana bulaşıyor.

Yüzüm buruşuyor, dudaklarım geriye doğru kıvrılıyor, boyun kaslarım geriliyor ve tüm öfkemi tek bir sert emirle dışa vuruyorum: "Gurn ed akin, ah—"

Sol ayak bileğime bir şey çarptı.

Bulder emrime uyarak tavanın bir kısmını çökerterek üç Thorn'u ezdi. Aynı anda ben de çöktüm, şarkısı kayboldu. Aşil tendonumu kıl payı ıskalayan demir ok tarafından silinip götürüldüm. Bu acı, Rasha'nın bir kukla gibi yere fırlatıldığını görünce göğsümde oluşan derin acıyla kıyaslanamaz bile. Cansız.

Ölü.

Çevremdeki her şey alev alev yanan bir lekeye dönüşüyor.

Dikenler birleşip tek bir bütün haline geliyor. Karnıma sıkıca bağlanmış kıymetli günlüğün kaderini saran gümüş bir ilmek. Her şeyi değiştirebilecek güce sahip bir kutsal emanet…

Hançerimin kabzasını sıkıca kavradım, zırhlı askerler arasında gözlerimi gezdirdim ve hangisinin beni ilk yakalayacağını, kimin gözüne bıçağımın saplanacağını merak ettim.

Tyroth'la yüz yüze gelmektense ölmeyi tercih ederim. Furn ve Rasha'nın yanında yanmayı, böylece ruhumun Kaan'a evcil hayvanı aracılığıyla mesajlar iletmesini tercih ederim.

Duvarın sağ tarafına doğru uzanan ve daha önce kesinlikle orada olmayan dar bir yarığı görünce nefesim kesildi. Bu muhtemelen dağın daha derinlerine doğru bir çıkış yolu, ama—

Ölümden iyidir.

Bulder'a sessizce teşekkür ederek bacağımı kaldırdım ve sağlam ayağımı yere bastım, pelerinimin cebini karıştırdım. Yaklaşan takipçilerimi süzdüm. Arkalarında yerde yatan zavallı Rasha'ya son bir kez baktım—gözleri kocaman ve yürek burkan bir şekilde ifadesizdi. Furn'un iskelet kalıntılarına son bir kez baktım, Ignos onun tüylerinden ve etinden geriye kalanları yiyordu.

Boğazımdaki tıkanıklığı bastırarak, "Hepiniz canavarsınız," diye hırladım.

Ciddi ve ağırbaşlı komutan dışında herkes kibirli bir kahkaha atarken, alaycı bir ses, kardeşimin krallığına fark edilmeden sızabileceğimi düşündüğüm için beni bir kayanın üzerine eğip eğmekle tehdit etti.

Parmaklarım ay ışığı dolu kavanozu kavrarken, komutanın delici mavi bakışlarına karşı koydum. "Haklı kraliçenin önünde eğilmek ve işlediğin

iğrenç suçlarla yüzleşmek zorunda kalacağın günü sabırsızlıkla bekliyorum."

Solgun kaşlarının arasında bir çizgi beliriyor.

Kavanozu fırlatıyorum. Parçalanıyor, buzlu bir ışık patlıyor, ben de Kaan'ın korusunu kapıp yukarı doğru itiyorum.

Ve gürültünün içinde körü körüne sendeleyerek ilerleyin.

Et ve kemik parçalarıyla dolu kırmızı su birikintilerinin arasından sessizce ilerliyorum, dışkı kokusuyla kirlenmiş metalik havayı soluyorum, Kaan'ın ejderha pulundan yapılmış bıçaklarından biri kanlı parmaklarımın arasında dönüyor. Bir dönüşle bıçağı fırlatıyorum. Rekk Zharos'un derisi yüzülmüş göğsünün paramparça kalıntılarına saplanışını izliyorum.

Orada öylece asılı duruyor, kolları palet direklerine bağlı, başı öne doğru sarkmış—hareketsiz. Ölü.

Tamamen ölü.

Kalbiniz artık göğsünüzde değilse, üzülmemek zor. Gerçi o kalbi bulamadım, bir daha asla düşünmemeye karar verdiğim bir şey bu. Eğer öteki onu ateşe atmadıysa ya da aşağıdaki kirli sokakların labirentine bakan pencereden dışarı fırlatmadıysa (ki bu pek olası değil), o zaman bilmek de istemiyorum.

Onu da düşünmek istemiyorum...

Diğerim.

Az önce gördüğüm her şeyin hatırası, ait olduğu yere, buzun altına gömülmüş, bir daha asla dokunulmayacak şekilde kalmışken, bunu asla yapmam.

İçimden bir ah çekip başımı yana eğdim. Diğer varlığımın Rekk'i tamamen tanınmaz hale getirdiği o berbat durumu didik didik aradım. Yine, derisinin görünür kısımlarını aradım, yanmamış bir bölüm bulmaya çalıştım.

Başarısız.

Onu katlayıp şömineye tıkmasını izlemek için neler yapmazdım ki! En azından böyle bir şey yaptığını hayal ediyorum; bu kadar büyük hasara yol açtı ve ona etinin erimesinin acısını yaşattı. Líri'nin onu güneşe çok yaklaştırdığında çektiği aynı yakıcı işkenceyi yaşamasını istedim.

Bakışlarım, Rekk'in köşeye atılmış kanlı botlarından kaynaklanmış gibi görünen, tekerlek telleri leşle kaplı derin, kanlı yaralardan diğerine kayıyor. Bu, benim sadist planlarımın bile ötesine geçen yaratıcı bir dokunuştu.

Hakkını vermek gerek.

Hayatımda böyle vahşi bir katliam görmemiştim. Líri ve Essi'nin intikamını o kadar acımasızca aldı ki, geriye hiçbir şey kalmadı. Sadece Líri'nin her zaman taşıyacağı yaralar ve Essi'nin yokluğunun sürekli acısı için duyduğum öfke kaldı.

Onun yüzünden.

Boğazımı temizleyip ileri doğru adımladım. Kaşınan parmak ucumu Rekk'in çenesinin altına sokup, başını geriye doğru ittim ve parçalanmış göz çukurlarının boş içlerine baktım.

Gözlerinin nereye kaydığını da anlamadım. Bu da düşünmek istemediğim başka bir şey.

"En azından sana acı çektirdi," dedim boğazımdaki o sinir bozucu düğümü bastırarak, elimi indirip.

Kafası öne doğru düşüyor.

İçimden bir ah çekip bıçağı çıkardım, topuklarımın üzerinde döndüm, sonra kapının yanındaki yerime geri yürüdüm ve fırlattım.

Tak diye bir ses geldi, tam da hayali gözlerinin arasına.

Boynumu kütleterek ilerlemeye devam ederken biri kapıyı şiddetle çaldı. "Şifre," diye mırıldandım, bıçağı kurtarmaya çalışarak.

Uzun bir sessizlik, boğaz temizleme, ardından fısıltılı bir tıslama. "Rekk Zharos bir kavanoz pul bok yesin."

Gülümsedim, sonunda bıçağı çıkardım ve uyluğuma bağlı dolu kılıfına yerleştirdim. Kapıyı açmak üzereyken, Rekk'in cesedi üzerinde öfkemi boşaltmakla o kadar meşgul olduğumu fark ettim ki, hâlâ... onun kalıntılarıyla kaplıydım. Ve başka da pek bir şey yoktu.

"Biraz bekleyin lütfen."

Tuvalete gidip topuklu ayakkabılarımı ve dantelli kıyafetlerimi çıkarıyorum, nemli bir bezle Rekk'in kanının çoğunu siliyorum. Deri pantolon ve belime sıkıca bağlanan yumuşak siyah bir tunik giyiyorum,

sonra botlarımı giyip bıçakları içine yerleştiriyorum ve kılıflarımı tekrar bağlıyorum.

Pelerinimi giydikten sonra, omzuma bir bez attım ve lavabodan kapı kolunu aldım; bileğime dolanmış gümüş bir parıltıyı fark edince kaşlarımı çattım. Neredeyse... cisimsiz.

Garip.

Çıkışa doğru ilerlerken hâlâ onu inceliyorum, kolu yerine oturtup kapıyı açıyorum. "Hoş geldiniz," diye mırıldanıyorum, sonra bir bıçağı çekip geriye fırlatıyorum ve bir başka etli ses duyuyorum.

Şoförüm boğazını tekrar temizlemeden önce belirgin bir sessizlik oluyor. "İsterseniz geri gelebilirim?"

Bakışlarımı o tuhaflıktan ayırıp, kollarını geniş göğsünde kavuşturmuş Utris'e baktım.

Koyu deri kıyafetleri ve ten rengiyle mükemmel uyum sağlayan kalın siyah sakalını ovuşturuyor; parlak mavi gözleri ve boncuklarla süslü örgülerinin ucuna bağlı kızıl Moltenmaw tüyleriyle tezat oluşturuyor. Kırmızı ve kahverengi. Ignos ve Bulder.

Kalbim sıkışıyor.

Kaan ile aynı.

Gözlerimi kırpıyorum. "Hı?"

"Erkek olan," diyor kalın kuzey aksanıyla, kaşlarını kaldırarak. "Onunla işin bitti, ya da..."

Diğer varlığımın duvara sapladığı yerden bir bıçak daha kapıp havaya fırlattım. Bıçak, Rekk'in oyulmuş göğüs boşluğuna, tam kalbinin olması gereken yere saplandı. "Maalesef."

Tek istediğim, Rekk'i bir döngü boyunca derisini yüzmek, kaburgalarını yontmak ve sonra da bağırsaklarını söküp "Bunu bitir!" diye bağırana kadar işkence etmekti. Görünüşe göre biraz fazla şey istemişim.

“Pekala.” Utris başını eğerek süitin içine doğru daha da ilerledi.

Kapıyı sertçe kapatıyorum, bir parşömen serçesi ezilmekten son anda kurtularak aralıktan uçuyor. Bana doğru fırlamadan önce dengesini yeniden sağlamaya çalışarak çırpınıyor.

Onu havadan kapıp Kaan'ın málmr'ının yanına, pelerinimin cebine koyuyorum. "Sana hatırlatmam gerek mi, eğer bunu birine söylersen, Dhomm'a sakladığım fazladan altın torbasını kaybedeceksin."

Gizli, arka cebimdeki önceden katlanmış bir bıldırcın çiçeğinin üzerinde, yollarımız ayrıldığı anda ona verilmeye hazır. Tabii ki o bunun farkında

değil.

“Muhtemelen seni de öldürürüm.” Omuz silkiyorum. “Hesaplaşmamış işler işte.”

“Sırrın benimle güvende.” Utris, süitin etrafına onaylayıcı bir bakış attıktan sonra bir hançer çekti. Palete yaklaştı ve bıçağı Rekk'i havada tutan bağlardan birine dayadı, lif demetini kesti. “Bu herifin o zavallı Ay Tüyü'nü ovalarda nasıl sürüklediğine şahit oldum,” diye öfkeyle bağırdı, bağı koparark. Rekk'in vücudunun sağ tarafı aşağı düştü, şimdi sol bileğinden asılıydı. “Ona ne kadar ödeteceğini bilseydim, hizmetlerimi ücretsiz sunardım.”

Kuyu.

Utris son bağı da koparark Rekk'i serbest bırakır. Parçalanmış bedeni yere sertçe düşer.

"Bunu aklımda tutacağım."

Utris, Rekk'in bedeninden bıçaklarımı teker teker çekip yere sürüklüyor. Onları kapıyorum, körü körüne silip kılıflarıma tıkıyorum, dikkatim yine bileğime dolanmış ve parmaklarımın arasına karışmış belirsiz parıltılı uzantıya takılıyor. Onu silmeye çalışıyorum ama bu sadece koluma daha fazla kan bulaştırıyor.

"Hâlâ onu karıncaya yem etmek mi istiyorsun?"

Yukarı baktığımda Utris'in Rekk'i çoktan siyah bir çarşafa sardığını ve bir ip parçasıyla bağladığını gördüm. "Hayır," dedim, içimde kabaran kan susuzluğumun sesime yansımasına izin vererek. "Doğrusu, onu herkesin görmesi için sokakta bağlı bırakmak, sonra da kalbini avucumda taşıyarak şehirde dolaşmak istiyorum."

İkisi de ağızlarını açar.

“Ama,” diye araya girdim, omzuma asılı bezi alıp ellerimdeki kanı temizlerken, “kalbi ortada yok”—umarım yerde ezilmiştir, bağırsaklarımda çiğnenmiş bir yığın halinde değildir—“ve ne yazık ki, böyle aptalca bir şeye kalkışmak için kendimi koruma içgüdüm çok fazla. O yüzden bunu bir an önce bitirelim. Kefen bulabildin mi?”

“Evet.” Utris kanlı ellerini çarşafa sildi. Çantasını açtı, içine uzandı ve içinden hiçbir şeye benzemeyen bir şey çıkardı. En azından sallayıp içindeki kefenin gümüş rengi alt yüzünü görene kadar.

Rekk'i yoğun rünlü kumaşla sarar, onu görünmez kılar ve gevşememesi için kumaşı sıkıca yerine yerleştirir.

“Harika. Size ne kadar borcum var?”

“Tüccar kan taşıyla ilgilenmiyordu.” Yukarı bakıyor, gözlerinde hüzünlü bir sıcaklık var. “Ya da altınla. Aslında, bugün hayatımın aşkıyla tanışmış olmam oldukça mümkün. Ya da sadece kitaplığın yanında hızlı bir seks istedi.”

Ah.

“Aferin sana,” diye mırıldandım, hayatın aşklarını düşünmek istemiyordum. Dhomm'daki inimizde Kaan'ın dudaklarının şakağıma değmesini, bana söylediği son sözleri düşünmek istemiyordum.

"Bana geri dön, Raeve. Bize."

Bezi buruşturup duvara fırlattım ve kan gölüne dönüşmesini izledim.

Ne kadar güzel, mucizevi bir erkek. Ama romantik hayat arkadaşı seçiminde ne kadar da şüpheli bir zevke sahip. Beni şimdi görseydi, eminim bana hak verirdi.

Cebimdeki tarlakuşu kıpırdayarak kurtuldu ve burnuma doğru fırladı; kanatları ve gövdesi, daha önce tarlakuşuyla uğraşmamdan kalan kanla kaplıydı.

Yakalayınca yüzümü buruşturuyorum.

"Özür dilerim." Zavallı şeyi zorla açıyorum, içindeki minik yazıyı görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Tanıdık geliyor.

Güzel.

Kaan'ın.

Ay ışığı.

Yutkunuyorum, gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Tekrar açıyorum, parşömen kağıdına hâlâ sinmiş olan kremsi, yoğun kokusunun en ufak iziyle nefesim kesiliyor.

Okumaya devam ediyorum, her iğneleyici kelimeyle gözlerim biraz daha büyüyor.

Ayın düşmesi yaklaşıyor.

Miskunn'umuz felaket niteliğinde bir olayı önceden gördü. Birçoğu düşecek ve hepsi birden.
Tam olarak ne zaman olacağından emin olmasa da, gördüğü kutup ışığı şeritlerine dayanarak, bunun birkaç döngü sonra olacağına inanıyor.
Belki de on yedi ila yirmi döngü sonra.

Halkımın dağların derinliklerindeki sığınaklara yerleşebilmesi için İmparatorluk Kalesi'nin kapılarını açtım ve köy liderlerime hazırlık yapmaları için haber gönderdim.
Líri'yi en yetenekli üç mavi boncuk eşliğinde en güneydeki karakolumuza (Bothaim'in batısına) götürüyorum. Eğer onunla orada buluşmak isterseniz, köyü haritada bulamazsınız, ancak Utris yerini biliyor.
Raeve, ay batarken en güvenli yolun yer altında olmak—en azından işler sakinleşene kadar, ki bu biraz zaman alabilir. Mah'ın dağdaki inziva yerinin altında derin bir sığınak var ve erzakla dolu. Girişi, oturma odasındaki büyük halının altında bulabilirsiniz.
İnatçı olmayın. Lütfen kullanın.
Diğerleri yakında ay düşmelerini önceden görecekler. Haber yayılınca insanlar paniğe kapılacak. İşler karışacak. Kimseye söylemeyin ve lütfen dikkatli olun.

Ben buradayım, B'deyim.
Bana ihtiyacınız olursa, arka katlamayı sıkıştırın.
Sizinki.

Bir an için, nefesim kesilmiş, kanım buz kesmiş bir halde aynı satırı tekrar tekrar okurken sadece bakakalabiliyorum…

Birçoğu düşecek, hem de hepsi birden.

Yaratıcılar.

"Her şey yolunda mı?"

Bakışlarım aniden yukarıya kayıyor, elim bir kabuklu deniz canlısı gibi sıkıca kapanıyor, tarlakuşunun rahatsız edici mesajını gizliyor.

Kimseye söyleme.

Hızla atan kalbimi yatıştırmak için uzun ve yavaş bir nefes alıyorum, mesajla ilgili tüm endişelerimi bir kenara bırakıp, buz gibi gölün üzerinde süzülen bir sis bulutu gibi yok ediyorum.

Çenemi yukarı kaldırıyorum. Omuzlarımı dikleştiriyorum.

“Gayet iyi,” diye yalan söylüyorum, kan lekeli parşömen kağıdını, uçmasını sağlayacak son katlama hariç, tekrar katlıyorum; cebimden tekrar uçup gitmesini istemiyorum. “Bu sadece Snog'daki her odayı kiralamanın bedeli. Tahmin ettiğimden daha fazla.” Başlığımı yukarı çekip kapıya doğru yöneliyorum ve kapıyı ardına kadar açıyorum. “Gidelim mi?”

Utris, Rekk'in ağırlığının verdiği hisle homurdanarak onu omuzlarına yerleştirdi, öyle ki görünmez bir ceset taşıdığını neredeyse fark edemiyordum. "Senden sonra."

Boş taş holün ortasına doğru ilerlerken, kapının açılma sesini duyduğumda botlarımın topuklarını paspasa sürttüm.

Adımlarım, artık hızla atan kalbimin ritmine uyacak şekilde hızlanıyor.

Utris, ruhumu yakıp midemi bulandıran, fazlaca tanıdık bir dizi kelime sarf ediyor ve küçük alevini, odadaki her türlü kanıtı yutmayı amaçlayan öfkeli bir cehenneme dönüştürüyor. Tıpkı daha önce konuştuğumuz gibi, keşke bu dağınık katliamın sorumluluğunu üstlenebilseydim.

Koridordan yayılan sıcaklığa rağmen, tüylerim diken diken oldu.

Adımlarımı hızlandırarak köşeyi dönüyorum.

Uzak.

Ignos'un Rekk'i yiyip bitirmesine izin verip bu işi hızlı ve zamanında bitirmek cazip gelse de, normal bir ateş her şeyi tüketmez... Eti yer, sonra kemikleri ve çığlık atan, çırpınan bir ruhu tükürür, geriye kalanlar ise çaresiz bir kadife trogg dışında neredeyse hiçbir şey için yenmez hale gelir.

Bothaim'i sevmemin sebebi, çok uzun zaman önce bir şey tarafından yaratılmış ve şimdi yetişkin bir anthe'ye ev sahipliği yapan bir dizi yeraltı tüneli de dahil olmak üzere birçok sırrı barındırmasıdır. Evet, et yiyen bir yaratık, ama aynı zamanda ruhları da yutarak onları yokluğa mahkum ediyor.

Rekk Zharos daha fazlasını hak etmiyor.

O iyice yutulduktan sonra... işte o zaman dikkatimi cebimdeki o lanet olası serçeye çevireceğim.

Veya

CHAPTER 9

Sanırım işleri berbat ettim.

Nefes nefese, omzumu geriye doğru çevirip, buraya ulaşmak için sıkıştığım girintili çıkıntılı yarığa bakıyorum ve merak ediyorum—

Uzaktan gelen bot sesleri, taşa vurmanın mümkün olmadığını doğruluyor.

Duvarın diğer çatlaklarından birinden daha önce soyulmalıydım.

Alnıma yapışmış ter ve saç tellerini silerek, önümde uzanan mağarayı inceliyorum; duman bulutları püskürten öfkeli lav havuzlarını tarıyorum. Bakışlarım, geniş tavanı destekleyen devasa taş sütunlarda yükseliyor; sanki Bulder'ın kendisi kollarını sütun olarak kullanıyor gibi.

Bu bir ölüm tuzağı. Ekipmanım bu kadar sıcağa dayanacak şekilde tasarlanmamış. Ya oraya inersem ve tek çıkış yolu lav havuzunda ölmekse?

Ani bir hava akımı, tozlu, kükürtlü dumanları şiddetli bir dansa sürüklüyor. Sanki Clode mağaraya sert bir rüzgar estirmiş ve dumanları ince tül perdeler gibi aralamış gibi.

Bakışlarım, ötesindeki benekli bulutların arasından süzülen bir parça kutup ışığına odaklanıyor. Bir çıkış.

Kaslarım gevşiyor, vücudumdaki şişlik iniyor.

Yaratıcılara teşekkürler…

Yıkıcı tahribatın içinden geçen kırılgan patikaların labirentini inceliyorum. Ne yazık ki, bu patikalar benim giderek zayıflayan dengem

kadar sağlam görünüyor.

Sanırım bu demir cıvatayı sökmeye sıra geldi.

Ayağımdan dışarı fırlayan metal parçasına bakınca irkildim, tekrar yukarı baktım. "Kahretsin," diye mırıldanarak, bir bacağım dik yamaçtan aşağı sarkarken yere çöktüm.

Kahretsin.

Kahretsin.

Kahretsin.

Ciğerlerimi havayla dolduruyorum, nefesimi tutuyorum, sonra cıvatayı çekip çıkarıyorum, bağırmamak için ağzımı yumruğumla kapatıyorum. O lanet şeyi fırlatıyorum, kanlı delikten kan sızarken Bulder'ın şarkısı boğucu bir ağıt gibi beni dövüyor. Lav etrafta olduğunda her zaman olduğu gibi.

Erimekten hoşlanmıyor.

Bu konuda ortak noktamız var.

Pelerinimin eteğinden bir parça koparıp ayağımı sardım, Bulder'dan felaket manzarası boyunca bana bir kurtuluş köprüsü inşa etmesini yalvarmak üzereyken, obsidyen parçalarının arasına sıkışmış bir şey dikkatimi çekti. Siyah, parlak ama şüpheli bir şekilde yuvarlak ve mükemmel şekilli bir şey.

Kalbim durdu.

Bu, Bharon'un pullarından birine benziyor; Tyroth'un devasa, görkemli ve çok gürültülü Sabersythe'ına.

Kesinlikle hayır. Eminim ki, en azından havanın biraz sıcak olduğu, The Fade'e daha yakın karakollardan birinde saklanıyordur. Aklı başında hiç kimse bir Sabersythe'ı burada saklamaz.

Kahrolası Arithia'da.

Mağaraya, yer yer kümelenmiş, bazıları parçalara ayrılmış obsidyen yığınlarına daha yakından bakıyorum. Sanki bir şey onları aşırı büyümüş pençelerini beslemek için kullanmış gibi. Bu davranışı sadece çok uzun süre kapalı alanlarda tutulan ejderhalarda görmüştüm.

Duvarlardaki sayısız çatlaklara, lav havuzlarının etrafına ve taş adacıklarına küçük, gümüş renkli runik yazılar kazınmıştır…

“Yaratıcılar…”

Burası tesadüfen oluşmuş, volkanik bir anormalliğin sonucu meydana gelmiş bir yer değil. Burası kükürtten bir kafes.

Yine, uzaktaki çıkışa doğru bakıyorum. Volkanik göletler arasında örülmüş narin sırtlara.

Bulder'dan bana bir köprü inşa etmesini isteyemem ve Bharon'u kızdırma riskini göze alamam, ama bu yerden kurtulmak için etimin erimesi ihtimalini göze almaya hazırım.

En iyi, umarım en sağlam yolu belirleyerek, pelerinimin eteğinden bir parça daha koparıp yüzümün alt kısmını sarıyorum ki dumanlardan boğulmayayım. Kayalık uçurumdan aşağı doğru yavaşça inerken, mağaranın derinliklerinden alçak bir gürültü yankılanıyor…

Kahretsin.

Durmuyorum. Hatta yavaşlamıyorum bile.

Bharon'u en son gördüğümden beri çok zaman geçti, ama iri yapısını ve vahşi bölgeselci doğasını hatırlıyorum. Kişisel alanına giren herkesi dövmek için kullandığı dikenli kuyruğunu veya Dhomm'daki kulübesindeyken bakıcılarını kızarmış kola butları gibi nasıl bir kenara attığını unutamam.

Eğer o kıvrıldığı yerden çıkarsa, ben öldüm.

Son birkaç adımı da sıçrayarak atladım ve bacağımda bir acı dalgasıyla yere çömeldim; bu da mağara benzeri mekanda yankılanan vahşi bir çığlık atmama neden oldu.

Panik beni topallayarak koşmaya itiyor, botlarımın alt kısımları kızgın taşlara yapışma tehlikesiyle karşı karşıya, ardımda ufalanan kırılgan patikalarda sendeliyorum, kükürt havuzlarından fışkıran lav püskürtmelerinden kaçınıyorum. Yoğun egzoz dumanı görüşümü engelliyor, ama ilerlemeye devam ediyorum, Clode avladığım rüzgarlı bir işaret feneri gibi.

Bunu başarabilirsin.

Bunu başarabilirsin.

Bunu başarabilirsin.

Gevşek obsidyen parçalarından oluşan bir yığına tırmanıp, popomun üzerine düşüp diğer taraftan aşağı kayıyorum, ellerimi ve kollarımı tüm keskin kenarlara çarpıyorum. Doğrulup, sıkışmaya rağmen öksürerek ilerlemeye devam ediyorum, gözlerim buhar ve kükürtlü kokudan yanıyor.

Şu tepeden aşağı, yuvanın ağzına doğru hızlı bir koşu, sonra da çıkış. Dik ormanda saklanabilirim. Vahşi yetimlerin ağlayan periler arasında yuva yaptıkları bilinir, ama ruhumun emilme riski, alternatifinden daha iyidir.

Ölüm.

Günlüğün velayetini kaybetmek.

Daha sağlam bir zemine atlayıp çıkışa doğru koşarken, bir başka rüzgar esintisi mağaraya girip dumanı dağıttı—

Tyroth, adeta kalaydan zırhlı bir heykel gibi yolu kapatarak ortaya çıktı.

Birbirine uymayan gözlerinde acımasız bir parıltı var, saçları dağınık, kolları kavuşturulmuş ve sol kolunun üzerinde cansız başı sarkan beyaz bir hayvanın postuna sarılı.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Ağzı kıpırdıyor.

Yer sarsılıyor.

Yerden çaprazlama bir obsidyen mızrak fırladı. O kadar hızlıydı ki, omzuma saplanana kadar tam olarak farkına varamadım. Deriyi, kası ve sinirleri parçaladı.

Kemikleri kırar.

Ani bir frenlemeyle durup çığlık attığımda sırtımdan bir patlama hissettim—yüksek, kan dondurucu bir çığlık. Acı, sanki kolum tamamen kopmuş gibi, nabız gibi atan kasılmalarla şiddetleniyordu.

Çenemi aşağı indiriyorum, ciğerlerim nefes almak için acıyor, kendimi daha fazla yaralama riskine karşı sadece yudumlayabiliyorum, kanın siyah parçadan aşağı sızıp dibinde biriktiğini izliyorum.

Abimin ağır adımları yaklaşıyor, aklımdan tek bir düşünce geçiyor…

Başarısız olamam.

Başarısız olamaz.

Başarısız olamaz.

Titreyen dudaklarımı susturdum, ciğerlerimi zorla nefesle doldurdum ve kelimelere zorlukla sesler çıkardım. Bulder'ın mızrağını çıkarıp Tyroth'a az önce bana yaptığını yapması için yalvardım. "Gurdeth aath ahn—"

"Gurdeth aath uh nah!" diye kükredi Tyroth, ben sözümü bitirmeden önce, emrimi zorla kabul ettirerek. Bu, neredeyse dilimi boğazımdan koparacak, göğsüne doğru saplanmaya başlayan taş şaftı paramparça edecek bir şeydi.

Öğürüyorum, öksürüyorum, ağzımda kan tadı var, ciğerlerim yanıyor.

Başarısız suikast girişimimin kalıntıları arasından, paramparça olmuş gümüşten yapılmış bir koruma rünleri zincirinin üzerinden geçiyor; bu da Tyroth'un Bharon'u isteği dışında hapsettiğini gösteriyor.

"Selam vermeden mi gidiyorsunuz?" diye mırıldandı, uzun saçları sıcak ve nemli rüzgarda dalgalanıyordu.

Özüm paramparça oluyor.

Tıpkı Pah'da olduğu gibi, Tyroth'un yanında da kendimi hep küçük hissediyorum. Dünyadan Mah'ı aldığımda onunla birlikte ölmeye tenezzül etmeyen, sürünün en cılızı gibi.

"Neden... nefesimi... boşa harcayayım ki?" diye soruyorum ona, sadece ona bakmanın bile ne kadar acı verdiğini söylemek yerine. Nadiren gülümseyen yüzü, her göz kırpışında beni suçlayan, kınayan gözleri...

Aynaların amacı da bu zaten.

Dilini şıklattı. "Ne kadar komik, Veya, her şeyi bizden alan senken kendini hep kurban olarak görüyorsun." Sol gözündeki yeşil benekleri görebileceğim kadar yaklaştı, bağını kopardı ve burnunun ucundan bana bakarak, sanki bir tabloyu inceliyormuş gibi yüzümü inceledi. "Ona ne kadar çok benzediğinden nefret ediyorum."

Keşke ona "defol git" diyecek nefesim olsaydı. En azından onu tanıyordu. Görmüştü. Kokusunu almıştı. Ben ise onu hiç tanımamıştım ve babam tüm portrelerini yaktı.

Bunun yerine, elimi pelerinimin kıvrımlarının arasına sokup sol uyluğuma bağlı bıçağı kavradım.

“Bence o da öyle düşünüyordu.” Kaşları daha da çatıldı. “Muhtemelen yalvardığın halde seni acılarından kurtarmamasının sebebi de buydu.”

Onun bilmecelerle dolu sözlerini görmezden gelip sağlam kolumu hızla geriye doğru savurdum, bıçağımı boğazına saplamak üzereyken elim havada donup kaldı.

Tyroth'un homurdanarak söylediği şeyi anlamam biraz zaman aldı ve ince obsidyen mızrak şimdi kalkmış elimi deliyordu.

Bıçak yere düşüp gürültüyle kırılırken, şiddetli bir acı dalgası vurdu; sıcak kan kolumdan aşağı aktı ve dirseğimin ucundan damla damla sızdı.

Tyroth tekrar dilini şıklattı. "Söyle bana, kız kardeşim. Krallığımda ne işin var?"

“Gezi.”

İçini çekerek elini pelerinimin cebine soktu. "Ne kadar alaycı bir herif olduğunu unutmuşum." Bilekliğimi çıkarıp yüzüme doğru salladı. "Bunu en son ne zaman kullandığını hatırladın mı?"

Cevap vermiyorum. Akciğerlerimin düzensiz çalışmasından başka hiçbir şeye odaklanamıyorum.

"Sessizliğinizi hayır olarak kabul ediyorum." Bileziği cebine koydu, sonra bronz ejderha pulundan yapılmış bir bıçak çıkardı.

Onu görünce kalbim göğüs kafesime çarpıyor, rengi çok tanıdık. Beş yaşındayken gökyüzüne yükselip top haline geldiğini izlediğim bir kılıç tırpanının tonuyla aynı.

Tyroth saçlarımdan bir tutamını kavrayıp çekiyor, beni taş mızrağa doğru savuruyor. Çığlık atıyorum, bıçak kafa derime yaklaştırıp keserken parıldıyor.

Saç tellerinin koptuğunu hissediyorum, buklelerin eline döküldüğünü görüyorum.

"Kaan'a ölümünü bildirdiğimde kanıt olarak göndereceğim bir şey."

O kadar üşüyorum ki, tek bir dokunuşla paramparça olurum.

Tyroth uzun ve derin bir ıslık çaldı. Ses mağaranın duvarlarından yankılandı, ardından Bulder'ın bağırsakları guruldamış gibi boğuk bir gürültü geldi. Ya da en azından kendime böyle söylüyorum, Tyroth'un ejderhası derin bir uykudan yeni uyanmadı.

Yine de titriyorum, kendi kılıcımla ölmeyi, diri diri yenmekten veya yakılmaktan daha çok tercih edeceğime eminim.

“Kafanı kendine sakla,” diye mırıldandı Tyroth, saçlarımı içine tıkıştırdığı küçük siyah keseye bakarak ve ipini sıkıca çekti. Bana tekrar baktığında, gözlerinde soğuk bir nefret vardı. “Sonsuz varlığını öbür dünyadan beni avlayarak geçir, küçük kız kardeşim. En sevdiğin kardeşini nasıl katlettiğimi, sonra da Yanıklar Diyarı'nı enkaz ve kemik yığınına dönüştürdüğümü izle. Benim olanı kendine aldığı için ödeyeceğin bedel bu.”

Son kelime öyle bir şiddetle fısıldandı ki, korkunç, ürkütücü bir şeyin farkına vardım…

O biliyor.

Kaan ve Elluin hakkında bilgi edindi.

Kyzari hakkında bir şey biliyor mu? Onun kendisinin olmadığını biliyor mu?

Yer, giderek artan ve şiddetli sarsıntılarla titriyor.

“Ama önce, veda hediyesi.” Çantasını cebine koydu ve kaşlarını çatarak beni incelerken yaklaştı. “Üzerinde çalıştığım ve mükemmelleştirdiğim bu numarayla eksiklerinizi tamamlamanıza yardımcı olacağım…”

Ellerini kulaklarımın üzerine kapatıyor.

Bıçak darbelerine rağmen kıpırdanıyorum, göz temasından kaçınmak için başımı yana çevirmeye çalışıyorum.

"Kıpırdama," diye hırladı, beni dik pozisyona getirirken parmaklarıyla göz kapaklarımı araladı. "Bu konuda pek iyi değilim. Yanlış bir hareket yaparsam önemli bir şeye çarpabilirim ve bu da tüm sürprizi mahvedebilir."

Çığlık atıyorum. Saplanıp kalmanın acısından değil, zihnime kör bir mızrak gibi saplanmasının verdiği dayanılmaz acıdan.

Gözbebekleri şişiyor, bedenim gevşiyor. Dünyadaki tüm renkler kayboluyor, geriye sadece iki cesur siyah disk kalıyor; zihnimdeki duvarların yıkıldığının, en önemli kısımlarımı sonsuza dek koruyan o duvarların yıkıldığının uzaktan farkındayım.

Günlüğe dair düşüncelerimi, Kaan'ı, Kyzari'yi, zihnimden hızla geçirirken midem alt üst oluyor.

Elluin.

Bunun yerine, bıçaklayana kadar varlığını bile fark etmediğim karanlık bir köşeye odaklanıyor. Acımasızca. Sanki şeklini tam olarak göremediği bir şeyi öldürmeye çalışıyormuş gibi.

Acı verici bir çıtırtı sesi duyuldu, sanki bir tür zarı delmiş gibiydi.

Ani bir öfke patlamasıyla sarsılarak nefesim kesildi; içimden zehirli bir sel gibi akıp geçen, yüz yılı aşkın süredir görmezden geldiğim her köşeyi dolduran yoğun bir yük hissettim.

Beni tekrar kadroya alıyorlar…

"Şimdi hatırlıyor musun?" diye soruyor Tyroth, sesi tiz bir yankı gibi gelirken ben—

Pah'ın ofisinde yerde diz çökmüş haldeyim. Genç miskunn'u, narin boynunda bir pranga ile masasının üzerinde çömelmiş duruyor. Pah, bileziğimi sertçe yere vurduğunda, yaratığın iri gümüş gözlerinde pişmanlık parıltısı beliriyor ve Hulo irkiliyor.

Ama baktığı kişi benim. Konuştuğu kişi benim.

“Tyroth’un eşleşmesi reddedildi, bu yüzden tek yol bu. Bir şekilde olacak, ama miskunn, Nevánlar sizin elinizden başka birinin eliyle ölürse dünyanın sonunun geleceğini kehanet etti.”

Onun doğruyu söylediğini anlamam biraz zaman alıyor.

Sözlerinin içime işlemesi gerekiyor.

Titremenin başlaması için.

“Hayır,” diyorum, Pah’ın baskıcı havasının altında yumuşak bir sesle. Dilim, omurgamın sertleşmesiyle aynı anda sertleşiyor.

“Hayır, seni kahrolası canavar. Ölmeyi tercih ederim!”

Odadan çıkmak için arkamı dönüp ayağa kalktım, ama nefret ettiğim bir kardeş tarafından yakalanıp yere yatırıldım; o da benden benim ondan nefret ettiğim kadar nefret ediyordu. Vuruyorum, tekmeliyorum, bağırıyorum. İçeriye bir Runi'nin getirildiğini görüyorum, Mior'un kısa beyaz saçlarını, iri gözlerini, nazik yüzünü görünce kalbim hızla çarpıyor. Tıpkı babasınınki gibi nazik. Ama—

Acı verici.

Bu da yalnızca tek bir anlama gelebilir.

İnliyorum. Başımı sallıyorum. Geriye doğru kaymaya çalışıyorum, ama Tyroth'un kavrayışı o kadar sıkılaşıyor ki, üst kollarımda ve omuzlarımda morlukların oluşmaya başladığını hissediyorum.

Çocukluk arkadaşım önümde diz çökmüş. Esmer teni, narin bedenini saran beyaz cübbeyle tam bir tezat oluşturuyor; boğazının dibinde ise altın rengi bir Zihin Dokusu düğmesi gururla yer alıyor.

Mior'un gözlerindeki empatiye rağmen, yüzündeki gerginliğin ve benim kadar titrediğinin fazlasıyla farkındayım.

Tyroth'un sıkı kavrayışına karşı irkildim. Kaburgalarıma yediğim bir tekme acısını zar zor hissettim, sonraki sözlerim boğuk bir iniltinin arasından zorlukla çıktı: "Lütfen—bunu yapma, Mior. Lütfen—"

“Başka seçeneğim yok.” Gözünden bir damla yaş süzüldü, tıpkı benimki gibi. “Nazik olacağım, söz veriyorum.” Yumuşak bir gülümseme, ardından, “Sana asla zarar vermem.”

Mior ellerini yanaklarıma koyarken yüzüm buruştu, tüm direniş gücüm kayboldu. Çenesi titredi ve güzel gözlerinde kalbinin kırıldığını gördüm.

"Beni affet, Veya..."

Altın rengi halkalarla çevrili o mavi havuzlara dalıyorum, içimden parçalar dökülüyor, tıpkı rüzgârın kopardığı tüyler gibi. Merhamet uçup gitti, kayboldu. Empati de gitti... Üzüntü... Ahlak. Bir nevi metanetli itaat iskeletine dönüşene kadar yuvarlanıyorum, beni bir arada tutacak tek şey düşünce ipliği kalıyor.

Mior, yanaklarında anlayamadığım gözyaşlarıyla ayrılıyor. Pah onun yerine diz çöküyor ve yüzümü kavrayarak, eskiden acı veren o sert bakışlarla bana bakıyor.
“Şimdi kızım, ne yapmalısın?”
Cevabım anında geliyor: "Arithia'ya gidip Neván ailesini zehirlemeliyim."
"Peki ya diğerleri?" diye homurdandı Tyroth, bana yakıcı bir öfkeyle bakarak.
Gözümü kırpıyorum. Düşünüyorum.
“Elluin Raeve Neván. Elluin yaşamaktır.”

Kendi kendime inlediğimi duyuyorum...
BEN-

—Ovalardan geçerek karanlığa doğru bir yolculuk. Arithia'yı çevreleyen duvardaki gizli bir girişten geçerek.
Başkasının kılığına bürünmüş halde, karanlık sarayda kimsesiz bir kız gibi dolaşıyorum, Ahdrik Neván'ın diş fırçalarına zatha böceğinin kanını sürüyorum.
Eudora Neván'ın.
Haedeon Nevan.

"HAYIR-"
Taşların çatlama sesi duyuluyor.
Dizlerimin üzerine çöküyorum. Elimde ve göğsümde hâlâ ağırlık hissetmememe rağmen hiçbir acı duymuyorum.

Dhomm'a neredeyse geri dönmüştüm ki duygularım keskin tüyler gibi filizlenip beni içten dışa doğru yaralamaya başladı.
Tek bir acı ve kronik keder var, düşündükçe içim düğümleniyor—
Arabacının durması için bağırıyorum.
Hayır, öyle değil.
Zıplıyorum—
Düşmek.
Pah'ın ofisinde uyanıp ondan boğazımı kesmesini yalvaracağım.
Orada öylece duruyor, kollarını kavuşturmuş, yerde paramparça kıvranışımı izliyor.
Elimi kılıcına uzatıyorum—

Karnıma öyle sert bir tekme attı ki kustum ve iki muhafıza Mior'u getirmelerini emretti.
Altın halkalarla çevrili bir çift mavi göz görüyorum. Tekrar takla atıyorum... bu sefer çok daha hızlı.
Daha öte.
Etrafımdaki her şey o kadar bulanık ki, sonunda durduğumda hiçbir şey doğru görünmüyor. Eksik parçalar olduğundan eminim.
"İyi miyim, Mior?"
Gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor, yanağından süzülen bir damla gözyaşı bana bir şeyi hatırlatıyor... "Artık öylesin, dostum." Elimi tutuyor, daha önce hiç olmadığı kadar nazikçe. "Onu güvenli ve sessiz bir yere sakladım. Bir daha asla sana zarar vermeyecek."
Havada bir şeyin hızla geçtiğinin parıltısı var. Yüzüme kan sıçramadan önce aldığım tek uyarı bu. Mior'un kafası omuzlarından kopup yere yuvarlanmadan önce...

Dünya netleşiyor ve kendimi yerde, kanlı taş parçalarının arasında kıvrılmış halde titrerken buluyorum; hâlâ içimde saplı olan ve neredeyse hissetmediğim taş parçaları...

O bendim.

Bunca zamandır bunun Pah olduğunu sanıyordum…

Ama o bendim.

Tyroth geri çekiliyor, ensemdeki pütürlü deri bana ejderhasının neredeyse üzerime geldiğini söylüyor. Ama yeni hatırlanan anılar içimden, tek tek hassas kesikler atarak beni derimden ayırırken korku hissetmek zor.

Onları öldürdüm.

Elluin'in ailesini ondan aldı.

Bu durum onun The Shade'den koparılmasına neden oldu.

Bu durum Slátra'nın onu Yanıklar'a kadar kovalamasına ve Tyroth'un krallığına sızmasına neden oldu.

Onu yetim bıraktım...

Boğazımdan bir inilti çıktı, sanki biri bağırsaklarımı avuçlayıp koparmış gibi. Bir tane daha.

Bir diğer.

İçimde dayanılmaz bir acı kalana kadar inliyorum; geriye sadece ölümcül gibi gelen boş bir ağrı kalıyor.

Tyroth yanıma tükürdü ve iğneleyici bir emir mırıldandı: "Zugthen, Bharon."

Bayram.

Geriye doğru giden adımlarını duyuyorum, kendimi zorlayarak arkama bakıyorum. Hak ettiğim ölümün gözlerine bakıyorum.

Ciğerlerimden bütün hava kaçıyor.

Bir zamanlar görkemli olan yaratık, yıpranmış kanatları yanlarında gevşek bir şekilde, her aksak adımda lavın içinde sürüklenerek bana doğru topallıyor. Eskisi gibi erimiş ışıkta parlamıyor, pulları matlaşmış, pençeleri o kadar uzamış ki neredeyse kendi içlerine kıvrılmış, bu da hareketlerini yavaşlatıyor.

Acı verici.

Bharon'un karanlık gözleriyle tekrar karşılaştığımda, tek bir kıvılcım bile bulmakta zorlanıyorum.

Kalbimden geriye kalanlar minik parçalara ayrılıyor…

O seni de mahvetti.

Başımı öne eğiyorum, nefes nefese her şeyin durmasını bekliyorum. Ruhumu parçalayan acının sona ermesini.

Lütfen sonlandırın—

Soğuk bir esinti kırık runik yazıtların arasından kıvrılarak yanağıma kesinlikle hak etmediğim buz gibi bir öpücük konduruyor.

Sıcak bir pençe beni kavradığında nefesim kesildi, pençeler beni yerden sökerken taşı kazıdı ve kalbimin kalanını eriten alevin yanında hiçbir şey olmayan bir acıyla sarsıldım.

Bharon'un ağzına doğru götürülüp içine atılmayı bekliyorum. Çiğnenmeyi bekliyorum. Hak ettiğim acımasız cezayı çekmeyi bekliyorum.

Bunun yerine, derin bir nefes alıyor.

Bir anlık sessizlikten sonra, her şey hızla ve kademeli olarak ilerliyor ve biz de harekete geçiyoruz.

Düşmek.

Sonra artık o sıcak kükürtlü havada değiliz, bunun yerine kar yığınları ve o kadar soğuk bir rüzgarla savruluyoruz ki, sanki gökyüzünde birer çizim kömürü parçası gibi çizildiğime neredeyse ikna oluyorum. Kanat çırpma sesleri olmasaydı belki de tam olarak buna inanırdım.

Kuzeye, güneşe doğru uçtuğumuzu anlamam çok uzun sürüyor.

Bharon'un bana arzuladığım ölümü vermeyeceğini kabullenmem daha da uzun sürecek.

Kaan

CHAPTER 10

“Büyük Şansölye, onurlarım üzerine yemin ederim,” diye yalvardı Roan, altımızdaki beyaz sahneden, cilalı yüzey Ay tüyü gibi parıldıyordu. Kelepçelenmiş ellerini, kirli, kan lekeli Runi cübbesini tutan birçok altın düğmeye doğru uzattı. “Kitap buharlaştı.”

Kaşlarımı çattım, bakışlarımı olan bitenlerden ayırıp mırıldanan tanık kalabalığını süzdüm. En üst kattaki ara katta belki yüz kadar erkek Runi toplanmış, aşağıya bakarak kendi içlerinden birinin zulmünü izliyordu.

“Buharlaştı mı?” diye tekrarladı Büyük Şansölye, ejderha pençesine benzeyen beyaz taştan tahtının kavisli kolçaklarına sivri tırnaklarıyla vurarak. “Kesinlikle yanlış duydum.” Odada, yönetim kürsüsünün etrafında, kendi benzer tahtlarında oturan, biri hariç hepsi boş olan diğer on dört konsey üyesini işaret etti. “Üç boncuklu Kardeşlerim duyabilsin diye daha açık konuşun.”

Üyelerin çoğu daha da öne eğilmiş, hepsi beyaz kapüşonlu cübbelerle örtünmüş. Çoğu o kadar yaşlı ki, derilerinin buruşuk parşömen gibi görünmesini engelleyen tek şey günlük kan taşı dozları.

Ama bunu gözlerinde görebilirsiniz; yaşla birlikte matlaşmış gözlerinde. Hareketlerinde de—yavaş, sanki bizden daha ağır bir maddeden yapılmışlar

gibi.

Roan boğazını temizledi, sesini yükseltti. "Yanlış duymadınız, Büyük Şansölye. Ve size yemin ederim ki, bu bir saçmalık değil." Sırtından fırlayan kaburga kemiklerinin iskelet gibi göründüğü titrek bir şekilde eğildi; onu en son gördüğüm zamanki haline kıyasla iskelet gibiydi. Süitimin kapısını çalıp konuşmak için vaktim olup olmadığını sorduğunda.

Ziyafetten sonra demiştim. Ama sonra bir ay taşı ipucu almıştım. Bir evreden uzun süredir ilk kez. Kimseye veda etmeden, kuzey ışıkları batmadan önce ortadan kaybolmuştum.

İşte bu.

Roan, rahmetli babamın en güçlü müttefikleri tarafından yargılanıyor. Üç boncuklu erkekler de Runi sanatlarında yetenekli.

Bu insanların, eğer biraz kafa yorsalar, siyasi gidişatı ne kadar olumlu yönde etkileyebileceklerini düşündükçe kanım kaynıyor. Bunun yerine, dünyanın ilahi bir hakla kendilerine ait olduğuna ve istedikleri gibi şekillendirebileceklerine inanıyorlar. Geri kalanımızın ise kalite işaretli birer hayvan sürüsü olduğunu düşünüyorlar.

Çok yüksek sesle melersen, parçalanırsın.

Pah'ın tacını devraldığımdan beri Burn'ü sessiz tutmak ve siyasi karışıklıklardan kaçınmak için çok çalıştım. Ostern'in katı yönetimi ve ardından gelen kanlı gaspın ardından halkıma iyileşme, büyüme ve gelişme şansı vermek istedim. Görünüşe göre barış yakında tükenecek, çünkü Roan için yapmayacağım hiçbir şey yok.

Kız kardeşine söz verdim ve şerefim üzerine sözümü tutacağım.

"Geride bıraktığı tek şey, sanki... şey"—Roan utanç içinde yüzünü buruşturarak—"doğruca kapıdan dışarı süzülen" gümüş parçacıklarından oluşan bir buluttu."

"Caelis'in bizzat kendisi tarafından yazıldığına kesin olarak inandığımız kadim eser Voyd Kitabı'nın odanın dışında serbestçe dolaştığına inanmamızı mı bekliyorsunuz?" diye sordu Büyük Şansölye, sert sesi amfi tiyatronun duvarlarında yankılanan bir çekiç gibiydi. "O oda," diye ekledi, "izinsiz girenleri engellemek için o kadar ağır bir şekilde rünlerle korunuyor ki, eşikten içeri adım atan herkes şimdiye kadar yok oluyordu."

Roan'ın yanakları kızarırken, Pyrok o kadar yüksek sesle inler ki diğer Runilerden biri ona yan gözle bakar.

Dirseğimi o kadar sertçe dirseğimle vurdum ki inledi.

“Nasıl duyulduğunu biliyorum.” Roan, keçeleşmiş ve kirle kaplı dağınık saçlarıyla mükemmel uyum sağlayan bakır çerçeveli gözlüklerini düzeltti. “Kendi gözlerimle görmeseydim ben de inanmazdım. Ama işte oradaydım, kaidenin önünde duruyordum, kitabın cildini gevşettikten sonra kapağını çevirmek üzereydim ve”—ellerini şıklattı, zincirler şıngırdadı—“puf. Yok oldu.”

Meclis üyeleri başlarını çevirip bir araya gelirken, gözlemciler öfkeli homurdanmalarla tepki göstermeye başladı.

Roan kıpırdanıyor ve çıplak ayaklarını görüyorum. Ayak bileklerine prangalar bağlanmış, derinden saplandıkları yerlerden kan sızıyor.

Yumruklarımı sıkıyorum.

“Bu aptal yeterince yaltaklanmıyor,” diye mırıldandı Pyrok, sahte Runi cübbesinin cebine uzanarak. Bakır bir matara çıkardı ve bir yudumda içti. “Dizlerinin üstüne çöküp hayatı için yalvarmalıydı.”

Yanmış içki kokusu aramızda yayılıyor.

“Kitabı çaldığına dair hiçbir kanıtları yok ve Üçlü Konsey her şeyden çok bilgi ve güce değer veriyor. Roan olağanüstü bir şey başardı. Nasıl başardığını öğrenmek istiyorlar.” Katibin yanındaki masada oturan, gözlerini kırpmadan Roan'a dikmiş, göz bebekleri genişlemiş, alnından ter damlaları süzülen Zihin Ağına baktım. “Bu davayı korkutma taktiği olarak kullanıyorlar.”

Umarım.

Roan'ın morarmış alnından damlayan ter damlalarını ve şakaklarına yapışmış kızıl saçlarını fark ediyorum. Bu, onun bitkin olduğunun ve zihinsel boşluğunu korumakta zorlandığının bir işareti.

"Roan onlara meydan okumadığı sürece," diye fısıldıyorum kendi kendime, "sorun olmaz herhalde."

Onu hücreden kurtarabilirim. Ama onu ölümden geri getiremem.

Dünyamızda, Üçlü Konsey'in tertemiz kıyafetlerini bozanlara verdiği ölüm türünden bir ruhu diriltebilecek hiçbir güç veya kuvvet yoktur.

Pyrok homurdanarak bir yudum daha aldı, bu sırada amfitiyatronun üzerinden büyük bir gölge geçti.

Bakışlarım kristal tavanı delip geçiyor, üzerimize doğru düşen bir ay görmeyi bekliyordum. Bunun yerine, olgun bir Moltenmaw, parçalı bulutların arasından sıyrılıp, kalenin her tarafını saran, yoğun rünlü, beyaz taş kemerlerden birini neredeyse parçalayacak kadar yakından geçiyordu. Üçlü Konsey üyeleri dışında, aşağıda bulunan herkes için Yaratıcıları

susturuyordu; alınlarında Kyzari'nin taktığına ürkütücü derecede benzeyen taçlar vardı.

Elluin'in eskiden giydiği elbise... ta ki doğum acımasızca onu ondan koparıp Kyzari'yi onu tanıma, ona aşık olma şansından mahrum bırakana kadar.

Bu düşünce kalbimi öylesine yoğuruyor ki acıyor.

“Sessizlik.” Büyük Şansölyenin gürleyen sesi kalabalığı susturdu.

Roan doğruldu, kaşlarını çattı ve parlak yeşil gözlerinde umut dolu bir parıltıyla meclis üyelerine baktı.

“Simyacı. Sağlam zihinsel duvarlarınız, Gerçek Kaderlerimizi gerçeği efsaneden ayırmada işe yaramaz hale getirdiğinden, bizi zor bir duruma sokuyorsunuz. Saçma hikayenize inanmamızı istiyorsunuz, ancak gerçek şu ki, Voyd Kitabı'nı korumak için yüzyıllardır yerleştirilmiş olan runik zincirini kırdıktan sonra odada bulundunuz.” Büyük Şansölye, kollarının geniş manşetleri sarkarken diğer konsey üyelerine işaret etti. “Oy birliğiyle, kitabı saklamak için kaçak Runi tekniklerinizden birini kullandığınıza ve şu anda hala sizin elinizde olduğuna inanıyoruz.”

"Bu çok abartı," diye mırıldandı Pyrok kendi kendine.

Roan'ın kaşlarını çatarken başı geriye doğru savruluyor ve içimi bir korku kaplıyor. Zihinsel boşalmada eşsiz olabilir, ama yüzü içinden geçen her duyguyu yansıtıyor. Ve bu bakışı daha önce de görmüştüm.

Birinin aptallığının büyüklüğü karşısında gerçekten şaşkına döndüğü zaman.

“En büyük saygılarımla…” Ellerini öne doğru uzatarak prangalarını gösterdi; üzerlerine runik yazılar işlenmiş demir prangalar. “Kale zindanına atıldığımdan beri çektiğim onca dayağı göz önüne alırsak, bu kitaptan kurtulmanın bir yolunu bulurdum.”

İçimden bir ah çektim. Odadaki herkes nefesini tuttu, ardından öfke ve kızgınlıkla dolu bağırışlar yükseldi.

"Özgürlüğüne kavuştu mu?"

"—Konsey'e karşı mı çıkacaksınız?"

"En kutsal eserimizi çalarken yakalandıktan sonra şımartılmayı mı bekliyordu?"

Büyük Şansölye elini sallayarak kalabalığı susturdu. "Kayıtlara geçmesi için soruyorum, meclise girmenizin sebebi neydi?"

Roan kaşlarını çattı. "Voyd Kitabı'nın henüz basılmamış sayfalarını görmek için yaptığım birçok yazılı talebi göz önünde bulundurursak,

sebebin oldukça açık olduğundan eminim."

“Ah, evet.” Büyük Şansölye yanındaki kaideden ezilmiş bir tarlakuşu kaldırıyor. “Kesin ifadelerle belirttiğiniz taleplerinizi aldık. Ancak yanıt verememizin sebebi, basitçe söylemek gerekirse, işlenmemiş sayfaların kitabın keşfedilip güvenli bir şekilde saklanmasından önceki bir zamandan kalma hasar görmüş olması ve bu nedenle de çözülemez durumda olmasıdır.”

Roan dudaklarını büzüyor ve ayaklarının üzerinde kıpırdanıyor. Komplo teorileriyle dolu atışmalarından birini başlatmamak için dikkatini dağıtmaya çalıştığını anlayabiliyorum; bakışları Şansölyeden Şansölyeye gidip geliyor.

Yapma.

Yapma.

Yapma—

"O halde, istendiği gibi onları görmemde elbette hiçbir sorun yoktu," diye yanıtlıyor ve neredeyse rahat bir nefes alıyorum—"Tabii ki, Üçlü Konsey bilgiyi gizli tutuyorsa durum farklı olabilir?"

Kahretsin.

“Küfür!” Büyük Şansölye'nin elleri yumruk haline geldi. “Biz asla böyle bir şey yapmazdık.”

“Peki ya şunlar?” Roan kaşlarını çatarak gökyüzüne baktı; kalenin etrafını saran taş kemerlere çok keskin bir bakış attı. Omuz silkti. “Bir yetimin ağzından dökülen her şeye inanmayı alışkanlık haline getirmemeye çalışıyorum, ama görünüşe göre bu kemerlerde burayı ay düşmelerinden koruyan yeni görünmez rünler var.”

Ben kaşlarımı çatarken daha çok şaşkınlık sesleri duyuldu.

Bu yeni bir şey…

Büyük Şansölye'nin yüzü bembeyaz oldu ve kalabalığın fısıltılarıyla yükselen sesle kaşlarım çatıldı.

Kahretsin… Bu doğru.

Pyrok yaklaştı. "Bu iyi değil."

Hayır, öyle değil.

Bu odadaki birçok kişinin kapıların ötesinde ailesi olacak. Bu söylentiyi yayacak. Ve yaklaşan yıkım haberi yayılınca, insanlar kalın, demir kaplı duvarlarının ardında sığınak bulma umuduyla Kaleye akın edecekler. İsyanlar çıkacak. Ölümler olacak. Tüm bunların sorumlusu Roan olacak.

Eğer yargılamayı atlatırsa, ömrünün geri kalanında avlanacak... Ama asosyal ağzından çıkan her kelimeyle bu ihtimal giderek azalıyor.

Şansölyenin elini bir kez daha sallamasıyla kalabalık sustu; üst dudağı titreyerek, yüzü kızarmış ve kanlı gözyaşları döken Zihin Dokusu'na baktı. "Zihinsel boşluğunu kırmaya daha yakın mısınız?"

Mindweft anlaşılmaz bir şekilde "hayır" diye mırıldandıktan sonra yana doğru yığılıp sandalyesinden yere düştü.

Büyük Şansölye içini çekti. "Öyleyse, bu alçakça eylemde Kral Kaan Vaegor'un bir rolü olup olmadığını tespit etmek için bir soruşturma başlatmalıyız," dedi; bu sözler göğsüme ağır bir yumruk gibi indi.

Pyrok küfür ederken, ben de Rygun ile paylaştığımız kalp alanında inşa ettiğim duvarın sağlam olduğundan ve onu kesinlikle dışarıda tuttuğumdan emin olmaya çalışıyorum. En son istediğim şey, tehlikeyi sezmesi ve Bothaim'e doğru fırlaması.

“Tebligat derhal gönderilecektir. Uymamak, suçunuzu kabul ettiğiniz anlamına gelecektir. Ticaret ruhsatlarınız iptal edilecek ve Üçlü Konsey'in desteği sona erecektir.”

Roan, zaten solgun olan teninden kalan son rengi de kaybeder. Konuşmak için ağzını açar, ancak Büyük Şansölye'nin fısıldadığı birkaç kelimeyle odayı bir rüzgar fırtınası sarar.

Roan dizlerinin üzerine çöker, boynunu tırmalar, tendonları gerilir.

Pyrok hırlayarak atıldı. Kolundan tutarak onu yerinde sabitledim.

"Yapmayın," diye homurdandım kendi kendime. "Kendimizi ifşa edersek hiçbir faydamız olmaz."

Büyük Şansölye ayağa kalktı ve Roan'a alaycı bir bakış attı. "Konsey'e karşı önyargılı davranma ve bizi tahtlarımızdan indirme niyetiniz göz önüne alındığında, biz Üçlü Konsey olarak sizi vatana ihanet suçundan suçlu buluyoruz—"

Tüm üyeler ellerini kaldırır. "Suçluyuz!"

"Voyd Kitabı'nı çalma niyetiyle odaya izinsiz girme suçundan dolayı, Üçlü Konsey olarak sizi buluyoruz—"

"Suçlu!"

"Adaletin seyrini saptırmak ve zihninizde hayati önem taşıyan bilgileri gizlemek suçlamasıyla, Üçlü Konsey olarak sizi şu şekilde suçlu buluyoruz..."

"Suçlu!"

Yaratıcılar.

Büyük Şansölye, hayatının büyük bölümünde kullandığı sahte adı haykırarak, "Roan Du Alac' of The Burn," diye bağırdı, "şimdi tüm

unvanlarınızdan mahrum bırakılacaksınız. Muhafızlar!"

On tane çift boncuklu Muhafız, bir grup halinde duvardan öne doğru süzülerek ilerledi, beyaz gözleri neredeyse boğulmak üzere olan Roan'a dikilmişti. Etrafını sardılar ve düğmelerini kapıp kopardılar.

"Üç kararınızdan ikisi ölümle cezalandırılacak," diye devam etti Büyük Şansölye, kalbime buzdan bir bıçak saplayarak. "Diğeri ise ateşle kırbaçlanarak telafi edilecek."

Pyrok sendeliyor. Sadece kolunu sıkıca tutmam onu bir nebze de olsa dengede tutuyor.

Büyük Şansölye, mangalının kapağını hafifçe açarak, alev şeridinin parmaklarının arasından geçmesini emretti.

Roan'ın cübbesi paramparça olmuştu, ani sessizlikte kumaşın yırtılma sesi yüksek duyuluyordu.

"İzleme," diye hırlıyorum Roan'ın kemikli sırtı açığa çıkarken. Büyük Şansölye o alev şeridini soluk tenine doğru savururken. Ama Pyrok dinlemiyor, sert kavrayışımda titriyor.

Ateş etle buluşuyor - yine.

Tekrar.

Her öfkeli patlamanın etkisiyle Roan'ın vücudu daha da bükülüyor.

Yanmış deri kokusu burnumu dolduruyor, Pah'ın bana aynı yakıcı muameleyi yaptığı, ağlamayı bırakıp alevleri kontrol altına almamı söylerken beni mahvettiği anılar boğazımı düğümlüyor.

İçimdeki küçük çocuk yere yığılıp çığlık atmak istese de, kendimi izlemeye zorluyorum. Vücudumun diğer her parçası bu ara kattan atlayıp Büyük Şansölye'nin kafatasını yumruğumla ezmek istese de... Sayıca azınlıkta olduğumu düşünürsek, bu sadece daha çok zarar getirecektir.

Sıfırlandı.

Son kırbaç darbesi etkisini yitirdiğinde, Roan'ın sırtının tamamı kıpkırmızı, siyah ve kabarmış haldeydi; vücudu titrerken yerden serin bir su sileceği arıyordu.

"Ne büyük bir hayal kırıklığı oldun!" diye öfkeyle söylendi Büyük Şansölye, dumanı tüten parmak uçlarıyla kollarını düzeltirken. "Muhafızlar seni arındıracak, sonra da ilahiye yem edecekler. Yaratıcılar ruhuna merhamet etsin."

Üçlü Konsey üyeleri çıkış yolunu boşaltırken ben Pyrok'u ayakta tutmak için mücadele ediyorum, diğer çoğu kişi ise Muhafızların Roan'ın sahneye bağlı zincirlerini çözmesini izliyor. Onu yere seriyorlar, sonra nefes nefese

kalmış halde sürükleyerek götürüyorlar, gözlükleri geride kalıyor. Kan lekelerinin ortasında yapayalnız.

"Sığınağın dış şehir girişine kadar yetişecek vaktim var mı?" diye hırıltılı bir sesle sordu Pyrok, sesi kronik bir korku ve yoğun bir öfkeyle doluydu.

“Bu arınma ritüelinin ne kadar süreceğinden emin değilim.” Kalabalık azalmaya başlıyor, kemerli çıkışlardan dışarı doğru dağılıyorlar, biz ise artık boş olan sahneye bakakalıyoruz. “Tek seçeneğimiz Kalenin içinde kalıp onları takip etmek.”

Pyrok'un başı hızla döndü. "Ama o seni siyasi olarak mahvetti. Ve Yakma Olayı'nı da. Muhtemelen bir savaşı da başlattı."

“Onun amacı bu değildi.”

Buraya en iyi niyetlerle geldi; halkımı gelecekteki ay düşmelerinden korumak için. Şimdi ise ölüm cezasına çarptırıldı. O gün ona hak ettiği ilgiyi göstermiş olsaydım, muhtemelen yakılıp dövülmez, sürüklenerek ölüme götürülmezdi. Suç benim.

Pyrok gözlerini kırpmadan, çenesi kaskatı bir şekilde bana bakıyor.

Rygun'un alevinin bir kısmının içimde yükselmesine izin verdim. Isısının derimin alt kısmında karıncalanmasını, havayı ısıtmasını hissettim. Gözlerimde korların tutuştuğunu hissettim.

Pyrok dişlerinin arasından havayı içine çekti, elimden kurtuldu ve öfkesini zorlukla bastırarak titreyen eliyle matarasını üç derin yudumda boşalttı. "Pekala," diye tısladı sıkılmış dişlerinin arasından, mantarı kapatırken. "Sanırım bugün hepimiz öleceğiz."

CHAPTER 11

Raeve

Bothaim'in dış şehirlerinden geçerken, Rekk gelmeden önceki günlerde kendime alıştığım, biraz da tenha bir yoldan ilerlerken, kapüşonuma karla karışık yağmur yağıyor.

Bu şehir daha önce ziyaret ettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Doğrusal değil, aksine açık kahverengi taşa oyulmuş, karalanmış bir labirent gibi. Sanki Bulder farklı boyutlarda bir avuç ağaç gövdesini alıp, yerleşmeden önce toprağın içinden sürüklemiş gibi.

Bazı yollar geniş, tıpkı Gore'daki hendek gibi, diğerleri ise daha çok bunun gibi; bir ana caddeden diğerine uzanan, penceresiz dar sokaklar; Utris omuzları sıkışmasın diye yan yana sürünerek ilerlemek zorunda kalıyor.

Duraksayıp ince yarıktan aşağıya doğru bakıyorum, kapüşonumu kaldırıp kar tanelerini tenimde hissediyorum. "Her şey yolunda mı?"

“Biliyorsun,” diye dişlerini sıkarak öne doğru hamle yapan Utris, “o kadar iri görünmüyordu ama Velvet Snog'da vücudunun büyük bir kısmının yerde kalmış olmasına minnettarım.”

Saygıyla eğilirdim ama bu başarının bana ait olduğunu söyleyemem.

Bir tarlakuşu o kadar alışılmadık bir hızla yanımdan geçti ki, izini takip ettim, bir diğeri de hemen arkasından geldi.

Bir diğer.

Bir diğer.

Uzaktan gelen Moltenmaw'ın kükremesine kaşlarımı çatıyorum, içimdeki soğuk ağırlık yer değiştiriyor, yükseliyor. "Yakında kal," diye mırıldanıyorum, kapüşonumu tekrar öne doğru çevirerek.

Sokağın çıkışına yakın bir virajı dönerken Utris homurdanıyor, ilerideki ana caddeye bakmak için duruyorum; yüksek duvarlar pencere delikleriyle dolu, paslı zincirler yan yana gerilmiş, meyve ve sebze sarmaşıklarıyla ağırlaşmış.

Sokak, uçuşan parşömen tarlakuşlarıyla ve aynı yöne doğru aceleyle hareket eden bir boşluk seline sahne oluyor. Kaleye doğru.

Kimisi katlanmamış parşömen rulolarını sıkıca tutarken, kimisi de yavrularını kalçalarında, sırtlarında veya göğüs göğüse yaslayarak kucaklıyor. Çoğu, eşyalarla dolu çantalar taşıyor. Sevdiklerini bir arada tutmak için itişip kakışırken, etraftaki kalabalığa keskin bakışlar atılırken sessiz bir telaş yaşanıyor; korku, iri gözlerden ve gevşek yüzlerden adeta fışkırıyor.

"Durum daha da kötüleşti," diye mırıldandı Utris arkamdan.

"Ne demek istiyorsun?"

"Velvet Snog'a dönerken, birkaç kişinin aceleyle etrafta dolaştığını fark ettim. Her zamankinden çok daha fazla insan vardı. Haber ne olursa olsun, hızla yayılıyor."

Soğuk bir dehşet pençelerini saplıyor.

Havadan bir tarlakuşu kapıyorum, zavallı kuş çırpınıyor, avucumda ezene kadar bana kağıt kesikleri atıyor. "Üzgünüm küçük dostum," diye mırıldanıyorum, senaryoyu şöyle bir gözden geçirirken. "Çaresiz zamanlar..."

Ablacım, çok kötü bir haber.

Ayın birden fazla kez yere düşmesi öngörülüyor, bunlardan bazıları doğrudan Bothaim'in üzerinde gerçekleşebilir. Şehrin bazı kısımları harabe halinde kalabilir.

Rhikoth'un kardeşi (bugün bir duruşma için yazı yazıyordu) kalenin kemerlerinde, kaleyi ay yağmurlarından bir şekilde koruyan yeni rünler olduğuna inanıyor. Eğer bu söylenti doğruysa, Üçlü Konsey'in kapıları bir grup şehir sakinine açacağından eminim. Biz de ilk sırada olmak isteyeceğiz.

Büyükbabam mavi boncuklu olduğu için, henüz alınları kesilmemiş veya boncuk takılmamış olduğumuzdan, bizi ve kızlarımızı geçirmelerini umuyorum. Doğmamış bebeğiniz için de aynı şey geçerli.
Bu bilgiyi gizli tutmam söylendi, ama hepinizi kaybetme düşüncesine katlanamıyorum.
Lütfen gelin.

G. x

Kalbim yerinden fırlıyor, bakışlarım yukarıdaki sayısız aya doğru kayıyor. Çoğunluğu Moltenmaw, ama birkaç Moonplum ve Sabersythe de var. Çok uzun zaman önce burada gerçekleşen büyük bir savaşa bir övgü.

İçimden bir ah çektim, tarlakuşunun şeklini düzeltirken, başka kimsenin saklamadığını düşündüğüm için sırrı saklamanın bir anlamı olmadığını fark ettim. "Yaklaşan bir ay düşmesi var. Aslında birkaç tane."

"Ne?"

“Kral bana daha önce bilgi verdi. On beş döngüden fazla zaman var, ama bu bilgiye herkes erişemiyor.”

Elbette.

“Yaratıcılar…”

Tarlakuşunu serbest bırakıp yoluna geri bıraktım. "Görünüşe göre kemerlerde onlara karşı koruma sağlayan yeni rünler var."

İnanması güç. Eğer Üçlü Konsey bu tür bir bilgiyi Voyd Kitabı'ndan edinmiş olsaydı, elbette bunu aktarırlardı. Tabii ki, ağlayan bir ışık huzmesi dalından daha fazla eğilmiş değillerse.

Öne eğilip, söz konusu kemerlere doğru sokağa bakıyorum. Şehrin merkezini çevreleyen yüksek beyaz duvardan dışarı doğru çıkıntı yapıyorlar, gökyüzüne doğru uzanan kümelenmiş ejderha dişlerine benzeyen yüzlerce devasa kuleyi kafes gibi sarıyorlar. Yukarıda, beyaz zırhlı muhafızlar kanatlarının arasında tünemiş, dikkatlerini Kalenin etrafındaki sokaklara dikmiş, canlı Moltenmaw'ların gürültüsü yükseliyor. "Muhtemelen bu yüzden bu kadar çok insan o yöne gidiyor."

“Ama altlarında şehrin nüfusunu barındıracak kadar yer yok. Yakından bile değil.”

“Hayır. Ve bu haber şehrin dışına yayılırsa, kapılara hücum edecek olanlar sadece Bothaim sakinleri olmayacak.”

Öyle de olacak.

Atmosfer tekrar sakinleşene kadar o devasa, soluk duvarın pençesinde sıkışıp kalma fikri tüylerimi diken diken ediyor; zira kapıların ötesindeki Yaratıcıları duyabilme yeteneği yalnızca Üçlü Konsey üyelerine bahşedilmiş bir armağan. Gökyüzünde bu kadar çok ayın oluşmasına neden olan savaştan beri alınan önlemler bunlar.

Korku ve benzeri şeyler.

“Hadi hareket etmeye devam edelim. Sırtınızdaki eti ne kadar çabuk atarsak, siz de o kadar çabuk güvenli bir yere sığınabilirsiniz.”

“Peki ya sen? Sen ne yapacaksın?”

Dudaklarım inceliyor, neredeyse öpücüğün nefesi hâlâ şakaklarımda karıncalanmaya neden oluyor. Bütün bu süre boyunca, Öteki'nin anısı beni dürtüyor. Sanki buz gibi gölün kıyısına geri dönüp ayak tabanlarımı kesmeye hazır bir şekilde, her ne zaman bir şey atmak için oraya dalsam, yüzeye çıkmış gibi.

"Hâlâ bunu çözmeye çalışıyorum," diye mırıldanıp, telaşlı insanlardan ve havada uçuşan tarlakuşlarından sıyrılıp caddenin karşısına geçiyorum. Ne yapmamam gerektiğini biliyorum.

Kaan Vaegor, bu lanetli dünyada herkes için endişelenirken, kendisi hariç herkes için kaygılanırken, o da sevimli, sağlıklı, biraz tuhaf küçük bir evde saklanıyor.

Bana, ona ihtiyacım olursa arka katlamayı sıkıştırmamı söyledi. İyi, çünkü ölmemesi için ona ihtiyacım var.

CHAPTER 12

Raeve

Utris'i takip ederek dikenli bir kutak çalısının yanından ve duvardaki yeni açılmış delikten geçerek, ötesindeki kaba yontulmuş merdivenlere giriyorum. Kalın, çürük kokulu havayı içime çekiyorum; o kadar ürkütücü derecede durgun ki neredeyse katı gibi hissediliyor.

“Gurdeth aahgth … du ien dah,” diye mırıldanır Utris ve yer titrer. Taş, sanki kilden yapılmış gibi tekrar bir araya gelir ve bizi tamamen karanlığa gömer.

Seyyar bir tüccardan bir tel saç karşılığında aldığım, yakalanmış ay ışığı dolu küçük bir kavanozu çıkarıp, yaptığı işi incelemek için kullanıyorum. Pürüzsüz, sanki delik hiç yokmuş gibi. "Etkileyici." Başlığımı geri çekiyorum, bu suç ortağıyla çalışma işinin oldukça kullanışlı olduğuna karar veriyorum. Keşke sonsuza dek sürseydi. "Sanırım Bulder'ı oldukça iyi duyuyorsun, değil mi?"

"Aslında pek değil," diye homurdanarak Rekk'i tutuşunu yeniden ayarladı. "Ama dikkatle dinliyorum ve bol bol pratik yapıyorum."

Aferin ona. Ben hiç pratik yapmıyorum, sonra birkaç basit kelime söyleyip, başka çarem kalmadığında onu aramak zorunda kaldığımda en iyisini umuyorum. Göz ardı edilmeye alıştım. Bazen o da benim sözlerim kadar biçimsiz bir şey sunuyor ki bu da uzun, yargılayıcı sessizliklerinden daha sert bir etki yaratıyor.

“Önden ben gideyim.” Kıvrımlı merdivenlerden aşağı inmeye başlıyor. “Ya yanlışlıkla şu herifi düşürürsem diye.”

Çok uzaklaşmadan, hava basıncı tanıdık bir şekilde daralmaya başlıyor ve tüylerim diken diken oluyor. Bu, Kaleyi çevreleyen ve Yaratıcıları susturan kemerlerin altından geçtiğimizin kanıtı.

Kulak zarlarım o kadar sıkışıyor ki patlamak üzere, alev alev yanan savaşların ve kaynayan kan fışkırmalarının görüntüleri zihnimde canlanıyor —

Anıları buz gibi gölün altına geri gömüyorum ve boynumu bir yandan diğer yana çıtlatıyorum, acaba bu rünler Khindard Çukurları'nda savaşanları etkisiz hale getiren rünlerle aynı şekilde mi çalışıyor diye merak ediyorum...

Merakım beni pelerinimi eldiven gibi kullanarak demir yüzüğümü parmağımdan çıkarmaya itti; hemen ardından çığlıklar, böğürmeler ve feryatlar yükseldi ve—

“Yaratıcılar beni derimi yüzün,” diye tısladım, yüzüğü o kadar hızlı geri taktım ki neredeyse kemiği yerinden söktüm, elimi kaldırıp kulaklarımdan sızan kanı sildim.

Bok.

"Her şey yolunda mı?"

Hayır, Clode'un kulak zarlarımı kestiğinden oldukça eminim.

Utris duraksadı, gözlerini kısarak geriye baktı, alnından damlayan ter damlaları kalkık kaşlarına dökülüyordu. Ancak ifadesi hızla kaşlarını çatmasına dönüştü. "Üzerime son yemeğini püskürtecekmişsin gibi görünüyorsun. İyi misin?"

Üçlü Konsey üyeleri dışında herkesi etkisiz hale getirmek için tasarlanmış güçlü taş kemerlere karşı bağışıklığım varmış gibi göründüğümü, deli gibi görünmeden nasıl anlatabilirim?

İmkansız.

“Hava basıncındaki değişimi sevmiyorum.” Clode’un tiz çığlıkları yüzünden sağ kulağımdan sızan taze kan damlasına rağmen gülümsüyorum. Daha önce hiç bu kadar yüksek sesle bağırdığını duymamıştım. “Çok yorgun görünüyorsun. Onu ikiye bölüp yükü paylaşmak ister misin?”

Utris bana oldukça kınayıcı bir bakış attı, kendi kendine bir şeyler mırıldandı ve belki de ciddi olmadığımı düşünerek merdivenlerden aşağı inmeye devam etti.

Onun kaybı.

Kulakları sağır eden bir sessizlik içinde, tuhaf yeteneğim üzerine düşünmeye bırakılıyorum...

Üçlü Konsey böyle bir hata yapmaz. Sadece küçük bir toprak parçasını yönetmelerine rağmen herhangi bir hükümdardan daha fazla siyasi nüfuza sahip olmalarının bir nedeni var. Daha fazla alan istemiyorlar çünkü daha fazla alan, bakılması gereken daha fazla insan anlamına geliyor. Büyük bir ekmeğin üzerine bir parça domuz yağı sürerseniz, bunun fazla bir yere varmayacağını gayet iyi biliyorlar.

HAYIR.

Kaynak bakımından zenginler ve küçük çevrelerine kimi kabul edecekleri konusunda seçiciler; her üye, ölçüsüz derecede yetenekli ve güçlü. Ve bu gücü nasıl kullanacaklarını biliyorlar. Kusursuz bir şekilde.

Yani sorun benim.

Bunu kendime saklamam en iyisi, yoksa birileri başıma tekrar ödül koyabilir.

Hava o kadar durgun ve sessizleşiyor ki, her nefes bir kükreme gibi geliyor; yeraltı gölünün kenarına vardığımızda, Rygun'u (etkileyici kanat açıklığıyla birlikte) barındıracak kadar büyük olan görkemli mağarada, daha yoğun ve güçlü bir koku yayılıyor. Küçük taş döşeli koya adım atıyorum ve ruhu yutacak kadar karanlık görünen, hatta ilahilerin yardımı olmadan bile, simsiyah suyu inceliyorum.

"Bu kadar mı?"

"Öyle," diye homurdandı Utris, taşların üzerinden dikkatlice bir yol seçerek ilerlerken.

Önüne geçip, gözlerim tavanda; suyun pürüzsüz yüzeyine yansıyan, parlayan böceklerle beneklenmiş sarkıtların oluşturduğu bir duvar resmi var, bu da onu "Gölge"deki gökyüzüne benzetiyor. Beni tam olarak tarif edemediğim bir şekilde sarsan bir şey.

Sağa baktığımda, mağaranın karanlığa doğru daralan bir tünele dönüştüğünü, tavandan sarkan ve göz alabildiğince suyun altına uzanan, çan şeklinde iplerle donatılmış çok sayıda halat olduğunu fark ediyorum. Şüphesiz suda bir hareket olduğunda haber vermek için, "defolun buradan" diye çınlayan bir uyarı.

Sol tarafa, sivri taşlardan oluşan bir sırtın ötesine bakıyorum; beyaz taştan oyulmuş, soluk bir ejderhanın ağzına benzeyen ve dili göle doğru uzanmış süslü girişe doğru ilerlerken tüylerim diken diken oluyor. Ve iskeleye bağlı... tekneler. Her iki ucundan da devrilmiş, bazılarının yanlarında çatlaklar olan çok sayıda uzun beyaz tekne. Sanki içindeki yemeği yemek için çabalayan büyük bir şey tarafından biçilmiş gibi.

Sanırım Üçlü Konsey idam kararlarını böyle veriyor. Hangisi daha kötü, emin değilim: ejderhalara yem edilmek mi, yoksa bu mu?

“Daha önce hiç karınca besledin mi?” diye soruyor Utris, Rekk'i kıyıya doğru iterek. Kafasının taşlara çarpıp çatlamasının sesi, tenimde hastalıklı bir tatmin duygusu uyandırıyor.

Ay ışığını cebime koyup çömeldim ve kefeni çıkarmaya, cesedi çözmeye yardım ettim. "Hiç bu zevki yaşamadım."

“Bilmeniz gereken birkaç şey var.” Utris son ipi de çekip kanla ıslanmış kumaşı yırtıyor, gözleri loş ışıkta parlak mavi mücevherler gibi parlıyor. “Kulakları yok ama suyun hareketi zarlarını dalgalandırıyor ve onları bekleyen bir ziyafete işaret ediyor. Cesedi suya attığımız anda, karınca yuvasından yukarı doğru çekilecek,” diyor, çenesini sağdaki tünele doğru sallayarak. “Suya mıknatıslanmışlar ama daha güçlü olanlar bazen kendilerini kısmen dışarı çekebiliyorlar ve bu… şey. Çok büyük. O çanlar çınladığı anda gitmemiz gerekecek. Hızlıca.”

Son kalan kumaş parçasını da çekip kenara atıyorum. "Başka bir şey var mı?"

"Evet. Eğer onunla yüz yüze gelirseniz, hiçbir koşulda göz teması kurmayın."

"Neden?"

“Bu bir bölgesel mücadele. Ya onun saygısını kazanacaksın ya da tüm aklını kaybedeceksin. Sonra da senden ziyafet çekmesi için yalvaracaksın.”

"Ah …"

İlginç.

"Onu uğurlamadan önce söylemek istediğiniz son bir şey var mı?"

“Evet, aslında.” Kılıfımdan ejderha pulundan yapılmış bir kılıç çıkarıyorum. Eğer o herifin kafasını kesmezsem, sütten kesilip unutulmaya yüz tutmuş olsa bile, bir şekilde peşimi bırakmaz.

Rekk'in başını yana eğerek boğazını açığa çıkarıyorum ve bıçağı boynunda hızlı birer kesikle gezdirerek eti, kası ve tendonları kesiyorum.

Bıçak kemiğe değiyor ve zaman kaybetmeden kemiği kesmek yerine, silahı yere bırakıp başını ellerime alıyorum ve yana doğru savuruyorum.

Tatmin edici bir çıtırtı sesi var.

Utris boğazını temizledi, benim kalan etleri doğrayıp kılıcımı kınına sokmamı ve Rekk'in kafasını bir kupa gibi kaldırmamı izledi. "Çok daha iyi."

“Sanırım sen, ah… klanlardan biriyle vakit geçirdin?”

Bana da çok şey katmış gibi görünen bir kralla vakit geçirdim, daha doğrusu onun kişiliği beni etkilemiş.

"Öyle söylenebilir."

“Neyse, her zaman tedbirli olmak en iyisi.” Utris, Rekk'i ayak bileklerinden yakalayıp suya doğru sürüklerken dişlerinin arasından konuşarak, “Gerçi muhtemelen hepimiz yakında öleceğiz zaten. Çünkü gökyüzü az sonra pisleyecek.” dedi.

Biraz kasvetli. Elbette yakın zamanda ölmeyi planlamıyorum.

Birlikte çalışarak, Rekk'in bedeninin kalanını yavaşça suya bırakıyoruz, çok az dalgalanma yaratıyoruz. "Essi ve Líri için," diye mırıldanıyorum dişlerimi sıkarak, sonra başını yavaşça su yüzeyinin ötesine kaydırıyorum, eğimli kıyıdan aşağı yuvarlanıp unutulmaya gömülmesini keyifle izliyorum... parmak uçlarımdaki kaşıntının dinmesini bekliyorum.

Hayır, öyle değil.

Hareket dikkatimi çekiyor.

Beyaz elbiseli sayısız insanla dolu olan iskeleye bakıyorum—

“Kahretsin,” diye tısladı Utris, beni kayalık çıkıntının arkasına doğru çekerek. Ancak öncesinde, eşlik ettikleri perileri –kanlı, iplerle bağlanmış, ağızları tıkalı– teknelere doğru yarı sürüklenirken görme fırsatım oldu.

Ama beni en çok heyecanlandıran şey onun o muhteşem saçları.

Bu neredeyse Pyrok'a benziyor... ama daha ince. Daha soluk. Ve gerçekten de çok kötü durumda.

Suyun üzerinden boğuk bir çığlık yankılanıyor, ardından su yüzeyini rahatsız eden korkutucu dalgaların sıçrama sesleri geliyor.

“Onu zehirli yem olarak kullanıyorlar,” diye homurdanıyor Utris, kolumu çekiştirerek. Tünele doğru yaklaşıyor. “Gitmeliyiz. Hemen şimdi.”

Biraz aceleci davrandım, çünkü bunun, artık umursamayacağıma yemin ettiğim o umursamaz, küfürbaz adam olmadığından yüzde yüz emin değilim.

Kayalığın üzerinden bir kez daha göz ucuyla baktığımda, zavallı herifin bir tekneye itildiğini ve teknenin hemen açık denize doğru tekmelendiğini görüyorum.

Bize doğru.

“Raeve. Acele et.”

“Biraz zamana ihtiyacım var,” diye fısıldadım, mahkûmun yüzünü görebilmek için gözlerimi kısarak bakarken, cübbeli kişiler süslü çıkıştan geri döndüler—gitmişlerdi. Şüphesiz ki yenmemek için acele ediyorlardı.

Mahkum, düzensiz bir şekilde hareket ederek oturma pozisyonuna zorlukla geçiyor. Sanki zihni her yere karalamalar yapıyor. Pyrok'un uyuşuk hareketlerine benzemiyor, ama bu endişelerimi gidermeye de pek yardımcı olmuyor.

Son olarak, omzunun üzerinden tünele doğru bakarak profilinin mükemmel bir görüntüsünü sunuyor.

Çok ince yüz hatlarında Pyrok'un imzası olan piercinglerden herhangi birini arıyorum, ancak bulamıyorum; teni yer yer morarmış. Belli ki dövülmüş. Son olarak, saçlarına dikkat ediyorum; arka ve yanları kısa kesilmiş, geri kalanı ise yarı düzgün bukleler halinde.

Pyrok değil.

Bu farkındalık kendimi daha iyi hissetmemi sağlamalı.

Hayır, öyle değil.

Dünyanın gidişatını bilen biri olarak, az önce suya attığım adamın aksine, bu korkunç kaderi hak edecek hiçbir şey yapmamış olmalıydı.

Mahkum bağlarından kurtulmaya çalışırken bakışlarımız kesişti. Gözlerini kısarak, sanki beni seçmeye çalışıyormuş gibi tüm yüzünü buruşturdu.

Gözleri o kadar açılıyor ki, neredeyse yerinden fırlayacak gibi ve boğuk bir çığlık atıyor. Sanki "Hadi!" der gibi bir şey.

Utris kolumu kavradı. Zihnim hâlâ karmakarışık haldeyken beni tünele doğru sürükledi. Merdivenlerin yarısına geldiğimizde uzaktan gelen bir zil sesi beni derinden sarstı.

İnliyorum.

Geçmişte bizzat müdahale ettiğim kurtarma operasyonları benim için pek işe yaramadı. Profesyonel bir kan dökücü olarak yalnız kalmayı çok daha rahat buluyorum. Ama—

Boş ver gitsin.

Utris'in bacağının arkasına, diz kapağının hemen arkasına tekme attım. Geriye doğru düşüp kükredi, ama ben hemen ağırlığını dengelemek için kolumu boynuna doladım ve sıktım.

Zor.

O boğuşuyor ama ben çoktan duvarlara yaslanmış, beynine giden kan akışını engelliyorum. "Üzgünüm ama kraldan benim ölmemi engellemeniz yönünde kesin talimatlar aldığınızı biliyorum."

Yeni keşfettiği bir şiddetle çırpınıyor, sert ve ani hareketlerle bir yandan diğer yana savruluyor. Bu da şüphelerimi neredeyse doğruluyor.

İçimden bir ah çektim.

Müdahaleci erkek.

"Uyandığında, cebinde altınlarının yerini gösteren bir yazıt bulunan bir tarlakuşu bulacaksın," diye fısıldıyorum kulağına, kollarım ve bacaklarım onu yerinde tutmak için canla başla geriliyordu.

Hareketleri zayıflıyor. Daha az telaşlı hale geliyor.

“Hayatınızın aşkını bulun ve onu Dhomm'a götürün. Yaşayın, Utris.”

Gözleri geriye doğru döndü, vücudu gevşedi.

Elimi gevşettim, yarı katlanmış serçeyi cebine soktum, sonra merdivenlerden hızla indim ve tam o sırada daha yakın bir yerden başka bir çan sesi duyuldu. "Kahretsin," diye mırıldandım, teknedeki adam şimdi daha öncekinden daha yüksek sesle bağırıyordu, gözleri o kadar panikle doluydu ki neredeyse bulaşıcıydı.

“Haydi—Haydi—Haydi—Haydi!”

“Hayatta kalmak istiyorsan hayır!” diye fısıldayarak yüzüğümü çıkarmak üzereyken, içinde iki kişi bulunan ikinci bir teknenin kararlı bir şekilde kürek çekerek suyu yarıp geçtiğini gördüm.

Dağınık kızıl saçları, geminin ön tarafında oturan, kaşları kararlılıkla çatılmış, yeşil gözleri mahkûma dikilmiş tanıdık adama dikkatimi çekiyor.

Gerçeğin farkına varmak beni paramparça ediyor.

Akrabalar.

“Yaratıcılar…”

Bakışlarım, sırtı bana dönük beyaz cübbeli kişiye kaydı; geniş omuzlarını ve kürekleri güçlü ve şiddetli çekişlerle kullanan kendinden emin hareketlerini görünce nefesim kesildi.

Bütün bedenim buz gibi soğuk ve hareketsiz kalıyor. Tıpkı büyük karanlığa doğru yükselip kıvrılarak ölmeye hazırlanan bir ay bulutu gibi.

HAYIR.

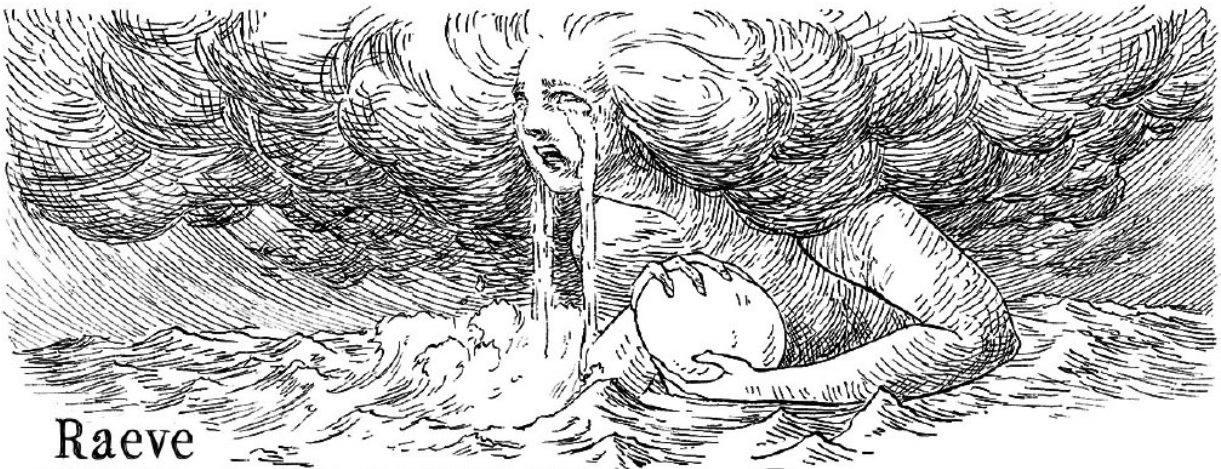
Lütfen hayır—

Kaan, sanki bakışlarımın ensesine değdiğini hissetmiş gibi başını hızla çevirdi.

Gözlerimiz kenetlendi.

Zaman aniden durdu.

Ve buzla kaplı gölümün derinliklerinde bir şey hırlıyor.

Raeve

CHAPTER 13

Kaan'ın gözlerinde alev alev yanan bir orman gibi sayısız duygu parlıyor, ama biri diğerlerinin önüne geçiyor. İçimi burkan bir senkronizasyonla benim hissettiklerimi taklit ediyor.

Korku.

“Ahhh kahretsin,” diyor Pyrok, belki de beni fark ederek. Ama bakışlarımı, Yaratıcının lanetlediği o tekneyi yok oluşa doğru kürek çeken o yakışıklı adamdan ayırmayı başaramıyorum.

Korku kalbimi kavrıyor ve o kadar sıkıyor ki, bir sonraki nefesimde boğuluyorum. Ve kendini içine düşürdüğü bu durum yüzünden yıkıcı bir öfke duyuyorum.

Ağzımızı aynı anda açıyoruz—

Daha fazla çan, hafif ve hoş bir uyandırma çağrısı yapıyor. Yaklaşıyor.

Çok yakın.

Atmosfer kuruyup boşaldıkça, sarkıtların üzerindeki parlayan böcekler sönmeye başlıyor. Sanki benim soğukkanlılığımın kalıntılarıyla birlikte kuruyup ölmüş gibi.

Dalgalanan ve benekli parlaklığını giderek kaybeden suya doğru hırıldayarak ilerlerken, Kaan'ın gözleri vahşi bir duygu seline kapılarak irileşti.

Dikkati dağıtan duygu.

Başka yöne bakıyorum.

“Raeve—”

Onun boğuk sesi arka plan gürültüsüne dönüşürken, demir yüzüğümü kapıp kopardım ve cebime koydum. Clode'un kaotik çığlıkları kulak zarlarımı acımasız bir hassasiyetle parçaladı.

Görmezden gelinmekten gerçekten hoşlanmıyor.

“Deil de lu, no veirie lui sois teil nahh de larughe,” diye fısıldayarak söylüyorum – onun coşkulu cazibesinden bahseden, gücünü ve ihtişamını yücelten bir ninni.

Onu büyülemek.

Clode'un şiddetli melodisi biraz gevşiyor ve o da şarkıma doğru eğilerek, onun için kendini süslüyor.

“Hailen es ta vuilo de.”

O, etrafımda dönüp duran, pelerinimi kaldıran, benim uyuşuk duygularımı hiç yansıtmayan, baş döndürücü bir dansa sürükleniyor.

“Glei, ei asha tui!” diye ekledim ve o da suyun üzerinden hızla geçerek arkasında bir su püskürtme izi bıraktı. Kaan'a doğru hızla ilerledi, Kaan ise duyamadığım bir şeyler kükreyerek, yüzündeki vahşi öfke ifadesi damarlarımda kaynayan duyguyu daha da alevlendirdi.

Pyrok sendeleyerek doğruldu, kılıcını çekti. Sıçradı, ikinci tekneye indi ve mahkumun bağlarını kesmeye başladı.

Clode, havadar ellerini badanalı teknelere vurarak ikisini de iskeleye doğru itiyor. Tekneler öyle bir hızla su yüzeyinde ilerliyorlar ki, sivri burunları havaya kalkıyor ve üç yolcuyu da gövdelerine savuruyor.

İskelenin ucunu aştılar ve çıkışın solunda, gölün neredeyse dikey kıyısına doğru hızla ilerlediler. Sanki Clode, talimatımı dinleyip, gereken çabayı ikiye katlayarak, ne kadar muhteşem olduğunu kanıtlamak için harika bir an olduğuna karar vermiş gibiydi.

Nefes alma fırsatım bile olmadan taşa çarpıp gövdeleri paramparça oldu, tıpkı yarılan kafatasları gibi çatladı. Kaan, Pyrok ve tutsak, hiç de nazik olmayan bir şekilde suyun arkasına doğru fırlatılınca irkildim.

Yaratıcılar, umarım yüzebiliyorlardır...

Göl, sanki bir Ay bulutunu yutmuş gibi ışıldıyor.

Anlam-

Hızla arkamı dönüp mağaraya baktım. Suyun içinden kademeli olarak yükselen soluk, parlak yaratığı gözlemledim.

Marş.

Onu görünce kalbim duruyor. Büyüleyici güzellikte, uzun ve narin, ağlayan bir dumanın beyaz dallarını andıran çok sayıda uzvu var. Uzuvlar ve kıvrımlı gövdesi arasındaki birleşim yerinde dantel gibi zar parçaları sıkışmış, kıyıya doğru çırpınan diğerlerine doğru her hareketinde şişip iniyor.

Güzel, evet… ama korkutucu. Gökyüzünde bir şeyi yok etmek için yola çıkmış bir yıldız gibi.

Çaresizlikten duyduğum korku beni felç ediyor, devrilmiş teknelerin arasından geçmeye çalışan diğerleriyle arasındaki mesafeyi incelerken zaman uzuyor gibi geliyor…

Onlar çıkış kapısından tırmanma fırsatı bulamadan onlara ulaşacak. Kaan'ı emerek yok edecek. Ruhunu sanki hiçbir şey değilmiş gibi alacak. Sanki o hiçbir şey değilmiş gibi.

Sevdiğim birinin daha ölümünü izlemek üzereyim—

HAYIR.

Vahşi bir dürtü, yerinden oynayan bir kemik gibi aniden ortaya çıkıyor, içimde şiddetli ve ilkel bir şey yükseliyor. Omurgam dimdik ve sağlamlaşana kadar bir ürperti hissediyorum, yapmam gerekenin bilinci beni delip geçiyor. Ve dalıyorum—baş aşağı kendi içime.

Doğruca buzlu gölüme doğru.

Ötesindeki kükreyen dünyanın belirsiz bir şekilde farkında olarak, öfke dolu bir yumrukla buzlu zemine indim ve bembeyaz olmuş ellerimle buzu paramparça ettim. Acı dalgaları ruhumu titreterek, içine dalmak üzere olduğum bir deliği kırarken, kıyıdaki bir şey dikkatimi çekti.

Loş ışıkta parıldayan gözyaşı şeklindeki kristal. Sanki Öteki'm onu derinliklerden yukarı taşıyıp oraya, benim için hazır bir şekilde yerleştirmiş gibi. Geri döneceğimi biliyordu.

Buna ihtiyacım olacağını.

Şaşırtıcı derecede kullanışlı…

Rayne'in melodisi, ölümcül bir hastalık gibi vücudumu istila edip beni dayanılmaz derecede ağırlaştırırken, acı dolu bir çığlık atarak aleti kapıyorum. Sanki biri kalbimi paramparça etmiş, içine taşlar doldurmuş, sonra da paslı bir iğneyle tekrar dikmiş gibi.

Rayne'in hüzünlü melodisinin damlaları ruhumda birikmeye devam ederken, bilinçli halimin yüzeyine doğru tırmanıyorum; yarı yolda, bu bunalımlı güce karşı kasılıp kalıyorum ve hayal kırıklığıyla dolu bir çığlıkla gözyaşımı düşürüyorum.

Buzları paramparça edip o kadar hızlı batıyor ki, o zavallı şeyi tekrar almak için ta aşağıya kadar yüzerek değerli zamanımı boşa harcardım.

Boş ver gitsin.

Dişlerimi sıkarak tırmanmaya devam ettim, nefes nefese zirveye ulaştım. Dünyanın değiştiğini gördüm; karıncalar daha yakındı, üç erkekten ikisi dik kıyıya tırmanıyordu ama yeterince hızlı değillerdi.

Bir adım daha öne doğru yavaşça ilerliyorum, ayak parmaklarım su kenarına değiyor. Kaan adımı o kadar yüksek sesle bağırıyor ki, Clode'un şiddetli çığlıklarının üzerinde bile duyabiliyorum.

Cevap vermek dikkatimi bölmemi gerektirirdi. Eğer en sevdiğim Hava Tanrıçasıyla konuşacak olsaydım bunu yapabilirdim.

Ama ben değilim.

Rayne'in kırık dökük dilinin tüm kederli parçalarını bir araya getirip boynumu kütürdetiyorum, sesleri işe yarayabilecek bir sıraya nasıl dönüştürebileceğimi düşünüyorum. Zihnimdeki ses tuzağını, Rayne'i izole etmek için neredeyse doğru boyutta ayarlıyorum, sonra nefes alıyorum. Dişlerimi sıkıyorum.

Kendimi hazırlıyorum.

Serbest bırakmak-

Rayne'in şarkısı öyle yürek burkan bir güçle üzerime çarpıyor ki, dizlerim titremeye başlıyor, boğazım istenmeyen bir duygu seline kapılıp düğümleniyor.

Gözlerim yaşlarla yanıyor. Suya girerken, omuzlarımı düşürüp ciğerlerimi nefesle doldururken, Kaan'ın öfkeli çığlıklarını görmezden geldiğim gibi, bu yaşları da görmezden geliyorum.

Ve ben şarkı söylüyorum.

Bu güzel bir şarkı değil, tıpkı çok fazla parçası eksik bir yapboz gibi; ağzım ve dilim böylesine akıcı, içten gelen bir melodiyi şekillendirmeye pek yatkın değil. Ama suya daha da derine indikçe, bu yabancı ama garip bir şekilde tanıdık melodiyi söylerken, inanılmaz bir şey oluyor.

Rayne, hüzün, umutsuzluk ve boş sevginin cılız şarkısını söylemeyi bırakıyor...

Şarkı söylemeyi bırakıyor ve dinliyor.

Raeve

CHAPTER 14

Su, hıçkırarak ve hırıltılı bir sesle çekiliyor, gölün altında gizlenmiş kemikli mezarlığı ortaya çıkarıyor; Rayne, bu kalıntı yığınından geri çekilmeye fazlasıyla istekli.

Genişleyen patikada hızla ilerliyorum, kemiklerim botlarımın altında nişastalı dallar gibi ufalanıyor. Rayne'in melodisinin altında ezilmeseydim, kalbimi kemirmeye can atan aç duygularla dolu bir mağarada hapsolmuş olmasaydım, bu beni rahatsız edebilirdi.

Bağırsaklarımı parçala.

Beni paramparça edin.

Öfkenin soğuk yumruklarıyla hepsini alt etmeye çalışıyorum. Kaan'ın bu dünyadan silinmeye bu kadar korkunç derecede yakın olduğu bir durumda bu çok basit. Ama gözyaşlarımı durdurmuyor. Sular göğsümü yarıp geçerken, tıpkı ortadan ikiye yırtılan bir parşömen parçası gibi, göğsümü açan o ham acıyı dindirmiyor.

Daha büyük olan taraf, tünelin ağzında toplanan köpüren bir top haline gelir. Anthe'yi şişkin kıvrımında hapseden bir tıkaç, onun ona ulaşmasını engeller.

Anthe çığlık atıyor, keskin sesi suyun köpürmesine ve püskürmesine neden oluyor. Zavallı Rayne'in inlemesine yol açıyor, bu ses kaburgalarımın arasına saplanan bir kılıç gibi içimi acıtıyor.

Yapımcılar, buna daha fazla katlanamam.

Omuzumun üzerinden şöyle bir göz atıyorum. Su seviyesinin on fit düşmesiyle şimdi çok daha yüksek olan dik kıyıya tutunmuş diğerlerini görüyorum.

Pyrok iskelenin üzerinde duruyor. Kaan ise aşağıda, cübbesinin yakasından tutunarak zayıf mahkûma yapışmış durumda.

Mahkum ayağı kayar ve Kaan, tutuşunu korumak için tüm vücudunu gererek, eşi benzeri görülmemiş bir güç gösterisiyle adamı iskeleye doğru çeker. Pyrok onu kenardan aşağı çeker ve Kaan'ı rahatlatır; Kaan da omzunun üzerinden geriye bakar.

Bakışlarımız kesişti.

Korku dolu gözlerinin yüzeyine kızıl bir alev dalgası yükseliyor, bu da bana Rygun'un alevini hatırlatıyor.

Aşağı doğru inmeye başlıyor.

Ona bu konuda ne düşündüğümü açıkça anlatıyorum. O da gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde "Sen ne halt ediyorsun?" diye soruyor.

Onun tek cevabı inatçı bir kararlılık. Tıpkı akrabalarını kurtarmak için dağları yarıp geçmeye kararlı bir ejderha gibi.

İnliyorum.

“Móalarugh, lurin-ah dé arahná vah—ourlah!” diye zorla söylüyorum, her kelime boğazımdan kopan acı verici bir yumru gibi geliyor.

Arkamdaki su, hıçkırık gibi titreşiyor, sonra bir dalgaya dönüşüyor. İskele yönüne doğru geri akıyor, Kaan'ı çıkışa doğru hapseden ve ona tek bir yol bırakan devasa bir beyaz badana duvarı oluşturuyor.

Dışarı.

Onun kükrediğini duyduğumdan oldukça eminim, ama bunu görmezden geliyorum ve tam zamanında dönüp, bir uzvumu öne doğru savuran ve tıpkı insanları parçalamayı sevdiğim gibi onu koparan bir fırtınaya yakalanıyorum. Rayne, su iç organlar gibi fışkırıp bacaklarımın etrafına sıçradıkça inliyor.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Ben de onun aksaklıklarını kendi aksanımla gidermeye çalışıyorum. “Laúgh eit ooin duh lóun … moorithin—” Duraksıyorum, onun “tutmak” anlamına gelen kelimesini ya da benzer bir anlamı olan bir şeyi anlamaya çalışıyorum.

Su kafesi şeklinin bir kısmını kaybediyor, şişiyor ve eski haline geri dönüp beni boğmakla tehdit ediyor.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Geriye doğru adım atıyorum, keşke o taşı biraz daha tutsaydım diye düşünüyorum... o zaman bu kadar beceriksiz olmazdım.

Kalbimdeki yıpranmış telleri daha da yırtarcasına bir şeyler yaparak, Rayne'den arkamdaki sudan biraz alıp ilahinin etrafındaki küreye doldurmasını ve umarım iskeleye doğru geri adım atmam için bir yol açmasını rica ederek, beceriksizce melodimi düzeltiyorum.

"Lúi-ahn url... nariliá la náh mi?"

Sözler boğuk, derinden ve acı bir yerden kopmuş gibi çıksa da, Rayne hemen karşılık veriyor, sanki çok beklediği bir kucaklamanın açık kollarına atlıyormuş gibi diğer tarafa koşuyor. Anthe'nin kafesini büyütüyor, ay büyüklüğündeki yaratığa doldurması için daha fazla alan veriyor.

Ve onu rahatsız edici derecede yakına getiriyor.

Kemik mezarlığının içinden geri geri sürünürken, keskin dallar yüzümden sadece birkaç santim ötede havayı biçiyor; her çıtırtılı adım kırılgan bir zafer. Emin olun, bir kafatası daha kırılsa konsantrasyonumu kaybedip, çığlık atacak ruhu olmayan bir iskelete dönüşeceğim.

Kaan o lanet çıkıştan sağ salim çıkabildiği sürece, ben bununla başa çıkabilirim.

Canavar uzuvlarını geriye doğru itiyor, zarları şişerek onu ileri doğru itiyor. O vahşi, soluk gagası suyun dalgalı yüzeyinden kurtulup açılıyor ve hiçbir şeye açılan bir kapı gibi görünen mağara benzeri bir ağız ortaya çıkarıyor.

Öyle korkunç bir çığlık atıyor ki, insanı yere yığılıp ellerimi kulaklarımın üzerine kapatmak istiyor; bu, sinirli bir Clode'dan veya kalbi kırık bir Rayne'den bile daha kötü bir durum.

Tamamen.

Kahrolası.

Berbat.

Adımlarımı hızlandırırken, boynumun yanlarından aşağı doğru bir sıcaklık sızıyor; daha yüksek sesle, daha coşkulu bir şekilde şarkı söylüyorum. Her kelime kanayan bir kalpten koparılıp titreyen dudaklardan fırlatılıyor.

Her zaman gülerek öleceğimi düşünmüştüm. Bunca potansiyele sahip dünyaya, iktidar hırsı olan ahmaklara karşı çılgınca bir isyan. Son nefesimin acı bir hıçkırık olabileceğini düşünmek, kaderin acımasız bir cilvesi.

Ve bundan kesinlikle kaçınmak istiyorum.

Geriye dönüp baktığımda, su duvarında iskelenin içinden geçebileceği kadar büyük bir delik açmayı başardığımı ve iskelenin de çok geride olmadığını görüyorum. Bu harika olurdu, ancak Kaan öfkeli bir tanrı gibi sona doğru koşuyor, sanki diz çökecek ve dünyayı delecekmiş gibi görünüyor.

Doğrusunu söylemek gerekirse, şu an bunun ne kadar faydalı olacağından emin değilim. Bir de buradan aşağıya nasıl tırmanacağımı da bilmiyorum. Bulder'ı çağırabilirim ama muhtemelen hepimizi yanlışlıkla ezerim.

“RAEVE, DİKKAT ET!”

İçgüdüsel olarak geri çekildim ama yeterince hızlı değildim.

Keskin bir dal hızla öne fırladı ve elmacık kemiğimi kesti.

Öfkeyle yükselen marşa dik dik bakıyorum, diyaframımın altından bir yerlerden vahşi bir kararlılık fışkırıyor.

O kaltak beni bıçakladı.

Beni yaralamış olsa da, aklımdan çıkmayan tek şey, aynı keskin ucun, kahramanca kurtarılışını gülümseme ve el sallamayla karşılamayan sıcak kalpli kralı paramparça etmesi. Onun da dikkate alması gereken bir toprak parçası var. Onu seven halkı var. Benim ise birkaç bıçağım, kötü bir tavrım ve dinmeyen bir kan susamışlığım var.

Kükredim, çenemi kaldırdım. Yaratık, köşeli kafasını sudan daha da yukarı itti, bana bir Moltenmaw kafatasını hatırlattı, ama daha kısa bir gagası vardı. Daha kanca gibi.

Kaan, başını eğip beni sonuna kadar açılmış gözlerinin yavaş ufuk çizgisine maruz bırakırken, ismimi yenilenmiş bir şiddetle haykırıyor.

Başka yöne bakmalıyım. Utris'in duyuları kaybetme ve benzeri konulardaki uyarısını göz önünde bulundurursak, bu akıllıca ve mantıklı bir hareket olurdu.

Ama ben bunu yapmayacağım.

O kaltak benim tat alma, koklama ve duyma yeteneğimi alabilir. Lanet olası gözlerimi de alabilir ve her sinir ucumu uyuşana kadar yok edebilir. Bunların hiçbirine ihtiyacım yok... yeter ki Kaan güvende olsun.

"ONU ALAMAZSIN!"

Sırtım iskelenin sütununa çarptı ve bakışlarımız kesişti. İki dünya birbirine çarpmış gibiydi.

Parçalanma.

O karanlık gözlerde her şeyin sonunu görüyorum; içimdeki bir parça, Gölge'deki uçsuz bucaksız siyah gökyüzünde savrulan bir yıldız gibi yuvarlanıyor. İçimdeki geri kalan ise daha büyük bir şeye bağlı, dimdik ayakta duruyor.

Benden daha güçlü.

Bir dağ yamacından aşağıya doğru akan çığ gibi içten içe kabaran, zaman neredeyse elle tutulur bir şeye dönüşüyor.

Anthe'nin başı yana doğru seğiriyor. Kılıç gibi keskin uzuvlarını etrafımdaki sütunlara saplıyor, tutunma gücünü kullanarak sudan daha da uzaklaşıyor ve yüzüme o kadar yaklaşıyor ki, ruhumun telleri geriliyor ve yıpranmaya başlıyor.

Bunu da kabul edemezsiniz.

Başımı daha da yaklaştırıp çığlık attım. Kılıçların çarpışması gibi, yankılar omurgamdan aşağıya, ayak tabanlarıma kadar titredi. Ama benden çıkan ses… sıcak değildi. Sanki kadim, buzdan bir canavarın göğsünden kopmuş gibi, buz gibi soğuk ve boğuktu.

Arkamda bir şeyin kırıldığının, dünyanın arkamda paramparça olduğunun farkındayım. Ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu; Kaan'ın güçlü kokusunun beni sardığını, kasvetli bir günde sıkı bir kucaklama gibi geldiğini hissediyorum.

Güçlü eller aşağı doğru kayarak koltuk altlarımı kavradı. Ağırlığımı taşıdılar.

Beni yukarı çekin.

Gözümü bile kırpmıyorum. Çığlık dolu saldırımı bastırmayın, eğer bana ait olanı ele geçirmeye kalkarsa, onun kendi ruhunu çiğnemeye kararlıyım.

Sivri taş parçalarının üzerinden sürükleniyorum, sırtım geniş bir göğse yaslanmış durumda; bu göğüs, ciğerlerim ve damarlarımdaki buz gibi soğuk için adeta alev alev yanıyor.

Kaan'ın kolları beni öyle bir güçle sardı ki, sanki dikiş yerlerimden dağılmak üzere olduğuma inanıyordu; beni birkaç dakika önce sağlam olan iskelenin kırık parçalarının üzerinden sürükledi.

Anthe, uzuvlarını taşa saplayarak, onları kaldıraç görevi görerek Rayne'in kavrayışından daha da kurtulmaya çalışıyor ve tıpkı gelgitin çekişine karşı göç eden kabarık bir yengeç gibi yukarı tırmanıyor.

İçimdeki küçük, ilkel bir parça da aynısını yapmak istiyor. Beni geride tutan erkeğe karşı savaşmak ve canavara tekrar yaklaşmak. O solup gittiği tünelden geri çekilene kadar ona meydan okumak.

Belki biraz çırpınıyorum, çünkü Kaan ağzını kulağıma bastırıyor, sıkıca kavrıyor.

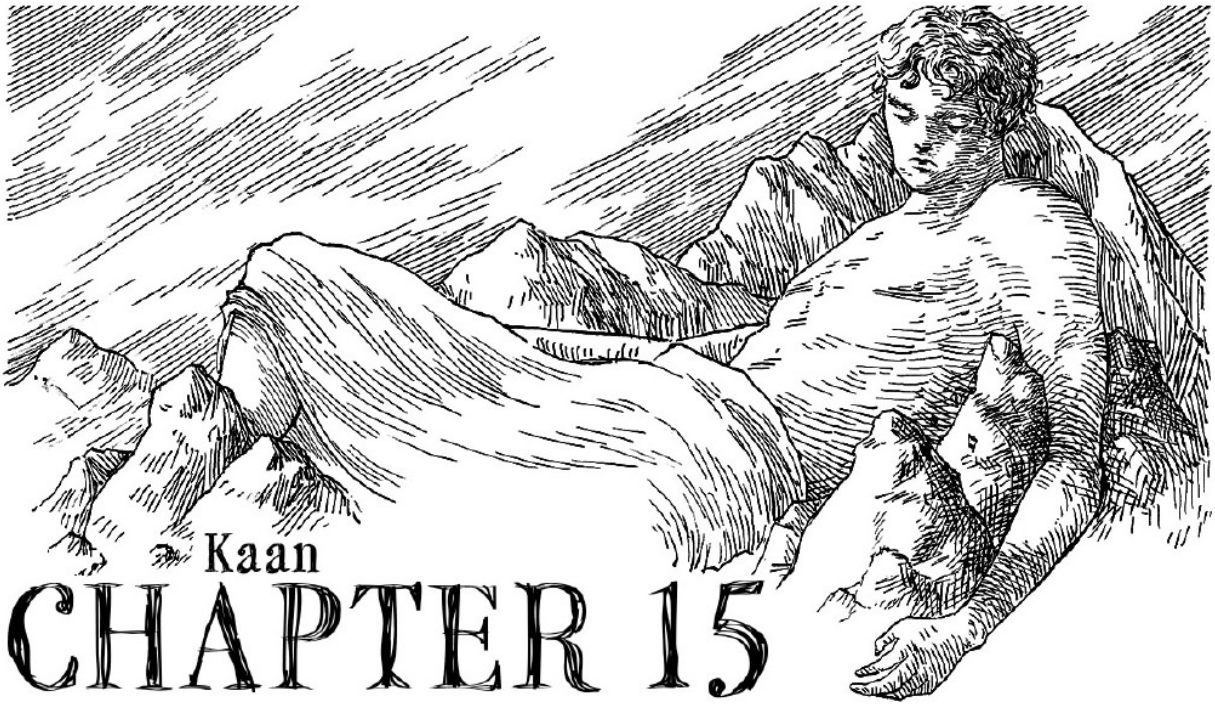
"Ay Işığı, sana bir daha o şeye dokunursan, vücudundan her uzvunu koparana kadar rahat etmeyeceğim," diye hırıldadı, beni derinden yaralayarak. "Ya usulca gelirsin ya da seni kenara itip ona kendim meydan okurum. Ne dersin?"

Kanım çözülüyor, bedenim gevşiyor.

Geri çekilme isteğine boyun eğiyorum, karıncanın kısılmış bakışlarına karşılık verirken geriye doğru sürükleniyorum. Kaan'ın yönüne bir kez daha bakarsa onu küçük parçalara ayırıp binlerce kaynar su dolu kazana atacağıma dair sessiz bir söz veriyorum içimden.

Sarsıntılı hareketlerle kırık iskelenin üzerinden tırmanıyor, yavaş ama istikrarlı geri çekilişimizi kovalıyor; kıvrımlı vücudu gerilmiş bir göbek bağı gibi suya bağlı, gözleri bizi izliyor.

Ta ki ejderha ağzından çıkan kapı bizi yutana kadar.

Kaan

CHAPTER 15

Su tünelden yukarı doğru fışkırıyor, ayaklarımızın etrafında çalkalanıyor, sonra Raeve elimden kurtulup beni duvara yasladığında ve boğazıma ejderha pulundan bir bıçak dayadıysa, merdivenlerden aşağı sızıyor. Benim ejderha pulundan bıçağım.

Birini, yıllar önce Rygun'un gamlarından birinden esinlenerek şekillendirdiğimi hatırlıyorum.

Yaklaşıyor, yüzüme yaklaşıyor ve hırlıyor; göz bebekleri büyümüş, köpek dişleri açıkta, vahşi duruşuna rağmen titriyor. Gözlerinden, burnundan ve kulaklarından kan akıyor. Yanağındaki derin yarıktan.

Çok hızlı.

Başını zamanında geriye doğru çevirmemiş olsaydı—

Ellerimi yumruk yapıp paramparça olmuş eklemlerimi gererek, parmaklarımı yere saplayıp dünyayı ikiye ayırma dürtüsüne karşı koymaya çalışıyorum. Kollarımı beline dolamamak için tüm öz kontrolümü kullanıyorum. Avucumu sırtına bastırıp aramızdaki kalan mesafeyi ortadan kaldırıyorum, burnumu ensesine dayıyorum ve nefesimi içime çekiyorum—gözlerim sıkıca kapalıyken, onun kalp atışlarının, ölüme bu kadar

yaklaştığını görmenin göğsümdeki kalan acısını dindirmesine izin veriyorum.

Pyrok boğazını temizledi.

Ona şöyle bir göz attım, sonra da ayaklarının dibinde, merdivenlerde duvara yaslanmış Roan'a baktım; ikisi de şaşkınlıkla bakıyordu.

Solgun.

Onlar endişeli. Ben değilim. Boğazıma dayanan bıçak, her şeyden çok bir iltifat gibi.

Raeve, Rayne ile konuşmak için çok çaba sarf etti. Rayne acı çekiyor ve bu acıyı, seve seve tüketeceğim bir öfkeye dönüştürdü.

“Pyrok, kardeşini merdivenlerden yukarı çıkar.” Yavaşça pelerinimin cebine uzanıp, birinin elini keserek elde ettiğim kanlı anahtarı çıkarıyorum ve Raeve’in bakışlarına karşılık vererek, duruşmadan topladığım Roan’ın hasarlı gözlükleriyle birlikte anahtarı ona uzatıyorum. “Eminim, onu zincirlerinden kurtarırken olan biteni biraz anlatmandan memnun olacaktır.”

"Evet," diye mırıldandı Roan, yüzünü buruşturarak, sonra yavaşça ayağa kalktı ve merdivenlerden yukarı doğru sekerek çıkmaya başladı.

Pyrok destekleyici bir el uzatıyor ama bulunduğu yerden kıpırdamıyor.

“Şimdi. Ve daha fazla muhafız olup olmadığına dikkat edin. Kaleden daha fazla sorun yaşamadan çıkmak istiyorsak, varlığımız gizli kalmalı.”

"Farkında olup olmadığınızdan emin değilim ama boğazınızın kesilmek üzere olduğu anlaşılıyor..."

"Bana zarar vermeyecek," diye mırıldandım. Raeve'in tenime saplanan hırıltılarından daha yumuşak bir sesle.

Dudaklarında hafif bir seğirme dışında, Pyrok dilini şıklattığında, bana endişeli bir bakış daha attığında ve ardından kardeşini kıvrımlı merdivenlerden yukarı çıkardığında, o da duruşunu korudu; ayak sesleri tünelin pürüzsüz duvarlarında yankılandı.

Bütün bu süre boyunca onu inceliyorum. Kavisli kaşları, fosilleşmiş ay çiçeği alevi gibi gözleri. Dudakları... yanaklarından süzülen kan gibi dolgun ve kırmızı.

Soluk ışıkta teni çok solgun, saçları topuz yapılmış, ıslak tutamlar yüzünün etrafında sarkıyor, parmaklarım o telleri kenara çekmek için kaşınıyor. Ona dokunmak istiyorum.

Yavaş, nazik bir inceleme bu. Bakışlarımın her hareketi, onun hayatta kaldığının sessiz bir hatırlatıcısı.

“Şu an gözlerimi kör etseniz bile mutlu bir şekilde ölürdüm…”

Konuştuğumu ancak o yutkunduğunda fark ediyorum. Bu, elimi uzatıp boğazının, çenesinin derinliklerine dokunma, ensesini okşama ve parmaklarımı saçlarının arasından geçirme isteğiyle seğirmesine neden oluyor.

"Benden sana geri dönmemi istedin," diye karşılık verdi, buz gibi bir su darbesi gibi; bu da damarlarımda kaynayan öfkeyi hatırlattı bana. Ona bakarken bunu unutmak ne kadar kolay.

Ona çok yakın duruyordu.

Onun yaban mersini kokusunu ciğerlerime çekiyordum.

"Son nefesime kadar umudumu koruyacağım."

"Bu açıklama, geri dönebileceğiniz bir 'siz' olacağı anlamına geliyordu."

Başımı yana eğdim, boğazımı tamamen kesmemesi için bıçağı kaydıracağına güveniyordum. "Önemsemeye karar verdin mi, Ay Işığı?"

Geriye doğru itilirken bir hırıltı daha çıkardı, aramızda çok fazla mesafe bıraktı. Elinin ve bileğinin etrafına dolanmış gümüş bir şey gördüm... sayılır. Zar zor görünüyordu ama oradaydı.

Pelerinini aralayarak bacağını öne doğru uzattı. Kılıcı, Rygun'un pullarından yapılmış birçok ejderha pulu kılıcıyla dolu kılıfına geri soktu.

Hepsi benim.

Göğsüme saplanan gurur yumruğuna karşı koyarak kaşımı kaldırdım. "Güzel bir cephanelik."

Pelerinini hızla bacağının üzerine geçirdi, yanaklarındaki kanı ve gözyaşlarını sildi, sonra kollarını kavuşturdu.

"İşinize yaradığını mı düşünüyorsunuz?"

“Rekk öldü, eğer bunu soruyorsanız. Kalıntıları, Yaratıcıların lanetlediği o gölün dibinde bir yerlerde.”

Elleri saklı olsa da, el hareketlerini fark ediyorum.

Hâlâ kaşınıyor. Hâlâ kan arzusu duyuyor.

Yani Rekk'i öldürmek bu durumu onun sisteminden silmedi. Bu durum başka birine bağlı.

Kalbim o kadar hızlı sıkışıyor ki dizlerim neredeyse titriyor.

"Güzel," diye hırıltılı bir sesle karşılık verdim, sonra boğazımı temizledim.

Kendimi toparladım.

Çenesini ellerime doğru sertçe itti. "Neden kanıyorsun?"

Parmaklarımı uzatıp aşağıya baktım ve korkunç hasarı iyice inceledim. "İskeleyi kırmak, sizi yukarı ve çıkışa ulaştırmanın tek yoluydu."

Umarım bu durum bize zarar vermez, çünkü Rygun'un gücünden faydalanmak zorunda kaldım. Bunu yapabilmek için bir anlığına kendimi ona açmak, aşırı koruyucu içgüdülerimden kaynaklanan öfke patlamalarından kaçınmak umuduyla duygularımı bastırmak zorunda kaldım.

Kaşları neredeyse yerinden fırlayacak gibiydi. "İskeleyi yumruklarınla mı kırdın?"

“Rygun’un yardımıyla.” Kanlı ellerimi gizlemek için kollarımı kavuşturdum. “Yaratıcıların sesini buradan nasıl duyabiliyorsun?”

"Hiçbir fikrim yok."

“Rayne ile konuştunuz—”

“Bir daha asla.”

Dişlerimin arasından nefes çekiyorum. "Kendimi çarpmayı çok sevdiğim o gökyüksek duvarlar var ya... Utris?"

“Hesapta mevcut.”

"Sahneyi yakaladın mı?"

"Evet."

“Karar?”

Çenesini yukarı kaldırdı. "Senin inziva yerinde ay ışığını izleyeceğim, ama bir şartım var."

Daha önce hiç hissetmediğim bir rahatlama göğsümü kapladı. "Dinliyorum..."

"Sen de oradasın."

Bir an için yapabildiğim tek şey nefessizce bakakalmak.

Hareketsiz.

Keşke uzanıp onu yavaşça, acele etmeden öpebilseydim. O küçük ama güçlü cümlenin tadını sonsuza dek çıkarabilseydim.

Hariç-

"Hizmet etmem gereken bir krallığım var, Ay Işığı..."

“Düşüşlerden sonra da hizmet etmeye devam edeceğin bir krallık bu, çünkü hayatta olacaksın. Çünkü ben seni hayatta tutacağım.”

Gülümsemem, hızla atan kalbim kadar yumuşak. "Hayatımın ışığı, sonunda bana değer vermeye karar verdin."

"Defol git!" diye tersledi ve gülümsemem daha da genişledi.

"Lütfen. Benden tek bir şikayet sözü duymayacaksınız."

Nefesi kesildi, dudakları aralandı, gözleri alev alev parladı, yanakları kanımı eritecek şekilde kızardı. Yutkundu, boğazını temizledi ve sonra, "Ne

kadar cazip olsa da, seninle sevişmek beni aptallaştırıyor. Kalbinin atmaya devam etmesi için aklımı başımda tutmam gerekiyor," dedi.

Korunmaya ihtiyacım olduğunu mu düşünüyor? Zaten bir kez ölmüş biri için oldukça ironik. Üstelik o zamandan beri sayısız kez ölümden döndü.

Gülüşüm neşesiz bir yuvarlanma, ellerim saçlarımın arasından geçerek onların öne uzanıp onu omuzlarından tutup sarsmalarını veya öpmelerini engellemeye çalışıyor. "Keşke ironiyi görmezden gelmeseydin."

"Bu ne anlama geliyor?"

“Az önce kendini yem olarak sunduğunu izledim,” diye hırıldadım, Rygun’un alevinin derimin altını tekrar yaladığını hissederek. Sanki beni asla terk etmeyen o küçük parçası –bizi birleştiren hediye– ona kendimize ne kadar iyi bakabileceğimizi göstermek istiyor. “Rahat görünsem de, soğukkanlılığımı korumakla aklımı kaybetmek arasında ince bir çizgide olduğumu söylemenin önemli olduğunu düşünüyorum.”

Bakışları sertleşti. "Seni bir marş için dümdüz kürek çekerken izlerken ben nasıl hissetmiştim sanıyorsun?"

"İkiniz tartışmayı bitirirseniz, yukarıda hızla büyüyen bir sorunumuz var," diye seslendi Pyrok merdivenlerin daha yukarısından, sesi garip bir şekilde gergin.

İçimden bir ah çektim.

Bana kalırsa, hızla gelişen birçok sorunumuz var. Mesela, gökyüzünden düşmek üzere olan tüm aylar gibi. Bunun yanı sıra, kız kardeşimden uzun zamandır haber alamadım, Raeve hâlâ kan dökme arzusunda ve hepsinden önemlisi, bir kızı olduğunu bilmiyor. Ya da bir krallığı olduğunu. Ya da tüm ailesinin ölen babam tarafından zehirlenerek öldürüldüğünü.

"Bunu sonra bitirebiliriz," diye mırıldanarak Raeve'e önce merdivenlerden yukarı çıkmasını işaret ettim.

Kaşlarını çatıyor, beni taklit ediyor. Kendi duruşunu koruyor.

Arka azı dişlerimi gıcırdatıyorum.

Yaratıcılar, onu omzuma atıp kendi ellerimle oraya taşımamak için bana güç verin.

“Raeve, senden önce o merdivenlerden çıkmayacağım. Az önce şahit olduğum her şeyden sonra asla. Buradan sağ çıkmanı izleyeceğim. Bu yüzden lütfen,” diye hırladım, tekrar işaret ederek, “buyurun, buyurun.”

Ağzını açıyor, sonra hızla kapatıyor. Gözlerinde bir anlık bir parıltı beliriyor, ardından boğazını temizleyip merdivenlerden yukarı çıkıyor.

Uzun bir süre boyunca kazanacağım son zafer olacağını bilmeme rağmen, bu galibiyeti kutlamıyorum.

Sanırım bana onu tam da bu yüzden verdi.

CHAPTER 16

Raeve

Demir yüzüğümü parmağıma geri taktım, kıvrımlı merdivenlerden yukarı, giderek kararan ışığa doğru ilerlerken, Kaan'ın arkamdan gelen ayak seslerinin ritmine üç kelime kafamda yankılanıyordu.

Onu hayatta tutun.

Onu hayatta tutun.

Onu hayatta tutun.

Birdenbire, diğer her şey önemsiz geliyor, bu düşünce o kadar güçlü ki, itiraf etmek istediğimden daha uzun süredir kalbimde olduğunu biliyorum.

...öncesinden beri.

Şimdi fark ettiğime göre, başka bir yol görebildiğime inanamıyorum. Kaan'dan uzaklaşmanın doğru seçim olduğuna nasıl inandığıma da inanamıyorum.

Hayır. Onu korumalıyım; Fallon'un başına gelen aynı kaderi yaşamaması için elimden gelen her şeyi yapmalıyım.

Essi'm.

Göğsümde buz gibi bir kor gibi vahşi bir kararlılık kaynıyor ve derinlerde bir şey uğulduyor—uyanık ve izliyor.

Onu hayatta tutun.

Onu hayatta tutun.

Onu hayatta tutun.

Bulder'ın dünyaya bir mızrak saplayıp sonra da onu yerinden söktüğü gibi, devasa bir çukurla birleşen kemerli bir açıklıktan geçiyorum; açıklığın

üzeri, yağan karı tutmayan paslı bir ızgarayla kapatılmış.

Çevresini saran buzla kaplı merdivenin kenarından aşağıya bakarken, kükürt kokan bir rüzgarla savruluyorum ve dibini göremiyorum...

Kaç kişinin dengesini kaybedip düşerek sonsuza dek yuvarlanmaya mahkum kaldığını merak ediyorum.

Kollarını kavuşturmuş, yanağının içini çiğneyen Pyrok'a bakıyorum; saçları yıpranmış bir paspasa benziyor, tüm piercingleri gitmiş, sadece delikler kalmış. Muhtemelen dikkat çekmemek umuduyla.

Başını öne eğiyor.

Kaşlarımı çatıyorum, şaka yaptığını düşünüyorum ve aynı hareketi daha da abartılı bir şekilde tekrarlıyorum.

Boğazını temizledi, sonra merdivenlerde büzülmüş, ufak tefek adama doğru çenesini salladı; kelepçeleri bir alt basamakta duruyordu. "Kardeşim Roan." Cübbesinin göğüs cebine uzandı, bir matara çıkardı ve salladı. "Şu anki duruma bakınca inanması zor ama tüm zekâ onda. Ve bu da bomboş," diye iç çekti, matarayı yerine koyarken yukarıdaki gökyüzüne kısa bir bakış attı.

Roan garip bir şekilde el salladı, bana sanki bir hayalete bakıyormuş gibi bakıyordu; gözlükleri yamuk, yanağı duvara yaslanmış, kan fışkıran yerin yanında. Sanki bir atardamar aniden koptuğunda oluşan türden bir kan dökülmesiydi bu. Bileklerindeki ve ayak bileklerindeki yaralara ve yüzündeki sayısız sıyrığa rağmen, ondan gelmiş olamayacak kadar çok kan.

“Burada işlerin karıştığını görüyorum. Kaç kişi o çukura atıldı?”

“Sekiz civarı.” Pyrok omuz silkerek, “Hiçbiri yüksek alarmda değildi, ancak Üçlü Konsey Muhafızların kayıp olduğunu fark edince bunun değişeceğini tahmin ediyorum.” dedi.

Haklı.

Yukarıdan tiz bir çığlık yankılandı.

Yağan karla karışık yağmurun arasından, uzaktaki ızgaranın arasından yukarı bakıyorum; pembe ve mavi tüylü bir Moltenmaw, kemerlerin hemen üzerinde gökyüzünü yarıyor. Bir diğeri de yanlamasına dönerek onu takip ediyor ve bize eyerine tutunmuş zırhlı askerin mükemmel bir görüntüsünü sunuyor.

Eğer çok daha yukarıda, bulutların arasından mükemmel bir V şeklini alarak ilerleyen beş Moltenmaw yıldızının anlık görüntüsü olmasaydı, durum bu kadar endişe verici olmazdı.

Savaş düzeni.

"Sanırım hızla gelişen sorun bu?" diye mırıldandı Kaan tam arkamdan, sesi sıcak kayaların yuvarlanması gibiydi. O kadar yakındı ki tenim çakıl taşları gibiydi, her kasım onun atmosferine yaslanmak, ona dokunmak, onu kucaklamak, iyi olduğundan emin olmak için yanıp tutuşuyordu.

Ama o öyle değil. Hiçbirimiz değiliz.

Lanet olası kalenin içinde saklanıyoruz.

“Yani, bana kesinlikle öyle görünüyor.” Pyrok hızla kapağını açtığı ikinci bir matarayı çıkarıp bir yudumda içti. “Üçlü Konsey'in tüm taburu yukarıda, sanki bir orduyla savaşacaklarmış gibi üşüşüyorlar.”

“Ordu değil. Şehrin halkı.” Sözlerim, uzaktan gelen kanat çırpışlarının sesiyle bozulan ürkütücü bir sessizlikle kesiliyor. “Yaklaşan ay düşmeleri haberi Bothaim'e ulaştı ve herkes kemerlerin bunlara karşı koruma sağlamak için runik yazılarla süslendiğine inanıyor gibi görünüyor.”

Roan yüzünü buruştururken Pyrok doğrulup elinin topuğunu mantara sertçe vurarak onu yerine oturttu. "Bunu nereden biliyorsun?"

Gökyüzünden bir parşömen serçesi yakaladım ve karalanmış sırlarını açığa çıkarana kadar onunla savaştım.

“Önemli değil.”

Roan gözlüklerini düzeltti ve aralıklardan bana gözlerini kısarak baktı. "Muhtemelen başkasının şakasını okumuştur..."

Kaşlarımı çatıyorum, yanaklarım kızarıyor. Sinirlenmeli miyim yoksa etkilenmeli miyim, emin değilim. "Rahatsız edici derecede doğru."

“Ona alışacaksın,” diye mırıldanıyor Pyrok, etrafında dönen ejderhalara bakarak. Bir Moltenmaw o kadar yüksek sesle kükrüyor ki, yemin ederim taş titriyor. “Bir planı olan var mı?”

Kaan, muhtemelen daha önce çukura attıkları kişilerden zorla aldıkları, topladığı beyaz cübbeleri ayaklarımızın dibine bırakıyor. "Yüzeye çıkacağız, sonra oradan yola koyulacağız."

Önümüzde, içinde ölü muhafızların cesetlerinin bulunduğundan şüphelendiğim, dışkı kokusu ve yerdeki küçük kan lekesinden yola çıkarak tahmin ettiğim, iki adet küpün yerleştirildiği büyük, süslü kapılar var.

"Sanırım yol çoktan döşenmiş," diyorum, şüphelerim doğrulanınca bardağın kenarına kaşlarımı çatarak.

Bana da biraz bırakabilirdi.

Kaan kulağını kapıya dayadı. "Geçerken, evet."

"Boş bir küp bulmakta zorlanacaksınız," diye ekliyor Pyrok.

Bıçağımı biraz daha hırsla kılıfına soktum ve ona sert bir şekilde baktım. "Üzerine basmana gerek yok."

Kaşlarını çattı. "Benim demek istediğim bu değildi—"

"Hâlâ sessiz olmamız gerekecek," diye araya giriyor Kaan, sonra çenesini silkip kapıyı iterek içeri giriyor.

İçeriye girdiğimizde, o kadar geniş ve beyaz bir dairesel odayla karşılaşıyoruz ki, sanki bir bulutun içinde sıkışıp kalmış gibiyiz; cilalı zeminde attığımız her adım boş bir gürültüden ibaret, o kasvetli atmosferin içinde kayboluyoruz.

Gözlerim faltaşı gibi açılmış, nefesim kesilmiş bir halde her şeyi izlerken tüylerim diken diken oldu.

Kavisli duvarda, her biri Bothaimian cevherinden yapılmış kıvrımlı kancalardan sarkan, yakalanmış ay ışığı damlacıklarıyla çevrili yüzlerce birbirinin aynısı kapı bulunuyor.

“Bu mu—”

"Yüksek Hazine," diye mırıldandı Pyrok, ardından matarasından bir yudum aldı; bu sözler göğsüme bir yumruk gibi indi.

Onların ardından nefes almak zorlaşıyor.

Essi sık sık bu yerden bahseder, burayı keşfetmeyi çok isterdi. Onsuz burada olmak, onu güvende tutmakta başarısız olduğumu acı bir şekilde hatırlatıyor.

Bu düşünceyi bastırıp ciğerlerimi zorla dolduruyorum, zihnimi konuşmalarımıza çeviriyorum…

Essi, dünyanın en değerli ve güçlü kutsal emanetlerinin çoğunun burada, güvenli bir şekilde kilit altında saklandığını söyledi. Ancak onu en çok etkileyen şey, çağlar öncesinden beri var olan bir erkek perinin hikayesiydi. Bir ejderhayı evcilleştiren ilk kişi olan bu perinin derisi artık o kadar çok rünle işlenmişti ki, bambaşka bir şeye dönüşmüştü ve bu kapılardan birinin ardında saklanıyordu.

Görünüşe göre.

Pyrok matarasının kapağını kapatıp avucunu Roan'ın göğsüne sertçe vurur, Roan da homurdanır. "Bu aptalın marş sırasında dışarı atıldığı yer

burası."

Kaan parmağını tekrar dudaklarına götürdü, Roan'ın sendelemeli adımları yavaşladığı anda döndü ve bakışlarını odadaki tek renkli çizgiyi taşıyan bir çift kapıya dikti: Kuzey ışıkları gibi parıldayan, nazikçe hareket eden gümüş kurdelelerden oluşan bir işleme. Sanki biri onları gökyüzünden kesip tahtaya dikmiş gibiydi.

Pyrok gözlerini devirdi, Roan'ın kolundan tuttu ve onu diğer taraftaki açık kemerli çıkışa doğru yönlendirdi. Ben de peşinden gittim, görüş alanımın kenarında bir şey parlayınca durakladım.

Roan'ın çok beğendiği kapıların önünde havada gümüşi bir parıltı belirdiğinde tüylerim diken diken oldu. Çok tanıdık bir gümüş parıltı.

Eğer o kader belası beni tekrar yönlendirirse, öfkeleneceğim.

Metalik bir lekeye dönüşerek kapılar arasındaki ince aralıktan süzülüp kayboluyor.

Gözlerim kısılıyor. Ya orada Kaan'ı korumama yardımcı olabilecek bir şey varsa? Güçlü bir şey? Yaratıcılar, Essi'ye karşı en azından bir göz atmayı borçluyum...

İleri doğru hareket edip bir kapı kolunu kavradım. Sol kapıyı biraz araladım, karşıdaki küçük kubbeli odaya bakarken gözlerim faltaşı gibi açıldı—tamamen cilalı obsidyen, üzerinde ışık saçan beneklerle bezeli, tıpkı Gölge tablosundaki gökyüzü gibi görünüyordu. Sanki eşikten içeri adım atıp... düşebilirmişim gibi.

O gümüş parıltı, odanın ortasındaki siyah bir kaidenin etrafını sarıyor, sanki Kader Çobanı kendini toparlayıp uykuya hazırlanmış gibi. Ama görünmüyor. Bunun yerine, elimden daha büyük olmayan küçük bir gümüş kitap beliriyor; başparmağımın yüksekliğinden daha kalın, düzensiz sayfa yığını o kadar beyaz ki yakalanmış ay ışığı gibi parlıyor.

Nefesim kesiliyor, içimdeki bir şey beni daha yakına gidip incelemeye zorluyor. Sanki omurgama bir kurdele dolanmış ve çekilmiş gibi. Dilimin altındaki kaslar bile karıncalanıyor, az önce dolgun bir şeye rastladığımın farkındalar.

Güçlü bir şey.

"Durun bir dakika," diye seslendim diğerlerine. "Şu kitaba hızlıca bir göz atacağım."

Bir an duraksadı. Kapıdan geçip buz gibi mezara adımımı atmam için yeterli zaman geçti, tam o sırada Kaan adımı öyle yüksek sesle haykırdı ki, sanki bana testere dişli bir bıçak saplamış gibiydi.

Arkamı döndüğümde, kapı eşiğinde ona hakim bir şekilde durduğunu, gözlerinin her şeyi yutarcasına, ejderha aleviyle dolu olduğunu gördüm. "Sessiz olacağımızı sanıyordum?" diye fısıldayarak, ellerimi sessizce "Yaratıcının kahretsin, bu ne?" dercesine savurdum.

Nefes almadan, acı verici güzellikteki yüzünden tüm renk silinmiş bir halde bakmaya devam ediyor. Pyrok ve Roan da onun arkasından yaklaşıyor, yüzleri aynı derecede solgun.

“N— Ne— Bunu nasıl yaptın?” diye kekeledi Roan, bacaklarıma bakarak. Sanki hâlâ vücuduma bağlı olduklarına şaşırmış gibiydi.

"Ne yap?"

"Doğrudan bunların yanından geçin." Elini eşiğin kenarına kazınmış, görülmesi zor ama şimdi işaret ettiğine göre apaçık ortada olan runik yazılara doğru uzattı.

Bakışlarım çizgiyi takip ediyor.

Odanın tamamını çevreliyor, ardından bazı yerlerde yukarı doğru dallanarak bir kafesin parmaklıklarını taklit ediyor ve hepsi ortada, kaidenin hemen üzerinde birleşiyor.

"Zor olması mı gerekiyor?"

"Ölümcül olması gerekiyor," diye homurdandı Kaan, boğuk sesi havada testere gibi keskin bir bıçak gibi süzülüyordu.

Ölümcül…

Yani Kader Çobanı yine beni öldürmeye çalışıyordu, o kurnaz pislik.

Heykelin kaidesinin etrafındaki havaya öfkeyle bakıyorum, yaratığın içimdeki kaynayan öfkeyi hissetmesini umuyorum. "Ah."

Kitap ışıldıyor.

Belli ki beni felakete sürükleyecek kadar değerli olduğunu düşünmüş. Şaka ona patladı çünkü şimdi o şerefsizin canını sıkmak için onu çalacağım.

Daha yakından bakabilmek için bir adım öne çıkıyorum.

Kitap, siyah bir kemerle bağlanmış, ucu kütleştirilmiş, parmağımdan daha uzun gümüş bir kılıçla tutturulmuştu. Gözlerim o kılıca dikildi.

Eminim daha önce de buna benzer dişler görmüşümdür…

Bakışlarım, ejderha kanadının gerilmiş zarına benzeyen bir malzemeden yapılmış kapağa takılıyor. O kadar belirgin bir gümüş tonu ki, beni içten dışa sarsacak gibi.

Dikkatimi hemen kitabın ortasına sarılmış siyah kemere çeviriyorum. Kapağın yapımında kullanılan malzemeye benzer bir malzemeden yapılmış, ancak deri dokusunun ötesinde...

Yıldızlar.

Binlercesi. Uzakta.

Göz kırpmak.

Esrarengiz genişlikte kasvetli bir şey yükseliyor ve ben kaşlarımı çatarak şeklini seçebilmek için gözlerimi kısıyorum. Gözümü kırptığımda kayboluyor, acaba deliriyor muyum diye merak ediyorum.

“Bu şey nedir?”

“Voyd Kitabı,” diye patladı Roan. “Bakın, o paslı yaşlı Üçlü Konsey üyelerine onu çalmadığımı söyledim! Bana inanmadılar.”

“Bekle… Voyd Kitabı mı? Aether Tanrısı tarafından yazıldığına inanılan kitap mı? Kitap—” Sonraki sözlerimi sert bir içki yudumlar gibi hızla yutuyorum.

Essi'nin sık sık bahsettiği kitap. Keşke eline alabilseydi ama bir türlü alamadı.

“Belgelenmiş her bir rünün türetildiği kitap mı? Evet. Onu okumaya çalışırken orada yakalandım. Muhafızlardan biri beni bulup ciğerlerimi neredeyse patlatmadan önce kitap ortadan kayboldu.”

“Peki sonra ne olacak?” Ona bakıyorum. “Seni ölüme mahkum mu edecekler?”

Yanakları kızardı. "Doğru." Yamuk gözlüklerini tekrar düzeltmeye çalıştı -başarısız oldu. "Üçlü Konsey, tüm yargılama kuruluna, kemerlerin ay düşmelerine karşı koruma sağladığına ve bu korumanın dünyanın geri kalanına gösterilmemiş runik yazılarla kazındığına inandığımı açıklamamı iyi karşılamadı." Durakladı, bakışları kitaba kaydı, sonra tekrar kitaba döndü. "Rünlerin o sayfaların bir yerinde olduğuna inanıyorum."

"Ah."

Birdenbire her şey çok daha anlamlı hale geldi.

Tekrar kitaba dönüyorum…

Bana kalırsa, Üçlü Konsey ayrıcalıklarını kötüye kullandı. Bu da, bu çok özel, çok güçlü eseri onların tesislerinden tamamen kaldırmamı haklı çıkarıyor. Hem de sonsuza dek.

Ona uzanıyorum—

"Ne yapıyorsun?" diye homurdandı Kaan, sesi odayı dolduran bir kaya düşmesi gibiydi, o kadar doluydu ki donup kaldım.

Bakışlarım onun yönüne kaydı. "Ne yaptığımı sanıyorsun?"

"Bu kadim koruma odasından Voyd Kitabı'nı çalmak, Üçlü Konsey'in anında düşmanı olmak demektir."

"Doğru, evet. Üçlü Konsey benim için umrumda değil, hepsi de bok yiyebilir."

Sessizliği bana ne alaycı tavrımdan ne de hırsızlık numaralarımdan hoşlanmadığını gösteriyor.

İçimden bir ah çektim ve Roan'a elimi savurdum. "Bu suçtan dolayı zaten 'suikast' kurbanı oldu. Teknik olarak kitap serbest ve yaklaşan ay düşmelerine karşı halkınızı korumaya yardımcı olabilir. Ahlaki yeteneklerimin körelmesinin yasını tutarak vakit kaybetmeyelim."

Aldığım bakış Boltanik Ovaları'ndan daha kuruydu, zaman uzadı, sonra Kaan göğsünü doldurdu ve derin bir nefes verdi. "Haklısın."

Ona şaşkınlıkla baktım. "Ben neyim?"

"Sağ."

“Bu sefer daha yüksek sesle. Ve daha büyük bir coşkuyla.”

Onun sert bakışı, içinde bulunduğumuz berbat duruma rağmen neredeyse beni güldürüyor.

"Çabuk ol," diye dişlerini sıkarak çenesini öne doğru uzattı. "Birileri bizi yakalamadan önce."

Ona abartılı bir şekilde reverans yapıyorum, dönüp yakalamak için—

"BEKLE!" diye bağırdı Roan, neredeyse odanın eşiğinden içeri, yanıma atlayacakmış gibi yaparak. "Çıplak ellerinle dokunursan bayılabilirsin. Ya da... daha kötüsü."

Kaan ve Pyrok ikisi de ona öfkeli bakışlar fırlattı, Kaan gergin bir şekilde "Açıkla" diye homurdandı.

"Bu sıradan bir kitap değil," diye devam ediyor Roan, gözlüğünü burnuna doğru iterek. "Eline alan herkesi etkisi altına aldığı söyleniyor."

Kulağa eğlenceli geliyor, ama belki şu an değil.

“Bazen ölüme kadar,” diye ekliyor ve kaşlarım çatılıyor. “Geçmişte Üçlü Konsey üyelerinin bu odadan kaybolup geride sadece kan lekeleri bıraktığına dair hikayeler var. Bir keresinde bir Zihin Ağı uzun süre kitaba dayanmış, ancak sonunda o kadar rahatsız olmuş ki serbest bırakılması gerekmiş. Duyduğuma göre, delirmeden veya katledilmeden gelip gidebilen birini ancak yakın zamanda bulmuşlar. Şimdilik.”

Vay canına. Kader Çobanı kesinlikle beni yine öldürmeye çalışıyordu.

İğne.

Keşke bir dahaki sefer kişisel alanıma izinsiz girdiğinde o pisliğin derisini yüzebilecek gücüm olsaydı. Onu güzel bir gümüş halıya veya palet ucundan yapılmış bir örtüye dönüştürürdüm.

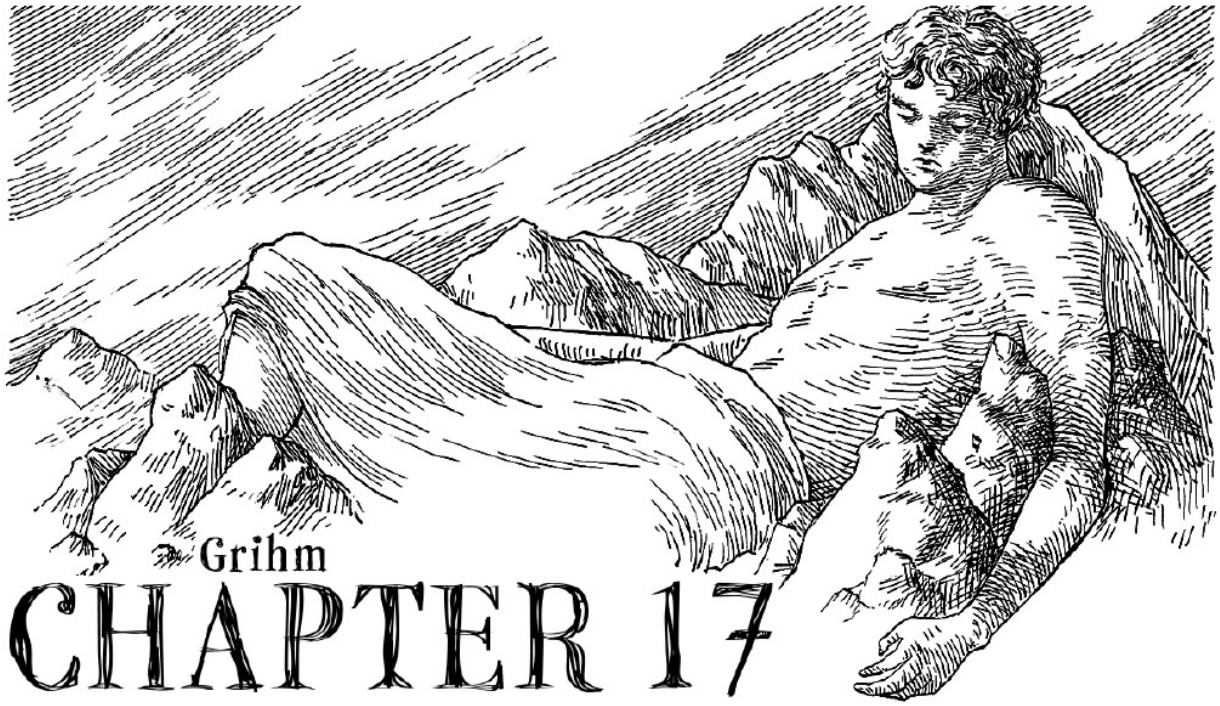
“Pekala, en kötü senaryoda, kitap beni paramparça eder. İyi bilmekte fayda var.”

Siyah pelerinimin eteğini sıyırmak için bir bıçak çekerken sessizlik açlıkla dolu. Pelerini ellerimi korumak için kullanıp, kalın kumaş tabakasına rağmen buz gibi soğuk olan kitabı kaideden kaldırıyorum. Sanki onu yıldızların arasındaki bir yuvadan yeni koparmışım gibi.

Kalbim zorlanıyor, göğsümde bir sıkıntı hissediyorum, neredeyse içime kapanıyorum.

Kitabı eğip, hâlâ sağlam olup olmadığını kontrol ettikten sonra, nazikçe diğer malzemelerle birlikte sarıyorum. "Şimdi ne yapacağım?"

“Defol git oradan.” Kaan’ın volkanik gözleri alev alev yanıyor, tüm vücudu titriyor, elleri yumruk şeklinde yanlarında sıkılıydı. “Şimdi.”

Grihm
CHAPTER 17

Yavaş akan magma nehrinin derimsi kabuğuna metal bir kanca saplıyorum ve parlak turuncu bir yara açıyorum. Duman ve lav fışkırıyor, öyle acımasız bir ısı yayıyorlar ki, hava etrafında kıvrılarak bozuluyor.

Aleti bir kenara atıp, kovamı erimiş taşla dolduruyorum. Kavurucu sıcaktan uzaklaşıp, dik yamaca tırmanıp, karanlık tünelin içine giriyorum. Gerçi orası da pek serinlemiyor, bu yeraltı tünellerindeki hava, muhtemelen asla alışamayacağım kadar yoğun bir kükürtlü sis.

Kovanın içindeki parıldayan ışık, benden biraz daha uzun ve aynı genişlikte olan dar geçitten kısa yolculuğumu aydınlatıyor; ta ki turuncu taşa konuştuğum küçük, kubbeli bir mağaraya ulaşana kadar. Kovayı yere koyup bir kavanoz ateş böceğini sallayarak onları uyandırıp mütevazı konaklama yerimi daha iyi aydınlatmalarını sağlıyorum. Basit. Yuva kurmak için yeterince büyük, üzerinde uyuyabileceğim düz bir taş ve birkaç eşyamı saklayabileceğim bir alan.

Eldivenimi çıkarıp kalın örtümü boynuma doğru çekiyorum, ciğerlerimi biraz daha az zehirli havayla doldururken Roan'ın bana öğrettiği hava temizleyici rünlere minnettarım. Bu yakıcı yerde sahip olduğum tek teselli bu, ama hoş bir teselli.

Üzerinde saatlerce çalışarak mükemmelleştirdiğim derme çatma yuvanın yanına çömelmiş halde, kaseye biraz lav döküyorum ve hızla yayarak yeniden şekillendiriyorum.

Tekrar.

Muhtemelen bu son sefer de olmayacak, zira Sabersythe yumurtlama alanlarını saran yoğun sis, çevredeki kulübelerden daha ileriye gitmeyi imkansız hale getiriyor. Bu da hepimizin yapabileceği tek şeyin, büyük ölçüde kullanılmayacak yuvalar üzerinde kafa yormak olduğunu gösteriyor.

Çoğumuz için Gondragh'da bir yuva kurmak son eylemimizdir. Bunu çok uzun zaman önce kabul ettim.

Çoğunlukla.

Üzerine daha fazla lav döküyorum ve kavisli bir metal parçasıyla şekil veriyorum. İstediğim şekle gelince, iplik yumağımdan aldığım suyla üzerine su sıçratıyorum.

Yeni katman cızırdıyor ve püskürüyor, daha fazla kükürtlü duman salıyor; bu yüzden ağzımı ve burnumu örten örtüyü kaldırıp, runların havayı temizlemesini beklerken kapüşonumun içine sokuyorum.

Arkama yaslanıp, yumurtanın içeride durduğunu hayal ediyorum—

Çok derin.

Kahretsin.

Bir parça daha alıp düzeltiyorum, suyla serpiyorum. Tekrar değerlendirmek için geriye yaslanıyorum. İnkah'ın yuvası kar ve buzdan yapılmıştı, bu yüzden bu benim için yeni bir şey.

Mahvetmek istemiyorum.

Bir kaşık daha alıp, son kalanını da bitiriyorum, ağzımın ne kadar kuru olduğunu fark etmeden önce.

Daha fazla su içsen iyi olur.

Diğer eldivenimi çıkarıyorum, eşyalarımı topluyorum ve büyük bir örtünün altına saklıyorum, bıçak şekline getirdiğim gümüş pulu cebime koyuyorum. Diğer örtümü yuvanın üzerine atıyorum ve tünelin daha derinlerine doğru ilerliyorum; ayrıca buraya gelmemi sağlayan dae'yi de varlığına vesile kıldım.

Bu bölgelerde kimse birbirine güvenmiyor, çünkü çok aranan Sabersythe yumurtasını elde etmek neredeyse imkansız. Böylesine vahşi ve güçlü bir yaratıkla bağ kurmak dünyanın en büyük onurlarından biri, ama herkes onurlu değil.

Hırsızlar karanlık köşelerde pusu kurar, bu da çoğu insanın kendi halinde yaşaması anlamına gelir. Yeraltındaki bir magma nehrinin yanına yuva kurana kadar yerin altına inerler.

İyi ki sessizliği seviyorum.

Tünelin sonuna ulaştığımda, girişe astığım kamuflaj örtüsünün önünde durup ayak seslerini dinliyorum. Sadece yakındaki volkanların uzaktan gelen homurtusunu ve iniltisini duyarak, onları geçip sivri taş merdivenlerden yukarı çıkıyorum, arada bir durup duvarlara çakılmış sallanan ateşböceği kavanozlarını sallıyorum.

Neredeyse yüzeye ulaşmıştım ki, ağır botların taş üzerindeki gürültüsü beni olduğum yerde dondurdu, hançerim hazırda bekliyordu.

Beklerken nefeslerim yavaş ve düzenli hale geliyor.

Çok geçmeden iri ve geniş omuzlu bir peri belirir; merdivenlerden ikişer ikişer iner. Yüzünün yarısı kahverengi bir kumaşla örtülüdür, sadece simsiyah teni, kalın kaşları ve iri, kan çanağı gibi parlayan mavi gözleri görünmektedir.

Beni fark edince omuzları öne doğru çöktü.

“Yaratıcılara şükürler olsun!” diye haykırıyor ve kollarında sarılı pelerini fark ediyorum. Kusursuz simetrik pullara sahip büyük altın bir yumurtanın üzerindeki kumaşı geriye doğru savuruyor.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Yumurta sanki kollarından fırlamaya çalışıyormuş gibi sarsıldığında yine aynı hissi yaşadım.

Adam yüzünü örten örtüyü yırtarak uzun sakalının arasına düğümlenmiş mavi boncukları ortaya çıkardı. Elimdeki bıçağa şöyle bir göz atsa da, gösteriş yapmadı. Kendi silahını da çekmedi.

Benkini bir kenara koyuyorum.

“Güneybatıdaki kulübe yıkılmıştı. Zar zor kurtuldum.” Yumurtası tekrar sarsıldı. “Tam girişten içeri girdiğim anda sallanmaya başladı.”

Ve onun için hazırlanmış bir yuvası yok...

El sallayarak onu merdivenlerden daha aşağıya, kamuflaj örtüsünün ötesine ve tünelimin içine doğru takip etmeye davet ediyorum. Örtüyü yırtıp yuvamı ortaya çıkardığımda, yabancı dizlerinin üzerine çöküyor.

"Teşekkür ederim," diye tekrar tekrar ağlayarak yumurtayı kaseye yerleştiriyor. Neredeyse mükemmel bir uyum, diye düşünüyorum. En azından gördüğüm şemalardan öyle.

Kıskançlığın rahatsız edici hissini görmezden geliyorum, keşke orada benim yumurtam olsaydı diye düşünüyorum. Bunun yerine, yuvamın aksi

takdirde kaybedilecek bir hayatı kurtardığı gerçeğine odaklanıyorum.

Ben daha fazla akışkan lav topluyorum ve o da bu lavı kıymetli hazinenin üzerine döküyor; bu işlemi, yığın şişene ve yumurta boğulana kadar tekrarlıyoruz. Ve bekliyoruz—yuvanın iki yanında durup, kollarımızı kavuşturmuş bir şekilde herhangi bir değişiklik olup olmadığını izliyoruz.

Anlar geçiyor, hava gerilim ve doldurmam gereken ama dolduramadığım bir sessizlikle ağırlaşıyor. İnkah'ın ölümünden beri, boşluğu en az düzeydeki şeylerden başka bir şeyle doldurma isteğimi kaybettim.

Keder açgözlüdür. Bazen bir yara o kadar derindir ki, yamamak mümkün değildir. Ama eğer kelimeler kolayca ağzımdan çıksaydı bile, endişelerimi dile getirmenin pek faydalı olacağından şüpheliyim.

Yumurta ısıdan çok mu uzun süre uzak kaldı?

Magma yeterince sıcak mıydı?

Yuva çok mu sığ? Çok mu derin?

Yabancının, buharlaşan yığına dikilmiş, kısılmış gözlerinde aynı şeyi düşündüğünü görüyorum. Belki de en iyisi sessizliktir. Sonuçta, yakında cevapları öğreneceğiz; soğuyan yığının üzerinde koyu bir kabuk oluştuğunda. Eğer bir yavru pençeleriyle kurtulamazsa, iş biter. Ve başarısız bir kuluçkadan sonra birçok kişi erken bir ölümle yas tutar, bu da çifte ölüm cezası anlamına gelir.

"Adım Kilíth," diye mırıldandı, bıçaklarımı bilemek için kullandığım büyük taşın üzerine otururken. Bakışları kısa bir an için benimkilerle buluştu. "Ne olur ne olmaz diye."

Eğer üst kattaki ortak alanda duvara kazınması için birine ihtiyacı olursa diye.

Aramıza bir ağırlık çöker, sanki ölüm onun yanında oturmuş, bekliyormuş gibi. O da yuvasını gözetliyordu.

Dizlerimi yana açıp dirseklerimi yaslayarak, yatak olarak kullandığım sırtın üzerine oturmuş halde başımı sallıyorum. Cebimdeki gümüş bıçağı da benzer düşüncelerle şekillendiriyorum.

Buraya yumurta almaya geldim. Ya yavru yumurtayla ayrılırım ya da hiç yavru yumurta alamam.

Kilíth yüzündeki örtünün geri kalanını da açar. Boynunun yan tarafında ve sağ omzunda oluşan çirkin yanık izleri ve rünlü deri giysilerinin derisine işlemiş hali ortaya çıkar.

O hissi bildiğim için bakmamak zor.

Gondragh'da yanıklar yaygındır; oysa yetenekli Et İplikleri, Loff'un ötesine, dünyanın bu düşmanca bölgesine nadiren girerler. Yaraları iyileşmeden önce kimsenin onları tedavi edemeyeceği düşünüldüğünde, muhtemelen hayatının geri kalanını bu durumla geçirecek.

Kemerinden bir yumak çıkarıp bana uzattı. Kabul ettim, buz gibi bir lokma yuttum ve geri verdim.

"Sanırım sisin dağılmasını bekliyorsunuz?" diye soruyor, gözleri tümsekte, bir yandan da yarasına su döküyor ve bu da içimi buruyor.

Başımı salladım, bakışlarımı başka yöne çevirdim.

Vanayı tıkıyor, dizini sektiriyor. Ya sinirlerini yatıştırmak ya da acıdan dikkatini dağıtmak için. "Vihn Zirvelerine tırmanmayı planlamıyorsun değil mi acaba?"

Bir kez daha başını salladı.

Homurdanarak kaşlarını kaldırdı. "Biliyorsun, muhtemelen öleceksin. Pençelerini geçirebildiği her şeyi mahvetmeye kararlı kuduz bir ejderha var. Bunu o yaptı," dedi, başparmağıyla yanığı işaret ederek. "Bulunduğum kulübeyi parçaladı ve tünellerden ateş püskürttü. Zar zor kurtuldum."

Ya beni caydırmak için ya da işlerimi yoluna koymam için bir uyarı olarak bunu söylüyor. Hadi bakalım, ne olacak! Aklıma gelen tek bir mesaj var, ama aramızda her zaman söylenmemiş şeyler oldu. Muhtemelen böyle bırakmak en iyisi.

Cebimden gümüş teraziyi çıkarıyorum—topladığım zenginliğin büyük bir kısmını bir tüccardan takas ederek almıştım—ve çantamda kıskaç ve törpü arıyorum.

"Onun yumurtalarının peşinde misin?"

Yukarı bakıyorum.

Çenesini teraziye doğru sertçe itti. "Büyük Gümüş Kılıçlı Tırpan. Onun yuvasına baskın yapmaya kalkışacak kadar deli değilsin herhalde?"

Sessizliğim cevap versin diye bekledim.

“Yaratıcılar kahrolsun. Neyse, iyi şanslar.” Homurdanarak yanığını işaret etti. “Bunu ona borçluyum.”

Kaşlarımı çatarak teraziye baktım, sonra da artık buhar çıkarmayan, kararmaya başlayan tümseğe doğru gözlerimi diktim.

Yaratıcılar, vakit geldi.

Kilíth derin bir nefes aldı. "Kahretsin," diye mırıldandı, dizini yeniden şiddetle sallarken. "Böyle olmayacak—"

Sertleşen kabuğun bir kısmı şişer, ardından alttaki daha sıcak ve daha parlak magmadan ayrılır. Altın rengi kabuğun çatlamış parçaları yukarı doğru fırlayarak yavaşça yüzeye doğru itilir.

Başarılı bir kuluçkanın ilk belirtileri.

Erimiş kütle, bir rahim gibi sarsılıp geriliyor, dikenli bir baş dışarı fırlarken yarılıyor; yumruğum büyüklüğündeki bu baş, magma çamurunun içinden görülebilen altın rengi pullarla kaplı.

Yavru kuş nefes alıp hırıltılı bir inilti çıkarıyor. İyi, güçlü bir ses.

Kendime başımı sallayıp ayağa kalktım ve terazimi cebime koydum. Kilíth'e iplik yumağımı salladım, sonra tünelden aşağı indim ve onları benden uzakta, kendi aralarında bağ kurmaya bıraktım; içimdeki yoğun minnet sözleri, zihnimdeki karmaşık düşüncelerle boğuluyordu.

O ilkel anlardan daha önemli bir şey yok. Belki de bu büyük onuru ikinci kez aradığım için açgözlüyüm, ama kaderle savaşmayı hiç sevmedim. Her şeyin bir sebebi olduğuna inanmalıyım, yoksa çoktan İnkah'ın mezarına geri dönüp yanına kıvrılmış olurdum.

CHAPTER 18

Raeve

Şehir halkının durmak bilmeyen tezahüratları havayı dolduruyor.

“Bizi içeri alın! Bizi içeri alın! Bizi içeri alın!”

"Haberler çok hızlı yayılıyor," diye mırıldanıyorum, üçüncü kattaki koridorlardan birinden dış duvarı tararken, kalenin sivri binalarından oluşan kümesini bir hendek gibi saran uzun avluya bakıyorum.

Karla karışık yağmur kara dönüştü, gökyüzü karanlık bir lekeye büründü. Bothaim'in seçkin taburu bu lekenin içinden hızla geçiyor. Hepsi Moltenmaw'lar. Donuk gökyüzüne karşı ne kadar cesur renk vuruşları!

"GERİ ÇEKİLİN!" diye bağırıyor muhafızlar, ses yükseltici çubuklarla; ejderhalar sırayla alev püskürtüyor. Şiddet içeren bu yıldırma taktikleri, Bothaimian cevherinin kalın duvarına doğru akın eden ve kapılardan geçmek için can atan panik halindeki halkı caydırmayı amaçlıyor.

“Bizi içeri alın! Bizi içeri alın! Bizi içeri alın!”

Yer muhafızlarının hiçbiri kımıldamıyor, beyaz zırhlı heykeller gibi duvarın tepesinde üç sıra halinde duruyorlar. O kadar çoklar ki, karla neredeyse karışmış kaskları saymam mümkün değil. Sonra avluda, Rygun büyüklüğündeki kapıların önünde toplanmış organize gruplar var. Tahminime göre üç yüzden fazla asker.

Clode'un tek seferde boğarak alt edebileceğinden çok daha fazla düşman var; eğer aralarından zorla geçmeye çalışsaydık, maalesef.

"Tek çıkış yolu bu mu?"

“Öyle.” Roan gözlüklerini düzeltti. “Keşke ağzımı kapalı tutsaydım—”

"Bu senin suçun değil," diye homurdandı Kaan nefes nefese, çenesi kasılmış, gözleri daha önce hiç görmediğim kadar soğuktu. "Üçlü Konsey bunun olacağını uzun zamandır biliyordu ve bunu da biliyorlardı. Duvarı inşa etmelerinin sebebi buydu. İnsanlara yeterince uzun süre kötü davranırsanız, onlar da size aynısını yaparlar."

Kırmızı bir Moltenmaw dönüyor, kemerleri tırmanacakmış gibi bize doğru süzülüyor ve biniciyi doğrudan görüş alanımıza getiriyor.

Bok.

İkiz pencerelerden uzaklaşıp bir sütunun arkasına saklandığımızda, koridorda ilerleyen soluk gözlü üç gardiyanı gördük.

Bize doğru.

"Zihninizi boşaltın ve başınızı öne eğin." Kaan, bir Runi yerlisinin rahat adımlarıyla, bizi doğrudan Muhafızlara doğru takip etmemiz için işaret etti.

Duygularımı, düşüncelerimi ve diğer her şeyi gölün altına gömüyorum. Parmak uçlarımdaki kaşıntıya odaklanıyorum, acele etmeden, yumuşak adımlarla ilerliyorum, elim cebimde, ilk tehlike belirtisinde yüzüğümü çıkarmaya hazır bir şekilde bekliyorum.

Üçlü grubun yanından geçip köşeyi döndükten sonra, kemerli bir ejderha kuyruğuna benzeyecek şekilde oyulmuş sığ bir kapıdan içeri giriyoruz. Kısıtlı seçeneklerimiz üzerinde düşünürken, içimde en ufak bir rahatlama bile hissetmiyorum.

“Burada kalamayız.” Pyrok matarasından bir yudum aldı. “Birinin tuvalet ihtiyacımızı giderdiğimizi fark etmesi, Kaan veya Roan'ı tanıması ve sonra da hepimizin mahvolması, elimizde kitapla suçüstü yakalanmamız an meselesi.”

Üzerime sıkıca bağlanmış halini görmek için tişörtümü çıkarmaları gerekirdi, bağırsakları düğümlenmeden bunu başaramazlardı. Ama olsun.

“Ya yeraltı tünellerine girip oradan kurtulsak?” diye soruyorum, yüksek tavanlı koridorda sağa sola bakarak, parmaklarım kılıfındaki kılıca dayanmış halde. “Kaan bana hangi kelimeleri kullanacağımı söyleyebilir ve ben de hepimizi ezmemeye çalışırım.”

Pek cazip bir teklif değil belki, ama üç kişinin hayatı buna bağlı olacaksa, yetersiz şekillendirme becerilerim konusunda dürüst olmam önemli.

Roan, gözlüklerini burnunun üzerinde yukarı aşağı hareket ettirerek, "Bulder'ın Bothaimian cevherini taşıması neredeyse imkansız çünkü çok yüksek oranda demir içeriyor ve tünellerin çok altında damarlar halinde uzanıyor," diyor. Muhtemelen çatlaklar ağının arasından en iyi görüş açısını

bulmaya çalışıyor. "Aşağıda bir yol bulmadan önce açlıktan ölürdük, bu yüzden uygulanabilir bir seçenek değil."

"Muhtemelen en iyisi böyle oldu," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Karınca yuvasından geri dönmeyi önermek üzereydim ki Roan, tek kaşını kaldırarak Kaan'a yan gözle baktı. "Araştırma odamı neredeyse havaya uçurduğum zamanı hatırlıyor musun?"

“Saat kaçta?”

Kaşlarımı çatıyorum. "Birden fazla kez mi oldu?"

"Bu sık rastlanan bir durum," diye mırıldandı Kaan ağzının kenarından.

“Yani, yanlışlıkla kazıdığım ve sonra da yanlışlıkla etkinleştirdiğim, daha önce bilinmeyen yeni bir rün yüzünden tezgahımın eridiği zamanı kastediyorum,” diye devam ediyor Roan, cübbesiyle gözlüklerini temizlerken. Sanki ovmak çatlakları giderecekmiş gibi. “Hatırlıyor musun, o erimiş su birikintisine dönüşmüştü ve Pyrok bir aşama boyunca üzerinde kayıp durdu, sonra da dayanamayıp merdivenlerden bir halı sürükledi. Şundan yapılmıştı—”

"Bothaimian cevheri," diye mırıldandı Pyrok, başının arkasını ovuşturarak. "Şey neredeyse beynimde kanamaya neden olacaktı. Hâlâ şişliğim var."

Kaan kollarını kavuşturdu, sert bakışları Roan'a dikildi. "Duvarı havaya uçurmak mı istiyorsun?"

Roan yavaşça başını salladı, yüzü tamamen aydınlanacak kadar geniş bir şekilde gülümsedi. Sanki bir şeyin patlamasını düşünmek bile ona yaşam enerjisi vermiş ve sorunlarının yüzde doksanını ortadan kaldırmıştı. "Ama sadece birazı," diye düzeltti, başparmağı ve işaret parmağını birbirine yakın tutarak. "Küçük bir parça."

Pyrok homurdanır, bir yudum daha alır, sonra başını sallar. "İşe yaramaz"—Geğirir—"malzememiz yok."

“Kaan’ın ormanından ve bir parşömen kuşundan başka, daha da yayılması için bir damla taze ejderha kanı ve biraz erimiş kar yeterli olur.” Roan tekrar Kaan’a bakar. “Ya da ona eşdeğer bir şey.”

Gerilim artıyor, bakışlarım Kaan'dan Roan'a, sonra tekrar Kaan'a kayıyor; ikisi de birbirini izliyor, aralarında sessiz bir konuşma geçiyor ve ben bu konuşmayı hızla çözüyorum.

Kaan'ın Daga-Mórrk'u. Rygun ile olan bağlantısı sayesinde kanı güçlenmiş, bu da onu Roan'ın malzeme listesindeki en iyi ikinci şey yapıyor.

“Kesinlikle hayır.”

Üçü de bana bakıyor.

Roan'ın omuzları düştü. "Neden olmasın?"

Çünkü kaburgalarımın derinliklerinde bir şey, Kaan'ın Bothaimian cevherinden yapılmış bir duvarda delik açacak kadar yanıcı bir rüne ev sahipliği yapması fikrine bile öfkeyle tepki veriyor.

“Çok sık kazıma yapan bir arkadaşım vardı,” diye dişlerimi sıkarak konuştum, boğazımın dibinde kabaran sinir bozucu duygu yumrusundan dikkatimi dağıtmak için koridora tekrar baktım. Bunu, Rayne'in dilinin sistemime sızmasına, görmezden gelebileceğim ölümcül bir keder gibi bağlıyorum. “Kanını bir tentürle karıştırdığında bazen bayılırdı.” Bakışlarımı Kaan'a kaydırdım, böylesine… ham bir şeyden bahsederken sağlam göz temasını korumaya çalışıyordu. “Eğer bayılırsan, hepimiz mahvoluruz. En çok da sen.”

Gözleri yumuşadı.

Yaklaşıyor, etrafımdaki dünya adeta silikleşiyor, o benim alanımı domine ederken bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

Kaşlarımı çatarak doğruldum.

Yavaş ve nazik bir tavırla bana bir cümle söylüyor. Ama bu, darbenin etkisini hafifletmiyor.

"Eğer ben yapmazsam, zaten bitmiş sayılırız."

Devasa beyaz bir vazonun yanında toplanıyoruz; vazoyu tutan ağaç, etrafımızda dolaşan paralı askerlerin görüntüsünden bizi koruyacak kadar büyük ve ağlayan dallara sahip. Kapıdan en uzak olan doğu tarafına kıyasla batı tarafı ürkütücü derecede sessiz. Şehrin panik içinde bir kargaşa içinde olduğunu, kaçmaya çalıştığımız yere girmek için yalvardığını görmezden gelmek neredeyse mümkün; ta ki havada uçan ejderhaların tiz çığlıkları ve cesur kükremeleriyle üstünlüklerini ilan etmelerinin gürültüsüne kadar.

Kaan elini uzattı. "Pyrok, bir matara gerekecek."

Pyrok kendi kendine mırıldanarak cebinden bir tane çıkardı, içindeki kalanını üç derin yudumda bitirdi ve sonra uzattı.

Kaan, cübbesinin içinden bir bıçak çıkarıp avucunda gezdirerek etini kesti. Aynı yaranın kalbimde açıldığını, içimde bir şeyin durgunlaştığını hissettim.

Sessiz.

Yaralı eline bir tomar kar alıp yumruk yapıyor, açık ağzın üzerine bastırıyor ve seyreltilmiş kanı şişeye sürekli bir şekilde damlatıyor.

“Eğer bu onu öldürürse—”

"Ben de öleceğim," diye mırıldandı Roan, soğuktan morarmış dudaklarının arasından, çarpık gözlüklerinin üzerinden bana bakarak.

Beni bir canavar olarak mı görüyor?

“Elbette hayır.” Boynumu kütürdeterek bir kez daha vücut çevresini tarıyorum. “Ama ölmeyi dileyeceksin.”

Kaan'ın bakışlarının yüzümün bir tarafında alev alev yandığını hissederken, göz ucuyla ağzının hafifçe kıpırdadığını fark ettim.

Bunun neden komik geldiğini anlamıyorum. Az sonra düşman topraklarında ağır bir darbe alacak.

Roan şişeyi alıp mantarını takarken, Kaan da cübbesinin eteğinden kopardığı bir kumaş parçasıyla elini sardı; dördümüz de yaprakların arasından etrafa bakıyorduk—ya çevreyi tarıyorduk ya da gökyüzünün açılmasını bekliyorduk. Küçük bir sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından Roan avluyu topallayarak geçti, karın savrulması arasında kayboldu. Kaan'ın kanıyla geniş fırça darbeleriyle boyamaya başladığı duvara kıyasla minyatür gibi görünüyordu. O kadar ince bir tabaka ki, şekli bozulmadan akıyordu.

Umarım bu, çekişin çok fazla olmayacağı anlamına gelir.

Şimdiye kadar gördüğüm en karmaşık rünü tamamladıktan sonra geri döndü, şişeyi Kaan'a uzattı ve kanlı ellerini pantolonuna sildi. "Bu yeterli olmalı," dedi yumruklarını sıkarak. "Lark?"

Kaan pantolonunun cebini karıştırıp, su geçirmezlik rünlerinin bulunmadığı, ıslak bir parşömen parçası çıkardı.

Üç erkek de inledi.

"Peki ya ikinci el bir tane?" diye soruyorum, Kaan'ın daha önce bana gönderdiği tarlakuşu şeklindeki böceği çıkarıp.

Roan başını salladı. "İşe yaramaz. Kaan'ın kanına doğru kanat çırpması için kandırabileceğim yeni bir taneye ihtiyacım var."

“Bunu bana gönderdi. Geri katlama yerini sıkıştıramaz mısın? Eminim Clode benim için onu rüne doğru itmekte sakınca görmez.”

Roan, şakayı fırsat bilerek kaşlarını çattı. "Yaratıcıların burada olduğunu duyabildiğimi sürekli unutuyorum..." Bana, büyüteç ve neşterle incelemek isteyeceği tuhaf bir şeymişim gibi baktı. "Neden?"

Muhtemelen aynı sebeple kitabı koruyan runik yazıları da geçebildim.

“Keşke bilseydim. O pisliği şişelere doldurur, halka dağıtırdım.” Gözlerim kısılıyor. “Bu çukur ne kadar büyük olacak? Hazır bekleyen tüm taburla düşman olmak hiç de iyi bir fikir değil.”

“Kaan’dan biraz daha büyük,” diye açıklıyor Roan, serçeyi açıyor, kontrol ediyor, sonra tekrar katlıyor. “Ve çıkardığı ses, kapının yakınındaki ejderhaların sesiyle kolayca bastırılacak.”

Sağ …

Kaan kılıcını çıkarıyor.

Donakaldım, gözlerimi kaçırdım.

"İyi misin, Moonbeam?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım." Çenemi Roan'a doğru salladım. "Donarak ölmeden ve Pyrok aklını kaybedecek kadar ayıklaşmadan önce bunu bitirelim."

"Benim dilimden konuşuyor," diye mırıldanıyor Pyrok. "Plan mı?"

"Sınırı aştığımız anda yeraltı kanalına yönelmeliyiz," diyor Kaan, ağır gri gökyüzünü tarayarak. "Eğer ayrılırsak, en yakın giriş durvil meyvesi damıtma tesisinin yakınında. Orada izlerimizi kaybetmek kolay olur ve her gemiyi kontrol edemezler. Batıda, sınırın ötesinde güvenli bir şekilde ikmal yapacağız."

"Bu nedir?" diye soruyorum, işaret ederek.

Herkes bakışlarımı soldaki duvara çeviriyor; yoğun sis duvarın üzerinden yükseliyor. Şelale gibi aşağıya doğru akarak kalenin avlusuna dökülüyor ve bembeyaz zeminde birikiyor.

Kaan mırıldanarak, "Bal ve Muíem," dedi. "Ortak Dilde Hareket Eden Sisler."

"Bu kadar kuzeye göç ettiklerini düşünmemiştim?"

"Uzun zamandır böyle bir şey olmamıştı. Faydalı bir kapsama alanı olabilir, ama orası aç ve kimsesiz yavrularla dolu bir kovan gibi. Sis bizi ele geçirirse tetikte olmalıyız."

Titremeye başladım, eminim bu, Raeve'e "siktir git, Raeve" demenin mükemmel bir yolu olurdu, günümü gerçekten de mahvedecek. Bıçakladığım veya kestiğim herkesten gelen mesajlarla boğuşmak...

Kaan, meleğinin kapağını geri çekmeden önce gökyüzünü tekrar kontrol eder. Küçük bir alev topu fışkırır.

Roan, Kaan'ın serçesinin kıvrımını sıkıştırıp ateşe tutuyor. Bunu izlemekte birçok nedenden dolayı zorlanıyorum; zavallı serçeyi güzel küçük Nee'm olarak hayal ediyorum.

Alev önleyici rünlerin yanıp bitmesi biraz zaman alıyor ve sonunda tarlakuşu alev alıyor.

Dudaklarımı büzerek, demir yüzüğümü cebime soktum, Clode'un kulakları sağır edecek gürültüsüne hazırlanıyordum... Ama şaşırtıcı bir şekilde, çoktan güzel bir şarkıyla kendini süslemeye başlamıştı bile. Belki de bu yozlaşma ve kontrol hücresinde ona çok ihtiyaç duyduğu sevgiyi vereceğimin farkındaydı.

Roan, kanatlarını açıp şaşkın bir şekilde daireler çizerek uçuşan tarlakuşunu serbest bırakır. Zavallı şeyin yanışını izlerken göğsümdeki bu ağır duyguya hiç benzemeyen, yumuşak ve neşeli bir melodi uyduruyorum.

"Çok... yalnız ah. Baskı, ah, baskı!"

Clode kıkırdar, sonra alev alev yanan tarlakuşu kuşunu hafifçe duvara doğru iter ve havada süzülen elleriyle ona vurur. Her neşeli esintiyle alevler yeni bir şiddetle yanar. Sanki Ignos, Clode'un ilgisinden zevk alıyormuş gibi, Clode onu bir oyuncak gibi oradan oraya savursa bile.

Aramızdaki gerilim artıyor, bakışlarım Kaan'ın başının arkası ile alev alev yanan tarlakuşu arasında gidip geliyor.

"Preesh, ah Clode. Preesh eehla!"

Dişi kuş, kan lekesine çarpıp rüzgarda küle dönüşürken, son bir kez daha oyunbaz bir şekilde vurur ve sevinçle ciyaklar.

Rune parıldıyor, neredeyse güzel görünüyor, sonra da çirkin bir şeye dönüşüyor…

Dudakları büzmek gibi kendi içine doğru çekiliyor—

ÇAT!

Rün öyle bir coşkuyla patladı ki, sesi kulak zarlarımı yumrukladı, kafamda çanlar çaldı ve sıvı cevher volkanik bir güçle gökyüzüne fışkırdı... sonra hızla aşağıya düştü. Cevher parçaları, ejderha pisliğinin beyaz lekeleri gibi kaldırıma çarptı.

Eriyen kalıntıların son parçaları yere düşüp her yere dağınık su birikintileri bırakırken, duvarın tamamı titriyor gibiydi. Sonra, sessizlik.

Zaman akıp gidiyor.

Duvardaki kocaman deliği inceliyorum; neredeyse diğer taraftaki kapılar kadar büyük ve geniş, Kaan büyüklüğünde bir delik değil. Ve kesinlikle kolayca gölgede kalacak bir patlama da değil.

Erimiş kenarlardan sıvı cevher damlamaya devam ediyor, kalbimin gümbür gümbür atışıyla aynı ritimde aşağı doğru akarken, kafamda iki kelime yankılanıyor:

Mahvolduk.

Herkesi öne doğru itmek üzereyken Kaan, gökyüzünden düşmüş bir ejderha gibi yere yığıldı.

CHAPTER 19

Raeve

Kaan'ın kafası yere düşmeden önce ellerimi onun kafasının altına sokmayı başardım.

Pyrok onu sarsarken, yüzü bembeyaz, kanı çekilmiş gibi görünen Roan'a bağırıp çağırırken zaman uzuyor. Kaan'ın ürkütücü derecede kayıtsız yüzüne bakarken...

İçimdeki o buz gibi öfke öyle bir güçle değişiyor ki, irkiliyorum.

“Gitmeliyiz,” dediğimi duyuyorum ama ağzımın hareket ettiğini neredeyse hiç hissetmiyorum. Damarlarımdan geçen buzun, benden çok daha büyük bir şeyin sağlam kemiklerine kadar beni kesip geçtiğini hissetmekten başka neredeyse hiçbir şey hissetmiyorum.

Acımasız ve... kana susamış bir şey.

"ONU KALDIRIN VE KOŞUN!" diye kükredim diğerlerine. "HEMEN ŞİMDİ!"

Pyrok, Kaan kaldırılmadan önce Roan'a emirler yağdırıyor, iri kolları boyunlarına dolanmış durumda. Başının öne doğru düşmesi, gökyüzünü parçalamak istememe neden oluyor.

Duvardaki deliğe doğru tırmanıyorlar, ama çok yavaşlar; Roan'ın adımları sendeliyor ve zorlanıyordu, Kaan'ın ayakları ise yerde sürünüyordu.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Arkamı döndüğümde, beyaz pelerinli bir grup askerin avludan bize doğru hücum ettiğini gördüm; öndeki dört asker birbirinden ayrıldı ve bir Runi

ortaya çıktı; gözleri süt gibi, teni soluk ve ürkütücü derecede pürüzsüzdü, alnına bir çeşit taç takmıştı.

Başındaki kapüşonu geriye doğru savurarak, pürüzsüz beyaz saçlarını ve kulağından sarkan üç boncuğu ortaya çıkardı.

Üçlü Konsey Üyesi.

İçimden dışıma doğru ürperiyorum. Sanki içimden bir şey testere gibi bir hırıltı çıkardı.

Dudakları kıpırdıyor. Rüzgar esiyor, yerden karı kaldırıyor. Çabalayan girdap bana doğru dönüyor—

“Glei ooh ah lah nei voilash shunth!” diye tısladım ve Clode onların yönüne doğru bir patlama yaparak çalkalamayı yok etti.

Sert tokadım onları adeta yerle bir etti. Rüzgarın savurduğu, ipten kopan beyaz çarşaflar gibi geriye doğru savurdu.

Ama Üçlü Konsey Üyesi öyle değil, kudrete karşı dimdik duruyor. Cübbesi şiddetli fırtınada savruluyor, ağzından tükürükler fışkırırken, Clode'u dudaklarımdan kontrolü koparmaya zorlayarak, kabadayı bir güçle şarkı söylüyor.

Çekişi hissediyorum, hakkını vermek gerek—sözler, yutulmuş bir ipin yumrukla çekilmesi gibi. Daha önce hiç yaşamadığım bir şey. Her zaman çeken bendim ve çoğu zaman biraz fazla güçle.

Birinin ciğerinin dudaklarından dışarı fırlamasını izlemekten daha iyi bir şey yok, Clode'un kesinlikle favorileri olduğunu anlamanıza yardımcı oluyor; mesela bana kanlı bir buket teslim etmesi gibi. Alıcı tarafında olduğunuzda çok hoş. Ama şimdi—

Çekilme hissinin olması, oldukça güçlü bir rakiple karşılaşmış olabileceğimi gösteriyor. Zamanlama tam anlamıyla berbat olmasaydı, eğlenceli bir antrenman olabilirdi.

Daha da çaba sarf ettim ve Clode'dan tam olarak ne kadar güçlü olduğumuzu kanıtlamasını istedim. Sonuna da "lütfen" diye ekledim.

Şarkısının tınısı, sanki gülümsüyormuş gibi, neşeli. Görgü kurallarıma her zaman minnettar; arka cebimde sakladığım gizli bir silah gibi.

Tekrar itiyor.

Ayakları taşın üzerinde geriye doğru kaydı, solgun gözleri irileşti. İçgüdüsel olarak beni gördüğünü biliyorum. Onlardan biri olmadığımı, kadın olduğumu gördüğünü.

Ben taç takmıyorum.

“Patlat. Lui lah moá liriní shooth,” diye soruyorum, göğsüme dayalı bir bıçağı çevirip, silahı çekip, Üçlü Konsey Üyesinin dişlerini delip geçen ve ağzını tıkayan, artık şarkı söylemesini imkansız kılan bir yumruğa dönüştürür gibi. “Lui lah veirie te ah. Healah!”

Yüzü morarıyor, gözleri yerinden fırlayacak gibi oluyor; parmak uçlarım ise daha fazlasını isteme arzusundan kaşınıyor. Daha da ileri git.

Onu öldürün—

Ejderha kanatlarının güçlü çarpışması beni kendimden geçme halinden uyandırdı; askeri emirler ve bağırışlar doğrudan kulaklarıma ulaştı.

Rüzgarlı bir hediye. Clode'un zamanımın tükenmekte olduğuna dair kötü haberi.

Gitmem gerekiyor.

Ona, Üçlü Konsey Üyesinin ağzını tıkamaya devam etmesi için yalvararak hırladım, sonra arkamı dönüp koştum, parıldayan cevher birikintilerinin üzerinden atlayarak duvardaki kocaman delikten geçtim. İlerideki dar bir ara sokağa girdiğimde, diğerlerinin çok uzakta olmadığını fark ettim ve kimsenin beni takip etmediğinden emin olmak için geriye baktım.

Birbirine yaklaşan Moltenmaw'lar, solgun gökyüzünü renk ve alevli öfkeyle noktalıyor; artık Kalenin duvarlarını savunmak için görünmüyorlar. Aksine, bir şey arıyorlar.

Muhtemelen biziz.

Hızla koşmaya başladım ve Pyrok, Roan ve Kaan'ı kolayca yakaladım. Ejderhalar bulutları yarıp geçiyor, havayı vahşi rüzgarlara dönüştürüyor ve her yönden bizi savurarak saçlarımın daha fazla tutamını koparıyordu.

Üç kez, fark edilmemek için gözden kaybolmak zorunda kaldık ve sonunda daha az dikkat çeken bir ara sokağa girdik; şehir, tepede gerçekleşen kalabalık av dışında şaşırtıcı derecede ıssızdı. Taş labirentinde beceriksizce tırmanırken, kaçınmamız gereken uçuşan bir parşömen kuşu bile yoktu.

Damıtımevinin bacalarını görebiliyorduk ki Roan'ın ayakları sendeledi ve neredeyse Kaan'ı düşürecekti. Ben de öne atıldım, yükün yarısını almak üzereydim ki kanat çırpışlarının gürültüsü beni durdurdu.

Dönüyor.

Daha önce gördüğümüz aynı kırmızı Moltenmaw, ara sokağın üzerinde süzülüyor; o kadar yakın ki, kafasını duvarların arasına sokup keskin

gagasıyla daha derin bir hendek kazabilir. Ancak gagası açık, göğsü şişkin, mağara gibi boğazının arkasında turuncu alevler kaynıyor.

Kalbim durdu, panik bir çığ gibi yükseldi; bir sonraki nefesim dişlerimi donduran buz gibi bir esinti oldu.

Kanatlarının arasına tünemiş olan binici, canavara bizi alevler içinde bırakmasını, öldürmesini haykırıyor. Sanki bu gün bizi zaten kemiklerimize kadar çiğnememiş gibi.

"Yere yat!" diye bağırarak, ejderhayla yüz yüze gelecek şekilde döndüm.

Pyrok, Clode'dan havayı sertleştirmesini, cesur ve güçlü olmasını rica eden hafif mırıltılı yalvarışlarımın arasında duyamadığım bir şeyler haykırıyor.

Beni zekasıyla hayrete düşürdü.

Her şeyden önce, ona meydan okuyorum:

Diğerleri

canlı.

Neşeli bir çığlık atıyor, sanki bir kafesin parmaklıklarını şekillendiriyormuş gibi hızla dönüyor. Ona tüm gücüyle güçlendirmesini yalvarıyorum, kapüşonumu kaldırıp ona güzelliğini, vahşiliğini, gücünü hatırlatıyorum.

Alevler, Moltenmaw'ın delici kılıçlarının yanından hızla geçerek bize doğru fışkırıyor—

Bir an için burada değilim... ama bir dağın altında hapsolmuşum, kalbim boğazımda, kaslarım gergin. Parmakları kaşınmaktan kanayan bir erkek tarafından alevlerle boyanmaya hazırlanıyorum.

Ellerim içgüdüsel olarak ileri fırladı. Her zaman yapmak istediğim ama asla yapamadığım bir şeydi bu; ateş beni bir canavara dönüştürürken masaya zincirlenmiştim. Beni gerçekliğe geri döndüren bir şey.

Ejderha alevi isabet ediyor.

Ellerim ve ön kollarım üzerindeki runik yazıları sessizce fark ediyorum; ışıldayan yara izlerinden oluşan bir yama gibi. Bedenimin çeşitli evrelerde yuttuğu sayısız yanığa içten bir övgü. Ama utancıma yalnızca alevlerin kozası tanıklık ediyor.

O bunu yapıyor.

Ejderha ateşini bastırıyor...

Clode'un sağlam bariyerinden sekip geri dönen, iç parçalayan sele karşı dimdik duruyorum, donakalmış şokuma rağmen anlaşılmaz notalar

söylüyorum. Yüzümü kavuran sıcaklık, tenimden damlayan ter, dilimden dökülen her kelimeye bulaşan kan tadı.

Clode'un acı dolu çığlığı ruhumu yaralıyor—

Alevler, ejderhanın şiddetli saldırısıyla birlikte yavaş yavaş azalıyor. Clode'un kafesi yıkılıyor ve üzerime bir duman dalgası çöküyor.

Nefesim kesildi, gözlerim yanıyordu. Döndüğümde Roan ve Pyrok'un hâlâ Kaan'ın cansız bedeninin üzerinde çömelmiş, öksürerek, dehşet dolu ifadelerle bana baktıklarını gördüm. Er ya da geç olması gereken bir şeydi bu.

“Nasıl—” Roan yutkunarak gözlüğünü düzeltti. “Bunu nasıl yaptın?”

“Clode’a ne kadar muhteşem olduğunu söyledim,” diye hırıltılı bir sesle mırıldandım, sonra sendeledim, havayı çırptım. “İyi bir iltifatın gücünü asla hafife almayın.”

Uzaktan gelen botların taşa vuran gürültüsü, uzaktan bir şeyin tıkırtısından önce aldığım tek uyarı. Sağ uyluğumda acı verici bir sızı var, Clode'un öfkeli, acı dolu melodisini susturuyor.

Demir iğne.

Sen bir pisliksin.

Öfkeyle arkamı döndüğümde, Bothaimian muhafızlarından oluşan bir birliğin sis ve duman bulutlarının arasından hızla geçerek ara sokaktan bize doğru hücum ettiğini gördüm.

Silahlar çekildi.

Dişlerini gösterdi.

Karşı koyamayacağım şarkıların vaadiyle boyunlarım gerildi. Boş ver.

"Onu dışarı çıkarın!" diye kükredim arkamdakilere, kınlarından iki hançeri çekip öne doğru ilerlerken. Hançerleri o kadar hızlı fırlattım ki hareketlerim bulanıklaştı.

Biri bir muhafızın gözüne saplandı. İkincisi ise bir diğerinin nefes borusuna saplandı.

Taş gibi düşüyorlar.

Boğazımdan vahşi bir çığlık yükselirken, daha fazla hançer çıkarıyorum —

Havada daha fazla tıkırtı yankılanıyor.

Yanımdan sert ve ağır bir şey bana çarptı, pimleri yakaladı. Aynı anda, önümdeki ara sokak duvarları öyle bir kuvvetle birbirine çarptı ki, ortada sıkışan ince yarıktan kan fışkırdı, ezilen herkesin kanlı kalıntıları dışarı sızdı.

Hâlâ yuvarlanan zemine sırt üstü itildim. Kaan'ın sıcak ağırlığı üzerime çöktü ve ciğerlerim boşaldı.

Dirsekleri başımın iki yanına yere sabitlenmiş halde, Sabersythe alevinin kan kırmızısı gözleriyle bana bakıyor; göz bebekleri yarık gibi. Çevredeki deri çatlıyor, erimiş bir ışıltı dışarıya yayılıyor, sanki içindeki her neyse onu dolduracak yeterli alan yokmuş gibi.

Üst dudağı geriye doğru çekilmiş, köpek dişleri açığa çıkmış, vahşi bir öfke saçılıyor. Üzerimizdeki duman ejderha kanatları gibi toplanıp yayılıyor ve bu da bana sadece Kaan'a bakmadığımı hemen fark ettiriyor.

Ben de Rygun'a bakıyorum. O korkunç gücünün altında ezilmiş durumda.

Belki de korkmalıyım. Hatta ürkmeliyim. Ama Kaan'ın kanının kokusu ve bana ait olan iğneleri almış olması beni çok meşgul ediyor.

Kaburgalarımın altında kadim bir öfke açığa çıkıyor.

Belli ki ne kadar önemli olduğunun farkında değil. Sadece krallığı için değil, aynı zamanda tacı olmayan ve hizmet edecek halkı bulunmayan bu kana susamış suikastçı için de ne kadar önemli olduğunun. Ve beni kenara itip, o lanet olası iğneleri kendi üzerine aldı.

BENİM İÇİN.

İçimde bir değişim oluyor. Vücudum buz kesmeden önce, tüm dünyanın duyabileceğinden emin olduğum, müthiş bir gürültü.

Nefesimden çıkan buharlar.

Onu hissediyorum… Hemen altımda. Dudaklarım aralanırken, dişlerimi sıkarken, içimden beni izliyor.

Gözleri biraz irileşse de hırlıyor, sesi o kadar boğuk ki kemiklerimde hissediyorum. Kaslarımın arasından, pütürlü tenimin üzerinden geçtiğini hissediyorum.

Tam onu ters çevirmeye kalkışmak üzereydim ki, ağzımı boynuna dayayıp, vücudu altımda yumuşayana kadar dişlerimi derisine bastırma dürtüsüne karşı koyamadım; tam o sırada kanat çırpma sesleri ikimizi de gökyüzüne baktırdı.

Tüylü kırmızı dairelerden oluşan bir leke, tıpkı kan kokusunu kovalayan bir yırtıcı hayvan gibi.

Bizi görür görmez paralı asker tek bir kelime haykırdı:

"SALDIRI!"

İnliyorum.

Kaan'ın mırıldandığı küfür, ikimizin de demir çubuklara kenetlenmiş, köşeye sıkışmış ve cayır cayır kızartılmak üzere olduğumuz

düşünüldüğünde, fazlasıyla hafif kalıyor.

Erimiş Ağız dalışa geçer, gagası yarılarak boğazının arkasında kaynayan ejderha alevi demetini ortaya çıkarır.

“Biz de öyle yapmamalı mıyız—”

Yeri sarsan yoğun bir kükreme, sert ve ağır bir rüzgarın gümbürtüsü. Sanki büyük bir şey yerin içinden geçiyormuş gibi. Rygun'un gökyüzünde devasa bir şekilde belirmesinden önce aldığım tek uyarı buydu—ağzı açık, dişleri açık. O kadar yakındı ki, sanki bir dağ otuz metreden daha az bir mesafede havaya fırlatılmış gibi hissettim.

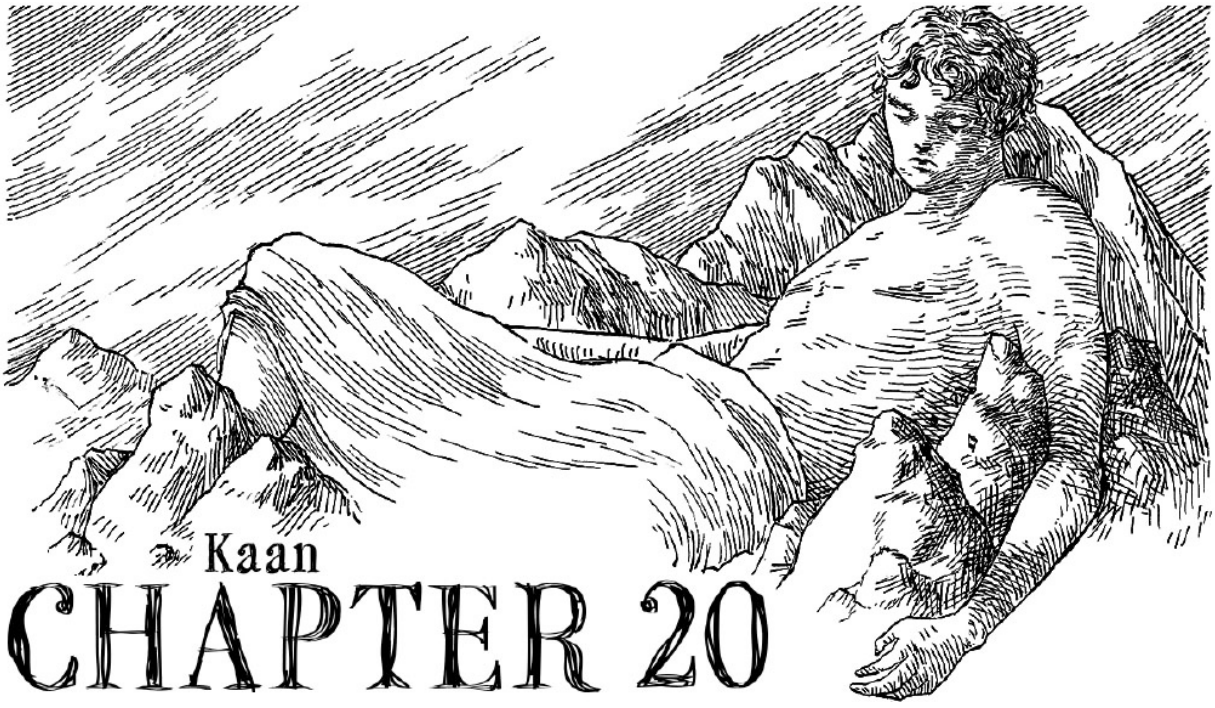
Saldırgan Moltenmaw'ın boynuna öylesine ilkel bir vahşetle kenetleniyor ki, midem bulanıyor.

Acı dolu bir çığlık ve gittiler, hızla yaklaşan sisin içine doğru çırpınarak görüş alanımızdan kayboldular, nabzım kanatlarının şiddetli çarpmasıyla birlikte hızla çarpıyordu.

Kaan kendi kendine küfretti. Az önce uykuya daldırılmış ve vücuduna saplanmış demir iğnelerle delinmiş biri için çok fazla güçle beni parçaladı. "Yeni plan," diye homurdandı, bakışları ejderhasına dikilmişti. Bildiğim kadarıyla ejderhanın burada olmaması gerekiyordu. "Taburun geri kalanı gelmeden önce Rygun'a binmenin bir yolunu bulmalıyız."

Onun volkanik enerjisi tüylerimi diken diken ediyor, sanki içinde bir şey patlıyormuş gibi; sonraki sözleri ise iliklerime kadar donduruyor.

"Boşuna bile olsa kavgadan geri durmaz. Ve ben de onu yanımda olmadan buradan ayrılmayacağım."

Kaan

CHAPTER 20

Giderek yoğunlaşan sisin içinden hızla koşuyoruz, dar daireler çizerek dönen ve duvarlara çarpan şaşkın kuşların yanından geçiyoruz. Sırtımdaki iğneleri neredeyse hiç hissetmiyorum, sanki etim taş kadar kalın ve sağlam.

Ejderha pulları kadar güçlü.

Geçici bir çözüm – tıpkı damarlarımda alev alev yanan enerji gibi – ama hoş bir çözüm.

Bir kükreme duyuldu. Boğazdan gelen bir çığlık. Yeri sarsan bir gürültü ve ardından… sessizlik. Rygun'un kanatlarının gürültülü bir şekilde çarpması yoktu, bu da tek bir anlama geliyordu.

Yerde yatıyor.

Korku kalbimi öyle sıkıştırıyor ki patlayacağından eminim, sis o kadar yoğunlaşıyor ki üç metreden ötesini göremiyorum. Rygun, onu o bataklık kumda bulduğumdan beri, bunca zaman öncesinden beri, bu sisin yakınından bile geçmedi. Hedefimize ulaşmak için günlerce daha fazla yolculuk yapmak anlamına gelse bile, bilerek kaçındığı bir şey bu.

Ama bugün benim için oraya uçtu.

Raeve için.

Kalp atışlarının panik içinde hızla çarpması, içgüdülerime uyarak daha geniş bir sokağa saparken içimde yankılandı. "Bu taraftan."

"Üçlü Konsey bu karmaşayla çok eğlenecek!" diye bağırdı Pyrok grubumuzun arkasından. "Tozlu savaş davulunu çalmaya ve sınırları silahlandırmaya başlayalım bari."

Haklı.

Bunu önlemek için çok şey yaptım. Kimsenin burada olduğumu anlamaması için bir arabacıyı içeri soktum. Rygun'u duvarla çevirerek yardıma ihtiyacım olduğunu düşünmesini engelledim, ancak ben bayıldığım anda göğsü alevlerle dolu bir şekilde üzerime saldırdı.

Kale taburunun bir üyesine saldırdı; bu kesinlikle bir savaş eylemi olarak görülecektir. Yaklaşan ay düşmeleri göz önüne alındığında, intikam hızlı olmayabilir, ancak gelecektir.

Hayatımı ortaya koyarım.

"Şu anda önemli olan tek şey, Rygun da dahil olmak üzere hepimizin sınırı geçmesi," diye homurdanıyorum, sezgilerimi başka bir dar ara sokakta takip ederek.

Onu kaybetmek istemiyorum. Onsuz nasıl yaşayacağımı bilmiyorum.

Yapmayacağım.

Gökyüzünü yırtan sarı bir çizgi belirdi. Dördümüz de sığınmak için taş bir kemere doğru irkildik, tam o sırada Moltenmaw tanıdık, tiz bir çığlık attı. Dişil bir çığlık.

Panik içinde.

"Kahretsin!" diye bağırarak, sisin içinden süzülen küçük ejderhayı kovalamaya başlayan Pyrok, hızla koşmaya başladı. Maell yere indiği ve altın iplikli tüylerini öne doğru koşan Pyrok'a doğru kabarttığı anda kendimizi bir avluda bulduk.

“Tek başına geride kalmak istemedi,” diye omzunun üzerinden söylüyor, Maell göğsüne sokulup kuyruğunu beline dolayarak teselli ararken. Eskisinden çok daha büyük olmasına rağmen, sanki Pyrok'un kollarına tırmanmaya hazırlanıyor gibi görünüyor. Líri'nin iki katı büyüklüğünde, ama hırlama ve ısırma yeteneği yok.

Rygun, ilerideki sislerin arasından bir yerlerden hırlıyor; sert bir azarlama gibi.

"Artık daha iyisini bilecek yaştasın," diyor Pyrok ve ses tonu şefkatli olsa da, sözlerine katılıyorum.

Maell çok genç ve korunaklı bir ortamda büyüdü, doğası çok tatlı ve narin olduğu için böylesine düşmanca bir duruma düşecek durumda değildi.

"Roan'ı da taşıyacak mı?" diye soruyorum, devrilmiş bir dala yaslanmış, nefes nefese kalmış erkeğe bakarak. "İki kişi binsek daha kolay olabilir."

“İyiyiz. Sadece bunu düşün,” diyor Pyrok, bir rüzgar esintisi sisi dağıtıp Rygun'un devrilmiş bir ağacın tepesinde duruşunu ortaya çıkarırken. Ve odunsu kalıntılara saplanmış vahşi pençesinin altında… kırmızı Moltenmaw yere serilmiş, sabitlenmiş halde duruyor.

Moltenmaw'ın göğsü hızlı ve panik dolu bir şekilde inip kalkıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış. Tek başına olduğunda kolay bir hedef, ama tüm tabur gagalarını bu yöne çevirip nerede olduğumuzu anlarsa, Rygun pek iyi durumda kalmayacak. Özellikle de yerde bulunursa.

Moltenmaw'ın binicisine şimdi Rygun'un ağzından sarkmış, cansız ve yanmış bir et parçası gibi bakıyorum.

Ölü.

Kendi kendime küfrediyorum.

Rygun, harap olmuş avının yanından hırlayarak geçiyor, ben yaklaştıkça gözleri üzerimde, nefesleri düzensiz, sisler yaklaştıkça kalbi daha da hızlanıyor.

“Dath doon ah, Rygun…”

İyiyiz.

Tabii ki yalan. İkimiz de iyi değiliz.

Ayakta durmamın tek sebebi, beni uzaktan yerde yatarken görmesi—Raeve'in yere serildiğini ve ardından savaşa atıldığını görmesi—ve bana o kadar çok alev ve enerji pompalaması ki neredeyse yanıp kül olacaktım. Eğer onu sakinleştiremezsem hâlâ yanabilirim.

Duruşumu dik ve istikrarlı tutarak, göğsündeki alev alev yanan paniği biraz olsun dindirmek umuduyla birkaç adım daha öne doğru ilerledim. “Dath doon ah, vueh to nahh de. Hast ata.”

İyiyiz ama gitmemiz gerek. Hem de çok hızlı.

Aramızdaki bağ sayesinde ona Raeve'in eyer örtüsünün üzerine tırmanırken çekilmiş bir fotoğrafını gösteriyorum.

Alçak sesle homurdanır, askeri yere bırakır ve başını eğer, genişlemiş burun deliklerinden dumanlar yükselir. İsteğimi sessizce kabul eder.

Elim kan içinde kalmış burnuna değene kadar ilerliyorum, Moltenmaw hâlâ pençesinin altında kıvranıyor. "Raeve, iplerine tırman." Rygun'un göz

temasını korurken, sıcak nefesleriyle savrulan burun deliklerinin arasını ovuyorum. "Çabuk. Onu gökyüzüne çıkarmamız gerek."

Raeve, sol kanadından geçerken sisli avluyu tarar, ipleri kavrar ve duraksar.

Düğümler.

Rygun da aynısını yapıyor; güney, batı ve doğu sokaklarından botların sürtünme sesleri geliyor bana.

Midem alt üst oldu.

Yoğun sise rağmen bizi buldular. Muhtemelen şehrin tepesindeki ünlü balistaları kurmak için gizlice yaklaşıyorlar.

Rygun kanatlarını çırptığı anda sis dağılacak ve onu açığa çıkaracaktır. Ne kadar büyük veya güçlü olursa olsun, kanatları savunmasız kalacaktır. Hassas karın bölgesi de öyle.

Bu da bana tek bir seçenek bırakıyor. Çirkin bir şeye dönüşecek bir tohumu yutmak gibi hissettiren bir karar. Umarım avluyu çevreleyen dükkanlar boştur. Rygun Moltenmaw'ı devirdiği anda tüm masumlar oradan uzaklaşmıştır.

Raeve ile iplerin yanında karşılaştım, elinde bir bıçak tuttuğunu gördüm. "Tırmanmaya devam et," diye mırıldandım.

Kaşlarını çatsa da, bu sefer itiraz etmiyor; bıçağını yerine koymadan önce kısa bir baş sallaması yapıyor ve tırmanmaya devam ediyor. Eyer örtüsünün üzerine oturuyor, kayışı bileğine bağlıyor ve sıkıca kavrıyor.

Bacağımı onun arkasına doladım ve yerime yerleştim, ellerimi belinden geçirdim ve dizginleri kavradım.

Kolun gıcırtılı dönüşü sessizliği bozuyor. Gökyüzünde büyük bir demir mızrağın fırlayıp Rygun'un sol kanadının yanından sıyrılıp geçmesinden önce aldığımız tek uyarı bu.

Boğazımdan hırıltılı bir ses yükseldi.

Raeve bana döndü, iri gözleri buz gibi bir öfkeyle parlıyordu. "İndirmeme izin ver—"

“İstersen, Rygun…”

Hepsini yak.

Ejderham göğsünü şişiriyor, içindeki közleri alevlendiriyor.

Raeve'in yüzü bembeyaz oldu, sonra döndü ve muhtemelen fark etmeyeceğimi düşündüğü hızlı ve panik dolu hareketlerle pelerinini iyice içine çekti. Oysa bilmiyor ki ben şu anda Rygun'un aleviyle, gücüyle,

duyularıyla doluyum. Duyabildiğim tek şey kalbinin panik içinde atışı. Koklayabildiğim tek şey ise korkusunun keskin kokusu.

Rygun boynunu uzatıp ağzını açarak alevlerden oluşan bir sel püskürtürken, tüm vücudu gerilir; alevler başını soldan sağa doğru savurur. Sisler geri çekilir, iç organlarını parçalayan, yutucu güçten korkarak dükkanların vitrinlerini kıpkırmızıya boyar, büyüyen lav birikintilerine damlatır. Artık yakındaki ejderha öldüren balistaları destekleyemez hale gelirler.

Eğer biri çığlık atarsa, içimde yükselen alevler yüzünden sağır olmuşum, duymuyorum; kaslarım o kadar dolu ki, sanki derim parçalanacakmış gibi hissediyorum... ta ki hiçbir şey eskisi gibi olmayana kadar.

Rygun'u Moltenmaw'dan, üzerimizde hala asılı duran sisli gökyüzüne doğru atlamaya teşvik ediyorum. Maell, Pyrok ve Roan güneş ışınlarından oluşan kanatlarının arasında tünemiş halde, ardında oluşan girdaba doğru atılıyor.

Geriye kalan tek şey, erimiş taştan oluşan dumanı tüten bir kabarcık.

Rygun, hareketli sislerin içine doğru hızla dalarken altımızda kaskatı kesiliyor; Maell, sol kanadının korumalı güvenliğinin üzerinde esintiler saçıyor, ikisi de sınıra doğru ilerliyor—körlemesine kovalayan ejderhaların gürültüsü gibi.

Raeve, taburu geride bırakıp Bothaim semalarından özgürce uçtuktan sonra bile garip bir şekilde sessiz ve gergin. Düşüncelerini anlamak için sözlerine ihtiyacım yok zaten.

Yaklaşan ay düşmelerinden hepimiz sağ çıkmayı başardığımız sürece, The Burn için savaş geliyor.

Veya

CHAPTER 21

Bharon'un üzerimdeki gevşek tutuşundan sızan ve beni dıştan içe donduran keskin havanın yanında, zonklayan yaralarım önemsiz kalıyor. Tek kurtuluşum, bilincimden yudumlar alıp beni tekrar tekrar bu donmuş uyku-dehşet içinde dışarı atan uyuşturucu karanlık.

Hak ettiğimden daha azı değil.

Kuzey ışıklarının batıda, gözden kayboluşunu izliyorum. Yakındaki doğu zirvelerinin üzerinden tekrar yükselişini. Bharon'un pençelerinin sıkılaşmasını bekliyorum. Beni zevk için ezmesini ya da kafasını içeri sokup, ağzına itip, uçuş sırasında atıştırmalık olarak çiğnemesini bekliyorum. İçimdeki bir parça -yaptığım korkunç şeylerden dolayı kangrenleşen parça- bunu bile umuyor. Ama her uyandığımda, hala parlak ufka doğru uçuyoruz, Bharon'un kanatları o kadar istikrarlı bir ritimle çalışıyor ki, sendelemeye başladıklarını hemen fark ediyorum.

Enerjisi azalmaya başladığında.

Derin bir inilti çıkarıyor ve bu inilti tüm vücudumu titretiyor.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, çünkü bir kez daha kalp atışlarını kaçırdı. Anladım ki, beni iliklerime kadar donduran sadece ellerinin arasındaki boşluklardan sızan soğuk hava değildi.

Bu da onun pençesi.

Başlangıçta sıcaktı, damarlarında dolaşan erimiş kanın bir sonucuydu. Şimdi avucundaki nasırlı deri buz gibi soğuk, sanki kardan bir yuvaya

sarılmışım gibi.

Elimi uzatıp pençesinin diğer tarafını koruyan küçük pulların üzerinden geçirdim. Buz plakaları gibi hissettiren şeyden elimi hızla çektim, derin bir korku hissi dilimin alt kısmında kusmuk isteğiyle karıncalanmaya neden oldu.

Rakım o kadar aniden düştü ki, çığlık atarken boğazım düğümlendi ve bunun yerine hıçkırıklar koptu—ama kendim için değil…

Sıcak bir yuvaya ulaşmak için çaresizce çabalayan bu zavallı, perişan hayvan için... Bir zamanlar sevdiğine inandığım bir bağın zincirlerinden kurtulmaya çalışıyor, ama belki de kendini kurtarmak için çok geç.

Her şey çok ağır geliyor.

Hareketleri yumuşak, ve karanlık yine beni yutuyor. Tüm gücümle kendimi ona bırakıyorum, uzaklaşıyorum.

Sıcak ve mutlu bir yerde, havada baharat kokuları yoğun, güneş yüzüme vuruyor. Ağırlıksızım, Loff'un çakıllı kıyısında koşuyorum, kocaman açılmış kollara doğru. Sanki tüm hayatım boyunca tanıdığım tatlı, kremsi bir kokuyla sarılıyorum.

O.

Mah.

Beni o kadar sıkıca kucaklıyor ki nefes almakta zorlanıyorum, ama güvende olduğumu bilmek bu hissi memnuniyetle karşılıyor.

Yüzümü Mah'ın yumuşak göğsüne gömüyorum ve kendimi bırakmaya izin veriyorum.

Bir sarsıntı daha beni soğuğa, acıya geri döndürüyor. Buz gibi pençe beni kavrıyor.

Yaptığım tüm o berbat şeylerin acımasız gerçekliği.

Gözlerimi açıyorum, Bharon'un elindeki ince aralıklardan aşağıya bakıyorum...

Sağımızdaki sivri dağları, Bharon'un kuyruğunu sürükleyip hendek açabileceği kadar yakın olan karla kaplı ovaları görünce yüreğim duruyor.

Yaratıcılar…

Burn etkinliğine katılamayacak.

The Fade'e kadar gidebilirse şanslı sayılır.

Şiddetli rüzgarın etkisiyle gözlerimi kısarak, hem çok yakın hem de çok uzak görünen parlak ufka doğru bakıyorum.

Bharon, pullarına vuran güneşin sıcaklığına, kanatlarına çarpan güneş ışınlarına duyduğu özlemi ve pençelerinin altında hissettiği sıcak taşın

verdiği hissi özleyen, acı dolu bir feryat koparıyor.

Ev.

Yine sendeliyor, bir yana çok fazla eğiliyor. Yerçekimi bizi aşağı doğru çekerken midem bulanıyor, Bharon'un gevşek kanatlarını fırtınada dalgalanan bayraklar gibi kapıyor. Beni havada savuran sivri bir itmeyle üzerimdeki tutuşu gevşiyor—

Bulder kükredi, sonra Bharon yere öyle bir şiddetle çarptı ki, sanki Gondragh'da volkanların patlamalarını dinliyormuşum gibi acıyla inledi. Birkaç saniye sonra, yumuşak kar beni bir yastık gibi içine çekti. Buna rağmen, omzumda nabız gibi atan bir acı vardı, kalbimin her atışı organımın iflas edip etmediğini merak etmeme neden olan acı dolu bir dalgalanmaydı. Ay ışığıyla dolu gökyüzüne bakarken, ciğerlerimi doldurmaya çalışırken burada ölecek miyim acaba?

Sonunda nefesim yavaş ve hırıltılı bir şekilde geliyor, sonra hızlanıyor, kolaylaşıyor, ta ki kusacak gibi olana kadar. Tam zamanında dönüp karın içinden kusuyorum, bağırsaklarım kasılıyor, çenem ve dilim şişmiş, ağrıyan bir halde kaslarım nihayet gevşediğinde.

Uzaktan yırtıcı hayvanların ulumaları duyuluyor, ama kimse korkuya kapılmıyor.

Tek istediğim tekrar kara gömülmek, gözlerimi kapatmak ve karanlığın beni sarmasına izin vermek. Ama sonra itilme anını hatırlıyorum. Bharon'un beni ezmekten kaçınmak istercesine yumuşaklığın içine fırlattığını fark ediyorum.

Sanki umurundaymış gibi.

Nefes nefese kalmış bir halde, başımı kaldırıp yavaş ve nazik hareketlerle diz çökmeye çalışıyorum; ancak bu, omzuma saplanan şiddetli ağrıları ve ciğerlerimdeki tüm o zor kazanılmış havayı boşaltmayı engelleyemiyor.

Kendimi toparladım, sağlam elimle yüzümdeki karı silkeledim. Çok uzakta olmayan bir yerde, Bharon'un yerde yığılmış, bir gölge yığını gibi durduğunu görünce nefesim kesildi; kanatları yamuk, vücudu eğik, savunmasız karın bölgesi gökyüzüne açıktaydı.

Sabersythe'lerin asla yapmadığı bir şey.

Göğsü çok yavaş hareket ediyor, üzerini kaplayan pulların arasında hiçbir alev kaynamıyor. Sanki her şey sönmüş gibi.

Sanki tek istediği güneşken, soğuk ve karanlıkta ölüyor gibiydi.

Bana yaptığı her şeyden sonra, onu önemsediğimi bilmeden geçip gitmesine izin vermeyeceğim. Tıpkı onu çalıntı bir krallık karşılığında satan

Tyroth gibi.

Hıçkırarak ağlıyorum, sendeleyerek ayağa kalkıyorum, kalın karda ona doğru sekerek ilerliyorum... Vücudum hafifleyince üç adım daha yaklaşıyorum.

Bağlantı kesildi.

Karanlık o kadar şiddetli ve hızlı bir şekilde üzerime çöküyor ki, dizlerim titriyor.

Karla temas ettiğimi hissetmesem de, yanağım kara gömülü bir şekilde uyanıyorum ve tam zamanında başımı kaldırıp Bharon'un sendeleyerek dört ayak üzerine kalktığını görüyorum; kanatları yanlarında sarkık, nefesleri düzensiz.

Kurşun gibi ağır başını çevirip bana baktı. Daha önce de gördüğüm bir bakıştı bu; Mah'ın ejderhası gökyüzüne sıçrayıp, geriye kalan tüm gücüyle diğer ayların arasında son dinlenme yerine gitmeden hemen önce.

Yüzüm buruşuyor, göğsüm sessiz bir hıçkırıkla sarsılıyor, ufuk arkasında güzel bir alay gibi parlıyor. Sadece o kadar kalacak güzel bir rüya...

Bir rüya.

Aramızda bir şey hareket ediyor. Hem belirsiz hem de kristal berraklığında hissettiren, sessiz bir anlayış anı.

Boynunu uzatıp yukarıdaki aylara bakıyor. Aylara ulaşmak için gerekenlere sahip olmayabileceğini anlatan acı dolu bir inilti çıkarıyor.

Diğerlerinin yanına dinlenmek için.

Titrek kanatlarını kıpırdatıyor, yıpranmış zarları gererken tüm vücudu titriyor.

Rüzgar şiddetleniyor, onlara karşı uğulduyor. Bir geminin yelkenini şişirmek gibi. Sanki Clode onu gökyüzüne çağırmak için gelmiş gibi. Son uçuşuna yardımcı olmak için.

Bharon bunu fark etmiş gibi görünüyor. Duruşunu sağlamlaştırdıktan sonra güçlü bir nefes alıyor, kanatlarını kaldırıyor ve sıçrıyor.

Hıçkırarak ağlıyorum, başımı buz gibi rüzgarın şiddetine karşı çeviriyorum, o ise dengesiz adımlarla yukarı tırmanıyor, yükselişinin hüzünlü ritmi havada yankılanıyor. Kendimi dinlemeye zorladığım hüzünlü bir şarkı bu, onu yukarıdaki karanlığın içinde neredeyse kaybolurken izliyorum.

Dizlerimin üzerine çöktüm, başımı yana eğdim. Uzaktaki yerini takip etmeye çalışırken, yanaklarımda buz gibi akan gözyaşlarımla birlikte dinlemeye devam ettim.

Yerçekiminin pençesinden kurtulduğunda, sanki son nefesini sese vermiş gibi, rahatlama iniltisini duyun.

Yakındaki Ay Tüyü ayının ışıltılı aurasına yavaşça giriyor, inci gibi parlak yüzeyine neredeyse çarpacak kadar yaklaşıyor, sanki onun sessiz huzurunu arıyor gibi.

Hafif.

Kalbimdeki kaburgaların kırılıyormuş gibi hissetmeme neden olan bir şey.

Son bir gürültüyle büzülüp top haline geldi ve kanadını yüzünün üzerinden geçirdi, ardından tüyler ürpertici bir şekilde hareketsiz kaldı; vücudu taşa dönüşürken gıcırtı ve çıtırtı sesleri gürültünün arasından yankılandı.

Ardından gelen sessizlik kulakları sağır edici.

CHAPTER 22

Raeve

İçimde bir şey kıvrılıyor. Gri ve beyaz bir boşluğun içinden batıya doğru süzülürken, saldırmak için bekleyen bir yılan gibi. Yukarıda ağır fırtına bulutları, aşağıda kıvrılan sis. Ve aralarında sıkışmış halde… rüzgarın uğultusu, kar taneleri ve düşünmek için çok fazla zaman. Az önce olan her şeyi düşünmek ve yaklaşan sonuçları hesaplamak için. Ve bunlar mutlaka gelecek.

Sert ve ağır.

Kaan koltuğuna daha da gömüldü, vücudu sırtımda sıcak bir ağırlık gibi hissediliyordu.

Bakışlarım, dizginleri sıkıca kavramış, yaralı ellerine, gerilmiş tendonlarına, solgunlaşmış eklemlerine kayıyor. Sonra gergin ön kollarına ve şişkin damarlarına bakıyorum; kalın bileklerine kadar inmek, parmaklarımı tendonlarının toplandığı yere kadar sokmak ve nabzını hissetmek istiyorum. Neredeyse karşı konulmaz, çılgın bir dürtü. Onun gözümün önünde sıçradığı görüntüsünü silmek ne kadar zor olsa da.

Yaratıcıların terk ettiği o iğneleri özümsemek.

Bakışlarımı ileriye dikiyorum. Gözlerime kar yağmasını engellemek için kapüşonumu daha da aşağı çekiyorum ve dilimi öyle derin ısırıyorum ki kan tadı alıyorum.

Söylemem gereken şeyler var. Boğazımı yakıp kavuran kelimeler. Nasıl başa çıkacağımı bilemediğim, yanma hissi veren korlar gibi duygular. Bu

yüzden içimde sessizce kaynayıp duruyorlar, aramızdaki sessizlik giderek yoğunlaşıyor.

Başımızın üzerindeki bulutların arasında gizlenmiş zirveleri olan sarp bir dağ sırtına doğru ilerliyoruz. Sisler, dünyayı yutmaya niyetli aç bir canavar gibi yamaçları pençeliyor.

Maell, sanki onun korumasına ihtiyaç duyuyormuş gibi Rygun'un kanatlarına daha da yaklaşıyor ve Pyrok ile Roan'ı görmemi engelliyor. Kaan'ın güçlü bedeni öne doğru itiliyor ve biz de büyük, dalgalanan seller halinde fırtınanın içine dalıyoruz—yukarı doğru tırmanıyoruz.

Yukarı.

Kaan ve eyer örtüsü arasında o kadar sıkışmıştım ki, açık gökyüzüne doğru fırlayana kadar tek görebildiğim şey kapüşonumun içiydi. Maell yükselen kuzey ışıklarına çığlık atarak kanatlarını açtı, güzel tüylerinden biriken kar tanelerini savurdu ve ergenlik sevinciyle coştu.

Pyrok, ona öyle bir şefkatle yaklaşıyor ki, bu benim içimde bir şeyler ısıtıyor.

Başlığımı geriye çekip etrafımızı tarıyorum, gözlerim uzaktaki güneş ışınlarıyla öpülmüş altın rengi bulutlara ve göz alabildiğince uzanan sivri dağ zirvelerine dikilmiş durumda. Ve tam olarak nerede olduğumuzu anlıyorum.

Burn ve Fade arasındaki sınıra yakın yerlerde, dağlar artık rüzgar ve yağmurun kırbaçlamalarıyla yuvarlaklaşmış değil, daha dik ve keskin bir hal almıştı. Anlatılanlara göre, bu dağlar, tıpkı kemiklerden et ayırır gibi, ağaçlarını avlayıp yiyip bitiren vahşi Moltenmaw'larla doluydu. Ağaçlar eskiden yuvalarını çok uzak olmayan Bhoggith'te kurarlardı.

Dağlara çoğu insan çok uzak durur... tabii ölüm isteği olanlar hariç. Ki benim kesinlikle yok.

"Güney yönüne çok mu fazla indik?"

Cevap yok.

Rygun uçuşunu dengeleyerek zirvelerin hemen üzerinden süzülürken ben de arkamı dönüp Kaan'a bakıyorum.

Ve hâlâ.

Gözlerinin etrafındaki deri… beni yere serdiği zamanki gibi çatlamış, çatlakların arasından ateş fışkırıyor. Rygun'un onunla hala bir şeyleri paylaştığının, onu bir şekilde desteklediğinin, belki de koruduğunun güçlü bir hatırlatıcısı.

Muhtemelen ikisi de.

Kaan'ın bakışları aşağıya kayıyor. Gözlerini kırpıyor ve yarık şeklindeki göz bebekleri yuvarlaklaşıyor, bazı çatlaklar kapanıyor, ancak irislerindeki ateş hâlâ şiddetle yanıyor.

Elini dizginlerden gevşetip belime yerleştirdi ve nazikçe kavradı. "İyi misin?"

HAYIR.

Bu güçlü, bağımsız erkeğin böylesine yıkılmış halini, ejderhası tarafından sessizce bir arada tutulurken görmek, içimde kan akmasına neden oluyor. Rygun'dan atlayıp Bothaim'e geri dönüp ciğerlerini parçalamak istiyorum. Bunun riske değmeyeceğine kendimi ikna etmeye çalışıyorum.

"Elbette," diye mırıldandım öne dönerek, yalan dilimin ta kendisiydi.

Kaan'ın kavrayışı sıkılaştı, sonra tamamen gevşedi, eli tekrar dizginlere doğru hareket etti ve sözler boğazımın arkasını yaktı, sanki dişlerimin ardında kafese kapatılmış ateşli canavarlar gibi.

Ama şimdi onları serbest bırakmanın doğru zamanı değil.

Kaan'ın ihtiyacı olan şey kendine odaklanmak. Onu iyileştirebileceğimiz güvenli bir yere ulaşana kadar kendi halinde kalmak.

Bunu aklımda tutarak, fırtınalı duygularımı buz gibi gölün yüzeyinin altına sıkıştırdığım bir kayanın etrafında büküyorum, biliyorum ki sonunda özgür kalacaklar. Şimdilik, daha sakin bir ruh haline geçiyorum ve Kaan'ın muazzam vücut ısısının beni endişe yerine huzurla doldurmasına izin veriyorum.

O burada.

O iyi.

Sağ salim kurtulduk.

Sonsuza dek uzanıyormuş gibi görünen zirvelerin üzerinden süzülüyoruz, kutup ışıkları gökyüzünde daha da uzaklaşıyor. Middae'ye doğru yavaşça ilerlerken, çok yakınımızdan gelen bir Moltenmaw'ın tiz çığlığı kalbimi durduruyor. Solumuzda bulutların çalkalandığını, sanki altlarında bir şey

hareket ediyormuş gibi olduğunu fark ettiğimde ise bu his daha da güçleniyor.

“Şu var—”

Yanımızda, bulutlar gibi altın rengine bürünmüş, güneş ışığıyla parıldayan tüylerinin uçlarını okşayan bir Moltenmaw beliriyor. Devasa kanatlarının arasında oturan binici, ejderhasının renkleriyle uyumlu, cilalı panelleri olan şık deri kıyafetler giymiş; duruşu güçlü ve kendinden emin.

Kadın geriye yaslanıp bize bakıyor ve Veya'ya şaşırtıcı derecede benziyor; aynı zengin ten rengine, aynı güzel yüz hatlarına ve kararlı çene yapısına sahip.

Saçlarına da aynı kahverengi boncuklar örülmüştü.

Yeşil gözleri, çıkık karnı ve ip gibi peşinden sürüklenen uzun, koyu kahverengi örgüsü olmasaydı, neredeyse tıpatıp aynı olurlardı.

Bizi takip etmemiz için işaret veriyor ve ejderhasını bulutların arasından aşağı doğru yönlendiriyor.

Kaan'ın bedeni bana bastırarak beni öne doğru itiyor. Rygun kanatlarını içeri çekip, şüpheli bir güven egzersizi gibi fırtınalı girdabın içine dalmadan önce aldığım tek uyarı bu.

Öyle bir hızla dalıyoruz ki, tenim yüz hatlarımda geriliyor, kar taneleri yanaklarımı yakıyor. Buluttan kurtulduğumuz anda Rygun kanatlarını açıyor. İki dağ sırası arasında sıkışmış geniş bir uçurumun üzerinden süzülürken, büyük Moltenmaw'ı takip ederken ve Maell'in çığlıkları arkamızdan gelirken, midem kasılıyor.

Hâlâ sola doğru eğilip midemdeki azıcık içeriği Rygun'un eyer örtüsünün kenarına boşaltma ve Kaan'ın keselerini kirletme dürtüsüyle mücadele ederken, aşağıdaki uçurumun üzerinde dalgalanan bir hava akımı fark ediyorum. Bu, bana Dhomm'daki Büyük Fırtına sırasında platformların üzerini örten kubbeleri hatırlatıyor.

Biraz daha aşağı iniyoruz ve geçerken tenimde bir basınç hissi oluşuyor, sanki bir baloncuk delmişiz gibi.

Uçurumun görüntüsü değişiyor. Renksiz ve cansız kayalık yamaçlardan, paralel dağ yamaçlarından filizlenmiş, buzlu kıyıları olan masmavi bir nehirle kesilmiş, süslü bir köprüyle birbirine bağlanmış canlı bir köye dönüşüyor.

Kar, mimariyi yumuşatan ağaçların üzerine serpilmiş, kıvrımlı dallardan beyaz ışık küreleri sarkıyor; ama beni asıl büyüleyen binalar. Kaan'ın beni buranın kuzeyindeki dağlarda götürdüğü eve benzeyen yüzlerce sivri çatılı

ev... ama bunlar rengarenk; her biri farklı bir tona boyanmış, pencereleri parçalanmış gökkuşakları gibi.

Enerjik Moltenmawlar, Maell'den daha küçük ve basit battaniyelerle bağlanmış halde, köyün üzerinde rastgele hareketler yaparak oynuyorlar.

Ergenler…

Peki neden bu kadar çok?

Altın rengi ışık huzmeleri bulutların arasından süzülerek, buzlu köyü bir hazine sandığı gibi parıldatıyor. Binaların düzleşmiş, iniş pistlerine benzeyen kısımlarını vurguluyor; çoğu ancak küçük bir ejderhayı taşıyabilecek büyüklükte.

Burası... Ejderha yetiştirmek için bir yer.

Nehrin batı tarafına, dağın üst kısımlarına oyulmuş ve petek gibi görünen tünellere doğru yükselirken, hala bu manzaraya hayran kalıyorum.

Pyrok ve Roan hâlâ kanatlarının arasında tünemişken, Maell eğilip kulübenin alt kısmına doğru dalış yapıyor; bu, itaatkâr veya genç canavarların tipik bir davranışı; en üstteki yuvaları daha baskın, daha koruyucu ejderhalara bırakıyor. Rygun'un diğer Moltenmaw'ı en yüksek iniş noktasına—en büyüğüne—doğru takip etmesi beni hiç şaşırtmadı; uçurumun içine kazılmış iki ayrı yuva. Aralarında, taştan bir araya toplanmış üç turuncu kule yükseliyor. Bir kulübe bekçisinin kulübesi, diye düşündüm; belki üç katlı ama yanlarında açılan iki yuva tarafından domine ediliyor.

Moltenmaw'ın ağırlığına rağmen, yumuşakça düşen bir tüyün zarafeti ve inceliğiyle yere iner. Rygun ise tam tersini yapar; bir kaya gibi yere düşer, dört pençesi de yere değdiği anda başını hızla çevirir, gözleri Kaan'a dikilir, burun delikleri genişler, dişleri görünür bir şekilde aralarında gergin bir iç tartışma yaşandığını düşündürür.

Her ne olursa olsun, muhtemelen Rygun'dan yana olurum.

"Neredeyiz?"

Kaan, Rygun'un dikenlerinden birine dizginleri dolarken, sırıtan ejderhasını görmezden geliyormuş gibi kulağıma fısıldadı: "Beluhn köyü. Burada güvendeyiz."

Biraz aceleci davrandım.

“Tam olarak ne kadar güvenli? ‘Vücudumda kaç bıçak taşıyorum’ ölçeğinde mi?”

Başımın tepesine bir öpücük kondurmadan önce kısa bir duraksama. "Yok canım, Ay Işığım."

Kaşlarımı çatarak etrafımızı daha dikkatli inceledim; Kaan bacağını uzatıp ipleri kavrarken, diğer binicinin karla kaplı çimenlerin üzerinde ilerlediğini fark ettim. Dişlerini sıkmış, gözlerini sımsıkı kapatmış bir şekilde hareketsiz kaldı. Etraflarındaki erimiş çatlakların hepsi pürüzsüzleşti—

Yok olmak.

Gözlerini tekrar açtığında, neredeyse normal görünüyorlar. Bunu, tutuşu gevşeyene kadar pek önemsemiyorum.

Rygun'un hırıltısına uyarak kayıyor, kalbim boğazıma geliyor ta ki yumruklarını tekrar iplere sıkıca kavrayana kadar. Sanki kendi kendineymiş gibi başını sallıyor, sonra her zamankinden çok daha yavaş bir tempoda aşağı iniyor, vücudunun her hareketi gergin.

Bacağımı uzatıp onları takip ettim, omzumu çevirip Kaan'ın yabancıyı kucakladığını gördüm. Son birkaç adımı da sıçrayarak atladım ve çömelerek yere indim, yaralı uyluğumda acı yankılanırken onlara doğru koştum. Kaan geriye doğru dönüp bana baktığında yavaşladım.

“Raeve, bu Siharna Farjór. Beluhn'un reisi.”

Siharna'nın yüzündeki tüm sıcaklık kayboldu.

Kaşlarını çattı, kısılmış gözleri benimle Kaan arasında gidip geldi, sonunda bana odaklandı. "Adın Raeve mi?"

"Doğru." Selam vermek için başımı eğdim.

“Bu ismi daha önce sadece iki kez duydum.” Kulağımdaki klipse bakıyor, sonra tekrar gözlerime bakıyor. “İkinci adınız ne?”

"Bir tane bile yok."

"Son?"

"Hatırlamıyor," diye hemen yanıtladı Kaan, elini Şefin omzuna koyarak. Başını hafifçe salladı.

Siharna'nın gözü seğirdi, dudakları sanki sorgusunun geri kalanını yutmaya çalışıyormuş gibi büzüldü. Boğazını temizledi, başını eğdi, uzun kirpiklerinin altından bana bakarken yumruğunu göğsüne koydu. "Pekala, Raeve. Seni köyümde ağırlamak bir onur."

Sıcak misafirperverliğinin karşılığı olarak ona kasaplık hizmetimi sunmak üzereydim ki, rüzgarın etkisiyle bir kıkırdama sesi duydum.

Dönüp baktığımda, güneşten daha parlak bir gülümsemeyle kulübe bekçisinin kulübesinin merdivenlerinden aşağıya doğru koşan genç bir yavru gördüm. Düzlüğe ulaştığında, sarı önlüğü ayak bileklerinin etrafında

savrulurken, kahverengi kıvırcık saçları zıplayarak karda hızla ilerledi. Devasa Sabersythe'ın her adımını izlediğinden habersiz gibiydi.

Bir peri kızı, nefes nefese, uzun gri saçları darmadağınık bir halde, onun peşinden koşuyor. Sanki çocuk küçük parmaklarını örgünün arasına sokmuş ve her yöne doğru çekiştirmiş gibi.

Siharna içini çekti, sonra ellerini hamile karnına koymuş Kaan'a baktı. "Çok üzgünüm. Seyahatlerinizden yorgun olduğunuzu biliyorum, ama siz gittikten beri burnunu pencere camına dayamış durumda. Biraz uyuyabilmesi için yanına bir yatak taşımak zorunda kaldık. Dört evrede ve bir Yaratıcı'nın protestosu gibi kulübe bekçisinin kulübesinden ayrılmayı reddetti."

"Özür dileme." Kaan bir dizini yere çöker ve genç kızın aceleyle yaklaşmasını yakalayarak onu göğsüne bastırır; bu, bacağının aslında güçsüz düştüğü gerçeğini gizlemek için neredeyse mükemmel bir bahanedir.

Neredeyse.

"Geri dönülecek bundan daha büyük bir hediye yok," diye mırıldandı, dağınık buklelerini yüzünden geriye doğru iterken, gülümsemesi sıcaktı.

Eşsiz.

Aralarında yumuşak sözler geçiyor ve bu manzarayı görünce kaburgalarımın arkasında bir şey alevleniyor. Nefes almayı zorlaştıran rahatsız edici bir ağrı. Tıpkı şuna çok benzeyen bir şey… tıpkı—

Üzüntü mü?

Her yerde sadece gülümsemeler görmek ne kadar garip bir duygu…

Siharna, Kaan'ı incelerken gözleri kısılıyor, duruşu geriliyor. "İyi misin?"

“Mükemmel,” diye mırıldandı, hâlâ gence gülümseyerek; yalan dudaklarından o kadar kolayca döküldü ki kaşlarım neredeyse yerinden fırladı. “Raeve, bu benim kuzenim Korie.”

Bu da benzerliği açıklıyor.

Siharna'nın kaşları daha da çatıldı.

Kadın Kaan'ın etrafında dolanarak işaret parmağıyla onu dürtüyor. Üç dürtüden sonra Kaan irkiliyor, sanki kadın yaralarından birini tıkamış gibi.

Siharna, Kaan'ın yakasını çekiştirip, aşağıya doğru bakıp anlamadığım bir dilde bir şeyler mırıldanırken, kanayan bacağımın üzerine yavaşça pelerinimi örtüyorum. Korie'yi kaldırıp, sanırım şişkin koruyucusuna veriyor. "Lütfen onu öğle uykusu için eve götürün," diyor, hâlâ Kaan'a sinsi

sinsi bakarak. "Yeğenimle biraz konuştuktan sonra yakında aşağı ineceğim."

Kaan başını öne eğdi.

Refakatçi, reverans yaparak Korie'yi Moltenmaw'ın yanından, uçuruma oyulmuş bir merdivene doğru taşır; bu sırada küçük çocuğun gürültülü itirazlarını susturmaya çalışır. Seslerini duymayacakları yere geldikleri anda Siharna, Kaan'ın omzuna tekrar dürter. "Bana bir daha yalan söylersen, Kaan Vaegor, seni boğarak morartırım."

Kuyu.

Kaan içini çekti, yumruğunu yere koydu ve ağırlığını öne vererek ayağa kalktı. "Korie'nin yaralandığımı bilmesini istemedim," diye kekeledi. "Zaten yeterince şey yaşadı..."

“Eğer onu tüylerle sararsam, bu dünyada asla hayatta kalamaz. Bu dünya onu öyle bir ezer ki, omurgasının, sesinin ve onu kullanma gücünün olduğunu unutur.”

Kaan sessiz bir teslimiyetle bakışlarını aşağı indiriyor ve burada bir ağırlık olduğunu fark ediyorum. Şeklini bilmediğim bir şey. "Özür dilerim. Varsayımlarda bulunmamalıydım."

Siharna elini savurarak tısladı. Sanki konuyu fiziksel olarak bir kenara itiyormuş gibi. "Sanırım arabanız geride kaldı?"

“Maalesef. Şunu yapmam gerekecek—”

“Rygun yuvadan fırladığı anda bir tarlakuşu gönderdim. Doğrusunu söylemek gerekirse, siz gittikten kısa bir süre sonra. Denesek de onu durduramazdık. Belli ki bir şeylerin ters gideceğini tahmin ediyordu ki”—yüzünü buruşturarak—“ikinizin de o pis, kanlı haline bakılırsa, öyle de olmuş. Bunlar ne? İğne mi?”

“Bir rahatsızlık.” Kaan kollarını kavuşturdu, muhtemelen ellerinin titrediğini gizlemeye çalışıyordu. Gözlerinin etrafındaki çatlaklar düzeldiğinden beri titriyordu. Çenesini kaldırdı. “Ne yazık ki, artık bu köy için bir yük oldum. Korkarım ki Üçlü Konsey, kafam bir mızrağın ucuna takılana kadar rahat durmayacak.”

Önce beni geçmeleri gerekecek.

Kaan'ın bakışları, patlayan bir volkanın tüm gücüyle bana doğru savruldu; gözleri alev alev yanıyor, çenesi kaskatı kesilmiş, göğsü ve kolları sanki savaş alanından yeni çıkmış gibi şişiyordu. Bu sırada Siharna da kaşlarını çatarak beni izliyordu.

Sözleri sesli söylediğimi fark edince bakışlarımı kaçırdım, parmak uçlarım o kadar kaşınıyordu ki Kaan'ın yaptığı şeyi aynen yapmak zorunda kaldım.

Kollarımı kavuşturacağım.

“Şey, benim gözetimimdeyken kafa kesme olayı olmayacak.” Siharna çenesini bana doğru uzattı. “Görünüşe göre onun da gözetimi altında olmayacak. Ay Tüyü'nü beklerken burada kalmanızdan memnuniyet duyarız.”

Onun Líri'den bahsettiğini fark edince kalbim sıkıştı... Bu, Kaan'ın şakasında bahsettiği köy demek oluyor.

"Kimsenin yanlışlıkla o yere denk gelmemesi için ek devriyeler görevlendireceğim."

Kaan minnetle başını eğdi. "Ortalığı karıştırmamak için, kiler bekçisinin kulübesindeki boş odalardan bazılarını kullanmaktan memnuniyet duyarız."

Siharna'nın yüzü bembeyaz oldu, Kaan'a sanki ona ölümcül bir yara açmış gibi ya da onu gücendirmiş gibi baktı; bu durumda bence gücendirme daha kötü olabilir.

"Küvecinin kulübesi mi?"

Yüzümü buruşturuyorum.

Başını sallayıp döndü ve kızının az önce büyük bir coşkuyla sürüklenerek aşağıya doğru geldiği yola doğru koştu. "Ya aile yuvasında bizimle kalacaksın ya da karda bir patikada," diye omzunun üzerinden seslendi. "Seçim senin!"

Kaan'ın haklı olduğuna karar verdim. Burada güvendeyiz.

Hiç kimse Şefin yanından geçemez, geçseler bile pişman olacaklarından eminim.

Farklı inleri birbirine bağlayan dik merdivenlerden aşağı inerken Kaan'ın iki adım gerisinde kalıyorum, geniş omuzlarının her iniş çıkışını, her el sıkışmasını ve botunun her sürtünme sesini, sinsice bakan bir canavar gibi takip ediyorum.

Onun bakıcının kulübesinde kalmak istemesinin sebebinin, ortalığı karıştırmaktan ziyade, Rygun'un saklandığı yuvaya çok yakın olmasıyla ilgili olabileceğini fark ediyorum. Bu, göğsümde ejderha alevi gibi bir darbeyle yeniden alevlenen huzursuz enerjiyi yatıştırmaya yetmiyor. Beyaz Runi cübbesinin arkasındaki kanlı delikler de öyle. Defalarca saydığım delikler...

Beş.

Bana ait olan beş demir iğneyi aldı.

Yolun yarısına geldiğimizde Kaan, sanki denge arıyormuş gibi elini girintili çıkıntılı duvarda gezdirmeye başladı. Bir anlık sendelemesiyle uçurumdan aşağı yuvarlanacağından emin olarak, yanına yaklaştım ve eyer çantasının kayışına uzandım—

Deri gıcırdayana kadar sıkıca kavradı, sonra onu kaldırıp omzuna attı. "Bunu yapmama izin vermem için ölmüş olmam gerekir," diye homurdandı arkasına bile bakmadan. "Ölmüş olsam bile, onu soğuk ve sert elimden zorla alırdın."

Tüylerim diken diken oldu, dişlerimin arasından hava çektim.

İnatçı erkek.

Roan ve Pyrok'u Maell'in saklandığı alt mağaradan alıyoruz, sonra köye giriyoruz; merdivenler daha az dik ve iki kat daha geniş, karla kaplı ve ışık küreleriyle beneklenmiş kıvrımlı ağaçlarla çevrili. Ve patikaların hemen dışında, minyatür taş kalelere benzeyen, renkli pencereleri aydınlatılmış, bacalarından baharatlı dumanlar yükselen, havayı bir eczane gibi tatlandıran canlı evler var.

Siharna duraksıyor, öne doğru eğiliyor ve elini solumuzdaki yüksek duvara dayayarak burnundan nefes alıp ağzından yavaşça nefes verirken yol açılıyor.

Kaan aniden bir ısı dalgası yayarak doğruldu. Pyrok'u yana itti ve Siharna'nın omzuna doğru uzanarak ilerledi.

"Sorun değil," diye dişlerini sıkarak elini kaldırdı. "Sen ayakta duramayacak haldeyken bile eyer çantalarını taşıyabiliyorsan, ben de kendimi rahatlıkla taşıyabilirim."

Bu durum neredeyse diz çökmeme yetecek kadar sinir bozucu.

Boğazını temizleyip hızla ilerlemeye başladı, yürüyüşünün ritmi o kadar keskindi ki örgüsü bile savruluyordu. "Yedi döngü sonra doğacak ve şimdiden kendini belli ediyor. Yaratıcılar onun beni de sınayacağını biliyor."

Pyrok, Kaan'a yan gözle bakarak kıkırdadı. "Eğer anlamadıysan, bu sana yönelikti."

Kaan homurdanarak, alev alev yanan gözleriyle bana kısa bir bakış attıktan sonra ilerlemeye devam etti.

Yolun kıvrımını takip ederek, metal parmaklıkların çaprazlamasına üzerine serilmiş, birbirine sokulmuş Moltenmaw'ları andıran taştan oyulmuş bir kemere ulaşıyoruz. İki taraftaki muhafızlar kalın tahta sopaları yere vuruyor. Yumruklarını göğüslerine bastırarak, "Hagh, aten dah!" diye bağırıyorlar.

Demir çubuklar yavaş, sarsıntılı bir şekilde, tıpkı genişleyen bir çene gibi açılıyor. Bu bana başka şeyleri hatırlatıyor...

Boynumu kütletiyorum, içimdeki kırık parçayı yatıştıramıyorum; sanki kükürt dolu bir savaş meydanına adım atmak üzereymişim gibi hissediyorum. Vicdanımı yanmış et ve çökmüş kafataslarından oluşan kanlı bir ezmeye dönüştürüyorum.

Siharna geçip giderken Kaan da onu takip etmek için hareket ediyor. Bunun bir tuzak olup olmadığını kendi gözlerimle görmek istediğim için, yavaşça yanından geçiyorum.

Kaan'ın kaşlarını çatarak yaptığı incelemeyi görmezden gelerek, birbirine yakın, renkli bir yapboz gibi dizilmiş sayısız binanın bulunduğu, her kanadı kendine özgü bir karaktere sahip, karla kaplı bir avluya doğru ilerliyorum.

Kapının demir parmaklıkları ağır bir gürültüyle kapanarak bizi içeride hapsetti.

Başımı hızla çevirdim, elim bıçağın kabzasına doğru seğiriyordu. Kaan tenime batacak kadar yaklaştığında hırladığımı ancak o zaman fark ettim.

“Güvendeyiz, Moonbeam.” Sıcak, boğuk sesi kulağımı okşadı. “Silahlara gerek yok dediğimde ciddiydim. Burası huzurlu bir yer.”

Ağzımı açtığım anda boğazımdan gereksiz sözlerin fışkıracağından emin olduğum için cevap vermiyorum. Ama saygıdan dolayı, hançer dolu kılıfımdan elimi kaldırıyorum ve Siharna'nın pencereleri sıcak bir ışıkla aydınlanmış sarı tonlu bir binaya doğru sendelemesini izliyorum.

"Bu taraftan," diye sesleniyor arkasına bakmadan.

Kaan yanımdan geçerken bana hafifçe dokundu; buz gibi vücuduma ateş değdi. Dokunuşunu iliklerime kadar hissettim, dişlerimi sıkarak cübbesindeki kanlı delikleri tekrar inceledim.

Siharna, arkamızdaki en kuzey ucunda bulunan, zarifçe şekillendirilmiş ve yarısı sarımsı bir sarmaşıkla kaplı, büyük pencereleri tozlu renklerin bir karışımı olan küçük, yosunlu bir binayı işaret ederek, "Yeşil kanatta kalabilirsiniz," diyor. "Kardeşim, Yaratıcılar ruhunu kucaklıyor, başka türlüsünü istemezdi."

… Acaba Kaan’ın mah’ından mı bahsediyor?

Tekrar ileriye baktığımda, Kaan'ın hareketlerinin eskisinden daha sert olduğunu fark ediyorum. Sanki omuzlarına büyük bir şey yerleşmiş ve pençelerini derine saplamış gibi.

"Mavi renk de ücretsiz ve Pyrok ile Roan için uygun," diye devam ediyor, geniş bir merdivenden kemerli bir girişe doğru ilerlerken, sonraki sözleri zorlanmış bir şekilde. "Ancak ikisinde de o iğneleri çıkarmak ve yaraları kapatmak için ihtiyacınız olan malzemeler yok."

Bir gardiyan, kaşları çatık bir şekilde Siharna'nın geçişini izlerken kapıyı ardına kadar açıyor. Sebze çorbası gibi kokan lezzetli bir aromayla sarılıp sarmalanmış bir halde, Kaan'ın beni götürdüğü dağ evini anımsatan, ancak daha düz hatlara ve daha sıcak tonlarda döşenmiş, yüksek tavanlı bir odaya giriyoruz. Ancak Korie'nin çığlıklarının duvarlardan yankılanmasıyla pek bir şey algılayamıyoruz. Sanki göğsüme bir enstrüman gerilmiş gibi, her çığlık sert bir çekiş gibi geliyor bana.

Ayaklarım hareketsiz, bakışlarım ise kıvrımlı ahşap ve taştan bir korkuluğun ardında yarı gizlenmiş bir asma kata çıkan merdivenlere kayıyor. Korie'nin çığlıklarının kaynağı orası.

Birdenbire hareket etmek, düşünmek veya nefes almak zorlaşıyor, her içgüdüm tetikte, kulaklarım Korie'nin bakıcısının onu uyutmaya çalışırken çıkardığı sesleri algılamak için seğiriyor... ama işe yaramıyor gibi görünüyor.

Siharna, merdivenlerin altındaki ahşap kapıya doğru yöneldi ve kapıyı ardına kadar açarak, bir depolama dolabı gibi görünen yere işaret etti. "Roan, buyur," dedi, bakışları ara kata dikilmiş, diğer eli şişkin karnının altında. "Orada biraz kurutulmuş et de var. Ve ballı meyve kavanozları. Yerleştikten sonra diğer erzakları da göndereceğim."

Roan, dolaba doğru topallayarak ilerledi, içeri girmeden önce başını eğdi ve eşyaları karıştırmaya başladı.

Siharna duvardaki kancadan eski püskü bir sepeti alıp uzattı ve yanımda duran Pyrok'a baktı. "Ona yardım eder misin? Kardeşin neredeyse yeğenimden daha kötü durumda, sen ise..."

“Maalesef ayığım,” diye mırıldandı Pyrok, bana göz kırparak yavaşça ilerlerken. Sepeti kaptı ve kapının arkasından baktı. “İçinde beni iyileştirecek bir şey var mı?”

Korie'nin ağlamaları şiddetlenince gözlerini sıkıca kapatan Siharna, "Yeterince yaratıcıysan," diye mırıldandı.

"İyi mi?"

Kaan'ın derin, gür sesini duyduğumda, binaya adım attığından beri hiç kıpırdamadığını fark ettim... hâlâ merdivenlerin dibinde, omzuna astığı eyer çantasıyla, ara kata bakıyordu. Rygun'un tepesine tırmanıp şehre alev püskürtmesini emrettiğinden beri olduğundan daha sakin görünüyordu.

“Ne yazık ki, bu bizim yeni normalimiz,” diyor Siharna sıkıca kapalı dudaklarının arasından, kelimeleri zorlanarak. Sanki derin ve acıyan bir yerden çekilmiş kıymıklar gibi. “Büyükbabası onu doğduğu günden beri uyutmak için şarkılar söylüyordu. Onun yokluğuna henüz alışamadı.”

Son iki kelime beni o kadar derinden etkiledi ki, bir an kalbimin durduğunu sandım.

Siharna duruşunu düzelterek karnının yan tarafına derin çizgiler çizerek masaj yapıyor. "Bertha, Zior gibi nazik bir dokunuşa sahip. Korie'yi yere indirmede en başarılı olan o, ama Korie yine de boğulana, gözleri gözyaşlarından şişene kadar mücadele ediyor."

Odaya ağır bir hava çöküyor, her nefes alışı ağır geliyor.

Çalındı.

"Hangi şarkı?"

“‘Yükselen Yıldızın Melodisi’ onun en sevdiği şarkıydı. O, şarkının ikinci nakaratına kadar bile dayanamazdı, sonra uyuyakalırdı.” Siharna'nın yüz ifadesi biraz yumuşadı, çenesi düştü, bakışları karnına indi, sonraki sözleri daha kısık bir sesle çıktı. “Keşke şişeye doldurabilseydim…”

O sert mizaçlı Şef'i ilk gördüğümden beri ilk defa, onda hassas bir kırılganlık belirtisi görüyorum. Bakması zor bir şey bu; bakışlarım elinin durduğu yere kayıyor ve ilk defa onun bütünlüğünü doğru dürüst gözlemliyorum.

Bilinmeyen nedenlerden dolayı, buna bakmak daha zor, daha rahatsız edici; içimde çökmüş bir parça derinden sarsıldı.

Burada bulunarak, dinleyerek bir nevi rahatsızlık veriyormuş gibi hissederek, yerdeki kalın sicim halıya bakıyorum ve kıvrılmış liflerinde aniden bir ilgi uyandıran bir şey buluyorum.

Kaan sırt çantasını yere bırakır. "Deneyebilir miyim?"

Nefesim kesiliyor.

Üç küçük kelime, ama beni sarsıyorlar. Beni soyup, içten dışa çeviriyorlar, ta ki kalbim açıkta kalana kadar.

Tamamen savunmasız.

Siharna yanağından bir damla gözyaşını silmeden önce kısa bir sessizlik oldu. "Elbette. Sadece— Bir şey alayım." Kemerli bir kapıdan geçerek, Kaan'ın Dhomm'daki aletine benzer, ancak beyaz ağaçtan yapılmış büyük bir aletle geri döndü.

Ona bakmak… canımı acıtıyor. Sanki kaburgalarımdan birine bir kanca saplanmış ve çekiyor gibi. Nedenini bilmiyorum, Kaan'ın parmaklarının o karanlık tellerden bir melodi çalmasını izlemek için birdenbire neden bu kadar can attığımı da anlayamıyorum.

Siharna'yı temkinli gözlerle izleyen Kaan, "Zior'un lavtası," diye mırıldanıyor.

“Evet.” Elindekini uzatıyor. “Onun için oynardı. Ben hiç öğrenmedim.”

Kaan tereddüt etti, elleri yanlarında ağırlaşmış görünüyordu. "Bunu o zamandan beri kimse oynadı mı?"

Korie, omurgamı bükebilecek kadar tiz bir çığlık daha attı.

Siharna aleti Kaan'ın göğsüne bastırıp bırakır, Kaan'ın eli aletin boynunu kavrar, Siharna ise acı içinde sendeleyerek odadan dışarı fırlar.

Kaan, kanla kaplı elindeki lavtaya bakarak heykel gibi hareketsiz duruyor. Sanki konuşacakmış gibi ağzını açıyor, sonra dişlerini sıkıyor ve acısına rağmen metanetli bir sessizlikle merdivenlerden yukarı çıkıyor.

Uyumsuzluğa rağmen sakinliğini korudu. Ölüm.

Dünyanın yarısının yükü yaralı omuzlarında olmasına rağmen, küçük bir kızı uyutmak için şarkı söylemek üzere.

Ve bu erkeğe aşık olmamanın bir seçenek olduğuna nasıl inandığıma hayret ediyorum. Kendimi onun etkisinden nasıl kurtarabileceğime nasıl inandım?

O, asma kata ulaşıyor ve Korie ağlamaya devam ederken görüş alanımın dışına çıkıyor. Pyrok ve Roan dolabı karıştırmaya devam ederken, sessizce tartışıyorlar; ben ise kapının yanında durup yere, duvarlara bakıyorum. Ellerimle, ayaklarımla... ne yapacağımı bilemiyorum.

Ve sonra Kaan çalmaya başlıyor. Yukarıdan süzülen, kalbimin yıpranmış tellerini titreten, beni derinden sarsan yavaş, narin bir melodi. İçimde bir şeylerin gıcırdamasına, inlemesine ve—

Vardiya.

Ayaklarım kendiliğinden hareket ediyor. Merdivenlerden yukarı, sade asma kattan geçerek, Korie'nin perişan kılıklı koruyucusunun yanından geçiyorum; yollarımız kesiştiğinde koruyucu başını öne eğiyor.

Açık bir kapıdan içeriye dolan sıcak ışık seline doğru ilerlerken, elimi kapı çerçevesine koyup içeriye, sarı tonlarla bezenmiş, özenle döşenmiş bir odaya göz attım; tavandan sarkan küçük el yapımı Moltenmaw heykelleri ve demetlenmiş ay figürleri dikkat çekiyordu. Ve güzelce oyulmuş bir yatak başlığının ihtişamının altında, Korie krem rengi bir yorganın içine kıvrılmış, başparmağını ağzına sokmuş, nefes nefese hıçkırarak ağlıyordu; büyük yeşil gözlerinin etrafındaki deri gözyaşlarından kızarmıştı.

Bakışlarını takip edebilmek için biraz yer değiştirdim. Kaan'ı yerde, bir bacağı uzatılmış, kaşları çatık, dağınık saç tutamları güçlü yüz hatlarını çerçevelemiş, çektiği acıya rağmen sırtı duvara yaslanmış halde gördüm. Kanlı bir savaş alanından oyulmuş ve bu yumuşak renkler ve şekillerden oluşan küçük odaya yerleştirilmiş güçlü bir savaşçı, değerli aleti sanki kendi kalbi atıyormuş gibi kucaklıyordu.

Tuhaf bir aşinalık hissi göğüs kafesimin içini kemiriyor, her şeyi boğazımın arkasına doğru itiyor. Sanki daha önce gördüğüm ama ne zaman ve nerede gördüğümü hatırlayamadığım bir tabloya bakıyorum. Sadece gördüğümü biliyorum.

Yukarı bakıyor.

Bakışlarımız çarpışan yıldızların gücüyle buluşuyor… sonra ağzını açıp şarkı söylüyor. Daha önce hiç duymadığım kadar güçlü bir bariton. Bulder'ın sesinin derinliğini ve sağlamlığını taşıyor, ruhun derinliklerine işleyen bir hüzünle yumuşamış.

Çiğ.

Acı verici derecede güzel.

Tüylerim diken diken oldu, gözlerim yandı. Vücudumdaki her kas, tıpkı bir parşömen kuşu gibi şişmiş kalbimin etrafına büzülüp kıvrılmak için can atıyordu. Bu his, bakışlarımı kaçırıp Korie'ye bir ejderhanın yumurtalarını korur gibi şefkatle baktığında daha da yoğunlaştı.

Bakışlarım küçük kıza kayıyor, nefesleri derinleşiyor, göz kırpmaları yavaşlıyor. Yüzündeki tüm hüzün kaybolmuş. Ve bilinmeyen bir nedenden dolayı, her şey birdenbire...

Acıtmak.

Görüntünün tamamı acı veriyor.

Ondan uzaklaşıp, hızlı ve sessiz adımlarla merdivenlerden aşağı iniyorum; kaşları çatık Pyrok'un elinde şüpheli şişelerle dolu bir sepet var. Bir sonraki nefesimi almadan ön kapıdan çıkıyorum, ciğerlerimi soğuk bir nefesle dolduruyorum ama bu göğsümdeki artan baskıyı hafifletmiyor. Öyle bir baskı ki—

Diğerim.

Bok.

Avlunun karşısına doğru hızla koşuyorum. İçimde bir şeyler birbirine çarpmaya başlayınca, bir şeyler gevşeyince, muhafızlara beni dışarı çıkarmalarını emrediyorum.

Şu anda üzerime doğru gelen her neyse, bunun yarattığı artan basınçla birlikte panik de yükseliyor.

"Yaratıcılar," diye mırıldanıyorum, botumu yere vurarak, o parmaklıkların kuzey ışıklarından daha yavaş yükselişini izliyorum. Bu muhafızların yakında Ötekilerin yemeği olacağına neredeyse ikna olmuş durumdayım.

Belki de içime bakmazsam, o da ait olduğu yerde kalır?

Dişlerimi sıkıyorum ve gidonlar yere düşüp yuvarlanmama yetecek kadar sertleşene kadar kısa, keskin dönüşlerle ileri geri yürüyorum. Ve hızla depar atıyorum, engebeli merdivenleri ikişer ikişer tırmanıyorum, karla kaplı

ağaçların kafesini tam aştığımda, buz gölümün parçalanmasının çatırtı ve şırıltı sesleriyle birlikte o basınç patlıyor—

Ama diğer eşim gelmiyor.

Bunun yerine, bir anın büyüsüne kapıldım.

Bir anı—

Parmaklarımı Kaan'ın çarşaflarında, yastığında gezdiriyorum. Güzel lavtasının tellerini nazikçe tıngırdatıyorum; bariton melodisi beni onun sesine, varlığına duyduğum özleme sürüklüyor…

O.

Yutkunuyorum, elimde ağır ağır tuttuğum tarlakuşunun titreyen kavrayışını sıkılaştırıyorum. Her kıvrımını kendim, doğru bir şekilde, özenle ve titizlikle yerine oturtmuş olmama rağmen, özgürlük için çırpınmıyor. Mesajın kendisinde bulunmayan tüm sevgiyle, özenle ve hassasiyetle.

Belki de tarlakuşu onu serbest bırakmak istemediğimi biliyordur. Kaan'ın içindeki kelimeleri okuması için.

Gökyüzündeki yıldız sayısından daha fazla "Seni seviyorum" yazmalı. Ona şunu söylemeli ki, o...

HAYIR.

Onu koruyabileceğim tek yol bu. Hayatta kalmasını sağlayabileceğim tek yol bu.

Gözlerimi lavtadan ayırıp cebimden Kaan'ın málmr'ını çıkarırken teller hâlâ tuhaf bir sesle titreşiyordu. Değerli oymayı yastığının üzerine koymadan önce son bir kez daha incelemeye bile cesaret edemiyordum.

Tarlakuşu düşürdüm ve döndüm, kanat çırpan parşömen kanatlarının sesi kalbimi çınlattı. Bir acı dalgası ve sonra… hiçlik.

Sanki organ pes etmiş gibi.

Belki de bir daha asla bir şey hissetmeyeceğim.

Belki de bunu hak etmiyorum—

İnliyorum, nefeslerim hızlanıp duruyor, başım dönüyor.

Yoksa dönen dünya mı?

Yere yığılıp sırtımı taş kayaya çarptım, parmaklarımı kara saplayarak ciğerlerimi daha uzun ve derin kasılmalara zorladım. Burnumdan içeri,

ağzımdan dışarı.

Tekrarlamak.

Her nefes alışımda, göğüs kafesimi genişletmeye, anıyı ve istikrarsız duyguların yoğunluğunu yutacak kadar yer açmaya odaklanıyorum. Ama her zorladığımda, kayıp gidiyor. Tıpkı parmaklarımın arasından akan çamur gibi.

O kahrolası gözyaşı taşı için suçluyum. Rayne'in kasvetli dilinin vücuduma sızıp, daha önce mükemmel derecede sert olan, mükemmel derecede istikrarlı olan yanlarımı yumuşattığı için suçluyum.

Mükemmel bir şekilde, güvenli bir biçimde yerleştirilmiş.

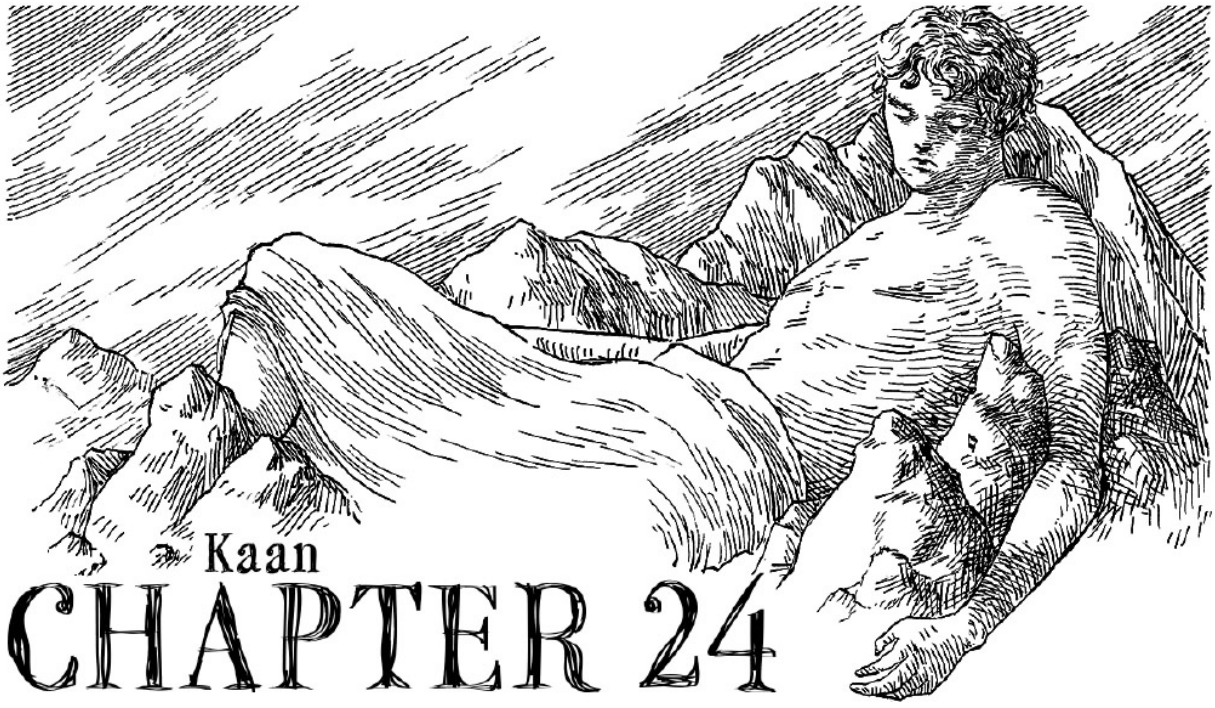
Gölümü suçluyorum, geçmişten gelen bu son saldırıdan önceki halinden birkaç metre daha alçaldı şimdi. Sanki yavaş yavaş kuruyor ve her şeyin daha fazlasını ortaya çıkarıyor...

Pelerinimin cebine uzanıp parmaklarımı Kaan'ın málmr'ının etrafına doladım ve sıktım. Diğer varlığımın ininde hâlâ etrafa saçılmış olan birçok ağırlığın acı verici bir şekilde farkındaydım; bu anı sadece bir çakıl taşıydı.

Yıldızlarla dolu bir gökyüzünde tek bir nokta.

Ömrümün geri kalanında görmezden gelmeyi planladığım anılar, ama belki de bu sadece bir hayaldi...

Belki de Elluin'in en büyük hataları beni rahatsız etmeye mahkumdur. Yükselip beni morartana kadar dövecek, ta ki soğuk ve nasırlı kalbimi ele geçiren erkeğe layık ve güçlü olana kadar.

Kaan

CHAPTER 24

Pyrok ve Roan, karların arasında bıraktığım çukurlu izlerimi takip ederek avlunun karşısına doğru geliyorlar, karın gıcırtısından zar zor duyabildiğim sözlü atışmalar yapıyorlar.

Yeşil kanadın sağlam merdivenlerinden yukarı çıkıp, süslü saçaklardan sarkan ışık küresinin serin aydınlığına doğru ilerliyorum, çantamı bırakıyorum ve biraz kar toplamak için çömeliyorum. Avuç içlerime neredeyse nasırlaşmış kan ve kiri temizlemek için kullanıyorum, Mah'ın yerini aldığım canlarla kirletmek istemiyorum.

Ellerim çoktan temizlenmişti ki kendimi yeterince toparlayıp kolu çevirebileyim... Kapıyı menteşelerinin gıcırtısı eşliğinde hafifçe araladım. Kalbim boğazımda, çantamı kaptım ve antreye girdim, Mah'ın ninni kokusunun uzaktan hafifçe tatlandırdığı bayat havayı soludum.

Sanırım duvarlar sonunda onu unutuyor. Bu, sırtımdaki şu lanet olası iğnelerden daha çok acıtıyor.

Boğazımı temizleyip çantamı yere koydum ve etrafa baktım; yerleşim planı, Bulder'dan Mah'ı ovalara daha yakın bir yere inşa etmesini istediğim eve benziyordu. Tabii ki, bu evi kopyalamıştım çünkü Mah ne zaman gelse kendini evinde gibi hissetmesini istiyordum.

Tıpkı gerçek evi gibi.

Onun o kapıdan ilk kez içeri adım atışını, yamuk sahte eserime bakışlarını hatırladıkça gülümsüyorum. Kekemeliğim nihayet geçtikten sonra duvarları düzeltmesi için yalvardığımda bana hırlamasını, sanki bir kucaklama tehdidi altındaymışım gibi, hatırladıkça da gülümsüyorum. Aslında tek yapabildikleri sizi ölümüne kucaklamak olduğu düşünüldüğünde, bu çok sevimli bir durum.

O evi çok seviyordu. Ama bu, benim evimin bunun yanında bir ejderha pisliği yığını olduğu gerçeğini değiştirmiyor; şarkı kusursuzca söylenmiş.

Çömeldim, Rygun'un alevi hala damarlarımda gümbür gümbür yanarken, elimi yerdeki oyulmuş desenlerin üzerinde gezdirdim—ejderhalar, çiçekler ve sarmaşıklar manzarası. Mah'ın yumuşak ve sevgi dolu kalbine mükemmel bir övgü, beni dünyaya getiren canavarla birleşmeden çok önce onun tarafından kazınmış.

Bir Sabersythe çiçeğini kucaklayan bir çiçeğin şeklini takip ederken gülümsemem soluyor…

Onun yokluğu, saflığıyla bezenmiş bu duvarların içinde daha da belirgin. Pah'ın keskin kenarlarını yumuşatabileceğini düşünen, şefkatli, ilgili ruh; ahlaki farklılıklarına rağmen ona karşı konulmaz bir çekim duyuyordu. Ama merak ediyorum...

Eğer çocuklarının dünyaya, ben de dahil olmak üzere, vereceği zararı bilseydi, aynı yolu mu seçerdi? Onun elini mi reddederdi? Çok sevdiği bu dağların arasında mı kalırdı?

Yaşadı mı?

Düşüncelerimi bastırıp doğruldum, elimi duvara yasladım ve botlarımı çıkarmaya başladım; tam o sırada Pyrok ve Roan, dirsekleri dışarıda, hâlâ kısık sesle tartışarak, kapı üzerlerine kapanacakmış gibi kapıdan içeri girdiler.

Sonunda içeri girmeyi başaran Roan, Pyrok'un yedek botlarından ayaklarını kolayca kaldırıp alçak sandalyenin yanından mutfak tezgahına doğru ilerledi. Cübbesinin cebinden malzemeleri boşaltmaya başladı, bir yaydan daha gergin görünüyordu. "Şey... acaba kitabı alıp kaçmış olabilir mi?"

“Muhtemelen,” diye mırıldandı Pyrok, körü körüne çizmelerini çıkarırken sepetinin içindekileri karıştırıyordu; bir orduyu komaya sokacak kadar çok içki şişesi vardı. Oturacağı yere doğru ağır adımlarla ilerledi ve kendini bıraktı, hâlâ seçeneklerini değerlendiriyordu. “Merdivenlerden

inerken gözlerinde garip bir ifade vardı. Sanki bir şeyden kaçıyormuş gibiydi.”

Doğru.

En deneyimli mavi boncuk bile Raeve'in karınca yuvasında yaptığını yapıp da bir nebze de olsa boyun incinmesinden kurtulamazdı. O kadar uzun süre dayanabilmesi tam bir mucize.

Bir gün mutlaka çatlaklarını görmeme izin verecek. O zamana kadar, kesik kesik nefeslerine ve çatık kaşlarına doyasıya bakacağım. Yüz hatlarını kapatmadan önce gözlerinin hafifçe açılmasına. Aklına bir şey geldiğinde havayı geren o ağır sessizliğe.

“Evet, sanırım gitti. Değerli kitabınla birlikte,” diye devam etti Pyrok, bir şişenin mantarını açıp bir yudum içti, sonraki sözleri tıslayarak çıktı. “Böyle bir pislik hırsız olup da mahkum edilmenin dersini alacaksın.”

Roan dişlerini sıkarak inlerken içimden bir ah çektim. "Son kez söylüyorum, çalmaya çalışmıyordum. Sadece şuna bak. Okuma yazma bilip bilmediğinden bile emin olmadığım için, bundan hoşlanacağını sanmıyorum."

“Gayet iyi okuyabiliyorum. Sadece varoluşumu, boş zamanlarını oburca yaşamlarını uzatmak için ejderha kanı taşı parçalarını çiğneyerek geçiren tozlu yaşlı heriflerin karalama sözlerine dayandırmanın bir anlamını göremiyorum,” diye mırıldandı Pyrok, bir yudum daha alıp yutmadan önce. “Ve sana bu şişenin içeriğine güvendiğim kadar güveniyorum.” Bir gözünü kapatıp şişenin ağzına baktı. “Ejderha idrarı gibi tadı var.”

Kahretsin, çok uzun günler olacak.

"Geri dönecek," diye mırıldanıyorum, sabahlığımı duvardaki askıya asarken. "Kitapla birlikte. Yaklaşan düşmelerden sağlayabileceği koruma göz önüne alındığında, ne kadar önemli olduğunu biliyor."

Roan, tamir tezgahıyla uğraşırken ve kardeşine göz ucuyla bakarken sessizlik hakim oluyor. Hâlâ ince uçlu aletleri ısıtması, tentür ve merhemler hazırlaması ve kirli ellerini dezenfekte etmesi gerekiyor.

Her şey zaman alır.

Artık güvende olduğuma göre Rygun'un gücünü kabul etmeye devam etmenin hiçbir onuru yok, ama eğer koparılıp şekillendirilmeyi beklerken onu dışlarsam, uykuya dalmak için merdivenlerden yukarı çıkmamda Pyrok'a güvenmek zorunda kalacağım neredeyse kesin.

Şimdi elinde ateş topuyla oynayan ve hâlâ şişeden yudum alan adama bakıyorum. Tek bir yanlış sözle kendini bir meşaleye dönüştürebilir.

Zaten yeterince hırpalanmış ve bitkin haldeydim, kardeşlerin yanından geçip çantamı kaptım ve merdivenlere doğru yöneldim; Rygun'un bana aşıladığı tüm o alevi, azmi ve cesareti, ayağım en üst sahanlığa değdiği anda bastırdım. Sonra da kalan tüm gücümü kullanarak bir duvara çarptım.

Öylesine yüksek sesle kükrüyor ki pencereler titriyor, öfkesi vadinin her tarafını dolduruyor, sanki yakındaki bir yanardağ zirvesini patlatmış gibi.

Dengemi kaybedip çantayı tutuşumu yitirmeme ve o kadar sendelememe rağmen, omzum duvara çarpsa da, içimden 'Dath doon ah,' diye geçirdim. 'Dath doon ah, Rygun.'

İyiyiz.

Görüş alanımın kenarında karanlık çöküyor, yorgunluk başıma tahta bir kalas gibi çarpıyor. Bu yorgunluk, bir şekilde, tenimde ve kemiğimde oluşan acı verici batmaları, her nefes alışımda batmakta olan iğne batmalarını bile gölgede bırakıyor.

“Kahrolası kan rünü,” diye mırıldanarak koridordan geçip pencereden içeri süzülen renkli ışık huzmeleriyle dolu ana odaya girdim. Arka duvara yaslanmış büyük dört direkli yatak beni çağırıyordu, ama o kalın, kahverengi kürklere değdiğim an muhtemelen komaya girerdim.

Rygun tekrar kükredi, öfkesi iç duvarımı paramparça ederken ben de sendeleyerek büyük cumbalı pencereye doğru ilerledim. Altındaki taş masa ve sandalyeler o kadar süslüydü ki, kırılmalarından korkuyordum; sandalyelerden birinin ağırlığımı taşımadan parçalanmaması beni rahatlattı.

Gözlerim giderek kararkça zaman da bulanıklaşıyor, binlerce kar tanesinin gölgeleri beni bilinçsiz bir trans haline sürüklüyor.

Çenem iki kez göğsüme çarptıktan sonra Roan, Pyrok'un tamir malzemeleriyle dolu sepetiyle odaya topallayarak girdi. Pyrok da omzuna astığı çantamla, bir kolunda üç şişe, diğerinde bir kupayla arkasından geldi. "Partiyi buraya mı taşıyorsunuz?"

Gözlerimi zar zor açık tutarak homurdanıyorum, o da çantamı paletin yanına fırlatıyor, yanındaki sandalyeye oturuyor ve masayı eşyalarıyla doldurmaya başlıyor.

"Çok kötü görünüyorsun."

Mantıklı. Kendimi berbat hissediyorum.

Pyrok cebinden bir parça kurutulmuş et çıkarıp yüzüme doğru salladı. Onu savuşturmak için enerjimi topladım, içindekileri yiyecek kadar aç değildim.

"Senin kaybın," diyor, dişlerini geçirerek şişenin mantarını tek eliyle çıkarmaya çalışırken.

"Katılmıyorum."

Roan malzemelerini yere serdi, sonra tuvalete gitti ve yanıma bir kase su koyup bıraktı; bugün ateşe maruz kalmış biri için fazlaca sakin bir tavır sergiliyordu.

"Önce kendi yaralarınla ilgilen, Roan. Beni kazımak istiyorsan gücüne ihtiyacın olacak."

Burnumun dibine çürük yumurta gibi kokan ve neredeyse midemi bulandıran, kahverengi, düz, buruşuk ve biraz tüylü bir şey salladı; bu, burnuma yediğim bir yumruk kadar etkili bir şekilde beni kendime getirdi. "Maell'in sırtına bindiğimden beri acımı boşaltıyorum," dedi, çatlak gözlüklerinin ardından bana bakarak. Sanki gözlerimde hâlâ bir tanıma belirtisi olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi. "O, parşömen tarlakuşu kadar dengesiz. İki kere bayılacak gibi oldum."

"Nankör herif," diye homurdandı Pyrok ağzı dolu bir şekilde, kupasını doldururken. "Bir dahaki sefere, onun sindirim sisteminde yolculuk yapabilirsin."

Roan saçlarını gözlerinden çekti ve omzunun üzerinden geriye baktı, elindeki şey neredeyse ağzıma değiyordu. "Dürüst olmak gerekirse, daha keyifli olurdu. Belki arada bir ayık uçarsan, onu daha rahat bir ritme sokabilirsin."

Pyrok şişeyi masaya vurup, mantarını kapatıp, yumruğuyla ezdi. "Belki de tavsiyeni dinleyip, paketleyip, sonra da kıçına sokmalısın."

İç çekerek Roan'ın elini ittim. "Eğer ikiniz yine kavga edecekseniz, defolup gidin mavi kanatlı restorana. Ben de başka birini bulup iğneleri söktürürüm."

Ya da sadece… uyuyun. Bir anlığına, Üçlü Konsey ile savaş çıkardığımı unutun. Pah'ın ofisinde, başı elimde asılıyken durana kadar yönetmeyi hiç düşünmediğim krallığı tehdit eden ay düşmelerini unutun. Raeve'e dayatmak zorunda olduğum ve onu kan dökme arzusunun eşiğine getirmemesini umduğum acı gerçekleri unutun. Sonra bir de kız kardeşim var. Kyzari. Grihm—

"Bunu ye." Roan, yüzüme fare dışkısına benzeyen şüpheli bir şey uzattı.

"HAYIR."

Gözlerini devirdi. “Jitung meyvesi. Kısmen kurutulmuş. Sana enerji artışı sağlayacak. Eğer ben pimleri çıkarırken bayılmak istemiyorsan. Eğer

bayılmak istiyorsan, paletin üzerine çık, ben de başlayayım.”

Kaşımı kaldırıyorum.

En kötü teklif değil...

Kapı menteşelerinin gıcırtısı vücudumdaki her hücreyi donduruyor, bir rüzgar esintisi Raeve'in kokusunu Clode'un kendisinden bir hediye gibi doğrudan bana getiriyor.

Kapının kapanışını duymuyorum, Raeve'in ayak seslerini de duymuyorum, ama onun yakınlığı tenimi ürpertiyor. Tıpkı Rygun'un yükseklerde süzülürken yerçekiminin onu etkisiz hale getirmemesi için geçemeyeceği görünmez çizginin farkında olması gibi, onun varlığının içgüdüsel olarak farkındayım.

Bok gibi görünen kurutulmuş jitung meyvesini alıp ağzıma atıyorum ve ısırıyorum. Dilimde patlayan iğrenç ekşiliğe karşı yüzümü buruşturuyorum, boş kapı aralığına bakıp hareket arıyorum.

Geri kalan her şey bulanıklaşıp unutuluyor.

Pyrok'un ocağının kapağını açıp Ignos'a süslü şöminedeki odunları yemesini emrettiğini ve odayı sıcak bir ışıkla doldurduğunu uzaktan fark ediyorum. Roan'ın bana gömleğimi çıkarmam söylenirken bıçaklarını ateşlediğini de uzaktan fark ediyorum.

Boynumdan aşağı doğru düğmelerimi iliklemeye başlarken, neredeyse diyaframıma gelmiştim ki Raeve buz gibi bir rüzgar esintisi gibi kapıdan içeri girdi; hâlâ siyah pelerini ve botlarıyla, saçlarındaki kar taneleri şimdi gölge gibi etrafında sarkıyordu.

Ellerim hala hareketsiz.

Pürüzsüz yüz hatlarına karşı büyük bir açlık duyuyorum, ama bakışlarını bir türlü yakalayamıyorum; sanki her şeyi tarıyor ama beni değil... Sonunda alev alev yanan şömineye odaklanıyorlar.

Dudakları sıkılaştı.

Masaya doğru ilerliyor, bana yeterince yaklaşıyor ki, eğer yeterince cesur olsaydım öne doğru eğilip başımı kaburgalarına yaslayabilirdim.

“Kitap aşağıdaki kapının yanında,” diyor, sonra Pyrok’un şişelerinden birini kaldırıyor, eli hâlâ orada olan ama… olmayan o garip gümüş iplikle dolanmış durumda. Tam bunun hakkında soru soracakken başparmağıyla mantarı patlatıyor ve şişeyi dudaklarına götürüyor. Derin bir nefes çekiyor ve sonra kaşlarını çatarak şişeye bakıyor—tıpkı Kyzari’nin Gore’da benim bal şarabımı denedikten sonraki haline benziyor.

Kalbimi yoran bir düşünce.

"Kesinlikle," diye kıkırdadı Pyrok, bardağını boşaltmadan önce şişenin üzerine vurup, incecik gümüş renkli dala kaşlarını çatarak baktı.

Parmağıyla işaret ederek, "Bu da ne?" diye sordu.

"Bilmiyorum, umurumda değil," diye mırıldanıyor, yüzü buruşmuş bir halde, elinde şişeyle palete doğru ilerlerken, içindekilerin idrar gibi koktuğu aşikar.

Pyrok ile bakışlarımızı paylaştık.

“Doğru.” Bardağı masaya sertçe vurup yeniden doldurdu. “Yine kaçtığını sanmıştım.”

Boğazından gelen boğuk bir ses, Roan'ın ayağını yere vurduğunu andırıyor. Bu da beni arkamı dönüp masanın altından ona tekme atmaktan kurtarıyor.

Raeve paletin ucuna oturuyor. Dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğiliyor ve şişeyi bacaklarının arasına sarkıtıyor. "İyileşme sürecindeyim," diyor ve kalbimi alev alev yakan yarım bir gülümsemeyle ona bakıyor.

Sonunda gözlerime bakıyor.

Yıldırım çarpması daha hafif olurdu. Bana bakışındaki o sarsılmaz, kararlı bakış kadar etkileyici olmazdı.

Düğmelerimi iliklemeye geri döndüm, sonuncusuna geldiğimde gömleğimi açtım. Çıplak göğsüme şöyle bir baktı, sonra şişeyi kaldırdı ve bir yudum daha aldı.

Kaşlarımı çatarak kollarımı kolluktan yavaşça sıyırdım. Bu hareket, içinde iğne olan kaburgamı acıtsa da, acıdan kıvranmamayı tercih ettim ve Roan çalışma alanını hazırlamaya devam ederken tişörtü yere fırlattım.

Raeve'in duruşunu taklit ediyorum, çiğnediğim meyve bana enerji veriyor. Ya da belki de damarlarımda yükselen ateşin etkisi.

Rygun'un değil.

Raeve'in marşın su dolu yuvasını ikiye ayırdığı anda tutuşan alev, köpüren bir fonun önünde durdu ve omzunun üzerinden bana baktı; gözlerinden yaşlar süzülüyordu, gözlerindeki ham duygular bana yarı yarıya hayal ettiğime ikna olduğum şeyleri anlatıyordu. Gerçi umarım öyle değildir.

Roan sırtıma serinletici bir merhem sürmeye başlayınca yumruğumu kaldırdım.

Duraksıyor. "Her şey yolunda..."

"Onun ilki."

Raeve şişeyi dudaklarına götürerek duraksadı, bakışları sertleşti.

Gerilimin sıkılaştırılması.

"Sağ uyluğundan darbe aldı," diye açıklıyorum göz temasını koruyarak. "İlk kez."

Bir an duraksadıktan sonra Raeve homurdanarak bir ses çıkarıyor, ardından derin bir yudum daha alıp şişeyi yere vuruyor. Üç yumuşak adımla bana doğru geliyor, çatalları masadan alıyor, pelerinini aralıyor ve bacağını aradan geçirerek ayağını tam bacaklarımın arasına koyuyor—kalbim o kadar hızlı ve şiddetli çarpıyor ki patlayacak gibi hissediyorum.

Ta ki çatalın uçlarını uyluğundaki kanlı deliğe saplayana kadar.

"Kahretsin, Raeve."

Elinde aletin içini karıştırıyor, aleti sıkıca kavrıyor, sonra hiç tereddüt etmeden pimi çekip çıkarıyor ve kanlı uçların yanına masaya bırakıyor. Kanlı ellerini pelerinine siliyor, sonra bana doğru eğiliyor ve açık yarasının -şimdi yavaş yavaş kan sızan- pek de ideal olmayan bir görüntüsünü elde ediyorum.

Bakışlarımı kaçırdım.

Kanca şeklinde bir iğne ve bir yumak iplik alıyor, sonra dişleriyle bir parça koparıyor. Fazlasını atıp iğneye iplik geçiriyor, yavaşça şaseye geri dönüyor ve pantolonundaki yırtığı iyice açarak oturuyor. Sonra yaraya alkol serpiyor. Bunun acı verici olduğunu biliyorum ama o metanetini koruyarak bir yudum daha alıyor ve şişeyi ayaklarının arasına yere koyuyor.

İğneyi derisinden geçirip deliği dikmeye başlarken ona kuru bir bakış attım; her etli çekişte kan fışkırıyor, elinin ve bileğinin etrafına dolanmış o ışıldayan tel, loş ışıkta parlıyordu.

“Doğru,” diyor Roan, boğazındaki hırıltıyı temizleyerek. “Bu bana bir işten kurtarıyor—”

"Ve bana şu lanet olası piercinglerimi geri takmam gerektiğini hatırlattı," diye mırıldandı Pyrok, geriye yaslanıp cebini karıştırırken.

Roan beni dürttü. "Öne doğru eğil."

Dediğini yapıyorum, dirseklerimi dizlerime koyuyorum ve Raeve'in dağınık dikişlerini tek tek düzeltmesini izlemeye kendimi zorluyorum. Bana bir şey anlatmaya çalıştığından oldukça eminim, muhtemelen bunun farkında olmasa da.

Roan'ın bıçakların uçlarını temizleyip yeniden ateşlemesini neredeyse hiç fark etmedim. Her bir yaraya nasıl girdiğini, pimleri nasıl kavradığını ve nasıl çekip çıkardığını neredeyse hissetmedim. Raeve'in uzun kirpiklerinin

buz gibi gözlerini nasıl daha koyu bir renge dönüştürdüğüne çok odaklanmıştım.

Dudaklarının sıkılığı, çenesinin kıvrımı, yüzündeki yoğun konsantrasyon; bunların hepsi, altında kaynayan her neyse onu gizleyen sert bir dış kabuk.

Son ilmeği sıkıca çekip düğüm atıyor ve son iğneyi kaburgamdan çekip çıkarırken bıçaklarından birini kullanarak iğneyi serbest bırakıyor.

Ignos ve Bulder'ın şarkıları beni hoş bir coşkuyla sarıyor ve ben de nefesimi tutarak mırıldanarak bir emir veriyorum.

"Çıkmak."

Kaan

CHAPTER 25

Raeve yukarı bakıyor.

Emrimin kendisine yönelik olmadığını anlamış gibi, bacaklarının arasından uzanıp şişeyi kavradı.

Bir yudum daha alıyor.

"Saygısızlık etmek istemem ama bunlar bayağı kanıyor," diyor Roan, sırtımdan aşağı süzülen kanı bir bezle silerken. "Eğer onları kapatmazsam, ya da en azından dikmezsem, belki de..."

"Sishath, Ignos. Heith asha veh shiel zuisten juth-ah."

Raeve gerilir, sonra bakışlarını kaçırır; şömineden tomurcuklanan bir çiçek gibi alevli bir el belirir ve açgözlü bir sevinçle tıslama seslerini duymazdan gelir.

Ziyafete hazırız.

“Zist of shún…”

Roan, bana doğru uzanan elden kaçmak için tam zamanında yana sıçradı ve beş yanan parmak yaralarıma bastırdı.

Her biri için bir tane.

Dişlerimi sıkıyorum ve dağlanmış yanığı, kızarmış et kokusunu çekiyorum... Her ikisi de eskiden beni diz çöktüren, babamın beni kırbaçlayıp kontrolü ele almamı emrettiği anılarla boğuştuğum şeylerdi.

Tamamen eriyip gittiğimde, Ignos'u ocağa geri çekilmeye ikna ediyorum ve bacadan geçerek odadaki tüm sıcaklığı emiyor, bu sırada iki kardeş de alkol dışında her şeyi geride bırakarak odadan çıkıyorlar.

Daha soğuk ışık Raeve'e yakışıyor. Gözlerini değerli taşlar gibi parlatıyor, sert gölgeler ise onun asil ve görkemli yüz hatlarını vurguluyor. Baş döndüren ve ardında kırık kalpler bırakan, sanki farkında bile değilmiş gibi taşıdığı bir güzellik.

"Çok çarpıcısın," diyorum.

Kaşlarının arasında hafif bir çizgi beliriyor. Bunun dışında hiç kıpırdamıyor.

"Sana yeterince anlatmadım. Yüz yılı aşkın bir süredir her gün pişman olduğum bir şey bu."

Yanıt yok.

Ön kapı tık diye kapanıyor ve Raeve'in buz gibi sessizliğine rağmen, içimde bir şeyler gevşiyor, paylaştığımız atmosfere kendimi bırakıyorum. Bu his, onunla birlikte kanepeye yaslanıp, gözlerimi kapatıp, bu odada var olmayan her şeyi unutmak istememe neden oluyor.

Ama o, kollarımın arasına alınmaktansa bir cinayet serisine daha yatkın görünüyor.

İç çekerek kil kaseye uzandım ve yanımda duran boş tabureye koydum, bir bezi suya batırdım. Göğsümü ve kollarımı silmeye başladım, öne eğilerek bezi tekrar suya batırdım ve kiri sıktım.

Raeve bacaklarımın arasına diz çöktüğünde, nefesimi kesip elimi aynı anda hızla kavradığında titrediğimi fark ediyorum.

Parmaklarımı bezden ayırıp bezi elimden alırken boğazımı temizledim. Yine de bezi köprücük kemiğim boyunca, göğüs kemiğime doğru kaydırdığında gözleri buz gibiydi.

Hareketler… hassas.

Her yavaş hareketin ardından tenimde karıncalanma hissediyorum.

“Beni daha önce hiç yıkamamıştın…” Ayrıca onun bu kadar yumuşak ve yavaş hareket ettiğini de hiç görmemiştim; bu, onun patlayıcı enerjisiyle tam bir tezat oluşturuyordu.

Gözlerinde bir şey parıldıyor.

Bezi tekrar suya batırdıktan sonra sağ göğüs kasımın üzerine kaldırdı. "Hâlâ bizi istiyor musun, Kaan?"

Sözleri yüzündeki ifade kadar kararlı olsa da, cevabım sıcak ve anında.

"Her zaman."

Kirpikleri kalktı, bakışlarımız çarpışırken eli durdu, kalbim öyle şiddetli bir şekilde sıkıştı ki sanki bir bıçak saplanmış gibiydi. "Sen ve ben. Elluin değil. Ben."

"Her zaman," diye tekrarlıyorum tüm kalbimle.

Gözlerimi kaçırıp bezi göğsümün üzerinde gezdirmeye devam etti. "Öyleyse bir şeyi tamamen açıklığa kavuşturmam gerekiyor." Gözleri işine odaklanmış bir şekilde tekrar eğildi. "Ölürsen, sessizce yas tutmayacağım."

Göğsümde, sol göğüs kasımın üzerinden geçen bezin hemen altında bir sıkışma hissi var. "Ay ışığı—"

"Yokluğunuzu, en başta sizinle birlikte olma ayrıcalığının bir bedeli olarak kabul etmeyeceğim, ne de sizin sahip olduğunuz aynı merhametli tavrı sergilemeyeceğim," diye hırçın bir şekilde çıkıştı, bezi suya batırarak. Suyu öyle bir güçle boşalttı ki, parmak boğumları bembeyaz oldu. "Ölümünün intikamını almak için dünyayı yerle bir edeceğim, Kaan Vaegor."

Bencil yanım neredeyse ondan, kelimeler gerçekmiş gibi hissedilene kadar, aynı şeyleri tekrar tekrar söylemesini yalvararak istiyor.

Odanın tüm ısısı kayboluyor, bu yüzden kollarımı bezle silmeme rağmen tüylerim diken diken oluyor.

"Adım, insanların ağzından bile geçirmeye cesaret edemeyeceği bir lanet olacak; yoksa intikamımı almak için gelen kuduz bir canavar gibi üzerlerine üşüşürüm," diye hırlıyor, tüylerimi diken diken eden vahşi bir tonda. "Sana karşı kötü bir söz söylemeye cüret eden herkesin etini yiyeceğim—"

Bir elimle bileğini, diğer elimle çenesini kavrayıp başını yana eğerek gözlerini görebiliyorum. Göz bebeklerinin görüntüsüne kaşlarımı çatıyorum —kısmen şişmiş ve ışık lekeleriyle kaplı. Ama baktıkça, göz bebekleri daralıyor, parıltının izleri o kadar hızlı kayboluyor ki, onları gerçekten görüp görmediğimi merak ediyorum. "Sana söylemiştim, Ay Işığı. İntikam, en yalnız tanrıdır." Sesim yumuşuyor, alçalıyor. "Bunu şimdiye kadar anlamış olacağını düşünmüştüm."

"Yavaş öğreniyorum," diye tersledi ve ben kaşımı kaldırdım. "Ayrıca, bu, aptalca bir şey yapmanızı önlemek için anlatılmış bir ibret hikayesi. Mesela, beni sakatlamak için fırlatılan, Yaratıcıyı susturan iğnelerin önüne atlamak gibi."

Ah.

Yaralı ellerime bakıyorum, eminim ki eğer onlarla kaç can aldığımı, kaç boynu kırdığımı ve kopardığımı bilseydi, sağlığım için bu kadar

endişelenmezdi. Doğrusu, hayatta kalamayacağım sadece iki yara var:

Şu anda gökyüzüne ağırlığını savuran, sinirli ejderhamı kaybediyorum.

Ya da onu kaybetmek.

Elini avucuma alıp kendime doğru çekerken ve bileğinin iç kısmına bir öpücük kondururken nefesi kesildi. Ona bakarak, bir ninni gibi yumuşak bir sesle, "En büyük saygılarımla," diye fısıldadım, "dünyanın dönmesini sağlamak, hayatımı seninkinden önce tutmam konusunda beni ikna etmekten daha zor olurdu."

Dudaklarını dişlerinin arasından geri çekiyor, şüphesiz bana ateşli sözler söylemeye hazırlanıyor. Ama onun zehirli sözlerine ihtiyacım yok. Şimdi değil.

Parmaklarını kumaştan nazikçe ayırıyorum. Kaşları çatılsa da, tutuşunu gevşetiyor. "Ne oluyor—"

“Yavaş öğrenen biri olduğunu söylüyorsun ama ben aksini biliyorum.” Bezi suya batırıp fazlasını sıktım, sonra yanağındaki ince yarığın etrafına yapışmış kanı temizledim; tüm vücudu kaskatı kesildi.

Yutkunuyor, beni keskin bir dikkatle izliyor, sonraki sözleri hırıltılı bir sesle çıkıyor: "Beni aydınlat."

“Dhomm’a ilk geldiğinde, Bulder’ı net bir şekilde duymana rağmen, onun diline pek aşina değildin.” Bezi tekrar batırıp sıktım, sonra alnından ve burnundan is ve sıçramış kanı silmeye başladım. “Ona öncelik vermek için pek bir nedenin olmadığı için, önceki ikamet yerin göz önüne alındığında daha faydalı olduğu düşünülen diğer şarkıları mükemmelleştirmekle zamanını geçirdin.” Kaşlarının arasındaki deriyi sildim, yumuşattım, sonra bezi tekrar yanağının üzerinden geçirdim. “Bu yüzden sana ders verdim.”

Gözlerinde bir anlık bir parıltı beliriyor, bakışları benden öte, pencereye yönelmiş. "Dersler..."

“Evet. Bir… rahatsızlık çekiyordunuz”—Aether Taşı'nın yükü altındaydınız—“bu yüzden sizi yormayacak küçük ölçekli komutlar üzerinde çalıştık.”

Bezi boynunun narin çizgisi boyunca aşağı doğru gezdirerek daha fazla kan lekesini ve izini temizliyorum. Ve hâlâ arkama boş boş bakıyor olsa da, başını yana eğiyor, böylece kiri temizlemem daha kolaylaşıyor.

Bu muazzam bir zafer, ama onun kaçıp gitmesinden korktuğum için dikkat çekmekten kaçınıyorum.

"Yaşadığınız aksiliklere rağmen, benim aşamalar halinde öğrendiğim şeyi siz sadece birkaç günde öğrendiniz. Yapımcı sizin ellerinizde kil gibiydi."

Tıpkı benim gibi.

Bezi tekrar suya batırıp diğer yanağını temizlemeye başladım. "Kendine verdiğinden çok daha zekisin. Bu tartışmanın hiçbir yere varmayacağını anlayacak kadar da zekisin."

Darbenin etkisini azaltmak için öne eğildim ve dudaklarımı şakağına hafifçe değdirdim. Geri çekilip gözlerine baktığımda, göz kapaklarının titreyerek kapandığını gördüm.

Sert dış kabuğunda hafif bir yumuşama.

Dudaklarımda beliren küçük gülümsemeyi bastıramayarak, ensesinin yan tarafını temizleyebilmek için saçlarını omzundan geriye itiyorum.

“Yanılıyorsunuz.”

İşte başlıyoruz. "Nasıl yani, Ay Işığı?"

“Bana hızlı öğrenen diyorsunuz ama öyle olsaydı bunu yapmazdım.” Elini uzatıp pelerinini açtı ve omuzlarından aşağı itti, altından köprücük kemiğine kadar düğmeli ince siyah bir gömlek göründü.

Kalbim durdu.

Hafif kumaş vücut hatlarına uyum sağlıyor, göğüsleri ise hiçbir bağ veya destek olmadan son derece açık bir şekilde ortada.

Oturmuş olmasaydım dizlerimin üzerine çökerdim.

Bileğimi tuttu, elimdeki bezi çıkardı ve elimi beline yerleştirdi. Zayıf düşmüş halimde bile, hatta son nefeslerimi verirken bile, bu nazik dokunuşa karşı koyamadım.

"Peki neden böyle diyorsunuz?" diye hırıltılı bir sesle sordum, gözlerinin içine bakarak—kalın kirpiklerle gölgelenmiş, canlı mavi gözleri kısılmış haldeydi.

“Çünkü dokunuşun… beni alt üst ediyor. Düzgün düşünmemi zorlaştırıyor. Bunun gayet farkındayım.” Elimi yukarı doğru kaydırıyor, neredeyse sağ göğsünü avuçluyor; meme uçları o kadar sertleşmiş ki kumaşı kesmeye çalışıyor gibi görünüyorlar. “Ve yine de…”

Ve yine de…

Bakışlarımı, onun beline kenetlenmiş olan elime indirip tekrar yukarı kaldırıyorum.

Gözlerindeki meydan okumayı görün.

"Beyaz bayraklarınızın hepsinin tükendiğini söylemiştiniz sanırım?"

Üst dudağı dişlerinin arasından geri çekilmek için seğirdi. "Beyaz bayraklara lanet olsun."

“Öyleyse dur de,” diye homurdandım nefesimin altında, elimi kaldırıp başparmağım sertleşmiş meme ucuna değene kadar—dudaklarından hafif bir inilti çıktı, kanımı ısıttı. Sanki damarlarımdan lav akıtmış gibiydi.

Omurgası kavisleniyor, bedeni sessizce bana cesaret etmem için yalvarıyor. Çok sessiz.

Yeterli değil.

Başparmağım ve işaret parmağım arasında meme ucunu yuvarlarken saçlarını yüzünden geriye doğru ittim, sonraki sözlerim alnına fısıldandı: "Eğer benim senin için bu kadar kötü olduğumu düşünüyorsan, durmamı söyle."

Titriyor, bana doğru yaklaşıyor, nefesleri düzensizleşmeye başlıyor. Hâlâ çok sessiz.

Hâlâ yeterli değil.

Yerimi değiştirdim, dudaklarımı sol elmacık kemiğine hafifçe değdirdim. "Bana dur de, Ay Işığım." Başını yana doğru ittim, bir sonraki sözlerimi çene hattı boyunca söyledim. "Sessizliğini geri alabilirsin ve ben de seni uzaktan sevmeye geri döneceğim, her kalp atışımı teninin altına girmeme izin vermeni dilemeye adayacağım—"

Yüzümü kavradı, parmaklarını sakalımın arasına geçirdi.

Ve beni bir çığ gibi bir güçle öpüyor.

CHAPTER 26

Raeve

Çıkardığı ses tamamen hayvansı.

Kollarını bana dolayarak beni kendine doğru bastırıyor. O kadar yakınım ki göğsünün her yükselişini ve alçalmasını hissediyorum. Kalbinin güçlü atışını duyabiliyorum, boğuk homurtuları karnımda gerginlik ve karıncalanma hissi yaratıyor.

İçimdeki ağırlık yavaş yavaş gevşiyor, yerini kaburgalarımın altında alevlenen bir sıcaklık alıyor; dudaklarımızın her nazik hareketi beni korkunun öfkesinden kurtarıyor. Bugün öleceği düşüncesinin paniğinden, aldığından çok daha fazlasını veren bu güzel erkeği hayal kırıklığına uğratacağım korkusundan kurtarıyor.

Ama o burada. Güvende.

Canlı.

Ellerini yüzümün yanlarına götürüyor, beni gözlerimin içine bakacak kadar aramıza alıyor—beni mahvetme çabasındaki o açlık dolu bağlılık. Çünkü o bakış… Sözlerinin doğru olduğunun acı bir hatırlatıcısı.

Hayatımı kendi hayatından daha çok önemsediğini ve ne söylesem ne de yapsam onu aksine ikna edemeyeceğini biliyor. Yokluğunda dünyayı yerle bir etme tehdidim bile işe yaramayacak.

"Yaratıcılar, beni çileden çıkarıyorsunuz."

"Çünkü beni seviyorsun," diye mırıldanıyor, ben aynı fikirde olmadığımda dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor.

İtiraz etmeyin.

Bizi tekrar birbirimize bastırıyor, parmaklarımı sakalının arasından geçirip onu nefesimmiş gibi öperken ağzıma inliyor ve dudaklarımız son buluştuğundan beri boğulduğumun acı verici bir şekilde farkına varıyorum. Onun güçlü kokusundan, sert ellerinin tenimde gezinmesinin, yumuşaklığımı yoğurmasının hissinden kendimi mahrum bırakıyorum. Sanki hâlâ gerçek olup olmadığımı kontrol ediyormuş gibi.

Bacaklarımın arkasını sağlam bir güvenle kavradı, bu da nabzımı hızlandırdı, bacaklarımı araladı ve beni yukarı kaldırdı. Bedenlerimizi birbirine yapışık tutarak sedyeye doğru ilerledi ve oturdu, dizlerim kucağının iki yanına yerleşti.

Ve onu orada hissediyorum… Taş gibi sert bir şekilde hassas merkezime bastırıyor, tıpkı bir ağacın sıcak kökleri gibi bağ dokularıma yayılan bir sıcaklık uyandırıyor.

Aşağı doğru örülerek ilerliyor.

Kalçalarımı döndürüyorum, bedenlerimizi derin salınımlarla birbirine sürtüyorum; bu hisleri dindirmek yerine, adeta erimiş bir alev gibi alevlendiriyor. Göğsümün ağırlığını alıp başparmağını pürüzlü meme ucumun üzerinde gezdirince, sinirlerimden bir zevk dalgası geçiyor ve bu da durumu daha da kötüleştiriyor.

İnleyerek başımı geriye attım, göğsümü öne doğru ittim.

Daha fazlası için sessiz bir yalvarış.

Başını eğip köprücük kemiğime, göğsümün kıvrımlarına öpücükler konduruyor, sıcak nefesi üzerimdeki ince kumaşın içinden geçiyor.

Acı verici bir aldatmaca.

“Bu lanet olası gömlek,” diye inleyerek yırtıp açtım. Düğmeler patladı ve ben de dışarı fırladım, bu da onu tekrar ileri doğru itti.

Boğazından derin bir ses çıkarıyor ve meme ucumu ağzına alıp daha da sıkı bir tepe haline getiriyor. Dilinin her lezzetli hareketiyle düşüncelerimi çılgın bir girdaba sürüklüyor.

“O lanet olası kayığı o çınlayan çanlara doğru kürek çekerken seni izlemek beni neredeyse mahvetti,” diye patladım, kelimeler tamponsuz, ham ve kontrolsüz bir şekilde döküldü. “Bir daha asla öyle hissetmek istemiyorum.”

“Biliyorum,” diye mırıldandı göğsüme doğru, öpücüklerini boğazımın çizgisi boyunca, kulağımın hemen arkasına doğru bırakarak. “Biliyorum, Ay Işığım.”

Bu bir söz değil.

Bu, doğrudan bir karşı argüman değil.

Darbeyi absorbe edecek yumuşak bir anlayış, beni öfkeyle dolduran bir ihtiyaç.

Kaslarım geriliyor, tendonlarım uzuyor. Ona karşı koyuyorum, içimde patlayan tüm korku ve öfkeyle onu öpüyorum, bacaklarımın arasındaki o nokta şimdi yıkıcı bir acıyla zonkluyor. Söndürülmezse dünyayı paramparça edecek bir alev gibi.

“Ve o kahrolası rün,” diye hırladım, aramızdan uzanıp pantolonumun düğmelerini yırtmaya çalışırken. Elini yakalayıp onu aşağı doğru ittim—iç çamaşırlarımın arasından daha rahat geçebilmesi için biraz yukarı doğru kaydım.

Verdiği hırıltı periden çok vahşi hayvana benziyor.

"Şu kahrolası rün," diye tekrarladı, parmaklarını o sinir çıkıntısının üzerinde gezdirirken. Ayrılık.

Yayılıyor.

Tekrar etrafımı okşadığında, benimle o kadar ıslanmış oluyor ki, her yavaş hareket beni sınırın ötesine itmekle tehdit ediyor, karnımın alt kısmındaki tüm bağlar gerilerek yıpranmaya başlıyor.

“Konu açılmışken,” diye nefes nefese kaldım, ellerimi saçlarına dolayarak kalçalarımı yana eğdim, böylece daha derine inmesini kolaylaştırdım. “Bilmelisin ki, sen Kaleden sürüklenirken ben Üçlü Konsey üyesiyle savaştım. Ve ne yazık ki ciğerlerini paramparça etmeye vaktim kalmadı.”

Sadece.

İçini çekti.

Çok istediğim gibi beni tamamen içine sokmak yerine, ıslak ve zonklayan girişime parmaklarıyla dokunarak beni çılgın bir hezeyana sürüklüyor. "İkimizin de yüzünü arananlar posterlerine koyacaklar..."

"Ve bu onların sonu olacak."

Homurdanıyor, diğer eliyle saçlarıma dolanıyor, bakışlarım tavana kayana kadar hafifçe çekiştiriyor ve böylece boynumda özgürce öpücükler kondurabiliyor.

Bu yıkıcı bir kombinasyon; beni zevkli bir düğümün içinde tutarken, atan sinirlerime büyük zarar veriyor. Ta ki patlamaya hazır, birikmiş gerilimden oluşan kıvranan bir hale gelene kadar.

"Onların hepsini sen bile boğamazsın," diye hırladı tenime doğru.

İzleyin beni.

Ağzımı boğazına dayayıp ona ne kadar vahşi olabileceğimi gösterme arzusuyla dolup taşarken, saçlarımı elinden kurtarmak üzereydim ki, parmaklarını içime sokarak ilkel öfkemi tek bir hareketle yok etti.

Rahatlamadan neredeyse yere yığılıyorum, boğazımdan derin bir inilti yükseliyor, o da yavaş ve nazik hareketlerle beni okşamaya başlıyor, sonunda saçlarımdaki tutuşunu gevşetiyor. Bana onu öpme özgürlüğünü veriyor.

Ona bayılıyorum.

"Ne yazık ki... onlar ve varlığınızı tehdit eden herkes için..." diye nefes nefese dudaklarına fısıldadım, kalçalarımı onun uyuşuk ritmine uydurmak ve o açgözlü nabzı kovalamak için hareket ettirerek, "beni en çok harekete geçiren şey... hafife alınmak."

"Böylece?"

Evet.

“Sana ya da The Burn'e geliyorlar… Onları paramparça edeceğim.”

“Ah, Ay Işığı. Bundan hiç şüphem yok.”

Benim bu itirafımdan duyduğu heyecan, benim Rygun'un ağzında Boltanic Ovaları'nı geçmekten duyduğum heyecanla neredeyse aynıydı.

Yüzde sıfır.

"Bu kadar ıslak ve şişmiş olmana rağmen çok fazla ses çıkarıyorsun," diye homurdandı, parmaklarını çıkarıp nazikçe masaj yapmaya başladı. Sözlerinin ardından yanaklarım kızardı. "Belki de daha çok çaba göstermeliyim?"

“Kendinizi fazla yormayın—”

O ayağa kalktı, beni kaldırıyor.

Bacaklarım beline sadece bir anlığına dolanıyor, sonra beni sırt üstü yatırıp kürklerin üzerine yayıyor. Bir elini başımın yanındaki palete vuruyor ve ete kemiğe bürünmüş kudretli bir Yaratıcı gibi üzerime tünemiş, kasları şişmiş bir halde beni yuvarlanan, inleyen, anlaşılmaz bir karmaşaya sürüklüyor.

Onun görünüşü, kokusu, parmaklarının içimde hareket etmesinin verdiği his... beni şehvet dolu bir su birikintisine dönüştürmeye yetiyor. Bunun doğru olduğundan, onun ve benim birbirimize uyacak şekilde yaratıldığımızdan şüphe duymuyorum.

Bir bütünün iki parçası.

Bu düşünce, zaten zar zor şeklini koruyan bir nehrin taşkınlıklarını daha da artırıyor; içimde vahşi bir sızı beni kasıyor. Ona doğru pençelerimle

uzanırken, ruhumu paramparça eden, beni milyonlarca esnek parçaya ayırmakla tehdit eden bir zirveden aşağı yuvarlanıyorum.

Bütün bu süre boyunca, açgözlü bir bağlılıkla beni öpüyor, zevk dalgaları içimde yükselirken çıkardığım inlemeleri içine çekiyor ve o dolgun sinir kıvrımından son boşalmamı da ovuşturarak çıkarıyor.

Bedenim erimiş tereyağına dönerken, onun gülümsemesi şehvet dolu bir tatmin ifadesi taşıyor.

Geri çekiliyor, dizlerinin üzerine çöküyor açık bacaklarımın arasında. Sert ve yakışıklı bir adamın timsali, beni taze ve ateşli bir sıcaklıkla kızartan gözleriyle.

“Umarım işinizin bittiğini düşünmüyorsunuzdur, Efendim…”

Çünkü bugün neredeyse ölmeni izledim. Birden fazla kez. Ve sana nefes almaktan daha çok ihtiyacım var içimde.

Sözleri sesli söylemiyorum ama çıkardığı boğuk sesten gözlerimdeki anlamı kavradığını tahmin ediyorum.

Burnumun ucunu, çenemi ve boynumun yan tarafındaki karıncalanan etleri öpmek için öne eğildi. "İşim bittiğinde anlayacaksın, Ay Işığım." Sözleri tenimde gezinip pütür pütür. "Bunu kemiklerine kadar hissedeceksin."

Bedenim onun sözlerinin etkisiyle doyumsuz bir şekilde dalgalanıyor.

Ağrıyan.

Yırtık gömleğimi belime kadar çekiyor. Kalça kemiğime bir öpücük konduruyor, bu da içimde başka bir elektrik çarpmasına neden oluyor; hassas bölgelerimi yeterince aşağıya itiyor ki, kalçam ve uyluğum arasındaki kıvrıma da aynı cömert ilgiyi gösterebilsin. Bu sırada, sol kılıfımın tokasıyla oynuyor, gevşetiyor, ağırlığı kürklerin arasına düşüyor.

Tüm vücudum heyecandan titriyor.

Bir bacağımı kaldırıp ona doğru itiyorum, diğer bacağımı ise kılıfımla boğuşuyorum. Sessizce, şu lanet olası pantolonumu indirebilmem için botlarımın bağcıklarını çözmeye başlamasını rica ediyorum.

Onun kısık kahkahası taş yuvarlanması gibi. "Senin sabrın, huysuz bir ejderhanınki gibi."

İkinci kılıfı bir kenara atıyorum. "Hiç de değil," diye homurdanıyorum, o da çapraz bağcıkların gerginliğini gevşetmeye başlıyor, parmakları o kadar yavaş çalışıyor ki, bir bıçak alıp kendim kesip koparmak istiyorum. Ama bunlar iyi botlar.

Rahat botlar.

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip köklerini çekiştiriyorum, içimdeki kasılmalar boşluğa karşı zonkluyor. Hayal kırıklığıyla inleyerek başımı yana savuruyorum, mozaik pencere camının önünden savrulan kar tanelerini izliyorum.

Bakışlarım mavi bir cam parçasına kayarken, bir başka bağcık da çözülüyor ve çıkan hışırtı sesi içimde bir şeyleri gevşetiyor. Bu da bana... rahatsız hissettiren bir déjà vu duygusu yaratıyor.

Yanlış.

Birdenbire, bakışlarımı o mavi parçadan ayıramıyorum. Arkasındaki savrulan kardan, kalbimin tümüyle güvendiğim ve saygı duyduğum erkeğin altında uzanmadığımdan eminim. Ama soğuk ve karanlık bir yerde, siyah duvarlar ve hemen o pencere camının ötesinde inci taneleriyle dolu bir gökyüzü var.

Tanıdık bir yer…

Bir çekiş daha ve ben...

BEN-

Dışarıdaki korkuluğa düşen kar tanelerini sayarak, tören botlarımın bağcıklarını çözen adamdan dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum. Ama bu, tenimdeki o rahatsız edici bakışı silmeye yetmiyor; her düğüm çözüldüğünde dişlerim dilime daha da batıyor.

Keşke ayakkabı bağcıklarımı gevşeten onun elleri olsaydı.

Kaan'ın.

Ama böyle olması gerekiyor. Küçük olmalıyım. Sessiz olmalıyım.

Zihnimi boş tut.

Ellerim, altımdaki paletin üzerine serilmiş kürkleri sıkıca kavrıyor. Kemiklerimden derimi soymamak için kendimi zor tutuyorum. Göğsümde bir delik açıp acıyan kalbimi ezmemek için kendimi zorluyorum.

Bu yanlış.

Yanlış.

YANLIŞ-

Kaan

CHAPTER 27

Bıçağı boğazımda soğuk bir kesik gibiydi, sağlamdı.

Dengeli.

Tek bir yanlış hareket ve öleceğim. Bundan eminim.

Kürklerin arasında topuklarımın üzerinde oturmuş, ellerimi yanlarımda sabit tutarak Raeve'in şişmiş göz bebeklerine bakıyorum ve en ufak bir tanıma belirtisi göremiyorum. İki gün içinde ikinci kez bana saldırdı ve bıçağı etime dayadı. Ama bu sefer farklı.

Savunmacı beden dili… aramızdaki uçurum… bacağını hızla geri çekmeden, botunun içinden bıçağı kapmadan ve dudaklarında bir hırıltıyla ileri atılmadan hemen önce gözlerine buz kesen o boş teslimiyet…

O, benim başka biri olduğumu düşünüyor.

“Ay ışını. Benim.”

Bakışları bir anlığına seğiriyor.

Yavaşça elimi kaldırıp onun elinin üzerine koydum. İrkilerek, sanki fırça darbeleriyle yüzümü tarar gibi inceledi.

"Bu Kaan."

Yüzündeki sertlik eridi. Hızlı ve titrek bir nefes aldı, elinde hâlâ sıkıca tuttuğu bıçağa gözleri faltaşı gibi açıldı.

Yanaklarındaki tüm renk soldu.

Silahı ateşten yapılmış gibi savurarak hızla geriye doğru çekildi. Silah yerde sekerek kayboldu, o ise gözlerini kırpmadan, nefes almadan bana bakmaya devam ederken neredeyse unutuldu.

İleriye doğru uzanıyorum—

Kadın hızla aşağı atlayıp tuvalete doğru ilerledi ve kapıyı ardına kadar açık bırakarak içeri girdi...

Davet benim için yeterli.

Musluk gıcırdıyor, fışkıran suyun sesi odayı doldururken ben de yataktan kalkıp, onu beklenmedik bir şekilde öldürmeye kalkışmamak için bilerek gürültülü adımlarla banyoya doğru ilerliyorum.

Omuzumu kapı çerçevesine yaslayıp kollarımı kavuşturdum, taş lavabonun üzerine eğilmiş, ellerini kenarlarına koymuş halini gördüm. Dağınık saçları yüzünü örtüyor, yüz hatlarını görmemi imkansız kılıyordu.

Sessizlik iyice bastırıyor. Konuşmaya hazır olana kadar bu sessizliğe katlanmaya razı olurdum, ancak tırnaklarının kenarlarındaki zaten tahriş olmuş deriyi kaşıyor.

“Raeve—”

“Dhomm’dayken, Elluin’in başka birine bağlı olduğunu söylemiştin. Doğru mu?”

Kalbim durdu, sanki kelimeler dönüp göğsüme yumruk yemiş gibi.

Tyroth'u hatırladı mı? Gözlerimin içine bakıp bir zamanlar bir kağıda karaladığı aynı kelimeleri söyleyeceği an bu mu? Kalbimde zaten bildiğim kelimeler—onun için asla yeterince iyi olamayacağım. Yeterince güçlü olamayacağım.

Yeterli.

"Doğru."

O kadar uzun süre sessiz kalıyor ki, sanki işkence aletinde yatıyormuşum, uzuvlarım son sınırına kadar geriliyor, kalbim o kadar hızlı ve şiddetli atıyor ki başım dönmeye başlıyor.

"Ay ışığı, benimle konuş. Lütfen."

Saçlarını kulaklarının üzerine doğru itti ve avuç dolusu suyu yüzüne serpti. Fazla su hâlâ burnundan damlarken biraz doğruldu ve makyaj masasının üzerindeki süslü aynada gözlerime baktı, sanki bu ona güç veriyormuş gibi. Buz gibi gözlerinden o kadar etkilenmiştim ki, bunu anlamakta zorlanıyordum.

O gözlerde tarifsiz bir ıstırap dünyası var.

“Hâlâ seni seviyordu, Kaan.” Sesi sonlarda titriyor. Sanki göğsümden geçen, kalbimi delip geçen ve kaburgalarımdan koparan bir kancaya takılmış gibi. Titreyen dudaklarının arasından, “Bilmelisin,” diye hırıltılı bir sesle söylüyor, “tüm kalbiyle seni seviyordu.”

Gözlerimi kapatıp yere bakarken, o sözler hâlâ yankılanıyor; hiçbir sözün beni bu kadar derinden etkilemediğinden eminim.

Beni hiç bu kadar sömürmemişti.

Kalp atışlarımın hızını yavaşlatmak ve onun kabulünü hak edecek bir hale gelmek için bir an duruyorum. Nihayet ayaklarımın altındaki zeminin ufalanmadığını hissettiğimde boğazımı temizliyorum ve tekrar onun yansımasıyla karşılaşıyorum. "Sen... hatırlıyor musun?"

Kaşlarının arasında çok hafif bir çizgi beliriyor, sonra gözlerini leğendeki girdap gibi dönen suya dikiyor. "Çok bir şey değil. An çok kısa sürdü. Her şeyden çok bir duyguydu."

Yalan ağzından o kadar kolayca dökülüyor ki, ama vücudunun kapanış şekli söylediklerini yalanlıyor; omuzları içeri çekiliyor, çenesi biraz aşağı iniyor. Sözleri söylemeden önce göz temasımızı kesme şekli, tatlı şurup dolu bir kaşık gibi.

Bunu kafama takmıyorum. Tam arkasına gelene kadar ilerliyorum, musluğu kapatmak için elimi uzatıyorum. Sonra elini tutuyorum.

Çekiştiriyorum ama kıpırdamıyor.

Yani bunu tekrar yapıyorum.

Bu sefer geliyor; benimle birlikte paletin yanına kadar yürüyor ve pencereye sırtını dönerek yan yatıyor. Karı ne kadar sevdiğini düşününce bunu garip buluyorum.

Çizmelerini çıkarıyorum, arkasına geçiyorum, sonra onu göğsüme o kadar yaklaştırıyorum ki aldığı her yavaş nefesi takip edebiliyorum, kollarım ve bedenimle onu sarıyorum. Bana doğru gevşese de, bacaklarını benimkilerle iç içe geçirse de, odada ağır bir sessizlik hakim oluyor.

“Şunun hakkında konuşmak ister misiniz—”

"Zaten gitti," diyor sesi monoton. Kabuğu soyulmuş bir ağaç gibi.

Gitmiş …

Bu açıklama oldukça etkili.

Tekrar gözlerimi kapatıyorum, başının tepesini öpmeden önce kendimi toparlamak için bir an bekliyorum. Geçmişiyle ilgili gerçeği ona söylemenin anlamsız olduğunu fark ediyorum, çünkü kendisi de onu zorla

ortaya çıkarıyor gibi görünüyor. Belki de boğulmayacak kadar, zar zor sindirilebilir gerçekleri azar azar yutuyor.

Bunun yerine, onu her zamankinden daha sıkı tutuyorum ve kar camlara vururken, odadaki soğuk gölgeler daha da koyu görünürken, "Sessiz Güneşin Şarkısı"nı söylüyorum. Sanki üzerimize doğru yaklaşıyorlar.

Belki de sorun gölgeler değil, hâlâ beni sevdiği gerçeğinin ortaya çıkmasıdır. Süitime bıraktığı ve sağa sola çarpan küçük kuşun dile getiremediği bir şey.

O beni çok seviyordu. Ama yine de gölgeye geri döndü.

Kardeşime bağlıyım.

Tamamlandı.

Bu bilmecenin tek bir cevabı var; az önce bana yalan söylemeden önce göz temasımızı kesmesinden ve ortaya çıkardığı her neyse onu kendi daha kabul edilebilir bulduğu bir şeye dönüştürmesinden de bu anlaşılıyor.

Elluin'in şakası, çok kolayca inandığım bir yalandı; beni, açıkça ikimizin de kalbini kırmaktan daha kötü gördüğü bir şeyden korumak için uydurulmuştu. İki kötülükten daha az kötü olanı.

Peki neydi o?

Bu rahatsız edici düşünce içimi kemiriyor, yorgunluk sonunda Roan'ın bana verdiği jitung meyvesinin etkisini yitirip beni dibe çekiyor.

Paslı metal tavam demir parmaklıkların arasında kayarak, içindeki yemek artıkları kenarlardan taşarak, neredeyse tamamen boşalmış bir halde, arkasında gri et parçaları ve küflü ekmekler saçarak, gürültülü bir şekilde durdu.

Hücremin köşesine saklanmış, geniş bir gülümsemeyle övünüyorum. Ama bu gülümseme hiç de samimi değil.

"Teşekkürler!" diye cıvıldadım, hapsedildiğim yerin parmaklıklarının ötesindeki karanlık tünelde hızla ilerleyen maskeli adama.

Görgü kuralları önemlidir. Özellikle de gardiyanları etkilemek özgürlüğüme kavuşmamın tek yoluysa.

Yediğim onca iğrenç yemek için o herifi kan fışkırana kadar lanetlemek istesem de, küçük bir teşekkürüm bana bir duraksama, bir bakış, bir nefes bile kazandırıyorsa, bu bir şans demektir.

Hücremin parmaklıklarından onu izliyorum, yan hücreden, sonraki hücreden; gözden kayboldukça umudum azalıyor.

Lanet etmek.

Saymaya başlıyorum—birden elliye kadar. Şimdi sadece gittiğinden emin olmayı bekliyorum. Ancak emin olduğumda omuzlarımın üzerine topladığım yıpranmış battaniyeyi kaldırıyorum ve kollarımın oluşturduğu girintide yan yatmış küçük tarlakuşunu ortaya çıkarıyorum.

“Bir sonraki turda tekrar deneyeceğim,” diye fısıldadım. “Ama lanet olsun, bir dahaki sefere onun geldiğini duyduğunda daha hızlı dalman

gerekiyor. Seni neredeyse gördü. Bu şimdiye kadarki en tehlikeli an oldu.”

Kuyruğunu sallıyor, sanki "Eh... yapmadı, o yüzden..." der gibi.

İçimden bir ah çektim, onu avucuma aldım ve gagası neredeyse burnuma değene kadar yüzüme yaklaştırdım. "Eğer bir tehlike olursa, olabildiğince hızlı uçup gitmeni istiyorum. Anladın mı?"

Kıpırdamıyor. Başka koşullarda beni etkileyebilecek sessiz bir protesto bu. Ama burada onun iyiliğinden bahsediyoruz.

"İçtenlikle söyledim."

En ufak bir kıpırtı bile yok.

"Kendi iyiliğin için fazla inatçısın."

Gerçekten.

Onu kendime yaklaştırıyorum, kaşlarımı çatarak yırtığına, lekelerine, gagasındaki kırışıklıklara bakıyorum. "Bu yüzden mi bu kadar hırpalanmış ve kan içinde kaldın? İnatçılık yüzünden mi?"

Kanatlarını kıpırdatıyor.

En azından kendine karşı dürüst.

Aynı hareketi bu sefer çok daha çırpınarak tekrarlıyor. Kendine karşı hiç de dürüst olmadığını, sadece oynamak istediğini anlıyorum.

“Tamam, tamam. Ama sadece çok nazikçe rica ettiğin için,” diye mırıldandım onu yukarı kaldırıp duraklayarak. “Aslında, önce sana düzgün bir isim lazım.” Onu tekrar yüzüme yaklaştırdım. “Sana sürekli küçük serçe diye seslenemem. Sen sadece küçük bir serçe değilsin. Sen—”

Sonraki kelime boğazımda takılıp kalıyor.

Avucumda yan yatmış olan kadına gülümseyerek, aradaki kalınlığı temizliyorum.

"Özel."

Uzun süre kıpırdamadı, acaba cevap verecek mi diye merak ettim. Ama sonra kanatlarını tek bir çırpışıyla döndürdü ve kıvrımlı karnının yan tarafındaki harfleri gururla gösterdi:

ihtiyaç

“Sen o musun?” Elimle hafifçe çevirerek tekrar bana dönmesini sağladım. “Sana Nee diye mi seslenmeliyim?”

Kanatlarını bir kez çırpıyor. Sanki başını sallıyormuş gibi.

Boğazımdaki o kalınlık o kadar daralıyor ki, yutkunmakta zorlanıyorum. "Pekala, peki o zaman." Boğazımı temizleyip onu yukarı kaldırıyorum. "Hazır mısın, Nee?"

Bir sallanma daha.

Ciğerlerimi doldurup ona öyle bir güçle üflüyorum ki elimden kayıp havada takla atıyor. Sonunda kanatlarını çırparak kendini düzeltiyor, baş döndürücü daireler çizerek dönüyor ve bu da kalbimi acıtıyor.

Tavanda çizilmiş ay figürlerinin arasında dans ederken onu izlerken, "Ne kadar da sevimli bir şeysin," diye fısıldıyorum; figürlerin çoğu, taşın kendisinden biraz daha koyu olan siyah kömürden yapılmış.

Ama onları görebiliyorum. Çok eski zamanlardan kalma ejderha takımyıldızlarını seçebiliyorum.

Nee, Slátra'nın çizimine çarptığında göğsümdeki tüm bağlar o kadar gerildi ki sanki patlayacakmışım gibi hissettim.

Gözlerimi kapatıp elimi alnıma götürüyorum ve Aether Taşı'na dokunuyorum. “Hov ahka nuieljuak. Hov-at haquil. Nuieljuakui taf maruli.”

Seni seviyorum. Buradayım. Yalnız değilsin.

"Fuirten bir yandan bak."

Hayatta kalacağım.

Yere saçılmış yiyeceklere bakıyorum, midem acı verici bir şekilde kasılıyor.

Sanırım artık zamanı geldi, kahretsin.

“Aa, şuna bakın!” Bu gün birkaç küf lekesiyle daha da kabarmış olan, kumlu sunumlarımı incelemek için öne doğru eğiliyorum. “Yeni pişmiş bir ziyafet! Nereden başlayayım ki?” Sertçe fırlatsam birini yaralayabilecek kadar sert hamur parçasını alıyorum. “Luith ekmeği mi? İçinde”—açıyorum, içinden daha fazla yeşil küf damarı çıkıyor—“içinde nui meyvesi parçalarıyla pişirilmiş! Ne kadar güzel bir lezzet. Ve yanında şekerle kavrulmuş canit kökleri de var mı?” diyorum, neredeyse tanınmayacak kadar haşlanmış bir parmağa benzeyen bir çubuk sallayarak. “En sevdiğim.”

Her zamanki gibi, Nee, "bozuk bir şey yemeyeceğim diye kendimi kandırma" oyununu oynarken beni görmezden geliyor. Onu suçlamıyorum. Başkasının yerine utanmak gerçekten insanı bunaltabiliyor.

Yerdeki et parçasına uzanırken neredeyse ağzım sulanmaya başlamıştı bile.

Duraksıyorum, bakışlarım gri etten dışarı fırlamış kemik parçasına takılıyor.

Dudaklarımdan bir kahkaha fışkırdı, ama sesi bastırmak için hemen elimi ağzıma kapattım.

Yemeğimi önüme fırlatan o aptala çok daha büyük bir şevkle teşekkür etmeliydim.

Yere düşmüş olanı kapıyorum ve dişlerimle biraz et koparıyorum, o kendine has tadı çiğneyerek ve mide bulandırıcı bir yutkunmayla aşağı indiriyorum. Babam bunu vahşi bir hayvan gibi yeme şeklimi görseydi kesinlikle dehşete düşerdi.

Bir zamanlar bu düşünce bile beni ürpertirdi, ama şimdi? Bu düşünce beni adeta açlıktan patlayacak bir yumruk gibi harekete geçiriyor.

Eğer o aşırı kontrolcü doğasını bir şekilde gösterip nerede olduğumu öğrenirse—beni kurtarmak için bir ordu gönderirse—onu böyle görebileceği düşüncesi bana buruk bir tatmin veriyor:

Dağınık. Çirkin. Hiç de prensese yakışır değil.

Vaegor ismine vurulmuş vahşi bir leke.

Dişlerimle kemiğin üzerindeki son kırıntıları temizlerken Nee, sanki bir taç şekli çiziyormuş gibi başımın etrafında uçuşuyordu. "Bu bizi buradan çıkaracak, Nee." Bulduğum hazineyi havaya kaldırdım; başparmağımdan biraz daha uzun, ortasında ilikle dolu bir delik vardı.

Mükemmel.

Dudaklarımın arasına sıkıştırıp içini emerek dışarı çıkarırken, bir yandan da saman saplarını kenara itiyor, yerde sürünerek bir şeyler arıyorum—

Orada.

Bir süre önce ayağımı kestiğim ince taş parçasının üzerinden parmağımı geçirdim, sonra kemiği onun üzerine, paralel olarak yerleştirdim.

Nee dalış yapıyor, sırt üstü yere düşüyor ve ben kelepçeli bacağımı öne doğru uzatırken karnı açıkta kalacak şekilde yere süzülüyor. "Söz ver, birazdan seni okuyacağım," diye mırıldanıyorum, ayağımı kelepçe tam kemik parçasının üzerine gelene kadar kaldırıyorum. Sonra indiriyorum.

Zor.

Nee, hayatının en büyük korkusunu yaşamış gibi, çılgıncasına çırpınmaya başladı.

"Çok üzgünüm," diye fısıldayarak güldüm, o da sanki teselli arıyormuş gibi boynuma sokuldu.

Duraksıyorum, onu kendime daha yakın bir yere götürüyorum, herhangi bir ayak sesi duyup duymadığımı, birilerinin duyup da şimdi incelemeye gelip gelmediğini anlamak için dinliyorum.

Hiç bir şey.

Onu serbest bırakıyorum, derin bir nefes alıyorum ve kelepçeyi kaldırıyorum. Kemiklerin tam ortadan ikiye ayrıldığını görünce rahat bir nefes alıyorum.

İki yarım. Uzun.

Mükemmel.

Onları alıyorum, havaya kaldırıyorum... ve gülümsüyorum.

Şimdi tek yapmam gereken, kapı ve kilitlere girebilecek kadar keskinleşene kadar kenarlarını ve uçlarını zımparalamak. Sonra da bu sefalet labirentinden kurtulmanın yolunu bulmalıyım.

Paletimi kaldırıp bir kemik parçasını altıma yerleştirdikten sonra diğerini yavaş yavaş, hafifçe yere sürtmeye başladım. Bu sırada Nee de etrafımda neşeli bir şekilde uçuşuyordu.

Heyecanla.

“Fuirten looik-whíle ou,” diye mırıldanıyorum, tekrar tekrar…

Hayatta kalacağız.

CHAPTER 29

Raeve

Kemiklerime kadar işleyen yorgunluğuma rağmen, uyku benimle mücadele ediyor; neredeyse altına girecek kadar yaklaşmama izin veriyor, sonra beni tekrar tekrar geri itiyor.

Sessizliğe, kokulara, yeni ortama bağlıyorum. İçten içe biliyorum ki bu, bir daha asla görmek istemediğim bir kayayı boğmak için kullandıktan sonra attığım anıların yapışkan kalıntısı.

Durmadan.

Yine de, dışarıdaki bulutlar gibi zihnimin fırtınalı bir şekilde çalışmasını engelleyemiyorum...

Artık Elluin'in Kaan'dan kendi isteği dışında koparıldığından eminim. Bilgisizlikten veya zorlamadan kaynaklanan bir kararla, hafızasındaki erkekle bağ kurduğuna inanıyorum.

Rüşvet miydi acaba? Ama yaptığı şeyi yapacak kadar önemli bir şey hayal etmek zor. Kalbi tamamen Kaan'a aitken, bu kadar ileri gidip cinsel ilişkiyi tamamlamayı...

Göğsü başımın altında inip kalkıyor, kalbinin ağır ritmi bana tuhaf bir huzur veriyor; yumuşak ve rahatlatıcı bir huzur.

Canlı.

Bu sesin etkisinden asla kurtulamayacağım. Hem taze hem de kadim bir his uyandıran bir düşünce... Buz gibi gölümün derinliklerine gömülmüş bazı taşlara demir atmış gibi.

İyi olanları ayıklayabilseydim, onları özümseyebilseydim, yapardım. Ama gördüklerimden sonra—Elluin'in ağzını dolduran ve onu umutsuzca kapana kısılmış hissettiren boğucu sessizliği hissettikten sonra—gerçeği yutacak cesaretimin olup olmadığından emin değilim. Zamanın dokusunu yırtıp ona karşı koyması için bağırmak istemeden izleyebileceğimden emin değilim.

Kaan için, sevdiği her şey için savaştığı gibi savaşmak.

Elimi göğsünün üzerinde daha da genişlettim. Altımda o kadar güçlü ve sağlamdı ki. Dayanıklıydı.

Sözlerimi o kadar nazikçe karşıladı ki. Beni öfkeyle azarlamadı ya da yüzleşmeye cesaret edemediğim gerçeği kesinlikle hak etmeme rağmen, daha derine inip hafızamın geri kalanını keşfetmemi bile önermedi.

Bir kez daha, bana her şeyini verdi ve kendine hiçbir şey bırakmadı.

Bu erkek için asla yeterince iyi olamayacağım, ama deneyeceğim.

Yaratıcılar, deneyeceğim, gerçekten!

Uzaktan gelen zayıf bir çığlık havayı delip geçti.

İçimde bir şeyler o kadar ani bir şekilde değişti ki, midem bulanmaya başladı, omurgamdan yukarı doğru bir ürperti yayıldı. Dinlemeye çalıştım ama Kaan'ın kalbinin sağlam vuruşlarını ve derin, düzenli nefeslerini duyamadım.

Belki de sadece hayal etmişimdir?

Gözlerimi kapatıyorum, zihnimi boşaltmaya, uyumaya çalışıyorum ama bir şey beni sürekli çekiyor. Sanki havanın değiştiğini hissediyorum ama değişimi kendim görmek istiyorum; bulutların kabarmasını izlemek, havanın tatlanmasını hissetmek ve ilk kar tanelerinin yüzümü yumuşattığını hissetmek istiyorum.

Ama zaten fırtına başladı, yani o olamaz.

Merakım beni ele geçiriyor.

Kaan'ın göz kapaklarını teker teker öpüyorum, Yaratıcılara uzun ve derin bir uyku uyuması için dua ediyorum. Yavaş ve dikkatli bir şekilde yataktan kalkıp pantolonumu ilikliyor, harap olmuş gömleğimin kalanını çıkarıyorum. Onun yerine Kaan'ınkini giyiyorum, kan lekelerini ve delikleri görmezden gelmeye çalışarak gömleği içeri sokuyorum, bir kılıfın tokasını bağlıyorum, sonra pelerinimi ve botlarımı giyip bağlıyorum.

Fısıltı kadar sessiz bir şekilde merdivenlerden inip ön kapıdan dışarı, dondurucu soğuğa çıktım. Avluya adımımı atarken kapüşonumu yukarı

kaldırdım; avlu, henüz dokunulmamış, yumuşak bir kar tabakasıyla kaplıydı ve botlarımın adımlarıyla hızla çukurlaştı.

Gökyüzüne bakıyorum. Kirpiklerime hemen birikmeye başlayan kar tanelerine karşı gözlerimi kısarak, yoğun gri bulutları anormal bir şey olup olmadığını görmek için tarıyorum. Ancak soğuk, fırtınalı beyaz ve gri girdabının ötesini pek göremiyorum.

Kapıya doğru ilerliyorum, vakur muhafızların kapıyı açmasını bekliyorum, sonra da rengarenk binalar ve karla kaplı ağaçlar arasında kıvrılan patikadan sessizce dışarı çıkıyorum.

Köy uykudayken, ortalıkta kimse yok. Gökyüzünden fırlayıp çığlık atan ergen Moltenmaw'lar da yok. Sadece uzaktan gelen su sesi ve karın hafif tıkırtısı, göğsümdeki gerginliği hafifletmeye çalışıyor.

Huzurlu ama aslında hiç de öyle hissettirmeyen bir sessizlik.

Bileğime ve parmaklarıma dolanmış garip, biraz endişe verici gümüş ışığı silmeye çalışırken kulaklarımı dört açıyorum. Yaprakların arasındaki boşluklardan gökyüzünü taramaya devam ediyorum, doğu sıradağlarının yamacından aşağı yuvarlanan garip sis tellerini görüyorum. Henüz kimsesizleri barındıracak kadar yoğun değil, ama kesinlikle Hareket Eden Sislerin yuttuğu parşömen tarlakuşlarını şaşırtacak kadar kötü.

Ayın düşmesinin yaklaştığı düşünüldüğünde, zamanlama berbat; ancak umarım bu, Rygun'un hain eylemlerine dair haberlerin güneye ulaşmasının biraz zaman alacağı anlamına gelir.

Yol beni, vadiden kıvrılarak akan geniş, masmavi nehre kadar götürüyor; kıyıdaki uykulu binalar, süslü saçaklarından sarkan ve üzerinde "kapalı" yazan tabelalarla, uykuya dalmış dükkanlar gibi görünüyor.

Yosunlu, suyun üzerinden kemer gibi uzanan köprüye çıkıyorum, coşkun akıntıya karşı dimdik duran elmas şeklindeki bir kayalığa dokunuyorum, sonra doğu tarafına atlıyorum. Korkuluğa yaslanarak, bulutlarla kaplı gökyüzünün açık manzarasının tadını çıkarıyorum; yüzüme kar taneleri düşerken izliyorum.

Dinlemek.

İçimdeki bir şey daha dikkatli dinliyor.

Uzaktan gelen kanat çırpma sesleri kalbimi durduruyor, bulutlar arasında bir ışık lekesi gibi hareket eden bir şeyin görüntüsüyle organım yeniden hızla atmaya başlıyor. Küçük bir Ay Tüyü, parlak kanatlarını savurarak aniden ortaya çıkmadan önce bir çığlık daha duyuluyor, zarif gövdesi griye karşı soluk bir çizgi oluşturuyor ve nefesimi kesiyor.

Liri.

Gülümseyerek kapüşonumu geriye doğru savuruyorum, bu sırada eyerli üç Moltenmaw onu bulutlardan kurtarıp, binicilerinin emirleri doğrultusunda vadiye doğru sürüyor.

Líri yana doğru eğildi, böylece bana boş eyerinin mükemmel bir görünümünü sağladı; Rekk'in mahmuzlarının deride bıraktığı delikler henüz yamalanmamıştı.

Kadın, burnunu iyice açarak, keskin bir dikkatle köyü tarıyor gibiydi. Koku alıyordu. Bakışları beni öyle bir güçle vurdu ki, içimde soğuk bir ürperti hissettim.

Ağzını kıvırıp çığlık atıyor, sanki sayısız metal bıçak cam bir tabağın yüzeyinde sürükleniyormuş gibi.

Moltenmaw binicileri, Líri'nin suya dalacakmış gibi görünen bir hızla dalış yapmasından önce, anlayamadığım bulanık kelimeler bağırıyorlardı. Tam zamanında kanatlarını genişçe açarak nehre paralel bir şekilde ilerledi... ve doğrudan bana doğru geldi.

Kaşlarımı çattım, bakışlarımız savrulan karın içinde kesişti.

Zaman durdu.

Gördüğüm tek şey, ışıltılı gözleri, soluk kirpiklerin gölgelediği dipsiz küreler. Hissettiğim tek şey, kalbimin boğuk atışı ve içimde bir şeylerin yolunda gitmediğini söyleyen bir ağırlık.

Líri'nin ağzı aralanmaya başlıyor, vahşi kılıçları ve göğsünde kaynayan, boğazından yukarı doğru yükselen mavi bir alevin parıltısı ortaya çıkıyor…

Yaratıcılar, beni kızartacak.

Zaman yeniden akmaya başlıyor—hem de çok hızlı bir şekilde.

Adanın üzerine son anda dalıp bir kayanın arkasına saklandım ve ağzından fışkıran parçalayıcı katliamdan kendimi korudum; kulaklarımı ellerimle kapattım, çünkü o kadar tiz ve vahşi bir çığlık attı ki, sanki hava bile titredi.

Yeri sarsan derin bir gürültü, yalnızca bir ejderhaya ait olabilecek bir uyarı kükremesine dönüştü.

Kolumu geri çekip, taş tozu ve kar bulutlarının arasından yukarı bakarak Rygun'un çok yukarıdaki dağ yamacından özgürce havalandığını gördüm. Havayı yakalayarak uzandı, kanat açıklığı o kadar genişti ki kalbim duracak gibi oldu; gerilmiş silueti, dikenli bir leke gibi gökyüzüne hakim oldu.

Tekrar kükredi, kısa patlamalar Moltenmaw'ları uzaklaştırıp yuvalarına doğru dağıttı. Sanki "Bunu hallederim" der gibi güçlü bir tavır sergiledi.

Her şey güzel, ta ki Líri dönene, yakınlığıma göre kendini yeniden hizalayana, kanatlarını içeri çekene ve—

Ücretler.

"Kahretsin," diye mırıldandım, saklanacak başka bir yer olmadığını ve kaçmak için de yeterli zamanın olmadığını fark ederek.

Ay Tüyü alevine karşı dayanamayacağından yüzde doksan oranında emin olmama rağmen Clode'u çağırmak üzereydim ki, Rygun aniden yere yığıldı ve düşen bir ayın gücüyle uçuruma düştü.

Kanatlarını tam zamanında açarak Líri'yi havadan kapar; Líri'nin karşılık olarak attığı çığlık, her şeyden çok hoşnutsuzluk dolu bir çığlıktır. Rygun kanatlarını şiddetle vururken, Líri'nin kanatları yakalanmış bir güve gibi katlanır; uçurumdan yükselen, köyü savuran ve ağaçları kardan arındıran titreşimli hareketlerle onu havaya kaldırır. Ancak zirvelere yaklaştığında tutuşunu gevşetir.

Líri bir anlığına yere çömeliyor, sonra kanatlarını açıp havayı yakalıyor ve havada asılı kalıyor. Rygun'a bakıyormuş gibi görünüyor, sonra vücudunu içeri çekip dalış yapıyor—kusursuz bir şekilde aerodinamik. Bana fırlatılmış ipeksi bir mızrak gibi.

Tekrar.

İnleyerek ellerimi havaya kaldırdım. "Gerçekten mi?"

Rygun dumanlı bir nefes üfledi, sonra küçük bedeninden çok daha hızlı bir şekilde aşağı doğru daldı ve onu engellemek için önünü kesti. Benim onu görmemi de engelledi, ama korna sesini duydum.

Hırıldama.

Homurdanma.

Sonunda görüş alanına giriyor, çırpınarak bulutlara doğru yükseliyor; bu hareketler bana birinin ayaklarını yere vurmasını hatırlatıyor. Rygun onu derin, kavisli manevralarla yönlendiriyor, her kanat çırpışı şiddetli bir uğultu gibi, onu yuvalara doğru çekiyor. Sanki savunmasındaki zayıf noktaları arıyormuş gibi, sürekli dalıp çıkarken kendi telaşlı çırpınışlarının yedi veya sekizine benziyor.

Ya da sadece onunla tartışmak.

Adam kadının topuklarına doğru hırlıyor. Kadın da karşılık olarak adamın yüzüne mavi bir alev püskürtüyor, ancak alev isabet etmeden buharlaşıyor.

Sadece.

İki dünyanın birbirine sürtünmesinin şiddetiyle kükredi, bu ses havayı titreştirdi ve ayaklarımın altındaki zemini sarstı.

Hatta Clode bile kıvranıyor gibi görünüyor.

Líri en ufak bir tepki bile vermez, ama ona uzun süre devam eden azarlayıcı bir ses çıkarır ve sonra bir yuvaya dalıp ortadan kaybolur.

Rygun gökyüzünde derin, geniş yaylar çizerek devriye gezerken, güçlü gölgesini artık uykuda olmayan köyün üzerine düşürürken kalbim davul gibi atmaya devam ediyor... Yollar artık ayak bileklerine kadar kara gömülmüş insanlarla dolu. Omuzlarına sıkıca sarılmış pelerinleriyle, uykudan sersemlemiş gözleriyle kargaşaya bakıyorlar, birçoğu bana bakıyor, işaret ediyor, kendi aralarında konuşuyor.

Ya da belki de yıkılmış köprüyü işaret ediyorlardır.

Pelerinimin üzerindeki kar ve döküntüleri silkeleyerek ilerliyorum, bir yandan da Líri'nin ilerleyişinden önce üzerinde durduğum köprüyü inceliyorum; şimdi köprü, nehrin ortasına dağılmış, çoğunlukla azgın sularının altında kalmış, sivri parçalar halinde duruyor. Sanki en yıkıcı alevini hazırlayıp, onu kasten fırlatmış gibi.

Bana doğru.

Göğsümde rahatsız edici bir gerginlik hissediyorum, bu da beni huzursuz ediyor.

Huzursuz.

Dhomm'da Líri'nin güvenini kazanmış olabilirim—en savunmasız olduğu anda varlığımı memnuniyetle karşılayacak kadar—ama şimdi beni tamamen yok etmek istiyor gibi görünüyor. Kesinlikle, yüzde yüz, her şeyi berbat ettiğimi ima ediyor.

CHAPTER 30

Raeve

Sürekli yağan kar fırtınası havayı kaplarken, uçurumun kenarına kurulmuş, adeta unutulmaya açılan boğazlar gibi görünen sayısız mağaranın yanından hızla geçiyorum; bunların çoğunda tüneyen bir Moltenmaw'ın uğultulu yankısı yankılanıyor. Her ne zaman bir çıkıntıya fırlasam ve uçurumun yamacından yukarı doğru zikzak çizen merdivenlere doğru koşsam, gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum.

Belki de, yuvalardan yayılan ölü şeylerin yoğun kokusu göz önüne alındığında, genç ejderhalardan biri tarafından parçalanmaktan endişe ederdim... özellikle de çoğu henüz uçmayı yeni öğrenmiş, kendi yiyeceklerini bulmayı öğreniyor ve avlanmanın heyecanını keşfediyor oldukları için. Ancak Moltenmaw ejderhaları genellikle uyku zamanlarında yuvalarını veya inlerini terk etmezler.

Şükürler olsun.

Rygun'un Líri'yi yönlendirdiği derin kayalıklara doğru merdivenlerden indim. Hemen geri adım attım, yosunlu uçuruma yaslandım; bu sırada onu ovalardan geçiren üç iri atlı, topuklarını yalayan masmavi bir alev demetiyle kovalanarak mağaranın girişinden kurtuldular.

Kısa boylu adam küfür ediyor; kolunu göğsüne sıkıca bastırmış, deri ceketi yırtılmış ve dirseğinin yakınında kanlı bir kesik görünüyordu. Sanki bir pençe tarafından yaralanmış gibiydi.

Üçlüden daha uzun olanı, yaralı arkadaşına bir bakış atarken dağınık kahverengi saçlarını köşeli yüzünden geriye savurarak, "Lanet olsun," diye

homurdandı. "Eğer çıkarmak istiyorsa, Tanrı aşkına, çiğneyip çıkarabilir."

Diğerleri homurdanarak karşılık veriyor ve taze karla kaplı, üst üste yığılmış eyer çantalarını almak için hareket ediyorlar. Sakallarına geçirilmiş aynı mavi boncukları, zayıf yüzlerini ve çenelerini oynatma biçimlerini fark ediyorum. Sanki canları yanıyor. Líri'yi buraya sağ salim getirmek için uzun ve zorlu bir mücadele verdiklerinin kesin işaretleri bunlar.

Şerefli bir başarı.

Koyu renkli pelerinleri rüzgârda dalgalanarak yola doğru ilerliyorlar.

Köşeyi dönmeye başlarlarken öne doğru bir adım atıyorum, sessizce yanlarından geçmeye niyetliyken uzun boylu adam kolunu uzatıp duruşunu genişletiyor.

Yolumu resmen bir ağaç gövdesi gibi kapatıyor.

Karnına değen ejderha pulundan yapılmış kılıcımı fark etmesi biraz zaman alıyor, ama fark ettiğinde kaşlarını çatıyor; kalın kaşları, düz kahverengi gözlerini gölgeliyor.

"Ay Tüyü'nün inine mi gireceksin?" diye homurdandı, bariz yorgunluğuna ve yıkanmamış gibi kokmasına rağmen dimdik durarak.

Başımı sallıyorum.

"Onu bulutların arasından geçirdiğimiz anda yanına gelen kişi sen değil miydin?"

"Canlı, nefes alan etinde," diye mırıldandım, midemden gelen açlıktan kaynaklanan utanç verici bir gurultu eşliğinde neşesiz bir gülümseme takınarak.

Zamanlama kötüydü.

“Şey, buraya gelirken avladığı her şeye saldırdığından daha fazla vahşice sana saldırdığına göre…”—bir an duraksıyor, kaşlarını kaldırıyor—“eğer o yuvaya girmeyi başarırsan, büyük ihtimalle canlı çıkamayacaksın.”

Motivasyon konuşmaları söz konusu olduğunda, bu tamamen etkisiz kalıyor.

“Bu ejderha evcil olmaktan çok vahşi,” diye devam ediyor. “Netheryn'e doğru yola koyulacağından şüphemiz yokken, sırtındaki eyerden kurtulması için onu çıkarmaya çalıştık ama hiç yanaşmıyor. Rigg neredeyse bir uzvunu kaybediyordu. Sen de hayatını kaybedeceksin.”

Tek kelime etmeden yanımdan geçip gitti, diğer ikisi de onu takip etti; Rigg'in kolundan akan kan karın her yerine bulaştı. Daha duyma mesafesinden bile çıkmadan kendi aralarında bazı insanların yaşamaya çok aptal oldukları hakkında mırıldanmaya başladılar.

Biraz sert bir yorum ama mevcut koşullar göz önüne alındığında tamamen haksız da sayılmaz.

Bıçağımı cebime koydum, sonra ağzımı karla doldurdum. Hiçbir besin yok, ama uyuyan bir ejderhayı uyandıracak kadar yüksek sesle guruldayan midemi susturuyor. Ya da benim durumumda, kusursuz işitme duyusuna sahip ve beni ölümüne patlatmak için ani bir iştah duyan bir ejderhayı ürkütmüyor.

Ezilmiş dalların ve beyazlaşmış tüylerin üzerinden geçerek, yumuşak bir ışık yayan tünelin girintili çıkıntılı ağzına doğru sessizce ilerliyorum. İleri doğru yavaşça ilerleyerek tünelin uzun boğazına bakıyorum ve Líri'nin eski, kökünden sökülmüş ağaçların arasına saklanmış halini görünce kalbim duracak gibi oluyor.

Kendini savunma pozisyonunda düğümlemiş, dişlerini sıkmış, zorlukla nefes alıp verirken, gözleri acımasız bir yoğunlukla bana dikilmiş durumda.

Titreyen kanatlarının sarkıklığında, bedenine zar zor tutunmalarında bitkinliği görüyorum. Yanaklarının etrafındaki ve boynunun çizgisi boyunca uzanan, cansız ve her zamanki parlaklığını yitirmiş uzantılarda da bunu görüyorum. Tıpkı sönmekte olan bir yıldız gibi.

Ah, Liri…

Ellerimi kaldırarak bir adım öne doğru eğildim—

Kadın hırıldadı, kaba ses duvarlarda yankılandı. O kadar somut bir şekilde hissettim ki, göğsümdeki bağlar gerildi.

Kesinlikle bana çok kızdı.

“Seni seviyorum, Líri.” Bir adım öne doğru atıyorum. “Yalvarmayı bırak, aslanım. O, o...”

Tüyleri diken diken oldu, kanatlarını kaldırdı. İleriye doğru atılmadan önce aldığım tek uyarı buydu; gözlerindeki öfke o kadar yoğundu ki, bir an donakaldım.

Konuşmak için ağzımı açıyorum—

Biri beni arkadan yakaladı. Geriye doğru çekti.

Kaan'ın kokusuna bürünmüş, göğsüne yapışmış haldeyim; Líri buz gibi bir çığlık atarak yanımdan hızla geçerken, Kaan'ın kolu beni sıkıca sarmış durumda. Uçurumdan atlayıp parıldayan kanatlarını yağan karların arasından savurarak bana kısa kısa bakışlar atıyor.

Ve Kaan.

Ölümcül saldırılarına yeniden başlamadı. Muhtemelen arkamdaki erkeğin yaydığı, dizleri titreten ilkel baskınlık yüzünden.

“Sanırım bana kızgın…”

Kaan'ın eli hızla atan kalbimin üzerine bastırıldı. "Evet," dedi, sakince. Sanki bir şey olmamış gibi.

Kaşlarımı çatarak kollarının arasında dönüp gözlerine baktım; loş ışıkta gözleri karanlıktı. Líri'nin parlak silueti, onu izlerken gözlerinde yansıyordu.

Bakışları aşağıya kaydı ve ezici bir yoğunlukla gözlerimle buluştu. "Onu terk ettin, Raeve."

Kanım buz kesiyor. "Ben—"

“Sizin zihninizde mantık doğru görünmüş olabilir, ama ejderhalar olayları çok basit bir şekilde anlarlar. Onun için bir gün oradaydınız, ona bakıyordunuz… başını yaslayabileceği güvenli bir alan sağlıyordunuz. Ertesi gün ise gitmiştiniz ve o, her zamanki gibi yalnız kalmıştı.”

Göğsümde bir şey kırıldı, aniden içime bir soğukluk yayıldı. Sanki az önce tekmelenmiş gibiydim.

Yorgun ve bitkin bir halde olmasına rağmen, Líri bulutların arasından etkileyici bir coşkuyla geçerken tiz bir kükreme daha çıkardı.

“Rekk onu Dhomm'a uçurduğunda ejderha ölüme çok yakındı, neredeyse öleceğinden emindim. Sadece ona gösterdiğiniz iyilik sayesinde hayata tutunduğuna inanıyorum. Aslında, siz gittikten kısa bir süre sonra öyle derin bir ağıt yaktı ki, runelerin yerleşmesine fırsat bulamadan yaralarının yeniden açıldığını sandık.”

Sözler ardı ardına gelen tekmeler gibi nefes almayı zorlaştırıyor.

Bana olan tutuşu yumuşadı, bir eliyle saçlarımı yüzümden geriye doğru itti. Sert sözleriyle ne kadar da zıt bir yumuşaklık. "Bazı ejderhalar kana susamış bir peri gibi intikam hırsıyla yanıp tutuşsa da, diğerleri sadece sevilmeyi özler."

Yaratıcılar.

Líri başını gökyüzüne doğru fırlattı ve daha önce hiç duymadığım, adeta aylara çağrı gibi, tırtıklı bir kükreme çıkardı. Kanatlarını katlayıp dalışa geçti, kanyonun içine doğru süzüldü.

Kaan tutuşunu gevşetiyor ve ben öne doğru hareket ediyorum.

Yukarıda bir şeyin varlığını hissederek yukarı baktım ve Rygun'un başının çıkıntının üzerine eğildiğini, kor gibi parlayan gözlerinin ise topraklarını tarayan güçlü bir nöbetçi gibi aşağıdaki kargaşaya dikildiğini gördüm.

Canavara duyduğum giderek artan sevgiye rağmen titriyorum, kenara yakın bir yerde duraklıyorum. Aşağıdaki uzaktaki köye bakarken Clode saçlarımı savuruyor.

Sivri, karla kaplı çatılardan duman yükseliyor, sığınak bulduğum adanın üzerinde süzülen Líri'nin etrafında dönüyor; buradan bakıldığında bir kayanın üzerinde kanat çırpan bir güve gibi görünüyor. Göğsünü nefesle dolduruyor, soluk mavi bir alev bulutuyla dışarı atıyor ve bu da beni paniğe sürüklüyor—köylüler çığlık atıyor.

Yapımcılar, burayı yerle bir edecek...

Duman bulutu, öylesine kükreyen bir güçle karaya çarpıyor ki, köprü gibi patlayacağını bekliyorum. Ancak kırılan taşların sesini duymuyorum. Çarpmanın etkisiyle yükselen sisin dalgaları arasında nehre savrulan taş parçalarını da görmüyorum; bu sis, şirin, renkli binaları beyaz dalgalar halinde kaplamıyor.

Alev kalan tüm rengini kaybederek, birleşip bir şeye dönüşen bembeyaz bir renge bürünüyor… bir—

"Kendisine yuva yapmak için bir tünek inşa ediyor."

Tıpkı içimde bulunan birçok altıgen yapıya benzer şekilde, altıgen bir yapı şekillenmeye başlıyor.

Diğerinin ininin derinliklerinde.

Líri'nin filizlenen sütununun etrafında dönmek için durakladığını, derin nefesler aldığını ve ardından tam tepesine yükselip çabalarını yeniden toparlayarak bir başka beyaz alev püskürttüğünü izlerken, bu düşünceyi hızla kafamdan uzaklaştırdım.

Bir katman daha ekleniyor.

"Kesinlikle çocuk sahibi olma hevesi yok. Daha ergenlik çağını yeni atlattı."

"Hayır," diye mırıldandı Kaan hemen arkamdan. "Sadece kafayı bulmak istiyor."

Söylemediği her kelimeyi duydukça kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Ulaşamayacağım bir yerde olmak istiyor...

"Büyük ihtimalle ovaları uçurmaktan yorulmuştur ve güneye yapacağı yolculuktan önce dinlenmesi gerekiyor," diyor, çenemi kavrayıp başımı çevirerek ciddi bakışlarının içine bakmamı sağlıyor. "Eğer onu istiyorsan, Raeve, kolay olmayacak."

Uzun süre onun bakışlarını aradım. Tekrar ileriye baktım, Líri'nin hızla büyüyen tüneyine katman katman eklemesini izledim.

Eğer onu istiyorsam…

Peki ya onun istekleri?

Çömeldim, ellerimi kavuşturdum. Zihnim karmakarışık bir halde, kuşun tünediği yer hem yükseldikçe hem de köy yollarını dolduran meraklı seyircilerle doldukça, bakışlarım kanatlarının arasına sıkışmış eyerde daraldı. Rekk'in topuklarını batırdığı yerdeki, kanatçıklarındaki dağınık deliklerde.

Göğsümü ağır bir his kaplıyor.

O, dünyamızda dolaşan en güçlü yaratıklardan biri, yine de günlerini ne yapması gerektiği söylenen, neredeyse hayatına mal olan emirlere itaat ederek geçirdi.

Fallon'ın karda kollarımda titreyip, son nefeslerinin kalan kısmıyla yaşamaya devam etmemi emrettiği günden beri öğrendiğim bir şey varsa, o da pranga ile, herhangi bir zincir uzunluğuna bağlı olarak yaşamanın yaşamak olmadığıdır. Bu, temel bir unsurdan yoksun, sadece var olmaktır:

Seçenek.

Ve eğer duygularımı bir kenara bırakıp sadece onun iyiliğini düşünürsem, gurur duyabileceğim tek bir sonuç var. Riskli, biraz çılgınca, çok tehlikeli bir sonuç.

Umarım beni ejderha yemi yapmaz ya da toprağa gömmez.

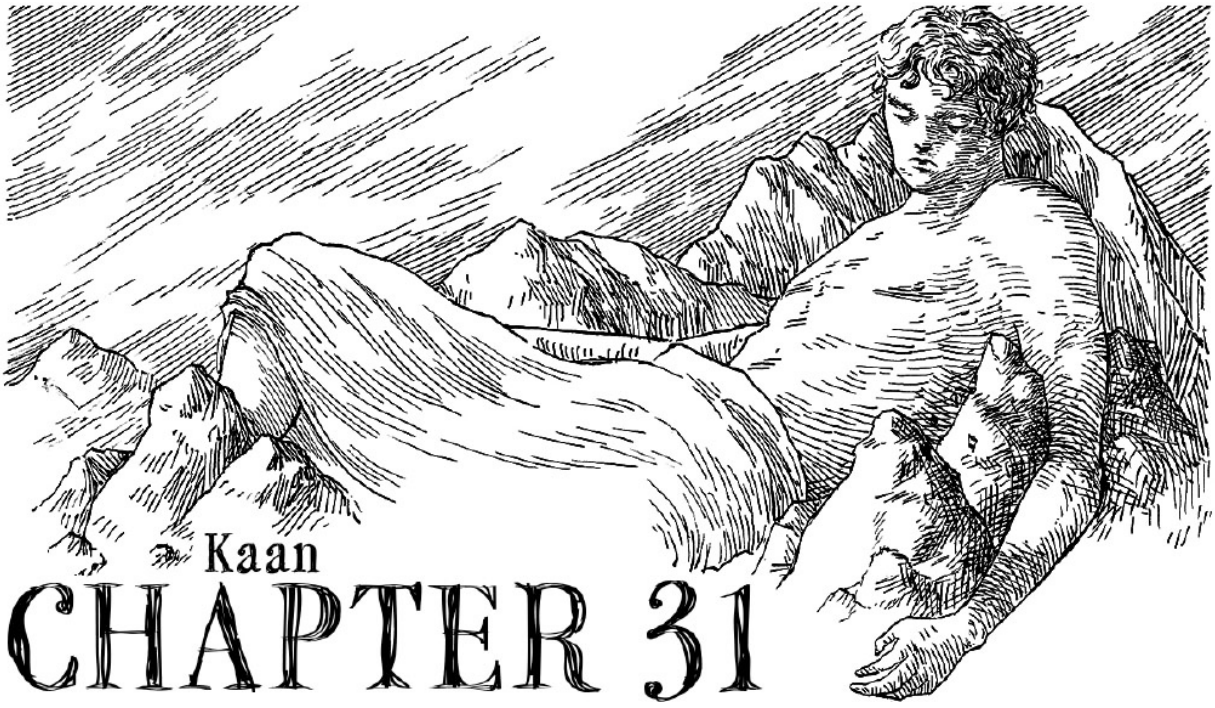
“Ne düşünüyorsun, Raeve?”

Hayatta kalma şansımın oldukça düşük olduğu gerçeği. Hatta daha da kötüsü, Líri beni katletmeye çalışırken gayet rahat görünüyor, ama ben ona zarar vermeyi bile aklımdan geçirmezdim. Bu da beni dezavantajlı bir duruma sokuyor.

Ben asla geri planda kalmam.

Geriye doğru adım atmaktan nefret ediyorum.

“Bir şeyler yemem gerek,” diye mırıldanıp ayağa kalktım ve merdivenlere doğru yürüdüm. Ay Tüyleri'nin bilinen bir özelliği varsa, o da keskin işitme duyularıdır. Ve şu anda, guruldayan karnım bir ölüm fermanı gibi. “O zaman yumuşak tabanlı botlar bulup Yaratıcının lanet olası bir mucizesini ummam gerek.”

Kaan

CHAPTER 31

Raeve tahta kupayı dudaklarına götürüp bir yudumda içti ve boş kadehi alçak masaya çarparak ses çıkardı. Ağzındaki parlak su lekesini sildi ve öne doğru ilerleyerek oturan kişinin kenarına oturdu, Siharna'nın ona ödünç verdiği yumuşak botların bulunduğu sepete uzandı.

"Umut vadeden bir şey var mı?"

“Henüz değil.” Siyah bir ayakkabı çıkarıp kısık gözlerle inceledi, derisini büküp ezdi, sonra tekrar sepete koydu. “Topukları ya çok kalın ya da çok sert.” Saçının gevşek bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı ve işine odaklanmış bir şekilde aramaya devam etti.

Dizler hızlı ve telaşlı bir tempoda sekerek hareket ediyor.

Duvara yaslanmış, yumruklarımı gizlemek için kollarımı kavuşturmuş bir şekilde her şeyi izliyorum; yumruklarımı sıkıp gevşetiyorum. Sanki bu basit hareket kalbimin hızlı atışını dindirebilirmiş gibi.

Hayır, öyle değil.

Líri'nin sütunu solumdaki pencereden zar zor görünüyor, köye hakim bir şekilde yükseliyor. Yaşanacakların alaycı bir hatırlatıcısı. Raeve'nin huzursuz enerjisi de yavaş ve acı dolu bir şekilde göğsüme dolanıyor... Parçalanmak üzereyim.

Raeve kahverengi, diz hizasına kadar uzanan bir çizmeyi inceliyor ve bağcıklarını gevşeterek her iki tarafı da ayağını içine sokabileceği kadar açıyor. Bağcıkları sıkmaya başladığında, derinin her sert çekişte çıkardığı büzüşten çizmenin çok büyük olduğunu anlıyorum.

“Raeve.”

"Hmm."

"Ne kadar serbest tırmanış yaptınız?"

Omuz silkip saçlarını omzunun üzerinden geriye savurdu ve daha da öne eğildi. "Yeter."

O sarmal o kadar derine kıvrılıyor ki, yumuşak ve etli bir şeye saplanıyor.

Onun ipleri ileri geri sarıp halkalara geçirmesini izliyorum. "Slátra ile aranızdaki bağı hatırlamayabileceğinizi biliyorum, bu yüzden size bir şeyi hatırlatmam önemli."

Omurgası kaskatı kesiliyor, sanki göğsüne doğru gelen bir bıçağa karşı savunmaya hazırlanıyor gibi. Yine de gözlerini işinden ayırmıyor, bağcıkları sıkıyor, bağcığın uzunluğunu bacağının üzerinden tekrar tekrar geçiriyor.

"Çoğu insanın yetişkin bir ejderhayı evcilleştirmeye çalışmaktansa bir ejderha yuvasına baskın yapma riskini göze almasının dile getirilmeyen bir nedeni var."

Duruşu gevşedi, sanki sözlerim kaslarındaki gerginliği biraz olsun gidermişti. "Öyle mi?" Düğüm bağlarken bana kısa bir bakış attı, bacağını uzatıp botu inceledi.

“Evet. Olgun bir hayvanla bağ kurmak şöyle olabilir—”

Ayağa fırladı, ayağını içinde döndürerek ve ileri geri yürüyerek botun ayağına nasıl oturduğunu anlamaya çalıştı.

“Zorlayıcı,” diye devam ediyorum, zihinsel odağının çok küçük bir yüzdesini bana ayırsa bile. “Böylesine kadim, derin yaratıklara açılmak… Peri zihnini zorluyor. Birçoğunun başlangıçta bu dünyaya ait olmadığına inandığı yaratıkların duyularıyla dolup taştığımızı düşünürsek, bu beklenen bir şey. En derin, en karanlık köşelerimize ışık tutan bir süreç. Bir yerlerde saklanmış, tozlanmış olabilecek her türlü zihinsel yükü ortaya çıkarıyor.”

Raeve'in geçmişiyle ilgili rahatsız edici konuşmalardan duyduğu tiksintiyi göz önünde bulundurursak, bir tür fiziksel tepki bekliyorum. Bir irkilme, gözlerini kaçırma gibi.

Bir şey.

Bunun yerine, masadan Pyrok'un kurutulmuş etinden bir parça kapıp dişleriyle parçalamaya başladı, bir ayağından diğerine zıplayarak ağzındaki eti çiğnerken, botuna kaşlarını çatarak baktı. "Zihinsel yük bir engeldir. Anladım."

“Evet.” Kaşlarımı çattım. “Raeve, bir bağın sağlamlaşması döngüler alabilir. Sağlamlaştığında, ya binici ejderhayı evcilleştirmiştir ya da ejderha biniciyi evcilleştirmiştir. Bazıları canavarları kadar vahşileşir ve nadiren tekrar görülürler; sevdikleri için neredeyse kaybolmuş gibidirler.”

İçini çekti ve kalan kurutulmuş eti ağzına tıkıştırdı, kurdeleyi çözüp bağcıkları gevşetmeye başlarken koltuğa yığıldı. "Çok büyük," diye mırıldandı başını sallayarak. "Hayal kırıklığı. Tamamladığımızı sanıyordum."

Ya bu durumu yeterince ciddiye almıyor ya da aşırı özgüvenli. Her iki durum da tersine dönüp onu bir parça koparabilir.

“Raeve, lütfen.” Başını hızla kaldırdı, bakışları benimkilerle kesişti. Yumuşadı. “Bu ciddi bir endişe kaynağı. Özellikle de yaklaşan sonbaharlar göz önüne alındığında.”

Omuzları düştü.

Göğüs kafesimin arasına saplanmış buz gibi korkuyu ısıtmaya yetmeyen ufak bir gülümsemeyle bana baktı. "Endişelenecek bir şey yok. Kuzey ışıkları sönmeden önce döneceğim. Belki daha erken."

Görünüşe göre aşırı özgüvenli. Hayatımın belası.

“Tabii ki, eğer kimseye görünmeden o direğe tırmanabilirsem.” Botunu çıkarıp sepete fırlattı ve içini çekti. “Bu umutsuz bir durum. Belki de yalınayak çıkmak zorunda kalacağım.”

Ellerimi gergin bir şekilde tekrar sıktım. "Köyün ilerisinde bir deri ustası var. Eskiden Mah'ın tüm botlarını ve ceketlerini o yapardı. Eminim acil bir işi de halledebilir."

“Hayır, riske atamam.” Parmaklarını saçlarının arasından geçirip telleri çekiştirdi. “Líri gidebilir. Fırsatımı kaçırırım.”

Kaşlarımı çatarak solumdaki merdiven boşluğuna baktım, aklıma bir düşünce geldi.

Duvara yaslanıp odanın karşısına geçtim ve elimi uzattım. "Benimle yukarı gel," diye mırıldandım ve Raeve kaşlarını çattı.

"Üst katta mı?"

Başımı sallıyorum.

Dudakları seğirdi ve gamzeleri neredeyse belirginleşti. "Kaldığımız yerden devam etmek için can atıyorum ama bu güzel köyün üzerinde evcilleştirilmemiş, biraz vahşi bir Ay Tüyü'nün bulunduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

Elini tutup onu merdivenlerden yukarı çıkarırken yanaklarımı kaplayan gülümsemeyi bastırmak imkansızdı. "İstekli olduğunu bilmek güzel, Ay Işığım, ama seni palete götürmeyeceğim."

“Öyleyse nerede—”

Sağımızdaki kapalı kapının önünde duruyorum, kolu çeviriyorum ve iterek onu pembe, mor ve mavi tonlarında dekore edilmiş küçük odaya çekiyorum. Odanın başlığında birbirine sokulmuş ejderhalar var, pencereleri ise odayı ergenlik çağına özgü bir parıltıyla aydınlatan pudra tonlarında cam bir örtü gibi... Ama etrafa çok fazla bakmamaya çalışıyorum. Odayı algılamamaya çalışıyorum.

Emilmesine izin verin.

Mah, kendi evini şekillendirebilecek yaşa geldiğinden beri bir kızı olmasını hayal ediyordu. Ama Veya'nın bu odayı kullandığını görecek kadar uzun yaşamadı. Ya da pembe renginden nefret ettiğini öğrenemedi.

Raeve'in elini bırakıp paletin ucundaki, ağlayan bir çiçeğin beyaz gövdesinden oyulmuş tahta sandığa yöneldim. Kapağı kaldırdığımda menteşeler gıcırdadı ve içindeki hazineler ortaya çıktı; pelerinler, ince işçilikli bluzlar ve deri ceketler—hepsi de bu binayı boyattığı aynı yosun yeşili tonunda—soluk kahverengi düğmeler ve narin süslemelerle bezenmişti.

“Bunlar Mah’ın eşyalarıydı,” diye mırıldanıyorum, küçük bir kutuyu açarak pelerin broşları ve diğer değerli süs eşyalarından oluşan bir koleksiyonu ortaya çıkarıyorum. Veya’ya miras bırakma fırsatı bulamadığı, manevi değeri olan parçalar.

Veya henüz bu durumu kabullenmek için kendine lütuf göstermedi.

Boğazımı temizleyerek kapağı kapattım, kutuyu sandığa geri koydum ve bir yığın giysiyi kaldırıp kenara çekerek açık kahverengi, bileğe kadar uzanan, kola derisinden yapılmış, ellerimde yumuşak ve esnek bir çift botu ortaya çıkardım. Mah'ın gençliğinde bu dağ sıralarını keşfederken geçirdiği dönemlerde iyice eskimiş ve yıpranmışlardı.

Onu bunları giymiş, bu köyün etrafındaki sarp kayalıklara tırmanırken, saçları serbest, kalbi özgür bir şekilde hayal edince gülümsüyorum. Tanıdığım en yetenekli kahverengi boncuk ustasıydı, yine de Bulder'ı çok

nadiren arardı, onun kendi tasarladığı gibi, ham ve girintili çıkıntılı sırtlarda hareket etmeyi tercih ederdi. Belki de bu yüzden Bulder ona saygı duyuyor ve sık sık yaptığı isteklerine bu kadar isteyerek boyun eğiyordu.

Çizmeleri elimde tutarak, "Sanırım bunlar tam size göre olacak..." dedim.

Raeve uzun bir süre onlara baktı, sonra tekrar gözlerime baktı. "Kaan, sanırım yapamam—"

"Onları kullanmanızdan onur duyardı. Ben de öyle."

Raeve yutkunur. Sonunda uzanıp botları alır, bakışlarını botlara diker ve çapraz bağcıkların üzerinde parmaklarını gezdirir.

Aramızda sessizlik hüküm sürüyor.

“Diğerleri...”

"Senin."

Gözlerime bakıyor ve orada bir ağırlık var. Beni, iğnelerimiz çıkarıldıktan hemen sonra yaptığımız konuşmaya geri götüren bir kırılganlık. "Bana bir şey söz vermeni istiyorum."

“Her şey.” Dağınık saç tutamlarını yüzünden geriye doğru itip kulağının arkasına sıkıştırdım. “Her zaman.”

“Müdahale etmeyeceğini biliyorum.” Gözlerimi bir sarkaç gibi ileri geri tarıyor. “Ne olursa olsun, bunu kendim yapmalıyım.”

Cevabımı sesli söylemeden önce kafamda üç kez prova ediyorum. "Biliyorum, Ay Işığı."

Hiçbir kelime kalbimin derinliklerine işleyip bu kadar acı olmamıştı.

Ruhum.

Ama haklı olduğunu biliyorum. Bir ejderhanın diğeriyle bağ kurmasından daha kişisel bir şey yok. Ve bu an... benim değil. Bizim de değil.

Bu onların.

Kenara çekilmeliyim. Koruma içgüdülerimi dizginlemeliyim. Onu tekrar kaybetme korkumu... Kalbimi güvenin kancasına takmalı ve her şeyin yolunda gideceğine inanmak için tüm nefesimi vermeliyim.

“Bu çok kolaydı.” Gözleri kısılıyor. “Kelimeleri söyle. Tam olarak.”

Elimi kaldırıp yüzünü avuçlarımın içine aldım. Avucuma yaslanışının tadını çıkardım. "Gitmeden önce sana düzgün bir yemek hazırlamama izin verdiğin sürece, ne istersen yaparım. Bu, o lanet olası sütuna tırmanıp bulutlara çıkmanı izlemek anlamına gelse bile."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Pyrok'un kurutulmuş et stoğunu pek sevmiyor musun?"

Öne eğilerek burnunun ucunu öptüm. "Daha iyisini yapabilirim." Gözlerinin arasına bir öpücük daha kondurdum, tenine fısıldamadan önce biraz oyalandım, "Hazırlanman için seni burada yalnız bırakıyorum."

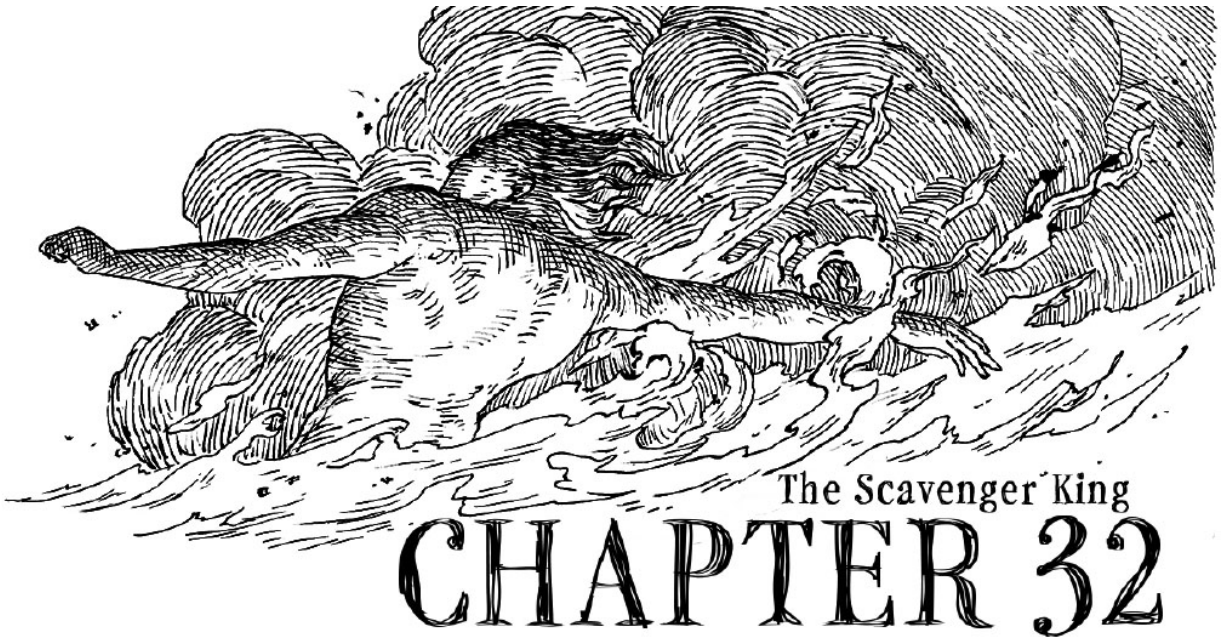
Aptalca bir şey söylemeden veya yapmadan önce kapıya yöneliyorum. İkimiz de bıkana kadar ona tavsiye yağdırma dürtülerime boyun eğiyorum.

Bu onun ihtiyacı olan şey değil, ayrıca bunu istediğini de sanmıyorum, yoksa sorardı.

Ona gereken şey, yanında güçlü, destekleyici bir kaya gibi durmam. Kendi korkularımı bastırıp ona inanmam... aksi takdirde, onun başa çıkması gereken bir başka pranga olmaktan başka bir şey değilim.

Başka bir ağırlık.

Merdivenlerden aşağı inip mutfaktan geçtim. Arka kapıdan soğuğa çıktım, karda yeni bir yol açarak bir sürü meyve dolu çalının arasına saklandım, gözden kaybolduktan sonra yere yığılıp kustum.

The Scavenger King

CHAPTER 32

Razahlar, dört ayak üzerinde çökmüş zeminde hızla ilerleyerek, cansız cesetleri onları doğuran erimiş kabarcıklara geri sürüklüyorlar. Çarpık, nasırlı bu iğrenç yaratıklar, dünyanın volkanik çekirdeğine doğru aceleci inişlerinde geride bağırsak parçaları ve soğuyan magmanın dumanlı izlerinden başka bir şey bırakmıyorlar.

Bu sırada kalabalık kükreyerek daha fazla dövüş için bağırıyordu.

Daha fazla kan.

Daha fazla ölüm.

Keskin dişlerden oluşan tacıyla övünen, ağır ve yıpranmış pelerinine sarınmış Leş Yiyen Kral, geniş ve yüksek tribününde rahatça oturduğu ay parçalarından yapılmış tahtından her şeye yukarıdan bakıyor. Dünyanın en büyük, en görkemli dövüş arenasını oluşturan şey ise vahşi gösterileri, bolca ikram edilen içecekleri ve çılgın sefahatidir.

Sarayı.

Onun krallığı.

…En azından hak ettiği tahta oturana kadar.

Çok daha sade bir tahtta kambur bir şekilde oturan Üçlü Konsey Üyesi, uzun yüzünde hoşnutsuzluk ifadesiyle iç çekti. "Khindard Çukurları'na ayak basalı epey zaman oldu, ama söylemeliyim ki Arkyn, eskiden çok daha heyecan verici olduğunu hatırlıyorum."

Leş Yiyen Kral kaşlarını çatarak, çığlık atan kalabalığa baktı. Katliamdan ziyafet çekmek için gelen, ceplerini boşaltıp katliamın ön sıralarında yer kapmak için can atan, seçkin insanlardan oluşan katmanlar. Avlanmaya hazır.

Görünüşe göre, keyif almayan tek kişi Einar.

Arkyn tam da bunu söyleyecekken, bir null sunucu öne çıkar, reverans yapar ve ona istenen bal şarabı kupasını uzatır. Üçlü Konsey'in saygın üyesine, neredeyse fosilleşmiş grubun en gencine, gözleri henüz çok fazla yaşamın getirdiği bilgelikle bulanıklaşmamış, zihni hala biraz yumuşak olan adama ikinci bir kupa daha uzatır.

Biraz bükülebilir.

Arkyn'in özel konuğu.

Einar bardağın içine kaşlarını çatarak baktı, sonra bardağı tepsiye sertçe geri fırlattı. "Senin o iğrenç pisliğini içmem," diye homurdandı ve garsona öyle sert bir tokat attı ki, çilli yanağında kırmızı bir iz belirdi. "Beni küçük düşürüyorsun. Bana içilebilir bir şey bul."

Garson, kabinden hızla uzaklaşırken Arkyn hareketlerini takip eder. "Garsonumu yaraladın."

“Tamamen beceriksizler.” Einar’ın kaşları daha da çatıldı. “Şehirlerimizde keyif sürüyorlar, şekillendirilmesinde hiçbir payları olmayan duvarların ardında güvendeler. Temizlediğimiz ve yönlendirdiğimiz suyu içiyorlar, ay ışığı düştüğünde arındırdığımız havayı soluyorlar. En azından bize içilebilir bir şey sunabilirler.”

Arkyn, kaşınan parmak uçlarını tahtının kolçakına vurarak, birkaç diplomatik olmayan yanıtı düşündükten sonra, "Belki de beceriksiz kelimesi doğru değil. Madenlere olan bağlılıkları olmasaydı, boncuklu kardeşleriniz nerede olurdu?" diye düşündü.

Einar parmağını sallayarak kıkırdadı. "Haklısın. Bu arada, maden ocaklarına daha az boşluk, daha çok canavar beslemelisin. Cadok ve Tyroth, Yanık'ın kontrolünü ele geçirdikten sonra, bol miktarda boşluk yeni kan taşı madenlerine akacak ve böylece kuzeyin henüz keşfedilmemiş kaynaklarının kilidini nihayet açabileceğiz."

Arkyn'in eli hareketsiz kalıyor.

İlginç …

Einar ellerini kavuşturarak sözlerine şöyle devam etti: "Bu spora tamamen destek veriyorum, ancak şu anki besleme hızınızla... yakında sayıca bin kat fazla olacağız, tersi değil."

Arkyn, herhangi bir yetenekli esmer tenli madencinin, eğer kirli maden ocağı havasını solumaya tenezzül ederse, kendi kan taşını çıkarabileceği inancını aklında tutarak, "Bunu aklımda tutacağım," diye yalan söylüyor.

Ama hayır. Onlar her şeyin kendilerine altın tepside sunulmasını tercih ederler.

Arkyn, boşlukları çukurlara atmaktan hoşlanmasa da, bu onun amacına ulaşmasının bir yolu; görevi tamamlandığında daha büyük bir dünyaya giden yolu açan neredeyse sürekli bir gelir akışı.

Arkyn elini bir kez daha sallayarak, "Şimdilik gösterinin tadını çıkarın," diye devam etti.

Amfitiyatronun her yerinde zincirlerin gıcırtısı yankılanırken, birçok kapı açılıyor. Çok sayıda insan, maskeli ve birbirine uymayan, derme çatma zırh parçalarıyla giyinmiş halde, sisin içinde sendeliyor. Bazıları hemen altlarına işerken, diğerleri geldikleri parmaklıkları kırmaya çalışıyor. Sadece biri dimdik ayakta duruyor, yakında sönecek olan sahte bir özgüvenle.

Kalabalık, övgüler için değil, yaklaşan ölümlerini kutlayarak tezahürat yapıyor.

Pelerinli bir adam siyah kadife perdenin arasından geçerek Arkyn ve Einar'a eğildi, omuzlarını Üçlü Konsey Üyesi'ne çevirdi; elinde defter, tüy kalem ve çuval vardı. "Bahse girer misiniz? Belki de ilk kim düşecek? Ya da en son kim kalacak—"

Einar alaycı bir şekilde sırıttı ve tek bir bakışla adamı geçiştirdi. Arkyn bunu garip buldu, çünkü Einar'ın kan taşı kazanmaktan da tüketmek kadar zevk aldığının gayet farkındaydı.

Genellikle.

Ama eğer -casuslarının öne sürdüğü gibi- Kalenin depoları tükeniyorsa…

Leşçi Kral kaşını kaldırdı. "Bahis oynamıyorsun değil mi dostum?"

“Bugün değil,” diye mırıldandı Einar, sıkıca kapalı dudaklarının arasından, Arkyn’in şüphelerini neredeyse doğrulayarak. “Ayrıca, dikkatim dağılıyor. Ateş Kuşunu kaybetmeden önce bu savaşlar çok daha heyecanlıydı.”

Onun adını duyunca Arkyn kaskatı kesildi, damarlarında sahiplenici bir sıcaklık yayıldı.

"Arena'ya adım atan diğer her şey bunun yanında sönük kalıyor."

Onu kaybetmedim.

Arkyn dilinin ucunda yanan kelimeleri söylemez. Bunun yerine bal şarabından bir yudum alır, kumunu çiğner ve aşağıda olup bitenleri

izlemeye devam ederken, krem rengi bir tarlakuşu Einar'ın kucağına konar.

Hızla açtı, iskelet gibi parmakları kıvrımları çevik bir hassasiyetle düzleştirdi. "Yaratıcılar," diye mırıldandı, karalamayı hızlıca gözden geçirirken tüm vücudu gerildi. Akıcı giysisine uyması için teni daha da beyazlaştı. "Büyük Şansölye'den haber. Bir ay düşmesi yaklaşıyor— Hayır. Birçok."

Arkyn uzun bir yudum daha alıp yutkundu. "Evet."

Einar'ın başı hızla döndü, tebeşir gibi beyaz pelerinine karşı delici, sert mavi gözleri belirdi. "Biliyordun, değil mi?"

“Bir süredir böyle. Miskunn'um çok az şeyi kaçırıyor.” Arkyn, yaklaşan savaş için hazırlanan kurbanları izliyor; bazıları uçsuz bucaksız arenaya dağılmış gizli silahları bulmak için ufalanmış taş ve közlerin arasında pençelerini geçiriyor. “Hâlâ zaman var. Auroranın yoğunlaşmasına bağlı olarak on beş döngüden biraz fazla.”

Einar tahtına rahatça yerleşti, tavrı yumuşadı. "Şey, bunu bilmek çok iyi. Bizim miskunn bunu kaçırmış, aptal şey. Cevabımla birlikte bilgiyi de ileteceğim." Tekrar metne baktı, kaşları neredeyse parlak sarı saç çizgisine değiyordu. "Vay canına. Kral Kaan Vaegor, Bothaim'e yaptığı saldırı nedeniyle kanun kaçağı ilan edildi."

Arkyn için eski bir haber olsa da, üvey kardeşinin adını duymak bile kemiklerinin gıcırtısını çıkarmaya, parmak uçlarının o kadar kaşınmasına yetiyor ki, dişlerini deriye geçirmemek için kendini zor tutuyor.

"Ah?"

“Evet, anlaşılan ejderhası paralı askerlerden birini öldürmüş ve üç balistayı da etkisiz hale getirmiş. Çok yaramazmış.” Einar memnuniyetle bir ses çıkarır ve serçeyi katlayıp cebine koyar. “Bu dağ sıralarının üzerinde birçok ay var. Şelaleleri izlemek için bir planınız olduğunu tahmin ediyorum?”

“Elbette.” Arkyn aşağıdaki çukura, ara katlarda sıkışmış müşterilerin ellerine dalan bir sürü uçuşan tarlakuşuna doğru işaret ediyor. “Gelişen kalem”—yakında—“ay düşmelerine karşı korunacak.”

Üçlü Konsey üyesi kaşlarını çattı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

“Unvanımın ağırlığı yok değil.” Arkyn çenesini kaldırır. “Buradaki herkes yaklaşan olaydan haberdar oluyor ve bana, Burn'ün meşru Kralı olarak boyun eğmeleri halinde sığınma teklifini alıyor. Merhum Ostern Vaegor'un ilk doğan oğlu.”

Einar bu açıklamayı adeta bir yumruk gibi savursa da, kaşını hafifçe kaldırarak, umursamaz bir tonla, "Böyle bir söylenti hiç duymadım," diyor.

"Belki de ben bir hiçliğin piç oğlu olduğum içindir?"

Arkyn'in ses tonundaki kayıtsızlık, Einar'ın sözlerinin ardından teninin eridiği gerçeğini hiç de yansıtmıyor. Bu, babasının onun adını fısıldayacak kadar bile onu umursamadığının bir kanıtı.

“Bu kadar.” Einar göz kırpıyor. “Eksikliklerine rağmen kendini iyi bir şekilde geliştirdin. Mevkinin üstünde tökezlemek yerine, gurur duymalısın,” diyor aşağıdaki arenayı işaret ederek. “Hırsını daha akıllıca kullan.”

Eksiklikler…

Kendi seviyenizin üstüne düşmek...

Hırslarınızı daha akıllıca kullanın…

Arkyn, harap olmuş parmaklarını tahtının kolçakına vuruyor. Sessizlik.

Öfkeyle dolu.

Dilinden fırlamak üzere olan alevli sözleri yutması biraz zaman alıyor. Einar, sonuçta önemli bir yapboz parçası. Leşçi Kral'ın birçok aşamadan geçirdiği, sessizce üflenen, canlı tutulan ve şimdi bir odun yığınının altına saklanmaya hazır bir kor gibi bir ilişki.

Üzerine su dökmek korkunç bir israf olurdu.

Arkyn boğazını temizler ve konuşmanın son satırlarını sanki hiç olmamış gibi görmezden gelerek devam eder. "Diz çökenlere minnettarlığımın bir nişanesi olarak, herkes burada kalıp gösterinin tadını çıkarabilir. Savaşlar, yıkıma kadar aralıksız devam edecek; zihinleri yükten uzak tutma çabası, yıkım yatışana kadar sürecek, o aşamada güçlerim kuzeye doğru hücum edecek ve bronz tahtı ele geçirecek."

Sessizlik uzun, bunaltıcı ve boğucu bir hal alıyor.

Arkyn başını çevirip Einar'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Tacımı ele geçirdikten sonra Bothaim'in desteğine güvenebilir miyim?"

Einar önce kısık, sonra daha sert ve yüksek sesle gülmeye başlar, vücudu eğlencesinin şiddetli ritmine göre sarsılırken kendi üzerine katlanır.

Arkyn, garsonların aşağıdaki ara katlara dökülüp endişeli insanlara ikramlarda bulunmasını izliyor. Çağırma davulları çalmaya başlıyor. Gergin kalabalık için zamanında bir dikkat dağıtıcı unsur.

Einar kendine geldiğinde yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Belki de Arkyn'in ifadesiz yüzünü fark eden adamın yüzündeki son espri de silinip gitti. "Yaratıcılar, ciddi misiniz?"

"Beni beceriksiz mi sanıyorsunuz?"

Einar, dudaklarının kenarında beliren gülümsemeyi bastırmaya çalışır ama Arkyn bunu görür.

Ondan nefret ediyor.

“Affet beni, eski dostum, ama Kaan Vaegor senin seviyesinin çok üstünde. Kanına duyduğun şehvetin içten içe yanmaya devam etmesine izin vermen akıllıca olur.” Kaşlarını kaldırır, çenesini Arkyn’in çiğnenmiş parmak uçlarına doğru iter. “Ne kadar güç toplamış olursan ol.”

Arkyn'de ateş kaynarken, arenanın yıkık yüzeyinde etli yaralar gibi beş kükürt kabarcığı belirmeye başlar. Bazıları patlar, lav püskürtür ve kükürtlü dumanlar saçar; razahlar ise "tak tak tak" diye çağıran seslerle yüzeye doğru ilerler.

“Yani Üçlü Konsey taht üzerindeki iddiamı desteklemeyecek mi?”

"Kanınız Vaegor soyuna ait olsa bile, sözde babanız sizi kendi çocuğu olarak kabul etmedi. Size prens unvanını vermedi ve kesinlikle sizi varisi olarak ilan etmedi."

Her kelime, Arkyn'in bedenine bulaşan bir ateş lekesi daha.

Ama bunu belli etmiyor.

Einar, Arkyn'in kulağından sarkan tek kırmızı boncuğa anlamlı bir bakış atarak, "Kale'nin lütfu, meşru kraliyet iddiaları ve üç boncuklu statüleri göz önüne alındığında, ikizlerin yanında yoğunlaşmış durumda," diyor. "Daha önce de belirttiğim gibi, Tyroth ve Cadok'un kuzey için planları var."

"Yani Kaan'ı yargılayıp mahkum ettikten sonra, Yanık'ı ikizlere hediye etmeyi mi planlıyorsunuz?"

“Elbette hayır,” diye alaycı bir şekilde karşılık verdi Einar. “Büyük Kaan Vaegor öylece teslim olmayacak, ama bu… olay beklediğimiz tetikleyici oldu. Kaynaklarımız, Kaan'ın milislerini aşamalar boyunca hazırladığını ve krallığı üzerindeki sıkı sır perdesi göz önüne alındığında, gücünü gerçekten bilen tek kişinin kendisi olduğunu söylüyor. Onu alt etmek için ikizlerin ve onların birliklerinin yardımına ihtiyaç duyulacağına oy birliğiyle inanılıyor. Bölgeyi geri almak için ataerkil haklarını kan dökerek kazanacaklar.”

Arkyn, onun söylemediği sözleri duyuyor. Üçlü Konsey'in, mecbur kalmadıkça ellerini kirletmek istemediğini anlıyor.

Einar omuz silkerek sözlerine şöyle devam ediyor: "İkizlerle anlaşmalarımız var. Savaş sonrası Burn'den çıkarılan kan taşının, bizim sürekli desteğimiz karşılığında üç eşit parçaya bölüneceğine söz verdiler."

Einar'ın kan taşı sözü geçtiğinde sesinin nasıl titrediğini fark etmemek imkansız. Üçlü Konsey üyeleri, ölümsüzlük arzularını gidermek için kan taşına en çok güvenenlerdir; güç ve kontrol sarhoşu olan bu üyeler, sonsuza dek ona tutunmak için can atıyorlar.

Onsuz en çok acı çeken kimse var.

"Affedersin Arkyn, ama ortaya koyabileceğin her şey yetersiz kalacaktır."

Arkyn'in gülümsemesi belirsizdi, dikkati tamamen savaş alanına kaymıştı. "Elbette."

Başkalarının onu küçümsemesine alışkın olsa da, bu durum onu her zaman rahatsız ediyor.

“Ama bilmelisiniz ki, ben her zaman bu kuruluşun ve sizin destekleyici bir müşterisi olacağım.” Einar öne eğildi, dikkati erimiş rahimlerinden kurtulmaya çalışan, yüzeye çıkmak için mücadele eden beş razah'a odaklanmıştı. Bu sırada, sunulanlar muhtemelen sonları olacak savaşı bekliyorlardı; büyük taş parçalarının arkasında toplanmış veya dağınık ölümlere yol açacak kayalık yarıklara saklanmışlardı. “Şelalelere kadar vaktimiz olduğu için, gösteriyi biraz daha izleyeceğim.”

“Eğlencelerden sıkılmaya başladığını sanıyordum?”

Einar keskin çenesini başparmağıyla ovuşturdu. "Aramızda kalsın, boncuklu kardeşlerimin çoğu bugünlerde oturup toz toplamaktan, kan taşı parçalarını çiğnemekten başka bir şey yapmıyorlar; eğlenceli olanların da onları eğlendirecek oyuncakları var. Ateş Kuşu sahneye çıkmasa bile, bu onların sıkıcı arkadaşlığından çok daha iyi."

“Şeref duydum,” diye yalan söylüyor Arkyn, Einar’ın kıçını yalamanın verdiği hisse kıyasla kendi başına kalmayı tercih ediyor. Dişlerinden oluşan tacı eritilmiş bronz bir taçla değiştirildiğinde bu durumdan duyduğu kızgınlık daha az olacaktır.

Aşamalar boyunca alıştığı, bir amaca ulaşmanın aracı olan, göz açıp kapayıncaya kadar gelişen katliama bakıyor; gizli silahını kullanmaya hazırlanırken parmakları tıkırdıyor. Olabileceklerin kaybına bir an yas tutuyor... Kaan'ın boğazını dişleriyle parçaladığını sayısız kez hayal etmişti.

Derisinin altında kıvranan, kana susamış kaşıntıya oldukça düşkün hale geldiği gerçeğine razı oluyor. Ne de olsa, onsuz ne yapardı ki?

Ölü.

"Ya Kaan Vaegor'u bu savaş meydanına getirmeyi başarsam? Üçlü Konsey'e karşı yaptığı hakaretlerin cezası olarak, herkesin görebileceği bir ölüm sahnesi düzenlesem?"

Einar yavaşça başını çevirdi, kısılmış bakışları Arkyn'in yüzünün yan tarafına değdi. "İmkansız..."

“Peki ya yapsaydım?”

Einar, Arkyn'i incelerken zaman uzar gider, belki de onu yeni bir ışık altında görür.

Fırsatçı bir ışık.

"Bu, kuzeydeki henüz çıkarılmamış kan taşı yataklarına ilişkin duruşunuza çok bağlı olacaktır."

"Bununla hiç ilgim yok."

Einar taş gibi hareketsiz kalıyor. Atılan oltanın ilk çekişi.

Arkyn, "Üç eşit parçaya bölmeye, sonra da boncuklu kardeşleriniz arasında tekrar bölmeye gerek yok," diye açıklıyor. "Üçlü Konsey her şeye sahip olabilir."

Arkyn, Yanma Gücüne sahip olduktan sonra, Üçlü Konsey'in arzuladığı kan taşına ihtiyacı kalmaz. Çukurlarda bir savaşı finanse edecek ve bir bölgeyi çağlar boyunca ayakta tutacak kadar kan biriktirmiştir.

HAYIR.

Onun tek istediği, tek önemsediği şey Kaan'ın kanının dökülmesini izlemek ve hak ettiği tahtı ele geçirmektir.

Einar'ın gülümsemesi düşünceliydi, gözlerinde açgözlü bir parıltı vardı. "Şey, dostum. Bu ilginç bir konuşma oldu."

"Böyle düşündüğüne sevindim."

Davullar çalmaya başladığında o kadar güçlü ve sakin duran boşluğun boğazına bir razah (keskin kılıç) saplanıyor. Canavar, yeni avını doğduğu erimiş kaynağa doğru sürüklerken kan fışkırıyor—yok oluyor.

"Sonuç mu?" diye soruyor Arkyn.

Açlık dolu bir sessizlik geçip gidiyor.

Einar yutkundu, belki de ağzının sulandığını gizlemeye çalışıyordu. "İmkansızı başarabilirsen, Kalenin lütfunu kazanacağından eminim. Ve Üçlü Konsey'in... sadece yeraltındaki canavar avcısından daha fazlası olduğun için sonsuza dek saygısını kazanacaksın." Kaşlarını kaldırarak Arkyn'in erimiş yüzünün yarısını inceledi. "Bronz tacı hak edeceksin."

CHAPTER 33

Raeve

Azgın nehrin içine saçılmış, yıkılmış köprü parçalarını didik didik arıyorum; keşke su, daha önce basamak olarak kullandığım yerlerin üzerine çıkmasaydı, diye düşünüyorum. Şimdi Bulder'ın sözlerini bir araya getirip, büyük eyottan bir fıskiye gibi uzanan sütuna ulaşabilmek için bir yol oluşturmaya çalışmalıyım.

Köy büyüklüğünde bir izleyici kitlesiyle.

İç çekerek örgümün tokasını sıktım, dizimi çömeldim ve ellerime kar topladım. Karı top haline getirip, omzuma yaslanmış, karla kaplı tentelerin altına saklanmış, kümelenmiş binaların arasından geçen dik köy yollarında toplanmış insanlara baktım. Hepsi temkinli bir mesafede, ya beni izliyorlar ya da yumuşak kar yağışının arasından yukarı bakarak kendi aralarında mırıldanıyorlardı; omuzlarına sıkıca sarılmış, beyaz kar taneleriyle kaplı pelerinleri vardı. Köylerini gölgeleyen, havayı nefes almayı bile acıtacak kadar soğutan buzul anomalisine rağmen, gösteriyi kaçırmak istemiyorlardı.

Anladım.

Her gün birinin yarı vahşi, ölümcül bir Ay Tüyü'ne binmeye çalıştığını görmezsiniz. Bu tür bir aptallık nadirdir, tıpkı bu kadar kuzeyde bir tüneme yeri görmek gibi. Aslında, bunun ilk olduğunu iddia ederim. Köyün tam ortasına, Raeve'e atılmış oldukça etkileyici bir "siktir git" hareketi.

Gözden kaçırmak imkansız.

Patlamadan sağ çıkamayan, donmuş ve parçalanmış ağaçlardan oluşan bir yuva ile çevrili olan o tünek noktasına bakıyorum. Vadide toplanmaya

başlayan ince bir sis sızıyor, yapının tabanı biraz daha geniş, tepesi bulutların arasında kaybolmuş. Birkaç genç Moltenmaw yuvalarından çıkıp, onu koklayacak kadar yakına uçmuş, ancak hiçbiri tepesini incelemeye cesaret edemiyor gibi görünüyor. Muhtemelen akıllıca bir davranış.

Líri küçük olabilir, ama Rygun'un onu dağın zirvesine yakın bir yuvaya sürmesinin bir sebebi var. Köye çöken o yoğun sessizliğe bir şey de bu olsa gerek; sanki kuşlar ve böcekler bile bir yırtıcı hayvanın ortasında olduğumuzu biliyorlarmış gibi. Güzel ama ölümcül.

Rygun'un müdahalesi olmasaydı, çoktan ölmüş olurdum. Eğer bundan sağ kurtulursam... neyse. Bu ancak onun öyle görmesi sayesinde olacak. Ama o ejderhaya bir söz verdim ve lanet olsun, sözümü tutacağım. Onun, benim en iyi yanıma layık olmadığını düşünerek Netheryn'e uçup gitmesini izlemektense hayatımı riske atmayı tercih ederim.

Kaan'ın adımlarını duymaktan ziyade yaklaşımını hissediyorum.

Boğazımı temizleyerek, mutluluktan uyuşmuş ellerimden kartopusunu düşürdüm ve ayağa kalktım, pelerinimi gevşettim ve koluma astım. "Efendim."

“Ay ışını.”

Sesi ensemi taradı ve beni ürpertti.

“Gelip gelmeyeceğinizden emin değildim.” Başımı hafifçe çevirerek silüetini yan gözümle gördüm. “Bu onura ne borçluyum?”

"Sonsuz hayranlığım."

Kalabalığın mırıldanmalarıyla yanaklarım kızardı ve kaşımı kaldırarak arkaya baktım.

Onu görmek göğsüme bir yumruk gibi indi; kolları kavuşturulmuş, sakalına kar takılmış ve saçlarının bir kısmı yüzüne doğru sarkmış.

Gözler, daha önce hiç görmediğim kadar koyu.

Bunu çok iyi gizliyordu; ne olursa olsun müdahale etmemesini rica ederken, ondan yayılan korkuyu hissedebiliyordum. Birlikte keyifle yediğimiz doyurucu bir yemeği hazırlarken, uzaktan beni kucaklayan sıcak gülümsemeleriyle bana güven ve cesaret aşıladı.

Derin bir nefes alıp yaklaştı ve elini uzattı. "Bunu ben mi koruyayım?"

Pelerinime, sonra da göğüslerimin arasında asılı duran málmr'a göz attım; enseye kadar uzanan kahverengi deri giysinin üzerinde oldukça belirgin bir kontrast oluşturuyordu.

Kelimelerle aram iyi değil ama eğer bu gün ölürsem, Kaan'ın bunu bilmesi gerekiyor. Bu hayatta onu seçtiğimi görmesi gerekiyor.

Yüksek sesle.

Ona doğru döndüm. Bakışlarının yere kaydığını gördüm.

Yüzündeki tüm rengin kaybolup gözlerinde toplandığını izleyin.

Onları tutuşturun.

Boğazındaki yumru yuvarlanıyor, göğsünden çıkan alçak bir hırıltı kemiklerimde sıcak bir ürpertiye neden oluyor. Pelerinimin ağırlığını alıyor, sonra öne doğru adım atıp belimi kavrıyor, beni kendine çekiyor ve dudaklarını kulağıma bastırıyor. "Ay Işığı, bir gün senin uhloo'nu giyerek bu büyük onuru ödemeyi umuyorum."

Kaşlarımı çattım, ne demek istediğini sormak üzereydim ki, söylediği sonraki sözler beni nefessiz bıraktı.

"Ölürsen, dünyayı ikiye ayırırım."

Alnıma hızlı ve sıcak bir öpücük kondurdu, sonra dönüp eğilen kalabalığın arasından geri çekildi. Arkasına bakmasa da, bir sanatçı hassasiyetiyle heykeltıraşvari bir cümle mırıldandığını duydum.

Yer sarsılıyor.

Kalabalık nefesini tutar.

Başımı hızla çevirdiğimde, nehir kıyılarından kurtulup birbirine kenetlenmiş eller gibi kıvrılan, yumuşak, ten rengi kilden yapılmış ikiz kolları gördüm. Yapı, görünmez bir güç tarafından yuvarlanıyormuş gibi düzleşti, fazlalık şekilli korkuluklar halinde yukarı doğru kıvrıldı. Yosun hariç, önceki köprünün birebir kopyasıydı.

Su, sağlam yapıdan süzülerek nehre milyonlarca damlayan gözyaşı gibi akarken, yapı oturarak daha açık bir tona dönüşüyor ve sertleşiyor.

Sütuna ulaşmam için sorunsuz bir yol.

Bu jest karşısında göğsüm acıyor, minnettarlığım tarifsiz. Eğer birkaç yamuk taşı yerinden sökmeye kalkışsaydım, tüm dağı yerle bir edeceğime neredeyse eminim.

Her şeyden önce, bu şeye tırmanmayı kolaylaştırmak için bana bir merdiven ya da benzeri bir şey inşa etmediği için minnettarım. Böyle bir yardımı kabul etmenin onurlu bir yanı yok.

Kalabalığı şöyle bir gözden geçirdim; bazıları kendi aralarında fısıldaşıyor, bazıları da gururla taktığım kolyeye bakıyordu. Belki de kim olduğumu merak ediyorlardı.

Eğer gerçeği bilselerdi—yani kusursuz krallarının hain bir suikastçıya aşık olduğunu öğrenselerdi—muhtemelen isyan çıkarırlardı.

Hazinenin yerini güvenle elbisemin altına saklıyorum ve köprüden geçerek adanın kayalık kıyılarını dikkatlice dolaşıyorum. Neredeyse cam gibi görünen kırık ağaçların üzerinden atlıyorum, ta ki bir sütunun gölgesinde durana kadar, tüylerim diken diken oluyor.

Hissettireceği duyguyu önceden tahmin etmek.

Tereddütle elimi uzattım, cilalanmamış yüzeye dokundum. O kadar soğuktu ki tenimi yaktı ve Arkyn'den kaçtıktan sonra Fallon ve kendim için bir sığınak kazmak için kullandığım buzul parçasının anılarını canlandırdı... Buzul parçası avuçlarımı keserken ve karı kırmızıya boyarken kar küreDiğim anları...

Dişlerimi sıkıp o anıyı bastırıyorum, uzaklaştırıyorum. Büyümenin durduğu düz noktalarla dolu, incelen yapının üzerinde bir yol çiziyorum. Bunlar kesinlikle tutunma yerleri değil, daha çok umarım kayganlaşmayacak ince tutunma noktaları; ama idare etmek zorunda kalacağız.

Zihnimde kurduğum ses tuzağını sıkılaştırarak demir yüzüğümü çıkarıp cebime koyuyorum, göğsümdeki titrek hissi bastırırken ellerimi silkeliyorum.

Sinirlerim alt üst oldu. Beni rahat bırakın.

Ayağımı alçak bir çıkıntıya koydum, parmak uçlarımı daha yüksek bir çıkıntıya dayadım, diğer elimle de aynı işlemi tekrarladım. Son olarak tüm ağırlığımı sol ayağıma vererek sağ ayağımı yerine yerleştirdim ve tüm ağırlığımın sütunun dik yüzeyinde olmasının nasıl bir his olduğunu kavradım.

Fena değil.

Belki de hiç ölmeyeceğim.

Yukarı doğru ivme kazanıyorum, ayağımı tekrar yere basıyorum, sonra başka bir çıkıntıya uzanıyorum. Tekrarlıyorum. Yukarı çıktıkça pürüzsüz ve kusursuz hale gelen istikrarlı bir ritim buluyorum.

Zaman algılanamaz hale geliyor, tüm dikkatim botlarımın ve parmak uçlarımın yerleşimine, uzuvlarımın hareketine odaklanıyor. Nabzımı kontrol altında tutan derin ve yavaş nefesler almaya yoğunlaşıyorum.

Aşağıya bakmıyorum, karın artık yağmadığının sessizce farkındayım. Tırmanmaya başladığımdan beri yanağıma çarpan tek bir rüzgar esintisini hatırlamaya çalışıyorum. Gülümseyerek bir dudağı daha öpüyorum, Clode ve Rayne'in sessizlikleriyle beni cesaretlendirdiklerine, beni ölümcül bir

düşüşten kurtarmak için ellerinden geleni yaptıklarına inanarak huzur buluyorum.

Clode benim onun için ne planladığımı bilseydi, bana bu kadar nazik davranmazdı.

Ama bu, sonraki Raeve için bir sorun. Şimdiki Raeve ise sorunsuz bir şekilde zirveye ulaşmak istiyor.

Tercihen çiğnenmemiş.

Sonunda yoğun buluta ulaştığımda ciğerlerim ve bacaklarım aynı şiddetle yanıyordu; kendimi toparlamak ve ağrıyan elimi, diğer elimi, silkelemek için durdum. Parmaklarımdaki krampı gidermeye çalışırken, aşağıdaki köye bir göz atmaya cesaret ettim… ve anında pişman oldum.

Nehir, beyaz arazinin arasından canlı bir çizgi gibi akıyor, köylüler ise sokaklarda kum taneleri gibi kalıyor.

Bu korkunç bir fikirdi.

Derin bir nefes alıp bulutun kabarık alt kısmına uzanıyorum, bir dudak arıyorum. Bir sonraki çekişimde gözlerim kamaşıyor, sanki bir yastığa sıkışmış gibiyim; bir sonraki alışverişimi, bir sonrakini, bir sonrakini bulmak için tamamen dokunma duyuma güveniyorum, etrafımdaki sessizlik soğuk ve kaskatı.

Çok soğuk.

Yaklaştığımın kesin bir işareti.

Bulutlar dantel gibi incecik parçalara dönüşürken, kalbimin her atışı birer çağırma davulu gibi; sonunda zirveyi görebiliyorum. Ve Líri'nin incecik kuyruğu, sütunun keskin kenarından sarkıyor.

Bu manzarayı görünce göğsüm sıkışıyor.

Donakaldım, dinledim. Líri'nin yumuşak, hırıltılı nefeslerine kulak verdim.

Uyuyor.

Yaratıcılara teşekkür ederiz.

İpeksi ipliklerinin ne kadar hassas olduğunu bilerek, yavaş ve dikkatli bir tempoyla yanlarından geçiyorum. Uzanıp duruyorum, Líri'nin

kıvrımlarından elimde dolanmış o gümüş hayalete bakıyorum ve merak ediyorum—

Kuyruğu seğiriyor, neredeyse yüzüme çarpıyor. Bu durum kalbime öyle bir darbe vuruyor ki neredeyse dengemi kaybediyorum, nabzım o kadar hızlı atıyor ki, kanımın hızla akışının gürültüsünden kendi düşüncelerimi bile duyamıyorum.

Fazla.

Kahrolası.

Kapalı.

Dişlerimi sıkarak, yavaş ve ağır hareketlerle sağa doğru daha da ilerledim, bakışlarım onun kuyruğu ile çeşitli destek seçeneklerim arasında gidip geliyordu. Güvenli bir mesafeye ulaştıktan sonra, kalbim boğazımda atarken, sonunda sütunun kenarına ulaşana kadar yukarı doğru devam ettim.

Sol ayağımı hareket ettiriyorum, bir sonraki basamağa yerleştiriyorum—

Hızla kayarak, adeta "Siktir git, Raeve!" dercesine kenardan aşağı yuvarlandı.

Vücudum tünekte yapışıp kaldı, kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki, yakalanıp, iç organlarım dışarı çıkarılıp, sonra da tüm köye dağıtılacağımdan emindim.

Nefesimi tutarak, Líri'nin kuyruğunda herhangi bir hareket belirtisi, duyduğu herhangi bir işaret için izliyorum; ciğerlerim besin için yanıp tutuşurken, bu güzel şansı kabulleniyorum.

Gözlerimi kapatıp, büzülmüş dudaklarımın arasından nefes veriyorum, burnumdan nefes alıyorum, bir sonraki dudağa nişan almadan önce bunu tekrar tekrar yapıyorum. Ağırlığımı kaydırıyorum, yukarı doğru itiyorum, kenardan göz ucuyla bakıyorum—

Líri'nin kaidenin üzerinde kıvrılmış, altın ışıkta parıldayan halini görünce nefesim kesildi. Muhteşem.

Güzel.

İnce, saydam bulutlar bedenini örtüyor, ışıldayan kanadı yüzünü güneşin uzun ışınlarına karşı zarif bir kalkan gibi örtüyor. Güneş, zarlarını kaplayan buruşuk yaraları belirginleştiriyor. Rekk'in korkunç işkencesinin kalıcı bir yankısı, Agni'nin yaraları kapatmak için yaptığı mucizevi çalışmaya rağmen orada duruyor.

Yaraları tek tek incelerken, kanımı donduran bir sarsıntı hissediyorum; onun görünürdeki rahatsızlığının anılarını bastırmaya çalışıyorum. Kucağıma sokulup varlığımda sessiz bir teselli bulduğu anları ise zihnimde

canlandırıyorum. Ve göğsümdeki bu ezilmiş hisle birlikte yüzüm buruşurken, bir anlığına yas tutuyorum.

Keşke yaşadığım hasar, birlikte başarabileceğimiz her şeyin önüne geçmeseydi. O güçlenip hazır olana kadar yanında kalabilir, sonra da Rekk'i avlamak için onunla birlikte uçabilirdim.

Bunu hak ediyordu. Bütünümü. Kan dökme arzumun kırıntılarını değil.

Çok üzgünüm, Líri…

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, boğucu hüznü ait olduğu yere geri itiyorum ve kalp atışımı dizginliyorum. Sonra elimi sütunun üzerine koyup ağırlığımı öne veriyorum, bacağımı kaldırıyorum, dizimi sağlam yüzeye yerleştiriyorum—

Kanadı hızla aşağı iner.

Geniş, anlaşılmaz gözler beni yutuyor, o simsiyah gözlerdeki her parıltı, yaklaşan katliamımı işaretleyen canlı bir nokta gibi.

O hırıldadı.

Yemin ederim, bunun için sadece bir şansım olduğunun acımasızca farkındayım. Eğer o bir şekilde benden bağımsız olarak havalanırsa, tüm bunlar boşuna olacak.

Hareketlerimiz birbirine karışıyor.

Líri, ben iniş alanına iki ayağımı da basmayı başardığım anda aynı anda kıvrılarak açıldı ve son anda kanatlarının uzanışıyla savrulmaktan kurtuldum.

Sıçrıyor.

Ben de.

Bir an için, senkronize bir şekilde uçuyoruz; bulutların arasından hızla geçen iki ayrı varlık gibiyiz, bağırsaklarım boğazımda bir yerlere takılıp kalmış gibi.

Ta ki sırtına çarpana kadar.

Ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor ve yana doğru yuvarlanarak elime geçen her şeye tutunmaya çalışıyorum. Eyerin kenarına bağlı iplerden birine parmaklarımı dolamayı başarıyorum ve tam zamanında sıkıca kavrayıp, bir ipin ucunda sallanan bir et parçası gibi havada asılı kalıyorum.

Líri kükreyerek vücudunu havaya doğru savururken ben de tüm gücümle tutunuyorum, elimdeki tendonlar gerilime karşı kasılıyor—tutunmayı kaybetmeye ramak kala.

Dişlerimi göstererek vahşi bir çığlık attım, diğer kolumu da yukarı savurup körü körüne yakaladım. Líri aniden yukarı fırlayıp iç organlarım

neredeyse kıçımdan dışarı fırlayacakmış gibi olurken, parmaklarım tam Líri'nin yana yatmasından önce ipe takıldı.

Ani ve güçlü kasılmalarla beni yan tarafına doğru savuruyor, eyerine binmemi neredeyse imkansız hale getiriyor. Ama farkında değil ki, benim amacım bu değil.

Dişlerimi sıkarak, yavaş ama istikrarlı adımlarla ipe tırmanıyorum, her adımı kanatlarının çarpma sesiyle senkronize ediyorum. Kolum, sırtım ve omuz kaslarım, liflerin sert kıvrımına karşı kazandığım her santim için mücadele ederken rahatlama için çığlık atıyor, ta ki göğsüne bağlanmış kemere uzanacak kadar yukarı çıkana ve Rekk'in mahmuzuyla açtığı deliği görene kadar.

Ani bir güç patlamasıyla savruluyorum—bir, iki, üç kez, sonunda parmaklarımı kayışın altına sıkıştırmayı başarıyorum. Yeterince kavrayınca ipi bırakıyorum, sol kolumu göğsüne doğru savuruyorum ve—

Tokayı kapın.

Bir an nefesimi toparlıyorum, sonra tüm gücümü sağ koluma veriyorum, sol elimi daha da ileriye doğru hareket ettirirken bir yandan da sakinliğimi koruyorum... sonunda parmaklarımı kayışlara geçirmeyi başarıyorum.

İpleri halkalardan çözmeye başlayın.

Üçü de gevşeyince—artık sadece delinmiş pimlerle bağlılar—biraz daha rahat nefes alabiliyorum. Boğazımdaki yoğun hüzün sancısına rağmen bunun doğru olduğunu biliyorum.

Sonra ilk kayışı zorla koparıyorum.

Líri gökyüzüne doğru mızrak fırlatmaya devam etse de, boynunun büküldüğünü fark ediyorum. İkinci kayışı çekip bıraktığımda gözlerinin bana dikildiğini hissediyorum. Üçüncü ve son kayışı sıkıca kavrayarak, kasvetli, parıltılı gözlerine bakıyorum—yüzü tahmin ettiğimden çok daha yakın. Bakışlarının dipsiz derinliğine bakabileceğim kadar yakın. Sanki çoktan düşüyormuşum gibi bir his…

Ama beklediğim şekilde değil.

Bulutların arasından, altın rengi ışığın zayıf ışınlarına doğru ilerliyoruz, yüzümde bir gülümseme beliriyor. Çünkü Líri'ye onu koruyacağıma, kimsenin ona bir daha zarar vermeyeceğine söz vermiştim. Ve Yaratıcılar beni duyuyor, sözümün arkasındaydım.

Bu, onu kendimden kurtarmak anlamına gelse bile.

“Özgür ol, Líri.”

Son pimi de çekip kayışı gevşettim, eyerin gevşediğini ve Rekk'in son kalıntılarının da ortadan kaybolduğunu hissettim.

Beni de beraberinde götürüyor.

Líri ağzını sanki alev üfleyecekmiş gibi açıyor. Ama bunun yerine tiz bir ağıt çıkarıyor…

Bulut beni tamamen yutuyor.

CHAPTER 34

Raeve

Yerçekimi beni aşağı çekiyor.

Zaman akıp giderken, derin bir aşinalık hissi beni sarıyor. Daha önce de bunu yaptığım gerçeği içimi kemiriyor.

Düşmüş.

Bununla birlikte, dilimi kalın ve ağırlaştıran boğucu bir duygu seli geliyor. Nefes almakta, hatta Clode'un dilini şekillendirmeyi düşünmekte bile zorlanıyorum; sonunda kendime geliyorum, içsel ses tuzağımı açıyorum, ciğerlerime bir nefes hava çekiyorum ve düşüşümü yumuşatması için ona sert bir yalvarışta bulunuyorum.

"Lui te-nali vei-shuil, Clode. Lui te-nali!"

Sözler dudaklarımdan o kadar hızlı dökülüyor ki neredeyse duymuyorum, ama Clode'un kırık, nefes nefese isteğimi anında itiraz çığlığıyla anladığını tahmin ediyorum. Sanki benim saçmalıklarımdan bıkmış gibi. Haklı, çünkü bu, iki gün içinde onu hayatımla ölümüm arasına koyduğum ikinci sefer. Arada bir insanları tokatlamayı veya ciğerleri parçalamayı tercih eden biri için bu çok fazla sorumluluk. Arada bir de aptalları öldürmek.

Ben de çok sinirlenirdim.

Aşağıdan üzerime çarpan bir rüzgar bariyeriyle bulutlardan kurtuluyorum. Tıpkı hemen aşağıda tüneyen Clode'un başını eğip en şiddetli nefesini üflemesi gibi.

Bedenim çırpınıyor, mide bulandırıcı birkaç saniye boyunca gökyüzüne savruluyor, sonra tekrar düşüp hızlanıyorum. Arkamı döndüğümde, Líri'nin bizi köyden çok uzaklara götürdüğünü görüyorum; dağ sırası genişçe açılmış, nehir ise geniş, kabarık görünümlü karla kaplı bir vadiden masmavi bir çizgi gibi akıyor; düşüşümü yakalamak için mükemmel bir yer...

Ancak ben, sivri tepelerden oluşan bir kümeye doğru hızla düşüyorum ve mutlaka delinmeye mahkumum.

“Aman Tanrım! Ah! Learue—Clode. Learue!”

Bu sefer üflediğinde, patlama öyle bir şiddette karnıma saplandı ki, öğürdüm, katlanmış bir parşömen gibi büküldüm. Tekrar daldım—daha da doğuya. O davetkar, kabarık görünen kar örtüsünden daha da uzağa.

Kahretsin, bu çok kötü planlanmış. Sanırım Clode'dan beni batıya doğru tokatlamasını isteyip en iyisini ummalıyım.

"O... hayır... aishah!"

Yanımdan gelen şiddetli bir darbeyle vücudum sendeledi, göğsüme öyle sert bir darbe indi ki ciğerlerim tıkandı. Çapraz bir şekilde aşağı doğru savruldum, karı, gökyüzünü, ölümcül dağ zirvelerini... karı, gökyüzünü, ölümcül dağ zirvelerini... nefes alamamaktan boğulurken gördüm.

Clode, sanki bunu nasıl düzelteceğimi söylememi bekliyormuş gibi, hayal kırıklığıyla çığlık atıyor. Ciğerlerim paramparça olmamış olsaydı, bunu seve seve yapardım.

Onun beni yakalamaya çalışırken yarattığı baskıyı hissediyorum, ama görünmez ellerinin arasından öylece kayıp gidiyorum.

Bu iyi sonuçlanmayacak.

Rüzgarın tiz çığlığı, dağ yamacına çarpmak üzere olduğumu, muhtemelen bir taş parçasına saplanıp kalacağımı haber veriyor. Hayat evreleri boyunca bıçakla öldürdüğüm insan sayısını düşününce, bu durum kasvetli bir şekilde şiirsel.

Görünüşe göre karma, gerçekten de çarpık bir mizah anlayışına sahip.

Kayalara çarpıp parçalandığım anı görmek ya da kaburgalarımın altında kıvranan panik ateşini körüklemek istemediğimden gözlerimi sıkıca kapattım.

Ani bir şekilde yakalandım, nefesim kesildi, buz gibi bir göğse sıkıştırıldım ve birkaç saniyeliğine savruldum. Líri'nin kanatlarının vahşi darbelerini algılamak için sadece bir anım oldu, ardından karla çarpıştım ve defalarca yuvarlandım.

Sonunda durdum—yüzüstü, kollarım ve bacaklarım yana açılmış halde. Vücudum kocaman bir ağrıdan kıvranıyordu, başım sanki dünya gökyüzünde yuvarlanmış gibi dönüyordu. Bu garip gerçeklik, Líri'nin hayatımı kurtarmış olmasıyla karşılaştırıldığında, bu durum daha az şok edici gelirdi. Ya da belki de sadece yemeğiyle oynamayı seviyordur?

Daha olası görünüyor.

İnleyerek dizlerimin üzerine çöktüm, ayağa kalkmaya çalıştım, yüzümdeki karı silkeleyerek uzaklaştırmaya çalışırken boğuk bir gürültü beni derinden sarstı. Líri olamayacak kadar derin ve çakıllıydı.

Daha çok şöyle—

Sol tarafa doğru baktığımda, Líri'nin karda, dizine kadar batmış, tüyleri diken diken olmuş halde tünediğini gördüm. Kanatları havayı çırpmaya hazır, dişleri açık, kuyruğu sanki savrulup bir omurgayı kırmak üzereymiş gibi kavisli. Benimkini, diye düşünürdüm... ama bana bakmıyor.

Yavaşça başımı gürültünün geldiği yöne çevirdim.

Gördüğüm en büyük Moltenmaw'ı (erimiş ağızlı deniz kaplumbağası) görünce kalbim durdu; koyu mavi rengi ve altın sarısı güneş ışınlarında parıldayan görüntüsüyle dikkat çekiyor. Büyük boyutuna ve geniş, kısa gagasına bakılırsa erkek olduğunu söyleyebilirim.

Kalın boynunda karın üzerine kan fışkıran büyük bir yarık olan, tüylü ve ölü bir şeyin üzerine eğilmiş duruyor. Ama Moltenmaw taze yemeğine bakmıyor. Sanki buraya onu çalmak niyetiyle gelmişim gibi bana bakıyor.

"Bana biraz rahat bırakın," diye mırıldanarak dizlerimin üzerine çöktüm. Onun öldürdüğü kişiyi sahiplenmekle hiç ilgilenmediğimi göstermek için boyun eğen bir duruş sergiledim.

Sıfır.

Canavarın boğazından daha derin bir hırıltı yükseliyor, tepe tüylerini kabartıp kanatlarını yukarı kaldırıyor. Küçük gözleri, arkamdaki Líri ile benim aramda gidip geliyor, sonra ileri doğru sinsice yaklaşıyor. Yeri sarsan iki gürültülü adım.

Arkamda bir hareket sezerek başımı hafifçe çevirdim ve Líri'nin harekete geçtiğini gördüm. Bana doğru dörtnala koşarken, her zarif sıçrayışında karlar etrafa saçılıyordu. Muhtemelen Moltenmaw beni kendi ziyafetine katmadan önce beni kapıp götürecekti, ama içimdeki bir şey... beni hareketsiz ve sessiz kalmaya itti.

Güvenmek.

Líri tek bir akıcı hareketle etrafıma dolanıyor ve koruyucu bir kalkan gibi kuyruğunu göğsümün üzerinden geçiriyor, kemiklerimde titreşen alçak bir hırıltı çıkarıyor.

Moltenmaw ilerlemeye devam ediyor; Rygun'un neredeyse yarısı büyüklüğünde ve Líri'yi alt edebilecek kadar büyük. Ağzını açıyor, kılıçları parıldıyor, kırmızı gözleri kısılmış.

Líri daha da geriliyor, sol omzunu düşürüyor ve bana doğru itiyor. Sanki kaşıntısı varmış gibi.

Zamanlama berbat.

Bunu tekrar tekrar yaptığında şüphelerim bir nebze doğrulandı. Tam elimi uzatıp derisini kaşıyacakken, Moltenmaw kalın ve güçlü bir şekilde kükredi.

Vücudundan bir ürperti geçti, tüyleri omurgasından, kuyruğundan, ta ki şimdi tüy tutamından dışarı fırlamış olan zehirli dikene kadar kalktı.

Nefesim kesildi.

Olgun bir Ayçiçeği, o bıçak darbesinden kurtulabilir... Çünkü derileri daha kalın, vücutları daha büyük. Líri kurtulamazdı. Önümüzdeki birkaç gün boyunca onun ana besin kaynağı o olurdu ve ben de çıtır çıtır bir garnitür olurdum.

Canlılara zarar vermeyi sevmiyorum ama çaresiz zamanlar işte.

Clode'a, onu korkutup kaçırmak için yeterli miktarda havayı ciğerlerinden çekmesini söylemek üzere ağzımı açtığım sırada, Moltenmaw kafasını öne doğru savurdu ve bize doğru hırladı.

Çok yakın.

Líri hırladı, sonra başını hızla çevirip bana doğru homurdandı ve buz gibi nefesiyle yüzüme üfledi.

Bir şeyi kaçırdığımı fark ediyorum. Duruşuna bakın, sol kanadını geriye doğru itmiş, bana yol açmış—

Anlamak, kalbe indirilen bir tokat gibi acı veriyor.

Sırtına binmemi istiyor.

Tereddüt etmeye vakit yok, dönüp boynundan sarkan dallardan bir avuç dolusu kavradım, ayağımı katlanmış bacağına koydum ve hızla omuzlarının arasına tünedim, kalbim hızla çarpıyordu.

Líri doğrulur. Kanatları, daha büyük, daha güçlü görünmeye, daha baskın bir duruş sergilemeye çalışıyormuş gibi, ışıldayan yelpazeler gibi öne doğru savrulur.

Moltenmaw bize doğru uzanıyor, gagasının tepesindeki ikiz delikten vızıldayan derin bir koku alma nefesi çekiyor. Bir tane daha.

Bir diğer.

Başını sallayıp burnunu çekiyor, birkaç adım geri çekiliyor, duruyor ve gökyüzüne doğru alçak bir homurtu çıkarıyor, bu homurtu ağzı açık bir çığlığa dönüşüyor. Ses, kesik kesik patlamalara dönüşüyor ve uzaktan gelen kanat çırpma sesleri dikkatimi çekiyor.

İki Moltenmaw bulutların arasından sıyrıldı; biri yüzlerce pastel pembe tonunda, diğeri ise Líri'nin yarısından daha küçük. Belki de henüz uçmayı öğrenmemişlerdi, pembe ve mavi tonları taşıyorlardı.

Geyik ailesi…

Bunu bir savaş çağrısı sanırdım, ama Líri hiç tereddüt etmedi. Kar fırtınasının ortasında, avın yanındaki yumuşak avın yanına indiklerinde bile tereddüt etmedi. Geyik derin bir uyarı homurtusu daha çıkarırken, onlar da havayı koklayıp, kızıl gözlerini bize diktiklerinde bile tereddüt etmediler.

Baraj dişi başını içeri sokup hayvanın şişkin karnında bir delik açarak etli iç organlarını ortaya çıkarıyor. Geriye doğru sallanıp arka ayakları üzerine çöküyor, gagasından kan damlıyor, kuyruğunu sağa sola sallıyor.

Yavru geyik yere iyice sokulmuş halde öne doğru sinsice ilerliyor, barajda ötüyor, sonra açık yarayı dişleriyle kemirerek yumuşak bağırsakları parçalamaya ve iştahla yemeye başlıyor. Bütün bunlar olurken erkek geyik, tüylerini kabartmış bir şekilde, ailesinin önünde öyle koruyucu bir duruş sergileyen Líri'yi izliyor ki, göğsüm acıyor.

Líri geri adım atıyor.

İçimde yankılanan, yumuşak bir inilti çıkarıyor; gittikçe uzaklaşırken acı dolu bir feryat. Sanki bu güzel aile karşısında, geyik ikimize de saldırmak ve onu boynuzuyla bıçaklamakla tehdit ettiğinde olduğundan daha çok sarsılmış durumda.

Sanki canı acıyor.

Öyle bir güçle dönüyor ki nefesim kesiliyor, kanatlarını çırpıyor ve kardan fırlayıp gidiyor... Olay yerinden öyle şiddetli bir coşkuyla uzaklaşıyor ki, önemli ve oldukça sorunlu bir şeyi unuttuğunu varsayabilirim:

Hâlâ buradayım, onun kürek kemiklerinin arasında oturuyorum.

Gökyüzüne doğru taşınmak.

CHAPTER 35

Raeve

Yer o kadar hızlı kayıyor ki midem alt üst oluyor.

Líri'nin kanatlarının her çılgın çırpınışıyla karla kaplı ağaçlar ve sivri dağ zirveleri küçülüyor, beni bir başka felaket düşüşünden koruyan tek şey onun uzantılarına tutunmam.

İnleyerek, yerden yükselmeye başladığı anda onu bırakmam gerektiğini acı bir şekilde fark ettim. Moltenmaws ile olan şansımı riske attım. Şimdi eyersiz bir ejderhanın sırtında sallanıyorum, o ise bulutlara doğru hızla ilerliyor.

Ellerim kramp girmeye başladı, ağrı ön kollarım boyunca dirseklerime doğru yayıldı. Öyle şiddetli bir ağrıydı ki, tutuşumu kaybetmemin an meselesi olduğunu biliyordum.

“Kahretsin…”

Dişlerimi sıkarak, ayaklarımı koyabileceğim güvenilir bir yer bulmaya odaklandım, koltuk altımı kontrol ettim. Líri'nin kanat tomurcuklarının, ayak parmaklarımı bastırabileceğim kadar yakın olduğunu gördüm.

Dönüp kafamı koparmaması umuduyla bir ayağımı yere sabitledim… diğeri…

Hiç tereddüt etmedi.

Ayak basma yerleri, ağırlık merkezimi bulmamı sağlıyor. Líri kanatlarını çırpıp bulutların arasından hızla geçerken, her seferinde duruşumu ayarlamama olanak tanıyor.

Uzaktaki güneşten yansıyan tozlu ışınların içine doğru özgürce ilerliyoruz. Líri başını savurup güçlü bir kükremeyle birlikte mavi bir alev püskürtmeden önceki yumuşak an. Alevi kesildiği anda gür ses ergenlik çağına özgü bir ötme sesine dönüşüyor ve Líri, parlak bulut örtüsüne paralel olarak kanatlarını çeviriyor; kanat hareketleri pürüzsüz ve hızlı. Güneye doğru, savrulmuş bir bıçağın hızı ve zarafetiyle uçuyor. Sanki olay yerinden kaçıyormuş gibi... ya da doğrudan Netheryn'e doğru fırlıyormuş gibi.

Yaratıcılar, umarım öyle olmaz.

Başımı hafifçe kaldırıp gözlerimi kısarak öne baktığımda, rüzgar örgümü takıyor ve tam karşımda bir dağın sivri zirvesini görüyorum. Elbette daha az kötü bir seçenek, ancak bu hızda ona çarpmak, eğer doğru hamleyi yapmazsam beni duvara kadar fırlatabilir.

Eğildim, ellerimi sıktım ve Líri zirveye çarpmadan birkaç saniye önce dişlerimi kenetledim. Şiddetli inişimizin etkisiyle kar patladı ve kalbim kaburgalarımın arasına sıkıştı.

Líri'nin bedeni kasılıyor, pençeleri taşa saplanarak bizi dengeliyor. Başını öne fırlatıp gökyüzüne doğru çığlık atıyor—uzun süre yankılanan, sonunda ruhumu kanatacak kadar keskin bir şeye dönüşen acı bir feryat.

Boynu bükülüyor, başı öne eğiliyor.

Kanatları cansız bir şekilde yanlarına düştü.

Altın rengi bulutlar altımızda dönüp dağın zirvesine vururken, o hırıltılı nefesler alıyor. Kederinin ardından gelen bu nazik sessizlik, göğsümde bir burkulma yaratıyor.

Elimi gevşetip boynunu okşamak niyetiyle uzanırken, aniden dönüp o kadar hızlı hareket etti ki, savrulmamak için tekrar saç tutamlarına tutunmak zorunda kaldım.

Líri, fırtınanın üzerinde eğri büğrü bir omurga gibi yükselen sırt boyunca tırmanıyor, her tehlikeli adımında taş ve kar altında çıtırdıyor. Pusun zar zor üzerinde görünen düz bir platoya ulaşıyor ve kıvrılırken tüm vücudu eğiliyor, kuyruğunu etrafına doluyor ve başını pençesinin altına sokuyor. Derin bir nefes alıyor ve nefesini, altında nefes alınamayacak kadar ağır bir sessizliğe karışan alçak bir iniltiyle veriyor.

O iyi değil…

Yavaş ve temkinli hareketlerle sırtından kayarak baş tarafına doğru ilerlemeye başladım.

Yukarı doğru itti ve diğer yöne doğru kıvrıldı, kanadını geriye doğru, sonra tekrar ileriye doğru savurarak beni neredeyse platodan aşağı düşürdü.

Aldığım en açık sözsüz "siktir git" mesajıydı.

Sağ.

Bir sonraki adımımı düşünene kadar yerleşebileceğim sağlam bir yer ararken etrafıma bakınıyordum ki Kaan'ın sözleri zihnimde yankılandı...

Bazı ejderhalar tıpkı kana susamış periler gibi intikam hırsıyla yanıp tutuşurken, diğerleri sadece sevilmeyi özler.

Omzumu çevirip baktığımda, Líri'nin hâlâ ışıldayan bir düğümle bağlı olduğunu, sanki dünyadan saklanıyormuş gibi durduğunu görüyorum. Essi'nin kan kaybından ölürken, acısını gizlemeye çalışarak koltuğa sırtını dönmüş halini hatırlıyorum. Kollarımda yavaş yavaş yok olurken, tüm varlığımla keşke daha fazlasını yapabilseydim, daha fazlası olabilseydim diye dilemiştim.

Ona veda etmenin bir yolu olarak, yani aslında bir anlam ifade etmediği için, onu sevdiğimi söyledim.

Bunu boşver.

Yaklaşıyorum, Líri'nin etrafından dolaşmanın, platounun keskin, ufalanan kenarından aşağıya, bulutların içine düşme ve ölümcül bir düşüş riski taşımadan mümkün olmadığını fark ediyorum. Bunu yakın zamanda tekrarlamak niyetinde değilim, en azından Clode ile aramızdaki sorunları çözene kadar.

Tek seçeneğim Líri'nin üzerine tırmanmak—beni yokluğa sürüklememesi için sessizce yalvarmak—tam da kıvrımlarının arasına kaymak üzereyken inleyerek tekrar kıpırdandı.

Pozisyonumu koruyarak, bulutlu genişliğe bakarken onun dallarına tutunuyorum ve diğer tarafa dönmesini bekliyorum. Acaba Kaan, onu dışladığımda böyle mi hissediyor diye merak ediyorum.

Yaratıcılar, bu adamın olağanüstü sabrı için onu kutsasınlar.

Líri'nin nefeslerinin vücudunda dolaştığını hissederken, pençesinin yüzünü bir maske gibi nasıl sardığını inceliyorum.

Bir kalkan gibi.

Kaşlarımı çatarak, Dhomm'daki şiddetli yağmur fırtınası altında yıkıldığım anı hatırlıyorum; Kaan'ın arkamdaki güçlü varlığını, beni uçurumun kenarından geri çeken bir şarkı mırıldanırken etrafıma nasıl sarıldığını düşünüyorum. Bu bana her zaman yardımcı oldu... koşullar ne olursa olsun.

Ne kadar üşümüş ve yalnız hissetmiş olsam da.

Ruhumun derinliklerinden yükselen, boğazımdan yukarı çıkan ve hafifçe gülümseyen dudakların yanından esen sakinleştirici şarkım eşliğinde Líri'nin derisini okşuyorum:

Liu ath na, juu ta ne guile hayır.
Too la too. Too la too…

Líri altımda kasılıyor, sonra gevşiyor, sanki her yavaş kelime kaslarındaki düğümleri çözüyor.

İçimde sessizce bir umutla, bir bacağımı kaldırıp diğer tarafına doğru kayarak bir sonraki bölüme geçiyorum.

Liu ath na, juu ta ne guile hayır...

Botlarım kara değdi, o hareket etmeyince içim rahatladı. Yuvarlanmadı ya da beni havaya savurmadı.

İlerlemek.

Eeah to ail. Eeah to ail.
Han dui garl, igath da se marth…

Yavaşça öne doğru eğilip tam başının yanına geldim. Aniden varlığımdan bıktığına karar verirse alevlerle vurulmak için mükemmel bir konumdaydım. Şüphesiz bu günde yaptığım en aptalca ikinci şeydi.

Eeah to ail. Eeah to ail.
Han dui garl, igath dain to ne…

Dizlerimi kara bastırırken Líri'nin soğuk nefesleri dizlerime çarpıyor, kalbim kurtuluş için çırpınıyor.

İyiyim.

İyiyiz.

Tereddütle iki elimi de kaldırıp avuçlarımı derisinden yayılan buz gibi havaya maruz bıraktım. Boğazının arkasında oluşan kısık hırıltıya rağmen, iki elimi de gözlerinin üzerine saplanmış büyük pençenin etrafına sarıp çektim—onu yerinden oynatmayı umarak.

Ona bana bakmasını söyle.

Sanki beni gözünün önünden uzaklaştırmanın faydalarını düşünüyor gibi hırlayarak, halimden çıkmıyor ama yüzünü buruşturuyor, gözlerini o kadar sıkıca kapatıyor ki, çıkarabileceğim tek bir mesaj var:

Bana güvenmiyor.

Haklısın. Ama onun acısına ortak olmak için ne onun güvenine ne de saygısına ihtiyacım var.

Başparmaklarımla soluk kirpiklerine yavaşça, nazikçe dokunuyorum. "Aileni özlüyorsun, değil mi?"

Aramızda sessiz bir kesinlik var, nabız gibi atıyor. Tanıdık; sanki ruhum o acıyı tanıyor. Şu an incelemek için çok ağır gelen bir şey.

Líri'nin homurtusu duruyor.

Yine pençesini kaldırıyor. Ben de yine aşağı indirmeye çalışıyorum.

Elimi gözlerinin arasına götürüyorum, sonra burnunun üzerinde yavaşça daireler çizerek okşuyorum. "Seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum ve bunun için hiçbir mazeretim yok," diye fısıldıyorum, sözlerimi anlayıp anlamadığından emin değilim. Bunu telafi etmek için, her birine sanki taşa kazıyormuş gibi niyet katıyorum. "Ama yalnız değilsin, Líri..."

Göz kapakları, altlarındaki koyu çizgileri görebileceğim kadar aralanıyor. Sanki bir kapıyı aralamak gibi.

Boğazımda yutkunmayı zorlaştıran bir kalınlık oluşuyor.

Ellerimi yanaklarına yaydım, bakışları bileğime dolanmış garip gümüş ışık ipliğini takip ediyormuş gibiydi. "Ve çok seviliyorsun."

Hatta Clode bile hareketsiz kalıyor, sanki eğilip dinliyor, nefesini tutmuş, bir tür yanıt bekliyor.

Sessizlik hakim, yalnızca Líri'nin hırıltılı nefesleri ve uzaktan gelen yaklaşan fırtınanın uğultusu bu sessizliği bozuyor.

Zorlamamak en iyisi.

Öne eğilerek, yarık burun deliklerinin arasındaki boşluğa bir öpücük kondurdum ve enerjisinin yoğunlaştığını hissettim.

Boğazımı temizleyip doğruldum, Líri'nin etrafından dolaşırken yüzüğümü taktım ve küçük bir taş çıkıntıya doğru ilerledim. Altına yerleşip Líri'ye muhtemelen ihtiyacı olan huzuru verebileceğim bir yer. Çünkü sanki hâlâ üzerinde olduğumu fark etmeden uçup gitmişti. Tıpkı bir kene gibi.

Zavallı şey sadece karda biraz yalnız kalmak, ay ışığı altında dinlenmek istiyordu. Her şeyden öte, bunu anlıyorum.

İki adım öndeyken Líri'nin kuyruğu etrafıma dolanıyor. Hem şefkatli hem de ağırlığımı taşıyacak kadar sağlam ve güçlü bir kucaklama.

Beni geri çekmek için.

Beni vücuduna doğru çekerek etrafımda kıpırdanmaya başlıyor, buzdan bir yuva şeklini alıyor. Kuyruğunun yumuşak uzantılarıyla hâlâ sarılı halde, kıpırdanırken, tahta gibi kaskatı kesilmiş bir şekilde, etrafımdaki alanda rahatlamaya çalışmasını izliyorum. Sanki ben kıymetli bir yumurtaymışım gibi.

Yerine oturuyor ve derin, memnun bir nefes veriyor…

Nefes alamıyorum. Düşünmekte bile zorlanıyorum, gümüş rengi kutup ışıklarının, farklı bir kuyruğun ipeksi telleri gibi ay ile iç içe geçmesine bakıyorum.

İçimde bir şeyler kıpırdanıyor… Daha önce de buna benzer anlar yaşadığım hissiyatını gevşetiyor.

Bir başkasıyla.

İçimde bir değişim hissi var, sanki bir organ yana kaymış gibi. Vücut ısım düşüyor, damarlarımda buz gibi bir sıcaklık akarken içimdeki diğer taraf yükseliyor. Sanki beni geri çekip kontrolü ele geçirecekmiş gibi.

Hayır, öyle değil.

Bunun yerine, sessiz ve hareketsiz bir şekilde, tam yüzeyimin altına yerleşiyor. Anlamama izin verdiğimden çok daha büyük bir etkiye sahip, sessiz bir varlık.

Líri daha da sıkıca sarılıyor. Dünyayı paramparça edip huzur içinde yıkılmak isteseniz bile kurtulamayacağınız türden bir sarılma. Bana tek seçenek onun kollarında yumuşamak, burnunun hafif bir dokunuşuyla sildiği sinir bozucu gözyaşlarımı silmek kalıyor. Ben şarkı söylerken uzayan soğuk öpücükler—kahretsin, ikimizin de sakinleştirici şarkıma ihtiyacı var diye karar veriyorum.

Birlikte uzanırken, sessiz bir ritimle dans eden, gökyüzündeki yolculuğunda her ayı öpen kutup ışıklarını izlerken zaman anlaşılmaz hale geliyor. Ve Líri'nin kalbinin davul gibi attığını sessizce fark ediyorum. Her geçen atışla daha da yükselen, beni çağıran bir ses. Yanağımdan süzülen her gözyaşıyla, tıpkı son yirmi üç evrede benim gibi kayıp ve yalnız görünen bir Ay Tüyü tarafından öpülüyor.

Kuzey ışıkları tam tepemde belirinceye kadar onun kalp atışının benimkini kovaladığını fark etmiyorum. Neredeyse anlık bir yankı.

Şarkı söylemeyi bırakıyorum, başımı yana eğiyorum. Líri de başını eğiyor ve bana iri, kasvetli gözlerini mükemmel bir şekilde görme imkanı veriyor.

Soğuk kucaklaması tenime, kaburgalarıma kadar işleyip kalbimi sararken aramızda sessiz bir anlayış oluşuyor. Yüzümü buruşturan hafif bir baskı. Çünkü içten içe biliyorum…

Bunu daha önce de hissetmiştim.

İçimdeki diğer varlık geri çekiliyor, o kadar derine sokuluyor ki varlığını tamamen kaybediyorum. Bu, sessiz bir lütuf gibi geliyor insana.

İçimde saklı bir parça çığlık atmak, çırpınmak, kırılmak istiyor. Ama bu duyguları bastırıp Líri'nin benekli bakışlarına kilitleniyorum, gökyüzüne savrulmuş bir yıldız gibi o dipsiz kürelerin içine dalıyorum. Acı verici derecede tanıdık, soğuk bir dalış.

Etrafıma serpilmiş her ışık noktasının tetikte olduğunu hissederken, içlerinden biri beni öne doğru çekiyor. Diğerlerinden sıyrılan uzaktaki gümüş bir nokta.

Ona doğru uzandığımı fark ediyorum. Sanki bir dağın tepesinde durup elimi gökyüzüne doğru uzatıyormuşum gibi. Ulaşamayacağım kadar uzakta olsa bile, o gümüş zerresini koparıp göğsüme yakın tutabileceğimi hayal ediyorum.

Kaburgalarımın arasına sivri bir şey saplandı ve nefesim kesildi.

Sessiz.

Hayatımda hiç bu kadar acı çekmemiştim.

İnci gibi kanatlar arkamdan beni sarıp sarmalıyor, sıkı bir kucaklamayla beni sarıyor. İçimden kanımı akıtmakla tehdit eden acının sessiz bir kabullenişi bu. Ama bu beni iyileştirmiyor.

O sadece fark eder.

Yine o baskı geliyor. Kalbimi tutan buz gibi bir pençe, nazikçe sıkıyor.

Bu sefer hiçbir direniş yok.

Organ yumuşuyor, sonra bir yılan yumurtasının kabuğu gibi çatlıyor. Kalbim bir an duraksarken, soğuk bir ağrı içime sızıyor, sonra Líri'nin güçlü nabzıyla birlikte atmaya başlıyor.

O, ruhuma sokuluyor, kaburgalarımın altına sıkışmış o içi boş yumurtanın kırık parçalarının arasına tırmanıyor, parçaları kendine çekiyor, melankolik bir taşın yanında sessiz bir teselli arıyor. Çünkü bu, kavranması çok zor bir şeyin başlangıcı gibi görünse de, bu bağı kabul etmek, bir başkasının önce gerçekleştiğinin sessiz bir teyidi. Líri'nin doldurması için benden bir şey boşaldı.

Ve bu—

Bunu düşünmek istemiyorum. Göğsümdeki bu keskin acıyı da hissetmek istemiyorum.

alışkanlık

azaltmak.

Kendi içime hiç olmadığı kadar hızlı bir şekilde batıyorum. Elime ve bileğime dolanmış gümüş rengi saç tellerini fark ettiğimde duraksıyorum.

Sorun bu mu? Bothaim'den beri uğraştığım şu lanet olası saç meselesi mi?

Vahşi bir hırsla onu koparıp göle doğru koşuyorum, yumruğumla bir delik açıp uzantıyı içine sokuyorum. Nefes nefese, kendimi daha iyi hissetmeyi bekliyorum…

Bu his hafiflemiyor. Az da olsa geçmiyor.

Omzumu çevirip arkama bakıyorum—

Burada başka bir şey daha var.

Öfkeyle homurdanarak kıyı boyunca dağılmış koyu renkli kayaların arasında eşeleniyor, onları savuruyor ve keskin kenarlarına ellerimi kesiyorum.

Suçluyu bulmaya kararlı.

Gözümü kamaştıracak kadar parlak bir ışık seline karşı elimi savurarak ağır bir taşı yuvarlıyorum. Yavaşça taşı indiriyorum ve kıyıya saplanmış parlak gümüş bir kıymık görünce gözlerim faltaşı gibi açılıyor—Hayır.

İçimde.

Bunu daha önce nasıl fark etmedim?

Sıkıca kavradım, soğukluğundan kalbim sızladı. Öyle bir soğuktu ki...

HAYIR.

O düşünceyi zihnimden uzaklaştırıp çekiştiriyorum. Ama ne kadar sert çekersem çekeyim, kıymık yerinden oynamıyor.

"Kahretsin!"

Sanırım ya burada bırakıp, ağrı hafifleyene kadar etrafını yavaş yavaş iyileştireceğim... ya da kesip atacağım.

Kolay cevap.

Bir taş parçası kapıp, tahmin ettiğimden daha yumuşak olan çevredeki maddeyi yontmaya başlıyorum. Neyse ki öyle. Kesiyorum... kesiyorum... kesiyorum, kendimin yontulduğunu, sertleştiğini fark ediyorum.

Daha keskin.

Dudaklarım geri çekiliyor, dişlerim görünüyor, her kesiği ruhuma saplanan bir dilim gibi hissediyorum. Ama kopardığım o hassas şeyin

kaybına yas tutmak yerine, bundan zevk alıyorum.

O saçmalığa kimin ihtiyacı var ki zaten?

Topak gevşiyor.

O ağrı hâlâ var ama artık açık bir yara gibi. Beni yere sabitleyen bir ağırlık gibi değil.

Yaraları atlatabilirim. Ne de olsa, yaralar beni şekillendiren ellerdir.

Şaşırtıcı derecede ağır olan bu yumruyu kaldırırken yüzümde vahşi bir sırıtış beliriyor ve göle doğru koşuyorum.

Buzun altından yükselen gümüş rengi ışığın yönüne bakmayı reddederek, önceden açtığım deliğe buz parçasını bırakıyorum.

Pat.

Karanlığın içine doğru hızla düşüyor, Líri'nin gözlerindeki gümüş rengi benek kadar küçülene kadar küçülüyor.

Bir an için, içimdeki diğer benlik hareket etmiyor. Sanki bulanık suların arasından beni izliyormuş gibi, yüzeyin hemen altında kalıyor. Muhtemelen bir şey bekliyor.

Ne olduğunu bilmiyorum. Pek de umurumda değil.

Dalgıç gibi atılıyor, kanat çırpışı gibi ritmik bir sesle gümüş lekenin peşinden koşuyor. Bu, kendimi kesmeden önce beni etkileyebilecek bir şeydi belki, ama artık yumuşak hiçbir şey kalmadı. Sadece kaburgalarımın altında saklı ejderhayı koruma konusunda vahşi bir kararlılık var. Onu güvende tutmak, göğsümde boş bir acıya dönüşmemesi için.

İçime dönüp yükseliyorum, Líri'nin atan varlığının etrafına dolanmak için kullandığım yırtıcı bir güçle doluyum, tıpkı onun benim bedenime dolandığı gibi.

Sıkıca.

Öğütmek.

Öğütmek.

Öğütmek.

"Biliyor musun?" diye soruyorum, kemiğin sivri ucunu kaldırıp inceliyorum. "Bunu da neredeyse tamamladık."

Nee yakından dans eder, kemiğe dokunur, sonra tekrar tavana doğru fırlar ve isli ayların arasında telaşla dolaşır. Özellikle de zarif açıları, pürüzsüz eğimleri ve onu renklendiren gri kül lekesiyle dikkat çeken bir tanesi.

Onun favorisi.

Benimki de öyle.

Onu izlerken dudaklarımda hafif bir gülümseme beliriyor. O çizime bu kadar kapılmış olması bana sıcak bir huzur duygusu veriyor, sanki yirmi üç evre önce düşen büyük gümüş Ay Tüyü ile ayın arasındaki bağlantıyı anlıyor gibi.

Tüm kalbimle buna inanmayı seçtim. Tıpkı Caelis'in, bu hücreden kurtulana, Slátra'nın geriye kalan parçalarını bulana ve...

Gerekeni yapın.

Dikkatimi tekrar işime verdim, kırık parçayı zeminin nispeten pürüzsüz bir kısmına yaslayarak, her uzun harekette kemiğin en ince tabakasını kopardım.

Öğütmek.

Öğütmek-

Koridorda yuvarlanan araba tekerleklerinin gıcırtısı yankılanıyor.

Nee hızla yere yığıldı—onu avucumun içine alıp kendime sarmam için neredeyse çok hızlıydı. "Bunu giderek daha iyi yapıyorsun," diye fısıldadım, ikimizin üzerine battaniyeyi atmadan önce damağımın altındaki kemiğe hafifçe dokundum. Gözlerimi kapattım, nefeslerimi yavaş ve uzun olana kadar kontrol altına aldım; Nee göğsüme o kadar hareketsiz yaslanmıştı ki, sanki ruhu özgürce kayıp gitmişti.

Bir zamanlar o gıcırtılı tekerleklerin sesinin bana umut aşıladığını hayal etmek zor. Şimdi ise bana korku aşılıyor. Bu duygusuz herifin yardımı olmadan özgürlüğe kavuşmaya çok yaklaştım.

Bu yüzden.

Lanet etmek.

Kapalı.

Kalbim hızla çarpıyor, tekerlekler yaklaşıyor.

Daha yakın.

Yemeğimin parmaklıklar arasında savrulmasının çıkardığı şangırtı sesi ve çıplak ayağıma sıçrayan soğuk ve ıslak bir şey...

"Teşekkür ederim!" diye biraz daha yüksek sesle bağırdım, çünkü küflü yemeğe olan minnettarlığımı dile getirmeye devam etmezsem, bir şeyler çevirdiğimi anlayabileceğinden endişeleniyordum.

Yanıt yok.

Arabayı gözden uzaklaştırıyor ve ben bekliyorum, tavandaki her ay ışığını üç kez saydıktan sonra battaniyeyi hızla çekiyorum. "Hazır mısın?" diye soruyorum Nee'yi kaldırırken.

Kanatlarını kıpırdatıyor.

Avucumu düzleştirip üflüyorum.

Nee havada takla atarak, ben kemik parçalarımı alıp ikisini de incelerken aylara doğru geri dönüyor. Neredeyse tamamen aynılar.

Yaratıcılar, iyiyim.

Derin bir nefes alarak ayak bileğimi öne doğru getirdim ve her iki maymuncuğu da kilide soktum, gözlerimi kapattım ve bilenmiş uçlarla mekanizmanın içini yokladım. Sanki Surí'nin kanatlarının arasında süzülürken arazinin haritasını çıkarıyormuş gibi. Pah'ın korumalarının iki yanımızdan uçup bizi çevrelediği görüntüsü olmadan bunu hayal etmek zor.

"Bu sizin güvenliğiniz için," derdi babam, onları yanımıza almadan çıkmaya çalıştığımız her seferinde. "Prenses misin yoksa aptal mı?"

Üst dudağım dişlerimden geri çekilmek için titriyor.

Burada bulunarak onun haklı olduğunu kanıtlıyor olmaktan nefret ediyorum. İçimdeki öfke kıvılcımını kullanarak çabalarımı ikiye katlıyorum.

Kaşlarımı çatarak pimi çevirdim, metal çıkıntıyı yana doğru ittim—

Nee kanat çırpmayı bırakır.

Gözlerim birden açıldı.

İğneleri saklıyorum, Nee'yi avucuma alıp, hızla atan göğsüme doğru çekiyorum, kemik parçalarını damağımın altına sıkıştırıyorum, sonra da bir top gibi kıvrılıp battaniyeyi ikimizin üzerine örtüyorum. Bekliyorum.

Yüze kadar sayıyorum, sonra bire geri dönüyorum. Tekrarlıyorum.

Hiç bir şey.

Derin bir nefes alarak battaniyeyi aşağı ittim ve dizlerimin üzerine çöktüm. "Yanlış alarm," diye fısıldadım, sonra elimi kaldırıp Nee'nin kanatlarına üfledim.

Avucumdan kayıp hemen boynuma geri dönüyor ve saçlarımın arasına sokuluyor.

Garip …

“İyisin,” diye fısıldadım, elimle onu kavrayarak. Onu kucağıma baş aşağı yerleştirdim ve gülümseyerek başparmağımla isminin üzerinden geçtim. “Değişimin korkutucu olduğunu biliyorum, ama her şey yoluna girecek. Söz veriyorum. Sana ben bakacağım, unutma?”

Paletimin köşesini kaldırıp her iki kazmayı da alıp hasar olup olmadığını kontrol ederken, derin ve akıcı bir ses göğsüme tekme attı.

"Prenses, kiminle konuşuyorsunuz?"

Vücudum öyle şiddetli bir şekilde sarsılıyor ki, kıymetli Nee'mi korumak için uzuvlarım etrafımda geri çekildiğinde, bu muhtemelen kendini savunma olarak algılanıyor.

Umutla.

"Duvar," diye hırıltılı bir sesle söylüyorum.

Esir alan kişi, bir gölge yığınının içinden çıkıp parmaklıklara yaklaştı, yüzü sarkık kapüşonunun karanlığında kaldı.

Leş Yiyen Kral.

"Duvar mı diyorsunuz?"

Bu soru, üzerime sıçrayan bir lav seli gibi.

Beni yakıyor.

“Evet.” Sesimi kontrol altına almaya çalışarak, “Sanırım yalnızlık beni çok yıprattı,” dedim.

“Ah.” Yıpranmış pelerininin cebine uzandı, kalın bir anahtar çıkardı ve kilide taktı.

Bok.

Kalçamın altındaki penaları hafifçe iterek, onun kıvrak vücudunun her yavaş hareketini izliyorum.

Paslı menteşelerin gıcırtılı protestosu eşliğinde kapıyı açıyor, mürekkep lekesi gibi ilerlerken içeriyi toz ve kül kokusuyla dolduruyor, beni çok küçük ve zincirlenmiş hissettiriyor.

Tamamen çaresizim.

Önümde çömeldi, sıcak ve pis kokulu nefesi havayı zehirledi. Midem bulandı.

Yüzü hâlâ gölgede kalsa da, fenerimin alevi gözlerinde parlayarak onları kan taşına benzetiyor.

"Senin için," diye mırıldanıyor.

Sıkıca kenetlenmiş parmaklarının arasından sarkan, bembeyaz parşömen üzerindeki kuş resminin ötesine bakıyorum; tırnaklarının kenarlarındaki harap olmuş deriyi görünce nefesim kesiliyor. Sanki dişleriyle defalarca kemirmiş, tırnaklarını kanlı ve yara bere içinde bırakmış gibi.

O, kan dökme arzusuyla dolu…

Bakışlarım, küçük kanatlarını çılgın bir güçle çırpan tarlakuşuna kayıyor. Sanki bana ulaşmaya çalışıyor. Parşömenin üzerinde benek benek kurumuş maalí çiçeğinin ince siyah lekelerini fark edince kalbim duruyor.

Pah…

"Bir şekilde hareket eden sislerin arasından geçmeyi başardı ve muhafızlarımdan biri tarafından ele geçirildi."

"Sanırım okudun?" diye soruyorum boğazımdaki yumruyu bastırarak. Umutsuz duyguların ne kadar zayıf bir dalgası. Boşa gitti, çünkü tarlakuşunun bana herhangi bir huzur duygusu getireceğinden yüzde doksan eminim.

Hiç umut yok.

Sevgi dolu.

Leşçi Kral yavaşça başını salladı.

Sağ.

Boğazımı temizliyorum ve tarlakuşu alıyorum. Açıyorum.

Son sevgilimin iyiliğini hizmetçilerinizden birine bağlayan bir Kan Bağı vardı. Mesajı okusaydınız bunu anlardınız. Marci alevler içinde kaldığına göre, bana kızgın olduğunuzu ve bu işi uzatmaya kararlı olduğunuzu tahmin ediyorum.

Bu oyunu bırakıp derhal bana dönmenizi öneririm, yoksa Suri, ait olduğunuz yerde olmadığınız her geçen döngünün acısını hissetmeye başlayacaktır.

Pah.

Boğazımdan yukarı doğru, kontrolsüzce yükselen bir ses var; acı verici ve tahriş olmuş bir ses.

O kader dolu satırı tekrar okurken dişlerimin titremesini engellemek için alt dudağımı iyice ısırdım:

Marci alevler içinde kaldığından beri—

Nefesim özgürce titreyerek kesiliyor.

Böylesine haince ve acımasız bir şey yapacağını tahmin etmeliydim. Daha dikkatli olmalıydım. Olmadım ve şimdi Marci öldü.

Uyuşturucu etkisi olan dilimin altında biriken tükürük havuzunu yutuyorum.

O kadar genç, tatlı ve masumdu ki. Annesi ve babası yıkılacak. Uğruna çok çabaladıkları kızları... gitti.

Benim yüzümden.

"Sert bir sevgi mi, Prenses?"

Sorusunu görmezden geliyorum, duygularımı bastırmak için çok uğraşıyorum; onları tıpkı paletimin altına çöp tıkar gibi bir kenara atıyorum. Ama bu, parşömeni önceden basılmış çizgiler boyunca tam olarak yeniden katlarken ellerimin titremesini engellemiyor. Titremelerimin parşömeni yırtmaması veya doğal olmayan yerlerden bükmemesi için yeterince yavaş hareket etmeye özen gösteriyorum.

Tarlakuşunun düzleştiği aşamaya, yani ona hayat veren açılış aşamasından sadece birkaç kıvrım kalana kadar geliyorum ve onu uzatıyorum. "Lütfen buna nazik davranabilir misiniz?"

Uzun bir süre sessizlik hüküm sürdükten sonra, Leş Yiyen Kral onu alıp cebine koyar.

Bana doğru yavaşça elini uzatana kadar kıpırdamadı veya ayrılmaya dair herhangi bir işaret göstermedi.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, bakışlarım açık avucuna indi, beynimden kan o kadar hızlı çekildi ki, beni unutulmaya sürükleyecek bir baş dönmesi yaşadım.

Onun bilmediğini varsayın!

Elimi onun eline koydum.

Elindekini düşürüyor. Avucunu tekrar yukarı kaldırıyor. Aç.

Beklemek.

Ruhum omuzlarımla birlikte çöküyor.

İç çekerek elimi kalçamın altına uzattım, penaları aldım ve karşıdakine uzattım.

Onları uzun uzun inceliyor, sonra bir kenara koyuyor.
"İnanabileceğimden daha fazla mücadele azmin var," diye mırıldanıyor, sözleri yavaşça akıp gidiyor. Başını yana eğiyor. "Görünüşe göre düşündüğümden daha çok benziyoruz."

Kesinlikle öyle düşünmüyorum.

“Bunu saygıyla karşılıyorum,” diye devam ediyor, “miskunn'um kazmalar olmadan bile kaçışınızı önceden gördü. Beni affedin Prenses, ama umut yanlış ellerde güçlü bir silahtır. Ve ben hata yapmayı göze alamam.”

Kaşlarımı çatıyorum, neyden bahsettiğini merak ediyorum.

Yine elini uzatıyor.

Vücudumdaki her hücre hareketsiz kalıyor, sonra o kadar şiddetli bir şekilde titriyor ki, kemiklerimin birbirine sürtünme sesini duyamadığıma şaşıyorum.

“Hayır—” diye gerildim. Sanki içimdeki artan sıkıntıyı hissediyormuş gibi, içgüdüsel olarak Nee'nin etrafına dolandım, o da bana sürtündü. “Lütfen onu almayın. Lütfen. Kimseye zarar vermiyor. Geri dönüş katlaması zaten tükendi. Yalvarıyorum—”

"Ya da cebimdekini imha ederim."

Damarlarımda buz parçaları saplanıyor, boğazımı sıkan bir elin varlığına rağmen nefeslerim zor ve hızlı geliyor.

Beni boğuyor.

Neredeyse Nee'yi parmaklıkların arasından itip gitmesi için bağıracaktım. Uçması için. Beni unutması ve bu lanet yerden özgürce süzülmesi için. Ama

hizmetçilerimden birinin hayatı ya da güzel Surí'min sağlığı, Çöpçü Kral'ın cebindeki o küçük kuşa bağlı olma ihtimali çok yüksek.

Bakışlarımı eline indirip tekrar yukarı kaldırıyorum. O kan taşı gibi gözlerine bakıyorum. "Ya ben—"

“Cevap hayır.”

Kasılarak inliyorum.

Nee bir şekilde kanat çırparak kurtuluyor, doğruca boynuma doğru atılıyor ve burnunu bana sürtüyor.

Boğuk bir nefes alarak ellerimi yukarı kaldırdım ve onu avuçlarımın içine aldım. Kanatları, yakalanmış bir güve gibi avuçlarıma çırpınıyordu.

Yüzüm buruşuyor, gözlerimden akan ve durduramadığım gözyaşları yanıyor. "Ona zarar vermeyeceksin, değil mi? Lütfen. O benim sahip olduğum tek şey..."

“Şimdi, Kyzari.”

Sesi acımasızca soğuk. Sarsılmaz. Sanki hayattan çok ölü birinin sesi gibi.

Göğsümü ezen bir kesinlikle anlıyorum ki, ne söylesem de fikrini değiştiremeyeceğim.

Onu bırakmak zorundayım.

"Fenerin alevini senin ellerinde yakmanı emretmeden önce..."

Yüzümü zorla düzeltmeden önce hafifçe hıçkırdım, sonraki sözlerim titrek çıktı. "Hızlıca veda edebilir miyim? Lütfen?"

Bir an bana öylece bakıyor, sonra başını hafifçe eğiyor.

Çenemin titremesini durdurmak için elimden gelen her şeyi yaparak, sessizce "teşekkür ederim" diye mırıldandım, sonra dudaklarımı küçük Nee'mi saran kıvrılmış parmaklarımın arasına koydum. Bunu kendime asla affetmeyeceğim.

Ama şu an bunu düşünmüyorum, çünkü o muhtemelen kafası karışmış bir şekilde, sınırlarına karşı çırpınıyor. Parmaklarımın arasına sokulmaya çalışıyor ki, tekrar boynumun güvenliğine geri dönebilsin.

Onun en sevdiği yer.

Bunun yerine, şişmiş boğazımı yumuşatıp ona şarkı söylüyorum, sözlerim yavaş ve nazik. O kadar uzun zamandır benimle olan bir şarkı ki, ilk nerede duyduğumu hatırlamıyorum. Tek bildiğim, bilinmeyen bir nedenden dolayı, benim için neredeyse her şeyden daha fazla anlam ifade etmesi. Sadece kendime söylediğim ve başkalarının dinleme riskini almadığım bir ninni.

Bu canavarın önünde bunu söylemek kalbimi kırıyor, ama bu onun için değil.

Bu, küçük Nee'm için. Ne kadar çok sevildiğini bilmeden aramızdan ayrılmasın diye, tatlı bir veda.

Liu ath na, juu ta ne guile hayır...
Too la too. Too la too.
Liu ath na, juu ta ne guile hayır.
Eeah to ail. Eeah to ail …

Nee çırpınmalarını dindirip kollarımın arasına rahatladı. Bana güveniyordu.

Bir sonraki nefesim yakıyor.

Yavaşça ellerimi öne doğru hareket ettiriyorum, sonra da ellerinin üzerine indirip yaslıyorum... Kendimi gevşetmeye çalışarak.

Onu bırakmak.

Ama görebildiğim tek şey o üç küçük harf. Kan lekesi. Düzeltmeyi çok istediğim kıvrımlı gagası.

Hissettiğim tek şey, beni yavaş yavaş paramparça eden, fiziksel ve zihinsel çatlaklar.

Han dui garl, igath da se marth.
Eeah to ail. Eeah to ail—

Leşçi Kral içini çekti, sonra ellerimi birbirinden ayırdı.

Nee'yi paramparça olmuş parmaklarının arasına sıkıştırıp bir sehpaya doğru itti; Nee her zamankinden daha çok çırpınıyor, kanatları benim paramparça olmuş kalbimin ritmiyle aynı tempoda çırpınıyordu. Esir alanın avucunu kağıt kesiği gibi yaraladı ve yere kan damladı.

"Lütfen, ona karşı daha nazik olun. O şekilde kucaklanmaktan hoşlanmıyor..."

Parşömenin yırtılma sesi beni paramparça ediyor; onu ortadan ikiye ayırıyor, tek bir pürüzsüz, kayıtsız hareketle hareketsiz bırakıyor. Aynı yırtılmanın kalbimin liflerini de parçaladığını, iki parçayı birbirinden ayırdığını hissediyorum.

Boğazımdan hırıltılı bir inilti yükseldi, özgürlüğe kavuşma telaşıyla yüzüm buruştu.

Kadının cansız bedenini yere bırakıp hızla dönerek, kadın yere düşmeden önce hücreden dışarı fırladı.

Güzel küçük Nee'min geriye kalanlarına doğru eğiliyorum, yırtık kenarlarına, kan lekesine, gagasındaki kıvrıma dokunuyorum. Onu göğsüme çekiyorum, kalbime yakın tutuyorum ve sallıyorum.

Çığlık atmak.

Hücre kapısının kapandığını duymuyorum.

Onun gittiğini duymayın.

Boğazımı yırtan ve kaburgalarımı ezilmiş gibi hissettiren bitmek bilmeyen ulumalardan başka hiçbir ses duymuyorum.

Ta ki hiçbir şey kalmayana kadar.

Kaan
CHAPTER 37

Elimle duvara bastırıp ağırlığımı emmesini sağladım, ciğerlerimi nefesle doldurdum—yerin bu kadar altında hava o kadar soğuk ve keskin ki, sanki eski bir kuyudan hava çekiyormuş gibi. “Hugth att, aht mahn uhn-ah.”

Sözler, Bulder'ın yumuşak yanıtına eşlik eden duvardaki çukurların arasında, yıpranmış bir boğazdan çıkan çakıl taşları gibi. Tam da içine bir meşale saplayabileceğim büyüklükte bir delik; ahşap çıta, donuk, tozlu ışıkta onu belirginleştiren gümüş rünlerle işlenmiş. Yanıcılığını ölümsüzleştiren rünler.

Tencerenin kapağını açıp alevi, meşalenin etrafına sarılmış ipe değene kadar eğiyorum. Ignos sunulanı fark ediyor, açgözlü bir sevinçle köpürüyor ve ağzını onun etrafına sarıyor.

Küçük uyku odasını sıcak bir ışık aydınlatıyor. Güneş ışığından yoksun, evet, ama yüzeyin o kadar altında ki, ay battıktan sonra uyumak için tek güvenli yerlerden biri olacak.

Dengesizce de olsa kendimi itiyorum. Başım dönmeyi bırakana kadar duvardan uzaklaşmaya sakın cesaret edemiyorum.

Yavaşça, yeni yapılmış ve acilen temizlenmeye ihtiyaç duyan küçük bir ortak alandan geçiyorum. Sade ama kullanışlı, yere oyulmuş bir ateş çukuru

ve kademeli oturma yerleriyle tamamlanmış.

Birkaç yastık bile çok şey değiştirir. Mah eskiden böyle derdi.

Saçımdan ve sakalımdan taş tozunu silkeleyerek, akan suyun sesine doğru, kısa ve dar giriş tünelinden aşağı doğru ilerledim. Karanlık yeraltı nehir kıyısına çıktığımda, bir başka baş dönmesi nöbeti beni yere serdi. "Kahretsin," diye mırıldandım, gözlerim yerdeydi.

Derin yeraltı nehrinin kıyılarında, son birkaç gündür şekillendirdiğim evlere yumuşak mobilyalar, kişisel eşyalar ve konserve kavanozları taşıyan köylülerin hareketlerini uzaktan da olsa fark ederek, ciğerlerimi düzenli nefeslerle doldurmaya odaklanıyorum. Bu derin yeraltı nehrinin kıyılarında, iki tarafı birbirine bağlayan kemerli köprülerle birbirine bağlanan, umarım bir topluluk duygusu uyandıracak ve insanların akıl sağlıklarını korumalarına yardımcı olacak yaklaşık yüz ev var.

Tüm hazırlıklara rağmen, birçok kişinin sığınaklardan girdikleri gibi çıkamayacağının farkındayım. Özellikle de güneşte gelişen, benim krallığımdan olanlar.

Başımı yana çevirdim, ellerimi boynumun arkasına koydum ve acıyan gözlerimi kapattım. Aynadaki yansımada bana bakan Raeve'i hemen gördüm. Bana Elluin'in beni hâlâ sevdiğini söylediği anı...

Gözlerim birden açıldı.

Homurdanarak, devam etme azmiyle dolup taşarak yukarı doğru itiyorum.

Hareket etmeye devam edin.

Sürekli meşgul ol.

Dönen tekerleklerin gıcırtısı dikkatimi sola, iri yarı bir perinin bana doğru meşale dolu bir arabayı ittiği yere çekiyor. Başını eğip yükü yola deviriyor, tünelin yüksek duvarlarından yankılanan gürültülü bir şangırtı çıkarıyor. Birkaç sonraki konutu aydınlatmaya yetecek kadar büyük bir yığın.

"Teşekkür ederim," dedim ve o da yumruğunu göğsüne kaldırdı.

Tam eğilip iki tanesini alacakken boğazını temizledi, kenara çekildi ve ortaya çıkardı—

“Kahretsin,” diye mırıldandım, başımı sallayarak Siharna'ya baktım; bol bir tuniğin altında şişkin bir karın, kolunda dolu bir sepet. Siharna, Yaratıcıların hatırı için doğum yapana kadar ayak basmaması gereken, yerin bin basamak altında bir sığınakta.

Konuşmak için ağzımı açıyorum—

“Bana bulaşma,” diye tersledi, gözleri sert, yosunlu taşlar gibiydi. Renk farkına rağmen, bana Veya’nın inatçı tavırlarıyla beni azarladığı zamanları çok hatırlatıyorlardı. “Bir çocuğun kafatasının kalçana o kadar sıkıştığını, kahkaha atarken bile altını ıslattığını bir dene bakalım.”

Yaratıcılar.

“Onu dünyaya gelmeye ne kadar çabuk ikna edersem o kadar iyi.” Omuzunun üzerinden tüylerle süslü örgüsünü savurarak topallayarak ilerlerken, boş el arabasıyla geri dönen adamın yanından geçti. “Yürümek iyi geliyor.”

Tartışmak istesem de, hayatıma daha çok değer veriyorum.

Sepeti göğsüme doğru itti.

Aşağıya baktığımda birkaç küçük susamlı ekmek ve mumlu kumaşa sarılmış gibi görünen sebzeler görüyorum. Muhtemelen et ve peynir, çünkü midemi alt üst eden yoğun bir koku var; yiyecek düşüncesi bile kusma isteğimi bastırmama neden oluyor.

"Bu jestinizi takdir etsem de..."

“Kaan Vaegor, şu anki halimde bana hayır demeye sakın kalkma,” diye homurdandı—Mah'ı kaybetmeden önceki zamandan beri böyle bir azarlama duymamıştım. “Senin zavallı kıçını doyurmak için bin basamak indim. Eti ve peyniri kendi ellerimle sardım. Yapabileceğim en ev yapımı yemeğe en yakın şey bu. En azından benimle bir çörek paylaşabilirsin.”

“Yaratıcılar, Siharna. Kazandınız.” Sepeti yola bıraktım, taş tozuyla kaplı tuniğime ve pantolonuma baktım. Ellerim ve kollarım da pek iyi durumda değildi, ter ve kir içinde o kadar kaplıydılar ki yaralarımı zar zor görebiliyordum. “Sadece… biraz temizlenmeme izin verin.”

Bulder'dan nehir kenarına, sırt desteği olan bir bank yapmasını rica ediyorum; sesim bitkin ve hırıltılı çıkıyor, bu yüzden Siharna kollarını kavuşturmuş, beni kulağımdan tutup yüzeye sürükleyecekmiş gibi bakıyor.

"Beni erken bir mezara göndermeden önce oturun lütfen," diye homurdandım, anlayamadığım mırıldanmış bir yanıt aldım; merdivenlerden aşağı inerken, daha önce su içmeye ihtiyacım olduğunda nehir kıyısına doğru konuşmuştum.

Yoldaki meşalelerden yayılan sıcak ışıktan uzakta, atmosfer o kadar soğuk ve ürkütücü ki, tüylerim diken diken oluyor. Ellerimi serin akıntıda yıkamak için eğildiğimde, su mürekkep gibi hızla akıp gidiyor, yakındaki bir köprüden insanların gidip geldiğini izliyorum. Yüzümü suyla yıkarken, Bulder'ın etrafımızda kıpırdanmasının uzaktan gelen gıcırtı ve iniltileri beni

rahatsız ediyor; sığınaktaki diğer kahverengi boncuklar da onun için çalışıyor, ancak onların özensiz lehçelerinden duyduğu hayal kırıklığını dile getiriyor.

Avuçlarımla suyu içiyorum, soğuk su boğazımı yatıştırırken onun şarkısını bastırmaya çalışıyorum; sesi bana küçük ve korkmuş olduğum, karanlık bir çukura gömüldüğüm ve oradan kurtulmam beklendiği zamanları çok fazla hatırlatıyor. Ya da bunu denerken ölmem.

O zamanlar neden bu kadar mesafeli göründüğünü anlayamamıştım. Meğerse ilk başta herkese karşı böyle davranıyormuş.

Bulder özveriyi onurlandırır. Sözlerini doğru bir şekilde şekillendirmek için zaman ve çaba harcamayanlar, aynı karşılıkla karşılaşırlar. Sanki her bir kaba işlenmiş kelimeyle kişinin karakterini tartıyor gibi.

Yüzüme daha fazla su serpip kiri silerken, bu köye ilk geldiğim zamanı düşünüyorum. Mah'ın soyundan gelen sırları öğrendiğim ve Bulder'in kalbinin ritmini bulduğum zamanı.

Şekillendirmenin bir sanat formu olduğunu keşfettim.

Tam o aşamada, Bulder'ın taşlaşmış ruhunun derinliklerine indim ve hayranlık uyandıracak kadar güçlü bir sürü kelime keşfettim. Sanki o zamandan beri beni etkisi altına alan, lirik hazinelerle dolu eski bir sandığı kavramak gibiydi.

Hiç kimse bu tür bir güce sahip olmamalı.

Ellerimi silkeleyip boğazımı temizledim ve Siharna'nın bankta oturduğu yere doğru merdivenlerden yukarı çıktım. Kaşlarını çatmış bir şekilde sepeti boşalttı, ince doğranmış et ve peynir paketlerini açtı.

Tam sofraya oturmuşken, o büyük, ince kumaşa sarılmış bir paketi kaldırıp bana uzattı.

"Bu ne?"

“Luík’ten ne sipariş ettiysen artık.” Kaşlarını çatarak karnına baktı, gözlerinin etrafındaki deri gerginlikten buruşurken avucunun topuğuyla karnının altını yoğurdu. “Korie ona bakıyordu, yüzeye dönüşünü bekliyordu ki sana verebilsin. Yüzeyin hala var olduğunu hatırlatmak için en iyisi olduğunu düşündü.”

İçimde bir pişmanlık duygusu belirdi.

“Özür dilerim.” Paketi kenara koydum. “Burada zaman çok çabuk geçiyor.”

“Günlerdir bununla uğraşıyorsun, Kaan.” Bakışları yüzümün bir yanını delip geçti. “Dinlenmeye ihtiyacın var. Bunu bitirmek için daha çok

döngümüz var. Senin yardımınla bu kadar şanslı olduğumuz düşünülürse, kolay bir iş.”

Ona dinlenmeye çalıştığımı söylemiyorum. Şekillendirme odaları, tüneller ve altyapı çalışmaları arasında yere uzanıp gözlerimi kapatmak için çaldığım anlar... Ama gördüğüm tek şey, aynada bana bakan Raeve'in, Elluin'in beni hâlâ sevdiğini söylemesi.

Beni derinden sarstı.

Üstelik şu anda bir Ay Tüyü'nü evcilleştiriyor olması da göz önüne alındığında, bir seferde birkaç dakikadan fazla dinlenmemin imkanı yok. Hele ki Raeve'in kokusuyla sırılsıklam olmuş bir yatakta uyumak için yüzeye kadar tırmanmayı haklı çıkaracak kadar değil. Elluin, málmr'ımı yastığımın üzerine bıraktıktan ve kanayan kalbimi yumruğunda sıkarak Arithia'ya geri döndükten sonra bile yastığımda kalan o koku. Sadece kardeşimle birleşmek için.

Hayata canlılık katın.

Doğum sırasında ölmek.

Bütün bunlar olurken o

Hala

sevilen

Ben.

O taştan cevaplar çıkarmanın, onu parçalama veya belki de basınçtan sertleştirme riski taşıdığını bilerek, düşüncelerimi bastırdım, bir somun ekmek kaptım ve ikiye böldüm. "Sığınak iki gün içinde tamamen işlevsel olacak ve su yüzeyi tekrar sakinleşene kadar halkınızın ihtiyaç duyduğu her şey hazır olacak." Ona bir parça et salladım. "Gerçi burada yakalanan zengin nehir balıklarını kaldıramayanlar için daha fazlasına ihtiyacınız olacak. Avcılarınızın av etini tuzlamak için stok yaptığını biliyorum. Konutlarla işim bittiğinde onlara yardım edeceğim." Eti küçük somun ekmeğimin içine koydum ve üzerine bir dilim peynir ekledim. “Herkesin ne kadar süreyle yer altında kalmaya zorlanacağına bağlı olarak, sürekli güneş ışınlarına alışkın olan kuzey kökenliler için güneşsizlik büyük bir endişe kaynağı olacak. Burn halkından herhangi birinin sağlığında hızlı bir düşüş yaşamasının yarım evre süreceğini tahmin ediyorum, belki de The Fade'den doğanlar için bu süre iki katına çıkabilir. Bunu önlemeye yardımcı olacak bir kan taşı damarı keşfettim. Bunu Húrild'e gösterdim.”

“Teşekkür ederim, Kaan. Gerçekten. Keşke ben de—”

Siharna'nın cümlesi birden kopuyor.

Yan gözle ona bakıyorum, karnını hafifçe okşarken gözlerinde biriken kasvetli hayal kırıklığını görüyorum.

Kafam karışmış gibi yapmıyorum.

O, bu kadar hassas bir dönemde şişliğin içinde yardım etme riskini göze alamaz, çünkü kendinden çok fazla şey vermiş olur. Ama ailemizin çoğu için bu, yutması zor bir ilaç. Şekillendirme içgüdüsü, tıpkı kadim ve güçlü bir sırrın bize aktardığı söylenen koruyucu doğamız gibi, kanımızdan çamur gibi akıp gidiyor.

Bu dönemde çok şey kaybettikten sonra, başkaları halkını ve ailesini korumak için gereken işi yaparken kenarda oturmak onun için özel bir işkence biçimi olacaktır.

"Gücünü oğluna harcaman daha iyi olur, Siharna."

"Biliyorum." Çenesini kaldırıp derin bir nefes verdi. "Şimdi acele et ve ye, yoksa korkarım ki oğlunu doğurmak zorunda kalacaksın."

"Öyle şeyler söyleme," diye mırıldanıyorum ve o da gülümsüyor. Ben de ekmeğimden derin bir ısırık alıyorum, lezzetli olduğundan eminim ama sinirlerim o kadar yıpranmış ki hiçbir şeyin tadını alamıyorum.

"Krallığınızın geri kalanı ne durumda? Onlar hazırlanıyor mu?"

Yutkunuyorum, midemdeki doyurucu ağırlık beni daha iyi hissettiriyor… "Haberi alır almaz, klanlara da, başkent temsilcilerine ve en güçlü kahverengi boncuklarıma da dahil olmak üzere, Yanık bölgesine tarlakuşları dağıtıldı." Ekmeğime daha fazla et dolduruyorum. "Yardımı kabul eden ve zaten bir sığınağı olmayan her köy veya klan yerleşiminin altına benzer sığınaklar inşa ediyoruz ve bunların bir aşama erzakla donatılmasını öneriyoruz. Rezervleri az olanlara aileleri kuzeye çekmeleri talimatı verildi. Anlaşmazlığa hazırlık olarak, bozulmayan malzemeleri aşamalar için bir araya getiriyorum ve bunları, tacı aldıktan hemen sonra Dhomm'un altına inşa ettiğim sığınakta saklıyorum." Yığından daha fazla peynir parçası soyup ekmeğime eklerken Slátra'nın düşüşünü düşünüyorum. Yeraltındaki leş yiyicilerin, gökyüzünü kaplayan kalın, boğucu dumana ilk göğüs gerenler olduğunu düşünüyorum – kaybedecek çok az şeyi olanlar.

Kazanılacak çok şey var.

Ayın düşmesi, toplumun en kötü yanlarını ortaya çıkarır, evleri ve köyleri insanların parçalayıp çıplak bıraktığı cesetlere dönüştürür. Ve bilinen tarihimizde, bir seferde yalnızca bir ay kaybettik.

Hiçbir zaman çok sayıda değil.

“Düşüşten sonra dünyamız farklı olacak.” Siharna başını sallarken ben de iştahla bir lokma alıyorum, gerilim giderek artıyor.

“Ailemizin kökleri burada çok derinlere uzanıyor, Kaan. Bu köyü bir gün Korie'ye devretmeyi umuyordum. Belki de senin annenin evinin yanına, ya da büyükannesinin evine, kendi yuvasını kurması için.”

Bakışlarımı aşağı indirip yutkunmaya zorluyorum kendimi.

“Uyandığımda her şeyin yerle bir olduğunu görme düşüncesi—” Başını sallıyor. “Yaratıcılar, bu beni neredeyse kahrediyor.”

Sözleri, henüz farkına varmama izin vermediğim yaraları tuzladı. Dışarı çıkıp Mah'ın evinin, ya da onun için inşa ettiğim evin yıkılmış olduğunu görme korkusu. Ya da belki de Elluin ve benim için şekillendirdiğim, aşkımızın kadim bir kalıntısı olan yuva.

Düşüncelerim Roan'a kayıyor, muhtemelen onu en son gördüğüm mavi kanatta, Voyd Kitabı'nın üzerinde kamburlaşmış halde duruyordur. Şüphesiz ki, en değerli altyapımızı koruyacak rünleri ararken, döngü boyunca giderek daha da zayıflıyordur. Ama bunu Siharna'ya söylemiyorum. Boşuna olabilecek bir umut vermeyeyim. Eğer bir şey öğrendiysem, o da büyük beklentilerin genellikle büyük hayal kırıklığına yol açtığıdır.

Bunun yerine, teselli edilmekten nefret ettiğini bilmeme rağmen, belki de tam da bu yüzden, elimi omzuna koyup hafifçe sıktım.

Gülerek elimi itti ve bana yan gözle baktı. "Annen senin gibi bir kralla gurur duyardı..." Yüzünde yabancı bir şefkat belirdi. "Umarım bunu biliyorsundur."

Başımı çeviriyorum. Ağzıma bir lokma daha tıkıyorum, yutmadan önce, "Geçmişimde birçok sır var, Siharna." diyorum.

"Gurur duyardı," diye yalvarıyor ve bu düşünceyi takdir etsem de, Pah'ın kellesini aldığım gün Siharna orada değildi.

O, benim dönüştüğüm kana susamış canavarı görmedi. Düşüncelerimi duymadı, kültürümüzü kirletme dürtülerine karşı koyarken kanımda atan kuduz dürtülerini hissetmedi. Bulder'ın dilini kullanarak her şeyi yıkmak...

Sevdiği dünyanın her zerresi. Mah'ın hayran olduğu dünya. Öfkem yüzünden neredeyse toz olup gidecekti. Rygun beni durdurmasaydı, beni uçurumun kenarından geri getirmeseydi, kesinlikle gidecekti.

Yemeği neredeyse bitirmek üzereyken, dilimin ucunda yanan soruyu sorma cesaretini nihayet buldum.

“Raeve—”

“Hâlâ yakınlardalar. Nöbetçilerimin çevresinin hemen ötesinde bölgeyi keşfediyor gibiler. Yakınlarda avlanırken de görüldüler. Raeve eyersiz at sürüyor.”

"Böyle olmasını bekliyordum zaten."

Gergin bir an geçip gidiyor.

“Kaan, yuvalarına geri dönme veya nöbetçilerle iletişim kurma konusunda hiçbir işaret göstermediler. Eğer yakında bir şekilde temas kurmazsa…” Sessizliğin ritmi, sözlerinden daha yüksek sesle konuşuyor. “Bazılarının nasıl olduğunu biliyorsun.”

Geri dönmüyorlar.

Durmadan.

"Geri dönecek," diye söz veriyorum ağzımı tıka basa doldurmadan önce, ellerimi silkelerken çiğniyorum. Ama sözlerim uçsuz bucaksız tünelde yankılanıyor, beni gerçekle alaya alıyor.

Sandığım kadar sağlam değillerdi.

Evet, Raeve daha önce de bir Ay Tüyü'nü evcilleştirmişti... ama o zamanlar daha gençti. Bir ejderhanın gözünde, henüz bir yavruydu.

Şimdi o, acılarla dolu bir dünyadan saklanan, büyümüş bir peri.

Onun bu durumu kontrolden çıkmadan atlatacağına kendimi inandırmak belki de hayatımda yaptığım en aptalca şeydi.

İki sivri dağ arasındaki geniş vadide, ağaçlar, kayalar ve her şeyi ikiye bölen parlak nehir arasında hareket arayarak ilerliyoruz.

Yarı erimiş kar yamalarının arasından fışkıran çimen kümeleri ve güneş rengindeki küçük çiçekler, havayı yaşam kokusuyla tatlandırıyor. Bu koku, çayırlarda koşuşturan, iri kulakları seğirip dönerken dalları kemiren kabarık beyaz kitzuları cezbediyor.

Líri'nin ışığı sönük, kanatlarının her çırpışı akıntıları pürüzsüz, sessiz bir hassasiyetle kesmek üzere ayarlanmış halde, pıhtılaşmış bulutların arasından geçerken onlara hiç aldırış etmiyoruz. Ama onlar doğru yerde olduğumuzun kesin bir işareti; bu küçük yaratıklar diğer şeyler için mükemmel bir av.

Daha büyük şeyler.

Líri'nin açlığı aramızdaki bağdan yayılıyor, benim boş midem de dolmayı umarak gurulduyor. Duyularımı keskinleştiriyor. Yoğun misk kokusu bize ulaşmadan önce bile, ağaçlar arasında hareket eden büyük yaratığın farkında olmamı sağlıyor.

Líri eğilerek bulutların arasından sıyrılıyor. Eğilip yan tarafına doğru bakıyorum, sık ağaçların altındaki çalılıkların arasında dolaşan karanlık bir şekle odaklanıyorum.

Bir bhar. Erkek. Çoğundan daha büyük.

Etli.

Kalplerimiz aynı anda sıkışıyor, dilimin altındaki kaslar heyecanla karıncalanıyor.

Líri irkildi, şüphesiz sabırsızca aşağıya doğru dalmayı ve ardından dalların arasından hızla geçmeyi düşünüyordu. Ama kanadının acı verici bir şekilde takılma riski vardı. Kalın gövdeleri saran ve uzun uzuvlarına dolanan dikenli sarmaşıklardan bahsetmiyorum bile. Líri'nin pençelerinin iç kısmındaki yumuşak pedlerden yeterince dikenli sarmaşık kopardım, artık bir daha asla ağaçların tepelerinden geçmek istemiyorum.

Hoşnutsuzluğumu homurdanarak ifade ediyorum.

Tereddüt ediyor. Rotasını değiştiriyor, süzülmek için güçlü bir akıntı buluyor ve bize havada asılı kalma imkanı veriyor; gözleri ağaçların arasındaki boşluklara öylesine odaklanmış ki, sanki kafası bir mızrağa takılmış gibi, vücudunun geri kalanı da rüzgarla savruluyor.

Bekliyoruz, izliyoruz. Bharların, kapmayı çok sevdikleri küçük kitzu kuşlarıyla dolu geniş açık çayıra doğru ilerleyişlerini ara ara görüyoruz.

Çayırın kenarındaki ağaçların tepesinden minik beyaz bir kuş fırladı. Canavarın yaklaştığının kesin işareti. Saldırıya hazırlanıyor.

Líri'nin sırtına yaslandım, kalplerimiz hızla ve şiddetle çarpıyordu. Kaslarımız bir enerji dalgasıyla doluyordu.

Tam bir sessizlik ve sonra—

Bahr, tombul ve tüylü vücudunun tahmin ettiğinden çok daha hızlı bir şekilde ağaçlardan kurtuluyor; kısa, güçlü yapılı uzuvları, koşmanın gücüyle patlıyor. Pençeleri karda izler bırakarak, canlarını kurtarmak için dağılan bir grup kemirgen kitzuya doğru fırlıyor.

Bhar, avını şaşırtan ve bazılarının dönüp diğer yöne doğru kaçmasına neden olan bir kükreme çıkarıyor. Her şey bu kadar netleşmeden önce beni korkutabilecek türden bir ses.

Yirmi üç evre boyunca çoğunlukla görmezden geldiğim vahşi dürtülerin aslında düşünme, hissetme veya hatırlama ihtiyacından arınmış, daha basit bir varoluşun anahtarı olduğunu fark etmeden önce...

Líri dalış yapıyor.

Vücudum yüksek hızlı düşüşlere o kadar alıştı ki, dünya bize doğru hızla yaklaşırken hissettiğim tek şey baş döndürücü bir heyecan. Clode, sanki saçımı kafa derimden koparmaya çalışıyormuş gibi, gevşek saçlarımı yakalıyor.

Dişlerimi gösteriyorum, vücudum gergin ve darbe için hazır.

Tam yere çakılacakmışız gibi görünürken, Líri kanatlarını açıp pençelerini uzatıyor.

Ezici bir güçle vuruyoruz.

Çarpışmamızın gürültüsü, Líri'nin pençesi altında bhar'ın kafatasının kırılma sesini neredeyse bastırıyor. O kadar hızlı bir ölüm ki, hayvanın hiçbir şey hissetmediğinden şüpheliyim.

Yakındaki kuşlar çimenlerden dağılıp saklanacak yer ararken, ben de derin bir nefes alıyor, inişimizin yankılanan uğultusundan vücudumda bir karıncalanma hissediyordum.

Líri kanlı pençesini kaldırıp avının üzerinden yavaşça geri çekiliyor, başını eğip avını kokluyor. Ben ağzım sulanırken, yemeğimizi heyecanla beklerken o da hayatta kalma belirtisi arıyor.

Bacağımı sırtına atıp aşağı kayarak, şişkin karnının üzerinden zar zor görebildiğim bhar balığını inceliyorum. Bu yaratık, ikimizi de birçok döngü boyunca besleyecek kadar büyük ve küçük yırtıcıların da yiyebileceği kadar çok miktarda et bırakıyor.

Líri hafifçe dürter. En ufak bir itmeyle ceset devrilir, karın üzerine daha fazla kan dökülür, hava taze et kokusuyla kirlenir. Umarım bu, bölgeye daha iri yırtıcı hayvanları çeker.

Líri'nin güneye uçma konusundaki güçlü isteğine rağmen, ben bu yemyeşil ve bereketli dağları terk etmeye pek niyetli değilim.

Sevdiğim erkek yakınlarda.

Ona yakın olma arzum sarsılmaz, aynı şekilde çevredeki zirveleri keşfetme, avlanmaya veya ona zarar vermeye gelecek hiçbir şeyin olmadığından emin olma içgüdüsel dürtülerim de öyle.

Onu benden almak için.

Líri pençesini canavarın tüylü karnına saplayarak onu yerinde deliyor. Ağzını genişletiyor, sivri kılıç dişlerinin arasından tükürük telleri uzanıyor, sonra pençelerini canavarın arka kısmına saplayıp yırtıyor, bir parça deri ve eti koparıp bana doğru fırlatıyor.

Kanlı ve dumanı tüter halde ayaklarımın dibindeki kara çarpıyor.

Boğazımdan kısık bir şükran mırıltısı çıkıyor.

Dişi hırıltılar çıkararak bharın bağırsaklarına dişlerini geçirir, sonra başını yana çevirerek kaburgalarını kırar ve dağınık bir delik açar. Bütün burnunu oyuğa sokar ve karaciğerini bulmak için etrafı eşeler.

En sevdiği kısım.

Diz çöküp et parçasını kavradım ve eti parçalamaya başladım; o kadar yumuşaktı ki, neredeyse hiç direnç göstermeden ağzımda dağılıyordu. Bu da hayvanın hızlı ve stressiz bir şekilde öldüğü anlamına geliyordu.

Bir lokma daha koparıp, o av etinin yoğun tadını çiğneyerek ağzımı karıştırıyorum. İlk avımızı hatırlıyorum. Çiğ, hâlâ sıcak olan etten ilk lokmamı.

Yüzümü buruşturdum. Hala eski benliğimin yumuşak kırıntılarına tutunuyordum. Ama uçtukça, ağırlıksızlığım daha da arttı. Pişmiş etin tadına olan özlemim de azaldı.

Bunu ne kadar çok özledim.

Çenemden aşağı süzülen kanın hissi. Dişlerimin arasında kopan tendonlar ve yeni öldürülmüş bir şeyin yumuşak ağırlığının boş karnıma doğru ilerlemesi. Bulutların üzerinde uyumanın özgürlüğü, gürültü çok aşağıda; konuşmaya, hissetmeye veya endişelenmeye gerek yok, sadece bir sonraki yemeğimizin kaynağını bulmak ve çevreyi gözetlemek var. Tehditleri uzak tutmak.

Líri alçak sesle uyarıcı bir mırıltı çıkarıyor. Aramızdaki bağın iniş çıkışlarında, duyularının uyuştuğunu hissediyorum. Uzaktan izlendiğimizin kesin bir işareti. Ama çok da endişeli görünmüyor.

Ben de aynı fikirde değilim, çünkü gökyüzüne çıkıp savunma pozisyonuna geçebilme hızımız inanılmaz. Ama bu durum merakımı uyandırıyor; bu çayırı bir başkasıyla paylaştığımızın farkındayım.

Güçlü ve baskın bir koku yayan, olgun bir erkek.

Bana ait.

Ağzıma bir parça daha et tıkarken, gözlerimi pek fazla koruma sağlamayan küçük ağaçlardan oluşan sık bir çalılığın arasından etrafa diktim; duyduğum bir sesle nefesim kesildi—

Şarkı.

Tüylerimi diken diken eden, derin bir bariton ses.

Çiğnemeyi bırakıyorum.

Bakışlarım ağaçların arasındaki bir harekete takılıyor; dağın eteğindeki bir noktaya odaklanıyor. Yosunlu bir yarıktan aşağı süzülen, masmavi bir havuza dökülen ve yavaş akan bir dereye karışan tembel bir şelale. Ve havuzun dalgalı yüzeyinden yükselen buharın ortasında, geniş, erkeksi bir figür—

O.

Kaan'ın güçlü sırtını, ay motifleriyle bezenmiş şişkin kaslarını incelerken elim aşağı iniyor. Bu görüntü beni fazla düşünmeye sevk etme tehdidinde bulunuyor.

Çok fazla şey hissediyorum.

Tam bakışlarımı başka yöne çevirecekken, birden döndü; erimiş gözlerindeki sıcaklık, Líri'nin sırtında bulutların arasında süzülürken hissettiğim aynı doyumsuz heyecanı bana da aşıladı. Aynı anda, bir rüzgar esintisi onun kokusunu doğrudan burnuma getirdi—yoğun ve güçlü.

Başka her şeyi düşünmek bile aklımdan bile geçmiyor.

Boğazımın arkasında guruldama sesi yükseliyor.

Elimdeki ağır et parçası savrulurken, çayırda hızla ilerliyorum. Umarım takdir edeceği bir sunum bu.

Líri uyarıcı bir hırıltı çıkarır.

Alçak bulutların üzerindeki dağların tepesinde yuva yapan Rygun'un bulunduğu yerden daha derin bir hırıltı yükselince, hızla arkamı döndüm ve hırladım.

Líri hırıltılar çıkararak, ağaçların arasından kısılmış, öfkeli bir bakış fırlattıktan sonra kanlı ağzını canavarın parçalanmış karnına geri soktu ve sırtını bana verdi. Koruyucu alanından uzaklaşmam için isteksiz bir teslimiyet. Onun alanına.

Ama yine de boyun eğme.

Pınara doğru koşarken, Kaan'ın vücudunu köpürtüp, kaslarına köpük yaymasını ve şarkı söylemesini izliyorum.

Her bir tatlı sözüyle beni kendine hayran bırakıyor.

Kaan

CHAPTER 39

Ağaçların arasından ilerleyen, vahşi bir bakımsızlık fırtınası gibiydi; saçları rüzgarda savrulmuş, yüzü ve elleri kan içinde, yumruğundan sarkan et parçasından damlıyordu. Uzun, kedi gibi adımlarla yaklaşırken gözlerinde vahşi bir açlık parıltısı vardı; artık o kadar yakındım ki, ayaklarının altında karın buzlu kabuğunun ve gevşek dalların çıtırtısını duyabiliyordum. Şah damarının titreyen nabzını görebiliyordum—hızla atıyordu.

Tıpkı benimki gibi.

Onun ateşli bakışlarına karşılık vererek, yavaş ve tehditkar olmayan hareketlerle kendimi sabunlamaya devam ediyorum, yıllar önce ona ilk kez çaldığım yumuşak melodiyi mırıldanıyorum. O zamanlar, ailesinin kaybının ve ejderhasının korkunç istismarının yasını tutarken, kırılgan ve ciddi bir haldeydi. Onu farklı bir şekilde teselli ediyordum.

Onu yaşamaya ikna etmek.

Dudaklarının kanlı kıvrımından, gözlerindeki aşırı koyu renkten ve gözbebeklerinin o kadar genişlemiş olmasından ki kenarlarında sadece hafif bir mavi halka kalmış olmasından, melodiyi ve beni fark ettiğini anlayabiliyorum.

Henüz çok geç kalmadığıma, ona hala ulaşabileceğime dair bir umut işareti.

Bir şey.

Ağaçların tepesinden özgürce, uçları buzlu yemyeşil eğrelti otlarıyla yumuşamış kayalık eteklere doğru ilerliyor, taştan taşa atlıyor. Küçük kamp alanıma tek bir bakış bile atmadan, eti pınarın yanındaki yosunlu bir kayanın üzerine bırakıyor.

Bir sunum.

Kaşımı kaldırıyorum, nakaratı mırıldanırken o da hızla ve emin hareketlerle ceketinden kurtuluyor. Pantolonunu, iç çamaşırını, botlarını giymeye başlıyor, sonunda tuniğini kalçalarının, belinin ve göğsünün üzerinden toplayarak, biçimli vücudunu tüm ihtişamıyla ortaya koyuyor. Göğüslerinin arasında hâlâ güvende olan penisimi ortaya çıkarıyor, içimi öyle bir gururla dolduruyor ki, bir sonraki nefesim tıkanıyor, bakışlarım koyu renkli meme uçlarında geziniyor.

Belden aşağı doğru sarkmış.

Geniş kalçalar.

Kahretsin.

Ciğerlerim tıka basa dolana kadar havayla dolduruyorum, konsantrasyonumu artırıyorum ve o kirli tuniğini çıkarırken bir sonraki dizeyi zorla yazıyorum; simsiyah saçları vücudunu çerçeveleyen vahşi bir gölge gibi, soluk tenini keskin bir tezatla öne çıkarıyor. Karanlığa karşı düşmüş bir ay tüyü gibi.

Vahşice güzel. Sanki bu kadar vahşi ve her şeyden özgür olmak için doğmuş gibiydi.

Ama Kyzari'nin ona ihtiyacı var.

Onun krallığı da, acımasız kardeşimin yumruğu altında ezilip yok oldu.

Sahip olduğu gücün ne tür bir güç olduğunun farkında değil. Geçmişini ortaya çıkarıp onunla yüzleşme cesaretini bulabilirse ne kadar büyük bir fark yaratabileceğinin de farkında değil.

O, buharlaşan suya doğru inerken süngerimi yakındaki bir kayanın üzerine koyuyorum; su, vahşi güzelliğiyle beline kadar onu yutuyor ve aç bir hırıltı çıkarıyor.

Sisli parmaklar gibi onu pençeleyen pusun içinden güçlü bir şekilde ilerliyor, suyun tenine değme şekli beni kıskançlıktan sızlatıyor.

Ta ki çatışana kadar.

Bedenim onu sıkıca kavradı, kendime doğru bastırdı. Boğazımdan yükselen boğuk bir rahatlama iniltisi yükselirken, o da aç bir ejderhanın vahşi baskınlığıyla beni öptü; buz gibi dilinin dişleri ve kırbaçları, elleri vücudumda dolaşıyordu.

Beni tırmalıyor.

Her dokunuşun ardından titriyorum. Her hırıltılı nefeste. O kadar yakınım ki kalbinin şiddetli atışını hissedebiliyorum, vahşi iştahını tadabiliyorum, kokusu Líri'nin derimsi misk kokusuyla karışıyor.

Kanım kaynıyor, neredeyse derimde delikler açacak gibi. Fiziksel ve zihinsel dayanıklılığım neredeyse tamamen tükeniyor.

Bacaklarını kavrayıp, kaldırıp, yoğrulmuş hamur gibi yumuşayana kadar onu sert ve hızlı bir şekilde sahiplenme arzumla boğuşurken, dünyayı ikiye ayırmanın daha kolay bir iş olacağına emin olarak, kendimizi ayırma cesaretini topluyorum.

Yavaşça başımı yana eğerek alnımı onun alnına değdirdim.

Nefeslerimiz birbirine karışırken, titreyen ellerimle yüzünün iki yanını kavradım ve gözbebeklerinin şişmiş haline baktım. "Merhaba, Ay Işığım."

Onun cevabı, iliklerime kadar işleyen, kaslarımı tekrar onun etrafında kasılmak için acıtan şehvetli bir hırıltı. İkimizin de istediğini ona ver.

Bakışları, göbeğine bastırılmış, hazır haldeki sertliğime kaydı.

Onun için.

Mırıldanarak sırtımı tırmalıyor. Beni kendine çekmeye çalışıyor. Bu başarısız olunca, beni neredeyse yere serecek kadar açgözlü öpücüklerle boynumu yalıyor, omuzlarımdan tutuyor ve sanki ağaca tırmanmaya çalışıyormuş gibi kendini yukarı kaldırıyor. Bu kaldıraçtan faydalanarak, derinden içine girmem için kendini konumlandırıyor—bacakları açık, omurgası eğik, böylece sıcak, kaygan çekirdeği azgın penisimin ucuna değiyor.

Omuzlarımın üzerinden yavaşça ve nazikçe uzanıp, ellerini teker teker kavrayıp ayırmak için tüm öz kontrolümü kullanmam gerekti. Kaşları çatık bir şekilde karşımda ayağa kalkınca, elimi omzuna koyup onu yerinde tutacak kadar bastırdım.

Kaşlarını daha da çattı.

Öne doğru ani bir hareketle hamle yapıyor, gözlerimi arıyor. Binlerce kelime anlatan küçük homurtular çıkarıyor. Ama bunlar yeterli değil, çünkü gerçek kelimeler değiller.

Onlar birer canavar. Vahşiler.

Ağaçların arasından, sırtı bize dönük, avının üzerinde kamburlaşmış Líri'ye göz atıyorum. Raeve'den kendime hakimiyeti geçirmeye çalıştığım şu sıralarda duruşunu değiştirmediğinden emin olmaya çalışıyorum.

Onu geri getirmek için.

Genç Ay Tüyü hâlâ ziyafet çekiyor, avını parçalarken başını yana çeviriyor, etini kemiklerinden ayırıyor. Bize bile bakmıyor. Rygun'un sırtında köyden ayrıldığımdan beri geçen iki gündeki davranışlarıyla tam bir tezat oluşturuyor.

Uzaktan takip ettiler. Ben bırakıldığımdan beri bu çayırı sessizce gözlemlediler.

Líri nerede olduğumu biliyordu, yine de çayırda ziyafet çekmeyi seçti. Bana meydan okumadı ya da beni kovmaya çalışmadı. Raeve ağaçların arasından geçmeye başladığında aramıza girmedi. Eğer evcilleştirilmeye razı olmasaydı, bunların hepsini yapardı.

Her şey tek bir yöne işaret ediyor:

Sorun Raeve'de. Bağ kurma sürecinde ortaya çıkan herhangi bir acıyla yüzleşmektense, kendi içindeki daha hassas yönleri terk etmeyi seçti.

Bu, damarlarımdaki tüm ısıyı söndürmeye neredeyse yetiyor.

Süngeri kayanın üzerinden kaldırıyorum.

Raeve kısık bir hırıltı çıkarıyor. Vahşi bir büyü gibi gelen bu sese, omurgamı dikleştirerek ve omuzlarımı genişleterek karşılık veriyorum.

Fazla suyu sıkarken gözleri irileşti. Şarkının sözsüz bir bölümünü mırıldanarak süngeri Raeve'in omzuna götürdüm ve köprücük kemiği boyunca gezdirerek biriken kiri temizledim. Su damlacıkları göğüslerinin üzerinden süzülerek sivri meme uçlarını okşadı.

Kaşlarının arasındaki çizgi derinleşiyor. Bana verdiği tek uyarı, kollarımın arasından öyle bir güçle kurtulması ki, bedenlerimiz birbirine çarpıyor.

Elini başımın arkasına uzatıp beni aşağı çekmeye çalışıyor. Öpüşmemizi yeniden başlatmaya çalışıyor.

Uzun, dağınık saçlarını topluyorum, avuçlarımın içine alıyorum ve göğüsleri göğsüme değene kadar başını geriye doğru çekiyorum.

Nefesi kesilir, gözleri parlar. Şaşkınlığı kısa sürer, ardından yakındaki kuş sürüsünü dağıtan bir hırıltı gelir.

“Biliyorum, şu an kelimeler sana gereksiz gibi geliyor, ama benim için hâlâ bir anlam ifade ediyorlar,” diye mırıldandım nazik ama kararlı bir

şekilde. Göz temasını koruyarak, onun üzerine eğildim. “Ve sen benden istemedikçe seninle birlikte olmayacağım.”

Sesi yumuşuyor, kaşlarının arasındaki çizgi yeniden beliriyor.

Tekrar süngeri kaldırıyorum.

Bakışları hareket eden şeye kaydı.

Suyu kolundan yukarı, omzundan aşağıya, göğüslerine doğru gezdiriyorum. Kanı, kiri, Líri'nin keskin misk kokusunu temizliyorum. "Sadece birkaç küçük kelime, Raeve. Tek istediğim bu."

Dişlerini göstererek elimi savuşturdu ve saçlarını sıkıca tutmama rağmen ileri atıldı. Sanki huysuz bir Ayçiçeği gibi vahşi bir güçle üzerime geliyordu.

Üç hızlı hareketle ellerini arkasına sabitledim. Vücudunu o kadar yakına bastırdım ki, bileklerini kurtarmak için çırpınırken kaslarının gerginliğini hissedebiliyorum.

“Kelimelerini kullan.” Sesimi sakin tutuyorum, duruşumu dik tutuyorum. “Sadece bunlara cevap vereceğim.”

O inleyip dururken, ben de süngeri kollarının üzerinde gezdiriyorum. Her ateşli hareketinde daha da sinirleniyor gibiydi, meme uçları o kadar gergindi ki göğsüme sürtünüyorlardı. Nefes alışverişi hızlanıyordu.

Daha ağır.

Öne eğilip süngeri sırtından aşağı doğru kaydırdım.

Dişlerini omzuma geçirdi.

Kükredim, süngeri fırlattım, sonra onu döndürdüm. Onu pınarın yosun kaplı kenarına doğru eğdim; kayalar pürüzsüz ve dokunulduğunda serindi. Kaslarımı gererek ona bastırdım. "Bunu mu istiyorsun?" diye hırladım. "Seni bir hayvan gibi becermemi mi?"

İnliyor.

Omurgasını kamburlaştırarak, bacaklarını aralıyor, kalçalarını açık bir davet gibi yayıyor. Ama o lanet olası kelimeleri söylemiyor, hatta burada olduğuna dair en ufak bir ima bile etmiyor.

Onun her şeyi.

Geriye doğru itip ellerimi saçlarımın arasından geçirdim, içimde bir öfke zonkluyordu. Keşke göğsümü açıp, tüm düşüncelerimi, duygularımı, söylenmemiş sözlerimi söküp, kanlı bir ziyafet gibi ona sunabilseydim. Şu anki ruh haliyle bunu daha iyi anlayabilirdi.

Sırtını geriye doğru kıvırarak omzunun üzerinden bana bakıyor; karnı pembeleşmiş ve arzuyla şişmiş durumda. Hazır ve istekli.

Bir başka açgözlü, hayvansı inilti beni neredeyse mahvediyor.

“Hayır, Raeve.” Dudaklarımı sıkıca kapatarak başımı salladım. “Sen benimle konuşana kadar olmaz.”

Dönüp, yavaş akıntıya kapılarak suyun içinde ilerliyorum. Havuzun yosunlu kenarında yığılı duran kıyafetlerime doğru yöneliyorum.

Tam tişörtümü almak için uzanıyordum ki, hava birden değişti.

O atılırken ben dönüyorum, dudakları vahşi bir hırıltıyla kıvrılmış. İki ejderha gibi üstünlük için savaşırken birbirimize çarpıyoruz; tutunacak yer bulmak için boğuşurken hızlı hareketler ve hırıltılı sesler çıkarıyoruz. O vahşi ve heybetli olsa da, damarlarımda çok daha büyük bir canavarın gücü akıyor.

Bana destek oluyor.

Onu tüm şefkat gücümle kavrayıp döndürdüm, sonra göğsü yosunlu kayaya dayanana kadar uçurumun kenarına doğru sürükledim. Bir elimle sırtının arkasından elini kavradım, diğer elimle de çenesini kavradım.

Başını yana doğru iterek, bakışlarını dağın eteğinde kurduğum derme çatma kampıma çevirdim. Köy için avlanırken son iki gündür bu kampta yaşıyordum ve onun da yakına gelmesini umuyordum.

Yaratıcılardan bunu dilemek.

Bakışları aletler arasında, yalnız uyuduğum uyku tulumunda, son yemeğimi pişirdiğim küçük kamp ateşinde ve Beluhn'a dönene kadar (tercihen onunla birlikte) korunmaları için içlerini tuz ve ot karışımıyla doldurduğum ceset yığınında gidip geliyor.

Gözlemliyor olsa da, eminim ki görmüyor. Çırpınmaya ve hırlamaya devam ettiği sürece, kesinlikle görmüyor.

“Biliyorum, ortadan kaybolmak, her şeyden saklanmak çok cazip geliyor, ama beni oraya götüremezsin, Raeve.”

Direniş gücünün bir kısmı bedeninden çekiliyor. Zırhında bir çatlak oluşuyor.

En ufak bir umut ışığı.

Dudaklarım kulağının kenarına değene kadar öne doğru hamle yaptım, göğsümdeki tüm o kahrolası acıyı tek bir cümleye sığdırdım: "Beni vahşi doğaya götüremezsin."

Her şeyden vazgeçip sadece ondan kurtulmayı çok isterdim... Ama yapamıyorum.

Eğer bu durumdan kurtulamazsa; kızıyla yüzleşip Kyzari'ye sevgilisinin yaşadığını ama ondan geriye kalan tek şeyin bu olduğunu söylerse— İşte

bu, çok şeyi kaçırdığım için, geçmişteki aşkımıza güvenmediğim için ödediğim kefaret.

Onu daha önce takip etmediğim için.

Ciğerlerimi onun kokusuyla dolduruyorum, gözlerimi kapatıyorum ve alnımı şakağına yaslıyorum. "Bana geri dön, Raeve..."

Yalvarışım cevapsız kaldı, bu da acaba onun zırhındaki çatlak hiç de öyle değil miydi diye düşünmeme neden oldu. Susamış kalbim, olmayan yerde umut mu seziyor acaba?

Eğer zaten çok geç kalmışsam.

Onun olmaya çok yakındım. Onun yanında uyuyabilme, onunla uyanabilme, hayatımın geri kalanında yemeklerini hazırlayabilme şerefine nail olmaya çok yakındım. İyi ve kötü günlerimizi paylaşabilmeye ve birlikte daha iyi bir dünya inşa edebilmeye çok yakındım. Kızına yakışır bir dünya.

Bu yüzden.

Kahrolası.

Kapalı.

Ama çok uzakta.

Boğazımı temizleyip bıraktım, hareket etmediğini görünce şaşırdım; yanağını hâlâ kayaya yaslamış halde, nefes nefese kampımı taradı.

Daha fazla sahte umut.

Arkamı dönüp kıyafetlerimi almaya başladım, her adımım göğsümden bir damarı sökmeye benziyordu.

Sessizce, Yaratıcılara yalvarıyorum, bir daha bana saldırmasın. Ondan yüz çevirmek, varlığımın her zerresine hükmeden dişiye hayır demek ruhumun özüne aykırı, ama böyle birbirimize sahip olamayız.

Onunla birlikte yok olurdum. Çok fazla kan dökerek kendime söz verdiğim bu yaralı dünyaya karşı başarısız olurdum. Kızına karşı başarısız olurdum.

Bunda hiçbir şeref yok.

Tunikimi avuçlarımla kavrayıp kırışıklıkları düzeltiyorum.

“Diğerleri...”

Dudaklarından ismimi duyduğumda ciğerlerim hafif bir iniltiyle boşaldı, kalbimin her tekleyen atışıyla bunun sadece bir hayal olmadığını umdum.

Çenemi kaldırıp uzakta ziyafet çeken ejderhasına baktım. "Evet, Ay Işığı?"

Öyle bir sessizlik anı var ki, çok kırılgan geliyor.

Dönüp baktığımda, kadının sırtını uçuruma dayamış, öne doğru dönük, kolları yanlarında ağırlaşmış, çenesi düşmüş bir halde durduğunu gördüm. Boyun eğmiş bir duruş.

Hassas.

Gözlerini görmeyi çok istiyorum ama dudakları seğirirken, pınarın dalgalı yüzeyine bakarken gözleri kirpiklerinin karanlığında kayboluyor.

“Raeve…”

"Anladım."

Sözler bir pençenin darbesi gibidir.

"Sen-"

“Köyde bana anlatmaya çalıştığın şey... Şey—” Bir an duraksadı, boynunu kütürdeterek yutkundu, sonra sıkıca kapalı dudaklarının arasından konuştu. “Acıtıyor.”

Ağzımdan çıkan iki kelime hiç bu kadar garip gelmemişti. Sanki önce onları şekillendirmeye çalışmış ama yine de kıpır kıpır kalmışlardı. Ama iki kelime de beni bu kadar rahatlatmamıştı; nefeslerim bir öncekinden daha kolay, daha hafif geliyordu.

Umut …

Onun gözünde ben çok kolay bir şekilde aptal durumuna düşüyorum.

“Üzgünüm, Ay Işığı.” Elimi arkaya uzatıp tuniğimi kenara koydum. “Bu sürecin bu kısmının senin için bu sefer zor olabileceğini tahmin etmiştim. Slátra'yı evcilleştirdiğinden beri çok şey yaşadın.”

Sanki ona vurmuşum gibi irkildi, boynunu tekrar kütletti, ellerini yumruk yaptı. Sanki düşmüş Ay Tüyü'nden bahsetmek bile onu bir şeyle savaşmaya hazırlıyor gibiydi; bu da Líri ile kurduğu bağın, Slátra'nın ölümünden kalan yaraya ışık tutmuş olabileceğini düşündürdü bana. Belki de bu yüzden bu kadar zorlanıyordur.

Açlık, yalnızlaştırıcı keder.

Şimdiye kadar karşılaştığım en güçlü rakip.

“Raeve… Tahvil henüz ödenmedi, değil mi?”

Başını hafifçe sallaması içimi rahatlattı. Kalbime bir umut darbesi daha vurdu.

Başımı sallıyorum, yakında sertleşeceğinden eminim. Özellikle hareketli bir Sabersythe ile bağ kurması yedi döngü süren bir erkek biliyorum - neredeyse duyulmamış bir şey - ve o da neredeyse beş yıldır burada.

“Doğanızın hassas yönünü tamamen terk ederseniz, o kaybolur. Geri getirmenin hiçbir yolu yoktur—”

"Gitmişti," diye dişlerini sıkarak söylüyor. "Sökülmüş bir diş gibi bana geri tükürdü."

“Kim? Líri mi?”

Raeve başını sallıyor ve kalbim bir sonraki atışında hızla çarpmaya başlıyor.

Bothaim'de onu altıma aldığım anı hatırlıyorum; Rygun tenimi gererken, gözbebeklerimiz bana Gölge'deki gökyüzünü hatırlatıyordu. Neredeyse emin olduğum bir anda, bana bakan başka bir şeyin varlığını hissettim...

Göğsümdeki o baskıyı hissetmekten neredeyse korkuyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

Kalın kirpiklerinin altından beni içeri çekiyor. Göz bebeklerinin etrafında hâlâ çok az renk olsa da, halkanın daha kalınlaştığını görmek beni rahatlatıyor. "Önemli değil."

Benim fikrim farklı. Ama bunca zaman onun bu dünyadan ayrıldığını düşündükten sonra onu ilk gördüğümden beri öğrendiğim bir şey varsa, o da savaşlarımı seçmenin en iyisi olduğudur. Yoksa sözleriyle neredeyse ölümüne bıçaklanırım.

"Keder, sevgiyle el ele yürür," diyorum tüm kalbimle. "Acıyı kesip atmak cazip gelebilir, ama o kaburgaları kıran ağrı, önce güzel bir şeyin geldiğinin kanıtı. Hatırlamaya değer bir şeyin."

“Buraya ders dinlemeye gelmedim.”

“Buraya neden geldiğini biliyorum, Moonbeam. Yemi ben attım.”

Yanakları kızardı, sanki bu kadar tahmin edilebilir olmaktan utanıyormuş gibi. Bilmiyor ki, onun tarafından arzu edilmek, alacağım en büyük iltifat olacak.

“Ne kadar iyi gizlesen de, kalbin sınırsızdır. Ve sevgin dünyaları şekillendirme gücüne sahiptir. Ama seni hissettiren şeylerden kaçmanın yollarını aramaya devam edersen, bu mümkün olmaz.”

Gözleri alev alev parladı. "Siktir git."

“Her zaman. Her yerde. Hayatın her anında.” Hafifçe gülümsüyorum. “Beni veda etme yöntemi olarak kullanmadığın sürece, dilediğin gibi kirletmek senindir.”

Yanakları daha da kızardı ve alt dudağı dişlerinin arasına sıkıştı. Masum bir alay gibi görünen bu hareket, öz kontrolümü alt üst etti.

“Peki, ne olacak?” Çenesi, sesimdeki meydan okumaya karşılık veriyor, sanki daha ağzımdan çıkacak sözlerimi seziyormuş gibi. “Kalacak mısın, yoksa bu mücadeleden çekilecek misin?”

“Hiçbir yere gitmiyorum,” diye öyle bir coşkuyla söz veriyor ki, niyetine güveniyorum. Bu dört kelime, Dhomm'a döndüğümde onu orada bulamadığımdan beri kalbimi kemiren yırtığa bir dikiş daha atıyor. Yastığımda málmr'ımı terk edilmiş halde buldum.

İstenmeyen.

“Acıyacak.” Kaynar suyun içinde yavaşça ilerliyorum. “Yeterince güçlü olduğundan emin misin?”

Kaşları çatıldı, gözleri belirgin bir öfkeyle kısıldı.

Onun çevresine girdiğimde göğsünü kabartıyor. Kanımı kaynatan sessiz bir meydan okuma. "Bazen senden nefret ediyorum."

Hayır, öyle değil, Moonbeam.

"Ve seni her an seviyorum."

Nefesi kesiliyor.

Savunmasında bir çatlak daha.

Elimi başının arkasına doladım, dudaklarım şakağına değene kadar onu yana eğdim. Nabzının atışını hissedebileceğim kadar sıkı bir dokunuştu bu; sonraki sözlerim fısıltılı bir sır gibiydi. "Acısa bile."

Kasılıyor.

Öylesine yaklaşıyorum ki, her nefesim aramızdaki sınırlı alan için bir mücadeleye dönüşüyor. "Bana iğneleyici sözler söylerken ya da sakladığın pisliklerden dikkati dağıtmak için beni kullanırken bile..."

Bileğimi o kadar hızlı kavradı ki, geri çekilip keskin gözleriyle bana bakana kadar hareketin farkına bile varmadım. O kadar cesur, o kadar güzel bir mavi ki, dizlerimin üzerine çökmemek için kendimi zor tuttum.

"Yanlış," diye öfkeyle söylüyor.

"Detaylandırmak."

“Sen bir dikkat dağıtıcı unsur değilsin.”

Omurgamdan yukarı doğru yayılan ürperti, Líri'nin dikkatini yemeğinden ayırdığını ve şimdi de -çok dikkatli bir şekilde- sırtımı süzdüğünü gösteriyor. Durumu değerlendiriyor.

Kalbim gümbür gümbür atarken kaşımı kaldırdım. "Öyleyse ben neyim, Ay Işığı?"

Dudaklarını dişlerinden ayırıp, göğsümdeki acıyan organı patlatan tek bir hırıltılı kelimeye yer açtı.

"Bana ait."

CHAPTER 40

Raeve

Kaan'ın çıkardığı derin, gök gürültülü ses bana dağ yamacından yuvarlanan kayaları hatırlatıyor. Kendimi onunla o kadar doldurmak istiyorum ki, başka hiçbir şeye yer kalmasın.

Ağrı yok.

Kayıp yok.

Yanıp sönmekte olan bir yıldızın tüm tutkusuyla beni öperken yüzümün iki yanından sıkıca tuttu.

Erimeye başlıyorum, ağzına inliyorum, sarkık bir kanat gibi ona yapışıp kalıyorum.

"Tekrar, Ay Işığı. Lütfen," diye mırıldandı dudaklarımın arasından, beni en son kollarında olduğumdan beri hissetmediğim bir rahatlığa sürükleyerek.

Damarlarımda atan tüm o şiddetli gururu ve sahiplenme arzusunu göğsümde topluyor ve dört aşılmaz kelimeyle ilan ediyorum: "Sen benimsin, Kaan Vaegor."

İnliyor. Boynuma sürtünüyor ve beni ateşli bir öpücükle damgalıyor, sonra köpek dişlerini tenimde gezdiriyor.

Neredeyse yalvarıyorum ona ısırmasını, beni dişleriyle duvara yapıştırmasını.

Beni işaretleyin—

Sanki tüm gücünü henüz sergilememiş biri gibi kolaylıkla havaya kaldırılıyorum. Bir sonraki nefesimde ise geriye doğru eğiliyorum, yer yer

yosunlarla kaplı bir zeminin üzerinde, pınarın kenarına yaslanmış haldeyim.

Bacağımı kavradı. Geriye doğru itti ve beni çıplak bıraktı, gözleri erimiş girdaplar gibi beni esir alırken aşağı doğru indirdi…

Ağzı beni öyle şehvetli bir bağlılıkla sahipleniyor ki, dilinin hevesli darbelerinden titreyerek çığlık atıyorum. İçimdeki her mahrem noktaya tapınma biçiminden; hiçbir kırıntı bırakmamaya kararlı bir ziyafet canavarı gibi.

Eliyle tenimde gamzeler oluştururken, dilini kasıklarıma saplıyor.

“Aman Tanrım—Yaratıcılar…” diye kıvranıyorum, tatlımsı inlemelerimi bastırmak için alt dudağımı ısırıyorum. Çayırda yankılanıp dikkat çekmelerini engellemeye çalışıyorum.

İçime işleyen açlık dolu sesler, her sinirimin bir dil hareketiyle patlayacakmış gibi hissetmeme neden oluyor.

Beni ifşa ediyorsun.

Omuzları kasılarak hareket ediyor, parmaklarıyla beni aralayarak o sinir zonklamasına daha iyi erişim sağlıyor. Aynı acımasızlıkla saldırmasını bekliyorum, ama hareketleri uyuşuklaşıyor, dikkati o hassas noktaya odaklanıyor, ıslak ve işkence dolu dönüşlerle etrafımda dönüyor.

Dilinin ucuyla hafifçe dokunarak.

Öyle bir incelikle emiyordu ki, ağzımdan fırlayıp çıkmak üzere olan çığlığı bastırmak için yumruğumu ağzıma sokmak zorunda kaldım. Ondan daha fazlasını istiyordum.

Onun tamamı.

Sırtını tırmalarken, onu yukarı çekip sertçe içime girmesini sağlamaya çalışırken boğazımdan vahşi bir ses yükseldi.

Hızlı.

Ama o bir dağ gibi. Yerinden oynatılamaz.

Gözlerini açıp bana baktı, açık bacaklarımın arasında parıldayan iki kor göz vardı. "Şu an kontrol sende değil, Raeve..."

Defol git, değilim.

Tüylerim diken diken oldu, içgüdülerim onu yere serip, bu ifadenin ne kadar yanlış olduğunu kabul ettirene kadar pençelerimi savurup hırlamamı söylüyordu.

Ağzımı açıyorum—

“Öyleyim,” diye hırladı, elini alt karın bölgeme yayarak. Bastırdı—kalçalarımın vahşi hareketini dizginledi. Diğer eli ise, kıvranan bir yemeği

zapt eder gibi uyluğumu sıktı. Dilinin derine saplanmasından önce aldığım tek uyarı buydu.

Etrafında dönüyor.

Tekrar hamle yapıyor.

Tüm gücüm tükeniyor.

Başım geriye düşüyor, omurgam bükülüyor. Taşların üzerinde yayılan tombul av, adeta yenmeyi yalvarıyor.

Nefes almak için bile su yüzüne çıkmıyor, yeni keşfettiği bir vahşetle bana saldırıyor, ben de onun adını haykırıp yeri tırmalıyorum. Saçlarımı.

Saçları.

İçimde yavaş yavaş bir sıcaklık dalgası yayılıyor. Bağ dokularımın arasından geçerek beni ağzına doğru itmeye zorluyor. Ama elleri çok güçlü, beni olduğum yerde tutuyor.

Bedenimi tam bir savaş ağası gibi fethediyorum.

Yine bacağımın açısını değiştiriyor, dizimi göğsüme doğru itiyor, saklanacak yer kalmayana kadar; dili ise hassas, kasılan çekirdeğimin etrafında yumuşak daireler çiziyor.

İçimde doymak bilmez bir zonklama başlıyor, sıcak bal gibi damarlarımda akıyor... dilinin her lezzetli dokunuşuyla ısınıyor. O somurtkan sinir tetikleyicisine yumuşak, titrek bir bağlılık ve bal kaynıyor, patlamaya hazır bir şekilde...

Duruyor. Bacağımı bırakıyor.

Ona doğru hamle yaparak hırladım ve onu yakalamaya çalıştım.

Bileklerimi yakaladı. Omurgamın arkasına öyle hızlı bir hareketle doladı ki, içimden bir heyecan dalgası geçti ve hiçbir şey tutmadığım halde kasıldım.

Yüzüne doğru sertçe çıkıştım. O pislik.

Gülümsemesi tamamen kibirli bir üstünlük ifadesi. "Kızgın olduğunda çok tatlısın."

"Dişlerim tekrar derine kadar saplandığında o kadar sevimli olmayacağım," diye homurdandım, omuzlarımı silkerek bileklerimdeki sıkı kavrayışından kurtulmaya çalıştım.

Gülümsemesi çarpık bir hal alıyor.

Yaklaştı ve kulağıma fısıldadı, her zerremi gıdıklayan kalın bir ses tonuyla. "Yanlış." Kulak mememi öptü ve ben kaskatı kesildim... şakağıma doğru ilerlediğinde... diğer kulağıma doğru - boynumun yan tarafındaki

sinirler için nefis bir işkence. "Beni ısırdığında, beni işaretlediğinde, yaraladığında çok hoşuma gidiyor."

Sözleri ağzımı tıka basa dolduran bir espri gibi.

Ama sonra parmaklarını içime sokuyor.

"Ah, tatlım—kahretsin," diye inliyorum, o da ellerimi kıvırırken, beni neredeyse düğüm düğüm eden derin bir şeye dokunuyor. İçimde lav birikiyor, beni o kadar yumuşak ve esnek hale getiriyor ki, bir uzvumu bile zor kaldırabiliyorum.

Bedenim onun yavaş hareketlerine karşılık veriyor, avucuna doğru itiliyor, o sıcaklığı açlıktan dişlerini gıcırdayana kadar körüklüyor—

Elini çekip penisini avuçluyor. Kızarmış ve şişmiş girişime sürtmeye başlıyor, nefesim kesiliyor.

Çenem göğsüme değiyor.

Kalbim boğazımda, onun her santimini inceliyorum: sanki güçlü bir silah kullanıyormuş gibi kavrayan eli, bembeyaz olmuş parmaklarının arasından belirginleşen şişkin damarları.

Hipnotize olmuş bir halde titreyerek, onayımı mırıldanarak, bacaklarımı araladım. Kalçalarımı öne doğru iterek vücudumun daha fazlasını açığa çıkardım; bu, onun öne doğru hamle yapıp beni sertçe becermesi için açık bir davetti.

Hızlı.

Girişime doğru hafifçe dokunuyor, nefesim kesiliyor çünkü ıslaklığımın içinden geçip kızarmış ucu ortaya çıkarıyor; yarıktan inci gibi damlalar sızıyor.

"Bunu bana yalvartacaksın, değil mi?"

“Zararı olmaz,” diye mırıldanıyor, aşağı doğru… etrafını… tekrar aşağı doğru ovuştururken, gözleri alaycı hareketlere dikilmiş. Tekrar girişime doğru itiyor ve nefesim kesiliyor, vücudumdaki tüm sıcaklık o acıyan noktaya hücum ediyor.

İnleyerek bacaklarımı biraz daha açıyorum. Ucu kaybolana kadar ileri doğru itilirken onu içime kabul ediyorum.

Kaslarım açgözlülükle kasılıyor, damarlarımda pürüzsüz bir hezeyan akıyor—

Geri çekiliyor.

İnliyorum.

İleri doğru hamle yapıyor ve yine ucunun kaybolduğunu izliyorum, sonra da geri çekiliyor.

Tekrar.

Tıpkı bütün leşi, sıcacık ve buharı tüterken bana artıkları yedirilmesi gibi. Onun sertliğinin, sahiplenici bir güçle içime girmesinin verdiği heyecanla kanımın kaynamasını istiyorum.

"Beni becer," diye yalvarıyorum, sesim o kadar tiz ve nefes nefese ki neredeyse kendime tokat atacağım. "Lütfen."

Gülüşü erimiş gibiydi. "Güzel tavırların bile beni, senin benim için kıvranışını zevkle izlemekten alıkoyamadı."

Küfretiyorum, başımı geriye atıyorum. Giriş yerimin etrafında tekrar dönüp durduğunda, pembe tenime daha fazla uyarılmamı bulaştırıp beni şehvet düşkünü bir hale getirdiğinde, başımı hızla öne atıyorum.

"Ayrıca, ne kadar uzun sürerse, aranızdaki anlaşmanın sonuçlanma olasılığı o kadar artar ve belki de kalma sözünüzden vazgeçmezsiniz."

Yayınız—

İçimdeki huzursuz bir güç dalgasıyla ellerimi kurtardım ve kalın boynunu kavradım. "Hiçbir yere gitmiyorum," diye hırladım, dişlerimi göstererek ateşli bakışlarına dikildim.

Gözlerinin etrafında, göğsünde, şişkin pazularının üzerinde alevli yarıklar açılıyor, vahşi yanı benimkiyle buluşmak üzere yükseliyor.

Gözbebeklerindeki volkanik patlamalara ve sıkı kavrayışım altında boynunun gerilmesine rağmen, beni yavaş ve yumuşak bir şekilde içine alıyor.

Kırılganlık gözlerini yumuşatıyor.

Kıvrık parmaklarının arkası yavaşça yanağıma dokundu. Şişmiş kaslarına ve yaydığı erimiş ısıya rağmen, şefkatliydi. Tıpkı bir ejderhanın pençesini tomurcuklanmış bir çiçeğin yapraklarına sürtmesi gibi. "Seni çok defa kaybettim..."

Omuzlarımı dikleştirdim ve aramızda iki kelimeyi, sanki yere çakılmış bir kazık gibi, çaktım: "Bir daha asla."

Avucumda aç bir hırıltı yankılanıyor.

O kadar hızlı bir şekilde altüst oldum ki, sanki dünya kendi ekseni etrafında dönüyor gibi geldi.

Dizlerimi ayırıp beni iyice genişlettiğinde bacaklarımın arasında yoğun bir heyecan dalgası yükseliyor. Omurgamın aşağı doğru kıvrılmasına ve kendimin daha fazlasını ortaya çıkarmama neden olan alçak bir homurtu çıkarıyor.

Beni açıyor, parmaklarını ıslak ve acıyan bölgemde gezdiriyor, bu da beni heyecanla titretiyor.

Omzumu çevirip gözümü ondan ayırıyorum. İri cüssesini ve gözlerindeki açgözlü bakışı zevkle izliyorum; tıpkı en güçlü dönemindeki bir ejderha gibi, bronz teninin altında damarları belirginleşmiş.

Giriş noktamla hizalanıyor, iki yanağımı da kavrayıp beni bir kitap gibi açıyor; bakışları beni süzmek için yukarı kayıyor. "Seninim," diye hırlıyor kaba bir bağlılıkla.

O ileri doğru itmeye başladığında nefesim kesildi, dudaklarım iniltiyle aralandı. Beklediğim gibi hızlı değildi, beni neredeyse boğacak kadar sert bir itiş de değildi.

Ama o kadar yavaş ve alaycı bir şekilde yiyor ki, bana yedirdiği her santimi hissediyorum ve hatırladığımdan çok daha büyük olduğundan eminim.

Nefes nefese, düzensizce nefes alarak, onun sert ağırlığını kabulleniyorum; içimdeki bir şey yavaş hıza boyun eğdikçe omzuma bakıyorum. Üzerimde duruşu, beni izleme şekli beni büyülüyor. Gözlerindeki o değerli bakış beni. Sanki beni ejderha inine götürüp bir yuvaya yerleştirecek ve sonsuza dek etrafıma sarılacakmış gibi.

Elini kürek kemiklerimin arasına koyup bastırıyor. Göğsüm yumuşak yosunla buluşuyor, ardından elim bacaklarımın arasına sokuluyor.

Onun işaretini alarak, o hassas sinir tomurcuğunun etrafında kaygan daireler çizerek ovuyorum, kaslarım her bir taşlaşmış noktayı sıkıca kavrıyor. Ta ki artık hiçbir yer kalmamış gibi hissedene kadar. Ondan başka hiçbir şey hissetmek veya düşünmek için yer yok.

Elini hafifçe kavrayıp, başparmaklarıyla hassas bölgeme dokunarak en savunmasız yerlerime dikkat çekiyor...

Titreyerek kasıldım. Yavaş ve açgözlü bir hızla içime girerken parmaklarımı kalın penisinin etrafına sardım.

Artık daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm anda, o kadar derine itiyor ki, kaslı uyluklarının ön kısmı benimkilerin arka kısmıyla aynı hizaya geliyor.

Nefesim kesildi, soluk soluk kaldım. Kasılan penisinin etrafındaki ıslak kil.

Beni kollarına alıp göğsüne iyice yaslıyor, başımı yana doğru itiyor. Sırtımı kamburlaştırıp onun ağırlığına alışmaya çalışırken, gerilmiş boynumun çizgisi boyunca nazik öpücükler konduruyor.

"Hâlâ benimle misin?" diye kulağıma fısıldadı. Sinirlerimi alt üst eden, kalın sesli bir alaycı soru.

Hırlıyorum.

Ani bir hareketle kolumu kurtardım, üst bedenimi döndürdüm, elimi saçlarına geçirdim. Dişlerimi sıkarak öfkeyle kükrerken, burnu burnuma değsin.

Ama yakışıklı yüzündeki alaycı gülümsemeyi görünce nefesim kesildi ve üç tatlı kelimeyi mırıldanarak söyledim: "Beni elde ettin."

Ağızlarımızı birbirine bastırıyorum.

Açlıktan ne yapacağımızı bilemezken, eli çenemin üzerine uzanıyor; dillerimiz birbirine çarpıyor. Anlamsız bir üstünlük mücadelesi.

O zaten kazanmıştı. Çayırda onun şarkısını duyduğum, beni kendine doğru çektiği an kazanmıştı.

Kaan'ın boğuk sesi vücudumda titreşim yaratıyor ve kasık bölgemde bir sıcaklık hissi uyandırıyor.

Ona doğru bastırıyorum, ileri doğru hamle yapmasını istiyorum.

Kalçalarını sallıyor, geri çekiliyor, sonra öyle bir güçle yukarı doğru hamle yapıyor ki göğüslerim sallanıyor. İçimden dışıma eriten o derin noktayı okşuyor.

Nefesimi toparlamaya fırsat bulamadan aynı hareketi tekrar yapıyor. Hem de bir kez daha.

Tekrar.

Acımasızca meme ucumu sıkıştırıyor, bu da hislerin çatışmasına neden oluyor; her vuruş beni biraz daha yumuşatıyor. Her şey bulanıklaşıyor, sadece içime doğru sertçe vurduğunu ve boynumdaki çukurda deriyi delmeye çalışan keskin köpek dişlerinin acısını hissedebiliyorum.

Elini bacaklarımın arasına sokup, ıslak parmaklarıyla o özlem dolu sinir ucuna dokunuyor.

Azimli.

Kalp atışlarım hızlandı ve bu beni hazırlıksız yakaladı, kaslarım kasıldı.

“Kaan, ben—”

“Her şey,” diye homurdanıyor, boşalmanın verdiği o yozlaşmış hazla kıvranırken beni kollarının arasında neredeyse eziyor.

Nefessiz kaldı.

İçimden beni yoğuran baskın darbelerin gönüllü esiriyim. Tıpkı Kaan'ın savaş alanında karşımda durması, beni savunamayacak kadar güçsüz ve şekil verilebilir hale getirene kadar darbe darbe karşılık vermesi gibi.

Karnımın alt kısmındaki, kalçamdaki ve uyluklarımdaki her sinir lav gibi kızarıyor, onun taş gibi ağırlığının etrafında şekilleniyor…

Elini gevşettiğinde bile, azalan şok dalgaları beni hâlâ sarsıyordu.

Göğsüm yosun kaplı taşa dayanana kadar beni öne doğru itiyor, dokunuşu kıvrımlı omurgamda kayıyor. Kalçalarımdan kavrayıp popomu kendine iyice yapıştırıyor, sonra yavaşça yuvarlanan bir gelgitin ritmine uyarak itmeye devam ediyor.

Ama beni yakaladığı açı, hareket ediş biçimi, beni doldurma şekli... Onu her yerimde hissediyorum. Hiç bu kadar açıkta, şişmiş, ateşli olmamıştım.

"Bir şey kap, Moonbeam."

Yeterli imkanım var, uzanıp parmaklarımı bir yarığa sıkıştırıyorum.

“Bırakma.” Geri çekiliyor ve kalçasını öne doğru itiyor—nabzımı alt üst ediyor. Bana öyle baskın zevk darbeleri veriyor ki, rekor hızda başka bir zirveye doğru ilerliyorum, ancak bu seferki daha derin bir yerden kaynaklanıyor gibi geliyor. İçimden öyle bir yerden ki, beni içten içe parçalayacağına ikna oldum—

Arabayı geri çekiyor.

Döndürüldükçe dünya bulanıklaşıyor.

Kaldırıldı.

Bacaklar Kaan'ın kalçalarına dolanmıştı.

Sonra suyun içinden, yosunlu uçurumun yakınındaki sığlıklara doğru ilerliyor—adımları suya çarpıyor. Omuzlarımın arkası, dağ yamacından hızla aşağıya doğru akan şırıl şırıl şelalenin yanındaki taşa yaslanmış, kalçalarım açılı bir şekilde Kaan'ın kalın uzantısının üzerine indiriliyorum. Doluluğuyla uyuşmuş, o zevk dalgası yeniden canlanıyor.

Fed.

Bacağımı kavradı, diğer elini sağ omzumun üzerine bastırdı, sonra hareket etti—derin ve yavaşça iterek, son yemeğini yiyen birinin tüm acelesiyle beni öptü. Bu durumdan asla kurtulamayacağımızdan emin olduğum için bu durum oldukça uygun. Ölen ejderhalar gibi burada donup kalsak—Kaan'ın málmr'ı gibi birbirimize dolansak—ve bu kadar büyük bir trajedi gibi hissettirmese bile.

Hareketleri hızlanıyor, her kararlı hamlesi öz kontrolünün kabuğunu kırıyormuş gibi geliyor, ta ki bana öyle açgözlü bir güçle yaklaşana kadar ki, sanki dünya etrafımızda yıkılacakmış gibi hissediyorum.

Biraz uzaklaşıyor ki gözlerini görebiliyorum; yumuşak, sevgiyle kısılmış gözler.

Bir kalbi kıracak kadar sevgiyle.

"Sadece sen ve ben," diye fısıldadı, terden ıslanmış üst dudağıma bir öpücük daha kondurarak. "Sadece sen ve ben, Ay Işığım."

"Sonuna kadar," diye haykırdım ve enerji patladı.

Eli duvardan kayıyor. Çenemi kavrıyor. Öpüşmemiz inlemeler ve boğuk hırıltılarla dolu bir gürültüye dönüşürken parmakları sıkıca kenetleniyor. Bedenlerimiz çarpışıp dalgalanırken, kurtuluş için mücadele ediyoruz.

Sıkıca bastırıyorum ve onun iri penisi kasılmaya başlıyor, kendi şiddetli orgazmımın ritmine uyarak içime boşalıyor.

Zaman ve benlik algımı tamamen kaybediyorum, Kaan'ı pençelerimle kavrayıp kendime doğru çekiyorum. Sanki üzerime volkanik bir patlama çekip vücudumu sarmaya çalışıyorum. Öylesine coşkulu bir zevk dalgasıyla kıvranıyorum ki, her bir tendonumun kopacakmış gibi sıkı bir düğüm haline geliyorum.

Her azalan nabzın ardından biraz daha gevşiyorum, her yavaşlayan itişle gücüm tükeniyor... ta ki hareketlerimiz pürüzsüzleşene kadar.

Durmak.

Çenem Kaan'ın omzuna yaslandı, başım boynunun kıvrımına doğru eğildi, ikimiz de hızlı ve derin nefesler alırken, kalplerimiz öyle bir senkronizasyonla çarpıyordu ki neredeyse hizalanmış gibiydik.

Sanki birbirimize bağlıyız.

Gözlerimi dünyaya açıyorum, ağaçların arasından, dumanlı bir buhar perdesinin ötesinden bakıyorum; derken, ışık saçan bir hareketin parıltısı nefesimi kesiyor.

Bakışlarım, kanlı burnunu çimenlerin üzerinde gezdiren Líri'ye odaklanıyor. Bunu her yemek yedikten sonra yapıyor, çünkü ağzında kurumuş kanın çıtırtısını sevmiyor.

Başını kaldırıp, ince peçenin ardındaki bakışlarıyla beni delip geçen kısa bir anlığına bana baktıktan sonra homurdanarak gökyüzüne baktı. Sanki az sonra...

Kanatlarını açıp sıçrayarak, havayı davul gibi vuran gürültülü sesler çıkararak yükseldiğinde tüm vücudum kilitleniyor. Ay'a doğru uçuyor, ama aynı kanatlarını kaburgalarımın altında da dövüyormuş gibi hissediyorum, sanki onları parçalayıp geçmek üzereymiş gibi—

Gitmek.

Göğsümde kocaman bir boşluk ve bir zamanlar hızla atan kalbimin içinde güvenle yuva kurduğu yerde bomboş bir oyuk kaldı.

Kaan'la güreştiğimin, onun kaslı gücüne karşı çırpındığımın farkına bile varmıyorum, ta ki nasırlı elleriyle yüzümü kavrayana kadar. Alnını benimkine bastırıyor, başka her şeyi görmemi engelliyor.

"Sorun değil."

Nefesimi içime çekerken, onun yakıcı kokusunun sakinleştirici dalgalarıyla ciğerlerimi doldururken, bakışlarım onun yüz hatlarına odaklanıyor.

“Uzaklara gitmeyecek. Sorun yok. Seni terk etmeyecek…”

Çok uzağa gitmeyecek...

Sorun değil …

Seni terk etmiyor…

Başımı sallıyorum, içimdeki gümüş kıymığın sessiz farkındalığını alt üst etmesine rağmen, onun teselli dolu, kesin sözlerini kabul ediyorum. Taşıyamayacağım kadar büyük ve ağır bir şeyin kaybını temsil eden minik bir mezar taşı. Kaburgalarımı paramparça edip Kaan'a bunun neden doğru olmadığını, neden yıllar önce alevli yumruğunun altında beni ezen bir dağın altındaki o hücrede uyandığım andan beri doğru olmadığını göstermek istesem de, onun kesin sözlerini kabul ediyorum.

Başımı sallıyorum çünkü bu, o gümüş kıymığına hak ettiği onuru vermekten daha kolay.

Kendi içime çekilerek, kıyımdaki bazı kayaları yerinden oynatıyorum. Teker teker, onları kırık parçaların üzerine yığıp taş bir yığın oluştururken, arkamdaki ışık saçan varlığı görmezden geliyorum; buzlu gölün sert yüzeyinin altından beni izleyen bir varlık. Bir zamanlar taş gibi korktuğum bir varlık. Sanırım hala korkuyorum... ama farklı nedenlerden dolayı.

Daha ciddi nedenler.

Dönmüyorum. Çatlaklardan gümüş ışık sızmayana kadar taş yığmayı bırakmıyorum. Orada hiçbir iz yok, sadece acıyı bir gün daha gizleyen kaya yığını var.

Daha güçlü olduğumda. Daha iyi olduğumda.

Bu gün değil.

Çalışırken, Líri'nin varlığının içimde yuva kurduğunu, kaburgalarımın altında kireçlenen bir ay gibi sertleştiğini uzaktan hissediyorum. Dünyanın ilk ortaya çıkışında nasıl bir hal aldığını hayal ediyorum.

Kucağımda soğuk, katı bir ağırlık taşıyorum... tıpkı karanlığın güneydeki ayları kucaklaması gibi.

"Benimle misin, Ay Işığı?"

Kaan'ın yoğun ve keskin sözleri, ruhuma saplanan ve beni paramparça eden bir silah gibi geliyor. Yüzeye geri döndüğümde, panik dolu gözleriyle karşılaşıyorum.

Çenemi daha sıkı kavradı, bakışlarımı aradı; Líri'nin kanatlarının çırpınışları, ağırlaşan kalbimin sesiyle aynı anda yankılandı.

"Burada mısın?"

Titreyerek derin bir nefes aldım, ellerimle yüzünü kavradım, başını yana eğdim ve kaşlarının arasındaki kırışıklıkları öptüm. "Seninleyim."

Boğazından hafif bir inilti yükseldi ve tükenmiş bir ciğer gibi gevşedi.

"Beni elde ettin," diye fısıldadım ve vücudunda bir titreme yaratan bir öpücük daha kondurdum.

… Her zaman.

CHAPTER 41

Raeve

Keskin bir rüzgar yanağıma çarparak beni yapışkan uykumdan uyandırdı.

Gözlerimi açıyorum ve üzerime çökmeye hazır karanlık bulutlar görüyorum, nerede olduğumu hatırlamaya çalışıyorum. Buraya nasıl geldiğimi.

Bacaklarımın arasındaki doygun ağrı, her şeyi yeniden altüst ediyor.

Bağ. Bırakmanın vahşi çekimine kendimi verdiğim zamanın izi. Baharda Kaan.

İçimde.

İkimiz de pınarın kenarında… uçurumun dibinde… onun derme çatma kampındaki kürklerin üzerinde. Yine.

Tekrar.

Bahar geldiğinde yıkanmak için geri döndüm, ama sonunda bacaklarım onun kollarıyla iç içe geçmiş, bir kayanın üzerine sırtüstü uzanmış halde, o beni durmadan becerirken buldum; dünyamız yıkılana kadar beni becermesi için ona yalvarıyordum.

Ciğerlerimi onun baş döndürücü misk kokusuyla doldururken, damarlarımda bir sıcaklık dalgası zonkluyor, tıpkı kızgın bir taşın üzerinde sunulan krema parçaları gibi.

Yanaklarım yanıyor.

Çıplak bedenimin üzerine yığılmış ağır kürkleri iterken, bir rüzgar esintisiyle duman ve kızarmış et kokusu burnuma geliyor.

Dönüp arkama baktım. Kamp ateşinin yanındaki bir kayanın üzerinde oturan Kaan'ı görünce gülümsedim; şırıldayan pınar her şeyi gölgede bırakıyordu, sadece o görünüyordu; göğsü ve kolları çıplak, tüm o zengin teni cesurca sergilenmiş, saçları gevşek bir topuz yapmıştı ve parmaklarım saçlarına dolamak için can atıyordu.

Et dilimim bir çubukla delinmiş, kıvranan bir alevin üzerinde asılı duruyor ve pembe suları cızırtılı kömürlerin üzerine damlıyor.

"Uyurken bunu çekmene izin vermesine şaşırdım."

Çubuğu çevirip, yakındaki bir ağacın altında ışıldayan bir düğüm halinde kıvrılmış, uykusunda homurdanan Líri'ye baktı. Biz uykuya dalmadan hemen önce keşif gezisinden döndüğünden beri aynı yerdeydi. "Kuyruğunu bile kıpırdatmadı." Bakışlarını bana çevirdi—sıcak bir bakış.

Nefes kesen.

Yüzümde bir gülümseme belirdi.

Uzun bir süre beni süzdükten sonra elini kaldırıp işaret etti: "Elbiseleriniz arkanızda. Yıkanmış ve kurutulmuş."

Doğrulup baktığımda, eşyaların özenle üst üste yığılıp katlandığını görüyorum; hassas çamaşırlarım da en üstte, onlar da katlanmış halde duruyor.

Kaşımı kaldırdım. "İç çamaşırlarımı sen mi katladın?"

"Şerefle."

Elim yüzümde beliren yeni gülümsemeyi kapatmak için kalkıyor, parmaklarım dudaklarımın üzerinden aşağı doğru kayıyor. Alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıp, ona bakarken başımı sallıyorum.

Ona hayran kalın.

O yuvarlak kaslar, rahatken bile şişkin. Elleri... nasırlı ve becerikli. Ve göbeğinden aşağıya, bol paçalı pantolonunun bel kısmının altına doğru uzanan o incecik kıllar, bacaklarının arasında sallanan o muazzam ağırlığın ipucunu veriyor...

Kalbim sıkıştı.

Bakışlarımı tekrar onun dolgun dudaklarına, köşesi hafifçe yukarı kıvrılmış dudaklarına çevirdiğimde içimde açlık dolu bir ürperti hissettim. "Aklında bir şey mi var, Ay Işığı?"

İçler acısı şeyler. Gerçekten.

"Tüm bu aşamalardan sonra, başka birinin sizin paletinizin üzerine düşüp orada kalmamasına şaşıyorum doğrusu."

O gülümsemenin bir kısmı kayboluyor.

Kısa bir sessizlikten sonra, "Kapı zincirleri biraz rahatsız edici." dedi.

Belki bazıları için öyledir.

“Ne demek istediğimi anlıyorsun. İyi bir erkeksin, iyi bir kralsın. Ve sana şimdi söyleyebilirim; bu yeteneklerinle”—katlanmış nargilelerimi kaldırıp ona doğru salladım—“bütün bunlarla birleşince, eminim istediğin herkesi elde edebilirdin.”

Gözleri karardı. "Böyle bir şey aklımdan bile geçmedi."

Kaşlarımı çatıyorum. "Sen... bunca zamandır başka bir tane daha almadın mı?"

Omuz silkerek, "Gerçek aşk sona ermez, Raeve. Boğulurken bile sana bir ağırlık gibi yapışır," dedi.

Bu sözler içimde bir şeyleri sarsıyor. Sanki göğsümde bir telin çekilmesi gibi, öyle korkunç bir ses çıkarıyor ki, tüm vücudum geri çekiliyor.

Başımı çeviriyorum, onun artık olmadığı bir dünyada yaşamayı hayal etmek istemiyorum, yine de sevdiğiniz birini kaybetmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum...

O çözülme hissi, kanlı uzantılar halinde kopan parçalar, o kayba bağlı kalma duygusu. Sonra da kopan her şeyin ardından oluşan sert kabuklar var. Unutmaya çok benzese de, taze bir yaranın ham acısından daha iyidir.

Ama Kaan, sanki hiç nasırlaşmamış gibi konuşuyor. Sanki Elluin öldüğünden beri kanayan bir yarayı sarıyormuş gibi. Ve bu—

Bunu düşünemiyorum bile.

“Doğrusu,” diye mırıldanıyor, “eğer bu yemeği senden başka biriyle paylaşsaydım, damak tadım daha boş gelirdi.”

Yaratıcılar…

“Pekala, peki.” Boğazımı temizleyip iç çamaşırlarımı giydim. “Korkarım ki tüm bunlar sadece tezimi daha da kanıtlamaktan başka bir işe yaramadı.”

Konuşmayı daha az acı veren bir konuya çevirmek için yapılan acınası bir girişim bu, ama o aç bir hayvan gibi tuzağa düşüyor ve gözlerindeki sıcaklığın bir kısmı geri geliyor.

Gülümseyerek öne uzandı ve eti çevirdi.

Tunikimi açıp giydim, sonra dağınık saçlarımı yana savurdum. Kaan'ın málmr'ını kumaşın altından çekip göğüslerimin arasına sarkıttım ve ateşe doğru ilerleyip karşısındaki bir kayanın üzerine oturdum.

Bakışlarımı alevlerden kaçırarak çenemi avucuma yasladım ve ağaçların arasından uyuyan ejderhama baktım. "Biliyor musun," diye başladım ve

Kaan'ın ateşli bakışları málmr'ından gözlerime kalktı, "Senin bu işe karışmayacağına dair verdiğin bir sözü hatırlıyorum."

Kaşını kaldırarak, "Sen bana geldin, Ay Işığı." dedi.

Sesindeki o pürüzsüz, kendinden emin tavır beni çok etkiliyor. İçimde bir sıcaklık hissediyorum.

O eğilip bir yumak ipliği alıp ateşe atarken kısık bir kahkaha attım. İpliği havada yakaladım.

“Peki… ayrılmadan önce bahsettiğin bu ‘uhloo’ nedir?”

Yanaklarında beni eriten çarpık bir gülümseme beliriyor. "İnce bir örgü. Kendi isteğimle sunuyorum."

Ona sorgulayıcı bir bakış attım.

"Benim málmr'ımı takarak bana onur veriyorsunuz," diye açıklıyor, elini ona uzatarak. "Saçıma kendi örgünüzü yaparak bu onuru iade etmeniz, Johkull halkının bu onura karşılık verme biçimidir. Örgünün sıkılığı, niyetleriniz hakkında çok şey anlatıyor."

"Benim saçımı mı takmak istiyorsun?"

Gülümsemesi daha da genişliyor. "Hayatımın geri kalanında her gün seni giymeyi tercih ederim, ama senin uhloo'n da yeterli."

Onun ne demek istediğini anlamam biraz zaman alıyor, ama anladığımda yanaklarım kıpkırmızı oluyor. Aynı sıcaklık göğüslerime de yayılıyor ve meme uçlarım acı verici bir şekilde büzülüyor.

Dudaklarımı dişlerimin arasına alıp hafifçe ısırırken bakışları alt dudağıma kayıyor, yavaşça ayağa kalkmayı düşünüp kamp ateşinin etrafından dolaşarak onu kucaklamaya hazırlanıyorum. İç çamaşırımı yana kaydırdıktan sonra, o ince kumaş pantolonu yırtıp, kalın penisini kavrayıp, ıslak ve acıyan içime girmeye hazır olana kadar yavaş hareketlerle onu çalıştıracağım.

"Ancak kendini rahat hissettiğin zaman verebilirsin," diye homurdanıyor, yüzünde anlamlı bir sırıtışla, ardından öne eğilip kızaran ete dokunarak daha fazla aromatik suyunu salıyor. "Ancak şunu bilmen önemli: Ben onu giyene kadar, sahipsiz sayılırım."

“Gerçekten mi?” Kaşımı kaldırdım, sigarasının mantarını açtım ve derin bir yudum aldım. “Şey,” dedim, tekrar kapatırken, “bu teoriyi test etmek isteyen herkes kendini bıçağımın ucunda bulacak, muhtemelen kan kaybından ölecek.”

Onun kahkahası, sanki şaka yaptığımı düşünüyormuş gibi, küçük kampın içinde yankılanıyor.

Ben değilim.

O eti çevirirken, Ignos'un hemen yuttuğu kuru bir dalı ateşe atarken, rahat bir sessizliğe bürünüyoruz.

Başımı çevirip Líri'nin uyumasını izliyorum. Elimle göğsüme dokunuyorum, sanki kaburgalarımın arasından geçip varlığını içimde fiziksel olarak beslemek istercesine.

“Aradaki borcun ödendiğinden emin misiniz? Şöyle hissetmeniz gerekirdi—”

“Uykuya dalmadan öncekinden bile daha zor.” Elimle ipliği indirip, içindeki sıvının çalkalanmasını dinleyerek yumağı bir yandan diğer yana salladım. “Göğsümde katı bir ay gibi. Artık onu yeniden şekillendirmenin imkanı yok.”

Hafif bir rahatlama nefesi duyuyorum.

“Geldiğine sevindim.” İpliğe bakıyorum. “Líri ile birlikte uzaklara dalma isteği çok güçlüydü.”

Bunu kabul etmekten nefret etsem de, eğer bu bir tür karakter testi olsaydı, başarısız olurdum. Bir adım ileri attım, sonra on adım geri gittim.

Kaan gelmeseydi, şu an periden çok ejderha olurdum. Kulağa ne kadar harika gelse de, Kaan'ın bunun bir dövüşte teslim olmak ya da ringe bile girmeyi reddetmek gibi olacağını belirtmesi doğruydu. İçimdeki küçük, her şeyi bilen bir parça kendimden nefret ederdi ve bu nefret büyür, zehir gibi yayılırdı.

"O duyguyu çok net hatırlıyorum," diye mırıldanıyor Kaan.

Yukarı baktım. "Seni buraya bağlayan neydi?"

Kızgın tavada pişen ete bakarken kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. "Mah'ın bir daha şarkı söylediğini duymayacağım ya da gülümsemesini göremeyeceğim düşüncesi."

Sözleri o kadar nazikçe söylüyor ki, sanki taşlanıyormuş gibi geliyor.

Duman bulutlarının arasından gözlerime bakıyor. "Neden ateşten korkuyorsun, Raeve?"

Bu soru beni o kadar hazırlıksız yakaladı ki, sanki kaburgalarımın arasına bir bıçak saplanmış gibi nefesim kesildi.

Sanırım benim gardımı düşürdüğüm anlarda nasıl vuracağını öğrenmiş.

Başımı çeviriyorum. Arkama yaslanıyorum. Duruşumu düzeltiyorum. "Korkuyorum." Gülerek şişenin mantarını çıkarıyorum. İpliği dudaklarıma götürüp bir yudum su içiyorum. Yutuyorum.

Keşke daha güçlü bir şey olsaydı.

"Beni çok güçsüz gösteriyorsun," diye mırıldanıyorum, avucumun içiyle mantarı tekrar yerine bastırarak.

Eğer o beni böyle görüyorsa, başkaları da beni böyle görüyor demektir. Ve bu bir sorun.

Zayıf noktalar istismar ediliyor.

"Bu ifadeyi yalanlamanızı çok isterim. Gözlerimin içine bakın ve bana aksini söyleyin."

Sözler sağlam ve ölçülü olsa da, altlarında bir şiddet kaynıyor. Tıpkı eti kızartan, cızırtılar ve cızırtılar çıkaran o lanet olası kömürler gibi.

Dilimi şıklatıp korkumu bastırmaya, derimin altında her zaman gizlenen ve serbest kalmayı bekleyen vahşilikten başka her türlü duyguyu yok etmeye başlıyorum. Bu süreci sayısını bile hatırlayamayacağım kadar çok kez yaşadım.

Yukarı bakıyorum. Kaan'ın yüzündeki kaş çatmasını izliyorum, şüphesiz benim yüzümdeki sertliği görmüştür. "Şu anda o alevlerin içinden geçebilirim. Bırakın beni yiyip bitirsinler," diyorum tekdüze bir sesle. Beni o kadar çok gömen bir dağın altında dövülmüş bir kılıç ki, hâlâ nefes alıyor olmam bir sürpriz. "Beni bir su birikintisine dönüştürürlerdi ve ben en ufak bir kıpırdama bile göstermezdim. Bu seni rahatlatıyor mu?"

Gözleri karardı. "Hayır."

Lanet etmek.

Şişenin mantarını açıp bir yudum daha alıyorum, yutmadan önce ağzımdaki lokmayı dudaklarımın arkasında tutuyorum. "Ateş beni bir canavara dönüştürdü, Kaan. O alevlere bakıyorum ve kendimin en kötü yanlarını görüyorum. Ve bir sürü gereksiz acıyı."

"DSÖ?"

Bu kelime, Rygun'un ağzından fırlamış gibi bir ejderha kükremesi. Kaan'a baktığımda, tamamen metanetli bir duruş ve sessiz bir şiddet vaadi görüyorum.

“Bir isim, Raeve. Bana sadece bu yeter.”

Bir isim…

Geçtiğimiz birkaç günden çıkardığım bir ders varsa, o da bazı şeylerin, bunu yapmaya hiç niyetim olmasa bile, gün yüzüne çıkarılmayı hak ettiğidir. Bunu hak ediyorlar.

Diğerleri ise bir mezar taşına bile layık değil.

Duygularımın yeniden yerine oturmasına izin verdim ve kendimi yukarı doğru iterek, kamp ateşinin etrafında dolaştım, sonra kucağına çöktüm ve

varlığımı kabul etmek için bedenini açarken, şaşkınlıkla açılan gözlerindeki şoku içime sindirdim.

Ellerimle yüzünü kavrayıp parmaklarımı sakalının arasından geçiriyorum, dudaklarının, burnunun, kalın kirpiklerinin şekline hayran kalıyorum. Vücudundaki izler, güzelliğini daha önce gördüğüm herkesten üstün, vahşi bir şeye dönüştürüyor.

O, her şeye değer. Her şeye. Şu an burada, onun kucağında olmak, onunla aynı havayı solumak için her şeyi tekrar yaşardım.

“Geçtiğimiz yirmi üç aşama… hepsi kocaman bir mezarlık, Kaan. Kazıp çıkarırsak geriye sadece takılıp düşeceğimiz çukurlar ve bir sürü kemik kalır,” diye fısıldadım, başımı eğerek dudaklarına en yumuşak öpücüğü kondurdum. Göz teması kurmak için biraz geri çekildim. “Bırak öyle kalsın. Lütfen. İkimizin de iyiliği için.”

Ağzı açılıyor—

Kanat çırpma sesleri bizi gökyüzüne, bize doğru hızla gelen parşömen tarlakuşuna bakmaya yöneltiyor. Kuş, Kaan'ın açık avucuna doğru dalış yapıyor.

Kaşlarını çatarak beni göğsüne daha da yaklaştırıyor, böylece uzanıp kıvrımları açmaya başlayabiliyor.

Başımı onun boynunun kıvrımına yaslayıp Líri'nin uyumasını izliyorum. Bu kadar şanslı olmayı kesinlikle hak etmediğim halde nasıl bu kadar şanslı olduğumu merak ediyorum.

Herhangi biri.

İşte bu yüzden, gardımı düşürdüğüm anda her şeyin elimden kayıp gideceğinden bu kadar eminim.

Kaan altımda kaskatı kesildi.

Yüzündeki endişeyi görünce kaşlarımı çatarak yukarı baktım. "Sorun ne?"

“Siharna doğum sancıları çekmeye başladı.” Boğazını temizler ve serçeyi tekrar katlar. “Gitmemiz gerek. Hemen şimdi.”

Kaan

CHAPTER 42

Uzaktan gelen bir çığlık ruhumu sarsıyor, Siharna'nın elinde mızrağıyla, hedefini gözleriyle dikmiş, boynundaki tüm tendonları gerilmiş halde savaşa atıldığını hayal etmemi sağlıyor.

Korkuluktan daha sıkı tutunuyorum.

Omzumu çevirip, yerleşkenin karla kaplı avlusunun net bir manzarasını sunan yüksek merdiven boşluğu penceresinden dışarı bakıyorum. Bakışlarım, Siharna'nın evinin ikinci katındaki, altın bir göz gibi parıldayan bir pencereye takılıyor.

Hafif bir esinti, dışarıdaki karmaşayı gizleyemeyen ince tül perdeyi çekiştiriyor; Siharna'nın cesur silueti bir sarkaç gibi ileri geri sallanarak, birçok insanı erken ölüme götüren bir yolculuğa çıkıyor.

Elini karnına koyarak duraksıyor, muhtemelen bir kasılmayla boğuşurken öne doğru kıvrılıyor ve bir kez daha şiddetli bir çığlık atıyor.

Başımı çevirip son birkaç basamağı hızla çıktım, yedek yatak odasının kapısına varmadan önce adımlarımı yavaşlattım. İçeriye baktığımda, Korie'nin hâlâ Mah'ın uzun zaman önce diktiği yumuşak pembe ve mor yorganın altındaki karyolada kıvrılmış yattığını gördüm... tıpkı kocaman bir yuvanın içinde yeni yumurtadan çıkmış bir yavru gibi. Uyurken kıvırcık

saçları etrafına dağılmış, başparmağı ağzında, şöminenin sıcak ışığına batmış haldeydi.

Onun minik göğsünün inip kalkmasını izliyorum, Yaratıcılara Siharna'yı güvende tutmaları için yalvarıyorum. Korie'nin kalbi hâlâ atarken annesine tekrar sarılma şansına sahip olmasını ve Siharna'nın kızının büyümesini izleme armağanını taşımasını diliyorum.

Tek isteğim bu.

Lütfen.

Kapıyı yavaşça kapatırken, en sondaki süite geçme dürtüsünü bastırıyorum ve Raeve'nin orada olduğundan, hayatta olduğundan emin oluyorum. Göğsümdeki bu sıkıntı geçene kadar onu kollarıma sarmalıyım. Ya da belki de sadece onu uyandırmalıyım ki kendimi bu kadar yalnız, çaresiz ve... korkmuş hissetmeyeyim.

Sevdiğim birini daha kaybedeceğimden çok korkuyorum.

Kendimi zorla merdivenlerden aşağı indirirken, Pyrok'un yağmaladığı şişelerden birini masadan kaptım ve tam koltuğa oturacakken Siharna bir kez daha acı bir çığlık attı.

Cebimden Borg'u çıkarıp titreyen parmaklarımın arasında döndürürken, alkol şişesinin mantarını açıp derin bir nefes çekiyorum. Güçlü içki, Rygun'un alevinin çalkalanması gibi midemde birikirken tıslıyorum, dilimde ise bir boruya sıkışıp ölmüş bir şeyin tadını bırakıyor.

“Kahretsin,” diye hırıltılı bir sesle şişeyi eğip ona baktım. Başımı sallayarak bir yudum daha aldım, sonra Borg’un kavanozunun fişini çektim. Soluk, dalgalı bir duman bulutu içinde dışarı fışkırırken, kavanozu koltuğun üzerine koydum.

“Vay canına, vay canına…” Gerinip kıvrılarak, uzun boylu, gösterişçi bir bulut gibi üzerime dik dik bakana kadar kaslarını topladı, siyah gözleri bana dikilmiş, hiç şüphesiz hayatımda tattığım en kötü boktan şeyden bir yudum daha aldı. “İyi günlerime geri dönmeye çalışıyorsun, değil mi?”

"Belki de sadece yüzünü göremedim?"

“Bu daha mantıklı.” Arkamı kollarını çırparak inceledi. Şüphesiz penceredeki yansımasında kendine bakıyordu. “Bakmak için özellikle hoş biriyim. Dur— Dışarıda kar var. Solgunluğa yakın mıyız?” Durakladı, sonra bir Ay Tüyü kuyruğunun savrulması gibi hızla geriye doğru savruldu ve bir köşeye sıkışarak yumruğumdan daha büyük olmayan opak bir yumru haline geldi. “Beni tekrar Sislerin içine düşüreceksin!”

Bakışları, saklanmak için daha uygun bir yer arıyormuş gibi etrafta dolanıyor. Kavanozunu görür görmez sapan gibi ona doğru fırlıyor; o kadar hızlı ki daralıp, içindekileri küçük boşluğa hızla sokuyor ve sonunda içeri sızıyor.

İçimden bir ah çektim, kavanozu kaptım ve salladım. "Borg, bunu daha önce de konuştuk." Onu tekrar sallamadan önce oyuğa baktım. "Seni bir iki yudum için şu koltuğa oturtmaktan başka bir yere götürmeyeceğim. Yoksa aç değil misin?"

Dışarı sıyrılıp geniş yastığın üzerine yığılıyor, sonra önümde yeniden şekilleniyor, o kadar büyük ki başı alçak tavana değiyor. "Elbette öyleyim. Ne kadar saçma bir soru." Yaklaşırken simsiyah gözleri kısılıyor ve kollarımın tüyleri, yakınlığının serinliğinden diken diken oluyor. "Umarım bana yalan söylemiyorsundur, Kaan Vaegor. Bir yetimin güveni sihirli bir şekilde geri gelmez. Bir kere gittiğinde, büyük küçük tüm kardeşlerimde sonsuza dek bir düşmanın olacak."

"Sana hiç yalan söyledim mi, eski dostum?"

“Şey… hayır. Ama çok zamanımı yalnız geçiriyorum.” O kadar yaklaşıyor ki, kasvetli bakışlarına dayanabilmek için neredeyse şaşı bakmak zorunda kalıyorum. Sanki ruhumun liflerinin arasından bakmaya çalışıyor. “Zihin gerçekten de dönmeyi seviyor.”

Her şeyden önce, bunu anlıyorum.

Avluda bir başka cesur çığlık yankılandı.

Borg, hızla hareket eden bir bulut gibi yanımdan geçip gitti, yüzünü cama yapıştırırken kavanoza olan bağı ince bir ipliğe dönüştü. "Birileri mi yaralanıyor?"

Şişeden bir yudum daha alıp, cevabımı kısık bir sesle fısıldadım: "Teyzem doğum yapıyor."

"Ah. Bu da senin asık suratlı halini açıklıyor," diye mırıldanıyor, tüm vücudu cama çarpıyor. Sanki bariyerin ötesine geçip daha iyi bir bakış açısı elde etmek için can atıyor.

Burnunu her yere sokan herif.

Eğer kabul edeceğimi düşünseydi, benden şişesini doğrudan Siharna'nın odasına fırlatmamı isterdi.

“Şey, moralinizi yükseltecek bir şey.” Kendini kurtarıp etrafına bakındı, yüzünde öyle kocaman bir gülümseme vardı ki sanki biri yüzüne yumruk atıp bir avuç sis çıkarmış gibiydi. “Kardeşlerim bir ay parçası gördüler.”

Yıldırım çarpması daha az sarsıntıya neden olurdu.

"Bu çok iyi bir haber," diye hırıltılı bir sesle konuştum, kalbimin hızlı atışını dizginlemeye çalışarak.

Hangi bölge olduğunu merak ediyorum...

Ne kadar büyük…

Şişeyi yere bıraktım, dirseklerimi dizlerime dayayıp öne eğilerek ellerimi birleştirdim. "Kyzari, Veya veya ikinci komutanım Grihm hakkında bir bilgi var mı? Bir yumurta almak için Gondragh'a gitti."

“Kontrol edeyim.” Borg, sanki bir melodiye göre sallanıyormuş gibi, sisli parmaklarını sivri tırnaklarını incelemek için açarak yaklaştı. Beni avucunun içine aldığının gayet farkındaydı. “Başka bir şey var mı, Kralım?”

Söylemek istediğim kelimeleri içimde yiyip bitiriyorum, Raeve'in tavsiyesine tamamen uyup bunu olduğu gibi bırakmalı mıyım diye düşünüyorum. Geçmişi kurcalama dürtüsünü bastırmalıyım.

Açlık dürtüm ağır basıyor.

“Kardeşlerinizden herhangi birinin, Elluin Neván'ın yaklaşık yüz yirmi beş aşama önce, Tyroth ile bağlanma töreninden hemen önce Arithia'ya geri götürülüşüne şahit olup olmadığını öğrenmek istiyorum. Bağlı olup olmadığını veya onu taşıyanlara karşı direnip direnmediğini merak ediyorum.”

Borg bana o kadar uzun süre dik dik baktı ki, görgü kurallarını unuttuğumu fark ettim.

"Lütfen."

“Yüz yirmi beş aşama önce…”

Ses tonundaki kuruluk ne yazık ki yeterince takdir edilmiyor.

"Dediğim gibi."

“Elluin Nev hakkında daha fazla bilgi aramayacağız” sözüne ne oldu?”

"Fikrimi değiştirdim," diye dişlerimi sıkarak söyledim.

Borg garip bir tıklama sesi çıkarır ve tırnaklarını incelemeye geri döner. "Başka bir şey var mı? Belki de buğulu kalbim bir tabakta?"

"Hepsi bu kadar."

Sözlerimi taklit ediyor, yerde sürüklenen sisli bir su birikintisine dönüşüyor.

Ellerimi enseme kenetleyip gözlerimi sıkıca kapattım. Yanmış bir orman gibi göğsümde korku dalgalanırken, iki acı çığlığı daha bastırmaya çalıştım. Siharna'nın sesini son kez duymamak için yalvarıyordum; o ses, küçük yavrusunu hayal kırıklığına uğratmamak için vahşi bir kararlılıkla doluydu.

Onu bu dünyaya zarar görmeden getirmek için.

Raeve'in, farklı bir isim kullandığı zamanlarda da aynı sesleri çıkardığını hayal etmemek zor. Gökyüzüne yükseltilmeden, sevgili ejderhasının sarılmış cesedinin içine gömülmeden önce...

"Mucizevi bir şekilde, bir kardeş Elluin'i Arithia'ya geri götüren kafileyi gördüğünü hatırlıyor."

Gözlerim birden açıldı ve Borg'un tüm boyutuna ulaşmış halde, Mah'ın mallarını incelerken odanın içinde rüzgarla savrulduğunu gördüm.

"Ejderhaları avlanırken Ergor Ovaları'nda durdular."

İçimden bir ürperti geçti.

Eğilip içki şişesini kavradım, dudaklarıma götürdüm ve hemen pişman olduğum uzun bir yudum aldım. "Karşılığında ne istersiniz?"

Başını içine soktuğu çiçek motifli vazodan bile gözünü ayırmadan, sonraki sözleri ipeksi bir yumuşaklıkla yankılanıyor: "En sevdiğim."

Kaslarım kasılıyor.

“Borg…”

“Bu iki ürün bir arada,” diye mırıldanarak kendini kurtardı. Duvardaki bir nişin üzerinde üst üste yığılmış tabaklara boş bir ilgiyle baktı. “Sevgili Elluin’iniz hakkında bilgi ve bir ay parçasının yeri. Size bir fırsat sunuyorum.”

"Beni cezalandırıyorsun."

Buğulu omuz silkerek, “Hâlâ aynı sıkıcı kavanozdayım, ne renksiz ne de sallanan bir süslemem var. Ve cebindeyken mantarı nemlendi. Şimdi kokuyor.” dedi.

Dişlerimi sıktım, şişeyi yere vurdum, ellerimi o kadar sıkı yumruk yaptım ki eklemlerim çıtladı. Ellerimi dizlerimin üzerine koydum, koltuğa yaslandım, başımı yana eğerek lanet olası tavana baktım. "Çabuk ol."

“Ön sevişmen çok yetersiz,” diyor, kelimeleri o kadar güçsüz ki sanki iğne batırmışım gibi. “En azından biraz heyecanlı görünemez misin?”

Rygun'un alevi gerilen derimin altında kaynıyor, odadaki soğukluğu yakıp kavuruyor. "Sabrım tükeniyor, eski dostum."

"Anladım." Tam üzerimde dururken öne doğru bir hareketle elini salladı. "Lütfen beni devirmeyin."

Boğazımın arkasında kısık bir gurultu kaynıyor.

Panik içinde tiz bir çığlık attı, sonra parçalanmış ağzını açtı.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, o şapırdatmaya başlarken ona bakmak zorunda kalmayayım diye; bu, geçmişimin külleri arasında yuva yapmış

olan en acı hatıralarımdan birini yerinden oynatıyor.

Mah'ın çığlıkları yüksek tavanlı koridorda yankılanıyor. Daha önce hissettiğim tüm acılardan daha derine işleyen, ıstırap dolu patlamalar.

Lavtamı daha sıkı kavrıyorum.

Çizmemin topuğuyla duvara yaslanıp geriye doğru itiyorum, Sabersythe'ının çıkardığı kükreme o kadar şiddetli ki koridor etrafımda titriyor. Ses boğuk bir feryada dönüşüyor, Jógo'nun kanatlarının ağır güm güm sesi ise sürekli etrafımda dönüp durduğunun bir hatırlatıcısı.

Hiç şüphem yok ki, eğer sığabilseydi, Mah'ın odasında onunla birlikte olurdu, doğum yaparken onu izlerdi. Hiç şüphem yok ki, eğer Pah izin verseydi, o da onun yuvasında, onun yanında doğum yapardı.

Lavtamı kucağıma çekip, Mah'ın en sevdiği şarkının melodisini çalmaya ve olabildiğince yüksek sesle söylemeye başladım. Göğsümdeki bu ağır hisle hiç uyuşmayan neşeli notalarda sesim çatlasa da, duyabileceğini umarak devam ettim. Şarkının, yeni kardeşimi dünyaya getirme mücadelesinde ona bir nebze olsun teselli vermesini umuyordum.

Acı dolu bir feryat kalbimi durduruyor. Parmaklarım sonraki birkaç akoru çalmakta zorlanıyor.

Mah'ın süslü kapılarının iki yanında konuşlanmış muhafızlar birbirlerine bakıyorlar. Çığlıkları başladığından beri ilk kez o soğukkanlı bakışlarını bozuyorlar.

İçgüdülerim beni uyarıyor.

İkizler doğduğunda da aynı muhafızlar burada görev yapıyordu ve tek bir an bile kıpırdamadılar.

Bu düşünceyi bir kenara bırakıp, daha derinlere dalıyorum.

Daha yüksek sesle şarkı söylemek.

Çığlıkları giderek azalıyor.

Durup dinliyorum. Yeni bir hayatın keskin feryatlarını duymayı bekliyorum, ama sadece sessizlik geliyor.

Jógo'nun kulaklarımın içini zonklatan, acı dolu tiz çığlığı içime işliyor ve bir soğukluk yayılıyor.

Bir şeyler ters gidiyor…

Kapılar ardına kadar açılıyor.

Pah, deriden çok kana bürünmüş bir halde hızla içeri daldı, durduğunda kapılar gürültüyle yerine geri kapandı ve bana yukarıdan aşağıya doğru baktı.

Üst dudağı, beceriksizliğim yüzünden beni alevlerle dövdüğü eski günlerdeki gibi seğiriyor. Sanki bir uçurumun kenarında durmuş, ayağını kaldırmak üzere... ileri doğru itmek üzere...

Göğsünü dolduruyor ve ben de hazırlanıyorum—

Mah'ın odasından tiz bir çığlık yükseldi ve nefesim kesildi.

Bir kapı yavaşça aralanır ve Mah'ın baş nedimesi, yeşil bir kundağa sarılmış, çığlık atan küçük çocuğu kucağında dışarı çıkarır.

“Kızınız, efendim.” Shera’nın sesi titriyor, kahverengi gözlerinde sevinç sıcaklığı yok. Gözleri donuk, sanki bir göz kırpmasıyla yanaklarından yaşlar akacakmış gibi. “Sonunda minik ciğerlerini doldurdu.”

Shera yavaşça öne doğru ilerleyerek aramızdaki boşluğa giriyor ve kıpır kıpır yavruyu nazikçe Pah'ın kişisel alanına doğru itiyor.

Pah neredeyse hiç kıpırdamıyor, sadece ellerini kaldırıp bebeği kucağına alıyor ve bakışlarını ona çeviriyor.

Kız kardeşim.

Kadın hâlâ homurdanıyor, tiz sesi içimde bir şeyleri alt üst ediyor; bu sırada bir hizmetçi elinde kanlı çarşaflarla dolu bir sepetle süitten aceleyle çıkıp koridorda ilerliyor. Shera kapılardan içeri giriyor ve Mah'ın çıplak ayaklarını görüyorum.

Daha fazla kanlı çarşaf.

Hizmetçiler başları öne eğik bir şekilde etrafta dolaşıyorlardı.

Dünyanın nefesini tutmuş gibi hissetmesinin nedenini anlamıyorum. Benim de nefesimi tutmuş olmamın nedenini anlamıyorum.

Pah, göz bebekleri büyümüş bir halde, kıvranan, çığlık atan kız kardeşime dik dik bakmaya devam ediyor.

Yine içgüdülerim beni uyarıyor.

Enstrümanımı duvara yasladım ve yukarı doğru ittim; içgüdüsel bir şey beni, tam karşısında, göz göze gelene kadar ilerlemeye zorluyordu. Sanki birisi ellerini nazikçe sırtıma bastırıp beni teşvik ediyormuş gibiydi.

“Onu gözümün önünden uzak tutun,” diye mırıldanıyor, öylesine keskin bir soğuklukla ki, bu sözlerin gerçek ve derin bir yara bırakmamasına şaşıyorum.

Bebeği göğsüme doğru itiyor.

Ellerim yukarı kalktı, onu kavradım. Bebek tutmayı gerçekten bilmiyorum ama denedim, beceriksizce de olsa onu güvenli bir şekilde yanıma yerleştirdim.

Pah arkasına bile bakmadan hızla uzaklaşıyor ve sözleri çoktan söylenmiş olsa da, sanki hâlâ karşımda duruyormuş gibi zihnimde yankılanıyor. Tekrar tekrar söylüyor sanki.

Onu gözümün önünden uzak tutun.

Pah köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar bekledim, sonra kapılara doğru ilerledim. Muhafızlar kapıları açmak için acele etmediler, bunun yerine birbirlerine şöyle bir baktılar.

"Onun annesine ihtiyacı var," diye hırıltılı bir sesle söylüyorum ve yavru tekrar huysuzlanmaya başlıyor, tükenmekte olan sabrımı zorlayan tiz, titrek bir çığlık atıyor. Çünkü annesine ihtiyacı olan tek kişi o değil.

Ben de.

"Şimdi."

Sözün gücü öyle bir kuvvetle yayılıyor ki, yer sarsılıyor.

İki muhafız da göğüslerine vurarak kapıları açmaya çalıştı.

Odada bulunan her solgun yüz bize doğru döndü, çoğu kişi babamdan daha fazla kana bulanmıştı. Kız kardeşimin sağlıklı ağlamalarına rağmen, hiçbiri gülümsemiyordu, havada gergin bir hava vardı. Sanki babamın beni küçükken içine tıktığı çukurlara benzer bir çukurda gömülmüş, duvarların yıkılmasını bekliyordum.

Çenemi öne doğru uzattım, genç hizmetçilerden birinin kenara çekilmesi için sessiz bir ricada bulundum.

Büyükannesine hızlıca bir bakış attıktan sonra, Mah'ı büyük, yuvarlak sedirde, başı pencerelere doğru eğik, kızıl bukleleri yastığın üzerine yayılmış halde gösterir.

Vücudunun alt kısmına yapışmış kanlı iç çamaşırını görünce yanaklarım kızardı. Hiç de edepli değil.

Buna rağmen, biraz daha yaklaşıyorum.

Doğum yardımcıları, yatakta hareket edebilmem için kenara çekilirken başlarını eğiyorlar, ancak Mah'ın kocaman, kan çanaklı gözlerini görünce donup kalıyorum. Gözleri ifadesiz.

Boş.

Odanın etrafına bakındım, birinin açıklama yapmasını bekledim. Bana böyle davranmasının bir sebebi olduğunu söylemelerini. Ağrı kesici mi? Yorgunluk mu?

Bir şey.

Kız kardeşim çığlık atmaya devam ederken ben gözlerini kırpıştırmasını, Mah'ın o güzel yeşil gözlerini bana çevirmesini, güneş gibi gülümsemelerinden birini bana bahşetmesini ve sonra kollarını açıp kızını kucaklamasını bekliyorum.

Ama o öyle yapmıyor. Göğsü de inip kalkmıyor.

O da veda etmiyor.

Ablamın buruşmuş yüzüne bakıyorum ve şanslı olanın ben olduğumu fark ediyorum. Mah'ın sevgisinin sıcaklığını, ninni kokusunu, sesinin tatlı yumuşaklığını biliyorum. Ama o bilmiyor... ve—

O asla yapmayacak.

Boğazımdaki boğucu acıyı bastırmaya çalışırken, başparmağımın ucuyla kız kardeşimin kaşlarının arasındaki hüzünlü kırışıklıkları düzeltirken, titreyen dudaklarımdan acı dolu bir ses çıktı.

Gözlerimin arkasında şiddetli bir yanma hissi oluştu.

Gülümsemeye zorladım kendimi ve güzel annemin yanındaki palete oturdum, o kadar yaklaştım ki yanımda onun solgun sıcaklığını hissettim. "Kızın," diye fısıldadım, onu annemin çok hareketsiz göğsüne yaslayarak. Nazikçe kollarını kız kardeşimin etrafına doladım, ellerimin desteğiyle onu kucakladım.

Yavru çocuk çığlık atmayı kesiyor, ben ise içimden feryat ediyorum.

"Çok güzel," diye kekeledim, kalbimdeki dayanılmaz acı yüzüme yayılıp yırtılmak üzereyken Mah'ın kaşlarının arasına bir öpücük kondurdum.

Beni paramparça et.

Kendimi toparlayıp geri çekildim. "Sana çok benziyor." Mah'a keşke görebilseydi dediğim bir gülümseme gönderdim. "Ama sesi biraz tiz. Belki düzelir..."

Onun da bana gülümsediğini hayal ediyorum. Bana bir kızı olmasını umduğunu, ama uzun zaman önce vefat eden annesinin adını verebileceği bir kızı olacağını hiç düşünmediğini söylüyor.

Veya.

Gülümsemesinin solduğunu, gözlerini kocaman ve çok ciddi bir şekilde bana diktiğini ve bu küçük çocuğu tüm kalbimle sevmemi istediğini hayal ediyorum.

“Her zaman,” diye fısıldadım, sonra Mah’ın elini alıp Veya’nın yanağına yasladım ve ona solmakta olan sıcaklığımı sundum. Bunun, onun bu sıcaklığı hissettiği ilk ve tek sefer olacağını biliyordum—

Öfkeyle Borg'u itip uzaklaştırdım. "Yeter artık."

"Neden hep orada sözümü kesiyorsun?" diye iç çekti, huysuz bir çocuk gibi geriye doğru yaslandı. "Çok eğleniyordum."

"Bu da bizden biri demek," diye homurdandım, Borg ziyafet çekerken devirmiş olmam gereken şişeyi almak için eğildim. Kalanları ağzıma döktüm, boğazımdan yuttum.

"Bir arkadaşa böyle konuşulmaz," diye mırıldandı, doymuş bir sevinçle bulanık bir düğüm halinde dönerek. "Gerçi kavanozumu güzelleştirme isteğinizin olmaması göz önüne alındığında şaşırmamalıyım. Belki de kelimeyi farklı algılıyoruz."

“Cevaplar. Şimdi.”

"Sizin de sabrınız aynı derecede eksik," diye mırıldanıyor, tıpkı sızdıran bir musluğun yavaş yavaş akan sesi gibi.

Homurdanıyorum.

Homurdanır, bir tam tur daha döner ve sonra şöyle der: "Bhoggith'te, eşini kaybetmiş kuluçkaya yatan pembe bir Moltenmaw'ın üzerinde tünediği, kısır bir yumurta içeren bir yuva var. Turuncu erkek geyik ise tam onun üzerinde, gökyüzünde dinlenmeyi tercih etti."

“Duydum. Yuvası merkeze yakın, değil mi?”

“Doğru. O da senin çok sevdiğin ay parçalarından birinin üzerinde tünemiş.”

Kahretsin.

"Peki ya Elluin?" diye araya girdim, o da kavanozuna geri sızmaya başlamıştı.

“İsteyerek gitti.” Bu sözler insanın içini acıtıyor. “Sessizce ama isteyerek. Zincirlerinden kurtulmuş ve kısıtlanmamış bir şekilde.”

Sonra gitti, beni açlık dolu sessizlikle ve sözlerinin acı veren yankısıyla baş başa bıraktı.

Boş şişeyi koltuğun üzerine fırlattım ve avuç içlerimi gözlerime bastırdım, sanki patlayacaklarmış gibi hissettim, vücudumdaki her kas gerildi, patlamaya hazır gibiydi. Kalbim—

Bunların en kötüsü.

Kalp atışımı yavaşlatmaya çalışıyorum. Damarlarımda atan o huzursuz akımı dindirmeye çalışıyorum. Siharna'nın uzaktan gelen inlemeleri bunu imkansız kılıyor, tıpkı Elluin'in gönüllü olarak gittiği bilgisi gibi.

Zorlama yoktu. Bağlayıcı bir şey de yoktu. Yine de Raeve hâlâ beni sevdiğini iddia ediyor.

Belki de geçmişe, pençelerini fark yaratamayacak kadar yumuşak bir kayaya sürtmeye çalışan bir ejderha gibi pençe atıyorum, ama Borg'un cevabı beni hiç rahatlatmıyor. Aksine, tam tersini yapıyor.

"Nerede?" diye sordu.

Raeve'in sesini duyduğumda kalbim hızla çarpmaya başlıyor.

Nefesim kesilirken, onu merdivenlerin dibinde ayakta dururken gördüm.

Küçük bedeninde siyah tuniklerimden biri bol duruyordu, etek ucu çıplak uyluklarının ortasına kadar iniyordu, saçları dağınık dalgalar halinde etrafına dökülüyordu. Yüzüne baktım—kaşları çatık, loş ışıkta parıldayan keskin gözlerinde endişe vardı.

Canlı.

O kadar güzel ve canlı ki.

"Uyuyamıyor musun?"

Bir an duraksadı, sonra başını salladı, bakışları benden ötedeki pencereye kalktı, tam o sırada bir çığlık daha bizi sarstı. Korkuluğa olan tutuşu sıkılaştı, bu da bunun onu da etkileyip etkilemediğini, bir şeyleri ortaya çıkarıp çıkarmadığını merak etmeme neden oldu.

Derin bir nefes alıyor, biraz tereddüt ediyor, sonra da "İyi misiniz?" diye soruyor.

HAYIR.

“Ben de uyuyamıyorum.” Borg’un kavanozunu tıkamak için uzanıp onu cebime sokuyorum. “Annem Veya’yı doğururken öldü,” diye açıklıyorum, içimden dökülmeyi bekleyen daha fazla kelime var.

…Ve Kyzari'yi doğururken öldün.

Pencereden dışarı, bana doğru bakarken gözleri yumuşadı. "Çok üzgünüm, Kaan..."

Sesinde daha önce hiç duymadığım bir yumuşaklık var. Neredeyse narin.

Öyle güzel ki, insanın içini acıtıyor.

"Yanında size eşlik edecek birini ister misiniz?"

Bu soru, göğsüme indirilen hoş bir darbe gibi geliyor ve içimdeki gerginliğin bir kısmı gevşiyor. Sanki içimin derinliklerinde bir yerlerde, o burada, benimle birlikte olduğuna göre her şeyin yoluna gireceğine inanıyorum.

“Evet, Moonbeam.” Boğazımdaki hırıltıyı temizledim. “Bunu çok isterim.”

Kasenin içinden yuvarlak bir molliefruit (deniz kestanesi) alıp kesme tahtasına koyuyorum ve bir bıçak yardımıyla ortadan ikiye kesiyorum.

Tatlı meyve suyu kokusu havayı sararken sessizlik çöküyor. Siharna'nın çığlıkları arasındaki derin nefes gibi, bekleyen bir sessizlik. Kaşındıran bir sessizlik. Bakışlarım sık sık koltukta oturan Kaan'ın üzerinden pencereye, avlunun karşısındaki, uçuşan perdenin ötesindeki o ileri geri yürüyen silüete kayıyor.

Boğazımı temizleyip meyveyi tekrar doğradım, parçalar daha da küçüldü. "Rygun yerel avları sevmiyor mu?" diye sordum, aradaki boşluğu doldurmaya çalışarak.

Kaan kaşlarını çattı, gözlerinin altında daha önce olmayan koyu lekeler vardı. Belki de uykusuzluğunun bir sonucuydu. "Hiç de seçici değil. Neden soruyorsun?"

“Líri ile birlikte köyü keşfederken onun bir süreliğine kuzeye uçtuğunu fark ettim. Avlanmaya gittiğini düşündüm. Dağlar çok bereketli olduğu için bu bana garip geldi.”

"Sislerin bu kadar kuzeyde olduğu bu dağlarda onu avlanırken yakalayamazsınız," diyor Kaan, bol kahverengi tuniğinin kollarını sıvayarak. "Daha önce beni kurtarmak için zirveler arasında dalmaya bile zar zor tahammül etti."

Dudaklarım ince.

Meyveyi tekrar doğrayıp parçaları küçük bir kaseye yığdım, kılıcımı kılıfına geri koydum, sonra bankın etrafından dolaşıp Kaan'ın yanındaki koltuğa oturdum. Ona ikramı uzatırken bacaklarımı altıma kıvırdım ve omzumu döşemeli sırtlığa yasladım. "Bir şey mi oldu?"

Kaseden bir meyve parçası alırken çenesi kasıldı. "Çok uzun zaman önce, evet." Mor, pürüzlü kabuğu soyarken sessizlik çöktü, çıtır çıtır altın sarısı et ortaya çıktı. "Johkull Klanı ile Ruháth'ı sahiplenebilmek için ilk gruuc postumu avlıyordum."

“Ruhat?”

"Klanın oyuğu içinde çadır kurmaya başlama hakkı," diye doğruluyor. "Genç bir savaşçı Ruháth'ı sahiplenene kadar, barınaksız uyumak zorundalar."

"Ah."

“O zamanlar Rygun günlerinin çoğunu burada, sınır yakınlarında avlanarak geçiriyordu. Büyük bir savaş sırasında ovalarda vuruldu ve bir daha gökyüzüne çıkamadı. Derin bir yas içindeydi ve yakınlarda olmayı severdi.”

Kelimeler kaba, sanki hiç prova yapmamış gibi. Belki de ilk defa birine söylüyor.

“Sisler doğal olmayan bir şekilde kuzeye doğru sürüklenmişti. Rygun, bir faunycaw avlarken sislerin içinde kaldı ve yolunu kaybederek batmakta olan bir kuma saplandı.” Kaan meyve parçasını kaseye koyup diğerini soymaya başladı. “Panikini duydum ve gidip araştırdım. Neredeyse tamamen kumun altında, nefes nefese kalmış halde buldum.”

Bunun nereye varacağını, benimle ne paylaşacağını kavradıkça içim ürperiyor.

Onun bağ kurma öyküsü. Perilerin çoğunun sır olarak sakladığı bir şey.

Kutsal.

Böyle bir hediyeyi almanın en büyük onur olduğunun farkındayım. Tıpkı korumasız kalbinizi bir başkasının ellerine bırakmak ve ona değer vereceğine güvenmek gibi.

Bu gerçeği kabullenerek elimi arkaya uzattım ve ense kökümden bir tutam saçı yakaladım.

“Bulder’ı onu dışarı itmesi için çağırdım ama epeydir çırpınıyor olmalı. Serbest kaldıktan sonra, başını kaldırmaya bile gücü yetmiyordu, uçmaya ise hiç—” Kaan, bileğimdeki deri bağı gevşetip, köklerime kadar uzanan dalın etrafına sardığımı izlerken sesi titriyor. “Uçmaya ise hiç,” diye devam

ediyor, kaseye bir başka çıplak meyve parçası koyarken. Ben bağı bağlarken o üçüncü meyveyle ilgilenmeye başlıyor. “Ne yazık ki, onun çığlıklarını duyan tek kişi ben değildim.”

"Başkaları da geldi mi?"

"Birçok."

Onun devam etmesini sessizce beklerken, dalımı üçe ayırıp, sıkıca birbirine örerek uhloo'mu oluşturmaya başladım. Bu sırada Kaan'ın bakışları ellerimin her hassas hareketini dikkatle izliyor, aramızdaki hava o kadar sıcak ve umut dolu bir şeyle doluyordu ki, bu evin ötesinde başka hiçbir şeyin var olmadığı hissi uyanıyordu.

Bu koltuk.

Biz.

Tekrar konuşmaya başladığında sesi boğuktu.

"İki gün boyunca, Rygun'un kurtarılamayacak durumda olduğuna inanan, farklı klanlardan gelen, silah, yumruk ve şarkılarla donanmış savaşçılar bölgeyi istila etti. Onları püskürttüm."

Yüzümden çekilen tüm kanın serinliğini hissederken, bir şekilde ellerimi meşgul tutmayı başarıyorum, dalları tekrar tekrar, alt alta vuruyorum. "Cesedini ele geçirmek mi istediler?"

“Doğru.” Boğazını temizler ve kaseyi yanındaki koltuğa koyar; iştahı sanki unutmuş gibiydi. “Böyle bir miktar, ovalardaki en büyük klanların bile uzun yıllar boyunca ihtiyacını karşılayabilir. Tek bir pul bile boşa gitmezdi.”

Aklım Johkull Klanına gitti, içinde yaşadıkları oyulmuş Sabersythe cesedini düşündüm; vücudunun her parçası klanın işleyişine yardımcı olmak için kullanılıyordu. O canavarı Rygun olarak hayal ettim, dünyanın didikleyip yağmalaması için toprağın altında ölü yatıyor ve özünde huzursuz hissediyor.

Kavga etme isteğiyle huzursuz.

“İkinci güne geldiğimde,” diye devam etti Kaan, ateşli bakışlarının altında kalan ipliği örerken, “o kadar çok kelime sarf etmiştim ki, gençken sahip olduğum kekemelik toz haline gelmişti, ama o kadar bitkin düşmüştüm ki ayakta durmakta zorlanıyordum.” Ellerini yumruk yapıp dizlerinin üzerine koydu. “İki komşu klan ittifak kurarak küçük bir ordu topladı; Rygun aleviyle onları yok edecek gücü toplamasaydı, bu benim sonum olacaktı. Cesetler hala yanarken, o bana yerde diz çökmüş halde

bakıyordu ve biliyordum. Ya sırtına tırmanacaktım ya da yanımda kıvrılıp ölecekti.”

Hâlâ, sözleri yavaş hareket eden oklar gibi tenimin üzerinden geçiyor.

Boğazımdaki acıyı yutarak Kaan'ın yumruğunu tuttum ve parmaklarını gevşettim, bir yandan saç tutamını deri bağından kurtarmaya çalışırken bir yandan da örgünün ucunu sıkıştırmasını istedim—düğümü bulmak için el yordamıyla uğraştım.

Bana daha iyi erişim sağlamak için başını eğiyor. Bu, insana... samimi gelen bir şey. Tıpkı daha büyük, daha vahşi bir ejderhanın, pullarını dökmek için başka bir ejderhaya güvenmesi ve savunmasız kısımlarını açığa çıkarması gibi.

Kalın, asi saçlarını gevşetmeyi başarıyorum, erimiş kokusuyla ıslanmış saçlarını, bağlama ipiyle sıkıca ve güvenli bir şekilde örgü yapıyorum. Hiç duraksamadan bir hançer çıkarıyorum, bıçağı kafa derime doğru açıyla tutuyorum ve örgüyü kesiyorum, yaptığım işi incelemek için bir an duruyorum.

İşleri berbat etmediğimden emin olmak.

"Birlikte yaşamayı seçtik," diye hırıltılı bir sesle söylüyor Kaan, ben parmaklarımı saçlarının arasından, kafa derisine doğru gezdirirken birden donakalmış bir halde.

Uhloo'mu dayadığım büyük bir dalı topluyorum ve bağlama ipinin gevşek uçlarını kullanarak yerine bağlıyorum. Sonunda bitirdiğimde, onu öne doğru çekiyorum, böylece omzunun üzerinden sarkıyor—uzun, güçlü ve gururlu.

Mükemmel olmasa da, o kadar sıkı ki neredeyse kaskatı. Ama bu onu hiç rahatsız etmiyor gibi görünüyor, çünkü uhloo'yu ellerine alıp ona öyle bir şefkat ve hayranlıkla bakıyor ki, bu manzara karşısında göğsüm burkuluyor.

“Klanımın yanına döndüğümde, réidi'me birçok nokta eklendi. Aldığım canlara birer saygı duruşu. Ruhlarını leke gibi taşıyorum; sevdiklerine bakmak için savaşan iyi savaşçılar. Her şeyi tekrar yapardım ama o savaş alanında döktüğüm kanda pek bir şeref yoktu.”

“Yanılıyorsunuz.”

Kaan kaşlarını çatarak bana bakıyor.

“Kendini savunamayan bir başkası için savaşmak, karşılığında hiçbir şey kazanma beklentisi olmadan…” Elimin tersiyle yanağına dokundum. “Kaybettiğinden daha fazla onur kazandın, Kaan. Senin dışında gönüllü olarak savaşa gireceğim başka kimse yok. Hiç kimse.”

Derin bir nefes alıyor. Ağzını açıyor—

Siharna'dan gelen güçlü çığlık içime işliyor, derinlerde bir şeyleri kavrayıp sıkıyor. Bu his, köye dönüp Korie'yi aldığımızdan beri gelip geçiyor.

Kaan'a yorgun olduğumu söyleyerek yalan söylediğimden beri, aslında içimde o acı dolu seslerin baskısı altında bir şeyler çatlıyordu.

Yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi Kaan'ın yanına bu koltuğa sokulmuşken—onun sağlam varlığı bu huzursuzluk dalgalarını biraz daha kolay atlatmamı sağlıyor—sanırım ikimizin de buna ihtiyacı vardı.

Birbirine göre.

"Vazgeçtik," diye ilan ettim, o kadar derin bir nefes aldım ki, rahatsızlığım biraz daha azaldı. "Siharna beni toparlayabilir."

Gerçekten de, parmaklarını şıklatarak.

Kaan gülümsedi, ancak gevşek bir saç tutamını kesilmiş kulağımın arkasına ittiğinde gülümsemesi soldu. "Bir gün, o savaş belki de bizim için de gelecek, Ay Işığı..."

“Yine bir gün, yine bir kan banyosu.” Uzandım, kaseden soyulmuş bir meyve parçası aldım ve ısırdım, çıtır çıtır lokmamı çiğnedim. “Sadece söylemeniz yeterli, zırhımı kuşanırım. Yaratıcılar bilir ki, dünyanın üçte ikisini kardeşleriniz yönetmeseydi daha iyi bir yer olurdu,” diye mırıldandım, parmak uçlarım tırnaklarımın kenarlarını kaşıma isteğiyle karıncalanıyordu.

"Bu konuda hemfikiriz."

Meyvenin geri kalanını ağzıma tıkarken, Kaan'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum; bir yandan çiğnerken bir yandan da duvara bakıyorum.

Cadok'un gözlerini yuvalarından çıkarıp yumruklarımla patlatmayı hayal etmek ne kadar hoş olsa da, her şey o kadar belirsiz ki üç adımdan ötesini görmek neredeyse imkansız. Ya düşüşlerden sonra kurtarılacak, hatta özgürleştirilecek hiçbir şey kalmazsa?

Bu durum midemi bulandırmaya yeter.

“Zırh konusuna değinmişken, size bir şeyim var.”

Kaan masadan büyük bir paket alıp yerine oturduktan sonra bana uzatırken kaşlarımı çattım. Kumaş kurdeleye dokunup tereddüt ettikten sonra, katlanmış beyaz giysilerden oluşan bir yığını ortaya çıkarmak için bağı çözdüm.

“Deri tulum, kendine ait çizmeler ve yeni bir pelerin,” diye mırıldanıyor ve ben de vücuduma tam oturan, zarif panelleri ve pürüzsüz çizgileriyle adeta bir sanat eseri olan, vücut hatlarımı mükemmel bir şekilde tamamlayan ceketi kaldırıyorum. Şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem giysi. “Üzerinde Liri’nin derisinden donma tehlikesinden korunman için rünler var.”

Ne kadar düşünceli. Neyse ki, şimdiye kadar bu bir sorun olmadı.

Öne eğilir, orta dikişi çözer, sonra astarı ortaya çıkarmak için açar; astar, sayılması zor, parıldayan rünlerle işlenmiştir. "Pantolonların uylukları arasında ekstra dolgu var ve her giysinin bıçaklarınız için gizli cepleri var," diye devam eder, gizli yırtıkların bazılarını ortaya çıkarmak için ceketi oynatarak. "Rygun'un küçük pençe pullarından bazılarını, ilk tanışmamızdan çok önce topladığım parçaları, ekstra koruma için inci oksit tabakasıyla kapladım. Hiçbir şey bunlardan geçemez, bu yüzden göğsünüz, sırtınız ve omuzlarınız güvende."

Yukarı bakıp, çeşitli tasarım özelliklerini sergilerken yüzündeki ifadeleri inceliyorum; onu daha önce hiç bu kadar canlı görmemiştim.

Daha genç görünüyor. Daha savunmasız.

Nedense, göğsümde bir acı hissi uyandırıyor.

"Tamamen giyindiğinizde," diyor, geçilmez ellok derisinden yapılmış çizmelerini göstererek, "Líri ile bütünleşeceksiniz ve eyer olmadan rahatça ata binmeye hazır olacaksınız."

“Hediye vermeyi seviyorsun…”

Başını kaldırıp baktı, tereddüt etti, sonra bir kez başını salladı. "Umarım her şey uymuştur ve tarzını beğenirsiniz. Beğenmezseniz, terzi yeniden yapabilir..."

Sözlerini bir öpücükle susturdum, dudakları ilk başta sert ve hareketsizdi, sanki onu hazırlıksız yakalamışım gibi. Bir sonraki anda eridi, ağzımın içine inleyerek boşaldı.

Yüzümü sıcak elleriyle kavrıyor—

Ön kapı ardına kadar açıldı, içeriye şiddetli bir kar ve rüzgar girdi ve acı dolu bir çığlığın yankısı duyuldu.

"Umarım iyisindir," diye bağırıyor Pyrok, botlarındaki karı silkeleyerek damarlarımdaki kaynayan tüm ateşi söndürüyor.

"Raeve silahlı," diye hırladı Kaan, yüzümü hâlâ sıkıca tutarken, dudakları yavaşça çeneme değiyor, alay edercesine.

Pyrok'un cevabı hızlıdır: "Eğer öyle olmasaydı daha çok endişelenirdim."

"Üzerinde sadece bu var."

Geri çekilip, "yalancı" diye mırıldandım.

"Bu, ikinizden birinin beni bu acıdan kurtarması için mükemmel bir senaryo gibi görünüyor."

Kaan, Líri'nin bir parça eti parçalamaya hazırlanırken çıkardığı sese benzeyen, derin ve gürültülü bir ses çıkarıyor.

Arkasına yaslanıp ellerini saçlarının arasından geçirirken, beklenmedik misafire rağmen ona binme isteğimi bastırmaya çalışıyorum; Pyrok görüş alanıma girerken gözleri hâlâ dudaklarımdaydı.

Kapıyı tekmeleyerek kapatıp, kollarında şişelerle dolu bir sepet ve yassı, bükülmüş bir kutuyla odaya öfkeyle girdi. Bir sürü parşömen tarlakuşu, çılgıca kanat çırparak omuzlarına, sırtına ve başına çarptı.

Kaşımı kaldırıyorum. "Senin arkadaşların mı?"

Homurdanıyor, bana tek bir bakış bile atmıyor.

Dağınık saçlarına ve geniş omuzlarından gevşekçe serilmiş bir çarşaf gibi sarkan, yanlış yerlerden iliklenmiş bol tuniğine bakıyorum. Dar kahverengi deri pantolonunun içine en ufak bir parçası bile sokulmamış. Her şey oldukça şaşırtıcı değil, ta ki—

"Seni hiç bu kadar solgun görmemiştim. İçkiler arasında bir şeyler mi yiyorsun?"

“Biliyor musun, bu kadar güneydeki yemeklerden gerçekten keyif alıyorum.” Kutuyu ve sepeti masanın üzerine, servis yapacak kişinin önüne bırakıyor, sonra da sanki Yaratıcıların kendisinden bir görev almış gibi, kıvrımlı kanatlarından tutarak tarlakuşlarını kapıp çiçekli bir vazoya doğru koşmaya başlıyor.

Kapağı kaldırıp onları teker teker oyuğa dolduruyor.

"Siharna'nın duvardan attığı çığlıkları son ne kadar zamandır duyuyorsam o kadar zamandır dinlediğim için yüzüm solgun."

Tarlakuşları sürekli dışarı fırlıyor, ama o da gürültücü sürüden kurtulmak için uğraşırken onları sürekli geri püskürtüyor ve sonunda kapağı tekrar yerine kapatıyor.

Derin bir iç çekip masaya doğru geri döndü, dizlerinin üzerine çöktü ve üç tane üst üste dizilmiş, oldukça iddialı kupanın yanına şişe sepetini boşaltmaya başladı. "Gerçekten korktuğunuz birinin böyle yıkıldığını duymak rahatsız edici bir şey ve bunu aklımdan silmek istiyorum."

Şişeleri sayıyorum, beynini tamamen yok edecek kadar yeterli miktarda olduğundan eminim.

Kaan kaşını kaldırdı. "Gördüğüm kadarıyla son iki gündür postalarımı yönetmekte başarılısın."

“İstifa ediyorum.” Pyrok tahta kutunun kilitlerini açar. “Postalarınıza cevap vermek, hayatımın amacı olmadığına karar verdim.”

"Öyleyse nedir?" diye soruyor Kaan, gerçekten meraklı bir ses tonuyla.

"Kim bilir." Kapağı kaldıran Pyrok, bir Skripi tahtası çıkarıp masaya fırlattı. "Muhtemelen varlığımla sizi onurlandırıyorum."

Kaan ona alıştığım o kuru bakışı atıyor. Değişiklik olsun diye bakışların hedefi olmamak güzel.

Çenemi tahtaya doğru sertçe vurdum. "Gördüğüm kadarıyla tüm eşyalarınızdan ve gururunuzdan mahrum bırakılmaya hazır geldiniz."

“Gurur çoktan gitti,” diye mırıldanır, siyah bir kavanozu açar ve zarları dışarı döker. “Roan, o sıkıcı herif, benimle oynamaya vakti yok, o yüzden sadece ikiniz kalıyorsunuz.” Bir şişenin kapağını açar ve şüpheli derecede bulanık sıvıyı ağzına kadar bir bardağa döker. “Umarım uyumayı ya da bir cinayet çılgınlığına girişmeyi planlamıyordunuzdur—”

Yüzümü buruşturuyorum. "Hedef alındığımı hissediyorum."

"—ya da kahretsin. Gökyüzü hepimizi ezmeden önce bunu yapmalısın."

Yaratıcılar. Birileri yaklaşan kıyameti iyi karşılamıyor. Belki de beynini temizlemek doğru hareket tarzıdır.

Avluda bir başka cesur çığlık yankılandı.

"Hepimiz seniniz," diyorum Kaan iskambil kağıtlarına uzanırken. Desteyi kesip yarısını bana veriyor, ben de masanın etrafından biraz daha ilerleyip kağıtları karıştırıyorum. Birlikte masayı kurarken Pyrok diğer kupaları dolduruyor, kendi kupasını boşaltıyor ve tekrar dolduruyor.

"Nasıl oynamalıyız?" diye soruyor, kırık cam parçalarından oluşan yelpazesini incelerken.

Elimdeki muhteşem kartlara bakarak—dürüst olmak gerekirse, bu oyun zaten bitti—yüzümü asıp, "İyilikleriniz neler?" diye soruyorum.

"Hayır," diye ikisi birden aynı anda cevap veriyorlar.

"Biraz hızlı. Neden olmasın?"

Kaan kaşını kaldırdı. "Çünkü hâlâ yaralarım var, Ay Işığı."

Adil.

Pyrok'a döndüm. "Senin mazeretin ne?"

"Üst üste kaybediyorum." Elini sağa sola savurarak, ifadesiz bakışlarıyla hiçbir şey belli etmeden, "Veya'ya zaten borcum var. Sana da borçlu olmak istemiyorum." dedi.

Bu da adil.

"İki ve dört içenler içsin," diye devam ediyor, elindeki bardak kırıklarını masaya vuruyor, sonra da ters yöne doğru savuruyor. "İlk kaybeden bardağını tek seferde boşaltmak zorunda."

Ağzına kadar dolu kupama kaşlarımı çatarak baktım ve ona doğru uzattım, elim ne kadar becerikli olursa olsun o iğrenç şeyi tekrar tatma riskini almak istemediğimden emindim. "Çocuk bakıcılığı yapıyoruz. Birinin ayık kalması gerekiyor. Ben gönüllüyüm."

“Korie'nin içi rahat.” Pyrok, Kaan'a doğru çenesini salladı. “Sarhoş olmak için bir nehir dolusu bal şarabı içmesi gerekirdi.”

"Gerçekten mi?" Kaan'a baktım. "Zamanla gelişen bir tolerans mı?"

"Aşırı koruyucu ejderha," diye mırıldandı, elini düzenlemeye devam etmeden önce bana şöyle bir baktı. "Rahatsızlıklarımı hemen kapıyor. Rygun'u sarhoş etmem gerek ki hafif bir keyiften fazlasını elde edeyim."

İlginç.

Ve benim damak tadıma da uygun değil.

"Bize Daga-Mórrk gibi davranmadan önceki günleri özlüyorum," diye mırıldanıyor Pyrok, dudak piercinginin içini çiğnerken. "Çok çılgın şeyler gördük."

“Kısacası,” diye araya giriyor Kaan, konuyu değiştirmek için can atıyormuş gibi, “Korie’nin işi tamam.”

Pyrok dolu kupayı memnuniyetsiz bir şekilde tekrar önüme bırakırken kaşlarımı çatıyorum. "Şey, onun adına mutluyum."

Avluda boğuk, net ve keskin bir inilti yankılandı, sanki Siharna tam yanımızda duruyormuş gibi. Sanki Clode bizzat masaya koymuş, tadını çıkarmamamız için hazırlamış gibiydi.

İçerik üreticileri, durum giderek kötüleşiyor…

Pyrok ayağa fırladı ve karşı duvara doğru koştu. "Üç kişiye ilk ulaşana"—kancadan beyaz bir çelenk kopardı ve etrafında salladı, kırmızı tomurcuklar işlenmemiş mücevherler gibi parıldadı—"bu taçla taçlandırılacak."

Kaan kaşlarını kaldırdı. "Nesillerdir aktarılan, yeri doldurulamaz aile yadigarı, nereden geldiğini veya ne olduğunu bile bilmiyoruz?"

Pyrok kaşlarını çatarak şeye baktı, omuz silkerek onu başına koydu. "Eğer bu kadar önemliyse, duvardaki bir kancada toz toplamamalı."

Tam masanın yanında diz çökmüşken kapı aniden açıldı ve bizi bir başka rüzgar ve kar fırtınasına maruz bıraktı.

Hepimiz Roan'ın dişlerinin arasına sıkıştırdığı turuncu bir tüy kalemle, burnunun üzerinde duran çatlak gözlükleriyle, eldivenli elinin üzerinde açık duran Voyd Kitabı'na dikilmiş gözleriyle giriş holüne doğru ilerleyişini izledik. Kapıyı iterek kapattı, bağcıkları çözülmüş botlarını körü körüne çıkardı, sonra da kirli, bol beyaz cübbesinin etekleri arkasında sürüklenerek, bir yetim gibi mutfak tezgahına doğru ilerledi.

Tabureyi hızla geriye çekip masanın üzerine yayılmış kitabın yanına oturuyor, cebinden bir not defteri çıkarıp açıyor ve okumaya devam etmeden önce bir şeyler karalıyor.

Selamlaşma yok.

Dalga yok.

Tanıklık belirtisi bile göstermedi.

Sağ.

Hep birlikte dikkatimizi tekrar oyuna çeviriyoruz.

"Kuralları herkes anladı mı?" diye soruyor Pyrok, odada yankılanan bir çığlık daha duyulmadan önce; bu çığlık, kollarımın derisini ürperten bir iniltiye dönüşüyor. "İkiler, dörtler ve altılar," diye ekliyor, Kaan ve ben de aynı lanet olası kelimeyi söylüyoruz.

"Anlaşmak."

CHAPTER 44

Veya

Uzaklardaki karanlığın bir yerinde yırtıcı hayvanların kahkahaları ve ulumaları yankılanıyor, karla kaplı ovalarda ve parıldayan buz tabakalarında; sadece alttan fırlayan birkaç sivri kaya parçası bana bir nebze olsun genişlik hissi veriyor. Kat ettiğim mesafeyi gösteriyor.

Daha ne kadar yolum olduğunu düşünün.

Tüylerim diken diken oldu.

Burada dünya daha büyük, daha acımasız. Tek bir yanlış hareket beni bu çorak arazi ile karanlık, ay ışığıyla aydınlanmış gökyüzü arasındaki sıkışmış alana gömebilir. Bunu hak etsem de, yapmam gereken bir şey daha var.

Ama önce—

Kaan'ın yarasını çıplak, zonklayan omzuma kaldırıyorum. Dört gün önce yakıp kavurduğum pembe derinin çirkin buruşukluğunu ışıkla inceliyorum, elimi titretmemeye çalışıyorum. Kanımı kaynatan ateş de yardımcı olmuyor. Bir de yapacaklarımın heyecanı.

“Kahretsin,” diye mırıldanıyorum, önce kesmenin, sonra düşünmenin en iyisi olduğuna karar vererek. Her iki durumda da, içimde ne kaldıysa bulana kadar kazmam gerekecek. Bıçağı nereye saplarsam saplayayım aynı acıyı çekeceğim.

Kılıcı diğer elime geçirirken başka bir uluma sesi beni rahatsız etti.

Etrafıma bakınıyorum, gevşek dişler gibi yukarı doğru fırlayan dağınık siyah taşların ötesine, ovaların üzerinde sürekli bir tehdit gibi yükselen

beyaz dalgaya doğru bakıyorum.

Miel Et Muíem, parlak ufku görmemi engelliyor, The Fade'e giden yolumu kapatıyor. Bharon kendini gökyüzüne gömdükten sonra oraya ulaşabileceğime de inanmıyordum zaten. Ergor Ovaları'nda binek hayvanı, erzak, barınak olmadan kimse hayatta kalamaz. Zekhi ile olan bağımı koparıp onu yanıma çağırmak için sınıra yeterince yaklaşmadan açlıktan öleceğim, hem de onun iyiliğini riske atmadan. Ama o Sisler—

Her şeyin cevabı onlar olabilir.

Eğer onların arasından geçersem, muhtemelen ruhum emilerek ölürüm. Bu benim tercih ettiğim bir ölüm şekli değil. Ama eğer orada yaşayan yetimlerden birinin dikkatini çekecek kadar yaklaşabilirsem, Borg'a bir mesaj iletmeye razı olabilirler; Kaan bir sonraki sefer şişesinin kapağını açmaya karar verdiği anda hazır olur.

Harika bir plan. Ne yazık ki, arkasına saklandığım bu kayanın yanından geçen rüzgarın uğultusu, sislerin sürekli olarak ulaşılamaz olmasını sağlıyor.

Bunun yanı sıra, ölüyorum da diye düşünüyorum.

Dişlerimi sıkarak omzumu çevirdim, dayanılmaz ağrının gıcırtısını kullanarak yarayı dağlamadan önce orada bıraktığım şeyin tam yerini anlamaya çalıştım. Eğer onu çıkarabilirsem, ateşim düşebilir. Sisler'e ulaşacak kadar uzun süre hayatta kalabilirim.

Kefaret et.

Sağ elim, önceden ateşlenmiş hançerimi tutarken titriyor, hala parçalanmanın acısıyla sızlıyor ve düzgünce sıkacak gücüm yok. Kendini kesmek bir şey, bunu güçsüz bir elle yapmak bambaşka bir şey, ama başka seçeneğim yok.

Bıçağın ucunu buruşmuş etime dayıyorum, dişlerimi sıkıyorum ve keskin metal deriyi ve zaten harap olmuş kasları yararak geçerken nefesimi tutarak bıçağa baskı uyguluyorum. Tıpkı pişmiş bir et parçasını bıçaklayıp suyunun hala pembe olup olmadığını kontrol etmek gibi.

Benimki değil. Ama genel bölgede derinden hissedilen şiddetli sızıyı göz önünde bulundurursak, gümüş bıçağın etrafında sarı irin akıntısının, önümden aşağı doğru süzülmesinin ve ardından gelen kan akışının beni şaşırtmadığını söyleyebilirim.

Çığlık atma isteğime rağmen nefesimi tutuyorum, yakınlarda gizlenen her neyse onun için kolay bir av olmak istemiyorum.

Onlar için işi çok kolaylaştırmak istemiyorum.

Kılıcı o kadar çok tutuyorum ki neredeyse düşürüyorum. Gözlerimin köşeleri karanlıkla kaplanıyor ama bıçak neredeyse diğer tarafıma kadar geçene kadar itmeye devam ediyorum.

Çıkarmak daha zor, tıpkı kaba bir taşa sürtmek gibi. O kadar acı veriyor ki, boğazım gevşeyecekmiş gibi hissederken başım taşa doğru geri tepiyor.

Bıçak kayıp gidiyor.

Şiddetli bir titremeyle yere yığıldım, neredeyse yana devrilecektim ve hançer ıslak avucumdan düştü. Nefes almak, düşünmek ya da bir şey hissetmek için kendime bir an bile izin vermeden sağ elimdeki eldiveni ısırdım ve iki parmağımı içeri sokarak harap olmuş etimi deldim.

Gözlerimi kapatıp kazarken zaman bulanıklaşıyor, acıyı olabildiğince uzaklaştırmaya çalışıyorum, başım hafifliyor.

Daha soğuk.

Hatta ulumalar bile sessizleşiyor, sanki uzaklaşıyorlarmış gibi. Ya da belki de bu sadece bir temenni.

Parmak ucum keskin bir şeye değdi, kalbim umutla doldu.

Diğer parmağımı da etrafına doladım, cismi sıkıştırdım ve çektim. Siyah bir taş kıymığıyla birlikte gıcırdama sesiyle çıktılar.

Ani bir rahatlama hissi beni sarıyor, bir rahatlama hıçkırığı yutuyorum. Bu his kısa sürüyor, bakışlarım ıslak kıymığın üzerinden ötesindeki Sislere kayıyor—birdenbire çok daha uzakta. Sanki Clode varoluşunun en güçlü nefesini vermiş ve onları neredeyse gözden silmiş gibi.

Açlıktan ölmeden ya da avlanmadan önce onlara ulaşmam için bir mucize gerekecek. Bu farkındalık, beni kara gömen bir çizmenin topuğu gibi, acınası bir iniltiyi serbest bırakıyor ve kendimi yumruklamak istememe neden oluyor.

Başım taşa yaslanırken görüşüm bulanıklaşıyor, omzumdan sızan sıcaklık bu donmuş siyah beyaz enginlikte sessiz bir teselli gibi geliyor. Tıpkı ölümün sessizce elinizi tutup nazikçe çekiştirdiği yumuşak bir kucaklama gibi...

Not yet, Veya.

Olumsuz.

Kahrolası.

Henüz.

Sertçe kükreyerek, birden dikleştim.

Ovalarda bir başka uluma sesi yankılandı, buna farklı bir yönden geliyormuş gibi görünen bir canavarın sesi karşılık verdi.

Belki de etrafımızda dönüyorlardır...

Müthiş.

Etrafıma dikkatlice bakarsam, beni avlayan her neyse onu göreceğimden hiç şüphem yok. Muhtemelen karın dibinde çömelmiş, kalbimin her yavaş atışıyla bana daha da yaklaşıyor. Ama bu durumu düzeltene kadar beni ele geçiremezler.

Ormanı, kanayan yarama doğru kaldırıyorum, ta ki alev ete değene kadar.

Eritir.

Acının yakıcı etkisiyle kasılarak çığlığımı bastırdım.

Yaranın dağlandığından emin olduktan sonra elimi indirip titrek bir nefes alıyorum. Kızarmış etin keskin kokusuyla öğürüyorum.

Değerli otu cebime koyup kılıcımı arıyorum. Kabzayı kavrayıp başımı taşa yaslıyorum ve bekliyorum; beni yemeye çalışan her şeyi katletmeye kararlıyım. Kuzey ışıklarının yeniden yükselişini görecek kadar yaşasam bile, rüzgarların değişme zamanı geldi.

Sislerin yakına gelmesi için.

Ölmeden önce Kaan'a bir mesaj iletebilmem için. Ruhum bu bedeni terk ettikten sonra ne gibi sorunlar ortaya çıkacağını kim bilebilir? Bilgimi aktarmak ne kadar zor olacak.

Abime bir kızı olduğunu söylemek.

Aldığım kıymetli hayatları geri veremem, mahvettiğim krallığı da düzeltemem, ama bunu yapabilirim.

Bunu düzeltebilirim.

Bir başka uzaktan gelen uluma sesi tenimde yankılandı.

Başımı sağa çevirip etrafıma bakıyorum, bakışlarım dağ sıralarının eteğindeki girintili çıkıntılı bir yarığın içine sıkışmış karanlık bir oyuğa odaklanınca donup kalıyorum. Büyük olasılıkla, insanların daha temiz hava ve bağlı ejderhalarımıza daha iyi erişim sağlayan yer üstü şehirleri nasıl şekillendireceklerini öğrenmelerinden önce oluşmuş, altındaki antik labirentin uzun zamandır unutulmuş birçok girişinden biri.

Umut ışığı nefesimi kesiyor.

O tünele girebilirsem, sisler tekrar yaklaşana kadar güvende olacağım. Etrafta dolaşan yırtıcı hayvanlar için daha az hedef olacağım.

Dişlerimi sıkarak birkaç manevrayla pelerinimi kanlı omzuma geri geçirdim, eldivenimi giydim ve kapüşonumu yüzüme doğru çektim. Sonra ayağa kalktım ve mağaraya doğru ilerledim; her ağır adım bacaklarımdan kalçalarıma doğru acı mızrakları saplıyordu.

En hızlı halimde bile, bu ancak aksayarak yapılan bir koşudan ibaret.

Keskin rüzgar giysilerimi delip geçiyor, her yerim ağrıyor, organlarım titriyor. Sanki biri omurgamı yumruğunda tutmuş, içten dışa doğru sarsıyor.

Ayaklarımın altındaki dünya sallanıyor…

Yüzüstü sertleşmiş kara saplandım. Omzumdan yayılan şiddetli ağrı, kan sızmaya ve göğsümü ısıtmaya başlamadan önce bile yeni dağlanmış yaranın yırtıldığını gösteriyordu; damarlarımdan fışkıran sıcaklık, delikten dışarı akıyordu.

Bir başka feryat daha kalbimi boğazıma kadar parçalıyor.

Olağanüstü bir güçle ayağa fırladım ve karda yol açarak ilerledim. Sağlam adımlar atmaya odaklanırken, etrafımdaki rüzgarlı hava bulanıklaştı ve güvenliğe doğru yaklaştım.

Ensemde bir karıncalanma hissediyorum, sanki hemen arkamda bir şey var gibi.

Sarp mağaraya doğru hızla atıldım, iniş o kadar sert ve ağır oldu ki, kasılan ciğerlerimdeki tüm hava dışarı fırladı.

Nefes almak için verdiğim her başarısız mücadelede göğsüm sarsılarak yuvarlanıyorum. Üç büyük karganın ovalarda dörtnala koşarak, sivri dişlerini göstererek ve kar tanelerini savurarak bana doğru hızla yaklaşmalarını, savunmasız bir dehşet içinde izliyorum.

İskelet hallerini ve buz gibi gözlerini incelerken, canavarlar mağaraya doluşup avı ele geçirmek için birbirlerine çarparak aramızdaki mesafeyi kapatıyorlar.

Sonunda derin bir nefes alıyorum. Boğazımı tırmalayan, taş gibi bir tükürük gibi çıkan tek bir cümleyle nefesimi dışarı veriyorum.

“Gerg-agh, özür dilerim!”

Bulder mağaranın kapısını öyle bir güçle kapatıyor ki, bu bana bir ejderhanın ağzının kenetlenmesini hatırlatıyor; içimi toz ve isin hafif kokusuyla, kurumuş mürekkep tuğlaları arasına sıkışmış gibi hissettiğim yoğun bir karanlığın içine hapsediyor.

Bunun yanı sıra, insanın içini sızlatan bir sessizlik de var.

Kaan'ın mızrağını bulmak için el yordamıyla arıyorum. Kapağı açmayı ve alevi serbest bırakmayı başarıyorum, tam o sırada farklı bir karanlık beni sarmaya başlıyor—soğuk bir karanlık.

Aç.

Bu da çok fazla kan kaybettiğimi düşündüren türden bir şey.

Elimden kayıp düşen odun parçasının ağırlığını hissederken inledim. Yerde sürüklenme sesini duydum.

Başım yana doğru düşüyor, bakışlarım o küçük, aç alevde takılı kalıyor, ta ki kendimden geçene kadar.

CHAPTER 45

Raeve

Bedenimsi olmayan bir bıçağın omurgamı kesme hissi beni o kadar hızlı uyandırıyor ki gözlerim faltaşı gibi açılıyor ve her şey kararmadan önce yana doğru devrildiğim koltuğun hala aynı yerde olduğunu görüyorum.

Öndeki büyük masanın üzerinde, Skripi tahtası karmakarışık bir halde, boş şişelerle dolu.

Bakışlarımı, sarhoş bir halde yere yığılmış, horlayan Pyrok'a çevirdim. Sonra da Voyd Kitabı'nın yanındaki masada başı öne eğik, hâlâ tüy kalemini tutan, baygın halde yatan kardeşine.

Diğerleri—

Görünüşe göre ortada yok, çünkü botları artık kapının önünde değil.

Acılarıma şahit olacak kimse yokken, kasılan kaslarımın kıvrımlarına düşüyorum, nefesim hırıltılı bir şekilde iniyor, her omurumu kesen acının içinde sürükleniyorum. Geçmişten uzanan bir pençe, omuriliğimdeki çukurlara ve girintilere saplanıyor, sanki omurilik sıvımı emmeye çalışıyor gibi; her kasım o kadar sıkı kasılmış ki, kopacakmışım gibi hissediyorum.

Ağrı sonunda azalıyor.

Vücudum gevşiyor, gözlerim kapanıyor, dişlerimi sıkarak nefes alıyorum, kalbim o kadar hızlı ve şiddetli çarpıyor ki davul gibi ses çıkarıyor.

Kahrolası kan bağı…

“Kahretsin,” diye fısıldadım, sonra sırt üstü yattım ve alnımdaki teri sildim, bu talihsiz gelişmeyi dişlerimin arasına sıkışmış çürük bir et parçası gibi çiğnedim.

Sereme'nin lağım çukurundaki prangasını unutmaya cüret ettiğim için dersimi alacağım.

Hâlâ hayatta olduğumu nasıl anladı?

İçimden bir ah çektim, bunun nasıl olursa olsun önemi olmadığını düşündüm. Biliyor. Ayaklarını öpmek için yanına uğramadığım için belli ki sinirli. Onun zehirli kontrol arzusuna boyun eğmek için üzerime düşeni yaptım.

Bu saçmalığı özlemedim.

Pencerelerden içeriye yayılan aşırı parlak ışığa gözlerimi açtığımda, alkolün etkisiyle zonklayan şakaklarımı ovuştururken, çelengin hala başımda olduğunu fark ettim. Hepimizi saran ağır karanlığa rağmen hafif hissettiren bir anın kalıntılarıydı bunlar.

Çelengi bir kenara bıraktım ve derin bir iç çekiş daha bıraktım.

Siktir git, Sereme.

Üzerime örttüğümü hatırlamadığım ince battaniyeyi iterek, başım dönerken çok hızlı bir şekilde doğruldum; bir tarlakuşu omzuma çarptı. Çiçekli vazonun açık olduğunu, tarlakuşunun Pyrok'unun şimdi tezgahın üzerinde ezilmiş bir yığın halinde durduğunu fark ettim.

Sanırım Kaan uyuyamadı ve onun yerine postalarını kontrol etmeye karar verdi. Muhtemelen bir iş için çağrıldı.

Şişmiş beynimin sürekli zonklamasını görmezden gelmeye çalışarak, yeni aldığım tarlakuşunun kıvrımlarını açıyorum.

Ay ışığı.

Siz bunu okuduğunuzda, ben muhtemelen yakındaki bir köye uçmuş olacağım.
Sığınakları çöktü ve tekrar kullanılabilir hale getirmek için yardıma ihtiyaçları var.
Güneş doğana kadar geri dönmeliyim.
Not: Korie'yi annesinin yanına götürdüm. Siharna çok güzel bir erkek çocuğu dünyaya getirdi. Hem anne hem de oğlu sağlıklı ve iyiler.

Sonsuza dek senin.

Notu tekrar okurken, özellikle bir satıra odaklanırken göğsümdeki sıkıntı hafifliyor:

Hem babam hem de oğlum sağlıklı ve iyiler.

Öyle bir rahatlama hissettim ki, gözlerim yandı. Bu hissi avuç içlerimle hızla sildim, düşüncelerimi kalbimi acıtmayan başka şeylere yönlendirdim.

Sereme. O sürtük.

Belki de talimatları sislerin arasında kayboldu ve çok sinirlendi. Onu tanıdığım kadarıyla, talimatlar bulunana kadar ya da ben yalvarana kadar beni doğrayacak.

Kelimenin tam anlamıyla en kötü zamanlama.

Sırtımdaki kaslar, o şiddetli darbe nedeniyle hâlâ kasılıp spazm geçiriyor ve bu da düzgün nefes almamı zorlaştırıyor.

Eğer yürüyüş yapıp omurgamı esnetmezsem, uzun süre ağrılarım devam edecek.

Kaan'ın notunu cebime sıkıştırıp, bana hediye ettiği pantolon ve botları giydim; tam üzerime oturdu. Kılıfımı tekrar bağladım ve beklediğimden çok daha hafif gelen yeni pelerinime sarındım. Sanki Kaan, çok fazla ısıyı hapseden ağır malzemelerle ne kadar zorlandığımı anlamış gibiydi.

Berbat durumuma rağmen gülümsüyorum, kapüşonumu çekiyorum ve dışarıdaki soğuğa çıkıyorum; karda uçuşan, iri kar tanelerinden kaçan birkaç küçük serçe dışında kimse görünmüyor. Bunun dışında, gökyüzü bile sessiz.

Uyku vakti gelmiş olmalı, yani bütün gün uyumuşuz.

"Yaratıcılar," diye mırıldanıyorum, avluyu geçip kapıdan dışarı, nehre doğru inen merdivenlerden aşağı inerken kollarımı, sırtımı ve boynumu geriyorum. Kalın kar botlarımın altında çıtırdarken, taze sonbahar yağmuru kapüşonuma vuruyor ve renkli köyün içinden geçerken, yüksek bacalardan yükselen dumanlı bitki kokularını içime çekerken yumuşak bir şarkı oluşturuyor. Farklı binaları inceliyorum, bazıları bulutların arasından çapraz olarak sızan tozlu güneş ışınlarıyla parıldıyor.

Sınıra bu kadar yakın olmak, burnumu donduran soğuk hava ve her yere baktığımda renkli camlar... Sanki Cadok'un ezici yönetiminin ağırlığı olmadan, The Fade'deymişiz gibi hissediyorum. Gerçek olamayacak kadar güzel, canlı bir rüyaya adım atmak gibi.

Ve belki de öyledir. Belki de bu iyilik de yutulacaktır. Yaklaşan ay batımı ve Bothaim'de yaşananlarla birlikte, üzerinde durmamak zor bir şey bu. Kan bağıyla birbirine bağlı gerçekliğimin yankısı hâlâ sinirlerimi sıkıştırıyor.

Her şey geçici gibi geliyor. Beni takip etmeyi akıllıca bulan herkesin iyiliği de öyle; onların alaycı bakışlarından tüylerim diken diken oluyor.

Nehir kıyısına doğru yürüyorum, Kaan'ın yeniden şekillendirdiği köprüyü geçiyorum ve Líri'nin yükselen heybetli sütununun altındaki sık ağaçlık bir alanda duraklıyorum. Bu herifin boğazını kesmem gerekirse mükemmel bir siper. Uyuyamadıkları için pencerelerinden dışarı bakan masum gençlerin beni şah damarını keserken görmelerini istemem.

Sarkık dalların aşağıya doğru uzanıp coşkun sudan bir yudum alıyormuş gibi göründüğü bir anda, rüzgarın etkisiyle burnuma vücut kokusu geliyor; parmaklarım kılıcımın kabzasına değiyor.

Bu kişi her kim olursa olsun, bu kadar kuzeydeki sıcak iklime alışkın değil...

Hava değişiyor.

Hızla arkamı döndüm, iri siyah cübbeli yabancının boğazına ön kolumu geçirdim, hançerimi de cinsel organına doğrulttum. Onu bir ağacın kıvrımlı gövdesine doğru ittiğimde boğuk bir hırıltı sesi çıkardı.

Başındaki kapüşonun yarattığı karanlığın içinden bana dik dik bakan, yabancı yeşil gözleri vardı ve vücudu gevşekti; sanki testislerini çıkarsam bile en ufak bir tepki vermezmiş gibi bir tavır sergiliyordu. Ancak çenesindeki gergin kaslar farklı bir hikaye anlatıyordu. Sonunda ağzından dökülen sözler de öyle.

"Dikkatli ol, homurdanma."

Konuşması sanki bir susturucu takmış gibi olsa da, o yapmacık ses tonu beni rahatsız ediyor. Sanki daha önce duymuşum gibi.

Bir yerlerde.

Kaşlarımı çatarak öne doğru eğildim. "Sen kimsin? Ve neden beni takip ediyorsun?"

Kasvetli bir sessizlik çöktükten sonra, vücudumdaki her gergin kası gevşeten üç kelimeyi dişleriyle sıkarak söyledi.

"Küllerden yeniden doğdu."

İçimden bir ah çektim.

“Elding yükselecek,” diye mırıldandım, geriye doğru iterek, gözlerimi pelerinini düzelten yabancıya diktim—şüphesiz yaklaşan günlerimi mahvetmeye gelmişti. “Bu yeri nasıl buldunuz?”

Sessizlik.

Sağ.

Kalçamı bir ağaç gövdesine yasladım. "Sanırım Sereme'ye göndereceğim celbi elden teslim etmeye geldiniz?"

"Bu bir görev," diye düzeltiyor. "Sisler çok kuzeyde olduğu için birçok tarlakuşu döngüler boyunca kayboluyor ve bu görev zaman açısından hassas."

"Anlıyorum."

Başındaki kapüşonu geriye iterek omuzlarından aşağı dökülen, yağ tabakaları gibi saçlarını ortaya çıkarıyor; siyah zemin üzerinde göze çarpan kırmızı bir boncukla süslenmiş. Soluk teni, şakaklarında, boynunda ve ellerinde damarları belirginleştiriyor; yüzü o kadar köşeli ki, bana "keskin" kelimesini hatırlatıyor. Unutulmaz bir yüz.

Sesinin tanıdık gelmesine rağmen, daha önce hiç görmediğim biriydi kesinlikle.

“Peki Sereme benim hayatta kaldığımı nasıl öğrendi?”

“Miskunn seni bugün burada, bulunduğun yerde dururken gördü.”

A?

Kesinlikle hayır. Onu çok az kişi tanıyor ve Ruse'un, varlığına dair değerli bilgiyi bu kendini beğenmiş yabancıya emanet edeceğinden şüpheliyim.

"Ath'a sadık bir miskunn'un varlığından haberim yoktu."

Ellerini önünde birleştirip bana yukarıdan aşağıya doğru baktı. "Elding'in himayesinde küçük bir çocuk var, evet."

Gözlerimi kısıyorum. "Bu miskunn'u daha önce hiç görmedim, Elding de beni görmedi." Kılıcımı parmaklarım arasında oynatıyorum. İçimdeki huzursuzluğu bastırmak için elimden geleni yapıyorum. "İkisi de benim nasıl göründüğümü bilmiyorsa, ya yalan söylüyorsun ya da bana söylemediğin bir şey var. Hangisi?"

Onun karşılık olarak verdiği sessizlik, içimdeki gerginliği hiçbir şekilde yatıştırmadı. Aksine, öyle derin bir güvensizlik tohumu ekti ki, anında kök saldı.

Bıçağı yukarı doğru savuruyorum. Yakala. "Sırlar mezar kazıyor, homurdanıyor."

Gözleri karardı. "Beni tehdit etmezsin, Yaşlı Kılıç. Ve sana Yaşlı Şövalye diye hitap edeceğim—"

"Süslü."

“Emirlerim doğrudan Elding’in kendisinden geliyor. Beni tehdit etmek, efendimizi tehdit etmektir.”

Acımasız bir kahkaha attım. "Sereme'nin uzaktan bana işkence etmesini, istediği zaman beni dans ettirmek için kan bağımızı kullanarak diz çöktürmesini onaylıyor gibi göründüğüne göre, artık umrumda değil. En azından artık değil."

Aslında, ben burada işimi bitirdim.

"Ath değerlerini hatırlayıp sen de biraz terbiye edinince beni bul," diye mırıldanarak köprüye doğru ilerledim.

Tam bıçağımı kılıfına sokuyordum ki, sesi beni kovaladı ve ayaklarım donup kaldı.

"The Flourish'in kaderi sana bağlı, Elding Blade."

CHAPTER 46

Raeve

Dudaklarım seğiriyor, aklım Sereme'nin yanında çalıştığım dönemlerde The Fade'de bulunduğum süre boyunca The Flourish'e götürdüğüm tüm insanlara kayıyor.

Gençler. Sıfırlar. Dünyanın yıprattığı, çaresizce yumuşak bir inişe ihtiyaç duyan savunmasız insanlar.

Omzumu çevirip geriye baktım. "Açıklayın."

Yaşlı Beyefendi cebinden bir parşömen kuş çıkarır ve kıpır kıpır olan şeye bir darbe indirir.

Doğrudan göğsüme doğru fırladı, bana çarptı ta ki onu yakalayana kadar. Kat kat kıvrımlarını açmaya başlamadan önce Elding Şövalyesine bir bakış attım. Serbestçe düşen ikinci, daha küçük bir parşömen kıvrımını da yakaladım.

Açtığımda içinden bir harita çıkıyor.

Bhoggith'in.

Kaşlarımı çatarak notu okumaya başladım, Sereme'nin karaladığı yazıyı görünce dudaklarım büzüldü.

Raeve.

Umarım tatilinizin tadını çıkarmışsınızdır. Hayatta kaldığınızı bize bildirmemeniz çok üzücü. Bu kadar bencil olmasaydınız, bu kadar çok acemi askeri

kaybetmezdik. Ellerinizde çok fazla masum kanı var.

Sözlerin tam olarak ne anlama geldiğini görerek dişlerimi sıktım: duygusal manipülasyon. Sereme'nin en sevdiği ikinci silahı, tıpkı kendisini aşağılanmış hissettiği her an beni acı içinde onun önünde sürünmeye zorlama arzusu gibi.

Anlaşılan ben yokken, yılanın zehrinden ayılırken, o ikisini de bileme taşıyla keskinleştirmiş.

Elding, kefaret olarak sana bir iş verdi.
Güneyde, Bhoggith'e seyahat etmelisiniz; orada, Güneş'e benzeyecek şekilde oyulmuş sarı çift kapıların ardında, Fade'in batı karakolunun derinliklerinde, gümüş saçlı ve gümüş gözlü bir peri kamp kurmuş durumda. Kolaylık sağlamak için, varsayılan konumunun haritasını ve miskunn'un kapıların eskizini ekledim.

Serem.

Bu kaltak.

Haritayı ve notu tekrar katlayıp, her bir dikişi acımasızca sıkıca bastırarak bıçak gibi keskin hale getirdim. "Bu peri boncuklu mu? Siyasi olarak yozlaşmış mı? Tecavüzcü veya çocuk istismarcısı mı? Ve tam olarak The Flourish için nasıl bir tehdit oluşturuyor?"

"Her açıdan belirsiz."

Kıkırdayarak gülüyorum. "Yeni kural: Basit bir not ve sırtındaki bir kesikten daha fazlasına ihtiyacım var." Bana ne oldu bilmiyorum ama bu... doğru gelmiyor. "Sen Elding'in yaveri değil misin? Sana önemli ayrıntıları emanet etmiyor mu?"

Bana yöneltilen bakışlar o kadar sert ki, çoğu insanı dizlerinin üstüne çöktürürdü.

Belki de Líri ile olan bağım sayesinde daha yavaş ve daha sağlam atan kalbimden kaynaklanıyordur, ama bu durum şu anki ruh halimi en ufak bir şekilde bile etkilemiyor. Aksine, sanki aramızda bir yırtıcı hayvan varmış gibi içgüdülerim ürperiyor.

“Miskunn, bu kişinin büyük emeklerle kurduğumuz sığınağımıza son vereceğini önceden görmüştü. Bu, size verilen görevi yerine getirmek için gereken tüm bilgidir.”

Başımı yana eğiyorum.

Bu adamın yatak sohbetinin pek de iç açıcı olmadığına eminim. "Emretti" ve "işini yap" gibi kelimeleri sürekli kullanıyor.

O, tam da bu dünyayı lekeleyen türden bir pislik. Ve bir tane varsa, daha fazlası da vardır, çünkü yıllar önce altında uyandığım dağdan tırnaklarımla kurtulduğumdan beri öğrendiğim bir şey varsa, o da tavrın, iyi ya da kötü, bir hastalık gibi yayıldığıdır.

"Ya itaat etmezsem?" diye soruyorum, notu sallayarak. "Eğer Elding'in kirli işlerini yapmaya mecbur bırakılıp bırakılmadığıma karar verirsem ve döktüğüm kanın dünyayı daha kanlı hale getirmek yerine bir fark yarattığına dair en ufak bir kanıt bile görmezsem?"

Beyefendi bana o kadar uzun süre baktı ki, beni doğru duyup duymadığından, hatta hiç duyup duymadığından şüphe etmeye başladım.

Dilini şıklatarak cebine uzandı ve daha önce hiç görmediğim, cesur kırmızı ve parıltılı, neredeyse Essi'nin saçları gibi kıvrık bir tüy kalem çıkardı. Bu düşünce, beni hazırlıksız yakalayan bir bıçak gibi saplandı.

Ardından kalbimi donduran küçük gümüş bir şişe geliyor; süslü kadeh, Sereme'nin boynunda taşıdığı kadehin neredeyse birebir kopyası.

Nefes alma fırsatım bile olmadan, kalemin sivri ucunu ince işçilikli oymaların birine bastırıp aşağı doğru sürükledi.

Sırtımda şiddetli bir acı hissettim.

Dizlerimin üzerine çöktüm, gözlerim faltaşı gibi açılmış, ağzım açık kalmıştı. Ciğerlerim kasılıp bir nefes bile alamamıştı.

“Görevi tamamlamazsanız, Flourish çökecek. Bir zamanlar tanıdığınız dediğiniz kişiler tarafından yok edilerek, mezara kadar taşıyacağınız bir yük olacak. Ath'ların sizin gibi birinin serbest kalmasına izin verilemeyecek kadar çok sırrı var.”

Acı, sanki göbek deliğimden göğüs kemiğime kadar derimi yüzüyormuş gibi, beni saran kesikler gibi karnımda bir şeye yapışıyor.

“Paketi yedi hamle içinde Sereme’nin ofisine teslim etmenizi bekliyoruz. Anladıysanız göz kırpın.”

İstediğini yapıyorum, hareketim fazla bir selamlamaya benziyor.

Teslim olmak gibi.

Ama kötü hisleri ve dikenli içgüdüleri bir kenara bırakırsak… belki de şimdi tavır almak için doğru zaman değil. İşimi yapıp, The Flourish'i lanetten kurtarıp, Sereme'nin kanlı paketini teslim ederken kemiğimi

çıkarabileceğim halde, sırtıma başka bir hedef koymak daha mantıklı olmaz mı?

Bu herif ne zaman susacak acaba?

Hâlâ gergin, kasılan bir düğümün içinde bağlıyım, tekrar tekrar göz kırpıyorum... TEKRAR TEKRAR—

Dilini şıklattı ve tüy kalemi kaldırdı.

Acil rahatlama.

Öne doğru eğiliyorum, ellerimi kara yumruk yapıyorum ve her gün taze bir porsiyon pullu dışkıyla uyanmak zorunda kalmadığım bir dünyayı hayal etmeye çalışarak, midemin iç yüzeyini nehre kadar ıslatma isteğimi bastırıyorum.

Sereme'nin notunu yumruğumda ezerek, pelerinini savurarak hızla dönen ve bana sırtını dönen adama öfkeyle baktım. Köprüden ağır adımlarla geçip taze karda ağır izler bırakırken, öfke kaburgalarımı alev alev yanıyormuş gibi kavruluyordu.

Nefes nefese, hırıldayan bir ejderha gibi boğuşuyorum, boynumu kütürdetiyorum. Ayağa fırlama, kafasını kavrama ve onu öyle hızlı çevirme isteğimi bastırıyorum ki, gözleri sönmeden önce arkasında durduğumu fark etsin... Kendime, o pisliği öldürmenin muhtemelen en iyi çözüm olmadığını hatırlatıyorum. Gerçi şişeyi çalabilirim. Sereme'nin bağıyla bana işkence etme yeteneğinden onu kurtarabilirim—

Havadaki ani soğukluk kalbimi durdurdu.

Yaprakların arasından tam zamanında Líri'nin köprüye doğru hızla ilerlediğini gördüm. Kanatları içeri çekilmiş halde, neredeyse perilerin üzerine gelene kadar, nefes alıp verirkenki kadar sessizce süzülüyordu. Sonra kanatlarını açtı, pençeleri yayılmış, cesur siyah gözlerinde avcı bir sırıtış vardı.

Beyefendi çığlık atmaya fırs bulamadan kadın onu köprüden aşağı kaptı; bir anda her şey olup bitti.

Toplanan tüm kar, ağaçların tepesinden savrulup Líri kanatlarını çırparak havaya yükselirken şiddetli bir şekilde uçuşuyor. Başını eğip ağzını açtıktan sonra erkeğe pençelerini geçiriyor ve tek bir hızlı hareketle onu ikiye ayırıyor.

Kan sıçramaları.

Kopmuş bir kol köprüye çarparak kanlı bir şekilde yere düşüyor, ardından karı ıslatan kırmızı bir yağmur yükseliyor.

Köprünün diğer tarafında, pas rengi bir pelerinle örtünmüş, uzun kızıl örgüsü omzundan aşağı sarkan tanıdık bir figür görünce, şokun etkisinden henüz kurtulamamışken inledim. Siharna kemerin üzerinden geçerken, her ağır, ağır adımıyla kırmızı lekeleri dağıtırken, göğsüne keten bir örtüyle bağlanmış küçük bohçayı fark ettim.

Yanaklarım kızardı.

Benim işim bitti.

Nefes nefese, hızla ayağa kalktım ve notu cebime koydum; yüz yüze geldiğimizde pelerinimin üzerindeki karları silkeledim.

"Tebrikler," diye hırıltılı bir sesle, genç kıza attığım son bakışı savuşturarak söyledim. "Cesurca bir çaba."

Başını öne eğiyor ve garip bir sessizlik oluşuyor. Uzun süre devam ediyor, bitmek bilmiyor.

“Ben—ahh…” Yaratıcılar, beni yutun. “Nasılsın?” diye patladım, az önce köprüden aşağı attığı kopmuş kolumdan bahsetmektense buzları kırmanın daha iyi bir yolu olduğunu düşünerek.

Kaşını kaldırarak, "Çünkü oturacak vaktim yok," dedi.

Adil.

Bakışlarım onun sert gözlerinden ardında bıraktığı kanlı ayak izlerine kayarken, nasıl karşılık vereceğimi düşünmeye çalışıyordum ki, Líri bulutların arasından vahşi bir sevinç çığlığı attı.

Göz kapaklarım sıkıca kapanıyor.

“Çok üzgünüm,” diyorum, gerçi bunun onun kendini daha iyi hissetmesini sağlayacağını sanmıyorum. Ejderham az önce onun güzel, sevgili köyünün kalbindeki köprüden birini kaçırdı. Muhtemelen şu anda onu yiyor.

Siharna çenesini yukarı kaldırıyor, kesinlikle gözden kaçırmadığım hafif bir tavır takınıyor. "Bu benim köyümü, halkımı ilgilendirecek mi?"

Onun yavruları.

O sözleri söylemiyor ama ben onları duyuyorum. Ruhumun derinliklerinde hissediyorum.

Hayır. Hem kendi hayatım üzerine hem de Yaratıcıların üzerine yemin ederim.

Yaklaşan ay düşmesiyle birlikte, uzlaşması gereken tek şeyin vicdanım olması muhtemel. Líri o şerefsizin nasıl öldüğünün sırrını sindirirken, ben burada gözlerim açık bir şekilde, Ath'ın artık eskiden savunduğu veya bana inandırıldığı şeyleri savunmadığı ihtimaliyle mücadele edeceğim.

Sereme'nin şantaj ve işkenceye düşkün, zehirli ve yüksek rütbeli tek üye olmadığı ortaya çıktığında, nasıl savunabilir ki?

Siharna beni izlerken sessizlik hakim, uyuyan bebeğini sıkıca kollarına almış, ona yakından bakmaya bir türlü cesaret edemiyorum. Buna rağmen —ya da belki de bu yüzden—hem ona hem de kız kardeşine hiçbir zarar gelmemesi için elimden gelen her şeyi yapacağımı biliyorum.

"Güzel." Başını biraz aşağı indiriyor. "Kaan senin kan bağıyla bağlı olduğunu biliyor mu?"

Sanki tüm vücuduyla yanağıma tokat atacakmış gibi, başım aniden irkildi.

Gözlerimi kırpıştırarak bakıyorum. Günün çoğunu uyuyarak geçirdiğim için mutluyum. Belli ki, tekrar uykuya dalana kadar bana sürekli olarak parıltılı şeyler yedirmeye kararlı.

Kaşlarını iki yana kaldırdı. Süregelen sessizliğim için hafif bir azarlama gibiydi bu.

"Bu onu sadece endişelendirir," diye dişlerimi sıkarak söylüyorum.

“Anlıyorum.” Bakışlarını benden öteye, Líri’nin kaidesine çevirdi, sonra tekrar bana döndü, göz teması kurmakta zorlanıyor gibiydi. Bunca zamandır gözlerini bu kadar sıkı tutmuş olmasına rağmen bu garipti. “Şunu söyleyeyim, yeterince soru sormayan birinden… bunu ondan saklama.”

Konuşmak için ağzımı açtım ama sözümü kesti.

"Zior'un son dinlenme yerini asla bilemeyeceğim çünkü, benim hassas yapımı koruma konusundaki inatçı isteği yüzünden, ortadan kaybolduğu gün nereye gittiğini bana hiç söylemedi."

Bebeği annesine sürtünerek kıpırdanmaya başlıyor ve hafif bir hırıltı sesi çıkarıyor.

Kadın zıplayarak, tıpkı doğum yapmadan önce karnına yaptığı gibi, onun sırtını aynı yumuşak dairesel hareketlerle ovuyor.

“Oğlunu asla tanıyamayacak. Korie’nin büyümesini ve kendi aşkını bulmasını asla göremeyecek. Ben de onun ölümünün intikamını alma şansını asla yakalayamayacağım.” Siharna’nın sesi bu sözler sırasında titredi ve bakışlarını kaçırdı, yutkunmadan önce gözlerime baktı ve devam etti. “Onu tamamen içeri alacak gücü bul, Raeve. Bundan daha azını hak etmiyor.”

Köprünün yarısına geldiğinde arkasını döndü, ben ise titreyerek nefesimi tuttum, o kadar uzun süre kendimi tuttuğumu ve artık havasız kaldığımı fark ettim.

Bunun için can atıyorum.

Siharna, cıvıl cıvıl binaların arasında kayboluyor. Yine de, oğlunun çığlıkları uzaktan bile içimi parçalıyor. İçimde öyle bir sarsıntı yaratıyor ki, dizlerim titriyor ve düşmemek için korkuluğa tutunuyorum.

Çenemi göğsüme yaslayıp, yavaş yavaş başımı döndüren keskin havayı derin derin içime çekiyorum.

Elbette haklı. Kaan, benim tüm gerçekliğimi fazlasıyla hak ediyor. Ama yaklaşan sonbaharlarla birlikte, zaten dolu olan yüküne benim sorunlarımı da eklemek zorunda kalacak kadar endişesi var.

Koca bir krallığın yükü onun omuzlarında.

Kendi üzerimde duran küçük, can sıkıcı bir kan bağı.

Cebimden Sereme'nin buruşuk notunu çıkarıp korkuluğa serdim ve zehirli sözleri tekrar okudum.

Son bir işim daha var. Sonra Sereme'den tamamen kurtulmanın bir yolunu bulacağım. Ondan sonra da Elding'i bulmam gerekiyor. Son on aşamada körü körüne itaat ettiğim erkekle konuşmalıyım, çünkü beni hizaya getirmek için karşı durması gerekenlerle benzer alçaklıklara düşmeye razı.

Eğer bana böyle davranıyorsa, başkalarına da aynı şekilde davranmadığının garantisi yok. Bu tehditlerin, The Flourish'e göndermeye yardım ettiğim insanları, edindiğim arkadaşlarımı etkilemeyeceğinin garantisi yok.

Sevdiğim erkek mi?

Karşı karşıya olduğumuz her şeye karşı son derece yetersiz olduğumun şaşırtıcı gerçeğiyle yüzleşirken içimde bir hırıltı yükseliyor; beklentilerden beni koruyan kulağımdaki klipsin arkasına saklanıyorum, kimsenin bulaşamayacağı sağlam, çift boncuklu bir canavar olmama yardım edebilecek bir Yaratıcıdan gizleniyorum.

Tabii ki Rayne değil. O, somurtkan üzüntüsünü kendine saklayabilir. Ama Bulder—

Bothaim'de olduğumuz zamanı hatırlıyorum. Kaan'ın birkaç sert sözle militan sürüsünü nasıl ezdiğini.

Builder beni daha güçlü bir şeye dönüştürebilirdi...

Sorun şu ki, dilini öğrenmek aşamalar gerektiriyor. Bazıları asla öğrenemiyor. Ama Kaan, Elluin'e az çok yetkinlik kazandırmak için büyük çaba sarf etmişti. Bunu kendisi de söylemişti.

Yani, teorik olarak, aynı bilgiye ben de sahibim.

Bir yerlerde.

Eğer o derslerin hatırasını bulmak için cesaretimi toplayabilirsem, öğrenme sürecimi hızlandırabilirim. Ya da belki de Bulder'ın tüm dilinin içinde uygun bir şekilde paketlenmiş olduğu bir taş vardır. Gözyaşı gibi ama daha az iç karartıcı.

Resolve özelliklerimi sertleştiriyor.

Göğsümdeki endişeyi atıp tırabzana tutunmayı bıraktım ve ejderhamın doymuş çığlığı eşliğinde köprüden ağır adımlarla yürümeye başladım.

Daha önce de bir Yaratıcı tarafından, isteğim dışında, eritilip yeniden şekillendirildim.

En azından bu seçim benim.

"Bunu yapabilirsin," diye hırslı bir şekilde söylüyorum, küçük yatak odasında duvardan duvara volta atarken. Boynumu kütletiyorum, yapacağım şeye hazırlanıyorum.

Diğerinin inine girmeye cesaret et. Aptal gibi.

Pelerinimi çıkarıp paletin üzerine fırlattım. Ellerimi yumruk yaptım, sonra gevşettim. Birdenbire, beni avluyu geçip ön kapıdan içeri iten o özgüvenin zerresi bile kalmamıştı. Botlarımı çıkarıp merdivenlerden yukarı fırlamama, hatta Pyrok horlayarak uyanıp dünyanın sonunun gelip gelmediğini sorduğunda ona doğru gözümü bile kırpmamama neden olan o özgüven...

Bhoggith'e ulaşmak, düşmanı etkisiz hale getirmek, ardından onun parçalarını mor acı sarayındaki yılan cadıya teslim etmek ve görünüşe göre The Flourish'i kurtarmak için sadece yedi yükselişim kaldı. Ve sanırım kendimi de.

Yedi.

Yükseliyor.

Bu durumda kaybedecek zaman yok, ama Kaan'la konuşmadan gidemem. Yani Bulder'ın dilini araştırmak için onun dönüşüne kadar vaktim var. Ancak şimdi bu kilitli kapının ardında, içimdeki çöplüğe dalmaya hazırlanırken, bu fikir ağzımda küle dönüştü.

İçime dönerken… Öteki benliğimle yüzleşme riskini göze alıyorum.

Buna hazır değilim. Belki de asla hazır olmayacağım, ama kalbime saplanmış olan herkesi koruyabilecek güce sahip olmadığımdan eminim.

Ve bu her şeyden daha önemli.

İçimden bir ah çektim, kapı kolunu oynatıp iyice kilitlediğimden emin olmak için durakladım.

Dirseğimden parmak uçlarıma kadar uzanan keskin bir acı saplanıyor, tendonlarım o kadar geriliyor ki elim düğüm düğüm oluyor. Dizlerimin üzerine çöküyorum, dişlerimi sıkarak öfkeyle parmaklarımı geri çekmeye çalışıyorum, tendonlarımın herhangi bir hasar görmesini ve işimi bir nebze olsun kolaylıkla yapmamı engellemesini umuyorum. Şüphesiz Sereme'nin tek amacı bu.

Beni tamamen etkisiz hale getirmeden, bunu olabildiğince zorlaştırın. Beni hizaya getirin.

Her zamanki zehir.

Ağrı yer değiştiriyor. Kolumdan yukarı, kürek kemiklerimden aşağı, diğer elime doğru yayılıyor ve kahkaha atma dürtümle boğuşurken (eğer nefesim olsa) elimi de aynı şekilde kıvrandırıyor.

Ağrı biraz hafifleyip ciğerlerimi havayla doldurabildiğimde, görüş alanımın köşelerinde karanlık çökmüş oluyor.

Vücudum gevşiyor.

Kapıya yaslanıp, yutkunarak aldığım nefeslerle titreyerek ilerliyorum. Líri'nin tepesine tırmanmak dışında her adımı atlayıp, tek bir hedefle doğrudan Gore'a uçmayı düşünüyorum: Sereme'yi kan bağımızı koparmaya zorlamanın bir yolunu bulmak, gerekirse birkaç parmağını koparmak bile olsa. Bu, onu incittiği kadar beni de incitecek bir şey, ama umurumda değil. Özgürlüğüm karşılığında birkaç kırık parmak kemiği ne ki?

Damarlarımı buz kesiyor; bu, içimdeki paramparça olmuş gölün altına geri çekilip tıkılmadan önce aldığım tek uyarı.

Her açıdan üzerime cam kırıkları yağıyor, sanki titreyen bir yumruğun çalkaladığı bir bardak suyun içinde sıkışıp kalmışım gibi; yüzeye çıkmamı engelliyorlar. Su sakinleştiğinde ise, yumruk atmaya kalksam bile geçemeyeceğim kalın bir buz tabakasının altında mahsur kalıyorum.

Buradayım. Onunla birlikteyim.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Yumruk atarken eklemlerim paramparça oluyor, yumruk atıyorum...

Suyun içinde çatlama sesi yankılanıyor.

Kalın bariyeri incelemek için duruyorum, ancak çatlak burada değil.

Onun-

Bir hareket bakışlarımı kıyıya çeviriyor. Buzun üzerine bir şey çıkıyor, karanlık uçuruma doğru gümüşi bir ışık saçıyor.

Kalbim sıkışıyor, ellerim gevşiyor, o ışık huzmeleri yaklaşıyor... yaklaşıyor... tüm bunlar gürültülü adımların ve çınlayan çatırtıların eşliğinde. Tüylerimi diken diken eden, nabzımı yükselten, akılda kalıcı bir melodi.

Sanırım o artık benimle burada değil.

Yoğun bir şekilde buzla kaplı bir bölgenin tam altına gelene kadar yer değiştiriyorum ve suyun içinden geçen ışık huzmelerini, bana doğru yaklaştıklarını izliyorum. Tam tepemde olan muazzam varlık yavaşlayıp hareketsizleşirken, ışık huzmeleri etrafımı sarıyor.

Sessiz.

Ne bir nefes sesi ne de bir kalp atışının sesi duyuluyor; içimde, Öteki'nin bir şey beklediğine dair ürpertici bir his uyanıyor. Ne beklediğinden emin değilim ve öğrenmeye de niyetim yok.

O kadar hızlı takla atıyorum ki başım dönüyor, uzaktaki mağaraya doğru kafa üstü dalıyorum. Aramıza mesafe koymaya niyetliyim, evet, ama esas olarak rahatlamış hissediyorum.

O yukarıda. Aşağıda, ben ararken gizlice dolaşmıyor.

Bu mükemmel.

Ne kadar süreceğini kim bilir, ama ihtiyacım olanı elde etmek ve -ideal olarak- bir daha asla derin dalış yapmamak için bu fırsatı kaçırmak aptallık olurdu.

Yaratıcılar, umarım yukarıda kimseyi yemez...

Acele etmeliyim.

Sütun kümesine ulaştığımda, aralarına girmeye hazırlanırken bir şeylerin ters gittiğini fark ediyorum.

En son öteki beni buraya tıkıştırdığında, kümenin merkezindeki sütun dışında hiçbir yerde yuva yapıldığına dair bir işaret yoktu. Şimdi ise, çok sayıda sütun içbükey bir çukura dönüşmüş, her biri o parlak, gümüş yumurta şeklindeki taşlardan oluşan bir yığını kucaklıyor. Sanki öteki yorulmadan çalışmış, yığını birkaç yuvaya bölmüş gibi.

Kaşlarımı çatarak, ortadaki sütunu daha iyi görebilmek için bir sütunun kenarına doğru kaydım; ortadaki sütun artık sadece iki hazineyi kucaklıyordu: kömür parçasına benzeyen kadifemsi siyah kaya ve siyah ve gümüş mermer desenli yumurta biçimli taş.

Başımı çeviriyorum, ruhumda derin bir ürperti hissediyorum ve o taşın hangi sırrı sakladığını asla bilmek istemediğime eminim. Saf gümüşten yapılmış bir yığına doğru ilerliyorum; bunlar, şüphesiz, geçen sefer yanlışlıkla birine dokunduğumda beni saran geri dönüş sahnesine dayanarak, Öteki'min anılarının bir koleksiyonu.

Onları neden yer değiştirdi?

Küçük tümseğe doğru yavaşça yaklaşıyorum, aradaki boşluklarda siyah bir şey görünce kalbim duruyor; bir tarafı keskin, diğer tarafı pürüzsüz. Sanki zamanın gelgitleri tarafından yumuşatılmış gibi.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye mırıldanıyorum, ne olduğunu içgüdüsel olarak bilerek. Yumurta şeklindeki gümüş taşlarla kapladığı, paramparça olmuş bir hafıza taşı parçası bu; öyle kasıtlı yerleştirilmiş ki, dokunmadan etrafını saran şeyleri yerinden oynatmam imkansız.

Göğsümdeki o batma hissi bana bunun sıradan bir taş olmadığını, ihtiyacım olan taş olduğunu söylüyor.

İnleyerek, gümüş hazinelerle dolu bir sonraki sütun yuvasına doğru yüzüyorum ve altında gizlenmiş başka bir siyah parça görüyorum. Bunu da, biraz kazı çalışması ve bir miktar duygusal travma olmadan almak imkansız.

Dişlerimi sıkarak yuvaları inceliyorum. Bunun ne olduğunu tam olarak anlıyorum.

Bir ticaret istasyonu.

İstediğim anıyı aldı, paramparça etti ve o parçaları kendi anı yumurtalarının altına sakladı. Yani Bulder'ın dilini öğrenme sürecimi hızlandırmak istiyorsam, bunun bir bedeli var.

Ben, onun geçmişinden parçalar özümsüyorum. Muhtemelen Elluin'i de içeren anılar...

Eğer benimle bir tür ilişki kurmaya çalışıyorsa, bağ kurduğu o cesur küçük kızın sulandırılmış bir versiyonuyla karşılaşınca çok büyük hayal kırıklığına uğrayacak.

Başımı yana eğip bakışlarımı uzaktaki yüzeye diktim, ellerimi yumruk yaptım ve ciğerlerimi buz gibi suyla doldurdum ama bu acımdan kurtulmamı sağlamadı. "Kesinlikle onaylamıyorum!" diye bağırdım, sonra da çenemi göğsüme bastırdım, onun cevap verip vermeyeceğini görmek istemiyordum.

Her seferinde bir sarmal.

Dönüp, kendimi en yakın önceden hazırlanmış işkence malzemesi yığınına sürükledim ve dizlerimin üzerine çöktüm, sanki kendini ilmeğe götüren biriymiş gibi bir hevesle. Hangi yumurta taşının daha az acıtacağını düşünmeye bile kalkışmadım. Muhtemelen tek güvenli seçenek onlara hiç dokunmamak. Ama buraya Bulder'ın dilinden parçalar almak için geldim ve kahretsin, eli boş dönmeyi göze alamam.

Ortada çok fazla risk var.

Uzattığım parmaklarımı kıpırdatıyorum, sonra elimi bir taşın etrafına kapatıp çekiyorum... ve taş anında bedenime düşüyor—

O.

Diğeri pençeleriyle siyah taşa saplanıp, parçaları yana doğru iterek döndürüyor ve aynı hareketi tekrarlıyor. Etrafında tırtıklı, koruyucu bir halka oluştuğunda, içine kıvrılıp hafifçe homurdanıyor.

Yavrularının yanına yaklaşması için bir işaret.

Allume, yuvasının duvarına düğümlenmiş bir şekilde durduğu yerden kıpırdamadan, kurdeleleri olmayan gökyüzüne bakıyor. Bakışları, kadife siyahı zeminde ışıl ışıl parlayan, berrak havada dans eder gibi çırpınan iki genç Ay Tüyünün hareketlerini takip ediyor. Benzer büyüklükteki bu

gençler, enerji dolu göğüsleriyle, kurdeleleri çoktan düşmüş olana kadar bu enerjiyi tüketmiyorlar.

Uzun bir süre boyunca, Diğeri, kalbi ağırlaşmış bir şekilde izler. Allume'nin kanatlarının gerektiği gibi çalışması için her şeyi yapacağından emindir. Küçük kanadın onu gökyüzüne kaldıracak kadar güçlü olmasını, böylece ay ışığı altında oynayabilmesini, esen rüzgarın itişini ve sıkıca kıvrılmış bir şekilde aşağıya doğru süzülmenin heyecanını hissedebilmesini ister.

Eğer yapabilseydi, Allume'nin kendi yolculuğunda olduğunu bilmesine rağmen, kendi dişlerini koparıp ona hediye ederdi. Ona hayat veren gümüş ışığın sadece geçici olacağını, kader yollarını tekrar ayırana kadar tüm varlığıyla besleyeceği bir yıldız kayması olacağını biliyordu.

Diğeri tiz bir ses çıkarır.

Allume sonunda kıvrılmış halinden kurtulur. Kuyruğunu sürükleyerek yaklaşır ve kenarına tırmanır, dengesini sağlamak için kanatlarını gerer. Her zamanki gibi, ağır tarafının üzerine devrilir.

Diğeri kuyruğunu yavrusunun etrafına sarar ve onu sıkıca kucaklayarak, kanatlarının güçlü koruması altına alır ve Allume'nin gökyüzünü görmesini engeller.

Bu bir ceza değil.

Eğer bunu yapmazsa, Allume daha önce olduğu gibi üzgün bir şekilde uykuya dalacak. Yanında asla yuva kuramayacağına inandığı aylara bakacak, diğerlerinin oyun oynamasını izleyecek, ne kadar sevildiğini hissetmek yerine.

Göğüslerinin çıkardığı onaylamaz sese rağmen, Allume yumuşar, sokulur, büyük gözleri uzun, uykulu kırpmalarla gölgelenir. Boğazının arkasında minik mavi alev tomurcuğunun görülebileceği kadar geniş bir esner, sonra başını Diğerinin ışık saçan derisine yaslayarak rahatlık arar.

Dışarıdan gelen tüm sesler kaybolurken, Diğeri ışığını kısar ve kanadını çırparak Allume'yi içine alır, başını çevirerek yuvanın girişini inceler. Ve bekler... her zamankinden daha uzun süre.

Yuvanın içine doğru gelen ayak seslerinin yumuşak tıkırtısı duyulduğunda, Diğeri bir şeylerin ters gittiği endişesiyle kıvranıyordu.

Elluin, ellerini yumruk yaparak yanlarına indirmiş, ay ışığıyla aydınlanmış yüzünü çerçeveleyen ve onu on iki evresinden biraz daha büyük gösteren yeni saç kesimiyle girişten içeri giriyor. Hala gençliğin yumuşaklığını taşıyor, ama aynı zamanda gergin bir yapısı var—

Kızgınlık?

Acıtmak?

Diğeri hareketsiz kalıyor.

Eğer bir şey onun Yavrusuna zarar vermişse, geriye kalan kalp atışları çok azdır. Diğeri bu düşmanı avlayacak, derisini kemiklerinden ayıracak, sonra da yumuşak etini yavrularına yedirecektir. Geriye kalanlarla ziyafet çekecek, sonra da kanıyla uzun yıllar övünecektir.

O.

İrade.

Öfkelenmek.

Elluin, kürk astarlı giysisini toplarken ve yuvanın kenarından, Öteki'nin kıvrımlı kanadının yanından tırmanırken başını kaldırmaz ve koruyucu kucaklamasına iyice girer. Allume'nin etrafına sıkışır ve dalları arasına sokularak hareketsiz kalır.

Bir an bekledikten sonra, Diğeri yaklaşıp Elluin'in kokusunu içine çekti ve ensesindeki yumuşak tenine bir nefes üfledi.

"Yorgunum," diyor, sesi gökyüzünün parçalarından daha boş.

Diğeri başını yana eğerek, Küçük Kızının saçları kesilirken incinip incinmediğini merak etti. Kendinden bu kadar çok şey kesmek kesinlikle... acı verici olmalı, değil mi?

Aralarındaki bağı Elluin'in göğsünde hissettiği şeylere burnunu sokmak için kullanmaktan hoşlanmıyor, ancak bu alışılmadık davranış karşısında bunu haklı buluyor.

Kendini açıyor, buz gibi bir akıntıyla dolup taşıyor—

Üzüntü.

Diğeri homurdanarak Elluin'i öyle sertçe dürter ki, Allume bile kıpırdanır ve daha sıkı bir düğüm oluşturur; bu da Küçük Olan'ın geriye doğru eğilmekten başka çaresi kalmamasına neden olur.

Diğeri, Elluin gözlerini açıp yukarı bakana kadar yüzüne hırıltılar çıkarır. Bakışları buluştuğu anda Elluin'in yüzü paramparça olur.

“Kardeşim. O—” Göz kapaklarını sıkıca kapattı, nefesini tutarken iki damla gözyaşı döktü, sanki üzüntüyü boğmaya çalışıyordu.

Yine, Karşıdaki kişi onu dürtüyor.

Elluin gözlerini tekrar açtığında, içinde acıdan alevlenen mavi bir öfke vardı. Titreyen dudaklarının arasından, "Onu orada ölüme terk etmemi dilediğini söyledi," diye hırladı. "Artık hiç konuşmuyor—Netheryn'den döndüğümüzden beri bir kere bile—ve seçtiği kelimeler bunlar mı?"

Allume'nin keskin bir inilti sesi çıkarmasıyla, Diğeri yavrusunun uyandığını fark eder. Muhtemelen aynı acıyı hissediyordur, çünkü onu hiç bağlanmış halde görmemiştir; o kadar kırılmıştır ki, Elluin'in kanının bulunduğu büyük, siyah, dikenli evdeki yuvasından hareket edemez.

Böyle zamanlarda, Öteki, kıymetli küçük yavrusuyla aynı dili konuşabilmeyi diler. Eğer konuşabilseydi, ona bildiği şeyi söylerdi: Yaşlı kan kardeşi, ne kadar kırık dökük olursa olsun, her zaman böyle hissetmeyecek.

O, yeniden mutluluğu tadacak.

Diğeri, kuyruğunu hem Elluin'in hem de Allume'nin etrafına sıkıca sarar. Kucaklaştıkları yerde, küçük bir ayın iki yarısı gibi birbirlerine sokulurlar ve Diğeri nefes alışverişlerinden mırıltılar çıkarır; bu sakinleştirici ses sonunda istenen etkiyi yaratır ve her iki yavruyu da sessiz bir uykuya çeker.

Ama Öteki uyumuyor. Tüm dünyası kanatlarının engin kalkanının altında toplanmışken, üzüntülerinin ağırlığı göğsünde ezilmişken uyumuyor. Bunun yerine, yuva kurmuş kardeşlerinin aydınlattığı karanlık gökyüzüne bakıyor; her şeyin üzerinde ebedi uyku yerlerini bulmuş olanlara.

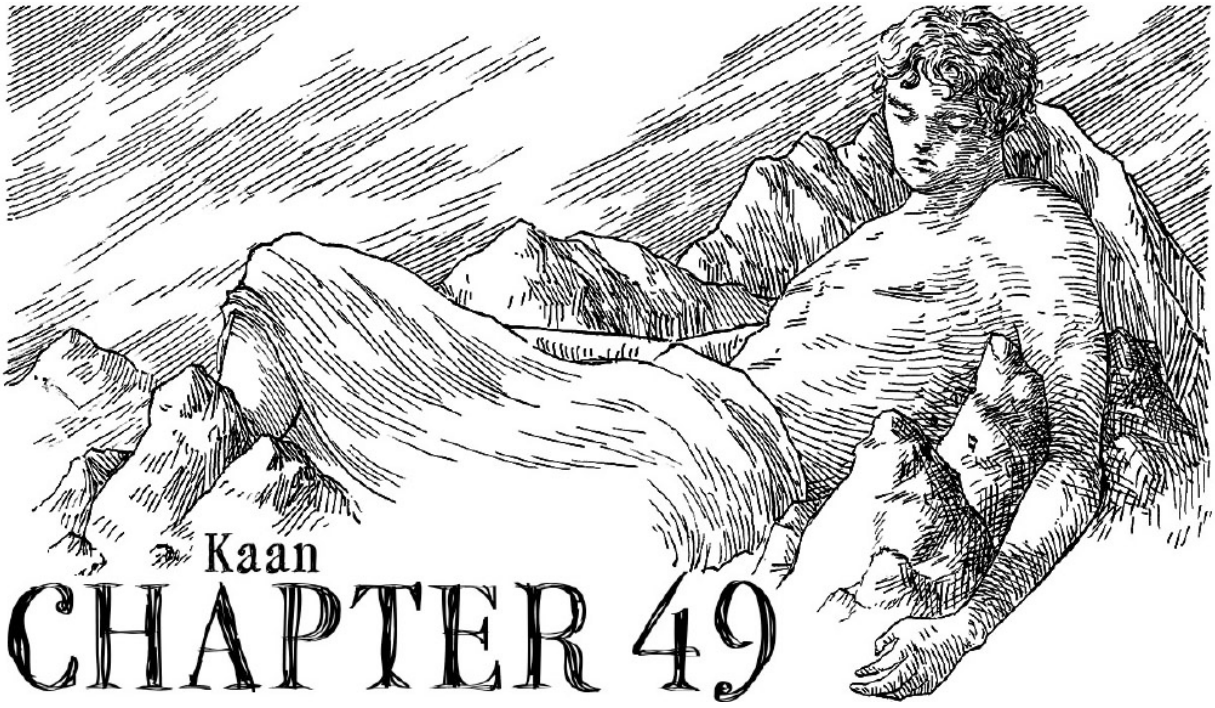
İlk kez değil, yıllar önce yüzüne çarpan o gümüş kurdeleyi düşünüyor. Tek bir yöne doğru akan, asla yavaşlamayan bir kaderin gelgitleriyle bağlantılı olmanın hem bir nimeti hem de bir laneti. Özellikle de zamanın durmasını dilediği şu anlarda.

Sevdiklerinin üzüntüsünün ağırlığı altında bile olsa, onları teselli edebilmek paha biçilmez bir hediyedir. Çünkü bu fırsatlar çok azdır ve her zaman şu anki gibi bir araya gelmeyeceklerdir. Ve her zaman birbirlerine sahip olmayacaklardır.

Ama bu anı yaşayabiliyorlar.

Şimdi bu.

Ve böylece Öteki sıkıca bağlanır, bu koruyucu acının aşkın kefareti olduğunu bilerek, çok hızlı geçen her kalp atışının tadını çıkarır.

Kaan

CHAPTER 49

"En son ne zaman uyudun?" diye soruyor Pyrok mutfaktan, çatal bıçakları şıkırdatarak.

Sırtlığıma yaslanıp kaşınan gözlerimi ovuşturuyorum. "Biliyorsun, çoğu insandan daha azına ihtiyacım var."

"Yine de, bunu görmek için altın bile verirdim..."

"Yukarıdaki kapıyı kırıp, istenmediğim bir odada uyumaya niyetim yok, yoksa Raeve beni dışarıda bırakmazdı."

Önümdeki masaya bir şey gürültüyle düştü.

Gözlerimi açtığımda önümde bir kase yahni ve kalın, düz bir dahpa ekmeği görüyorum. Sığır eti ve güney baharatlarının yoğun kokusunu içime çekiyorum.

Ha.

“Teşekkür ederim…” Açlıktan karnım kasılırken öne doğru eğildim, kaşığı kavradım ve sosu aldım. “Bunu sen mi yaptın?”

“Can sıkıntısının bir bedeli var,” diye mırıldanır Pyrok, sonra kolunu yastık gibi kullanarak koltuğa yığılır. Kaynağının kapağını açıp bir alev topunu serbest bırakır ve havaya fırlatır. “Muhtemelen tadı berbattır, o yüzden umutlanma.”

Ağzıma bir kaşık dolusu et atıyorum, o kadar yoğun bir lezzetle karşılaşıyorum ki dilimin tamamı karıncalanıyor, et parçaları en yumuşak çiğnemeyle dağılırken içimden bir inilti çıkmasın diye kendimi zor tutuyorum.

“Bundan daha yanlış bir şey olamaz. Bu çok lezzetli.”

"Muhtemelen tesadüf."

Ağzıma götüreceğim bir kaşık dolusu daha varken, o alev topunu ezip, yerden bir şişe alıp derin bir yudum çekti. "Seni rahatsız eden şey hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır," diyor, "p" harfini vurgulayarak.

“Bunun şununla bir ilgisi var mı—”

"Kesinlikle öyle."

Sağ.

Yemek yerken sessizlik hakim oluyor; o dolaptaki biranın yarısını bitirirken ben de kasedeki yemeğin yarısını bitiriyorum. "Şey," diye mırıldanıyorum, bir başka büyük et parçasını alırken, "içindekileri dışa vurmak için ne gerekiyorsa yap, bil ki ben her zaman yanındayım."

"Bize defolup gitme izni vermeye devam ederseniz, kimseniz kalmayacak," diye homurdandı Pyrok, parmağının ucunda döndürdüğü bir alev topu daha oluştururken.

Yerinde bir gözlem.

“Konu açılmışken.” Çenemi Roan'ın boş taburesine doğru çevirdim, Voyd Kitabı hâlâ mutfak tezgahında açıktı. “Nereye gittiğinden bahsetti mi?”

“Tek kelime yok.” Pyrok topu o kadar yükseğe fırlattı ki neredeyse tavana değdi. “Kapı eşiğine botlarını vurmaya başladığın anda ayağa kalktı. Raeve kitabı bıraktığından beri kitaptan bu kadar uzun süre uzaklaşmamıştı. Hatta tuvalete bile götürüyor.”

Kaşlarımı çatarak bir parça dahpa çiğniyorum.

Pyrok başını yana eğdi, kaşları o kadar kalkıktı ki, dağılmış saçlarının alevli gücünün altında neredeyse kayboluyordu. "Pelerinini kullanmak istemesi sana garip gelmedi mi? Zaten buraya geldiğinden beri çıkarmaya zahmet etmediği bir pelerini vardı. Soğuğa karşı rünlenmiş olduğundan eminim, yani ekstra korumaya ihtiyacı yoktu."

Bir sonraki lokmamı ağzıma götürürken durakladım, gerçekle yüzleştim. "Şu küçük..."

Kapı, buz gibi bir rüzgarın esintisiyle gıcırtıyla açılıyor.

Roan, kalın siyah pelerinimi koluna dolayarak sinsice içeri giriyor, numarayı sürdürmeye bile zahmet etmiyor. Pelerini bir askıya asarken ya da çizmelerini çıkarırken gözlerime de bakmıyor.

Dağınık buklelerinden karı silkeleyip odanın içinde ilerlerken, dudaklarını kendine has suçlu gülümsemesiyle büzdü. Bu, genellikle beni ya kızdıracak, ya hayal kırıklığına uğratacak, ya da -büyük olasılıkla- üçünü birden hissettirecek bir itirafın eşlik ettiği türden bir sırıtış.

Kaşığımı neredeyse boş olan kaseye koydum ve kollarımı kavuşturarak beklemeye başladım.

Roan, Voyd Kitabı'nı alıp sağlam masanın üzerine koyduktan sonra karşısındaki koltuğa oturdu ve gözlüklerini burnunun üzerine daha da itti. Sonunda göz göze geldiğimizde kaşlarımı kaldırdım; en azından utanmış bir ifadeyle uzanıp Borg'un kavanozunu sıkıştırdığı parmaklarının arasında sallandırıyordu.

Pyrok homurdanarak doğruldu ve başını salladı. "Henüz senin saçmalıklarınla uğraşacak kadar sarhoş değilim," diye mırıldandı, sonra şişesini kaldırıp bir dikişte içti.

Ben de aynısını yapmayı düşünüyorum—Roan'ın sıska yüzünü, yeşil gözlerinin etrafındaki koyu halkaları inceliyorum; Borg'un onu paramparça ettiğini gösteriyorlar. Öğrendiğim bir şey varsa o da, hayatınız buna bağlı olmadıkça yeni beslenmiş bir yetime yemek vermemeniz gerektiğidir. Aç olmadıkları zamanlarda, pazarlıkta çok ısrarcı olurlar.

Uzandım ve Borg'un kavanozunu kaptım. "Senden daha zeki olduğunu sanıyordum."

“Kitap bilgisi iyi, sağduyu konusunda ise aptalım.” Roan omuz silkerek, “Bunu biliyorsun zaten,” dedi.

En azından kendinin farkında.

“İstediğini verdi mi?” Borg’u cebime koyup çenemi kitaba doğru salladım. “Sanırım bunun şifresini çözmenin sırrı bu?”

Roan hafifçe güldü ve kitabı hem kardeşine hem de bana doğru itti. "O kadar hırslı değildim. Bir bakın, nedenini anlayacaksınız."

Pyrok, daha önce hiç görmediğim kadar hızlı bir şekilde ayağa kalktı. Ağzına şişesini götürerek, ağır ağır mutfağa doğru ilerlerken, "Pas," dedi, soğukkanlı bir teslimiyetle.

İçimden bir ah çektim ve daha net görebilmek için boş bir kupayla kitabı kendime doğru ittim.

Baş döndürücü bir hızla parşömenin içine dalıyorum, sonsuz bir gümüş iplikler silsilesinin arasına kayboluyorum; iplikler kıpır kıpır hareket ediyor, kayıyor. Sanki bir yılan yuvası gibi kıvrılarak, biçimsiz şekiller ve diziler oluşturuyorlar.

Parçalar dirseklere kıvrılıyor, kesebilecek kadar keskin kancalara dönüşüyor, sonra göz kırpma süresinden daha hızlı bir şekilde dramatik kıvrımlara yumuşuyor. Her şey yeniden karışıp başka bir yöne doğru dolanmadan önce tanıdığım bir rünü neredeyse görüyorum.

Gözlerimi kısarak odaklanmaya çalışıyorum, gözlerimin etrafındaki kaslar o kadar çok geriliyor ki sanki sıkılıyorlarmış gibi hissediyorum.

Midem tekrar kramp girince, bu sefer yemeğimi kusma isteğiyle, kitabı masanın diğer tarafına ittim; Roan'ın son birkaç gündür neden daha da zayıfladığının iğrenç bir şekilde farkındaydım.

Eğer bir daha yiyeceklere aynı gözle bakabilirsem, bu bir mucize olur.

"İşten kovuldun," diye mırıldandım, gözlerimdeki ağrıyı dindirmeye çalışarak.

Pyrok kıkırdadı ve muhtemelen bana servis ettiği kaşıkla tencereden yemeği doğrudan ağzına attı. "Bunun bir tuzak olduğunu biliyordum," dedi ağzı doluyken.

Bu, durumu hafife almak olur.

“Bir şeyler ters gidiyor.” Kusma isteğimi bastırmak için göğsümü gerdim. “Bu sayfaların transkripsiyonlarını gördüm. Hiç de böyle görünmüyorlar.”

“Aynen öyle,” diyor Roan, onu döngüler boyunca gördüğümden daha canlı bir şekilde—koltuğunda bir yay gibi zıplayarak. “Büyük Şansölye yalan söylemiyordu, hasarlı sayfalar var, ama tüm dünyaya söylemeyi unuttuğu şey, her sayfadaki içeriğin yalnızca özetlenmiş bir versiyonunu paylaşmış olmaları. Eminim fark etmişsinizdir, ama bu sayfadaki gravürler sonsuz gibi görünüyor. Her sayfada aynı. Şimdiden, daha önce hiç görmediğim on altı binden fazla runik yazı yazdım ve kapağı zar zor kaldırdım.”

“Yani demek istediğiniz şu ki—”

“Üçlü Konsey bu konuda henüz işin sadece yüzeyine dokundu. Evet.”

Kanım donuyor.

“Yanılıyor olabilirim,” diye devam ediyor, “ama bence bu kitap sonsuz bir güce sahip, daha önce hiç görmediğim bir şeyin liflerinden oyulmuş. Hiçbir yerde. Sanki başka bir dünyadan. Ben—” Sonraki cümleyi

çiğniyormuş gibi yüzünü buruşturuyor. “Gülmeyin ama artık Üçlü Konsey'e tüm varlığımla inanıyorum. Aether Tanrısı bu kitabı yazdı.”

İçimde en ufak bir mizah kırıntısı bile yok. Aksine, bu ifade tüylerimi diken diken ediyor.

Skripi parçalarından birini kullanarak kitabı kapatıyorum, kemeri kitabın yüzüne geçiriyorum ve bakışlarımı, cebi andıran koyu, derimsi malzemenin üzerinde uzak gökyüzüne doğru gezdiriyorum.

Başka bir yere.

“Katılmıyorum,” diye mırıldandım, kemere bağlı, loş ışıkta parıldayan gümüş kılıca kaşlarımı çatarak. “Üçlü Konsey’in kitabı inceleyip, rünleri sonraya sakladığını mı düşünüyorsun?” Sonraki sözlerim sertleşti. “Belki de yaklaşan bir savaş için?”

“Bilmek zor. Çözmek… neredeyse imkansız. Runeleri çözmek tamamen kişinin uzun süreler boyunca kusmadan, göz kırpmadan veya bayılmadan konsantre olabilme yeteneğine bağlı. O zaman bile, savaş daha yeni başlıyor. Ünsüz ve ünlü harfleri avlamak gibi. Bir kelime oluşturmak için, hele ki kazınabilir bir cümle oluşturmak için, bunların bir araya getirilmesi gerekiyor.”

"Şey, yeteneklerimi tükettim," diye mırıldandım, yemeğimin geri kalanını görüş alanımın dışına iterek. "Kaleyi korumak için kullanılan deseni bulmakta başarılı olamadığınızı tahmin ediyorum, değil mi?"

Gözlerini gözlüklerinin üzerinden bana doğru kısarak, "Bu kadar kısıtlı zamanla... hayır," diye yanıtladı.

Hayal kırıklığı göğsüme bir kaya gibi çöktü.

"Ancak-"

İçimden bir ah çektim. "İşte başlıyoruz."

"Kale'nin zindanındayken, Tyroth'un Üçlü Konsey'e lütuf karşılığında takas ettiği genç koruyucu hakkında çok ilginç şeyler söyleyen bir kimsesizle karşılaştım. Görünüşe göre, çocuk kitapla eşi benzeri görülmemiş bir süre geçirmiş ve onu güvenle inceleyebilmiş. Kemerlere rünler yerleştiren kişinin o olduğundan eminim."

“Bothaim’e geri dönmeyeceğiz, Roan. Hiç umudumuz yok.”

“Şu anda Bothaim’de değil.” O muzip sırıtış, yavaşça yükselen bir kutup ışığı gibi geri döndü. “Borg’a göre, Bhoggith’te.”

Ha.

“Sebebini biliyor musun?”

"Borg, çocuğun artık transkripsiyon yapmayı reddettiğini söyledi. Bir tür koz buldu ve hizmetlerine karşılık Moltenmaw yumurtası elde etme şansı verilmesini talep etti."

Dudaklarımda hafif bir tebessüm belirdi. "Ne tür bir kozdan bahsediyorsunuz?"

Roan omuz silkti.

"Kaç yaşında?"

"Dokuz aşamaya neredeyse ulaşıldı."

Zeki çocuk.

“Bhoggith çok büyük.” Duvara monte edilmiş bir masaya doğru ilerledim, çekmeceyi açıp rulo halindeki haritaların arasında aradığımı bulana kadar karıştırdım. “Nerede kamp kurduğunu biliyor musun?”

“Elimdeki bilgiler bu kadar. Görünüşe göre Üçlü Konsey üyelerinden biri, onun tarlakuşu almasını engellemenin bir yolunu bulmuş, yani ona bir tarlakuşu bile gönderemiyoruz ve izini sürmeye çalışamıyoruz. Ama onu bulmak için bir planım var. Bunun için şunlara ihtiyacım var—”

“Bir şeyleri havaya uçurmak istiyorsan, cevabım hayır.” Konuşmak için ağzını açtı ama sözünü kestim. “Özellikle de benim kanıma ihtiyacın varsa.”

“Patlama yok. Ve bana sadece kanım, biraz bakır levha, lehim, bir parşömen kuşu, eahl pulları, bir dookah bitkisinin tohum kabuğu, bir carani böceğinin alt kanadı ve bir—'dan iki dışkı gerekiyor.”

“Raeve uyanır uyanmaz yola çıkacağız.”

Roan, elinde kitapla, bir sonraki vuruşta kalkıp, haritayı Skripi tahtasına serip köşelerini boş kupalar ve şişelerle ağırlıklandırma fırsatı bulamadan kapıdan çıktı. Mürekkeple çizilmiş resimleri inceliyorum, bakışlarım Bhoggith'in hemen kuzeyindeki, yuvalama alanları ile içinde saklandığımız dağ sıraları arasında kalan geniş, kadim ormanlık alana odaklanmış durumda.

Harthor Ormanı.

Moltenmaw yumurtası almak için o devasa ağaçların arasına adım atan birçok kişinin son dinlenme yeri burası, ama aynı zamanda her iki taraftaki duvara çok yaklaşmadan yumurtlama alanına ulaşmanın tek mümkün yolu da burası.

“Madem o yöne doğru gidiyoruz…” Bataklığın içinden geçen engebeli adalar takımyıldızını tararken kılıfımdan bir bıçak çıkarıyorum. “Görünüşe göre tam burada bir ay parçası var…” diye mırıldanıyorum, bıçağımı

haritaya saplayıp Skripi tahtasına o kadar derine gömüyorum ki silah kendi başına ayakta durabiliyor.

Pyrok'un üzerime doğru eğildiğini, "Bu talihsiz bir durum. Merkeze bu kadar yakın bir yuvaya daha önce kimsenin başarılı bir baskın düzenlediğinden emin değilim." diyene kadar fark etmedim.

Ellerimi birleştirip çenemi desteklemek için bir çıkıntı gibi kullanıyorum. "Böyle olacağından endişelenmiştim."

Parçaya ulaşmak için taştan bir yol inşa etmem gerekecek. Etraftaki her kuluçkaya yatmış canavarın fark edebileceği yankılar yaratacak bir yol. Tabii, kıyıya ayak bastığım anda yuvalama barajları benim ve Rygun'un baskın kokusunu alıp, eşlerini beni avlamaları için çığlık atmaya başlamazlarsa.

Pek çok şeye dayanabilirim, ama bölgesel Moltenmaw'ların gürültüsü benim sonum olurdu.

“Durun bir dakika… kısır yumurtanın bulunduğu baraj değil mi o?”

Başımı salladım. "Eşi, tam onun üzerine yerleşti. Eğer önümüzdeki düşüş sırasında düşerse, parçanın tamamen yok olma ihtimali yüksek."

Raeve'in yaklaşmasıyla, ayak seslerinin yankısını duymadan önce bile tüylerim diken diken oluyor.

Sonraki nefesim tamamen ona ait.

Ona hediye ettiğim inci işlemeli pelerinle merdivenlerden aşağı inerken, vizörü açık bir şekilde yüzünün yarısını örten kadını görünce kaşlarımı çatarak arkamı döndüm.

O salaş kumaşı taşıma şekli... Sanki arkasında sürüklenen ay tüyü kanatları gibi, mutfağa doğru sessizce, tek kelime etmeden ilerliyor; hareketlerindeki yırtıcı bir pürüzsüzlük, beni daha dik oturmaya zorluyor.

Pyrok'un yaptığı yemeği inceliyor, onaylamaz bir şekilde homurdanıyor, sonra kapağı yerine sertçe kapatıyor ve elini soğutma kutusuna değdirene kadar başka şeyleri kokluyor. Taş örtüyü kenara kaydırıp içini karıştırmaya başlıyor.

“Görünüşe göre biri kafa kesme yarışmasından pişman olmuş,” diye mırıldanır Pyrok, sonra havaya kadeh kaldırır ve yüksek sesle bağırır, “Bir sonraki raunt için hazır mısın, Raeve? Yoksa yenilgiyi kabul etmeye razı mısın?”

İçimi titreten, alçak bir homurtu sesi çıkarıyor.

Pyrok kıkırdıyor, ancak bakışlarım tamamen Raeve'de; o da ziyafet için pişirmeyi planladığım çiğ dana bonfileleriyle dolu kil kabı çıkarıyor.

Ocağı yakmamı isteyeceğini bekliyordum. Bunun yerine, bize doğru yürüdü, Roan'ın boşalttığı koltuğa oturdu, sonra kapağı kaldırdı ve çıplak elleriyle didiklediği, pembe, kanlı birkaç uzun et parçasını ortaya çıkardı.

Pyrok'un yüzündeki gülümseme kaybolur.

Kaşları çatık bir şekilde doğruldu. "Bu gerçekten..." Raeve ağzına bir parça et götürüp dişleriyle parçalamaya başlayınca sözünü kesti. Çiğnedi, inledi. "Çiğ olarak yenecek gerçekten çok lezzetli bir et... ve ellerinle," diye bitirdi sözünü, bana tek bir şeyi çok açık bir şekilde anlatan yan bir bakış atarak:

Bu da neyin nesi?

Katılıyorum.

Raeve homurdanır, yutkunur, diğer eliyle daha küçük bir bonfile parçası daha alır ve parçalar arasında gidip gelir. Çenesinden kan damlarken, daha önce sadece bir kez gördüğüm ilkel bir vahşilikle ziyafet çeker.

Çayırda, Líri o bhar'ı öldürdükten hemen sonra.

Belki de çiğ ete karşı bir damak tadı geliştirmiştir?

Dirseklerimi dizlerime dayayıp öne eğildim, ellerimi kenetledim ve onun bütün bir şeridi bitirmesini izledim. Sonra kaşımı kaldırıp, "Aç mısın, Ay Işığı?" dedim.

“Değerli Olanın midesi bir canavar gibi guruldadı. Çok fazla zehir. Yeterince et yok.” Diğer bonfileyi hâlâ elinde tutarken, Pyrok'un boş şişelerinden birine ters eliyle vurdu ve şişe masanın üzerinde savruldu. “Açlık zayıflık doğurur. Ben de yardım ediyorum.”

Ses tonundaki keskinlik tüylerimi diken diken etti ve Pyrok'un yan bakışlarıyla karşılaştım.

Raeve, dağınık yemeğini kaba bırakıp, biriken kanı derin ve hırıltılı nefeslerle dudaklarına götürüyor.

Pyrok yüzünü buruşturdu. Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama ben elimi kaldırarak sözünü kestim.

"Gidip tuvalete kusacağım," diye mırıldandı, sonra kalktı, şişesini masaya bıraktı ve günlerdir gördüğümden daha hızlı bir şekilde tuvalete doğru koştu.

Raeve'in bu konuda yorum yapmasını bekliyorum.

Bunun yerine, kabı kucağına koydu ve etleri çiğnemeye devam etti, bir parmağıyla saplanmış bıçağımı işaret etti. "Bu minik alet neden masayı parçalamaya çalışıyor?"

"Bıçağı harita işaretleyici olarak kullanıyordum."

Soğuk bakışları peçenin ardından beni avlıyor, dudaklarından hala kan damlarken, "Bu harita sana ne yaptı, kıymetli varlığımın eşi?" diyor.

Arkadaşım—

“Şu tümsekte bir yuva var, içinde kısır bir yumurta duruyor,” diyorum, içgüdülerim beni olabildiğince nazik bir ses tonu kullanmaya itiyor. “Güvenilir bir kaynağa göre, içinde bir de ay parçası var.”

Raeve buz gibi hareketsiz kalıyor. Yemeğimin kalan kısmı buz tutuyor, bir sonraki nefesimde beyaz bir duman bulutu beliriyor.

“Bu ay parçası hangi düşmüş canavara ait?”

Gözlerini göremiyorum ama bakışlarının soğukluğunu hissediyorum. Sanki ruhuma derinlemesine saplanan, içimdeki önemli bir şeyi koparmakla tehdit eden bir bıçak gibi.

“Katliam…”

O kadar hızlı bir şekilde yukarı itti ki, kap masanın üzerinde şangırdayarak devrildi ve içindeki bonfileler haritaya sıçradı. "Şimdi gidiyoruz," diye öyle ilkel bir otoriteyle söyledi ki, sanki görünmez bir canavar ağzını hafifçe aralamış, dişleri boynumdaki hassas derinin üzerinde geziniyormuş gibi hissettim.

Sendeliyor. Dizleri bükülmeden önce aldığım tek uyarı bu.

Masayı hızla geçip yere düşmeden önce onu yakaladım ve nefes nefese kalırken onu sıkıca kucakladım. Sanki bir şeyden koşarak kaçmış ve ancak şimdi ciğerlerini dolduracak bir an bulmuştu.

“Raeve?”

Başındaki kapüşonu ve siperliği geriye itti, bir an gözlerini kısarak bana baktıktan sonra gözleri kocaman açıldı, yanaklarından tüm renk çekildi ve beni ateşli bir şekilde süzdü. Geriye yaslandı ve ellerimi tuttu, parmaklarımı sayar gibi yaptıktan sonra sanki bir rahatlama nefesi verdi.

Garip.

"Her şey yolunda mı?" Yanağına dokundum, başparmağımla alnını okşadım.

Elimden kurtulup ayağa kalktı, kollarım acı içinde çıplak kaldı. "Uyurgezerdim. Bazen böyle olur. Seni uyarmalıydım."

Kaşlarım çatılıyor.

Masanın yanında diz çökmüş halde, dilini damağına vururken onu izledim; bakışları bonfilelerle yaptığı karmaşaya kaymıştı. Ellerindeki kanı fark edince gözlerini devirdi, sonra Pyrok'un şişesini masadan kaptı ve tek bir nefes bile almadan beş uzun yudum çekti.

“Raeve?”

Kanlı şişeyi sertçe masaya geri bıraktı ve ağzını silmek için kolunun tersini kullandı. "Hı?"

Cevabını bana tek bir bakış bile atmadan verdi.

“Neler oluyor?”

“Hiçbir şey.” Bıçağımı işaret ediyor. “Bu kalem de neyin nesi?”

Kendimi yukarı doğru iterek, kollarımı kavuşturup onu baştan aşağı süzdüm; her kası hareket etmeye hazır gibiydi. Sanki bir köyün dışında durmuş, sislerin arasından yaklaşan bir ordunun ilk okunu bekliyordu.

Gözlerimin içine bakmasını umarak onu izlemeye devam ediyorum, ama o haritayı incelemeye, sanki daha önce hiç harita görmemiş gibi didik didik etmeye odaklanmış görünüyor.

Yavaşça içimi çekiyorum. "Ay parçasının yerini tam olarak tespit ediyor."

Daha önce olduğu gibi hareketsiz kalıyor. Sonunda bana baktığında, gözleri neredeyse ışıldıyor. "Bhoggith'te mi?"

Başımı sallıyorum.

"Onu geri almayı mı planlıyorsunuz?"

"Eğer denemezsem kendimi asla affetmeyeceğim."

“Düşüşten önce mi?”

Bir kez daha başını salladı. "Krallığıma karşı görevim beni zaten o yöne çekiyor, bu da fırsatı doğuruyor." Gergin bir sessizlik anı yaşandıktan sonra, yumuşak ve yavaş bir sesle, "Eğer onu elde edemezsem... sonsuza dek kaybolma ihtimali çok yüksek. Ve Slátra bir daha asla eski haline dönmeyecek." dedim.

CHAPTER 50

Raeve

Mağaranın dişli ağzından geçiyorum, üst kemere yapışmış, bir buz canavarının ısırmaya hazır kılıçları gibi parıldayan sarkıtların yanından ilerliyorum. Çizmelerimin altında donmuş dallar çıtırdıyor, dizginleri omzuma doğru daha da çekiyorum, gevşek, ışıldayan bir kıvrım içinde kıvrılmış, kanatlarını bedeninin etrafına sarmış Líri'ye doğru ilerliyorum.

Yüzünü gizleyen kanadın yarısını, tıpkı bir yelpazeyi kapatır gibi büzüyor. Parıldayan gözlerinin kenardan bana baktığını görebilmem için tam da yeterli.

Göğsünden boğuk bir inleme sesi geliyor.

“Ben de sevmiyorum,” diye mırıldandım, daha birkaç adım uzaklaşmışken ayağımda şiddetli bir ağrı saplandı. Sanki metal bir kama kemiği acı verici aralıklarla ikiye ayırıyormuş gibi, bacağımı delerken sendeledim.

Sonra diz kapağıma ulaşıyor ve batıyor.

Bacaklarım titriyor.

"Siktir git... Sereme," diye kekeledim yere yığılırken, gözlerim faltaşı gibi açılmış, nefesim kesilmişti; bacağımdaki tüm kaslar o kadar gerilmişti ki kemiği koparacaklarından emindim.

Ağrı şiddetlendikçe görüşüm kararıyor.

Líri inliyor ve gevşek bir kalkan gibi etrafımı sararken buz gibi aurasıyla adeta boğuluyorum. Bu, kalbimde hâlâ ağır bir yük olan, gölün altına geri

itemeyeceğim kadar büyük olan Öteki'nin dokunaklı anısını hatırlatarak beni sarsıyor.

Tıpkı Elluin'le paylaştığı an gibi, acımı Líri'den saklamaya çalışmıyorum. Şu an aramızdaki bağ kopmuşken, bunun bir anlamı yok. Güzel ve her şeyi bilen Ay Tüyü'nün parlayan ışığı altında acıyla savaşmak zorundayım.

Sereme'nin işkence seansı sona erdiğinde, bacağımı kesmeye hazır, titreyen bir düğüm halinde büzülmüş haldeydim.

Soğuk bir nefes enseme çarpıyor, ardından Líri'nin yoğun bir şekilde beni dürtmesiyle kısa, hırıltılı nefesler alıyorum.

Uzandım ve Sereme'nin kanlı paketi teslim edene kadar beni bu kadar hızlı bir şekilde işkence etmeye devam edip etmeyeceğini merak ederek, yanaklarından sarkan uzantıları körü körüne okşadım. Eğer öyleyse, önümüzdeki birkaç gün oldukça zor geçecek.

Eğer o kaltak beni bıçaklatırsa, çok sinirleneceğim.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum, sendeliyorum. Nefesimi toparlamaya çalışırken, başıma kan geri dönene kadar Líri kanadıyla beni destekliyor.

Burnu göğüs kemiğime dayanmış, kocaman, kırpılmayan gözleriyle bana bakıyor.

Göğsüm onun endişesinin soğuk bir esintisiyle doluyor; duygu o kadar zengin ve karmaşık ki, tam şeklini kavramam imkansız. Sanki yıldızlar arasındaki boşluktan oyulmuş gibi. Kaşlarımı çatarak, elimi yanağındaki benekli yaralardan birinin üzerinden geçiriyorum.

Beni kaybetmekten korkuyor. Muhtemelen daha önce kaybetmiş olması da işleri kolaylaştırmıyor; Rekk önceki binicisini katletmiş, sonra da ona verdiğinden çok aldığı bir bağa zorlamıştı.

O prangalarından kurtuldu, ama benimkilerin hâlâ kelepçeli olduğunu hissediyor.

"Bir yolunu bulurum," diye mırıldandım, gözlerinin arasındaki tepeyi okşayarak. Tam olarak nasıl olacağını bilmiyorum, ama krizleri teker teker halledeceğim.

Dizginleri elime alıp koklamasına izin veriyorum. Burnuyla dizginleri yokluyor, ben de tüm kayışları ve halkaları gösterirken kısık, homurdanır bir ses çıkarıyor.

“Eyer değil.” Tokalardan birini gevşetiyorum. “Artık dallarını çekmek zorunda kalmamak için, ama kendin kolayca koparabilirsin.”

Eğer bana bir şey olursa...

Eyersiz bir ejderhaya binmek zordur, hele ki onu kontrol altında tutmak hiç mümkün değil. Líri'nin Rekk'i kabul etmesinde eyerin büyük rol oynadığına hiç şüphem yok. Lanet olsun.

Bir daha asla.

Sakinleştirici şarkımı mırıldanarak göğsüne yaklaşıyorum. Kanatlarını yere vuruyor, böylece beyaz deri kayışları boynunun etrafından ve omuzlarının arkasından geçirip sabitleyebiliyorum.

Tam kulplara uzanacakken, omurgamda dayanılmaz bir ağrı hissettim.

kahrolası

yavaş.

Kuyruğuma doğru inceldiğinde, yana doğru kuru kuru kusuyorum ve ayak parmaklarıma kadar titriyorum.

Ellerim yumruk haline geldi—

Dağ, Bulder'ın Rygun büyüklüğünde bir çekiçle uçları köreltmeye çalışması gibi, şiddetli darbelerle aralıklı olarak titriyor.

Yuvanın çıkışına baktığımda, güçlü Sabersythe'ın yukarıdaki çıkıntıdan fırlayıp gür bir kükreme çıkardığını gördüm. Pyrok'un Moltenmaw'ı da güneş ışığı gibi arkasından geliyordu, Roan ise çok daha büyük kardeşinin arkasındaki eyerde oturuyordu.

Gitme vakti geldi.

Líri, kanatlarının arasına tamamen oturana kadar nazikçe dürterek sırtına binmeme yardım ediyor. Bileklerime dolanan dizginleri çevirirken derin nefesler alıyorum. Önlemler. Eğer Sereme havadayken bana işkence ederse, düşüp ortalığı karıştırmak istemiyorum.

Olaylar sorulara yol açar. Hiçbirimizin bunlarla uğraşacak vakti yok.

Kendimi hazırlayıp Líri'yi öne doğru itiyorum.

Tozlu bir ışık huzmesinin içine doğru dörtnala koştu, etrafımızdaki buz gibi soğuk manzarayı taramak için bir an bile durmadan kayalıktan atladı. Kanatlarını çırptı, açık alana doğru süzüldü. Dağların arasına gizlenmiş, güneşten ışıldayan, canlı köyü bir hazine sandığı gibi parıldarken, zamanın durduğu küçük bir an yaşadım.

Yukarıdaki üç büyük aya bakıyorum, Korie'nin yatak odasını hatırlıyorum. Yatak odasının üzerindeki tavandan sarkan erimiş ağızları ve ayları. Bu güzel yeri yok edebilecek, sallanan bir tehdit.

Bu düşünce göğsümde öyle şiddetli bir sızıya neden oluyor ki, midem bulanıyor.

Líri, Rygun'un sol kanadına yakın hava sahasına girerken, kanatlarının şiddetli rüzgarlarından korunarak, bakışlarımı başka yöne çevirdim. Kaan'ın bakışlarını yüzümde hissetmeme rağmen, bana bakmayı reddettim, çünkü beni hemen anlayacağından veya bu yükü tek başıma omuzlama kararlılığımı kıracağından emindim.

HAYIR.

Gökyüzü on iki döngüden daha kısa bir süre içinde üzerimize çökecek. Bildiğimiz ve sevdiğimiz her şeyi korumak için zamanımız tükeniyor. Kaan'ın, sorunlarımızın çoğunu ortadan kaldırabilecek gibi görünen bu genç periyi bulmaya odaklanması çok önemli. Bu köyü yönetmeli ve korumalı. Öncelik bu.

Bunlar benim önemsiz işkence seanslarım değil.

Başparmağımı Kaan'ın tarlakuşunun budanmış kenarları üzerinde gezdirirken, taşın üzerindeki runik bir pencereden dışarıdaki dünyayı izliyorum. Sis bulutunun henüz dağılmadığını, hâlâ kavrulmuş araziye çökmekte olduğunu görebilecek kadar büyük bir pencere.

Kalın.

Baskıcı.

Gondragh'ın uzun süre homurdanıp, Ignos ve Bulder nihayet sakinleşene kadar bir savaş alanı gibi inlediği bu tür aşamaları duymuştum. Ancak döllenmiş bir yumurta kümesi, düzgün bir şekilde kuluçkaya yatırıldıkları takdirde, yumurtadan çıkmadan önce ancak belli bir süre bekleyebilir... Ve eğer Büyük Gümüş Kılıçlı Tırpan gerçekten de Kilíth'in anlattığı gibi kuduz olmuşsa—uzun süre yuvasını terk ediyorsa—bu yumurtaların hiç çatlamama riski olacaktır.

Bunun yanı sıra, dünyanın durumu da görünüşe göre berbat. Felaket boyutunda bir sürü ayın yağmuruna tutulmak üzereyiz.

Kaan'ın yaptığı gülle şeklindeki şişeyi avucumda sıkıca kavradıktan sonra cebime tıkıyorum ve kemerimden ipliği çıkarıyorum. Mantarı açıp bir

yudum alıyorum, buz gibi su kuru boğazımdan aşağıya çok ihtiyaç duyduğum rahatlamayı bırakıyor.

Tekrar yerine takarken, sağımda bulunan, keski veya bıçakla kazınmış yüzlerce isimle dolu duvara bakıyorum ve yıllar önce şansını denemiş olan erkeği düşünüyorum.

Fundalık.

O, yakıcı dumanların içinde kayboldu ve bir daha geri dönmedi; muhtemelen büyük bir canavarın karnında ya da bir grup yavru ejderhanın gagasıyla didiklenirken öldü. Ya da yolunu kaybetti ve sert araziye kurban gitti.

Turuncu kayaya derinlemesine kazınmış ismini inceliyorum. Alacağı tek mezar taşı bu olacak.

Ani bir hareketle bakışlarım pencereden dışarı, yoğun ve bulanık buharların arasından yükselen bronz bir baraja çevrildi.

Alçaktan süzülerek, dikenli ağzını açıp kaynayan lav havuzunun içinden közleri geçirirken, köz parçalarını havaya kaldırıyor ve bir kepçe dolusu lav topluyor. Tekrar gökyüzüne yükseliyor, dumanın içinde kayboluyor. Şüphesiz ki, lavı yumurtalarının üzerine dökmek için yuvasına doğru gidiyor.

"Nereye kaybolduğunu merak ediyordum."

Omzumu çevirip Kilíth'in su kabının kapağını kaldırıp yumakını doldurduğunu izledim. Altın renkli yavrusu omzunun üzerinde, kanatlarını erkeğin göğsüne sarmış bir kucaklama gibi uzanmış uyuyordu. Başının daha az köşeli şekline ve kuyruğundaki birkaç dikenine bakarak muhtemelen dişi olduğuna karar verdim, ancak bu erken aşamada kesin bir şey söylemek zor.

Onları görünce göğsüm ısınıyor. Kaotik yumurtadan çıkışlarına rağmen şimdiden kurdukları güçlü bağın en büyük kanıtı bu. İkisini her gördüğümde, o ejderha Kilíth'in omzunda, neredeyse şişkin bir et yığınıyla uyuyor.

Kilíth beni baştan aşağı süzdü, kaşlarını çattı. Kulübenin ötesindeki iklimi biraz daha katlanılabilir hale getirecek binlerce soğutma rünüyle işlenmiş pas rengi deri kıyafetlerimi inceledi. Bakışları kalın botlarıma, sivri uçlu tabanlarına ve kemerimden sarkan kazmalara indi.

Kaşlarını çatarak, ipliğimi uzatmam için elini uzattı. "Dışarı mı çıkıyorsun?" diye sordu ve o ipliği doldururken ben de başımı salladım. Bunu takdir ediyorum.

Gondragh'da kaynak sularına rastlamak neredeyse imkansız. Taşıyabileceğim kadar suya ihtiyacım olacak.

İplik yumağımı bana geri uzatıyor.

Musluğu kapatıp başımı eğdim ve pencereden dışarı baktım.

Şiddetli bir patlama yeri sarstı.

Kaygı kaburgalarımı sıkıyor, uzaktaki bir zirve gökyüzüne doğru yükselirken onları kırmaya tehdit ediyor. Ardından kara bir duman yükseliyor. Sonunda sayısız dağ arasındaki vadilere yerleşecek ve görüş mesafesini daha da kötüleştirecek. Ama kararımı verdim.

Kader bu şartları sundu. Şüphesiz bir sınav.

Cebime uzanıp Kaan'ın buruşmuş notunu ve kısmen katlanmış parşömen bir kuşu çıkarıp ikisini de Kilíth'e uzattım.

"Atmamı istediğin çöpler mi bunlar?" diye sordu, Kaan'ın şakasına karşılık çenesini hafifçe sallayarak.

“Kralımızdan bir not. Okumanızın önemli olduğunu düşünüyorum.”

Kilíth'in gözleri irileşti, notaya indi, sonra tekrar yüzüme baktı. "Nasıl—"

“Yedi döngü içinde geri dönmezsem, lütfen diğer tarlakuşunun son katını da katlayın. Nereye gideceğini biliyor.”

Başını öne eğdi ve yumruğunu göğsüne vurdu. "Şerefim üzerine yemin ederim."

Arkasındaki duvara göz atıyorum, üzerine kazınmış yüzlerce ismi tarıyorum. Aralarındaki boşluklar. Yüzlerce daha isim için yer var.

"Adım Grihm," diye mırıldandım yüzümü örtmeden, sırt çantamı omzuma takmadan ve bacağımdaki kılıfından gümüş ejderha derisi kılıcımı çıkarıp çıkış tüneline doğru ilerlemeden önce. "Ne olur ne olmaz diye."

Veya

CHAPTER 52

Dizlerime indirilen sert bir darbe, sıcak karanlığın içinden beni zehir gibi kazıyıp çıkarıyor; kaba sesler rüzgârda uçuşan duman gibi kulağıma geliyor.

“Tam da Miskunn’un onun olacağını söylediği yerde—”

"Kralımız bundan memnun olacaktır."

Kül ve tozla dolu, uzaktan gelen yanmış et kokusunu içime çekerken, demir prangalı bileklerimin görüntüsüyle inliyorum.

Yaratıcılar— Şimdi ne olacak?

Beni öne doğru sürükleyen güçlü ellere karşı direniyorum, kalın parmaklar yaralı omzuma sanki bir tutamakmış gibi saplanmış durumda.

“Durun şunu,” diye mırıldandım, çenemi göğsümden kaldırıp esir alanlarıma bakmaya çalışarak. Ama başım taş gibi ağır, gri taş zeminin kayıp gidişini izlemekle yetinmek zorunda kaldım; düzensiz kısımlar ara sıra zavallı diz kapaklarıma çarpıyordu. Bir de, esir alanlarımın isli pelerinlerinin eteklerine tekme atan siyah botları vardı; karanlık bir tünelde ateş ışıklarının arasından hızla ilerliyorlardı.

Her bir gürültülü adım, damarlarımda dolaşan yapışkan lavlara rağmen beni ürpertecek bir etki yaratıyor.

“Yürüyebiliyorum…”

Tabii ki yalan. Yürüyemiyorum. Zar zor nefes alabiliyorum. Ama ardından gelen sessizlik şüphelerimi doğruluyor; beni bu yeraltı tüneline sürükleyen ikilinin niyetleri şüpheli.

Belki de kargalarla şansımı denemeliydim?

Dünya beni rahatsız etmeye devam ederken göz kapaklarım kapanıyor, geçtiğimiz anlar uzun süre akıp giderken, izlediğimiz kıvrımları ve dönüşleri not ediyorum. Yönlendirmeleri zihnimde bir kenara bırakıyorum, ta ki zihnimin derinliklerinde karışık bir düğüm haline gelene kadar.

Duvarlar yıkılıyor.

Kemik yığını gibi yere yığılmış haldeyim, ama darbenin büyük kısmı alnıma dayanıyor. "Bu hiç de... hoş değil," diye mırıldanıyorum, kılıfımı yoklamak için pençelerimi uzatıyorum. Sol botumdaki de aynı şekilde boş.

Doğru olanı kontrol etmenin bir anlamı yok.

Bunun yerine, dizlerimin üzerine çöküp, ellerimi tebeşirli zemine düz bir şekilde koyarak, başımı öne eğip sallanmaya çalışıyorum, ta ki başımı kaldırma gücünü bulana kadar.

Ve hâlâ.

Küllerle kaplı, dağınık bir mağaradayım; uzaktaki duvar meşalelerinden sızan cılız ışıkta zar zor görünen şeyler var: kırık süs eşyaları, geçmişten kalma şamdanlar, ejderha pullarından yapılmış kalkanlar ve uzun zaman önce unutulmuş mezarlardan çıkarılmış gibi duran paslı zırhlar. Hepsi de, tıpkı bir mezarın duvarındaki kuleler gibi, yüksek yığınlar halinde özenle yerleştirilmiş...

Kalbim birden durdu.

Kadife bir troggun ininde miyim acaba?

Geriye baktığımda, ellerini kavuşturmuş, siyah pelerinli iki korumamın arkamda durduğunu görüyorum. İkisi de ateş ışığında parıldayan, kanca gagaya doğru incelen bronz maskeler takıyor. Bu yüz, yıllar önce bir resimli kitapta gördüğüm bir şeyi hatırlatıyor bana, ama ne olduğunu hatırlayamıyorum.

Ama tek bir şeyden eminim: Göğsümdeki bu sıkışık, kıvranan his... bana buradan defolup gitmem gerektiğini söylüyor.

Şimdi.

Ayağa kalkmak için hareket ediyorum.

Sert bir el yaralı omzuma sertçe indi ve sıkıca kavrayarak, şiddetli bir acıyla beni hareketsiz bıraktı.

Küfretler savururken, duvarlardan yankılanan, göğüsten gelen gür bir gürültü duyuldu. Sanki kocaman bir taş canavarın karnındaymışız gibi.

“Sessiz ol, Cliár.” Kalın ses mağarayı tıkadı, ardından gelen öfkeli cümle ense tüylerimi diken diken etti. “Hussah tha vish ui ash, seethen.”

Uzaktaki duvardaki meşalelerden ikisinden alevler yükseliyor. Birbirine karışmış eşya yığınlarının etrafında kıvrılan alevli yılanlar, hazine dolu mağaranın engin şeklini ve büyüklüğünü aydınlatarak beni küçücük hissettiriyor.

İki bronz yağ kabına dalıp, üzerimde tehditkar bir şekilde duran yüksek bir platformu aydınlatan alevler içinde yanıyorlar. Platformun tepesinde, gözlerimi kısarak baktığım, kırık parçalardan oluşan bir mozaikten yapılmış, her yöne doğru yükselen devasa bir taht var.

Çalışmak.

Çoğu renkli ve tüylü bir görünüme sahip. Bazıları ise kuzeyin rahatlatıcı tonlarında, tırtıklı pullarla bezenmiş.

Ay parçaları.

Birbirinden keskin, ustaca bir araya getirilmiş parçalar yığını arasında, son zamanlarda The Fade'in arasına düşen Moltenmaw ayının mor parçalarını tanıyorum. Ancak çoğunlukla başka yaratıklardan yapılmış, neredeyse tamamen kaybettiğimiz bir geçmişten kalma.

Bu manzara kalbimi ürpertiyor, ama nefesimi kesen şey üç ayrı gümüş parçası. Çünkü bilinen tarihimizde sadece iki gümüş Ay Tüyü var ve bunlardan sadece biri düşmüş.

Parçalanmış.

Kasap.

Ağır, erkeksi bir kokuyla dolu, heybetli bir gölge gibi bir varlık yanımdan hızla geçti; siyah pelerininden fırlamış etekler küllü zeminde sürükleniyordu.

Yabancı sessiz adımlarla kürsüye çıktı, etrafına bakındı ve tahta oturdu, geniş kolçak üzerine soluk bir taç yerleştirdi. Taç, bir canavarın çok sayıda sivri dişinden yapılmış gibi görünüyordu.

Kaşlarımı çatarak, yumruğunu çenesine dayamış yeni geleni inceliyorum. Yüzü sarkık kapüşonunun gölgesinde gizli olsa da, alev alev yanan gözleri karanlıkta parıldıyor.

İzliyorum.

“Dağımın altında dolaşanlar nadiren buradan ayrılırlar… Veya Vaegor.”

Bariton ses tonuyla söylenen sözler, kaslarım, sinirlerim ve kemiklerim aracılığıyla tenime işliyor.

O benim adımı biliyor…

"Kimsin sen?" diye sorarken sesimi titretmeden, güçlü bir şekilde çıkmaya çalışıyorum.

"Görünüşe göre kurtuluş umudunuz yalnızca omzunuzdaki o yaranın kokusuna dayanıyor."

Bir anlık sessizlikten sonra prangalarımı kaldırıp sertçe çekiyorum, zincirler şıkırdayarak ses çıkarıyor. Ses o kadar yankılanıyor ki, mağaranın muazzam büyüklüğünü ürpertici bir şekilde hissediyorum. "Beni kandırabilirdin."

“Önlemler.” İskelet gibi ince parmakları, o soluk tacın sivri uçlarında dans etti. “Anladığım kadarıyla, çok uzun zaman önce Bulder’ın önünde diz çökmüştünüz. Kardeşleriniz kadar iyi duyamasanız da, soyunuz ve oldukça sarsılmaz bağlılığınız göz önüne alındığında, onun sizi astlarımın çoğundan daha çok seveceğinden hiç şüphem yok.”

Sözleri damarlarımda buz parçaları gibi keskin bir etki yaratıyor.

Bu tür şeyleri nasıl öğrendiğinden emin değilim ama iyiye işaret değil.

Gülümsemem buruk, yanaklarımı sıkıyor. "Belki de beni fazla abartıyorsun."

"Şüpheliyim."

Ortamda derin bir sessizlik hakim olur.

Beni izliyor, sivri uçlarıyla parmaklarına tık tık tık vuruyor. Bakışlarım parmaklarına kayıyor, uçlarının kan içinde olduğunu fark edince kalbim duruyor. Çiğnenmişler resmen.

O, kan dökme arzusunda.

Kötü-

“Söyle bana, Veya.” Bakışlarım onun ateşli gözlerine takıldı, görüşüm ikiye bölündü. Sonra tekrar birleşti. “Sarayımı beğendin mi?” Ellerini genişçe açtı, hazinesini öyle bir şekilde savurdu ki, kadife trogg'u hatırlattı bana. Ama nedense, onun ininde kendimi daha güvende hissettim.

Daha fazla kontrol bende.

“Sen, ah—” Dengesimi yeniden sağlarken sendeledim ve başımı salladım. “Çok fazla şeyin var.”

“Evet.” Bir süre daha dikkatli bir sessizlik. “Yağmalanmış hazineler. Hepsi zaman içinde atıldı. Çöpe atıldı.”

Leşlerden toplanmış—

Kahretsin.

“Sen Leş Yiyenler Kralısın.” Tacına, parmak uçlarına, kırmızı, parıldayan gözlerine bakıyorum. “Dağ altındaki dövüş alanlarını razah ile yönetiyorsun.”

"Bana Arkyn deyin." Parmakları hareketsizdi. "Etrafınıza baktığınızda ne görüyorsunuz?"

"Yalnızlık."

Düşünmeden, ağzımdan o kelimeyi savuruyorum ve bu kadar aptal olduğum için kendimi içten içe azarlıyorum. Karşımda, insanları Khindard'ın alevli çukurlarına atmakla ünlü bir adam var. Bu açık sözlü cevabım yüzünden beni de oraya atmayacağından kim emin olabilir ki?

Boğazının arkasından boğuk bir ses çıkarıyor, bu da aramızdaki gerginliği ele veren bir rahatlık havası yaratıyor. O kadar gergin ki, her nefes alışımda kalbim daha hızlı atıyor.

Daha hızlı.

“Merak ediyorum,” diye mırıldanıyor. “Baban nasıl biriydi?”

"Neden?"

Omuz silkerek, "Sadece karakterinizi anlamaya çalışıyorum," dedi.

Kaşlarımı çatıyorum.

Bu dünyada iki tür insan vardır. Birincisi, Ostern Vaegor'un yönetim biçimine inananlar; yalnızca gücü yücelten, tohumlarını dünyanın her köşesine eken ve zehirli zihniyetinin yayılmasını sağlayanlar. İkincisi ise, yürekten yönetenlerin kaybına yas tutanlar; her türden insanı, gücü olan ya da olmayan, unvanı olan ya da olmayan herkesi değerli görenler.

Kaan gibi.

Nevánlar gibi.

Bu düşünce zehirli bir boğucu etki yaratıyor. Sadece çok uzun zaman önce sevgi dolu bir aileyi değil, aynı zamanda dünyayı daha iyi bir yer haline getiren bir idealin önderlerini de katlettiğimin acımasız bir hatırlatıcısı.

"Empati yoksunu," diye hırıltılı bir sesle, nefes nefese ve yaralı bir şekilde fısıldıyorum. Ağır suçluluk duygusunu boşaltıyorum, o kadar derine gömüyorum ki varlığını zar zor fark ediyorum. Bu boşluk, beni dünyaya getiren erkeğe karşı duyduğum kuduz bir nefretle doluyor, parmak uçlarım kaşınırken yeni bir kelime dalgası tükürüyorum. "Dürtüsel. Acımasız. Saldırgan. Devam etmemi ister misin?"

Eli durdu, sesi neredeyse kısık bir şekilde, "Onun kanının ellerine bulaşmasını arzuluyorsun..." dedi.

Dudaklarım sıkıca kenetleniyor.

“Ama kardeşin onun hayatına son verdi… Akraba katili—kendi soyunu çaldığı krallık dışında tüm krallıklarda nefret edilen biri.”

Onun bu ifadeyi kurma biçiminde bir şey var ki, omurgam birden dikleşiyor.

“Onun özgürleştirdiği kişi,” diye çıkıştım dişlerimi sıkarak, gözlerimi adama dikmiştim, aramızdaki hava giderek sertleşmiş ve bayatlamıştı. Sanki havanın mağarayı dolduran havanı andırıyordu. “Kaan iyi bir kral. İyi bir erkek. Eğer Pah’ın canını almaya layık biri varsa, o da oydu.”

Arkyn'in başı yana doğru kaydı. "Öyle mi?"

Kaşlarımı çatıyorum, bunun nereye varacağını sormak üzereyim—

Arkyn alçak ve uzun bir ıslık sesi çıkarır.

Taşa sürtünen bir şeyin tiz sesi, kollarımın tüylerini diken diken ediyor.

Sessizlik yavaş yavaş yatışırken, titreşen kanatların karakteristik "vuv-vuv-vuv" sesi mağarayı küllerle dolu bir rüzgarla doldurdu. Sanki Clode kabarık etekli bir elbise giymiş ve yığınların üzerinde dans etmeye, ağır katmanları savurmaya başlamış gibiydi.

Başımı yukarıdaki karanlığa doğru eğdim. Gözlerime bir kül patlaması daha çarpmadan önce, kızıl, parıldayan tüylerin bir parıltısını gördüm. Gözlerimi ovuştururken, yer sert bir inişle sarsıldı, ardından pençelerin taş üzerinde tırmalamasının tiz çığlığı geldi.

Korkunç bir çığlık sessizliği bozdu, duman ve çürümüş etin iğrenç kokusuyla karışık bir gürültü. Kalbim hızla çarpmaya başladı.

Yanmakta olan gözlerimden yumruklarımı çekiyorum…

Leş Yiyen Kral'ın başının üzerindeki karanlıktan kanca şeklinde, altın bir gaga belirdiğinde ve canavarın gözyaşı şeklindeki burun deliklerinden dumanlar püskürürken kalbim hızla atmaya başladı.

Yaratık gölgelerin arasından çıkıyor, yüzü uçları kıvrılmış kızıl tüylerle örtülü, parıldayan ses beni ürpertiyor. Sanki Kaan'ın küçükken bana okuduğu resimli kitaplardan birinin içinden kurtuluyormuş gibi.

Hâlâ nefesim kesildi.

Zihinsel yorgunluk.

Hayal görüyorum... Ya da belki de soğuk ovalarda öldüm ve şu anda kargalar tarafından parçalanıyorum. Ya da bu yüksek ateş yüzünden halüsinasyon görüyorum.

Çünkü bu bir Elding Kuşu. Artık sadece efsanelerde var olan, hikaye anlatıcıları tarafından resmedilen veya antik mağaraların duvarlarını boyayan bir yaratık. Nesli tükenene kadar avlandı. Geriye kalan birkaçının, geldikleri Voyd Kitabı'na geri döndüklerine inanılıyor; başka bir dünyadan doğdular.

Ya da en azından güney doğumlu bir arpçı bana yıllar önce böyle söylemişti. Ama kafası güzeldi, parmaklarımın arasında tuttuğum bitkisel bir sigarayı üflüyordu. Ben de aynı derecede kafam güzeldi ve açıkçası, onun güzel dudaklarının hareketini izlemekle, başka bir yerde nasıl hissettireceklerini hayal etmekle daha çok ilgileniyordum.

Keşke daha dikkatli olsaydım diye düşünüyorum şimdi.

Yaşlı Kuş, et ve kemik parçalarıyla dolu, keskin dişlerle bezeli ağzıyla cıyaklıyor. Devasa kanatlarını geriyor, altın tozlu uçları devasa mağaranın kenarlarına değiyor. Sanki kanatlar Arkyn'e aitmiş gibi, onu mükemmel bir şekilde çerçeveliyor.

İleriye doğru hızla hareket ederek, canavar başını eğip Leş Yiyen Kral'ı okşarken kürsüyü tamamen kapladılar.

Dilimde düğümlenmiş binlerce kelimeyle bakakaldım.

Arkyn parmaklarını canavarın kızıl tüylerine batırıp derinden tırmalıyor. Yaşlı Kuş gözlerini kapatarak mırıldanıyor. Huzurlu bir bağlılık görüntüsü. Hayal bile edemeyeceğim türden bir aşk... Halüsinasyon görmediğimi, ölmediğimi fark etmemi sağlıyor.

Ama muhtemelen işim bitti.

"Veya, bir hikaye dinlemek ister misin?"

"Hayır," diye hırıltılı bir sesle karşılık verdim, iskelet gibi zayıf elinin o güzel kıvırcık tüylerle nasıl dolandığını izlerken. "Ama sanırım başka seçeneğim yok."

Çıkardığı boğuk ses şüphelerimi doğruladı.

“Bir zamanlar genç bir piç vardı,” diye mırıldanıyor, elini canavarın yelesine daha da derine gömüyor; ses tonu bana kendisinden bahsettiğini düşündürüyor. “Annesi sıradan bir hizmetkardan farksız olsa da, babası onun güçlü kanını miras alıp üç element şarkısını kullanabileceğini umuyordu. Çocuk onuncu aşamasına ulaştığında sadece Ignos’u duyabildiğini görünce yaşadığı hayal kırıklığını tahmin edebilirsiniz.”

Kemiklerim kilitlendi, hikaye… tanıdık. Sanki varlığımın özünden şekillenmiş bir enstrümanın vuruşu gibi.

"Bundan kısa bir süre sonra, babası, Bulder'ın şarkısını ustaca kullanma yeteneğine sahip, köklü bir soydan gelen ve duvarın kuzeyindeki topraklarda yürüyen en güzel peri olarak anılan biriyle tanıştı."

Yaşlı kuş, başının tepesindeki alev tacını kaldırarak sanki alevlerden bir taç takmış gibi bir görünüm oluşturuyor; altın rengi benekli gözleri bana öyle bir şekilde dikilmiş ki, eminim gözlerimi oymanın nasıl bir his olacağını hayal ediyor.

"Onu bağladı ve kuzeye götürerek bronz tahtının yanına oturttu."

Nefesim kesiliyor.

Bronz… Taht—

"Bağlandıktan kısa bir süre sonra Kovina yeni bir hayatla dolmaya başladı," diyor, Mah'ın güzel ismini, onu bulanıklaştıran, saygısızlık eden uyuşuk bir dille telaffuz ederek. "Meşru bir erkek varis."

Diğerleri

“Tahmin edebileceğiniz gibi, Ostern’in o piç kurusuna olan ilgisi azaldı. Ostern Vaegor’un donanmasının acımasız üyeleri tarafından bir kez daha avlanan Kovina, önceki yaşamının zorluklarına geri dönerken, gelişmeye devam etti.”

Öksürme isteğiyle boğazım kasılıyor.

“Kovina… Ostern onu korudu. Bu koruma, oğlanın zavallı kızına asla sunulmamıştı.”

"Durmak."

Sesim mağarada yankılanıyor, ardından aç bir sessizlik geliyor. Ama bu uzun sürmüyor—Arkyn'in sonraki sözleri, diz çöktüğüm taş kadar sert.

"Çocuk mezarını daha yeni gömmüştü ki, eline bir kova verildi ve hizmetçi unvanı verilerek, kardeşi bakılırken yerlerdeki kiri temizlemeye zorlandı."

Gözlerimin arkasında şiddetli bir yanma hissi oluşuyor.

“Kaan Vaegor'a oğul unvanı verildi.”

Arkyn, göğsüne sürtünen yaratığın ibiğindeki tüyleri okşarken, dilim onu doğru yola getirme ihtiyacıyla yanıyordu. Ona Kaan'ın iyiliğinin, iki element şarkısından fazlasını duyamayacak hale gelene kadar sürdüğünü, ateş kırbaçlarıyla dövüldüğünü, zorla kurtarıldığı mezarlara gömüldüğünü, bozuk dili yüzünden alay konusu olduğunu, ikizler doğduktan sonra Kaan'ın ovalara atıldığını anlatmalıydım.

"Ya sertleş ya da öl" denildi.

"Her şeye rağmen, o aptal çocuk babasını gururlandırmak için çok büyük bir istek duyuyordu. Babasının onun değerli olduğunu görmesini, belki de aynı unvanı kazanmayı istiyordu."

Bu sözler kalbimi paramparça ediyor.

Ben de Pah'ın antipatisinin ezici etkisini biliyorum. Fark şu ki, benim sürekli bir rol modelim vardı; bana hem sevildiğimi hem de görüldüğümü hissettiren biriydi. Hayatımı bir çöp parçası gibi savurmama neden olacak sağlıksız dürtülere fazla kapılmak yerine, güçlü ve yetenekli olmam için beni yetiştiren ve besleyen bir ağabeyim vardı.

"Artık daha fazla şey duymak istemiyorum—"

Arkyn sözlerine şöyle devam etti: "Çocuk, annesinin onu uyuturken söylediği bir şarkıyı hatırladı. Dünyamızı kendi türünden arındıran avlardan kurtulduktan sonra dağlarda kendine bir yuva kurmuş bir Yaşlı Kuş hakkında bir balad. Canavarı aramaya çıktı ve üç altın yumurta buldu."

Bakışlarım, Arkyn'in gevşek kollarında cıvıldayan, daha da derine sokulan Yaşlı Kuş'a kayıyor. Sanki teselli arıyor.

“Yuvayı yağmalamak yerine, canavarla bir anlaşma yaptı ve karşılığında bir yumurta aldı. Yumurtayı Dhomm'a geri götürdü ve babasına sundu. Ancak Ostern, çocuğun umduğu gibi memnun kalmadı.”

Belimin alt kısmından başlayarak hafifçe titremeye başladım.

Sonra daha sert. Daha hızlı.

"Veya, onun ne yaptığını biliyor musun?"

"Lütfen dur," diye fısıldadım, Pah'ın sözlerinin ne kadar derinden yaktığının gayet farkındaydım.

Hareketleri ne kadar da derinden etkiledi.

"Oğlana yumurtayı yere koymasını emretti, sonra da ayağıyla üzerine indi."

Bu ifade, göğüs kemiğimin hemen altına indirilen, boğazımdan boğuk bir ses çıkaran, sıkılmış bir yumruk gibiydi.

"Topuğu hâlâ çamurdaydı, oğlanın gözlerinin içine baktı ve ona dünyadaki her yumurtayı alabileceğini, ama Ostern Vaegor'un oğlu unvanına asla layık olamayacağını söyledi. Sonra da ona kaçmasını söyledi."

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

"Sizce bundan sonra ne yaptı?"

Evet …

Rüzgar ve külün hafif bir savrulması yüzümü hırpalıyor.

"Bana bakın."

Arkyn'in bu kadar yakınımda, önümde çömelmiş halde durduğunu görünce nefesim kesildi; parmaklarıyla başındaki kapüşonu geri itmeye çalışıyordu. Ve bunu bekliyor olsam da, yüzünün sağ tarafındaki buruşmuş, erimiş eti görmek yine de kalbimi durduracak kadar şok ediciydi.

"Çok çirkin, değil mi?"

Dudaklarının buruşuk şeklini, yarı erimiş gözünü, kopmuş kulağını gözlemleyerek cevap vermiyorum. Burnunun ucundan et damlamaya başlamış ve sonra sertleşmiş gibi görünüyor, bu da ona vahşi bir gaga izlenimi veriyor.

Yüzünün yanmamış tarafı bana Cadok'u hatırlatıyor, ama daha zarif. Daha solgun. Ve belki de gözlerinde biraz daha az delilik var. Daha yürek burkan, özenle gizlenmiş bir acı.

Ama ben görüyorum.

“Cliár olmasaydı o gün ölmüş olurdum. Ama o beni kurtardı.”

Omuzlarının üzerinden, tüylerini kabartan Yaşlı Kuş'a doğru bakıyorum; altın rengi benekler karanlıkta parlayarak görkemli şeklini daha da belirginleştiriyor.

Ne kadar büyük olduğunu övünerek anlatıyor.

Yutkunuyorum, bakışlarım etrafta dolaşıyor. Etrafımızdaki hurda yığınlarını inceliyorum. Silahlar, zırh parçaları, miğferler—

Hikayeyi hatırlıyorum. Onun kan dökme arzusunun vahşi kanıtlarını düşünün, korkunç bir gerçek pençelerini kalbime saplıyor.

Sonraki sözlerim ağır bir fısıltı gibiydi: "Tunç tahtı istiyorsun."

Sessizce beni izliyor. Gerçeğin farkına varmam için beni yalnız bırakıyor.

Bakışlarım kanlı parmak uçlarına kayıyor ve Kaan'ı parçaladıklarını hayal ediyorum. Ya da boynuna dayalı bir bıçakla onu testere gibi kestiklerini...

“Kaan bizim babamıza hiç benzemiyor,” diye çıkıştım. “Ostern, Kaan'ı yumuşak kalpli olduğu için azarladı. Ona bir kırbaç gibi vurdu—”

“Bana davrandığıyla kıyaslandığında, bu çok daha hafif kalıyor.” Arkyn’in gözlerini bir karanlık kapladı, sesi mağarayı yarıp geçen bir baltaya dönüştü. “Kaan, Kovina’nın rahminde güvende büyürken, annem tecavüze uğradı ve dövülerek öldü—yalnız başına yatağında yatarken ben de kardeşimizin henüz tuvalete sığamayacak kadar kısa boylu olduğu tuvaleti temizliyordum—”

"Kaan'ın öğrenmekten çok üzüleceği bir şey!"

"—Sonra Pah'ın canını aldı ve beni, Yaratıcının terk ettiği, ondan hesap sorma hakkımdan mahrum bıraktı."

"Sevdiği kadının intikamını almak için!"

Arkyn'in başı bir kuş gibi yana eğildi; bu yırtıcı hareket o kadar rahatsız ediciydi ki, tüylerim diken diken oldu. "Sevgiler mi diyorsun?"

Ağzımı hızla kapatıyorum.

Siktir—Siktir—Siktir—

"Kimi seviyor?"

Gözlerimi kapatıyorum. Sıkıca kıvırıyorum.

Uzun bir sessizlikten sonra Arkyn dilini şıklattı, ardından hızla ayağa kalkıp arkasını dönerek tahtına doğru koştu. Yerine oturdu, dişli tacı kaldırdı ve başına yerleştirdi, bana acımasız bir gülümsemeyle baktıktan sonra beni derinden sarsan bir emir verdi.

“Worin, Guíll’i bana getir. Ona, incelemesi gereken bir zihnim olduğunu bildir.”

CHAPTER 53

Raeve

İpliğimin mantarını açıp derin bir çizim yapıyorum, üzerimize sırıtan canavarlar gibi kemerlenmiş, kasvetli gri ağaçları tarıyorum. Kadim; Rygun'un kanat açıklığı kadar uzun ve boynundan çok daha kalın. Yoğun yaprak örtüleri, yukarıdaki gökyüzünde çığlık atan birçok Moltenmaw'dan arınmış durumda—şükürler olsun ki görüş alanımın dışındalar.

Eğer varlığımızın farkına varırlarsa, bu nezaket gösterisi çok hızlı bir şekilde değişecektir.

İpliğimi çantamın içine geri koyup yoluma devam ediyorum. Uzun, ince çalılıklar arasında tek sıra halinde ilerleyen grubumuza yetişiyorum, çamur damlayan gibi görünen yapraklarla dolu dalların arasından elimle yol alıyorum.

Bu ormanın tatsız bir şekilde bolca sahip olduğu bir şey.

Bir de, yüksek ağaç dalları ile buharlaşan, çamurlu zemin arasındaki boşlukta hareket eden siyah böcek bulutları var. Vızıldayan sesleri, uzakta bir yerlerdeki Bhoggith'e doğru attığımız ağır adımları gizlemek için ideal... Çok yakın.

Umarım.

Maalesef, daha ne kadar yolumuz kaldığını tam olarak soramıyorum.

Kaan, ağaç evine varana kadar konuşmamamız konusunda bizi uyardı. Biz de kokularımızı gizlemek ve çalılıklarla karışmak umuduyla pelerinlerimize çamur sürdük, huzursuz ejderhalarımızı kuzey tepelerinde bıraktıktan sonra bu uzun ve çamurlu yolculuğa çıktık.

Göğsüm acırken, Essi'nin ayranlı ekmeğini yerken masanın üzerinde açık duran, onun entelektüel halk edebiyatı kitaplarından birini karıştırdığım anı hatırlayarak bir dalı daha kenara savurdum. Birinin seyahat günlüğüydü bu, üç yuvalama alanının ve ateşli sakinlerinin ayrıntılı çizimlerini içeriyordu.

Bhoggith'in kadim yasasından bahsetti ve bu yerin tamamının dünyanın üzerinde büyük, bataklık bir yara olduğunu öne sürdü. Bunun, o kadar sert ve ağır düşen bir Moltenmaw ayı tarafından yaratıldığını, dünyanın iç kabuğunu çatlattığını ve magmanın yüzeye doğru sızmasına neden olduğunu söyledi. Toprağı yumuşattı ve duvarın parçalarını kopardı. Çamur oluşturdu.

Çamur.

Daha fazla çamur.

Bu durum, çatlağın yayılarak çevredeki ağaçlardan oluşan ormanın kök salmasına ve durumu istikrara kavuşturmasına yol açtığını gösteriyor. Moltenmaw halkı şimdi bu ağaçlara saygı duyuyor ve onları koruyor.

Görünüşe göre, nadiren ağaçların tepesine çıkıyorlar. Ve kesinlikle yuva yapmak için bu ağaçları parçalamıyorlar. Aslında, Harthor Ormanı'na ayak basmanın, yeterince gizli olmayan herkes için ejderha kaynaklı bir ölüm cezası olduğu söyleniyor; bu nedenle, az kullanılan yol tercih ediliyor. Fade milislerinin üyeleriyle yüz yüze gelmeden yuvalama alanına ulaşma umudumuz en yüksek seviyede.

Şu an için bunlar en önemsiz endişelerim.

Sırtımdan aşağıya doğru, adeta taş seken bir acı daha saplandı; bu korkunç, sessiz yolculuğa başladığımızdan beri üçüncü kez neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim. Hızlı saldırıdan dolayı kaslarım kasılırken bir ağaca yaslanarak kendimi destekledim.

Diğerleri, ben tüm ağırlığımı taşıyabilecek güce sahip olana kadar başka bir ağaç gövdesinin etrafında neredeyse tamamen kaybolmuş oluyorlar. Buna rağmen, sırt kaslarım gevşemeyi reddediyor, sanki sopayla dövülmüş gibi ağrıyor.

Yumruklarımı sıkarak ileri atıldım, boynumu bir yandan diğer yana çıtlattım. Ağacın etrafından dolaştım, başını eğmiş, bakışlarını gökyüzüne dikmiş bir şekilde durmuş olan Pyrok'a neredeyse çarpıyordum.

Kaşlarımı çatarak onun bakışlarını takip ettim. Yapraklarla dolu bir dalın arkasında hızla hareket eden, her zamanki parlaklığından yoksun, ipeksi bir kuyruğun en ufak izine takıldım.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Líri …

Bok.

İç duvarlarımı yıkıp, duygularına açılıyorum ve neredeyse nefesimi kesen buz gibi bir endişe seline maruz kalıyorum.

İçimden bir ah çekiyorum, etrafımın aşırı derecede önemseyen insanlarla ve varlıklarla çevrili olmaya mahkum olduğuma eminim.

Kendilerini tehlikeye atanlar.

Çamurla kaplı kaşları neredeyse alev alev yanan saç çizgisine kadar kalkmış olan Pyrok'a baktım. Yüzünde sessiz bir "Bununla ilgili ne yapacaksın?" ifadesi vardı.

Hiç bir şey.

Yapabileceğim hiçbir şey yok. Tanrı şahit olsun ki, göğsünde kaynayan o coşkulu duygularla dağlara geri dönecek değil.

Onu cesaretlendirmek için hafifçe dürttüm ve Líri'nin orada olmadığını varsayıp en iyisini ummanın en iyisi olduğuna karar verdim.

Sessiz. Biraz da kamufle olmuş. Ağaçların tepesinde kaldığı ve yukarıda havayı döven Moltenmaw'ları cezbetmeyecek bir şey yapmadığı sürece her şey yolunda olmalı. Ve eğer işler ters giderse... neyse.

Sorunlarımı çiğnemeye adeta bir iştahı var gibi görünüyor.

Kaan omzunun üzerinden bakarak, devasa, kahverengi bir kayanın arkasında toplanmış, ayak bileklerine kadar buharlaşan, pis kokulu çamur içinde duran bizleri taradı.

Parmak ucunu dudaklarına götürdü, sonra yaklaşık otuz adım ötedeki uzun, ince bir ağacı işaret etti; ağacın dibi, en azından bizi yutmayacak kadar sağlam görünen yosunlu bir toprakla kaplıydı.

Öne doğru eğilmiş, solundaki ince çalılıkların arasından yavaş yavaş ilerliyor, her adımı acı verici derecede yavaş. Botlarının o şapırdayan sesini çıkarmamasına dikkat ediyor; ormanın biraz daha derinlerine inebilirdik.

Burada değil, yuvalama alanlarının tam sınırında, ağaç örtüsünün o kadar ince olduğu, neredeyse görünmez olduğu yerde. Çok hızlı bir hareket

istenmeyen bakışları üzerimize çekebilir ve ejderha alevinin bir darbesiyle yakılmamıza neden olabilir.

Roan ve ardından Pyrok geliyor; sertleşen lavın akışından daha yavaş hareket ediyorlar. Arkalarından gidiyorum, kapüşonumun kenarını geriye çekip çalılıkların arasından dışarı bakmak için duruyorum ve ötesindeki dünyanın açıldığını görüyorum. Yoğun orman, buhar ve kükürt püskürten, kaynayan, çamurlu geniş bir bataklığa dönüşüyor.

Gözümün görebildiği kadar uzanan, yüzeyin üzerinde yükselen yosunlu tümsekleri inceliyorum; bazıları diğerlerinden daha büyük. Bunlar aynı zamanda tüneme yerleri görevi görüyor ve her birinin üzerinde bana ayı hatırlatan küresel yuvalar serpiştirilmiş durumda.

Çubuklardan, ağaçlardan ve sarmaşıklardan şekillendirilmiş her yuvanın tek bir açıklığı vardır. Bir ejderhanın içinden geçebileceği, etrafında dönebileceği ve yumurtalarını içine bırakabileceği kadar büyük olan bu delikler, bataklığı canlı Moltenmaw'larla doldurur; hepsi de çığlıklar atarak koşuşturur. Bazılarının pençelerinde cansız avlar sallanırken, diğerleri yerden söktükleri çubukları veya bütün ağaçları, kökleriyle birlikte taşır. Yuva yapımında kullanılan malzemeler, mükemmel yere yerleşene kadar kırılır, sıkıştırılır ve itilir.

Gökyüzüne baktığımda, yoğun bulut örtüsü nedeniyle kutup ışıklarını göremiyorum, ancak gürültüden anladığım kadarıyla geç saatler. Bir de yuvaların çoğunda hem dişi geyik hem de erkek geyik bulunuyor, ikinci ebeveyn ya tümseğin üzerinde tünemiş ya da tepenin üzerinde dar daireler çizerek yuvayı koruyor.

Sanırım kutup ışıkları yükselene kadar ay parçasını toplayamayacağız.

Bir adım daha ileri attığımda, bacağımda iliğimi delen keskin bir ağrı hissettim.

Dizlerim çamura saplanıyor, ellerim bileklerime kadar çamura saplanıyor, nefesim dişlerimin arasında sıkışmış halde Kaan'ın uzaklaşan bedenini inceliyorum. İçimden sessizce yalvarıyorum, şu an rastgele bir omuz darbesi daha yapmasın.

İşkenceyle boğuşurken gergin anlar geçiyor, içimden sessizce Sereme'nin adını, doğum tarihini lanetliyorum.

O çok sevdiği o lanet olası renk.

Titremeye başladığımda tüm vücudum titriyordu, başımın üzerindeki kalın bir dala yaslanmış Líri'ye şöyle bir göz attım, o da bana bakıyordu.

Hiç ses çıkarmasa da, endişesini yıpranmış kalbimin tellerine sürtünen bir yay gibi içimde hissettim.

Boğazımın dibinde kaynayan buz gibi öfke ateşini bastırarak, toplayabildiğim tüm yumuşak ve güçlü duyguları ona yansıtıyorum. En son istediğim şey, benden habersiz intikam peşinde koşup ortadan kaybolması.

Yavaşça ellerimi serbest bırakıp çamuru kazırken, Sereme'nin işkence dolu, kontrolcü davranışlarına bunca dönem boyunca neden katlandığıma içten içe kızıyorum. Bu kan bağıyla kurulan bağdan kurtulmanın bir yolunu çoktan bulmalıydım.

Açık gökyüzünün verdiği o kısa özgürlük haliyle her şey birdenbire bambaşka görünmeye başladı.

Topalladığımı gizlemeye çalışarak ağacın dibinde toplanmış küçük grubumuza doğru ilerliyorum; neyse ki, Roan'ın sessizce çantasını karıştırmasıyla o kadar meşguller ki, neredeyse çamur yediğimi fark etmiyorlar.

Roan, avucuna kahverengi bir iksir şişesini boşaltıp ağaç gövdesindeki bir çıkıntıya sürüyor ve parıldayan, köpüren runik yazılar ortaya çıkıyor. Gizli bir kapı içeriye doğru şapırdayarak açılıyor.

Kaan beni şöyle bir süzdü, ellerimdeki taze çamura kaşlarını çattı, sonra dizlerini büküp yana döndü ve zar zor aradan geçti. Roan daha kolay geçti, Pyrok ise Kaan kadar zorlandı ve kafasını çarpmamak için yeterince eğemedi.

İçeri girdiğim anda kapı gürültüyle kapandı ve bizi karanlığa boğdu.

Kaan, ocağının kapağını hafifçe iterek açar. “Heish ath sith, vista thah.”

Ağacın oyuğunun içinde minik alevler yükselirken tüylerim diken diken oldu. Duvarlardaki meşalelere sıçrayarak, gözümün görebildiği kadar yukarıya doğru uzanan bir merdiven kıvrımını tutuşturdular.

Boğazımı temizledim, çantamı yere bıraktım, sonra siyah, çamurlu pelerinimi açıp diğerlerinin yanına duvara astım. Ellerimi temizledikten sonra diz çöktüm ve botlarımın bağcıklarını çözmeye başladım; kaslarım o kadar çok kasıldı ki neredeyse dengemi kaybettim. Bu da zaten devrilmek üzere olan öfke yığınıma bir tomar daha öfke ekledi.

"Sırayla bulaşık yıkayabiliriz. Tuvalet ve banyo aşağıda," diyor Kaan, yere vurarak yankılı bir ses çıkarıyor.

Omzumu çevirip baktığımda bir tuzak kapısı olduğunu görüyorum, sonra kendimi yukarı itip botlarımı çıkarıyorum ve kılıflarımdan bıçakları

çıkarmaya başlıyorum. Tek tek kenarlarını kontrol ediyorum, keskin olduklarından emin oluyorum.

Sereme-keskin kesme.

“Baraj, yükselene kadar yuvasından ayrılmayacak. Roan bu genç koruyucuyu bulmak için tasarladığı icadını bitirirken biz de yemek yiyip dinleneceğiz.” Kaan'ın sözleri, diğer herkesin botlarını ve çantalarını çıkarmasının gürültüsüne karışıyor, ancak “Líri'nin bizi takip ettiğinin farkında mısın?” dediğinde kulaklarım seğiriyor.

“Öyleyim,” diye mırıldandım, demir bıçağımı kılıfıma geri sokarken bir diğerini çıkardım. “Neyse ki, sessiz olması ve dallara zarar vermemesi gerektiğini anlıyor gibi görünüyor.”

“Raeve.”

“Diğerleri.”

"Bana bakın."

Kaşlarımı çatarak döndüm, kahverengi tuniğinin kıvrılmış kollarından, geniş, kıllarla kaplı göğsünün bir kısmını gösteren açık yakasına doğru bakışlarımı gezdirdim. Ateş ışığında sıcak, ancak endişeyle gölgelenmiş kor gibi gözleriyle karşılaştım.

Kaşlarını çatarak beni baştan aşağı süzdü. "Bu gizli bir görev. Kimseyi öldürmeye gelmedik."

Keşke öyle olsaydı.

“Düşman bölgesindeyiz.” Bıçağı cebime sokup çantamı yerden kaldırıyorum, askısını omzuma atıyorum ve tekrar gözlerine bakıyorum. “Bana kalırsa, hazırlıksız yakalanmak çamurlu bir mezar kazmaya benzer.”

Bir süre beni izledi, sonra homurdandı, kendi dolu çantasının ağırlığını omzuna yükledi ve dönerek kıvrımlı merdivenlerden yukarı doğru hücuma başladı.

Roan onu takip ediyor.

Sereme'nin bana tekrar bulaşmaya kalkışması ihtimaline karşı Pyrok'un önce hareket etmesini bekliyorum, ama o sadece orada durup onların gidişini izliyor. Gözden kaybolduklarında, bana dönüp bakıyor ve dudağındaki piercingin içini kemiriyor. Düşüncelere dalmışken bunu yaptığını fark etmiştim.

“Kendini o odaya kilitlediğinden beri tuhaf davranıyorsun.” Matarasının kapağını aralıyor. “Bir sorun mu var?”

Derin bir yudum almasını, sanki havayı içine çekiyormuş gibi yapmasını izliyorum; acaba endişesini kendi içine mi yöneltmeli diye düşünüyorum.

“Beni tanıyorsun Pyrok. Hayatın tadını çıkarıyorum işte.” Omzuna vurup onu merdivenlerden yukarı doğru yönlendiriyorum. Bu gece dinlenmeyeceğimden eminim.

Tam olarak değil.

İçimdeki göle meydan okuyacağım, Bulder'ın sert dilinden bir kepçe daha almak karşılığında öteki tarafımın buz gibi ticaret istasyonunda bir yudum travmaya hazırlanacağım.

Sereme beni yıkmak için çok çalışıyor, şüphesiz çirkin kapısından içeri girip mor çizmelerini öpmemi bekliyor. Ama asıl şaka onun başına geliyor, çünkü yaptığı tek şey beni şiddetle doldurmak ve Bulder'ın sözlerini daha fazla yutmamı teşvik etmek; bu sözler onu gerçekten mahvedecek kadar keskin ve sert.

Ya da en azından o yılan dişinin hayat seçimlerini yeniden gözden geçirmesini sağlayın.

CHAPTER 54

Raeve

Çantamı seçtiğim paletin üzerine boşaltıyorum. Bu alt katta, ağacın çevresine oyulmuş, şaşırtıcı derecede yumuşak on yedi köşeden biri. Bir başka merdiven kıvrımı, mutfak, daha fazla uyku köşesi, bol miktarda gözetleme penceresi ve Pyrok'un yedek kıyafet almayı unuttuğu için içeri girer girmez hızla karıştırdığı kayıp eşyalarla dolu raflarla donatılmış ikinci kata götürüyor.

Kaan, kanca şeklinde tasarlanmış ve mekanı domine eden ortadaki koltukta otururken, çantasını karıştırırken, "Herkes aç mı?" diye soruyor. Paketlenmiş sebze ve meyveleri çıkarıp, kabarık, yamalı döşemeli koltuğun üzerine koyuyor.

Yukarıdan bir yerden Pyrok coşkusunu haykırırken, kardeşi de hafifçe bağlılık belirten bir şeyler mırıldanıyor.

"Ben değilim," diye mırıldanarak birkaç eşyayı tekrar çantamın içine tıkıştırdım.

"Aç değil misin?" Kaan'ın sesi beni yutmakla tehdit ediyor. Tıpkı istediğim gibi gitmeyen kanlı bir dayaktan sonra gelen sıcak bir kucaklama gibi. "Bütün gün yürüdükten sonra mı?"

Dönüp kollarının arasına atılma ve beni sıkıca kucaklamasını isteme isteği o kadar ani, ezici ve yeni ki, bir an için bana ne olduğunu merak ediyorum. Sonra bunun büyük olasılıkla göğsümdeki bu patlayıcı duygunun bir belirtisi olduğunu fark ediyorum.

Aşk.

Kendime gelmem biraz zaman alıyor, sonra omzumu çevirip arkama bakıyorum ve Kaan'ı açık çantasının yanında çömelmiş halde görüyorum—gömleksiz, o çok beğendiğim bol kahverengi pantolonunu giymiş, bir elinde sarılmış bir et parçası, diğer elinde ise yumrulu yeşil bir paçavra kökü tutuyor. Yeni yıkanmış saçları omuzlarına dökülüyor ve su damlacıkları geniş omuzlarının her yerine yayılıyor. Bu görüntü neredeyse Rayne'e kendimi açıp, o muhteşem tenine dokunurken tam olarak hangi şarkıyı söylediğini duymak istememe neden oluyor—

Neredeyse.

Ona ne kadar güzel olduğunu söylemek ya da yemek yeme düşüncesinin bile midemi bulandırdığını belirtmek yerine, yapmacık bir gülümseme takındım. "Şu an olmaz. Ama teşekkür ederim."

Kaşları çatıldı.

Arkamı döndüm, yüzümdeki gülümseme kayboldu ve çamurla kaplı olmayan bir gömlek bulmak için kısıtlı malzemelerimin arasında arama yaptım. Tam düğmelerimi çözüyordum ki, Kaan'ın yoğun varlığı arkamdan belirdi—sıcak bir şekilde.

Onun bu kadar yakınımda olması, tüm bedenimi geriyor.

Elini uzatıp çenemi kavradı. Başımı çevirerek neredeyse göğüs göğüse gelene kadar döndürdü, beni yana yatırıp gözlerinin içine bakmamı sağladı. "Bacağını incittin."

Bunu fark etme fırsatını ne zaman buldu?

“Çok uzun ve çok çamurlu bir yürüyüş oldu. Birkaç kez ayağım kaydı.”

Yalan değil. Sadece Sereme'nin işkenceci bir pislik olduğu gerçeğini atlıyorum.

Kaan kaşını kaldırdı. "Senin de sırtın mı incindi?"

“Ben— Ne?”

Ağır bakışları, gizlemeye çalıştığım tüm kusurları arıyormuş gibi yüzümde dolaşıyor. "Kendini farklı bir şekilde tutuyorsun."

Duruşumu düzelttim, bir şey söylemek için ağzımı açtım ki, Pyrok son birkaç basamağı da atlayarak Bhoggith'teki tüm ejderhaları uyandıracak kadar yüksek bir gürültüyle yere indi. Sanki ağaç yeterince rünlerle süslenmemiş gibiydi.

"Ne pişiriyoruz biz? Açlıktan ölüyorum resmen."

Kaan'a yalan söylemekten kaçınma fırsatını değerlendirerek, temiz gömleğimi paletin üzerine geri attım ve uzaklaştım. Roan'ın yuvarlak ahşap

masada oturduğunu ve tüm tentürlerinin ve el işi malzemelerinin masanın üzerine dağılmış olduğunu gördüm.

Hâlâ.

Elinde oyma çubuğuyla, kıvırcık, kızıl saçlarının altında yarı gizlenmiş gözleriyle aynanın üzerine eğilmiş hali, kalbimin boğazımda öyle bir hızla çarpmasına neden oldu ki, nefes alamıyorum. Sevgili, kaybettiğim Essi'yi o kadar acımasızca hatırlattı ki, bir an için başka bir zamana geri döndüm.

Farklı bir yer.

Roan, oyma çubuğunun ucunu avucundaki küçük bir kesiğe batırıp bakır levha üzerine runik yazılar kazımaya devam ediyor. Tıpkı Essi'nin defalarca yaptığı gibi.

Bu neredeyse göğsümün çökmesine yetecek kadar acı verici.

“Yaratıcılar, Roan.” Pyrok ağır ağır yanından geçti, dar mavi gömleği göbeğinin yarısına kadar çıkmıştı. “Yukarı çıkıp kendimi süslemeden önce burası derli topluydu. Bütün o dağınıklığın içinde nasıl işlev görebildiğin aklımı almıyor.” Boynuna kalın sarı bir fular doladı ve koltuğa yığıldı, çaldığı kırmızı pantolonunun yan dikişini yırttı, sonra arkaya uzanıp elini başının arkasına soktu.

"İşin komik yanı, senin genel varlığın hakkında da aynı şeyi hissediyorum," diye mırıldanıyor Roan, ama kardeşi çoktan horlamaya başlamıştı bile.

Kaan yanımdan geçerken omzumu hafifçe sıktı. "Konuşmaya hazır olduğunda buradayım" der gibi sessiz bir tavır sergileyen bu ifade, kan bağını kendime sakladığım için kendimi dünyanın en büyük aptalı gibi hissetmeme neden oldu.

Siharna haklı. Ona karşı dürüst olmalıyım. Ama şimdilik beklemek zorunda.

Suikast tamamlanmadan önce ona söylersem, kardeşinin topraklarında tek başıma birini öldürmem için beni göndermesi ve ara sıra işkence görmem gibi bir durum söz konusu olmaz. İşe benimle birlikte katılmakta ısrar ederdi. Ve işler ters giderse, hiç düşünmeden kendini suçlu duruma düşürürdü.

Bütün bir krallığın refahını temsil ettiği düşünüldüğünde bu kabul edilemez. Riskler çok yüksek. Hayatta kalması şart.

Kaan'ı ya da The Burn'ü benimle birlikte o kanlı çamura sürüklemeyeceğim. Başarısız olmayı tercih ederim.

Masanın yanında durup kollarını kavuşturarak Roan'ın bıraktığı dağınıklığa bakıyor. "Bu nasıl olacak?"

"Basitleştirilmiş versiyon mu?" diye soruyor Roan, gravür işlemine ara vermeden.

"Lütfen."

“Bir parşömen serçesi için bir kafes yapıyorum. Daha önce de belirttiğim gibi, yavru bir şekilde serçelerin gelmesini engelliyor ve bu da serçelerin onu bulmasını önlüyor. Ama kafesi inşa etmeyi bitirdiğimde, engelleyiciyi etkisiz hale getirmek için tasarlanmış küçük bir nötr hava sahası görevi görecek. Sonra içine bir serçe koyup, kendisini himayesindeki yavruya teslim etmesini söyleyeceğiz. Ve—”

Kaan onun yerine, "Bunu bir pusula gibi kullanın," diye tamamlıyor.

“Teoride öyle.” Roan, çatlamış gözlüklerini burnunun üzerine itmek için duraksadı ve yüzünü buruşturarak, “Bu bir prototip. Ve az önce fark ettim ki, eğer hareketli sisler daha da yaklaşırsa, tarlakuşlarını ne kadar şaşırttıklarını hesaba katmam gerekecek. Doğru çalışmasını sağlamam biraz zaman alacak.” dedi.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

“Bir vuruş ne kadar sürer?”

Gözleri bana döndü. "Bir döngü. En fazla iki... umarım." Bana garip, çarpık bir gülümseme fırlattı. "Duvara biraz kan sürüp havaya uçurmaktan çok daha hassas bir iş."

Başımı salladım, saçlarımı yüzümden geriye doğru iterken arkamı döndüm ve içten içe alev aldım.

Kahretsin.

Onlar yapana kadar ben de kaçamam. Yani Roan icadını bitirene kadar ne kadar uzun sürerse, kopmuş kalp ve gözlerle Sereme'ye geri dönmek için o kadar az zamanım kalır.

Zaman geçiyor.

İnatçı bir kıkırdak parçasıymış gibi yapıyı kemirerek pencerelere doğru ilerledim, el yapımı perdeleri sonuna kadar açtım ve Líri'nin tam karşımda duran kalın dala konmasını görünce nefesim kesildi. Dalın üzerine uzandı, parlaklığını neredeyse ağaçla birleşene kadar azalttı; gözleri kapalı, burnu işlemeli pencere camına yapışmış haldeydi.

Onun beni anlayabildiğinden şüpheliyim ama beni hissedebildiğinden eminim.

Pyrok kalçasını pencere pervazına dayadı ve iki dakikalık kısa uykusundan esneyerek matarasının kapağını sertçe kapattı. "İçimden bir ses, sallanan meeritlerin gelişen kolonisinin önümüzdeki birkaç gün içinde darbe alacağını söylüyor."

İçten içe irkiliyorum.

Sağ tarafa doğru ilerleyip bir sonraki perde grubunu hızla açıyorum ve Bhoggith'in buharlaşan, çamur kaynayan tüm ihtişamıyla geniş bir manzarasını ortaya çıkarıyorum. Ya da en azından, bataklığın yarısını kaplayan sisin örtmediği kısmını.

Bakışlarım yuva höyüklerinden diğerine takılıyor, çamurun içinden basamak taşı gibi açılmış garip kayalık patikalara takılıyor. Şüphesiz ki, yuvaların bazılarına baskın yapmak için kullanılan yolların kalıntıları bunlar, ancak çoğu yok olmuş durumda.

Ağacın uzun, ince dallarının arasından baktığımda, bulutların dağılıp gökyüzünün Moltenmaw aylarıyla dolu olduğunu görüyorum ve bu manzara karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

“Bu bölgede bu kadar çok insan olduğunu fark etmemiştim.”

Kaan yanıma yaklaştı ve vücudumun sağ tarafının tamamında bir karıncalanma hissettim. "Aylar mı? Yoktu. Cadok taş tahtı ele geçirene kadar yoktu."

Onun manzarayı taramasını izliyorum. Devam etmesini bekliyorum.

“Moltenmawlar ömür boyu eşleşir.” Perdeyi daha da geriye çekerek, sisin içinde saklanan devlerin noktalı çizgisi gibi duvarın yıkıntılarını ortaya çıkarıyor. Batıdaki uçurumun ikizi olan ve bataklığa iki taş yumruk gibi bastıran sarp uçurumu zar zor görebildiğimiz yere işaret ediyor. “Bu karakol uzun zamandır The Fade'in milisleri tarafından kullanılıyor. Batıdaki gibi.”

Pekala. Bu suikast, Sereme'nin tahmin ettiğinden biraz daha karmaşık olabilir.

“Kaynaklarım, Cadok’un militanlarının gün doğuşundan gün batımına kadar yuvaları gözetlediğini, eşleşmiş çiftleri işaretlediğini söylüyor. Kan taşı kasalarını doldurmak için o kadar çaresiz ki, erkek kuşları yere serip kanlarını toprağa dökmeye başvurmuşlar. Çok azı son nefeslerini vermeden önce gökyüzüne ulaşabiliyor.”

Zaten az olan iştahım da ekşidi.

“Peki ya baraj?” Kelimeler boğuk bir sesle çıkıyor ağzımdan. Sanki içimdeki bir köşe cevabı çoktan biliyormuş gibi.

“Avlanırken, genellikle sabahın erken saatlerinde, yuvayı koruyacak bir eşi kalmıyor.” Kaan’ın sesi alçak ama öyle bir derinlik taşıyor ki, her kelimenin ağırlığını göğsümde fiziksel olarak hissediyorum. “Yuva boşken, onu tamamen boşaltıyorlar, geriye sadece yas tutan bir baraj bırakıyorlar. Bazıları bu kaybı kaldıramıyor, kendilerini gökyüzüne bırakıyorlar.”

Başımı çeviriyorum, ama bu, Rayne'in kasvetli dilinin damlaları gibi kalbime işleyen sözlerinin yankısını silmiyor. Parmak uçlarımda alevlenen, etini tamamen parçalayana kadar yırtma isteğimi de dindirmiyor.

"Bu korkakça," diye devam ediyor, sesi o kadar kaba ki Rygun'un öfkesinin aralarındaki bağa sızıp sızmadığını merak ediyorum. "Saygısızlık."

“Yumurta çalmanın saygılı bir yolu var mı?”

Bakışlarını doğrudan gözlerime indiriyor. “Ovalarda, kabilemizin lehçesinde eski bir atasözü vardır: ‘Gurtg du at en duile … aha grug do neil.’”

"Bu ne anlama geliyor?"

"Basitçe söylemek gerekirse, yemek yemek için önce sunmak gerekir."

"Anlamıyorum."

"Onurlu bir halk, bir yumurtayı kuluçka yerinden, önce bir şekilde taviz vermeden almaz," diye açıklıyor, alev fırtınası gözlerinde yansıyan bataklığı incelerken. "Aksi takdirde, dengesizlik göğüslerinde yuva kurar ve kalpleri, bedenleri veya ruhları kurur. Ya da dünyadan erken ayrılırlar."

Kollarımı kavuşturup, parmak uçlarımı hafifçe kaşırken, bataklığa doğru bakarak onun sözlerini zihnimde evirip çeviriyorum; sisin daha da batıya doğru yayıldığını fark ediyorum.

Bakışlarım, karanlığa çekilmiş bir Ayçiçeği gibi, ıssız, uzaktaki bir tepeye odaklanıyor. Diğerlerinden çok uzakta, bir sis köpüğüyle örtülmüş, kırık duvarın girintili çıkıntılı parçalarıyla çerçevelenmiş, tepesinde tek bir yuvanın durması için zar zor yetecek büyüklükte bir tepe.

Ötekim o kadar hızlı değişiyor ki neredeyse dengemi kaybediyorum, yükselirken ve sonra birdenbire dururken içime bir soğukluk sızıyor. Tam orada.

Hemen altında.

Pyrok daha yakındaki başka bir tekil yuvayı işaret ediyor. "Parçanın olduğu yuva bu mu?" Ay ışığıyla dolu gökyüzünün çoğunu örten canlı bulutlara doğru eğilip gözlerini kısıyor. "Eşini işaret edemeden söylemek zor."

"HAYIR."

Uzaktaki yuvaya, sönmekte olan bir alevin nefes nefese kalmış hali gibi yoğun bir bakışla bakarken, herkesin meraklı bakışlarını üzerimde hissediyorum; birdenbire, o pembe renkli barajın üzerinde tünediği hazineden daha önemli hiçbir şey olmadığına emin oluyorum.

Elimle işaret ederek, "İşte o." dedim.

Kaan

CHAPTER 55

Roan'ın çıkardığı sesler, Pyrok'un ikinci kattan aşağıya kadar uzanan horlamalarını bastırmakta pek işe yaramıyor. Líri'nin hâlâ ağacın alt dalında garip bir uzuv gibi uzanan yere yaslanmış halini görünce, bu hoş bir senfoni gibi geliyor.

Çoğunlukla sabırlı bir şekilde, pembe barajın yuvasına bakıyorum; deri ceketimin düğmeleri iliklenmiş, çamurlu pelerinim yakındaki bir taburenin üzerinde asılı. Kurtulup gökyüzüne doğru yükselmesini bekliyorum.

Ciğerlerimi havayla dolduruyorum, kaburgalarımı sürekli çekiştiren gerginliği biraz olsun hafifletmeye çalışıyorum, bu görevin ne kadar tehlikeli olduğunun tamamen farkındayım. Ama bu, son parçayı yerine yerleştirene kadar beni rahatsız edecek kendi huzursuz kaşıntım.

Slátra'nın tamamına kadar.

Bakışlarımı Roan'ın üzerinden çevirip, Raeve'in köşesindeki yorganın üzerine yayılmış, benim büyük beden kahverengi gömleklerimden birini giymiş, saçları mürekkep lekesi gibi yastığın üzerine dağılmış halde uyuduğu yere baktım. Dudakları aralıktı, loş ışıkta koyu kırmızıydı. Sanki kanlı bir şeye ısırmış ve lekelenmiş gibiydi.

Göğsünün düzenli bir ritimle inip kalkmasını izlerken kalbim sıkışıyor…

Ay parçalarından hiçbiri bana kolayca gelmedi, bazılarını asla gurur duymayacağım yöntemlerle elde ettim - yine de hiçbir pişmanlığım yok. Bazıları büyük bir maddi bedele mal oldu, bazıları ise neredeyse hayatıma mal olacaktı.

O zamanlar umurumda değildi. Ölmenin beni varoluşumun aşkına daha da yaklaştıracağına inanıyordum. Öbür dünyada Elluin'e giderdim, Slátra'yı iyileştirmek için çabalayarak ölme şeklimden gurur duyardım. Onun için.

Şimdi durum farklı.

Ölümüm… Bizi tekrar paramparça ederdi. Bunun acımasızca farkındayım. Ama Slátra hâlâ paramparça olduğu sürece asla huzur bulamayacağım. Eğer Raeve, Elluin'in tüm anılarını aklının ön planında tutsaydı, neden bunu unutamadığımı anlayacağından eminim. Çünkü unutmazdı.

Bataklığa doğru bakıyorum. Bekliyorum.

Yuvasından çıkan ilk Moltenmaw kuşu, Raeve'nin gözlerinin rengine neredeyse benzeyen parlak mavi bir renkte. Kendini kurtarırken çığlık atıyor; yukarıdaki yoğun bulutların arasından bir yerlerden karşılık gelen bir ses duyuluyor.

Yuva henüz bir anlığına boşalmışken, mor, pembe ve kırmızı renkli bir erkek geyik bataklığa doğru hızla dalıyor ve açıklığın önündeki tümseğe konuyor. Dikkatlice, önemli bir şeye basmamaya özen göstererek yavaşça ilerliyor, sonra dönüp kuyruğunu kıvrımlı kürenin içine sürüklüyor—neredeyse tamamen gizlenmiş durumda. Onu açıklıktan zar zor görebiliyorum: yumurtaları yuvarlıyor, tüylerini kabartarak hazinelerini altına saklıyor ve yaklaşan güne hazırlanıyor.

Giderek daha fazla baraj ortaya çıkıyor, ama benim istediğim baraj değil.

Gerilim derimin alt kısmında kabarcıklar oluşturuyor, sonunda pembe baraj kuşu uzun, soluk gagasıyla yuvanın açıklığından dışarı çıkıyor.

Onun boğuk çığlığını kalbimin derinliklerinde hissediyorum. Göğsünde asla doldurulamayacak bir boşluk olan bir canavarın kederli çığlığı.

Başını yana eğerek, bulutların arasından kıvrılmış halde yatan eşine bakıyor…

Bir başka cıvıltı, bu sefer daha yumuşak. Sanki duymazdan gelinen sessiz bir selam gibi.

Keşke onu dinlediğimi, ne kadar acı çektiğini bildiğimi bilseydi.

Keşke onun acısını dindirebilseydim.

Hava o kadar aniden soğuyor ki, bir sonraki nefesim sis gibi beyazlaşıyor.

Líri'nin gözleri birden kocaman açıldı. Pencereden dümdüz bakıyor gibiydi; runik yazılara bakılırsa, pencerenin içini göremeyeceğinden eminim.

Ön bacakları yukarı doğru itiliyor, pençeleri dal boyunca geriye doğru sürünüyor, ta ki omuzları başından çok daha yukarı çıkana kadar. Kanatları aşağı doğru sarktıkça derinleşen itaatkar bir duruş sergiliyor. Neredeyse bir —

Yay.

Kaşlarımı çattım, Raeve'in yanımda durup, omuzlarına dökülmüş saçlarıyla pencereden dışarı baktığını fark edince kalbim adeta durdu.

Tam konuşacakken gözlerinin kendisine ait olmadığını fark ediyorum... Siyah, binlerce parlak noktacıkla dolu gözler.

“Aybe—”

Uzaktan bir Moltenmaw kuşu çığlık atıyor ve dikkatimi pembe renkli baraj kuşunun yuvasından fırladığı yere çekiyor. Kanatlarını gererek yere çömeliyor ve gökyüzüne doğru yükseliyor.

Bakışlarım, yuvasının çukurunda, ışıldayan gümüş bir parçanın yanında duran tek, yumuşak renkli yumurtaya takılıyor. Küçük olmasına rağmen, o kadar çok ışık saçıyor ki, sisli karanlıkta parıldıyor.

Kalbim sıkışıyor.

Raeve, ayakları ve bacakları çıplak, kedi gibi hareket ederek kıvrımlı merdiven boşluğuna doğru ilerliyor. Bana tek bir bakış bile atmadan aşağı iniyor ve içgüdülerim bana bir şeylerin ters gittiğini söylüyor.

Çamurlu pelerinimi kaptım ve Raeve'in peşinden koşmaya başladım. Merdivenlerin yarısına bile varmadan, duvardaki raftan birçok çıkış şişesinden birini kaptığını gördüm.

Onu tahtaya çarparak parçaladı ve gizleme rünlerini aydınlattı.

Kahretsin.

Kapı gürültüyle açılıyor ve iki tarlakuşu içeri uçuyor.

Raeve hırlayarak ağacın güvenliğinden uzaklaşıp ötesindeki aydınlık dünyadan geri çekildi.

Yüzünü eliyle kapatarak, ışığa karşı duyduğu tuhaf tiksintiye rağmen dışarı çıkmak üzereymiş gibi görünüyor, sonra duruyor, çıplak ayaklarına bakıyor ve başını yana doğru eğiyor.

Daha bana çarpma fırsatı bulamadan tarlakuşlarını hızla cebime attım, son merdiven kıvrımını da hızla indim ve alt sahanlığa atladım. "Ay Işığı, neler oluyor—"

Çizmelerini kapıp ayaklarını içine soktu, bağcıklarını tıpkı bir çocuğun düğüm atmaya çalışması gibi ustaca bağladı. İçini çekerek gevşek bağcıkları yan tarafa sıkıştırdı ve ormana doğru fırladı—çok hızlı bir şekilde.

Çok gürültülü.

"Yaratıcılar," diye mırıldandım, pelerinimi omuzlarıma atarken. Tam o sırada o ağacın etrafında dolaşıp yuvalama alanına doğru ilerlerken ben de çıkıştan içeri sızdım.

Onun ne yaptığını çok iyi anlıyorum; silahsız, sadece her zaman taktığı tam kılıfı üzerinde taşıyor. Başka hiçbir koruyucu giysisi yok. Kokusunu gizlemek için biraz çamur bile sürmemiş.

Kolundan tutuyorum—

Ani bir hareketle arkasını dönüp beni bir yırtıcı hayvanın vahşi tavrıyla ağaca doğru itti, ağzı boynumdaydı, nefesi tenime o kadar soğuk geldi ki neredeyse yakıyordu.

Orman sessizliğe bürünüyor. Yuvalama alanının kaotik uyanış sesleri bile, köpek dişlerinin şah damarımın şiddetli zonklamasına sürtünmesiyle birlikte kayboluyor gibi görünüyor.

Yutkunuyorum. Elimle omuzlarının arasına dokunuyorum ve kasların o kadar sıkıca kenetlenmiş olduğunu hissediyorum ki, Rygun'un dövüşe hazırlandığı anı, kanatlarını açmış halini gözümde canlandırıyorum.

Kuyruğu kalkık.

Göğsünde alevler yükseliyordu.

"Sen. Benim. Gibi. Kokuyorsun. Rygun gibi," diye hırıltılı bir sesle söylüyorum, her kelime ona net bir şekilde ulaşıyor.

Açık olarak.

Onun içinde oluşan her ne varsa onu aşmak için elimden gelenin en iyisini yapıyorum.

"Sizi kuşatacaklar. Sizi öldürecekler."

Geri çekildikçe hırçınlığı biraz azalıyor.

Ağzını kapatmadan önce boğazının arkasında mavi bir alevin tomurcuğuna benzeyen bir şey görüyorum ve acaba yanlış mı görüyorum diye düşünüyorum.

Eğer aklımı kaçırıyorsam.

Başını yana eğip, tuhaf simsiyah gözleriyle beni uzun uzun süzdüğünde içimde soğuk bir his beliriyor. Acı verse de doğru gelen bir his. Daha çok acı vermesin diye yakından bakmak istemediğim bir his.

"İşim bittiğinde onu sana geri getireceğim."

Sözlerinin ardından tenim ürperiyor, çünkü Raeve'in sesi olsa da, aslında onun sesi değil. Başka bir şeyin sesi bu. Soğuk ve kadim bir şeyin sesi.

Bir şey …

İmkansız.

"Sana söz veriyorum, kıymetli eşim."

Sözlerinin yankılanan, insanın içini kemiren sözleriyle kaskatı kesildim.

Bataklığa doğru yöneldi, uzun, hayvansı adımlarla oraya doğru ilerledi ve beni ağacın dibine yığılmış halde bıraktı. Sanki eski, buzdan bir canavar dişlerini göğsüme saplayıp kalbimi sökmüş gibiydi.

Kaan, bu topraklara hükmeden tüylü yaratıkların ona üşüşeceğine inanıyormuş gibi, Öteki'nin peşinden çamurlu kıyıya kadar gider.

Ve belki de öyle yapacaklardır.

Ama Öteki, bu evcilleştirilmemiş ejderhaların sevdiği kişiye zarar vermeyeceğini biliyor; zihinleri bir bağdan arınmış, eylemleri tamamen kendilerine ait.

Vahşi olanlar alevlerini püskürtüp gökyüzünü güzel tehditlerle aydınlatabilirler—ya da belki onu kapıp yuvalarına götürüp korumaya ve tapmaya çalışabilirler—ama tehdit edilmedikçe Raeve'e zarar vermezler.

Geçmişte olan bir şeyi isteyerek sakatlamayacaklardır.

Diğeri, kavurucu bataklığın üzerinden birinin eski patikasını kullanarak, bir taştan diğerine atlayarak ilerliyor. Arkasına baktığında Kaan'ın hâlâ onu takip ettiğini görüyor -beklediği gibi- içgüdüleri ona kuşatılacağını haykırsa da.

Alev aldı.

Yenildi.

Yapmayacak.

Kadın onun gibi kokuyor olabilir, ama adam da onun gibi kokuyor.

Diğeri, patikanın sonuna ulaşır ve Raeve'in demir yüzüğünü çıkarıp cebine koyar. Kanatları hâlâ olsaydı bunun ne kadar kolay olacağını düşününce içini çeker. Ancak, Değerlisinin kayıp veya atılmış anıları arasında Bulder'ın sözlerini de aradığı için, Diğeri oldukça donanımlıdır ve Elluin'in çok uzun zaman önce mükemmelleştirmek için çok çalıştığı kusursuz lehçeyle emirler verir.

Toprak Tanrısı dinliyor, çamurlu derinliklerin altından taş kütükleri çıkarıyor, onları bir adak gibi kaynayan yüzeye doğru itiyor. Yuvanın sahipsiz kaldığı bataklığın ortasına kadar uzanan bir yol oluşturuyor.

Öteki'nin, atalarından birinin ışığı gibi parıldayan o küçük gümüş parçasını görebileceği yere. Kalbinin yakın olmayı özlediği sessiz bir çağrı.

Taştan taşa hareket ederek sisin içinde kayboluyor, Kaan ise biraz geriden geliyor; gözlerindeki koruyucu ateş, Sabersythe alevi gibi parlıyor. Üstlerinde, Moltenmaws'lar uçuşup çığlık atıyor, gökyüzü entrika dolu bir gürültüyle yankılanıyor.

Diğeri sonunda ortadaki adaya ulaşır; pembe barajın ölmüş eşinin hemen altında bulunan adaya; sonsuza dek uykuda olan, katılaşmış kanadı göğsüne saplanmış bir silah olduğunu hissettiği şeyi örten adaya.

Bu düşünceyle birlikte içini bir hüzün kaplıyor. Kaan Vaegor'un henüz anlamadığı paralellikler karşısında.

Diğeri demir halkayı tekrar takar ve yosun kaplı tepeciğe doğru ilerler; rahatsız ayakkabılarının tabanlarının altında gevşeyen dallar, kayalık yuvaya doğru tırmanırken çıtırdar. Soğuk ışığını yayan o gümüş parçasına doğru.

Yuvanın yuvarlak barınağına giren Diğeri, toz ve köz kokusunu içine çekerek, pembe ve turuncu tüylerle dolu kaseye doğru ilerliyor. Tüyler, hem anne kuşa hem de kaybettiği eşine ait.

Kutsal mekana saygı göstererek, zarif hareketlerle, her adımını özenle atarak ilerliyor.

Arkadan gelen çığlık ve gürültüyü umursamadan, kırık parçanın yanına çömelir, barajın etrafına yığdığı tüy yığınını kenara çeker, sonra parmaklarını keskin kenarlarının üzerinde gezdirir...

Bir kanat parçası. Allume'u ve kıymetli küçük yavrusunu korumak için kullandığı kanat.

Bakışları yanındaki tombul, pembe yumurtaya takılıyor, rengi yumuşak. Tıpkı yas tutan dişi kuşun gagasının dibi gibi. Uzanıp parmak uçlarıyla yumurtanın tüylü yüzeyine dokunuyor, içi soğuk olmasına rağmen sıcak.

Hayat dolu değil.

Diğeri, yuvanın kokularına kulak verir, annenin derin kederinin güçlü notaları tarafından bastırılır. Bu yumurtanın başkalarının sandığı gibi döllenmemiş olmadığını, ancak yürek burkan bir şekilde çok uzun süre sıcaklıktan mahrum kaldığını fark eder. Belki de anne ilk eşini kaybettiğinde olmuştur.

Üzüntü, diğerinin göğsünü kaldırılamayacak kadar ağır bir taş gibi dolduruyor.

O da, cansız bir yumurtanın üzerinde oturup, sonsuza dek çatlamasını beklemenin nasıl bir his olduğunu biliyor. Birçok döngü boyunca… ta ki gümüş kurdele kalbine dokunup teninin rengini değiştirene ve göğsüne imkansız derecede engin ve sonsuz bir şarkı ekene kadar.

Hayat dolu, ağırbaşlı bir şarkı.

Varoluşla birlikte.

Bir zamanlar kendi yumurtasıyla paylaştığı, içindeki Küçük Varlığına da aynı ezgiyi söyleyeceği umuduyla paylaştığı ışık saçan bir lif. Şimdi yine onu paylaşma arzusunu hissediyor. Her zaman olduğu gibi, geçici olduğunu bildiği bir hediye.

Her şey böyledir.

Ellerini yumurtanın üzerine koyup öne eğildi ve dudaklarını sıcak kabuğa bastırarak buz gibi bir nefes verdi; göz kapakları kapanırken derinlerden o ışıldayan ipliğin bir dalını çıkardı. Ve onu uzattı.

Hediye olarak veriyor.

Gözlerini tekrar açtığında, yumurta artık pembe değil, gümüş rengindeydi. Tıpkı küçük Allume'sinin rengi gibi.

Diğerinin dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi ve elinde soğuk kalan cam parçasını aldı.

Hediyeye karşılık hediye.

Hazinesini göğsüne sıkıca bastırarak döndü. Tüylerle dolu kaseden aynı temkinli yoldan çıktı ve sis bulutunun yuttuğu yuvanın üzerinde duran baraj yeniden belirdiği anda özgür kaldı.

Boğazının arkasında alevler yanıyor, her an dökülecekmiş gibi çığlık atıyor.

Eskisine göre çok daha küçük ve kırılgan bir bedende, daha az diş ve pençeyle olmasına rağmen, Öteki, duruşunu hiç bozmadan barajın gözlerinin içine bakıyor.

Firma.

Gözünü bile kırpmıyor.

Moltenmaw gagasını hızla kapatıp başını yana eğiyor, iki yaslı baraj arasında sessiz bir mesaj geçiyor… bir yaslı barajdan diğerine. Bu mesaj, soğuk bir sessizliğin yankısıyla daha yüksek sesle söyleniyor.

Diğeri, sisle kaplı taşların üzerine doğru yürürken, barajın sabit bakışlarını üzerinde hissederek boyun eğmiş bir şekilde çenesini öne eğdi.

Belki de yumurtasının içinde kıpır kıpır bir yaşam belirtisi hisseden anne, yol açılır açılmaz yuvaya doğru hızla dalıyor. Ardından cıvıldama sesleri geliyor; şefkatli bir annenin tüylerini kabartırken, yumurtasını okşarken ve yuvarlarken çıkardığı nazik mırıltılar.

Ona çok değer veriyorum.

Diğeri taştan taşa hareket ederken, sürünün geri kalanı şimdi sisin içinden turuncu alevler saçıyor. Dumanın bir kısmını yakıp kül eden ve tenine kazınmış yakıcı geçmişin hayaletlerini aydınlatan sıcak alevler. Değerlisinin narin tenini yumuşatmak için kullanılan binlerce rün... defalarca.

Hareket Eden Sisler, tıpkı ejderhaların yaptığı gibi ölüleri onurlandırır; Öteki, Değerli Olanının eşiyle yüz yüze gelirken, kanatlarını açar gibi arkasında toplanırlar.

Yüzü solgun ve bitkin, gözlerindeki ateş sönmüş. Kırışık kaşlarının altında geriye kalan tek şey derin keder tohumları; bakışları Raeve'in tenindeki ışık saçan izlerin üzerinden geçiyor. Her bir iz, dudaklarından dökülmesine asla izin vermediği uzak bir acı çığlığı.

Bir kere bile değil.

Dikkatini, Öteki'nin kürek kemikleri arasından uzanan, sisli kanatlara çevirdi. Yutkundu, yüzü buruştu, sonraki sözleri kırık bir hırıltıydı. "Sen nesin?"

“Ne olduğumu biliyorsun, Kaan Vaegor. Ne yaşıyorum ne de ölüyorum. Bir zamanlar kırıktım ve şimdi”—Diğeri ona hüzünlü bir gülümseme sunar, elini göğsüne yakın tuttuğu kırık parçanın üzerine koyar—“neredeyse bütünüm.”

Gözlerinde bir şey paramparça oldu. "N—Nasıl?"

Diğeri, bu sevimli adamın kalbini kırmak istemediği için gerçeği söylemeye cesaret edemiyor. Ama sonunda gerçeği öğrenecek... Her şey yeniden bir araya gelmeden önce.

Denge yeniden sağlanmadan önce.

Bu yüzden ona farklı bir gerçeği anlatıyor. Onun büyük, sıcak kalbine layık, yumuşak, güzel bir gerçeği.

"Senin için yapmayacağı hiçbir şey yok."

Tıpkı diğerinin, kıymetli küçük yavrusu için yapmayacağı hiçbir şey olmadığı gibi.

Kaan dizlerinin üzerine çöktü, nefes alışverişleri hızlandı ve düzensizleşti.

"Onun sayısız gerçeği, mağaramda taşlar gibi, bulunmayı bekliyor. Sen bunların en parlağısın. Belki de bu yüzden bu konuda bu kadar temkinli davrandı. Hayatında en parlak ışıklar söner."

Yüzü buruştu, ellerini o kadar sıkı yumruk yaptı ki eklemleri bembeyaz oldu. "Ona kim zarar verdi?"

Çok fazla.

“Bu hikâyeleri paylaşmak bana düşmez.” Bir alev patlaması daha meydana gelir ve birçok rününü yeniden aydınlatır. “Onu zorlamamanızda haklısınız. Şu anda, bir zamanlar bildiği şarkılardan birini arıyor. Geçmişinin en acı verici kısımlarını ona yavaş yavaş veriyorum. Hazır olduğunda gerçeğin tamamını öğrenecek.”

Siz de öyle yapacaksınız.

Diğeri duraksadı, bildiği her şeyin ağırlığını düşündü. Geleceğinden emin olduğu şeyleri düşündü. Değerli parçasından elini kaldırdı, yüzüne dokundu; çenesinin etrafındaki sakal, beklediğinden daha yumuşaktı. "Teşekkür ederim..."

"Ne için?" diye hırıltılı bir sesle sordu, ejderha alevinin bir başka darbesi tenini tutuştururken, gözleri yanaklarından aşağı damlayan bir parıltıyla doldu.

Diğeri gülümsüyor ve "Onu benim kadar sevdiğin için" derken yavaş yavaş tekrar geri çekilmeye başlıyor.

Raeve'in bedeninin yere düşmesine izin veriyor, çünkü onun kendisini yakalayacağını ve gerçekten huzur bulabileceği bir yere götüreceğini biliyor.

Kadın sessizce göle girerken, uzaktan gelen çığlığını duyar. Dünyası yıkılmış, yas tutan bir erkeğin yürek burkan çığlığıydı bu.

CHAPTER 57

Veya

Arkyn, Kaan'ın büyüsünü tekrar tekrar açıp kapatarak, alevli ışık patlamaları yaratırken, biz de onun uçuşan pelerinini uzun ve dolambaçlı tünelde takip ediyoruz. Ben ise sürüklenirken attığım her adımda çığlık atıyor, çırpınıyor ve hırlıyorum, beni sürükleyen iki perinin kollarına tırnaklarımı saplamak için hiçbir fırsatı kaçırmıyorum.

"Daha minnettar olacağını düşünürdünüz," diye kekeledi içlerinden biri, bronz maskesinden yansıyan alevli duvar meşalesinin önünden beni sürükleyerek, gergin sesinde ağır bir yorgunlukla. "Yaraları yeni iyileşmişken."

İçimden kahkaha fışkırıyor, bu kahkaha çılgınlıkla karışık.

Arkyn yaralarımın iyileştirilmesini, kanımdaki enfeksiyonun temizlenmesini emretmiş olabilir, ama ben bunun on katını ödedim—zihnim paramparça edildi ve sonuna kadar zorlandı. O kadar çok dürtüldü ve sıkıştırıldı ki, beynim kafatasımın içinde zar zor tutulan büyük, şişmiş bir yumru gibi geliyor.

Çalınan sırlar karşılığında ödedim. Özel anlarımın yavaş yavaş incelenmesiyle aşağılandım.

Acı verici bir şekilde.

Üstüne üstlük, ceplerim boşaltılmıştı. Kaan'ın ormanından yağmalanan eşyalar, Arkyn'in yeni gözde oyuncağı gibi görünüyordu.

Daha sert tekme atıyorum, öyle bir coşkuyla savruluyorum ki yüzümde kan lekeleri oluşuyor, şakaklarıma kazınmış uyku bastırıcı rünlerden kan sızıyor.

Sol kolum gevşedi.

Sağımda duran herifi devirmek için tüm gücümü vermeye hazırlanırken Arkyn döndü, elini ileri uzattı ve boynumu kavradı, parmakları ejderha pençeleri gibi derine saplandı.

Onu savurup yakalamaya çalışıyorum, ezici kavrayışının gücü altında tendonlarımın parçalanmak üzere olduğundan eminim. Tüm kan şişmiş beynime hücum ediyor, beynim sınırlarını zorlayarak dışarı doğru çıkıntı yapıyor…

Görüşümü kararan koyu lekeler var.

Arkyn içini çekti, diğer adam kolumu tekrar kavradıktan sonra bile beni hareketsiz tuttu. "Haklı, biliyorsun." Kaan'ın yarasını açtı, buruşuk yüzünü alevlendirdi. Tekrar kapattı. "Şifacı, hayata zar zor tutunduğunu söyledi."

Bilincimin sınırından kayıp, o kara lekelerin içine doğru baş aşağı düşmeye başladığımda, şakaklarımdaki runik yazılar derine işleyen metal damgalar gibi yanmaya başlıyor.

Erime.

Gözlerim faltaşı gibi açılmış, ağzım sessiz bir çığlıkla aralanmış. Kızarmış et kokusu havayı kirletiyor, midemi alt üst eden anılarla boğuşuyorum.

Arkyn bırakıyor.

Kollarımın sıkıca kavradığı yere yığılıyorum, yanaklarımdan yaşlar süzülürken nefes nefese kalıyorum, Kaan'ın rünlerinin tıkırtısı, tıkırtısı, tıkırtısı devam ediyor. Bilincim yerine geldikçe, rünlerin cızırtısı azalıyor.

Yine, aralıklı ateş ışığı parlamalarıyla ileriye doğru sürükleniyorum, uzuvlarım kurşun gibi ağırlaşmış. Zihnim bulanık.

Ruh çığlık atıyor.

Tünel duvarları giderek alçalıyor. Gözümün ucuyla, her iki tarafta da boş hücrelerin görüntülerini yakalıyorum; çürüme, küf ve dışkı kokusu, çektiğim her nefesi zehirliyor.

Kapı menteşeleri gıcırdayarak diğerlerine çok benzeyen, loş ışıklı bir hücreye giriyoruz.

Bok.

Ani bir enerji patlaması yaşıyorum ve çırpınırken, bağırırken ve bacaklarımı tekmeleyerek onlarınkini altlarından çekmeye çalışırken etrafım bulanıklaşıyor.

İleriye doğru savrulup duvara o kadar sert çarptım ki, ciğerlerimdeki tüm nefes boşaldı ve bir yığın halinde yere yığıldım. Damarlarımda dolaşan

adrenalin yüzünden neredeyse hiç acı hissetmedim. Tam ayağa kalkmak üzereyken biri sırtıma bastı.

Elluin'in günlüğü içimi burkuyor, boğazımın arkasında kusma hissi ve yanma duygusu yaratıyor.

"Yere yat!"

Yüzümün ezildiği ıslak taşa hırlıyorum, prangalarım yerdeki bir kancaya bağlı. Adam botunu kaldırdığı anda, kendimi itip saldırıyorum. Yüzüme kapanan demir parmaklıklı kapıya çarpıyorum.

Kapının kilitlenme sesi, üzerime çöken ve bir kitabın çarpması gibi boğucu duvarlardan yankılanarak içimi kemiriyor.

Muhafızlar karanlığa doğru hücuma geçmeden önce anahtar Çöpçü Kral'a teslim edilir ve Arkyn diğer tarafta tek başına kalır. Kapüşonlu gözleri, yakındaki bir fenerden yayılan ateş ışığında parıldar.

Her ne kadar parmaklıkların özgür tarafında dursa da, ona sanki savaş alanındaymışız gibi dik dik bakıyorum. Sanki onu sadece çıplak ellerimle yere serip, boynunu kırıp, sonra da kafasını koparacakmışım gibi.

Kan bağımız olması umurumda değil. O, Kaan'a zarar vermeye kararlı; onu devirmek için gerekli parayı biriktirmek amacıyla aşamalar boyunca insanları Khindard Çukurları'nda ölüme terk etti.

O benim kardeşim değil.

Ocağın kapağını hafifçe iterek alev ampulünü serbest bırakır. Acımasız, çarpık yüzünü tutuşturur.

"Kaan'a bir parmak bile dokunursan," diye kekeledim, titreyerek, "onun kadar kötüsün."

Pah.

Arkyn'in başı yana eğildi. "Veya, Kaan bronz tahtı ele geçirdiğinde kaç erkek kardeşini, oğlunu, kız kardeşini ve kızını öldürdü?"

Hırlıyorum.

Homurdanır, gözleri sağa kayar ve bir sonraki hücreye odaklanır. "Onu yemeye ikna et, ben de zihin ağına, zihninin o karanlık köşesinde sakladığın her neyse onu geri getirme çabalarına devam ettiğinde nazik davranmasını söyleyeceğim."

Ormanın kapısını hızla kapatır. Yırtık pelerinini savurarak arkasını döner ve Kaan'ın çıtırdayan ormanından ara sıra sızan ateş ışıkları dışında her şeyi yutan karanlığa doğru hızla uzaklaşır.

Sendeliyorum. Elimle öne doğru uzanıp soğuk bir demire tutunuyorum, omzumu geriye doğru çevirerek bakıyorum. Gördüğüm şey karşısında

kalbim duracak gibi oluyor… Yanımdaki hücrenin köşesinde bağlı biri var, yırtık pırtık bir battaniye vücudunun çoğunu örtüyor, sadece kirli, beyaz bir saç tutamı kalmış.

Uzun.

Mahkumun alnında gümüş rengi bir çizgi belirdi ve tüm nefesim kesildi. Boğazımdan acı dolu bir ses yükseldi, yumruklarımın yarattığı dehşetin ardından tüm ağrılarım ve sızılarım yok oldu.

Hayır... Lütfen hayır...

Yere yığılıp taşın üzerinde sürünüyorum. Parmaklıkların arasından uzanıyorum. "Kyzari—"

Hareket ediyor.

Bulanıklaşıyor.

Eli parmaklıkların arasından boğazıma uzanmış, öylesine sıkı sıkıyor ki beynimdeki tüm kan yüzeye çıkıyor, ezilmiş ve hırpalanmış beynimin sınırlarını zorluyor.

“Ky—za—ri,” diye kekeledim, elimi onun elinin üzerine koyarak. “Kyza—ben—mmm—benim—”

Gözlerim bulanıklaşıyor, sadece gözbebekleri net bir şekilde görünüyor. O kadar karanlık ve boşlar ki, dünyanın tamamını yutabileceklerinden eminim.

Şakaklarımdaki runik yazılar beni ısıtıyor—

Kyzari'nin göz bebekleri daralır, yüz hatları yumuşar, gözlerindeki canlı mavi renk geri döner. Ayçiçeği alevinin bir patlaması gibi parlayan, şu anda dünyanın en çok arzulanan manzarasıdır bu. Ama yüzü sadece bir anlığına pürüzsüz kalır, sonra çöker, tutuşu gevşerken göz kapaklarının alt kısımlarında gözyaşları birikir.

Eli bir taş gibi aşağı düşüyor.

Derin bir nefes alıyorum, beynimi uyanık tutmak için ihtiyacım olan her şeyi içime çekiyorum. O rünlerin yanmasını engelliyorum. Acımı, korkumu ona göstermemeye çalışıyorum, ellerimi yüzünün arasına alıp, fiziksel olarak yapabildiğim kadar parmaklıklara yaklaşıyorum.

"Sorun yok," diye hırıltılı bir sesle konuştum, bakışlarım gözlerinin arasında gezindi; gözleri boştu, karanlık çukurlar onun kederli görünümüne katkıda bulunuyordu.

Normalde bronz olan teni o kadar solgun ki neredeyse saydam, elmacık kemikleri belirginleşmiş, dudakları çatlamış ve renksiz.

“Ah, Kyzari… Sana ne yaptı böyle?”

Tam sağ şakağımdaki rüne dokunurken onu kollarıma alıp, kaskatı duruşuna rağmen kendime doğru çekiyorum. Kemikli bir bebek gibi, omuzları o kadar kırılgan ki, daha fazla sıkarsam kırılacağından eminim.

Titreyerek nefes alması çok uzun sürüyor, nefes verirken titremeye başlıyor. Sonunda kolları kalkıyor ve sırtıma dolanıyor, elleri umutsuzca daha sağlam bir kavrama için pençe gibi uzanıyor.

“Sorun yok,” diye fısıldadım, hücresini incelerken. Bakışlarım köşedeki çöp kovasına takıldı, parmaklıkların arasına yığılmış, çürüyen yenmemiş yiyecek yığınlarına kaydı. Soluk kurtçukların istila ettiği, rengi solmuş et parçaları.

"Buradayım, sevgilim."

Dikkatim, altına saklandığı battaniyeye kaydı ve kıvrımların arasına sıkışmış yırtılmış bir parşömen parçasının iki yarısını gördüm. Dağınık saçlarını düzelttim, bakışlarım tavandaki birçok ay izine, ardından duvarlara çizilmiş isli harflere kaydı. Kesinlikle Kyzari'nin yazısı değildi. Onun yazısı daha zarif, harfler zahmetsizce bir araya gelmişti.

Hariç-

Bakışlarım, gri taş duvara binlerce kez kazınmış gibi duran, son derece derin bir şekilde işlenmiş zarif bir cümleye odaklanıyor. Kesinlikle Kyzari'nin el yazısı.

Ah, sevgilim.

Kirli saçlarını topladım, yana doğru ittim ki sırtını okşayabileyim, o üç küçük kelimeyi tekrar tekrar okudum…

“Kim—” Boğazımı temizledim, hala tahriş olmuş ve hassastı. “Beni kim sandın Kyzari?”

Yanaklarını silip çenesini kaldırırken biraz geri çekildi, duruşundaki ve yüzündeki çizgilerdeki yumuşaklık kaybolmuştu. "Buraya nasıl geldiniz?"

Soru hâlâ cevapsız.

Bir an duraksadıktan sonra, saçının bir tutamını gözlerinden çekip kulağının arkasına sıkıştırdım. "Uzun hikaye ama iyiyim... Ya sen?"

“Ah, ben— Ahh… Ay parçaları arıyordum,” diyor, yanağından süzülen bir damla gözyaşını silerken gözlerini devirerek.

Tam olarak bunu sormuyordum, Kyzari…

“Bir miskunn bana çok karışık bir mesaj iletti, Mah’ın düşmüş ejderhasının kalan parçalarını bulmam gerektiğini söylüyordu—” İçini çekti ve başını salladı, battaniyesinin kıvrımları arasından yırtılmış serçeyi aldı. “Boş ver,” diye fısıldadı, iki parçayı avucunun üzerine koyduktan sonra diğer elini de üzerlerine yerleştirdi. “Buradayım. O delinin tuzağına düştüm.”

Omuzlarının kıvrımını ve yere çökmüş bakışlarını inceliyorum. Tırnaklarının kemirilmiş uçlarını. Ellerinin o küçük tarlakuşunu sanki hayatında tuttuğu en kıymetli şeymiş gibi nasıl kucakladığını.

"Kyzari, uyandığında beni kim sandın?"

Gözlerinde bir şey parıldıyor.

“Biliyor musun,” diye fısıldıyor, avuçlarının arasına sıkıştırdığı ellerini incelerken, “Babam bana ses çıkarmamayı öğretti. Tartışmamayı, hatta özellikle çağrılmadıkça ağzımı bile açmamayı öğretti. ‘Küçük ve sessiz ol,’ derdi. ‘Dünyanın ihtiyacı olan şey küçük, sessiz kadınlardır. Düşüncelerini kendine saklamayı ve çenesini kapatmayı bilmeyen gürültücü kadınlar değil.’”

Son sözler öyle bir şiddetle söyleniyor ki, duvarlardan yankılanarak geri dönüyor.

Kaşlarımı çatıyorum.

Kyzari'nin küfür ettiğini hiç duymadım. Ses tonunda bu kadar keskinlik de hiç görmedim.

“Demek evrelerim böyleydi. Küçük. Sessiz.” Elini kaldırıp, parmaklarının arasına tarlakuşunun gagasını hafifçe sıkıştırarak kıvrımları açmaya çalıştı. “Tüm varlığımla gerçekten çığlık attığım ilk an”—bana baktı, sonra hızla bakışlarını tekrar indirdi—“yirmi üç evre önceydi.”

Sözleri bir itiraf gibi sunuyor. Sanki çok uzun zamandır göğsünde birikmiş gibi.

"Onun için çığlık attım." Alnındaki taşı işaret ederek, "Aslında çoğunlukla onun için." dedi.

Kaşlarım daha da çatıldı. "Aether Tanrısı için mi çığlık attın?"

"Caelis," diye düzeltiyor kadın asil bir ciddiyetle. "Adı Caelis."

Başımı salladım. İsmi ona tekrarladım. Acaba bu yer aklını paramparça etmiş olabilir mi? Arkyn'in de aklı paramparça olmuş muydu? Eğer dikkatli yapılmazsa bazı insanları onarılamaz şekilde delirtebilir. Belki de benden daha çok direndi? Ya da yeterince sakin durmadı?

“Kyzari geldi mi? Caelis geldi mi?”

“Bir süreliğine evet…”

Sanki çözülmesi çok zor bir bilmece önüme verilmiş gibi hissediyorum, ezilmiş beynim o kadar şiddetli zonkluyor ki denemenin bile güvenli olup olmadığından emin değilim.

“Neden bağırdın?”

Yine gagadaki kıvrımları düzeltmeye çalışıyor. "Çünkü babamın Bothaim'in gözüne girmesi gerekiyordu ve ben de ödüldüm."

Hayır, hayır.

Kyzari, hayır...

“Babamın talimatı gibi sessiz kaldım. Ta ki sonrasına kadar.”

İçim burkuldu.

“Büyük Şansölye öyle değildi,” diye devam ediyor, yüzü sert, acımasız; tanıdığımı sandığım Kyzari'ye tam bir zıtlık. “İlk seferinde de değildi. İkinci seferinde de değildi. Üçüncü seferinde de.”

"Sen-"

“Evet.” Gözlerime bakıyor, kendi gözleri buz gibi olmuştu. Şu an olduğundan daha çok annesine benzememişti. “Büyük Tyroth Vaegor’un kızı olarak görevimi yerine getirdim.”

Kanım kaynıyor. Onun kendini sunma biçiminden dolayı bunca zamandır onu bir çocuk gibi gördüğümü fark ettiğimde neredeyse içten içe eriyorum. Ama bu, babasının ona bahşettiği dehşetlerden kendini korumak için kullandığı bir maskeden başka bir şey değil.

Lanet olsun.

Tyroth'un Kyzari'yi koruduğunu sanıyordum. Ona o kadar düşkündü ki, neredeyse onu boğuyordu. Yanılmışım. Körmüşüm.

Daha akıllı davranmalıydım.

“İşte bu—” Boğazımdaki hırıltılı sesi temizliyorum. “İşte bu yüzden bu evrede kendinizi Yaratıcılara adadınız.”

“Zaten benden bıkmıştı. Başka şeyler istemeye başladı. Sanırım bunda pek iyi değildim.” Omuz silkti, çatlamış dudaklarındaki yarım gülümseme bunun kasıtlı olabileceğini gösteriyordu. “Babamın üzerimdeki gücünü koparmak için kendimi Yaratıcılara sundum. Ve çünkü—” Nefesi kesildi.

"Ne?"

O gülümseme yumuşar. "Kalbim zaten birine ait."

Yaratıcılar. Çok fazla zamanını yalnız geçirdi…

Bunun üzerinde durmak yerine, parmaklıkların arasından uzanıp kuşu elimden uzaklaştırdığını fark ettim. Sanki onu elinden alacakmışım gibi düşünüyor.

Elini sıkıca kavradım, biliyorum ki söyleyebileceğim hiçbir söz onun verdiği zararı geri döndüremez. O yaraların sonsuza dek açılmasını engelleyecek kadar güçlü bir dikiş yok. Ama aramızdaki sessizlikte, ona huzur bulmasına yardım edeceğime yemin ediyorum. Zihninin dinlenebileceği mutlu bir yer bulmasına yardım edeceğim.

Bir şekilde.

"Bizi bırakacağını mı düşünüyorsun?"

Hayır, Kyzari. O bizi kullanarak ikimizin de sevdiği birine zarar verecek.

Ben o kelimeleri söylemiyorum. Şu anda ihtiyacı olan şey umut ve o da —

Ona bunu verebilirim.

“Görmen gereken bir şey var,” diye fısıldadım, kollarımı onun hücresinden çekerek. Aşağı uzanıp tişörtümün etek ucunu kaldırdım ve belime dolanmış kumaş şeridini çözmeye başladım, boğazım düğümleniyordu.

Kalbim çok ağır.

Günlüğümü zihnimi alt üst eden kişiden saklamak kolay değildi. Zihinsel boşaltmada iyi olabilirim, ama bu kadar sınırlı güçle sadece birkaç şeyi koruyabildim. Birkaç kez neredeyse ölüyordum, ama iyi bir ölüm olurdu.

Sayın.

Çünkü bu günlük, içindeki sözler... kişisel. Raeve, Kaan ve ne kadar çok sevildiğini bilmeye çok ihtiyacı olan tatlı, kırık kalpli yeğenimden başkası için değil.

Buna değdi.

Onun için.

"Şakaklarımdaki rünler uyumamı engellemek için," diye mırıldanıyorum, kanla bulaşmış bir katmanı daha açarken. "Beni yıkmak, savunmamı parçalamak ve Zihin Ağı'nın sırlarımın geri kalanını ortaya çıkarmasını sağlamak için tasarlandılar. Bunu yaptığında, bende bunun olduğunu keşfedecek. Arkyn bunu alacak."

Son cilt parçasını da ayırıp günlüğü elime alıyorum ve kapağını inceliyorum. İçinde saklı sırların ağırlığını hissediyorum.

"Bu sözleri okuma fırsatını size vermeden asla vicdan azabı çekemezdim."

Çubukların arasından geçiriyorum.

Kyzari kaşlarını çattı, tarlakuşu kucağına yerleştirdi ve kitabın ağırlığını omuzlarına aldı. Kitabı ellerinde çevirdikten sonra narin parmaklarıyla ön kapağındaki resmin üzerinden geçti. "Bu, amcamın málmr'ına benziyor."

"Evet."

Bu kelimeyi söylerken boğazım düğümleniyor.

"Çok güzel," diye fısıldadı, Ay Tüyü'nün kanadının şeklini takip ettikten sonra bana baktı. "Ona mı ait?"

“Hayır. Şeydi—” Derin bir nefes alıp kendimi toparladıktan sonra yüzüme zorlama bir gülümseme yerleştirdim. “Annenin günlüğüydü.”

Kyzari'nin durağan hali. Sanki gökyüzüne doğru süzülüp, iyice sarınıp, katılaşmış gibi.

“Ben, ah, onu bulmak için Arithia’ya gittim.” Ellerime bakıyorum, kanlı bağı top haline getiriyorum. “Sadece son birkaç girişi okudum, ama sanırım —” Kelimeler boğazımda düğümleniyor. Boğazımı temizliyorum, annesinin gözlerine çok benzeyen parıldayan mavi gözlerine bakıyorum. “Sanırım baştan başlamalısın.”

"Acıtır mı?"

Sesi çatlak ve boğuk çıkıyor.

"Evet."

Hayal edebileceğinizden çok daha fazlası.

Yüz hatları buruştu, başı yana eğildi ve gözleri buz gibi havuzlar gibi yaşlarla doldu. "Artık daha fazla acı çekebilir miyim bilmiyorum..."

“Biliyorum, tatlım.” Parmaklıkların arasından uzanıp yanağını avuçladım. “Ama sona geldiğinde sana söyleyeceğim bir şey var.” Yerdeki yenmemiş yiyeceklere baktım, göz kapaklarımı sıkıca kapattım. Sonra tekrar açtım. “Yaşamak için bir sebebin olacak.”

Kaşlarının arasında bir çizgi oluşuyor.

Yutkunarak bakışlarını günlüğe indirdi. Uzun bir an geçti, sonunda yavaşça kapağı kaldırdı ve okumaya başladı.

Yanına oturuyorum, titremesine neden olan kısımlara geldiğinde elini tutuyorum. Ailesinin birçok üyesinin, onları tanıma fırsatı bulamadan

zehirlenme sonucu hayatını kaybettiğini okuduğunda, vicdan azabım içimi kemirirken onu sıkıca kucaklıyorum.

Slátra'nın Elluin'i ovalarda kovaladığı yere vardığında yanaklarından süzülen gözyaşlarını siliyorum; Kaan ile annesi arasındaki filizlenen aşkı okudukça daha da siliyorum.

Aşkın doğurduğu hamilelikle ilgili haberi okuduğunda onu sıkıca kucakla.

Mutluluktan.

Ve sona ulaştığında, gözyaşları o kadar hızlı ve yoğun akmaya başlayınca ki silemeyecek hale gelince, parmaklıklara yaslanıp yere yığıldığında, saçlarını okşadım, onu sıkıca kucakladım ve hayatta kalması gerektiğini söyledim.

Mutlaka yapmalı.

Çünkü bilinmeyen bir sihir sayesinde annesi yaşıyor. Ve annesinin geçmişine dair hiçbir anısı olmasa da, tıpkı kızı gibi, cesur, gözü pek ve güçlü bir kadın...

CHAPTER 58

Raeve

Gölün donmuş kabuğunu kırarak ilerliyorum, peşimden suyun içinde ilerleyen ağır bir varlık beni yüzeye doğru sürüklüyor.

Ya da belki de beni hiç yönlendirmiyor, sadece takip ediyor. Belki de yeterince yaklaşırsa durmak, dönmek ve iletişim kurmak zorunda kalacağımı umuyor.

Kesinlikle hayır.

Ayağımı ısırıp beni ölümüne sallasa bile... gerçi bunu yapmasını istemezdim.

Yaratıcılar, peki ya ona fikri doğrudan ben versem?

Tüylerim diken diken oldu.

Daha hırslı ve daha hızlı yüzüyorum. Gölün dışına çıkıp kıyıya tırmanıyorum, dış benliğime her zamankinden daha hızlı ulaşıyorum.

Gözlerim birden açıldı.

Derin bir nefes alarak, hâlâ uyku köşesinde olup olmadığımı kontrol ediyorum; dişlerimin arasında et parçaları veya ellerimde kan izi olmadığını görünce rahatlıyorum. Umarım bunlar, ben onun travma ticaret istasyonunda duygusal olarak hırpalanırken, öteki tarafımın cinayet dolu bir saldırıya girişmediğinin işaretleridir.

“Yaratıcılar,” diye mırıldanıyorum, avuçlarımın topuklarıyla yüzümü ovuştururken, yıkılmış bir dağ yamacının ötesine, gömülü bir köyün obsidyen zirvelerinin ardına bakan kasvetli insanların görüntülerini bastırmaya çalışıyorum.

Genç Elluin, yanında duran, saçları benimkiler kadar siyah, tanımadığı, güçlü yapılı bir erkeğin yanında dururken, yıkıcı bir şarkının yankıları dudaklarından dökülüyordu; adam ona saygıyla bakıyordu. Bu şarkı, çökmüş buzulun yavaş yavaş yerinden oynamasına, altındaki yıkık köyü ortaya çıkarmasına vesile olmuştu.

Hayatta kalmayı başaramayan çok sayıda insan.

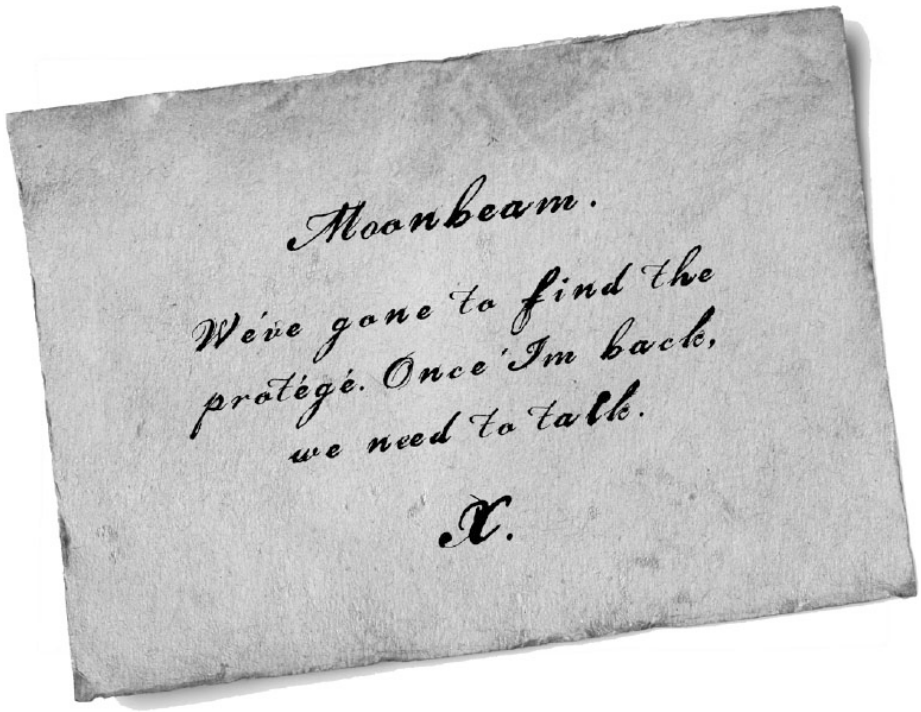
En çok da, diğer varlığımın küçük Elluin'in arkasında durup, bacakları titreyene kadar şarkı söylemesini izlerken hissettiği gurur dalgasını bastırıyorum... karlı yıkımın arasında tek bir kurtulan bile bulmayı umuyordum.

İçimden bir ah çektim ve parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim.

Birinin göğüs boşluğundan kalbini sökmeye hazırlanırken şehitliğin o acı tadıyla boğulmanın eşi benzeri yok.

En azından ticaret yeterliydi.

Kollarım paletin üzerine düştü, bir parşömen parçası da yere düştü. Kaşlarımı çatarak parşömeni kaptım ve Kaan'ın yazısını tararken kalbimin yerinden fırlayacak gibi olduğunu hissettim.

Yaratıcılar… Ne kadar süre uyudum?

Görünüşe göre içsel dünyama dalmanın dezavantajları da var. Mesela normalde uyandığımda fark edeceğim önemli şeyleri kaçırmak gibi.

İnleyerek harekete geçtim. Beyaz deri pantolonumu iliklerken, aynı renkteki ceketimi çenemin altına doğru sıkıca bağlarken, odanın hakimi olan askılı koltuğun üzerine asılı duran beyaz pelerinimi fark ettim; altından hafif bir parıltı sızıyordu.

Hâlâ öyleyim. Sonra da her zamankinden daha hızlı hareket ediyorum.

Pelerinimi hızla geriye çektiğimde, tenimi pütür pütür yapan serin bir hava dalgasıyla ıslanıyorum; gözlerimi kısarak dört yumruğun büyüklüğündeki küçük gümüş ay parçasına bakıyorum. Parıldıyor.

Güzel.

Kaburgalarımın arasında soğuk bir ağrı hissediyorum.

Başardı. Elde etti.

Gözlerimin arkası öyle şiddetli bir şekilde yanıyor ki, göz kapaklarımı sıkıca kapatıyorum. Acı dinene kadar bekliyorum, sonra tekrar açıyorum; kırık parçanın girintili çıkıntılı kenarlarına dokunma isteğimi bastırıyorum. Kanat sırtına çok benzeyen pürüzsüz girintiyi okşamak istiyorum. İki elimle tutup göğsüme çekmek ve bir ay gibi yuvarlak bir şekilde sarmak istiyorum.

Eğer bunlardan herhangi birini yaparsam… Sanırım bir daha ondan ayrılamam.

Bunun yerine, yavaşça nefesimi verip pelerinimi tekrar cam parçanın üzerine örtüp nazikçe yerine yerleştiriyorum. Omurgamdan yukarı doğru tırmanan ürpertiyi görmezden gelerek arkamı dönüyorum; bu ürperti, içsel gölümün yüzeyine doğru hızla geri dönerken hissettiğim duyguya acı verici derecede benziyor.

Şimdi değil.

Henüz bununla yüzleşmeye hazır değilim.

Çenemi sıkarak, her iki kılıfı da uyluklarımın etrafına geçirmeye ve bıçaklarla doldurmaya başladım; pantolonumdaki ve ceketimdeki tüm gizli cepleri de doldurdum. Yüzümün alt kısmını koyu bir örtüyle sardım ve merdiven boşluğuna doğru ilerlerken, yanındaki yerde çamurlu botlarımı gördüm.

Onları bıraktığım yerde değillerdi.

Örtümü aşağı çekiyorum, gözlerim bağcıkların arasına sıkışmış, başparmağımın ucundan daha küçük pembe tüyde kısılmış durumda. Moltenmaw kuşunun yuvasının kasesinde bulunan, yumurta kümesini yastıklayan yumuşak tüylerden biri.

Omuzlarıma ağır bir korku çöküyor, bakışlarım ay taşının saklandığı yere, çarşaflarımın arasına sıkıştırılmış Kaan'ın notuna... ve son olarak da

lanet olası botumu süsleyen tek tüye kayıyor.

"Kahretsin."

“Bir süre önce gittiler. Kaçsanız bile onları yakalayabileceğinizden şüpheliyim.”

Hızla arkamı döndüm ve Roan'ı üst kata çıkan kıvrımlı ahşap merdivenlerin tepesinde, gözlerindeki uykuyu ovuştururken buldum. Üzerinde hâlâ çamurlu kıyafetleri vardı; sanki koruyucusunun yerini tespit eden cihazı tamamlamış, Kaan'a vermiş, merdivenleri tırmanmış, sonra da doğruca bir sedyeye yığılıp bayılmış gibiydi.

“Ah,” diye mırıldandım, aklım Kaan’ın notuyla meşguldü…

Geri döndüğümde konuşmamız gerekiyor.

Yedi küçük kelime hiç bu kadar uğursuz gelmemişti.

O zihinsel bataklığı sonraya bırakıp, ayağımı botuma sapladım ve çenemi kapalı perdelere doğru çevirdim. "Kuzey ışıkları nerede?"

“Bir süre önce battı. Belki de uyku halindedir?” Roan o kadar geniş esniyor ki azı dişlerini görebiliyorum. “Devrildikten hemen sonra gittiler.”

Şans eseri oldu. Umarım gideceğim yerde devriye az olur ve Sereme tüm bu olay boyunca uyur.

İkinci yayı bağlamak üzereyken Roan'ın sesi boğucu sessizliği bozdu. "Sen, ah... Onları bulmak için ayrılmıyorsun, değil mi?"

“Kurtarıcı tipte biri değilim,” diye mırıldanıyorum, sözlerimin Öteki'nin buz gibi inine kadar yankılanmasını umarak. Bir zamanlar çok sevdiği küçük kıza benzediğim beklentisini ortadan kaldırmasını umuyorum. “Geri döneceğim.”

Merdivenlerden hızla aşağı indim, siyah, çamurlu pelerinimi giydim, sonra kapüşonumu yukarı çekip raftan iki şişe iksir kaptım. Birini cebime koydum, diğerini duvara çarparak kapıyı gizleyen ışıklı runik yazıları ortaya çıkardım.

Kapı aniden açılıyor ve beni sisle kaplı, karmakarışık daireler çizerek yönlerini bulmaya çalışan bir sürü parşömen kuşuyla dolu dünyaya maruz bırakıyor.

Zavallılar.

Her yer o kadar çok beyaz lekeyle kaplı ki, sanki vızıldayan, homurdanan bir bulutun içine adım atıyormuşum gibi hissediyorum; iki adım ileri gittiğimde kapı arkamda gıcırdama sesiyle yerine oturuyor.

Tam Sereme'nin notunu bulmak için pantolon cebimi karıştırırken, ortam birdenbire buz gibi soğuklaştı. Sanki bütün böcekler ve sürüngenler bir anda ortadan kaybolmuş gibi, tuhaf bir sessizlik çöktü.

Şaşkın tarlakuşları bile dağılır.

Havada bir değişiklik oldu, tüylerim diken diken oldu. Dudaklarım hafifçe kıvrıldı.

Yoğun sisin içinde bekliyorum...

Önümde büyük bir şekil aydınlanıyor—kanatları geriliyor. Kasvetli gözler aralanıyor, o kadar yakın ki nefesim kesiliyor.

Elimi uzatıp Líri'nin gözleri arasındaki eğimli bölgeyi ovuştururken, vahşi ve misk kokulu kokusunu ciğerlerime çekerken gülümsemem daha da genişliyor.

Burnunu çekerek yanağıma sert bir hava üfledikten sonra karnıma sokuldu. Göğsümde buz gibi bir tomurcuk gibi bir yalvarış belirdi; benimle gelme konusundaki kararlı arzusu.

İçimden bir ah çektim, yanaklarından sarkan ince saç tutamlarını parmaklarımla okşadım, havanın yeterince sisli olduğunu ve manzarayla neredeyse bütünleşeceğini düşündüm. "Tamam," diye fısıldadım, başını yana eğip öne doğru ittiğinde, neredeyse nefesimi kesiyordu. Çenesinin altını kaşımasını rica ettim. "Ama sadece ne kadar sessiz olabileceğini kanıtladığın için."

Bunun yanı sıra, bu konuda bir seçeneğim varmış gibi davranıyor olmasından da eminim.

CHAPTER 59

Raeve

Puslu pembe bulutlar ve Miel Et Muíem arasında sıkışmış berrak şeritten yukarı çıktık; şimdi yuvalama alanlarını kaplayan bulutlar... Líri tekrar aşağı dalmadan önce sadece bir an için, ilerideki duvarın belirgin bir görüntüsünü, beyaz bulutların arasından zar zor görünen kısmını, görebiliyordum.

Duvarın girintili çıkıntılı, ufalanmış kenarını görmek -yüzlerce çağ önce bu bölgeye çarpan çarpışmanın kanıtı- insanı derinden sarsıyor. Bir ayın bu kadar büyük bir kuvvetle düşerek kadim yapının parçalarını kopardığını, dünyayı o kadar derinden yaraladığını ki neredeyse kendi kendini yuttuğunu bilmek insanı derinden etkiliyor.

Bir ay.

Tek vuruş.

Defalarca düşmenin ardından bizden geriye ne kalacak?

Mide bulandırıcı düşünceyi bir kenara bırakıp bakışlarımı iri pencerelerle dolu beyaz taş kuleye çevirdim. Üç kat yüksekliğindeki kule, surların üzerinde bir kubbe gibi duruyor ve biriken kar tabakasıyla bütünleşiyordu.

Bir kale. Ve içeride titreyen meşalelere bakılırsa, boş değil.

Sislerin zar zor örttüğü duvarın düz yüzeyini inceliyorum. Aklımdakiler için yeterli bir örtü, tek fark üzerimde koyu renkli, çamurlu bir pelerin olması ve rüzgarda adeta bir savaş bayrağı gibi dalgalanması. Tüm o karla mükemmel bir tezat oluşturuyor.

Hata.

Ensemdeki kancayı çıkarıyorum.

Clode onu elimden kapıp sisin altına öylesine hızlı bir şekilde fırlattı ki, acaba arkamızda pusuya yatmış, benim yetişmemi mi bekliyordu diye düşündüm.

Líri'nin boynunu okşuyorum, sonra dizginleri gevşetip kuyruğuna doğru dönüyorum, arka bacaklarına doğru hareket ediyorum; vücudumun her hareketini kanatlarının sessiz vuruşuna göre zamanlıyorum. Hazır olduğumda, örtümü burnumun üzerine çekiyorum, zihinsel ses tuzağımı sıkılaştırıyorum ve demir halkamı cebime koyuyorum.

Dizlerimi hafifçe sıkarak Líri'yi hızını artırmaya, olabildiğince hızlı uçmaya teşvik ediyorum.

Bıçak gibi havayı yararak, hızlı ve sessiz bir şekilde, duvarın tepesinden hızla geçtik; Líri o kadar yakındı ki, karnının alt kısmı neredeyse karı ıslatıyordu. Hızımı kaybetmeden önce, ipeksi kuyruğunun göğsümden ayak parmaklarımın ucuna kadar değdiğini hissederek sıçradım.

Başımı eğerek yere yığıldım, sonra botumu kara saplayıp durdum. Başımı hızla çevirip Líri'nin sisin içine dalışını izledim, incecik kuyruğu gözden kaybolan son parçası oldu.

Ayağa kalkıp koşmaya başladım.

Yere eğilerek, zihnimdeki ses tuzağını kuruyorum, boyun kaslarımı geriyorum ve Bulder'dan yaklaşan düşüşümü yakalamasını rica eden alçak sesli bir rica mırıldanıyorum. Bu, arka azı dişlerim arasında taş öğütmeye çok benziyor. Keskin.

Cesur.

"Hugh atah duhn. Gurth ahl, Bulder."

Onun istikrarlı şarkı söyleme tarzında belirgin bir duraksama var, sanki benim kadar o da benim akıcı konuşmama şaşırmış gibi. Ya da onunla konuşuyor olmama bile şaşırmış gibi.

Çok fazla duraklama oldu.

Duvarın üzerinden adımımı attığımda, düşüp öleceğime ikna olmuştum; nefesimi kesen o son an için kalbim ağzımdaydı... ta ki botlarımın altında sertleşen taş çıkıntıya sertçe çarpana kadar.

Sendeliyorum, sırtımı duvara çarpıyorum, ellerimi taşa bastırıyorum. Nefes nefese, kalbimin normal ritmine dönmesini bekliyorum.

"Çok yakınsınız efendim."

Fazla.

Kahrolası.

Kapalı.

Bulder, sanki ben yokmuşum gibi, monoton şarkısını çalmaya devam ediyor. Ona küfretmek üzereyken aşağı bakıyorum ve çıkıntının avuç içi şeklini almış olduğunu fark ediyorum.

Hımm. Belki de benden hoşlanıyordur.

Güzel.

Göğsümü kabartıp dönüyorum ve parmaklarımı duvarın derin, damar benzeri çatlaklarına saplıyorum. Sağlam bir kavrama sağladıktan sonra ağırlığımı dikey yüzeye aktarıp taş elden aşağı iniyorum ve yoğun sisin içinden yavaş yavaş aşağı doğru iniyorum.

İki kez Líri'nin hızlı, buz gibi esintisini hissettim. Sanki aramızdaki bağ aracılığıyla yaydığım rahatlatıcı havaya rağmen, iyi olup olmadığımı kontrol etmeden edemiyordu.

Bulder'ın şarkısı değişene kadar sürekli hareket edip onu takip ediyorum.

Oyuklar.

Kaşlarımı çatıyorum ve ciğerlerimi havayla doldururken, yeni en iyi arkadaşımı etkileyecek mükemmel cümle yapısını bulmaya çalışıyorum. Kaan'ın tüm derslerini henüz özümsemediğim için bu oldukça zor.

“Hallon dóh gruin”—İçim burkuluyor, düşünüyorum—“surin dahn … fu?”

Sanırım bunu berbat ettim.

Bir parazit gibi fiziksel olarak bir kenara atılmayı beklerken tüm vücudum kasılıyor.

Hoş bir sürpriz olarak, göğsümün önünde duvarda çukurlar belirdi; derinlere doğru çekilen dikey bir çukur. Bir ağız gibi açıldı, o kadar genişledi ki ellerimi kullanarak tutunup, bacaklarımı kaldırıp karanlık uçuruma doğru sallanabildim.

Yavaşça yere indim, gözlerim alışana kadar elimi hançerin sapına uzattım. Uzun bir odadayım, taşın içinde üst üste dizilmiş sayısız oyuk görüyorum. Her biri bir yatak ve battaniyelerle dolu ve—

Uyku odasındayım.

Bok.

Bıçağımı hazırda tutarak savunma pozisyonuna geçtim. Anlamsız olduğunu fark ettim, bakışlarımı ayarlayarak her köşenin ne kadar boş olduğunu, battaniyelerin geriye atılmış, dağınık halde bırakılmış olduğunu görebildim.

Yavaşça öne doğru ilerledim, başımı çevirerek kişisel eşyalara, kitaplara, yere yığılmış giysilere dikkat ettim ama gerçek insanlara rastlamadım.

O döneme göre garip.

Yerde, av hayvanı parçalarıyla dolu bir paletin yanında, hâlâ ağzına kadar bal likörü dolu bir kupa görünce durakladım; içimde bir huzursuzluk hissi tüylerimi diken diken etti.

Sanki hepsi birden, hiçbir uyarıda bulunmadan çekip gittiler. Günlük kıyafetlerini çıkardılar. Zırhlarını kuşandılar. Silahlarını kuşandılar.

Benimkini içeri sokup kapıya doğru koşuyorum. Herkesin nereye gittiğinden emin değilim ama öğrenmek için burada kalmak istemiyorum. Bu lanet olası varoluşumu en verimli şekilde katletmeliyim, çünkü burada hazırlıksız yakalanırsam—

Bunu düşünmemek en iyisi.

Loş bir tünelin içinde her iki yöne de bakıyorum, içimden bir ses sağa dönmemi, sonra da kıvrımlı bir merdivenden sola inmemi söylüyor. Başka bir uzun tünel beni daha fazla yatakhanenin yanından geçiriyor; onlar da bomboş. Sanki tüm yer cansızmış gibi.

Sinirlerimi bıçak gibi keskinleştiren bir şey.

Bir başka kıvrımlı merdiven beni farklı bir alana götürüyor; koridorlar yüksek tavanlı, zeminler renkli mozaiklerle döşenmiş, duvarlar ise The Fade'in pastel tonlarıyla boyanmış. Beni küçücük hissettiren, arka ayakları üzerinde duran Moltenmaw'lara benzeyen taş sütunlarla süslenmiş görkemli odalardan geçiyorum. Bu da buranın bir zamanlar askeri kullanım için değil, sanat ve ibadet yeri olduğunu düşündürüyor.

Ve yine de tek bir insan bile hissedemiyorum. Ta ki geniş bir koridorda koşarken birinin öksürme sesini duyana kadar.

Masmavi fayansların üzerinde geriye doğru dans ediyorum, sırtımı açık mavi duvara yaslayıp nefesimi tutarak hareketsiz kalıyorum.

Sessizlik.

Yavaşça ilerleyerek, açık çift kanatlı kapının kenarından içeriye bakmak üzereyken, metalin metale çarpma sesi beni seçeneklerimi yeniden gözden geçirmeye zorladı. Alt dudağımı ısırarak, yeni sözlü hilelerimi düşünmeye, uygun bir şey bulmaya çalıştım. Karşı tarafta biri olsa bile fark edilmeyecek kadar incelikli bir şey.

Bir bıçağı çekip Bulder'a alçak sesle, yumuşak bir şekilde mırıldandım: "Heil uhn dah … burlin—" Yön belirtmek için kullanılan ifadeyi unutup, isteğin anlaşılacağını umarak tırnağımı duvara vurdum.

Hemen hemen anında, parmağımın büyüklüğünde, sessiz ve mükemmel yuvarlak bir gözetleme deliği oluşuyor; ancak dokunduğum noktada değil.

Tam başımın yanında.

Ne kadar centilmence.

Onun gözüne girmeye başladığımdan eminim.

Bir gözümü kapatıp delikten içeri bakıyorum, Fade militanlarının kan kırmızısı kıyafetlerini giymiş çok sayıda askerin miğferli başlarının arasından bakarken kanım buz kesiyor. Herkes silahlı, hareketsiz ve metanetli bir şekilde, az sonra geçmek üzere olduğum kapıya doğru bakıyor.

"Yaratıcılar," diye mırıldandım, sonra odanın arka tarafında üç erkek peri fark edince irkildim. Hepsi de göz alıcı, boncuklarla süslü Bothaimian muhafızlarının beyaz zırhını giymişti; omuzluklarından ağır pelerinler fışkırıyor, omuzlarını genişletiyor ve onlara müthiş bir ihtişam katıyordu.

Bundan daha kötü olamaz herhalde...

Kalbimdeki yavaşlamayla birlikte bakışlarım yukarı kalktı, güneş sarısı odayı çevreleyen ikinci kattaki asma katı taradı; korkulukta taş suratlı okçular sıralanmış, kızıl zırhları alevli yağ dolu kaplardan yansıyan ateş ışığında parıldıyordu. Silahları tetikte ve hazır halde, sanki bir şey bekliyorlarmış gibiydiler.

Ya da bir başkası.

Yer muhafızlarının ötesine baktığımda, karşı duvardaki süslü, sarı renkli çift kanatlı kapılar görüyorum; kapıların dibinde oyulmuş bir güneş var ve altın ışınları uzanıyor. Tıpkı cebimdeki haritada miskunn'un çizdiği resim gibi. Yani katletmem gereken gümüş saçlı peri, tüm bunların diğer tarafında bir yerlerde...

Talihsizlik. Bir anda girip çıkmayı umuyordum.

Bu, göz açıp kapayıncaya kadar geçecek kadar küçük bir birlik değil.

Bu, her şeyi berbat edip ölen bir birlik.

Dönüp başımı duvara yasladım ve seçeneklerimi düşündüm.

Sırtımdan aşağıya doğru şiddetli bir ağrı saplanıyor. Sanki cisimsiz bir keski omurlarımı yontuyor, her kemik çıkıntısını ikiye ayırıp bir sonrakine geçiyor.

Dengemi kaybederek geriye doğru eğildim. Ağzım açılırken dizlerimin üzerine çöktüm, Sereme'nin adı boğazımın arkasında kafese kapatılmış bir kükreme gibi yükseldi.

Daha kuyruk sokumuma doğru yarı yolda bile değilken, koridorda yankılanan ağır ayak sesleri duyuldu.

Bakışlarım sağa kaydı ve miğfersiz bir Fade askerinin cesur, bakır rengi bakışlarıyla çarpıştı; elleri kasıklarında hazır bekliyordu. Sanki tuvalete kısa bir ziyaretten sonra pantolonunu hâlâ ilikliyormuş gibiydi.

Hareketsiz kalıyor, beni baştan aşağı süzüyor, yanaklarının rengi soluyor. Aynı anda, kulağından sarkan şeffaf boncuğu fark ediyorum.

İçimi buz gibi bir korku kaplıyor.

Nefes nefese, ciğerlerimi havayla doldurdum, Clode'a doğru açıldım ve ardı ardına kelimeler söyledim; panik içinde gözlerini kocaman açan Clode da konuşmaya başladı.

Her ne kadar ben önce bitirsem de—sesimizi yutacak ve umarım beklenmedik bir gardiyan saldırısından kaçınacak hava geçirmez bir vakum oluşturarak—o daha hızlı bir şekilde saldırgan bir talepte bulunuyor. Ve bu talebi çok iyi tanıyorum.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Aynı sözleri tekrarlıyorum. Hızlıca, ama o beni geçiyor, son sert sözleri dudaklarımdan söküp alıyor.

Clode homurdanıyor, sonra elini boğazıma uzatıyor, ciğerlerimi yumrukluyor ve öyle sert sıkıyor ki ağzımda metal tadı hissediyorum. Sonra da bir ağacın gövdesini köküyle birlikte yerden sökmeye çalışır gibi çekiyor.

Kahrolası.

Acıdı.

Sereme omurgamı tırmalamaya devam ederken, gardiyan da boğulmaya çalışıyor; ağzı sonuna kadar açık, tıpkı benim gibi boğazını ve göğsünü tırmalıyor. Sanki Clode aramızda durmuş, dirseği boğazlarımızın içine kadar girmiş, hangimizin daha güzel konuştuğunu tartmak için zaman ayırıyor.

Tabii ki ben. O sürtüğü çok seviyorum. Ama sanırım o birinci oldu.

Yani muhtemelen işim bitti.

Göğüs kaslarımı sıkıyorum, ciğerlerimi tutmaya ve orada kalmaya çalışıyorum.

Lütfen beni öldürme, Clode. Birlikte çok eğleniyoruz.

Çoğu zaman.

Boğazımdan kan fışkırıyor. Aynı anda askerin gözlerinin beyazları kıpkırmızı oluyor, kılcal damarları patlıyor, dudakları morarıyor,

boynundaki ve şakaklarındaki tüm damarlar belirginleşiyor.

Göğsümde liflerin kopması gibi keskin bir acı titriyor. Daha önce hiç hissetmediğim bir şey. Kötü bir his pençelerini içime saplıyor.

Kesinlikle mahvoldu.

Akciğerlerimin boğazımı tıkayacağından emin bir şekilde kendimi hazırlıyorum—

Askerin gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak gibiydi ve dudaklarından fışkıran kırmızı et parçaları, çenesinden ve boğazından aşağı akan kanla birlikte giysisini kana bulayınca hoş bir sürpriz yaşadım. Gözlerinde boş bir ifadeyle dizlerinin üzerine çöktü. Sanki sönmüş alevler gibi.

Sereme'nin acımasız işkencesi hafiflerken Clode beni serbest bırakıyor ve ben yere yığılıp, tam zamanında kefenimi aşağı çekerek öksürmeye ve kusmaya başlıyorum. Dudaklarım titrerken, kaslarım kasılırken, ciğerlerimi öksürmeden nefes almayı başardığımda, masmavi fayanslar üzerinde kırmızı kan lekeleri beliriyor.

İnleyerek, Clode'un ses geçirmez vakumunun hâlâ tenime sıkıca yapışık olduğunu hissettim, ağzımı elimin tersiyle sildim ve başımı kaldırdım. Bakın, gardiyan kendi katliamının oluşturduğu bir su birikintisinin içinde yere serilmiş yatıyor.

Buz gibi bir öfke kırbaç gibi bana çarpıyor, parmak uçlarım karıncalanıyor.

O yılan kılıklı kaltak neredeyse beni öldürüyordu.

Askerin, ciğerlerini parçalayan saldırısını başlatmadan hemen önce, acı bir teoriyle vurulmuşken gözlerindeki o tanıma ifadesini düşünüyorum…

Bu insanlar benim geleceğimi biliyor muydu?

Bu bir tür tuzak mı?

"Yılan... Orospu," diye kekeledim, sendeleyerek ayağa kalkarken. Kendimi toparladım, sonra örtümü kaldırdım ve kılıfımdan iki bıçağı birden çıkardım, kaburgalarımın altında kuduz bir enerji patlaması oldu. Vahşi ve dizginsiz değil, soğuk.

Yırtıcı.

Boynumu kütürdetiyorum ve açık kapıya doğru hücum ediyorum, zihnimdeki ses tuzağını genişletiyorum. Öyle açık ki, Clode ve Bulder'ın gürültüsü her şeyi bastırıyor, her kaba veya kesik kelime kulak zarlarımı öyle bir güçle patlatıyor ki, kulak memelerimden kan sızıyor.

İnce planlı suikastler güzeldir, ama yaşamak da öyle. Ve kanıtlar gösteriyor ki, eğer ben bu askerleri ortadan kaldırmazsam, onlar beni ortadan kaldıracaklar.

Sereme'yi bu kadar kolay affetmeyeceğim.

Kapıdan içeri daldığım anda tam bir kaos başladı.

Oklar savruluyor, ama kelimeler çoktan dudaklarımdan fışkırıyor, havayı her oku yakalayan şiddetli bir girdaba dönüştürüyor. Sanki Clode elli el doğurmuş gibi, ölümcül hazinelerini savururken kıkırdıyor.

"Lui, Clode. Luísh eín shashtú-de wha! Plúin, plúin!"

O benim için dans ediyor; her oku, onları atanların boyunlarına saplıyor. Bu konuda kendimi kötü hissedebilirdim, ancak bu heriflerin çoğu Moltenmaw ağaçlarını deviriyor, gökyüzünü kederli barajlarla dolduruyor.

Çürüyebilirler.

Gözler fal taşı gibi açılmış, kan fışkırarak rüzgarın girdabında savruluyor ve odayı kırmızıya boyuyor.

Beni kırmızıya boyuyor.

Kaosun içinde düzensiz bir çizgi halinde hızla koşuyorum, yerden fırlayan taş mızraklardan kaçıyorum. Başkalarının dudaklarından dökülen karmakarışık emirler.

Kaan'ın Elluin'e verdiği derslerden şimdiye kadar öğrendiğim bir şey varsa, o da Bulder'ın özen ve hassasiyete önem verdiğidir. Doğru telaffuza kimse saygı göstermezse sayılar hiçbir şey ifade etmez.

Tek bir çarpıcı cümleyle Bulder'ın dikkatini odadaki herkesten ayırıyorum. Yemin ederim, ara kat patlamadan önce göğüsten gelen, onaylayıcı bir homurtu gibi bir ses duyuyorum.

Taş parçaları havada uçuşuyor, bedenler ise oyuncak bebekler gibi savruluyor.

Clode'u içeri çekip, etrafıma sarılmasını rica ettim. Enkaz ve asker fırtınasına karşı bir kalkan gibi. Yeni keşfettiğim numaramdan nefret ettiğini söylese de, hiçbir şeyi görmezden gelmedi. Bir enkaz parçası o kadar sert çarptığında bile, çığlık atıp, daha önce ondan duyduğum tüm küfürleri tek bir çığlıkta savurdu.

Kulaklarımdan daha fazla kan sızıyor ve acaba keşke ciğerlerimi parçalasaydı diye düşünüyor muyum diye merak ediyorum.

Muhtemelen.

Yıkılan enkazın ortasında, onun koruyucu kabuğundan sıyrılıp, ayakta kalan birkaç kişiden birinin boğazına doğru bir bıçak savurdum. Bıçak, beyaz zırhındaki ince bir aralıktan geçti.

Gözlerinde şok dalgaları belirdi.

Düşüyor.

Yere düşmeden önce, diğer üç Fade askeri de aynı kaderi paylaşıyor ve art arda yere seriliyorlar. Yarı boşalmış kılıfımın kurbanları.

Clode, ince bir uyarı niteliğinde ciyaklıyor; bu da benden nefret etmediğinin iyi bir işareti. Bana doğru gelen beyaz bir kılıcın kafa kesme girişiminden kurtulmak için zamanında dönüyorum.

Bothamian cevheri.

Girdiğim girişi kapatan boncuklu muhafıza doğru hücum ediyorum. Fırlattığı üç hançerden sıyrılıyorum, biri o kadar yakından geçiyor ki kefenimi yarıyor.

Yeri sarsan bir emir veriyor, ince bir yarık şimşek gibi üzerime doğru fırlıyor. Açılıp beni yutmaya hazırlanan bir uçurumun ilk fısıltısı.

Ama ben çoktan bir bıçak savurdum.

Siparişini bitirdiği anda gözlerine yerleşiyor. Aynı anda ben de atılıyorum —yoğun bir kelime bombardımanı başlatıyorum.

“JU AATH GRUH!”

Altımda homurdanan bir ağız gibi açılan yer, son kelime dudaklarımdan çıktığı anda aniden kapanıyor.

Yerçekimi beni kavrıyor.

Hâlâ titreyen taşın üzerinde yuvarlanıyorum. Muhafız yere düşmeden, bedeni son hareketlerini yaparken sarsılmadan önce duruyorum.

Arkasına geçip cansız, ufalanan ağırlığını üzerime alıyorum, bedenini kalkan olarak kullanıyorum; karşıdan gelen, tıslayan, alevli bir emir

sinirlerimi alt üst etmeye çalışıyor.

Ama artık çok ileri gittim, bir dönem içinde yaşadığım o buz gibi zihniyete saplanıp kaldım. Varlığım, küçücük bir hücre olan Fallon ve onun yemeği için savaştığım bir savaş alanının etrafında dönüyordu.

Onun suyu.

Güneşsiz kalıp kurumasını önlemek için kan taşı.

Alevler, ejderha alevi gibi üzerime fışkırıyor, havayı kızarmış et ve saç kokusuyla dolduruyor. Boğazımı yıkıyorum, ciğerlerimi dolduruyorum, sonra da boğucu bir kelime bombardımanı püskürtüyorum.

Kulaklarıma garip, öfkeli bir ses haykırıyor. Alevler sönmeden önce kırık kalpli bir özleme çok benzeyen bir şey. Duman bulutu içinde yok olmadan önce aynı sesin acı içinde çığlık attığını hayal ediyorum.

Sonra… hiçbir şey.

Bu garipliği düşünecek zamanım ve sabrım olmadığı için, ağır bedeni itip uzaklaştırdım ve nefesimi tutarak, gardiyanın kabarmış yüzüne bakmayı reddettim. Ciğerlerimdeki havayı içime çekerek, kanlı katliamın içinden, taş parçalarının ve enkazın altından fırlayan çarpık uzuvların üzerinden geçerek ilerledim.

Zihnimdeki ses tuzağı hâlâ o kadar açık ki, tek başına hayatta kalan birini –yerde kıvranan, gözleri fal taşı gibi açılmış, nefes nefese kalmış bir Bothaimian muhafızını– gördüğümde, Bulder ve Clode'un kargaşa dolu gürültüsünden başka hiçbir şey duymuyorum.

Ama o parlak mavi gözler, bana yalvarıyorlar. Sanki tırnaklarıyla beni tırmalayan, buruşuk eller gibi.

Çömeldim, enkazın arasından beyaz bir kılıç aldım ve onu boğazına dayayarak tek bir kelime mırıldandım.

Clode odanın içinde, muhafızın ciğerlerine doğru nefes üflüyor.

Nefesi kesildi, solgun ve çilli yüzündeki kızarıklık biraz azaldı. Burnuma idrar kokusu doldu, altında altın rengi bir su birikintisi büyüyordu.

Bıçağa uyguladığım baskıyı biraz azalttım, ses tuzağımı sıkılaştırdım ve Yaratıcıların şarkılarını engelledim. "Kimi bekliyordunuz?"

“S-siz değil.” Kelimeler kesik kesik ve ani. Sesi yeni çatlamış gibi tiz. “Biz buraya Üçlü Konsey işi için geldik.”

"Peki ya Fade askerleri?"

"Kaptanları ziyafetten hemen sonra bir fırsat yakaladı," diye aceleyle konuştu, o kadar hızlı konuşuyordu ki kelimeler birbirine karışıyordu.

"Bothaim'den kralı yakalayıp hapse atma emri geldi. Burada olacağını söyledi."

Bıçağın üzerine daha fazla ağırlık veriyorum, teninde çukurlar oluşuyor. "Hangi kral?"

Yanaklarındaki son renk damlaları da silindi. "A-Alev Kralı. Kuzeyin hükümdarı, aile adını lekeleyen hain Kaan Vaegor."

Damarlarımdaki tüm sıcaklık kayboluyor, etrafıma bakınırken, kan ve cesetleri tararken parmak uçlarımda bir kaşıntı beliriyor.

Onlar beni beklemiyorlardı.

Onu bekliyorlardı.

Bakışlarım ilerideki kapılara takıldı; güneş ışınlarının altından süzülen kan, kızıl bir nehrin akışı gibi ahşabın derinliklerine işlenmişti.

Zihnimde oluşan bir düğüm çözülmeye başlıyor.

Şüpheler artıyor.

“Lütfen beni öldürmeyin. Benim küçük bir kız kardeşim var. Ona gönderdiğim kan taşına bağımlı. Hasta.”

Çenemi aşağı indirip çocuğun kan çanaklı gözlerine baktım. "Bir mesaj iletmeni istiyorum."

Başını o kadar telaşla sallıyor ki, hâlâ etine saplı olan kılıçla neredeyse kendi boğazını kesiyor.

"Hemen Bothaim'e döneceksin ve Üçlü Konsey'e Kaan Vaegor'a tek bir parmak bile dokunurlarsa, kıymetli kalelerini bizzat yerle bir edeceğimi söyleyeceksin," dedim, dilimin arkasında yankılanan kelimelerin titremesinden kaynaklanan hafif bir ses tonuyla.

Kaan kadar iyi heykel yapma yeteneğine henüz sahip olmayabilirim, Kale gibi görkemli bir şeyi inşa etmek için gereken hassasiyete yaklaşamayabilirim, ama Yaratıcılar benim işleri berbat edebileceğimi biliyorlar.

“Değerli kemerleri onları ay ışığından koruyabilir, ama benim gazabım altında paramparça olacaklar. Tıpkı vücutlarındaki her kemik gibi.” Örtümü yırtıp atıyorum, Öteki benliğim yükseliyor, derimin hemen altına tünemiş. Muhtemelen, kesinlikle zamanımız olmayan hızlı bir çiğneme için kontrolü ele geçirmeyi düşünüyor. “Anladığını söyle bana.”

Muhafız irkildi. Tekrar başını salladı, iri gözleriyle beni yavaşça süzdü, sonraki sözleri süt gibi nefes buharlarıyla birlikte geldi. "Anlıyorum. Mesajı ileteceğim. Söz veriyorum."

Diğer tarafım geri çekiliyor.

Bıçağı kaldırıp onun ayağa kalkmasını bekliyorum. Boyu benden bir kafa uzun olsa da, duruşu onu çok daha küçük gösteriyor.

Yanağındaki kanı silerken, tereddüt edercesine omzunun üzerinden güneş ışığı alan kapılara doğru baktı.

"Nedir?"

“Lütfen Ahvi'ye zarar vermeyin. O gerçekten iyi bir çocuk. Çoğu insandan daha kötü şeyler yaşadı.”

Çocuk?

Yapbozun bir diğer parçası da yerine oturuyor.

… Sanırım Kaan'ın aradığı çırağı buldum.

"Canavar gibi mi görünüyorum?"

Konuşmak için ağzını açıyor—

“Biliyor musun, sakın cevap verme.” Kılıcımı kanlı enkazın arasına fırlattım. “Yaratıcılar adına yemin ederim, Ahvi’ye zarar vermeyeceğim.”

Bothaimialı'nın yüzünde bir rahatlama ifadesi belirir. "Sizin, ah— Sizin mesajınız." Boğazını temizler. "Onlara kimden geldiğini söylemeliyim?"

"Yetmiş Üç Numaralı Mahkum," diye mırıldanıyorum, üzerimdeki kan her adımda damlıyor, kırmızı lekeli sarı kapılara doğru koşarken. "Ejderhanın beni çok kızgın bir şekilde kusmukla dışarı attığını söyle onlara."

Kapıların ardında, kubbeli tavanı olan dairesel bir oda var; The Fade'deki gökyüzüne benzeyecek şekilde kusursuzca mozaiklenmiş bu odanın her bir parçası tırnağımdan daha küçük ve çıplak gözle zar zor görülebilen runik yazılarla işlenmiş. Ama ben onları görüyorum.

Onları hissedin.

Adımlarım yankılanarak ilerliyor, ardımda kanlı ayak izleri bırakıyorum; gözlerim ise hafif eğimli arazinin dibinde ne olduğuna dikilmiş durumda.

Kurumuş sarmaşıklarla birbirine bağlanmış dallardan yapılmış derme çatma bir Moltenmaw yuvası. Tookah Denememden önce saygı duruşunda bulunduğum Sabersythe ayına hem boyut hem de şekil olarak benzeyen bu yuvanın, içinden geçemeyeceğim kadar küçük görünen kalın bir açıklığı var.

Kaşlarımı çatarak yavaşça öne doğru eğildim. İçeriye bakmak için başımı eğdim.

Ve hâlâ.

Yuvanın içinde, kuru yapraklar ve çıtır çıtır turuncu yapraklarla çevrili, tombul, açık mavi bir yumurta duruyor. Ve onu yakından görmek şok edici olsa da, beni asıl hayrete düşüren, onun arkasında çömelmiş yavru kuş.

Küçük bedenine çok büyük gelen beyaz bir Runi cübbesine bürünmüş genç peri, çenesini çıkıntılı dizlerine yaslamış, bir düğüm gibi büzülmüş duruyor. Dağınık gümüş rengi saçları ince yüzünün üst yarısını örtüyor ve

çenesini kaldırıp kalın saç tellerinin arasından bana baktığında, şaşırtıcı, aynı derecede gümüş rengi gözleriyle karşılaşıyorum.

Tek bir bakışta geçti, ama sanki günler geçti. Sanki ruhumun dokusuna kadar indi, her bir lifi inceledi ve kalbimin tek bir hızlı atışıyla geçen sürede onları tekrar bir araya getirdi.

Tekrar yumurtaya bakıyor. "Merhaba, Raeve."

Kaslarımdaki tüm mücadele gücü kayboldu ve yere yığıldım; dizlerim taşa çarptı, ellerim kaba dallara ve sarmaşıklara saplandı.

Boğazımın dibinde buz gibi bir öfke kaynıyordu, sonraki sözlerim hırıltılı bir şekilde çıktı: "Merhaba, Ahvi."

Gümüş saçlar… gümüş gözler…

O bir çocuk.

Hedefim—"The Flourish"i kurtarmak için katletmem emredilen peri—bir çocuk.

"BEN-"

"Beni öldürmeye geldin," diye mırıldandı solgun dudaklarından, sesi yumuşaktı. Uzak, sanki aklı çok uzaktaydı. "Biliyorum." Çenesini tekrar dizlerine yasladı, bacaklarını daha sıkı kavradı, bakışları yumurtaya sabitlenmişti. "Öldürmeyecek olmana gerçekten sevindim."

Bunu anlamam çok uzun sürüyor—

“Sen bir Zihin Ağı'sın…”

“Bana türlü türlü şeyler diyorlar.” Omuz silkiyor. “Hiçbiri anlamıyor. Tıpkı senin diğer tarafın gibi.”

Sözleri yankılanıyor, insanın içini ürpertiyor.

Beni içten dışa sarsıyor.

Ağzımı açıyorum. Kapatıyorum. Keşke içeri girerken kapıyı arkamdan kapatsaydım ya da üzerimde bu kadar çok kan olmasaydı.

Ben buraya hiç gelmedim—

“Ama geldiğine sevindim.” Bana son bir bakış atıp kendini daha da sıkıca kucakladı. “Burayı da sevmiyorum, Kaleyi de sevmiyorum.”

Şüphelerim, tıpkı derime saplanan dikenler gibi, yerlerine oturuyor.

O kesinlikle Kaan, Roan ve Pyrok'un izini sürmeye çalıştığı koruyucu çocuk. Voyd Kitabı'nı okuyabilen, Kale'nin üzerindeki kemerlere runik yazılar işleyen çocuk.

Ahvi başını salladı. "Bir keresinde kaçmaya çalıştım ama yeterince hızlı koşamadım."

Kaburgalarımın altında bir şey alevleniyor. Bu çocuğu korumak için ne gerekiyorsa yapma, onu buradan çıkarma isteğiyle dolup taşıyorum.

Güvenli bir yerde.

“Kurth’un gitmesine sevindim. O diğerleri gibi değil. Bana her zaman nazik davrandı.” Ahvi uzanıp yumurtanın tüylü yüzeyine dokundu. “Bunu almamda bana o yardımcı oldu.”

Kelimeler, yavaş yavaş saplanan bıçaklar gibidir.

Yani her şeyi duyabiliyordu… Arkamdaki yıkık dökük odada olup biten tüm ölümleri.

Keşke bilseydim—

"Sorun değil. Kapatamıyorum," diye mırıldanıyor, omuzlarını bir kez daha silkerek. "Duymak istemediğim şeyleri duymaya alışkınım."

Nedense, bunun hiç de öyle olmadığını hissediyorum.

Yumurta sarsılarak neredeyse yana devrilecek gibi oldu.

Ahvi gülümsüyor. Dudaklarının hafifçe kıvrılması bile tüm yüzünü aydınlatıyor. Onu daha da genç gösteriyor.

Daha hafif.

Pelerinindeki cebinden gümüş bir kolye çıkarıyor, saçlarının arasından gözlerime bakıyor ve beni iliklerime kadar donduran tek bir kelime fısıldıyor.

"Koşmak."

"Koşmak derken ne demek istiyorsun?"

Ahvi omuz silkti. "Ateşten hoşlanmadığını biliyorum, bu yüzden..." Weald'inin kapağını hızla açtı. Ateş bobininden parlak turuncu bir Moltenmaw alevi fışkırdı ve kalbim yerinden fırladı.

Ben de insanların yanarak ölmesini izlemekten hoşlanmıyorum.

Yumurta tekrar sallanarak diğer yöne doğru savruldu.

"Kahretsin," diye mırıldandım yana doğru dönerek. Öne doğru sendeledim ve çocuğu dışarı sürüklemek umuduyla üst bedenimi açıklıktan içeri sokmaya çalıştım.

Ahvi dilini ağzında gezdiriyor, sonra bir şeyi ısırıyor. Ağzından yayılan gümüşi bir parıltı onu bir ağ gibi sarıp sarmalarken kanım donuyor. Sanki bir—

Kalkan.

Dağınık saçlarının arasından bana bakıyor, yüzünde utangaç bir gülümseme beliriyor. "Çünkü o bir kalkan."

Gözlerimin arkasında hâlâ şiddetli bir yanma hissi var.

Essi senden çok etkilenecek, evlat.

Ormanı alçaltmaya başlıyor.

"Beklemek-"

“Yapamam. Ölecek.”

İnliyorum.

Yanıcı yuvanın arasına çalıları bırakıyor, kurumuş yapraklar benim hoşuma gitmeyecek kadar hızlı bir şekilde alev alıyor.

Bir çocuğun kulağına uygun olmayacak bir dizi küfür mırıldanarak, açıklıktan kurtulmaya çalışıyorum. Yuva sonunda beni dışarı attığı anda, topuklarımın üzerinde dönüp kapıya doğru fırlıyorum, runik karoların üzerinden atlayarak kurtuluyorum—

Yuva, şiddetli bir alev fırtınasıyla patlıyor.

Dönüp nefes nefese kalırken, ejderha ateşi dalları ve sarmaşıkların oluşturduğu küreyi tüketiyor, odayı yoğun, kabarık bir duman patlamasıyla dolduruyor. Kısa süre sonra kuduz turuncu alevleri gizleyen yoğun bir örtü oluşuyor, ancak alevler hâlâ bana doğru geliyor, sanki odadan kurtulmaya çalışıyorlarmış gibi—bir şekilde alevli kaosu kontrol altında tutan görünmez bir bariyeri aşıyorlar. Kapıdan bir duman bile geçemiyor.

Barikatın arkasından izlerken kalbim boğazıma düğümleniyor. Vücudum gergin.

Zihnim çılgın.

Aniden, neredeyse şiddet kullanarak, duman buharlaştı. Sanki yüce bir varlık onu, alevleriyle birlikte, emip götürmüş gibiydi.

Odanın duvarları, binlerce gümüş rünle aydınlatılmış halde göz önüne seriliyor. Ardından, yıkılmış yuvanın ufalanmış kalıntılarını barındıran eğimli zemin ve Ahvi... her şeyin ortasında bağdaş kurmuş oturuyor, hâlâ parıldayan kalkanına sarılı.

Dudaklarımdan boğuk bir ses çıktı, bakışlarım kollarındaki yumurtaya kaydı—artık eskisi gibi açık mavi değildi.

Yanıp simsiyah olmuş, kenarından aşağı doğru genişleyen ince bir çatlak var.

Runelerle aydınlatılmış karoların üzerine yavaşça ilerliyorum, duman kokusuyla karışmış nemli havayı soluyorum. İki adım daha yaklaştığımda odayı çatırtı sesi dolduruyor. Kemiklerin kırılması gibi.

Yumurtanın büyük bir parçası kopuyor ama altındaki yapışkan zara yapışık kaldığı için düşmüyor.

Ahvi gülümsüyor, kabuğun parçasını yavaşça çıkarırken yumuşak sözler mırıldanıyor; şimdiye kadar gördüğüm en nazik hareket. Bu bana öteki varlığımın anısını çok fazla hatırlatıyor.

Başka bir çocuğun gümüş renkli, yamuk kanatlı bir Ayçiçeği çiçeğinin yapışkan kabuğundan kurtulmasına yardım ettiğini görmek.

Dönüp duruyorum. Başka yere bakın.

Ahvi'ye yavrusuyla bağ kurması için alan ve mahremiyet tanıyormuş gibi yapın ve henüz yüzleşmeye hazır olmadığım bir geçmişe takılıp kalmayın. Onu uzaklaştırmaya çalışın.

Gitmiş.

Odanın ön kısmında bıraktığım tahribatı incelerken parmak uçlarımı kaşıdıkça daha fazla çatlama sesi duyuluyor…

Zaman beni yavaş yavaş tüketiyor.

Buraya inerken yol boyunca birçok uyku odası gördüm ve o odada çok sayıda ceset olmasına rağmen, kanıtlar buranın çok daha fazla asker tarafından mesken tutulduğunu gösteriyor.

Koridorda öldürülmüş askerin yanına bir gözcünün denk gelmesi bile, üzerimize bir düşman dalgasının çökeceği anlamına gelir. Kendim için savaşmak kolaydı. Bir çocuk ve yeni yumurtadan çıkmış ejderhası için endişelenmek ise o kadar kolay olmayacak.

Zaman çok önemli.

"O mükemmel değil mi?"

Ahvi'nin sözleri üzerine arkamı dönüyorum.

Hâlâ yanmış yuvanın iç kısımlarında bağdaş kurmuş halde, orantısız derecede büyük kanatlarının altında tuttuğu etli pembe yavruyu havaya kaldırıyor. Minik yaratığın, kapalı gözlerinin arasından çıkan birkaç tüy, ibiği ve aksi halde çıplak olan kuyruğunun ucu dışında hiçbir tüyü yok; kuyruğu o kadar cansız sarkıyor ki, neredeyse öldüğüne inanabilirdim... eğer başını kaldırmaya çalışırken çıkardığı anlaşılmaz cıvıltı olmasaydı.

“Muhteşem.” İleri atılıyorum, yuvanın kalıntıları botlarımın altında ufalanıyor. “Gitme zamanı.” İkisinin yanına çömelerek Ahvi'nin parıldayan kalkanını açmasını bekliyorum, sonra da büyük pelerinini kesip bir parçasını koparıyorum.

Sonra bir tane daha.

Sanki benim düşüncelerimi takip ediyormuş gibi, yavruyu derme çatma askıya indiriyor, kabuk parçalarını derisinden ayıklarken ben de aniden çırpınmaya başlayan kanatlarını minik yaratığın tombul vücuduna nazikçe yerleştiriyorum.

"Hızlı koşamadığını mı söyledin?"

"Çok hızlı koşabiliyorum," diye düzeltiyor göğsünü kabartarak, "ama yeterince hızlı değil."

"Benim hatam."

“Ciğerlerim gerçekten çok kötü. Bazen alevleniyorlar…”

Bunu bilmek güzel.

Yavru kuşun üzerini kumaşla örtüp iyice sarıyorum, tıpkı yumurtasının içindeymiş gibi. Bu onu biraz sakinleştiriyor gibi görünüyor. "İzin verir misiniz?"

Maymun başını salladı.

Kıvranan yavruyu göğsüme bastırıyorum, sonra Ahvi'nin yardımıyla ikinci sargıyı kullanarak yavruyu kendime bağlıyorum. Sıkıca bağladıktan sonra, bir dizim yerde, ellerim kül ve kömürün içinde yumruklarımla dönerek, "Sırtıma atla." diyorum.

Hareket yok.

Omzumu çevirip baktığımda Ahvi'nin dudaklarının utangaç bir gülümsemeyle kıvrıldığını gördüm. "Her şey yolunda mı?"

"Özür dilerim." Yanakları kızardı. "Bunu daha önce hiç yapmadınız."

Zihnimin tam bir karmaşa içinde olduğunu görüyorum.

Sevimli.

Kaşımı kaldırıyorum. "Öğretmen desteğine mi ihtiyacım var?"

Başını salladı, hâlâ gülümseyerek öne doğru ilerledi. "Sadece iyi bir denge."

"Şanslısınız işte."

Kollarını boynuma doladı, sonra bacaklarını kalçalarımın üzerinden kaldırıp tüm ağırlığını bana verdi—boyuna göre şaşırtıcı derecede hafif bir ağırlıktı bu. "Sereme sana tekrar zarar vermedikçe," diye fısıldadı kulağıma.

İçimden bir ah çektim, kollarımı dizlerinin altına doladım ve yukarı doğru ittim. Yolda bizi öldürmek isteyen hiçbir şeyle karşılaşmamamız için Yaratıcılara sessizce dua ettim.

Arkaya uzanıp Ahvi'nin kapüşonunu yüzünün yarısını örtecek kadar öne doğru çektim, sonra yıkık dökük ön odaya daldım, moloz parçalarının ve kanlı uzuvların üzerinden atlayarak ilerledim.

Yanmış yüzlerin ve boşluğa dik dik bakan, cansız gözlerin önünden geçtim.

Zihnimde gördüklerine karşı kayıtsız olabilir, ama ben bir maskeyi görür görmez tanırım. Bu umursamazlığın içinde sessiz bir kırılganlık var. Omuz silkme hareketlerinde ve sahte gülümsemelerde. Etraflarında kanayan dünyaya fazla alışmış, kaosa yakın bir arkadaş gibi yaslananların rahat dinginliğinde. Her gün orada olacak tek güvenilir şey.

Ölmeyen tek şey.

Bu çocuk... benim gibi soğuk ve acımasız biri olmasın diye, ona sunabileceğim tüm korumaya ihtiyacı var.

Koridorda, parçalanmış ciğerlerinin kanlı kalıntıları içinde yere serilmiş yalnız askerin yanından hızla geçerken Ahvi, "Sana askerlerin çoğunun ormanda saklanıp Kaan'ına pusu kurmayı beklediğini söylemek için kötü bir zaman mı bu?" dedi.

Ani bir frenle durdum, sözleri mideme bir yumruk yemiş gibi içime işledi.

Bok.

Bu da boş yatakhane odalarını açıklıyor. Sessizliği. Tuvalete gitmek için görev yerinden ayrılan askeri.

Benim ilgilendirdiğim birlik... sadece yedek plandı.

Parmak uçlarım o kadar kaşınıyor ki, çocuğu tutmakta zorlanıyorum. "Aslında tam zamanında oldu." İçimdeki soğuk öfke kaynarken, yüksek koridorlarda hızla ilerleyerek öne atılıyorum.

“Ne yapmayı planladığını biliyorum…”

Sola doğru ani bir hareketle Ahvi'yi sırtımda daha yukarı çektim. Bu, yavrunun kıpırdanmasına ve loş merdivenlerden yukarı çıkarken anlaşılmaz bir çığlık atmasına neden oldu. "İşe yarayacağını düşünüyor musun?"

Sırtıma yaslanarak omuz silkmesini hissediyorum.

Pek de parlak bir referans sayılmaz. Maalesef, onun sağlığını riske atmayacak başka seçeneğim yok.

Nasıl oluyor da sürekli ilgilenecek insan biriktiriyorum bilmiyorum ama aman Tanrım, bu iş çığırından çıkıyor.

Kaan

CHAPTER 63

Bir sonraki adımı, yoğun bir yosun yığını gibi görünen yere atıyorum, ancak botum dizime kadar çamura saplanıp kalıyor, ancak ancak sağlam bir zemin bulduktan sonra başarabiliyorum.

Kahretsin.

Omzumu çevirip Pyrok'a daha sola doğru kayması için işaret ederken, botumu yavaşça çıkarıyorum. Gerçi bu, uyuyan bir barajı uyandıracak kadar yüksek bir ses çıkarmasını engellemiyor.

Hâlâ ejderha kanatlarının ağır vuruşlarının sesini dinliyoruz. Erimiş Ağızlılar sürüler halinde vahşi olabilirler, ancak Ay Tüylü Ejderhalar gibi uçuşlarını nasıl sessizleştireceklerini bilmiyorlar.

Eğer bir kalabalık tarafından kuşatılmak üzere olsaydık, bunu bilirdik. Ama tek duyulan ses, yönünü şaşırmış parşömen tarlakuşlarının sürekli çırpınışı; kendilerini kurtarmak için umutsuzca çabalarken, bulanık sislerden arınmış bir yol arıyorlar.

Pyrok küçük bakır kafesi göz hizasına kaldırıyor. İçeride, kendi parşömen tarlakuşumuz, ince parmaklıkların arasından sıyrılıp genç koruyucusuna ulaşmaya çalışarak çılgınca çırpınmaya devam ediyor. Burnu, bizim pek bir

şey göremediğimiz kadar yoğun sisin içinden uzanıyor. Duvar on adım ötede olsa bile hiçbir şeyden haberimiz olmazdı.

Solgun karanlığın içinden daha sağlam bir yol bularak ilerlemeye devam ediyoruz, neredeyse yanlarına gelene kadar zar zor gördüğümüz dev ağaçların arasından geçiyoruz. Sessizlik, aç bir tehdit gibi üzerimize çöküyor; düşüncelerin kükremesine neden olan türden bir sessizlik.

Sanki benim çığlık atmam için daha fazla alana ihtiyacım varmış gibi.

Yine, sayısız rünle işlenmiş Raeve imgesi beni çok etkiledi. O kadar çok katman vardı ki, neredeyse Slátra'nın kendisi kadar ışıldıyordu.

Bataklığın kıyısında aramızda geçen sözler beni rahatsız ediyor, her düşündüğümde göğsümün yırtıldığını hissediyorum.

HAYIR.

Çok derine inersem, Slátra'nın bir zamanlar olduğu gibi paramparça olurum. Ve şu anda yapmamız gereken bir iş var.

Pyrok omzumu kavrayıp sıkıyor.

Arkama baktığımda beni değil, kafesin tavanına çarpan tarlakuşune baktığını görüyorum.

Uzak köşe.

Arka taraf.

Pyrok'un kaşlarını çatmasını taklit ediyorum.

Ya kafes kırılmış... ya da—

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Bir rüzgar esintisi, mırıldanılan sözleri doğrudan kulağıma getiriyor. Sanki Clode birinin emrini kapıp benim yönüme doğru üflemiş gibi.

"Gurth aath ahn aileen duh, Bulder... huth-uh."

Kanım buz kesiyor.

Yerde herhangi bir karışıklık belirtisi arıyorum. Bulder buralarda o kadar uyuşmuş ki, bir emre cevap vermek için toparlanması epey zaman alıyor. Hele ki taş mızrak gibi sağlam bir şeye karşı.

Pyrok'un ayaklarının arasında çok hafif bir huzursuzluk var—

Onu geriye doğru ittim.

Çamurda sendeleyerek ilerliyor, dengesini sağlamadan önce kafesi neredeyse düşürüyordu. "Ne lan bu?" diye mırıldandı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ki, çamurlu derinliklerin altından, tam da durduğu yerden, keskin bir taş fırladı. Omuz hizasına gelene kadar durmadı, o kadar keskindi ki onu ikiye bölebilirdi.

Bakışlarımız sessiz bir yazışmayla çarpışıyor.

Fark edildik…

Rygun'u tamamen dışlamıştım ki, bir şey kolumun arkasına çarptı ve Bulder'ın şarkısını kesti. Aynı anda Pyrok da elini göğsüne götürdü, parmakları kan içinde kaldı.

Demir pimler.

Bütün yuvalama alanını uyandıracak kadar yüksek sesle hırlamamak için kendimi zor tutuyorum, Pyrok'a yakındaki bir ağaca doğru geri çekilmesini işaret ediyorum, arkasına saklanabiliriz. Yeniden toparlanalım. Belki de şu lanet olası iğneleri kesip atalım.

İki adım ileri atmıştı ki, çamurun altından büyük bir ağ fırlayıp onu karmaşık bir şekilde yakaladı. Gökyüzüne doğru savruldu; sisin içinde o kadar derine dalmıştım ki onu tamamen gözden kaybettim.

Kanım dondu.

Bu bir pusu.

KAHRETSİN.

Kalçamdaki kılıfından kısa kılıcımı çekip, sisin içinde dönerek etrafı tarıyorum. Beyaz zemin üzerinde göze çarpan sayısız kırmızı lekeye gözlerimi kısarak bakıyorum.

Sis dağılmadan önce bile etrafımın sarıldığını fark ediyorum; kısa bir sessizlik anında, kızıl miğferlerindeki ince yarıklardan bana dik dik bakan bir grup Fade askeri beliriyor; bazılarının elinde kılıç veya mızrak var. Diğerlerinin ise yaylarına oklar takılmış ve nişan alınmış durumda.

Acı gerçek, pençelerini derine saplıyor.

Eğer onlarla silah çarpışırsam, değerli ormanlarından bizi kurtarmak için can atan öfkeli Moltenmaw'ların akınına uğrayacağız. Ama eğer bu bataklık savaş alanında onlarla karşılaşmazsam, yakalanacağız. Muhtemelen Üçlü Konsey'e teslim edilecek ve ardından Kale'ye karşı son zamanlardaki yanlış eylemlerim nedeniyle idam edileceğiz.

Seçenekler çok vahim.

Bir adım geri çekiliyorum—

Ayaklarımın altındaki zemin kayıyor ve o kadar hızlı bir şekilde gökyüzüne doğru çekiliyorum ki, yoğun sisin ortasında sallanan çamurlu bir ağın içinde neredeyse bağırsaklarımı kaybediyorum.

Kılıç kayboldu.

Kan kaynıyor.

Ağların arasındaki boşluklardan Pyrok'un bağlarından kurtulmaya çalıştığını görüyorum. Gözlerimi yakalıyor, aynı durumda olduğumu

görünce yeşil gözleri şaşkınlıkla parlıyor.

"Kahretsin," diye mırıldandı.

Katılıyorum.

Elimle yukarı doğru işaret ederek "tırmanmak" kelimesini oluşturuyorum.

Başını salladı, hançerini kalın iplerin çaprazına dayadı, ben de Rygun'un bana bahşettiği közü yelpazeleyerek bu lanet olası ipleri yakmaya niyetlendim. Ama sonra, metalin metale sürtünmesinin gıcırtısıyla karışık, liflerin kesilme sesi kulağıma geldi.

Pyrok duraksadı, gözlerime baktı. "Demir liflerle kaplı," diye fısıldadı ve ben de hırlamamak için kendimi zor tuttum.

Eğer yakıp delersem, sıvı demir üzerime damlayacak.

Muhtemelen bundan asla kurtulamayacağım.

Ceketimin kolundaki gizli kılıftan bir bıçak çıkarıyorum—

Kollarımın tüyleri diken diken oldu, hava durgunlaştı, daha öncekinden daha derin bir sessizlik hakim oldu.

Soğuk, aç bir sessizlik.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Líri sessiz ve hassas bir şekilde ilerliyor, o kadar hızlı hareket ediyor ki, sütlü pusun içinde soluk bir çizgi gibi kalıyor; sırtındaki cübbeli binici ise Raeve olamayacak kadar küçük.

Líri'nin pençelerini tutuş şeklinin tuhaf olduğunu fark ettim, sanki göğsünü kucaklıyormuş gibi. Ya da belki de göğsüne yakın bir şey tutuyor.

HAYIR.

Birisi.

Havanın emmesiyle sis dağılıyor, sanki tüm nefesini dışarı atmış bir ciğerde sıkışıp kalmışım gibi. Aynı anda, ilerleyen askerlerin en yakın halkası dizlerinin üzerine çöküyor, gözleri fal taşı gibi açılmış, titreyen göğüslerini ve gergin, daralmış boyunlarını tırmalıyorlar, ağızları açık, yüzleri kızarmış.

Nefes nefese kalmışlar ama bir türlü nefes alamıyorlar.

Líri bir rüzgar gibi uçup gitti, Raeve ise sallanan ağlarımızın altındaki çamurda çömelmiş, alaycı bir ifadeyle, vahşi mavi gözlerle ve Fade zırhına benzeyen kan içinde kalmıştı.

Karnım düğümleniyor.

Bana öyle keskin bir bakış attı ki, neredeyse beni paramparça edecekti. "Ölmeye çalışmaktan vazgeç!"

Sözleri, göremediğim duvarlara çarpan, etkisiz bir tonda.

Sesimizi yakalıyor, yayılmasını engelliyor...

Bakışlarımı, sisin kıvrımlı duvarının arasından yaklaşan daha kalabalık bir asker grubuna çeviren bir hareket oldu. Başımı hızla çevirdim ve her yönden, sıkılaşan bir ilmek gibi yaklaştıklarını gördüm.

Hayatımda hiç bu kadar soğuk, bıçak gibi bir korku hissetmemiştim.

"Haydi!" diye tüm göğsümle kükredim.

Raeve hırladı, çamurdan kılıcımı kapmak için eğildi, sonra boynunu bir yandan diğer yana çıtlattı. Başka bir sis dalgası gelip görüşümü engellemeden önce gördüğüm son şey buydu.

Askerlerden.

Arada sırada yakınlardan hızla geçen, karmaşık daireler çizerek çırpınan bir tarlakuşu dışında her şey vardı.

Sonra hançerlerin gümlemesi ve kılıçların şakırtısı geliyor. Yere düşen bedenlerin ağır, gevşek darbeleri ve Raeve'in rüzgarda yankılanan sesi, Clode'un dilini öyle bir zarafetle konuşuyor ki, sanki dalgalanan bir duvar halısı dokuyor gibi; her kelime sert bir dikiş gibi.

Öfkeyle, ağı şiddetli darbelerle kesiyorum. Ama bu, bir ağa yakalanmak gibi. Ne kadar çok kesersem, o kadar çok dolanıyorum, o kadar çok kesmem gerekiyor.

Kalbim göğüs kafesimden fırlayacakmış gibi atmaya başladıkça daha da çok çarpıyor.

Sis perdesinin aralanmasıyla Raeve, askerlerden oluşan kızıl bir fırtınanın ortasında belirir. Dişlerini göstererek, sanki rüzgardan yapılmış gibi kaosun içinde savrulur, saçları ardında siyah bir çizgi gibi kalır.

Etraftakiler, bıçaklarının en ufak dokunuşuyla yere seriliyor, kopmuş atardamarlardan kan fışkırırken ben ağı parçalamaya devam ediyorum. Diğerleri, dudaklarından taşan kıyılmış ciğerlerle boğuluyor, elleri boğazlarını tırmalıyor, çamurda yere yığılırken silahlarını unutuyorlar.

Hareket ediş biçimi… Tüylerimi diken diken eden, ölümcül bir hassasiyet dansı bu.

Bir beden, çok fazla savaş yaşamış ve solumuş olmadıkça böyle hareket etmez.

Çok fazla ölüm.

Bir başka sis tabakası daha gelip görüşümü engelledi ve ben sönmekte olan bir kor gibi öfkeyle dolup taşarak, birbirine dolanmış bağlarımı parçaladım.

Daha fazla çınlama. Yavaş yavaş azalan boğuk çığlıklar. Hava basıncı o kadar azalmaya başladı ki, sesin sızdığından endişeleniyorum—

Raeve'in sesi kaosun içinden süzülüyor, ipi tekrar sıkıca çekiyor.

Sisler hızla dağılıyor.

Raeve'i neredeyse tam altımda, dizlerinin üzerinde, geriye doğru bükülmüş bir halde görünce, sanki bu hançeri kendime çevirip kaburgalarımın arasına saplamış gibi hissettim. Gözleri fal taşı gibi açılmış, göğsünü tırmalıyordu. Sanki bir şey onu içten dışa doğru parçalıyordu.

Kadının arkasından bir asker yavaşça ayağa kalktı. Boynundaki derin yarayı kanlı eliyle sardı, sendeleyerek ilerledi, yumruğu küçük bir hançerin kabzasını sıkıca kavramıştı.

Raeve'in adını o kadar yüksek sesle haykırıyorum ki, ağzımda kan tadı hissediyorum.

Kılıcımın bir başka şiddetli darbesiyle ağ beni serbest bıraktı. Bir kaya gibi yere düştüm ve ilerleyen askerin üzerine indim.

Ağırlığım altında bedeni paramparça oldu.

Damarlarımda öylesine volkanik bir öfke akıyor ki, görüşüm bulanıklaşıyor, hareketlerim vahşi bir çırpınışa dönüşüyor ve askerin miğferli başının iki yanına ellerimi koyana kadar gerçek gibi gelmiyor.

Elimdeki kırmızı metal parçalandı, öyle bir şiddetle çöktü ki gözleri yuvalarından fırladı, ardından bir kan fışkırması geldi.

Elimi gevşetip onu çamura düşürdüm.

Dizlerimin üzerine kalk.

Derin bir nefes alarak başımı kaldırdım ve buz gibi, kocaman gözlerine baktım. Raeve'in artık acıdan kasılmış olmadığını, aksine gevşemiş ve bana şaşkınlıkla baktığını gördüm. Savunmaları bir an için çöktü, sonra tekrar duvarlarını yerine oturttu ve sakinliğini yeniden kazanmak için çabaladı.

Ama ben zaten gördüm.

Uzaktan lobutların vurulma sesleri geliyor—

Kolumu Raeve'in sırtına doladım ve onu da yanımda çamurun içine ittim. Lobutlar hızla yanımızdan geçti ve biz nefes nefese irkildik.

Clode'un hafif ve havadar şarkısının ezgileri Raeve'in dudaklarından dökülürken, gözlerindeki çamuru siliyor ve bana, çamura gömülmektense yere çakılmayı tercih edeceğini ima eden bir bakış fırlatıyor.

Gülmekten kendimi alamıyorum, ama hiçbir sikim komik gelmiyor. Raeve, kıyafetindeki gizli ceplerden hançerleri çıkarıp hızla fırlatırken, ben de kılıcımı kanlı çamurdan kapıyorum.

Hedeflerine yumuşak bir şekilde çarparak, ardından da yere düşen bedenlerin ıslak şapırtısıyla vuruyorlar.

Bize doğru bir ok fırladı. Pyrok yanımızdaki çamura yapışıp inlerken, ben de kılıcımın savurucu bir hareketiyle oku havada kestim.

"Acıdı," diye zorlukla söylüyor, sonra da çamurlu kapüşonunu eliyle yüzünden geriye atarak doğruluyor.

Üçümüz de sırt sırta, daha sağlam bir zemine doğru ilerledik. Raeve'nin göğsünü Rygun'un küçük pulları korusa da, ben sisin içinde hareket olup olmadığını araştırırken kolumu sıkıca kalbinin üzerine koydum.

Düşmanın ilerleyişi yavaşladı, ama ben savaşın nabzını biliyorum. Başka bir saldırıdan önce yeniden toparlandıklarından hiç şüphem yok.

"Sence kaç tane var?" diye soruyor Pyrok, kılıcını kınından çekip sırtına doğru indirirken.

“Yüzden fazla.” Raeve’nin sesi soğuk ve kesin. “Líri beni bırakmadan önce bölgeyi kokladı. Sel gibi etrafımızı sarmışlar.”

Pyrok ve ben aynı anda küfrediyoruz.

“Parlak bir fikriniz var mı?” diye soruyorum, Rygun’u işin içine çekmekten kaçınmayı umarak. Tehlikenin kokusunu aldığı anda, Bothaim’de yaptığı gibi bu ormanı alt üst edecek ve ardından tüm yuvalama alanı onun üzerine çökecek.

Bunun yanı sıra, sislerden de çok korkuyor. Tereddüt etmeden içeri dalardı ama korkusu onu yaralardı.

Raeve, sanki sert bir et parçasını çiğniyormuş gibi, "Ben," diye hırıldadı. "Ama bundan nefret ediyorum."

Kaşımı kaldırarak ona yan gözle baktım.

"Bu tümsekten aşağı adım atma, yoksa diğerleriyle birlikte yutulursun."

"Yutuldu mu?" diye tekrarladı Pyrok.

Raeve içini çekti. "Kahrolası gözyaşı taşı," diye homurdandı, sonra çenesini kaldırdı ve omuzlarını dikleştirdi. Bulder'ın ve Rayne'in dillerinin yürek burkan bir karışımını, göremediğim ama kaburgalarımın altında o kadar derinden hissettiğim ve neredeyse dizlerimin üzerine çökmeme neden olan bir dans gibi iç burkan bir şekilde dile getirmeye başladı.

Su Tanrıçası'na hitap eden bölümleri anlamasam da, Bulder'ınkileri anlıyorum. Ondan o kadar yumuşamasını, daha zayıf, daha savunmasız bir haline dönüşmesini istiyor ki...

Çamurun içinde bir dalgalanma oluşurken, gözyaşları Raeve'in yanaklarındaki kirin içine sızıyor.

Sisler hızla dağıldı, sanki Clode üzerimize doğru eğilip en güçlü nefesini üzerimize üflemiş gibiydi; ilerleyen asker gruplarının oldukları yerde durduklarını, kaşlarının çatıldığını ve gözlerinin şaşkınlıkla açıldığını açıkça görebiliyorduk.

Birbirlerine bakıyorlar.

Yerde.

Bizde.

Yüzden fazla parıldayan asker, bir an oradaydılar, bir sonraki an yok oldular. Yüzeyin altına o kadar hızlı yutuldular ki, bataklık yeraltı dünyasına gömülmeden önce çığlık atmaya bile fırsat bulamadılar.

Kaan

CHAPTER 64

Penseyi açıyorum, sivri uçlarını metal küpe kancasına bastırıp çevirerek daha yuvarlak bir şekil veriyorum ve aleti her yavaşça sıkıştırdığımda titreyen ellerimdeki gerginliği biraz azaltıyorum.

Metalin her katmanıyla birlikte.

Bakışlarım yaptığım işten, ağaç evin alt katına giden kapalı tuzak kapısına, sonra da ayaklarımın dibinde hâlâ süzülen yoğun sis birikintisine kayıyor. Belki de hayatımda hiç bu kadar uzun süre beklememiştim.

Ya ben cevap alamıyorum ya da Borg uyuyakalmış.

Tekrar.

Kolumun arkasındaki iğne yarasından sızan kanın palete damlamadığını kontrol ettikten sonra, daha da öne eğilip kancayı şekillendirmeye devam ediyorum. Kabul edilebilir derecede yuvarlak hale geldiğinde, Borg'un kavanozunu yorganın üzerinden alıyorum, ince metal halkayı kavanozun tabanından, ağzına kadar yavaşça geçirirken sisli bağını bozmamaya dikkat ediyorum. Penseyi açılı bükmelerle sıkıyorum ve Borg ayağa kalkıp, şişkin beyaz bir battaniye gibi peluş koltuğun üzerine geriye doğru yayılıncaya kadar işlemi tamamlıyorum.

"Bir gelişme var mı?"

Sesimin boğuk çıkması, içimin ne kadar berbat durumda olduğunu ele veriyor.

"İhtiyacınız olan cevaplar bende var," diye alaycı bir şekilde söylüyor, tıpkı Rygun'u erimiş mağarasından çıkarmaya çalıştığımda gösterdiği aynı coşkuyla.

“İyi haber.” Penseyi kenara koyup biraz daha dik oturdum. “Neye canın çekiyor?”

“Uyuuuu,” diye mırıldandı, kafasını neredeyse ikiye ayıracak kadar geniş bir esnemeyle, ardından bulanık dudaklarını birbirine vurup elini yüzüne götürdü. “Roan’ın kederinin kalıntılarını hâlâ tadabiliyorum. O kadar taze ve canlıydı ki, sen onu mahvetmek istiyorsun. Ne için? Biliyorsun ki, bu çok önemli bilgiyi sana en kötü halini tatmadan vermeyeceğim—”

“En kötü halimi yaşayamazsın. Bu gün olmaz.”

Şu an bunu kaldıramam.

"Kesinlikle."

Konuşmak için ağzımı açtım ama o sözümü kesti, başını eğerek bana alaycı bir şekilde baktı.

“Beni yetersiz besinlerle tıka basa doldurmak mı istiyorsunuz? Bu lezzeti ağzımdan oburluktan kaynaklanan pişmanlık tadıyla silmek mi istiyorsunuz? Dikişlerimi patlatmaya mı çalışıyorsunuz? Yakında o çirkin, sıkıcı cekete bile sığamayacağım—”

Elimdeki, kenarından üç boncuk sarkan kavanozu şimdi gevşetiyorum.

Kırmızı.

Kahverengi.

Temizlemek.

Gözümü kırpmadan bir an önce doğruldu, bir hayalet gibi üzerime doğru eğildi. "Bunlar kimin?"

Sesindeki heyecan verici titreme, uzun zamandır yanımda taşıdığım üç küçük eşyayı incelerken kollarımın tüylerini diken diken ediyor. Sanki ürkütücü bir savaş madalyonu gibi.

"Onları babamın kulağından koparmadan önce onundu," diye mırıldanıyorum, o da öne doğru eğilip buğulu parmaklarıyla boncuklara uzanıyor. Sanki onları kapmaya çalışıyor gibi. "Şimdi senin."

“Nasıl— Benim tarzımı nasıl bildin?”

"Sezgi."

Borg yukarı baktığında, yüzü o kadar yakın ki bakışlarını yakalamak zor oluyor. Yavaşça, ağzı, profilini tamamen kaplayan, paramparça olmuş bir

sırıtışa dönüşüyor.

Kıkırdadı, geriye doğru çekilip kıvrılarak gerindi. "Pekâlâ, Kralım. İstediğiniz bilgiyi karşılığında, sizin pek de hoş olmayan anılarınızdan birini yiyeceğim. Aklınızda ne var?"

Başım geriye doğru fırladı. "Bana seçim hakkı mı vereceksin?"

Omuz silkip parmaklarını yana açarak ince tırnaklarını inceledi. "Düşünceli hareketiniz karşısında oldukça cömert hissediyorum. Ama bunun uzun sürmesini beklemeyin. Mantar hâlâ kötü kokuyor."

“Anladım.” Pah’ın tesbihini başparmağımla hafifçe oynatarak düşünüyorum. “Peki ya intikam?” diye soruyorum, sesim boş ve zihnimdeki anının karanlık düşünceleriyle kirlenmiş.

Borg öne doğru süzülerek, bana doğru dalgalanıp, öyle bir iştahla kokluyor ki, anının ruhumun derinliklerinden gıcırtılı sarsıntılarla çözüldüğünü şimdiden hissediyorum. "Evettt." Sanki ağzı sulanıyormuş gibi yutkunuyor, yeni oluşmuş açlığını ilan ediyor. "Bu gayet iyi olacak."

"Müthiş."

“Bekle…” Anı, içimdeki parçalanmış çekimini dindiriyor. Borg, bakışlarımla tekrar karşılaşmak için biraz geri çekiliyor, ardından odayı kısaca tarıyor; simsiyah gözlerinde endişeye benzer bir ifade beliriyor. “Önce kendini zehirle uyuşturmak istemez misin?”

“Bugün içki yok,” diye hırıldadım, kavanozunu paletin üzerine koyduktan sonra, saldırıya hazırlanmak için yorganın üzerine gerindim ve gözlerimi kapattım.

Ve anında, o çamurlu savaş alanında, elinde bıçakla ölümün yaklaştığı sırada Raeve'in acı içinde kıvranışını gördüm. Anında, panik dolu korkunun keskin diliminin içimi nasıl kestiğini hissettim.

Gözlerimi hızla açtım ve Borg'un ürkütücü bakışlarıyla karşılaştım. "Elinden gelenin en kötüsünü yap."

Rygun'un kafasını son bir kez savurmasıyla Grohn cansız kalır, yıpranmış kanatları çatlak turuncu taşın üzerine yayılır. Rygun'un eyerinden, büyük Sabersythe'ın gözlerindeki ışığın söndüğünü, açık ağzından kan damladığını görüyorum.

Yerde su birikintisi.

Eğer aklım başımda olsaydı, belki de Grohn'un acımasız doğasına rağmen gökyüzüne yükselemediği için üzülürdüm. Ama değilim, Pah'ın kanının ellerimde olmasının, kemiklerinin avuçlarımın altında kırılmasının verdiği arzuyla bulanıklaşmış durumdayım.

Uzakta savaş tüm şiddetiyle sürüyor, karaya çıktığımız yerin kuzeyindeki Dhomm'un çukurlaşmış kıyısından duman ve çığlıklar yükseliyor; ben de nefesimi doyasıya çekip başımı eğerek toz mavisi gökyüzüne bakıyorum.

Bulut yok.

Yapacaklarıma tanıklık edecek olanlar sadece birkaç ay, kavurucu güneş ve rüzgârın uğultusu. Yine de hepsini hafızama kazıyorum. Her ayı. Her rüzgâr esintisini. Kokuyu: yanmış et, ter ve derinin şiddetli bir karışımı.

Rygun, Grohn'un boynundaki tutuşunu gevşetir ve Grohn'un başı, Rygun'un damlayan ağzından dökülen pulların şıkırtısıyla yere düşer. Güneşin sert ışınlarında parıldayan kırmızı ve bronz renkli parçalar.

Ejderhamın derin, hırıltılı nefeslerinin arasında, Pah'ın eyerden kaydığı yerden, Grohn'un diğer tarafında, gözden kaybolmuş bir halde öksürdüğünü ve hırıltılar çıkardığını duyuyorum. Az önce maruz kaldığı ateş patlamasına

ve ölü hayvanının sırtına bulaşmış kana rağmen hala hayatta olduğunun kesin bir işareti bu.

Parmak uçlarım kaşınıyor.

Yavaşça Rygun'un dizginlerini çivilerinden birine doladım, bacağımı eyerin üzerinden attım, sonra iplerden aşağı indim. Son birkaç adımı da sert bir şekilde atlayarak indim.

Çizmelerimin altındaki toprak titriyor, sanki Bulder derimin içinden geçip ruhumu yozlaştıran şiddeti görüyor.

Beni uçurumun kenarına itmek için ne kadar az şeyin yeterli olduğunu anlıyor; göğsümdeki boşluğa adım atmamı ve dünyayı yerle bir etmemi engelleyen zayıflayan bariyeri nasıl yıkabileceğini biliyor. Mükemmel sıralama dilimde ağır bir şekilde duruyor. Her şeyi yerle bir edecek kadar güçlü, şiddetli bir emir…

Bunu yapabilirdim, ama artık tüm dünyanın kan içinde kalmasını istemiyorum.

Sadece beni dünyaya getiren erkek.

Rygun, yeri sarsan bir hareketle geriye doğru kayarak, Grohn'un cansız bedeninin etrafında hareket edebilmem için yer açtı. Pah, Toprak Tanrısı'na birkaç bozuk emir savurdu; sözleri kuru havada yankılanırken, aksi takdirde düz olan araziden kaba taş çıkıntıları adımlarımı takip ediyordu.

Beni mızrakla delmeye çalışıyor, ama Bulder'ı mızrağı ince bir noktaya kadar bilemeye ikna etmek, zarif bir hassasiyet gerektiriyor. Keskin bir dil.

Görünüşe göre Pah artık buna sahip değil.

Grohn'un gevşek kuyruğunun sivri ucunun etrafından dolaşıyorum. Pah'ın yere serilmiş, pençeleriyle toprağı düzensiz hareketlerle tırmalayarak, muhtemelen arkasına saklanmayı umduğu büyük bir kayaya doğru süründüğü yere kadar takip ettiğim bir kan izi görüyorum; bacakları güçsüz.

Kullanışsız.

Tahminimce Grohn yere düştüğünde bel omuriliğine darbe almış. Ağzından sızan kana ve Bulder'ın dilini bu kadar özensiz bir şekilde telaffuz etmesine bakılırsa, dilini de ısırmış.

Bu ironiye neredeyse gülecektim.

Omuzunun üzerinden bana bakıyor, bronz tacının uçları bükülmüş saplar gibi kıvrılmış; bir zamanlar yakışıklı olan yüzündeki ateşin yaladığı et parçaları gibi erimiş. Buna rağmen, gözlerinde hâlâ on yaşıma geldiğimden

beri, sadece Ignos ve Bulder ile konuştuğum zamandan beri gördüğüm aynı antipati var.

Beni gömerken, ateşle döverken, hırpalarken gördüğüm aynı düşmanlığı gösterdi. Beni kırmak için elinden gelen her şeyi yaptı.

Ona, başarıya ne kadar yaklaştığını itiraf etme memnuniyetini vermeyeceğim. Rygun beni iyileştirmeseydi, içten ve dıştan güçlendirmeseydi, itiraf ederdim.

Bir başka telaşlı arbede, dudaklarından daha fazla kan fışkırırken, çarpık bir emir verdi.

Yerden fırlayan bir başka kaba taş parçasından sıyrılıyorum. Beni öldürme girişimleri yine başarısız oldu.

Yanmış kolunu sıkıca kavrayarak, onu yerde sürükleyip bir kayaya yaslarken ve bedenini oturur pozisyona getirirken, acı dolu iniltisine kulak veriyorum. Tam da güneşin altında, sert güneş ışınlarının kırmızı-kahverengi derisindeki yırtıklardan görünen açık, sulu yaralarını yakıp kavurduğu bir ortamda.

Çömeldim, dirseklerimi açık dizlerime koydum. Öksürüp nefes nefese kalışını izledim, sonunda gözlerime baktı.

Kanlı dudaklarında bir gülümseme beliriyor; yüzünün yarısı yer yer kemiğe kadar yanmışken bu çok acı verici olmalı. "Böyle bir şey yapabileceğini bilmiyordum." Sözleri o kadar güçsüz, hırıltılı ve anlaşılmaz ki, ne demek istediklerini anlamak zor. "Kral olmak için gerekeni yapabileceğini."

"Seninle benim bu kelimeye dair farklı tanımlarımız var."

Havayı bir başka çığlık dalgası kapladı, uzaktan bizi de hırpaladı.

Çarpık gülümsemesi daha da genişliyor. "Bana da aynı geliyor."

Haklı. Öyle.

Aradaki fark şu ki, onun yarattığı lekeyi temizlemek için dökmek zorunda kaldığım kandan zevk almıyorum. O leke gittiğinde de almayacağım, çünkü kendi lekem kalacak.

Ölüm çığlığı sonsuza dek yankılanıyor. Bu savaş, ne kadar gerekli olursa olsun, sonsuza dek üzerime yük olacak.

“Burn, ona aşıladığın tüm üstünlük izlerinden arındırılacak.” Kulağının ucundan sarkan boncukları kavrayıp koparıyorum.

Öfkeyle yükselen çığlığı ovalarda yankılandı.

“İnsanlar taktıkları boncuklarla değil, ahlaklarıyla değerlendirilecekler,” diyorum, onunkini cebime koyarken. “Ben bu dünyadan göçtüğümde, taç

Yaratıcılara bağlılık yemini etmiş ve Vaegor mirasını devretmeyecek olan Veya'ya geçecek.”

Gözlerinin irileşmesinden, üst dudağının kanlı dişlerinden geriye doğru titremesinden ufak bir zevk alıyorum.

“Sen, Ostern Vaegor, yalnızca olduğun gibi bir tiran olarak hatırlanacaksın. Çünkü emin ol, kuzeyi güçlendirene kadar son nefesimi vermeyeceğim. Dünyayı senin tüm zorlu, kanlı çalışmalarından arındırabilecek kadar güçlü bir ordu kuracağım ve sonunda Tyroth ve Cadok'un kellelerini alacağım. Tıpkı seninkini alacağım gibi.”

"Hazır olacaklar," diye hırıldayarak söylüyor. "Sen geldiğinde seni ezip geçecekler çünkü zayıfsın. Acınası bir durum."

Sözleri artık eskisi gibi yakıcı değil.

Hiçbir şey yapmaz.

Her şey, Elluin'in yokluğunun verdiği sürekli acının yanında sönük kalıyor. Onsuz bu dünyada var olmanın acısı ve kızının Elluin Neván tarafından sevilmenin nasıl bir şey olduğunu asla bilemeyeceği gerçeğinin yıkıcı etkisi...

Bu, tüm bunların en büyük trajedisi. Pah'ın en büyük suçu.

"Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayan neyse o."

Belimdeki kılıftan küçük el testeremi çıkarıyorum; taşa sürtünmekten dişleri körelmiş. Bununla övünüyorum, onu öldürmek üzere olduğum silaha uzun uzun bakmasına izin veriyorum.

Yüzü solgun olsa da, soğuk ve içten içe kaynayan bir kahkaha atıyor. "Başımı kesersen sırlar da benimle birlikte ölür. Biri ki—"

Çenesinden yakaladım. "Pazarlık etmeye değer hiçbir şey teklif edemezsin."

Gücü azalmasına rağmen, Pah pençeleriyle elimi ve kolumu tırmalıyor. Kanım kaynarken, Rygun'un ateşli şiddeti içimde patlak verip kendi kanımla buluşurken, beni savuşturmak için nafile girişimlerde bulunuyorum. Derim geriliyor ve çatlıyor, damarlarımda dolaşan canavarca gücü kontrol altına almakta zorlanıyorum.

Arkamda, Rygun öylesine yüksek sesle kükrüyor ki, iki cam gibi dünyanın birbirine sürtünerek, uyuşuk rüzgarda toz zerreciklerine dönüşmesini hayal ediyorum.

Pah'ın kanlı elleri göğsümü ve kollarımı nafile bir şekilde parçalıyor, iri gözleri etimde oluşan cızırtılı çatlakları izlerken ben de ağzını zorla açıp içeri uzanıp dilinin kalanını kavrıyorum. "Her şeyi aldın."

Dilimliyorum.

Ağzından gür bir kükreme çıkıyor ve çenesinden ve göğsünden bir kan fışkırması meydana geliyor.

Et yığınını bir kenara atıyorum. Babamın korkusunun güçlü kokusunu içime çekiyorum, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde bana bakıyor, sanki sonunda yarattığı canavarı görmüş gibi. Belki de büyük, sıcak kalbimin mükemmel bir katalizör olduğunu fark ediyor; boğazıma tıkadığı acıyı ve kaybı emerek sonunda beni en korkunç uyku-terörüne sürükledi.

Sıkıca kenetlenmiş dişlerinin arasından hırıltılı, ıslak nefesler çıkarken, yukarı doğru itiyorum, yanmamış saçlarının kalanını avuçlarımla kavrayıp, bu sıkı tutuşla boynunu uzatıyorum. Dişli bıçağı boğazına dayıyorum—ön tarafına değil. Bu hayattan nihayet kurtulana kadar ardı ardına kör kesikler yiyeceğini bilmenin verdiği güçle.

Silahı etine bastırarak, yavaş ve vahşi hareketlerle testere gibi kesmeye başladım.

Kasılıyor… kıvranıyor… elimde çırpınıyor. Kısa, hırıltılı çığlıklar atıyor ve bu çığlıklar, ellerimi ve yeri kan fışkırmalarıyla boyayan bir kan akıntısıyla son buluyor.

İçten dışa kaynayarak, titreyen dudaklarımla, bakışlarımı savaşan ufka dikmiş bir şekilde kanın içinden testereyle kesmeye devam ediyorum. Puslu gökyüzünde çarpışan, öfkeli duman patlamaları arasında alevler saçan sayısız ejderhaya doğru.

Ama Pah'ın kaslarını keserken, onun iniltili çığlıklarının zayıflayan feryatlarını dinlerken savaşı düşünmüyorum. Sadece kaybettiklerimi düşünüyorum, Mah'ın güzel gülümsemesini ve sıcak kucaklamalarını hatırlıyorum. Elluin'in şiddetli sevgisini ve vahşi ruhunu.

İkisi de çok erken yaşta bu dünyadan ayrıldı.

Kan fışkırması zayıflıyor, omurgasını delerken yavaşlıyor, her keskin çekişe biraz daha baskı, biraz daha niyet katıyorum.

Ta ki vücudunun ağırlığı, kesebileceğim azıcık eti tamamen ezene kadar.

Geri kalanlar ise özgürce akıp gider.

Pah'ın bedeni ağır bir gürültüyle yere yığıldı, parmaklarım hâlâ saçlarının arasındaydı ve kopmuş et parçaları, zaten kan içinde olan göğsünün her yerine damla damla akıyordu.

Testereyi fırlatıp nefesimi veriyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Damarlarımdan biraz sıcaklık çekiliyor, parmak uçlarımdaki kaşıntı yavaş yavaş kayboluyor, zihnim Borg'un bana Pah'ın Elluin'in tüm ailesinin

çöküşünü planladığını söylediğinden beri hissetmediğim bir berraklıkla keskinleşiyor. Beni dünyaya getiren erkeğin onu dünyayı ele geçirmek için bir piyon olarak kullanmayı planladığını keşfettiğimden beri.

İntikam almanın getirdiği o serin, yoğun rahatlamanın tadını çıkarmaya çalışıyorum, ama göğsümdeki o kocaman boşluğu doldurmadığını fark ettiğimde hayal kırıklığına uğruyorum. Aslında, artık dikkatimi verecek başka bir şey olmadığı için o boşluk daha da büyük geliyor.

Rygun'dan hırıltılı bir ses geliyor, yutkunup aşağı bakarken alevinin bir kısmı şişkin damarlarımdan çekiliyor. Pah'ın başındaki erimiş tacı kırıyorum ve beklediğimden daha ağır olduğunu fark ediyorum. Elimde ağır geliyor.

Hiçbir zaman taç istemedim. Bir kere bile. Tek istediğim Elluin'di.

Onun dokunuşu.

Onun aşkı.

Gamzeli, güzel gülüşü.

Pah'ın koşulsuz sevgisi.

Çenemi tırmalayan ve beni daha da serbest bırakmakla tehdit eden titremeye karşı dudaklarımı sıkıyorum.

Bunun yerine, dünyayı daha iyi bir yer haline getireceğim. Çünkü Elluin bunu hak ediyordu. Kızı da bunu hak ediyor.

Daha iyi.

Rygun'a doğru iki adım atıyorum. Duraksıyorum.

Yavaşça, omzumun üzerinden bana babalık yapmış olan erkeğin başsız bedenine bakıyorum ve kendimi Bulder'a açıyorum.

Harçla işlenmiş bir melodi fısıldıyorum, yumuşayan, yuvarlaklaşan oyuk bir notaya doğru iniyorum.

Toprak, filizlenen bir çiçek gibi bir kil yumruğu ortaya çıkmadan önce titriyor; kalın parmaklar açılarak, suya batırılmış avucunda duran küçük bir taş kupayı gösteriyor. Bulder suyu sıkarak çıkarıyor, dibinde güneş tarafından hızla emilen bir su birikintisi bırakıyor; kupa daha açık bir turuncu renge bürünüyor ve sertleşiyor.

Pah'ın başını ve takmaya bir türlü cesaret edemediğim tacı bırakıyorum, sonra kupayı alıp her açıdan hayranlıkla inceliyorum. Sanırım mükemmel. Heykelcilik standartlarına göre.

Şahsen, karakterden yoksun olduğunu düşünüyorum. Bulder'ın sözlerini kullanmadan, onu gençken yarattığım aynı sevgiden yoksun.

Kupayı Pah'ın kucağına koydum, yanmış ve kanlı ellerini kupanın etrafına yerleştirdim. "Bunu kırmaya çalış bakalım," diye mırıldandım, başını ve tacını kavradım, sonra arkama bakmadan Rygun'a doğru ilerledim.

Ancak ejderhamın kanatlarının arasına oturduktan sonra ona ziyafet çekmesi için yalvarıyorum.

CHAPTER 65

Raeve

“Aman Tanrım—Kahretsin,” diye homurdandı Pyrok, koltuğa yayılmış halde. Çenesini göğsüne dayamış, Roan'ın göğüs kasına saplanmış pimi çıkarmaya çalışmasını izliyordu. “Bununla iyi olacağını düşünmüştüm. Kaan, sen onun pimini çıkardığında tek bir ses bile çıkarmadı.”

"Aslında hiçbir şeyi farklı yapmıyorum," diyor Roan iç çekerek. "Ancak sen ondan çok daha fazla hareket ediyorsun."

Kanca şeklindeki koltuğun karşı tarafından, yukarıdaki tavanda bulunan gizli kapıya göz atıyorum; Roan kolunu kurtardığı anda Kaan kıvrımlı merdivenlerden yukarı fırlayınca kapı hızla kapanmıştı.

Geri dönerken bana doğru tek bir kelime bile söylenmedi. Ağacın güvenliğine girdiğimizde bile. Ama onları orada, aramızda sıkışmış halde hissedebiliyorum. Tıpkı kaburgalarımın arkasında kabaran, cebimdeki o lanet olası notu her düşündüğümde biraz daha büyüyen patlayıcı öfke kadar somutlar.

Yanımda bağdaş kurmuş yerde, kucağında yavru ejderhayla yatan, gözleri hâlâ kapalı olmasına rağmen havadan kanlı et parçalarını koparmaya çalışan genç ejderhayı öldürme emri aldım. Muhtemelen bu yüzden çocuğun parmağını neredeyse koparıyordu.

O, The Flourish için nasıl bir tehdit olabilir ki?

Bir çocuk mu?

Yeni yıkadığım saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıp, köpüklü su dolu kovaya doğru daha da eğilerek ceketimi daha büyük bir şevkle ovuyorum.

Sereme ve The Elding'e sunacağım tek şey, kalplerine saplanan bir kılıçla karşılık vermek. Onlara ve davaya olan tüm inancımı kaybettim. The Flourish'in tamamen güvende ve emniyette olmasına şaşırmam. Eğer bu kalın bir manipülasyon katmanıysa. Bir hile ise—

Bilmiyorum. Ama öğreneceğim.

“Hayır.” Yukarı baktığımda Pyrok'un ince uçlu aletleri kaptığını gördüm. Oturur pozisyona geçerek çamurlu saçlarını gözlerinden geriye itti, sonra kanlı aleti kardeşine doğrulttu. “Defol git, beceriksiz herif. Kendim yapacağım.”

Roan başını yana eğdi, sanki tavanın kıvrımlı desenlerinde sabır arıyordu. "Neredeyse başarmıştım."

Pyrok homurdanarak matarasının mantarını ısırdı, kopardı ve kenara tükürdü. "Neredeyse sahip olacağın tek şey yüzüne yiyeceğim yumruğumdu." Mataranın içeriğinin yarısını bir çırpıda içti. Dişlerinin arasından tısladı, sonra çenesini göğsüne dayadı ve yarayı kaşıdı.

Roan ellerini havaya kaldırdı. "Kendini kapatmak için kullanacağın tentürleri hazırlayacağım."

Pyrok, merdivenlerden aşağı inen kardeşine öfkeyle bakıyor. Kendi kendine mırıldanarak işine geri dönerken ben de ceketimi suya batırıyorum. Rygun'un minik pençe pullarının arasından biriken kiri temizlemeye devam ederken, tüm kardeşlerin böyle davranıp davranmadığını merak ediyorum.

Bu düşüncenin göğsümün derinliklerinde bir acıya neden olmasının sebebini bilmiyorum.

Kapak yukarı kalkıyor.

Kaan, kaslı uyluklarına ikinci bir deri gibi yapışmış çamurlu pantolonuyla merdivenlerden aşağı iniyor. Roan'ın çatal bıçak takımıyla yaptığı müdahale yüzünden üstsüz kalmış ve kollarındaki ve gövdesindeki kirin çoğunu zar zor yeten bir bezle temizlemiş gibi görünüyor.

Bir adım daha aşağı inince yüzü görünür hale gelir; büyük ölçüde temizlenmiş olsa da, dağınık saçlarında ve sakalında hâlâ kir izleri vardır, gözleri nihayet görünür hale geldiğinde kömür gibi yanmaktadır ve gölgelerle daha da belirginleşmiştir.

Beni çok etkiledi.

Durduğu basamağa bir şey damlıyor, bakışlarım kıpkırmızı bir lekeye kayıyor. Sonra tekrar sağ elinin eklemlerindeki yırtılmış deriye dönüyor.

Pantolonuna silerek, "Konuşmamız gerekiyor," dedi.

Pyrok, Roan ve Ahvi'nin hepsi bana bakıyor, ortamda garip bir gerilim hissediliyor.

Başımı sallayarak ceketimi kovaya daldırdım, sonra masanın yanından geçtim. Kaan'ın arkasından merdivenlerden yukarı çıktım, bakışlarım onun kaslı sırtına mürekkeple işlenmiş ay takımyıldızındaydı. Bothaim'de aldığı beş dağlanmış yara nedeniyle artık bozulmuş olan o güzel sanat eserindeydim.

Geçmemi bekledikten sonra tuzak kapısını kapatarak bizi alt kattan ayırıyor.

Odadan ayrılıyorum. Yuvalama alanlarını hâlâ saran, ormanı böceklerle dolu yoğun sisin geniş manzaralarını sunan pencereler arasında ileri geri yürüyorum. Odanın tek ışık kaynağı oldukları için, mekan karanlık hissettiriyor.

Darmadağın.

Ya da belki de bu sadece benim düşüncem ve karmakarışık duygularım yüzünden, dikişlerim patlamak üzere.

“Raeve—”

"Kan bağıyla bağlıyım," diye patladım, arkamı dönüp tuzak kapısının yanında duran Kaan'a bakarak.

Kaşlarının arasında bir çizgi beliriyor. Konuşmak üzereymiş gibi ağzını açıyor, sonra vazgeçmiş gibi çenesini kaldırarak devam etmemi işaret ediyor.

“Ahvi’yi ilk bulmamın tek sebebi, köyde olduğumuz sırada onu öldürme emri almış olmamdı,” diyorum ve gözleri irileşiyor, ben de elimi kaldırıyorum. “En iyi anım değildi, biliyorum, ama emirde onun çocuk olduğuna dair hiçbir şey yazmadığını belirtmek önemli.”

Yine konuşmak üzereymiş gibi görünüyor. Bu sefer sözünü kestim.

“Bana işkence eden o kaltak, beni hiçbir zaman sevmedi. Ben de ondan hoşlandığımı söyleyemem, çünkü beni hizaya getirene kadar işkence etme eğilimi var. Fíur du Ath'ın, yargılamadan sonra Rygun'un beni yediğini varsaymasına izin verdiğimden beri, beni dizginlemek için bağlama yöntemini kullanıyor. İlk defa değil. Son da olmayacak.”

Boğazını temizledi, kollarını kavuşturdu, dudaklarını büzdü, sanki sözünü kesmemek için kendini zor tutuyordu.

Muhtemelen akıllıca.

“Eskiden acıya aldırmazdım, normal olduğunu düşünürdüm. Şimdi durumun farklı olduğunu görüyorum, kendimi bu bağdan kurtarmanın bir

yolunu bulmalıyım, ama bu senin sorunun değil. Bu benim sorunum. Ben sadece—" Ellerimi saçlarımın arasından geçirip belime bastırıyorum, başka ne yapacağımı bilemiyorum. Bu da doğru gelmeyince, onun duruşunu taklit edip ellerimi göğsümün üzerinde çaprazlıyorum. "Sana söyleyecektim. Daha önce söylemediğim için özür dilerim."

Gözleri irileşti, kaşları öyle bir kalktı ki, acaba gücenmeli miyim diye düşündüm.

Sessizlik o kadar uzun sürdü ki huzursuzlandım, kollarımı açıp tekrar katladım. Sonunda kaşımı kaldırdım. "Her şey yolunda mı?"

Boğazını temizleyip cebine bir şey koydu. "Gerçekten mi? Bunu senden zorla öğrenmem gerekeceğini sanıyordum."

Bakışlarım onun yırtık parmak boğumlarına kaydı, sonra arkasındaki yapıyı destekleyen sütundaki derin yumruk izine takıldı. "Biliyor muydun?"

"Evet, bu bana az önce doğrulandı."

"Nasıl?"

"Benim sahipsiz bir evcil hayvanım var."

Ona dik dik bakıyorum, cümleyi zihnimde döndürüyorum. Beş kelimenin bu şekilde bir araya getirildiğini asla duymayı beklemiyordum. Milyonlarca kelime öbeği arasında bile.

Bunun bir seçenek olduğunu bile bilmiyordum.

"Bunun üzerinde biraz daha derinlemesine çalışman gerekecek." Yaratığın herhangi bir izini aramak için etrafı tarıyorum, belki de gölgeli bir köşede saklanıp bana fazladan bir doz pullu bok atmaya hazır bekliyordur. "Nerede saklıyorsun onu?"

"Çoğu zaman cebimde."

Bakışlarım sol pantolon cebindeki çıkıntıya takıldı. Tam olarak küçük bir kavanozun boyut ve şekliydi.

Ben iyi kararlar veren biri değilim ama bu tam bir felaket reçetesi.

"Bana bilgi veriyor."

Gözlerimi kısarak, gözlerinin altındaki koyu lekeleri inceledim. "Karşılığında ne alacaksın?"

"Anılarımın yudumları," diyor çok hızlı bir şekilde. "Ve yanılıyorsun. Bu senin sorunun değil. Bu bizim sorunumuz. Ortaklık budur Raeve. Benim málmr'ım da bunu temsil ediyor." Arkaya uzanıp saçına bağladığım ince örgüyü öne doğru çekiyor. "İşte bu da bunu temsil ediyor."

Yanaklarım, kesinlikle hak ettiğim sözlerin tokatından yanıyor.

Konuşmak için nefesimi tutuyorum ama o benden önce davranıyor.

“Bu kan bağını kontrol eden kişi.” Çenesindeki kas seğirirken uzun bir sessizlik oldu. “Acaba bu bağı sadece sana işkence etmek için mi kullanıyor?”

“Evet,” diye dişlerimi sıkarak söylüyorum, Sereme’nin kusursuz manikürlü tırnaklarının altına kan bulaştırmayı tenezzül edeceği bir gerçeği hayal etmeye çalışarak. “Neden?”

Gözleri simsiyah. "Büyük çaba sarf ederek sakladığınız tüm şifa rünlerinin kökenini keşfetmeye çalışıyorum."

Kanım dondu, gözlerim faltaşı gibi açıldı, kollarım ağır ağır yanlarıma düştü.

Zihni alt üst ediyor.

O gördü.

"Nasıl?"

Kaşlarını o kadar derinden çattı ki neredeyse birbirine yapıştı. "Önemli mi?"

Muhtemelen hayır.

Hızla arkamı dönüp pencereye doğru yürüdüm, hafifçe hareket eden sisin içinden dışarı baktım. Soluk karanlığın arasından uzakta Moltenmaw yuvalarının görüntüleri belirdi, garip renkli yaratıklar gökyüzüne doğru hızla yükselip aylara doğru çığlıklar attılar.

Keşke dışarıda olsaydım. Burada, bununla yüzleşmek yerine... Derinlere gömdüğüm, yerini işaretleyecek bir mezar taşı olmayan bir geçmişle.

Bilinçli olarak.

“Kim, Ay Işığı?” Sağlam ve sakin görünse de, soru isyankar bir şekilde, adeta kene ısırmış bir canavar gibi öfkeyle soruluyor. “Bir keresinde senden bir isim istemiştim. Bana kendin söylemen için sana bir şans daha veriyorum, ama öğreneceğim.”

"Kahretsin," diye mırıldandım kendi kendime, geçmişin yakıcı anıları beni delip geçerken. Her şeye sahip olan ama aynı zamanda hiçbir şeye sahip olmayan küçük bir hücrenin anıları, bana konuşmayı ve gülümsemeyi öğreten biriyle paylaştığım anlar.

Nasıl hayal kurulur?

“Hayal et, Raeve. Acı vermeyen bir dünya hayal et…”

Fallon'ın sözlerinin yumuşak yankısı karşısında -bu berbat dünyada çok fazla umut beslediği halde sesi fazla tatlıydı- içimde bir şey parçalandı.

Ufalanmış.

“Sereme değil,” diye hırıltılı bir sesle söylüyorum. “Kan bağım eski rünlerle tamamen alakasız.”

Çoğu gönüllü olarak kazandı. Arkyn benden onu teslim etmemi isteseydi hayatımı bile verebileceğim kadın için dişimi sıkarak yaptığım bir takas...

Ama bunların hiçbirini ifşa etmeye cesaret edemem.

“Yani onları aldığınızı hatırlıyorsunuz? Düşüşten sonra mıydılar?”

"Evet." Gözlerimi sıkıca kapattım. "O lanet olası düşüşten sonraydı."

Onun hemen arkamda olduğunu, elini bileğime dolayıp, kolumun altında saklı olan elimi sertçe çekip çıkarana kadar fark etmedim. Beni döndürdü, neredeyse yüz yüze geldik, aramızda sadece elim vardı—bir bayrak gibi havaya kalkmıştı.

"Bunun sebebi onlar mı?"

Söylediklerinin doğruluğunu teyit etmenin bir anlamı yok, tırnaklarımın kenarlarındaki deri o kadar çizildi ki yer yer kanıyor.

Bakışlarım, dağınık yaralarının üzerinden gözlerine kayıyor; gözleri beni çok üzüyor.

Hayır, Kaan. O hücrede uyandığımdan beri parmaklarım kaşınıyor; kafam karışık.

Yalnız.

Sesiz ve güçsüz.

"Kesinlikle faydası olmadı."

Kaşlarını çatıyor ve teninin altında biriken enerjiyi hissediyorum. Zorlukla bastırdığı, kanını kaynatan bir öfke.

"Bırakın onu. Lütfen."

Beni o kadar kendine çekiyor ki aramızda hiç mesafe kalmıyor.

Ona karşı eriyorum. Onun kudretli varlığının derin yoğurmasıyla kil yumuşuyor, sanki kaslarım üzerinde görünmez bir gücü var.

Omurgam.

Benim inanılmaz azmim.

“Neden, Ay Işığı?” Gözlerimi didik didik ararken diğer eli kürek kemiklerimin arasına yerleşti ve nefesim kesildi. “Neden bana bir isim vermiyorsun?”

Çünkü korkusuz olarak yeniden doğmadım. Korkularım parça parça yakıldı ve şimdi uykularımdaki korkularımı takip eden bir erkeğin sıkılı yumruklarında yakalanmış durumda.

Çünkü o dağ, yaşamı söndürmekten başka bir şey yapmıyor.

“O bir canavar. Ve—” Kaan’ın sabit bakışları altında, kendimi kontrol etme yeteneğimden eser kalmayana kadar, sözlerim boğazımda düğümleniyor.

Sadece soğuk, acı gerçek.

“Seni de kaybedemem,” diye zorla söylüyorum. “Kaybetmeyeceğim. Ve o da tam olarak bunu yapıyor, Kaan. Arkyn alıyor, alıyor ve kahrolasıca alıyor, ta ki hiçbir şey kalmayana kadar.”

Zaman akıp gidiyor.

Nefessiz, göz kırpmadan, taştan oyulmuş gibi bana bakıyor. Hayatta olduğuna dair ilk işaret, yutkunması oluyor.

Bileğimi bırakıp yüzümün iki yanını kavradı, öyle bir şefkatle ki, başımı yana eğip kaşlarımın arasına sıcak bir öpücük kondururken ellerindeki hafif titremeyi neredeyse fark etmedim. Dudakları hala tenime değerken, "Kan bağını çözmenin bir yolunu bulacağız," dedi. Ses tonundaki sakinlik, ondan yayılan volkanik sıcaklıkla tezat oluşturuyordu. Bu, sadece Rygun'un ateşini zar zor kontrol altında tuttuğu zamanlarda ortaya çıkan bir şeydi. "O zaman bu Arkyn'i avlayacağım. Onu kıracağım ya da boğazını kesmen için sana sunacağım. Bu bir yemin."

HAYIR-

Beni bıraktı ve arkasını dönerek tuzak kapısına doğru yaklaştı, ben ise donakalmıştım. Çılgın bir panik içindeydim. Arkyn'in adını ağzımdan kaçırdığımın korkunç gerçeğiyle yüzleşiyordum.

Kaan, bedenim nihayet nasıl hareket edeceğini hatırlamadan önce tamamen gözden kaybolmuştu.

Merdivenlerden hızla aşağı koştum, son birkaç basamağı da atlayarak Kaan'ın çantalarını tıka basa doldurduğunu gördüm.

Ahvi, hâlâ bağdaş kurmuş bir şekilde yerde otururken, "Kan bağını çözebilirim," diyor.

Ani bir frenle durdum, sözleri bir sessizlik girdabında yankılanırken Roan, Pyrok, Kaan ve ben kaşlarımızı kaldırarak birbirimize baktık.

Benimki gibi bir çıkmazdan kurtulmanın tek bir yolu var. O da o kanlı kavanozu boşaltmak ve umarım bir aşamada sulandırılmamış, yarısı başka bir kavanoza boşaltılmamış olmasıdır.

Ne yazık ki, köyde tanıştığım o şerefsizin daha önce hiç görmediğim bir aletle bana işkence edebilmesi nedeniyle, bağımın etkisinin azaldığına inanıyorum.

Muhtemelen birçok kez.

Sereme, yedek planlar kurmayı unutacak türden biri değil. Özellikle de her şeyden çok nefret ettiği şeyi kontrol altında tutmak söz konusu olduğunda.

Ben.

“Bundan emin misin, Ahvi?” diye soruyor Roan, masanın yanında çömelmiş halde, yarı karıştırılmış tentürleri masanın üzerine saçılmışken. “Kan bağını çözmek… Dünyanın en büyük imkansızlıklarından biri olarak kabul ediliyor. Bu yüzden bu uygulama çok hoş karşılanmıyor.”

Ahvi bu sefer daha yüksek sesle ve belirgin şekilde daha yavaş bir şekilde aynı şeyi tekrarlıyor: "Kan bağını çözebilirim."

Şey... kahretsin.

Kaan çantasını yere bırakıp yaklaştı. "Nasıl?"

Ahvi masadan kanlı bir et parçası daha kapıp ejderhasının açık ağzının üzerine sarkıttı. "Sanırım bir düğümü çözmeye benziyor."

Bunun bundan çok daha karmaşık olduğunu tahmin ediyorum, ama evet.

“Zaman, insanların sandığından daha esnektir.” Ahvi, eti ejderhasının ağzına bırakıp ellerini bir bezle silerken ve sonra bana bakarken tüylerim diken diken oldu; o cesur, gümüş rengi bakış, derine saplanan bir çapa gibiydi. “Ama bu bağı çözmek için, onun dikildiği yerde olmalıyız.”

Anlamak beni öylesine sarstı ki kalbim duracak gibi oldu.

“Hayır. Olmayacak.”

Sıfır.

Şans.

Ahvi kaşlarını çattı. "Ama beni kurtardın," diye karşılık verdi etkileyici bir kararlılıkla. "Şimdi hayat borcumu ödüyorum. Onurlu insanların böyle davranması gerekir."

Bu kahramanlık işi çok yorucu.

“Elbette, hayat borcunu ödeyebilirsin”—cümlemi bitirmeden gözlerini deviriyor—“oyma çubuğunla kuzeye gidip, dünyayı kurtaran rünlerinle yıkılmadan önce olabildiğince çok köy ve kasabayı koruyarak. Çok basit.”

“Roan’a talimat vereceğim. O da benim kadar iyi oyma yapabilir.”

Roan göğsünü kabartarak dünyanın en kibirli herifi gibi görünüyordu.

“Aslında daha hızlı.” Ahvi omuz silkerek, “Yoruluyorum. Ve artık bir ebeveynim.” dedi.

Yavru kuşun başını dik tutmak için verdiği mücadeleye bakıyorum. Başı yana doğru düşüyor, sanki boynu birdenbire kırılmış gibi.

“Sana neyin yorucu olduğunu söyleyeyim; iki gün boyunca yeraltı tünellerinde yürüyerek o dikişin atıldığı yeri bulmaya çalışmak, çünkü yukarıdan görmemin imkanı yok. Binlerce başka çöküntü de tıpatıp aynı görünüyor.” Başımı sallıyorum. “Boş ver Ahvi. Başka bir yol bulurum.”

Sesi panikle tizleşti. "Ama bu durum, geçen döngüde iki kez neredeyse ölümüne sebep oluyordu!"

Kahretsin, Maymun.

Herkes bana dik dik bakıyor. Hatta Pyrok bile, koltuğun ön tarafına tünemiş, matarasını ağzına götürmeyi yarıda bırakmış halde. Sanki dokuz yaşındaki bir çocukla tartışmamı izlemek, hayatında gördüğü en eğlenceli şeymiş gibi.

"İki kere mi?" diye nefes nefese sordu Kaan.

Onu görmezden geliyorum, ama şimdi o kadar dikkatle bakıyor ki, sanki Rygun'un kendisi beni pençesinin altına almış, kokumdaki tüm gerçekleri yok ediyor gibi hissediyorum.

Kollarımı kavuşturup Ahvi'ye dik dik baktım. "Eğer kafamı kurcalamaya devam edeceksen, seninle bazı temel kurallar belirlememiz gerekiyor."

“Eğer düşüşten sonra beklersek, bölge harap olabilir,” diye çıkışıyor. “O zaman bunu yapamayacağım. İşleri düzeltmek için tek şansımızı kaybetmiş olacağız.”

Şeyler?

Daha kaç şeyi düzeltmeyi planlıyor?

Cevap verme fırsatı bulamadan Kaan önümde belirdi, ellerini yüzümün iki yanına koyarak başka hiçbir şey görmemi engelledi. "Raeve..."

Onun sağlam kavrayışıyla, ne kadar titrediğimi fark ediyorum; gözlerimin arkası o kadar çok yanıyor ki, bu hissi göz kırparak geçirmekte zorlanıyorum.

"Benden kendimi onun önüne koymamı isteme, Kaan. İsteme."

Gözleri yumuşuyor, başparmakları elmacık kemiklerime dokunurken ciğerlerim hırıldayarak derin nefesler alıyor, başım dönüyor.

“Dört gün içinde teslim etmem gereken şeyler var—” … Sereme'ye ondan parçalar… “Hayır. Olmayacak. O teslimat noktasına yaklaşmayacak. Reddediyorum.”

Kaan ağzını açar—

Bu sefer araya giren Ahvi oluyor. "Seni götürmene izin vereceğim tek yer burası."

Sessizlik pençelerini derine saplıyor.

Yavaşça bakışlarımı çocuğa çevirdim ve gözlerinde gümüş rengi, parlak gözlerle karşılaştım. Ahvi, sanki zihnimin anahtarını elinde tutuyormuş gibi, arsız bir gülümsemeyle aramızda sallandırarak bana bakıyordu.

Ama o gülümsemiyor, ben de gülümsemiyorum; kaburgalarımdan biraz daha uzun boylu bir genç tarafından alt edildim. Belli ki zihnimi yeterince kurcalamış, onu isteği dışında hiçbir yere zorlamayacağımı biliyor. Özgürlüklerini, benimkiler gibi -defalarca- elinden almayacağımı biliyor.

Eğer beni götürmesine izin vereceği tek bir yer varsa... istesem de istemesem de oraya gideceğiz.

Yani Gore'a gideceğiz demek oluyor.

"Ayrıca, benim için endişelenmeyin. Kalkanım var. Üçlü Konseyi Gruffin'i yakalamama izin vermeleri için bu şekilde ikna ettim."

Sevimli isim seçimi.

Ahvi şimdi gülümsüyor; öyle kocaman ve geniş bir gülümseme ki, soğuk ve acıyan kalbimde bir çatlak açıyor. "Kimse kalkanımın ardında bana zarar veremez."

Mide bulantısı o kadar şiddetli ve hızlı bir şekilde yükseliyor ki, Kaan'ın elinden kurtulup pencerelere doğru ilerliyorum, pençeli parmaklarımı saçlarımın arasından geçirirken yavaş ve düzenli nefesler alıyorum ama bu nefesler kalbimin hızlı atışını dindirmeye yetmiyor.

Bunu hiç sevmiyorum. Hiçbirini.

Bir şeylerin yolunda gitmediği hissinden bir türlü kurtulamıyorum.

"Nerede oldu?" diye soruyor Kaan ve ben de kan ve kırık kemik görüntülerini, karla kaplı zemine saçılmış beyin parçalarının görüntülerini zihnimden bastırıyorum.

Kalbim yavaşlamaya başladığında hissettiğim o duyguları hatırlıyorum; son nefesini vermeye yaklaştığını biliyordum.

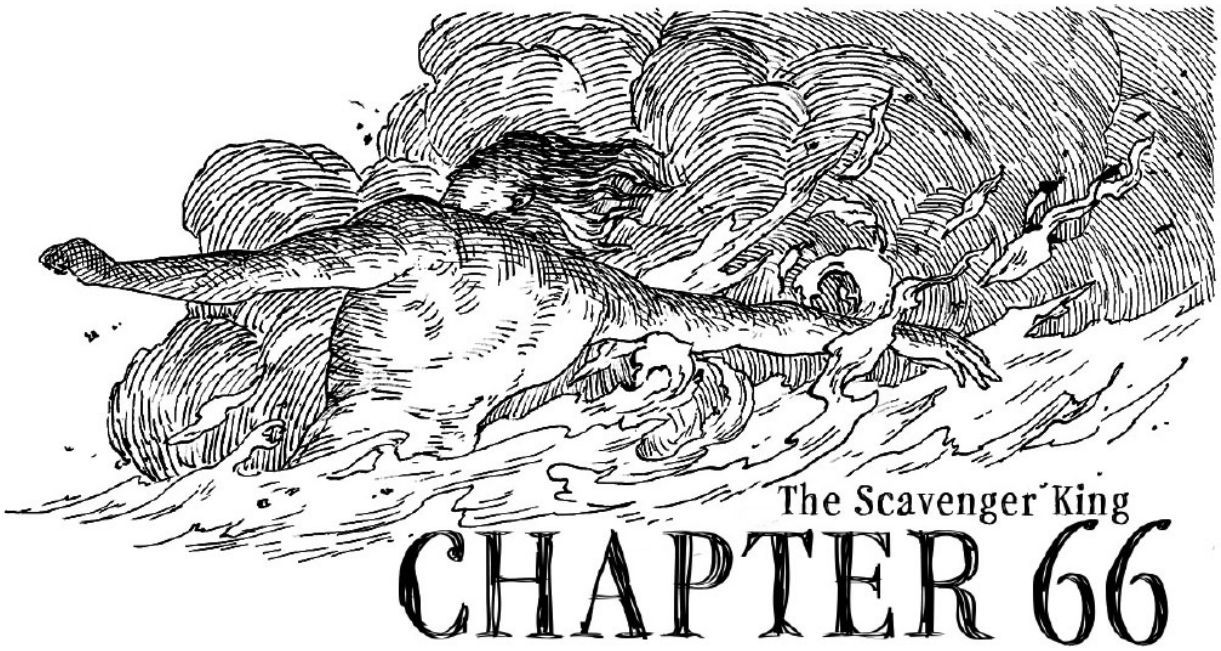
"Terk edilmiş bir maden kuyusu."

"Hangisi?"

Pyrok'un sesi daha önce hiç duymadığım bir şekilde titrek.

Ahvi benim yerime cevap veriyor, belki de zihnimin soğuk ve sessiz bir yerde olduğunu biliyor. Bir daha asla görmek istemediğim, Ergor Ovaları'ndan kaçışım sırasında kaybettiğim her şeyin anılarını doldurduğum karanlık çukura neredeyse düştüğüm bir yer orası.

"Gore'un güneyinde," diyor usulca. "Bağlama, Yeraltı Şehri'nin eteklerinde yapıldı."

Arkyn, Kyzari'nin hücresinin önünde durur ve prensesle göz göze gelir. Karanlıkta parıldayan kristaller gibi canlı, cesur mavi gözleri, son karşılaşmalarından bu yana daha fazla hayat dolu görünüyordu.

O, var olmayan bir merhamet için umutsuzca yalvarıyordu.

Soluk mavi elbise, keskin kenarlarından kirli paramparça bir halde sarkıyordu, uzun saçları eskisinden daha beyazdı. Küçük parşömen evcil hayvanını parçaladığından beri saçlarından tüm sıcaklık kaybolmuştu.

Arkyn'in üzerinde düşündüğü, ilginç bulduğu bir şey.

Babasının ocağının kapağını hızla açarak bir alev topu ortaya çıkarıyor. Sonra tekrar kapatıyor.

“Kapıyı açın.”

Sesi tünelde mürekkep sızıntısı gibi yayılıyor.

Kyzari'nin kaşları çatıldı. Ayağa fırladı, dağınık saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken maskeli bir muhafız kilidi gürültüyle açtı ve kapısını ardına kadar çekti. Menteşeler protesto edercesine gıcırdadı.

“Nerede—” Kyzari’nin sorusu bir nefes kesilmesiyle yarıda kaldı. Eli ağzına gitti, gözleri teyzesinin tünelde sürüklenerek alevli meşalelerin ışığına doğru götürüldüğünü gördü. Arkyn’in maskeli muhafızlarından ikisinin arasında cansız bir ağırlık asılıydı.

Veya'nın burnundan, kulaklarından ve gözlerinden kan akıyor, şakaklarındaki rünler kesilerek onları işlevsiz hale getiriyor. Artık gerekli değiller.

Veya, hücresinin dışındaki parmaklıklara yaslanmış, demir bir zincirle bağlanmış haldeyken karşı koymuyor. Gözlerinin altındaki koyu çukurlar, bakışlarındaki donukluğu vurguluyor. Üç gece uykusuz kaldıktan sonra gelen derin yorgunluk.

Başarısızlığın belirsiz bir işareti.

Kyzari bileklerine kelepçe takılmış, yere olan bağlantısı çözülmüş halde tünelin içine sürülüyor. Veya'ya doğru -ona yardım etmek için- ani bir hareket yapmaya çalıştığında kelepçelerin acımasına neden olacak kadar kısa bir zincirle demir parmaklıklara bağlı.

Kyzari geri çekilir. Ama bu, yıkılmış haldeki teyzesine şaşkın bakışlar atmasını engellemez.

Arkyn, Kyzari'nin hücresinin köşesinde duran boş yemek kabına bakıyor, kapağını açıp kapatıyor... tekrar açıyor...

Görünüşe göre umut yeniden canlandı. Bu da aralarında gerçeğin paylaşıldığının kesin bir işareti.

Kyzari, babasının hayatta olduğunu biliyor. Ama babasının herkesin sandığı gibi Gölgelerin Kralı Tyroth olmadığını biliyor mu? Babasının Kaan Vaegor'dan başkası olmadığını biliyor mu?

Arkyn, ironiye neredeyse gülecekmiş gibi, ormanı hızla kapatıyor.

Kader onun intikamını almasını istiyor olmalı, yoksa Kaan'ın soyundan gelenler kapısına dayanmazdı. Arkyn, kaderin ona gülümsediğinden emin. Kaan'ın kanını, kan susuzluğunu gidermek için sunuyor.

Kyzari başını kaldırıp, birbirine dolanmış saç tutamlarının arasından Arkyn'in bakışlarıyla karşılaştı. Çok kısa bir bakış olsa da, Arkyn, içinde bulundukları vahim duruma rağmen gözlerinde bir ışık parıltısı gördü.

Gülümser, parmak uçları o kadar kaşınır ki, onları ağzına götürüp kemirmemek için kendini zor tutar. "Bul onu." Kyzari'nin yanaklarındaki solgunluk kaybolur, bu da ona sadistçe bir zevk verir. "Günlüğü kim bulursa, dövülecek."

Veya, neredeyse boğulduktan sonra aldığı ilk nefes gibi hıçkırarak nefes aldı. Başını hızla çevirerek gardiyanların iki hücreye de doluşmasını izledi.

Kanlı dudaklarından çığlıklar atıyor, zincirlerine karşı mücadele etmek için güç topluyor; damarları şişmiş, tendonları gerilmiş. Ancak Kyzari o

kadar hareketsiz kalıyor ki, Arkyn onun kafasındaki parıldayan taş kadar katılaştığını düşünüyor.

Muhafızlar Kyzari ve Veya'nın saman paletlerini paramparça edip içindekileri kirli zemine saçtılar. Biri yırtılmış parşömen kuşunun iki parçasını havaya kaldırdı. "Peki ya bu?"

Arkyn, Kyzari'nin soğuk bakışlarına karşılık, "Bırak onu," diye mırıldandı. "Zaten içinde hiçbir yaşam belirtisi kalmadı."

Göz kapakları titriyor, kapanmak üzere. Zorlandığının ilk işareti bu.

Günlük, Kyzari'nin çöp kovasının altından çıkarılır, muhafızlardan biri tarafından Arkyn'e verilir ve muhafız itaatkâr bir şekilde başını öne eğer.

Prenses sonunda gözlerini kırpıştırdı ve yanağındaki kirin arasından bir damla gözyaşı süzüldü.

Arkyn günlüğü sallayarak, "Ders almış olacağını sanıyordum," diye mırıldandı. "Umut sadece acı ve hayal kırıklığına yol açar."

Titreyen dudaklarından hafif bir inilti dökülüyor, ama o başını dik tutuyor, gözleri yakında sönecek bir umutla parlıyor.

Bakışlarını ondan ayırıp Veya'ya döndü; Veya ise kendini kurtarmak için ellerinin derisini soyacakmış gibi çırpınıyordu.

“Teşekkür ederim, kız kardeşim.” Günlüğü muhafızlarından birine uzatır, kapağı hafifçe vurarak parmaklarının arasında dolaşan kaşıntılı, ateşli titremeyi unutturmaya çalışır. “Eğer gelip bana bu kadar açıklık getirmeseydiniz, prensesi hayatta tutmak için çok uğraşırdım, çünkü taç beslenmek için bir ev sahibine ihtiyaç duyuyor.” Omuz silker. “Onu Ateş Kuşuma takabileceğimi bilmek bir nebze rahatlatıcı. Duyduğuma göre, uzakta geçirdiği süre boyunca Yaratıcıların şarkılarında oldukça yetenekli hale gelmiş. Fazla yetenekli. Ek kelepçe işe yarayacak.”

Veya mücadeleyi bırakır, ardından dişlerini sıkarak hırıldayarak şunları söyler: "Raeve gerçeği öğrendiğinde seni yok edecek. Zincirli olsan da olmasan da. Kaan da öyle."

Ölmeyecek. Birkaç döngü içinde ölecek.

Arkyn bu sözleri sesli söylemiyor. Tuzağın çoktan kurulduğunu kabul etmiyor. Kaderle alay edecek biri değil.

“Katılıyorum,” diye mırıldandı. “Ateş Kuşum beni yok edebilirdi. Ama onu ben yarattım. Benden çok daha fazla korkmuyor.” Pelerinini bir çırpıda savurarak Veya'ya sırtını döndü ve elini kardeşinin kırbacının etrafında karıncalanan bir yumruk haline getirdi.

Veya'nın prangalarını kırmaya çalışmasına ve tiz bir çaresizlikle çığlık atmasına neden olan bir tetikleyici: "Beni dövün! Lütfen! Her şeyi yaparım. HER ŞEYİ!"

Arkyn kız kardeşini görmezden gelir. Kanlı bakışlarını Kyzari'ye yöneltir; Kyzari'nin güzel yüzü tiksintiyle lekelenmiştir.

Prenses, neredeyse Aether Taşı kadar karanlık gözlerle ona bakıyor ve Arkyn, prensesin duruşunda, teninin altında daha derin, daha karanlık bir öfkenin kaynadığı bakışında Ateş Kuşu'nu görüyor.

Bir başka hazine daha, diye fark ediyor. Sadece biraz bakıma ihtiyacı vardı.

Ama Kaan bir kızı hak etmiyor. Özellikle de varlığıyla Arkyn'in sevgili mah'ının, onu seven tek perinin hayatına son vermişken.

Ona çok değer verirdi.

Kyzari bir miktar tükürük toplar ve Arkyn'in yanağına tükürür.

Ateş Tarlakuşu'nun ilk geldiği anı hatırlayarak kıkırdadı. Alev alev yanıyordu.

Korkusuz.

Kyzari gözlerini ondan ayırmadan, gözlerinde meydan okuma parıltısıyla ona bakarken, adam tükürüğü sildi. Kyzari hiç tereddüt etmedi; adam tüm vücudunu yumruk yaparak Kyzari'nin şakağına öyle sert bir darbe indirdi ki, tünelin duvarlarında yankılanan bir çatırtı sesi duyuldu.

Yıprandı. Parmaklıklardan aşağı kaydı, kirli mavi kumaştan oluşan buruşuk bir yığın halinde yere düştü, saçları çatlak bir kavanozdan dökülen ay ışığı gibi yere saçıldı.

Atmosfer titriyor.

Muhafızlar birbirlerine tedirgin bakışlar atıyorlar, ama Arkyn daha fazla acı için köpüren sarsıcı gürültüyü fark etmiyor...

Daha fazla acı.

Kan arzusu onun görüşünü kırmızıya boyuyor.

Diz çöker ve Kyzari'yi elbisesinin yakasından tutup yukarı çeker; vücudu cansız bir ağırlık gibidir. Adam kolunu savurarak ileri doğru vurur, darbenin şiddetiyle başı geriye doğru savrulur ve dudaklarından hafif bir inilti dökülür.

Yine yaptı yapacağını.

Tekrar.

Kaan'ın gençliğine karşı yumruklarını kırarken, onu yatağında ölü bulduğunda annesinin ifadesiz gözlerini hatırladı—artık yoktu.

Babasının yüzünün her yumruk darbesinde nasıl yarıldığını hayal eden, bronz tahtta oturan ikinci oğluna neredeyse tıpatıp benzeyen babasını...

Bronz tacı takıyor.

Veya'nın tiz çığlıkları, Arkyn kendini Kyzari'nin kanıyla boyarken uzaktan gelen bir arka plan gürültüsüne dönüşüyor.

Kalbi zar zor atmaya başladığında ancak geri çekilip doğrulmaya zorluyor kendini, onu yerle bir etme içgüdüsünü bastırıyor. Başını bir omuzundan diğerine çevirerek, açık ağzından derin, hırıltılı nefesler alıyor.

İntikamının tadını çıkarıyordu.

"Onu tekrar hücreye koyun," diye kekeleyerek söyledi, titreyen yumruklarına bulaşmış kanı bir anlığına hayranlıkla izledikten sonra elindeki silahı gevşetti.

Cebine koyuyor.

Muhafızlar Kyzari'nin kilidini açmaya koyulur, prensesi ayak bileklerinden yakalar ve kan lekesi bırakarak hücresine geri sürüklerler.

Veya'nın yumuşak, acınası çığlığını duyunca Arkyn'in başı yana doğru döndü.

Yere çömelmiş halde, yanaklarından süzülen gözyaşlarıyla, umutsuzluktan buruşmuş yüzüyle onun gözlerine bakıyor.

“Alevler içinde parlayan tarlakuşum tacını geri istiyor.” Sonraki sözlerini alevler saçarcasına söylüyor. “Sevgili kız kardeşim, taşı teslim etme zamanı gelene kadar kızını hayatta tutmalısın. Ya da tutma. Dünyayı yıkıma mahkum et. Seçim senin.”

Bunun üzerine dönerek karanlığa doğru kanlar içinde kayboldu.

Kaan

CHAPTER 67

Arabaların tekerleklerinin gevşek taşlar üzerinde çıkardığı gıcırtılar, ağaçların tepesine çarpan karın sesiyle tezat oluşturan bir senfoni gibiydi; bu ses, yalnızca Noeve'nin sigarasından cızırtılı bir nefes çektiği anlarda kesiliyordu.

Bunun dışında, sessizlik.

Ne uğultulu bir rüzgar, ne de bizi çeken iri, kabarık kola ait onaylamayan homurtular. Arabanın eski doğramalarının bir yandan diğer yana itilirken çıkardığı gıcırtısı da yok, çünkü itilmiyor.

“Garip. Daes Yolu boyunca insanları taşıdığım tüm dönemlerim boyunca, havanın bu kadar durgun olduğunu hiç görmemiştim,” diye hırıltılı bir sesle Noeve, bir eli gevşekçe dizginlerin etrafında, havaya uzun bir nefes üfleyerek söyledi. “Clode, Bulder’ın kenarlarını çağlar boyunca buradan aşındırıyor. Çoğu hatırlayacak kadar yaşlı değil, ama Yol bir zamanlar iki kat daha genişti.” Bir başka derin, cızırtılı nefes. “Tamamen kırılana kadar üflemeye devam etmeyi planladığını düşünmüştüm.”

Kaşlarımı çatarak omzumu çevirip, Noeve ile beni depolama bölmesindeki diğerlerinden ayıran, gergin deri kemerle korunan kapağı kaldırdım.

Pyrok en çok yeri kaplıyor, sırtüstü horluyor, Noeve'nin Gore'a taşıdığı tombul, tüy dolu çuvalların üzerine yayılmış durumda. Elinde, göğüs kemiğine dayalı, dökülmek üzere olan açık bir matara var.

Ahvi'ye bakıyorum, başı bir çuvalın üzerinde, yavrusu da dikenli bir düğüm gibi göğsüne kıvrılmış. İkisi de tüylü bir örtüyle yarı örtülü, Raeve'nin yanında uyuyorlar. Raeve ise sırtını arabanın kenarına yaslamış, bir bacağı arabanın dışında sarkmış, tıpkı yumurtalarını koruyan bir ejderha gibi dik duruyor—omurgası dik, çenesi yukarıda, arkamızdaki yolu tarıyor, parmaklarının arasında ejderha pulundan bir kılıç oynatıyor. Ara sıra dudakları kıpırdıyor… daha önce de onun ağzından gördüğüm kelimeleri sessizce şekillendiriyor.

Noeve'nin düşüncelerine karşılık olarak, "Sanırım Clode'un başka seçeneği yok," diye mırıldandım ve tam kapağı kapatacakken Pyrok kafasını bir o yana bir bu yana sallamaya başladı.

"Özür dilerim. Çok özür dilerim," diye kekeledi uykusunda, yüzü buruşmuş bir halde. "Neden ne kadar üzgün olduğunu bana söylemedin?"

Raeve hareketsiz kaldı, başını birkaç kez daha sallamasını izledikten sonra bana döndü, iri mavi gözlerinde endişe vardı.

Göz açıp kapayıncaya kadar, Pyrok'un gevşek elinden matarayı kapıp arkaya fırlattı. "Birden fazla matarası var, değil mi?"

“En az iki kişi daha.” Onu hiç bu kadar içerken görmemiştim, ama Gore'a bu kadar yaklaştığı son zamanı da hatırlamıyorum. Her şeyi göz önünde bulundurursak, sanırım mantıklı geliyor. “Ama bu yüzden senden nefret edecek,” diye ekledim.

Raeve durumu tartıyor gibi görünüyor, kısa ve öz bir şekilde "lanet olsun" diye mırıldanıyor, sonra pelerinindeki derin cepleri karıştırıp sisli bir mezara gönderdiği üç şişe daha buluyor. İçini çekerek kenara doğru geri çekiliyor ve kılıcını dans ettirmeye devam ediyor.

"Bu oldukça ilginç."

Noeve'nin sesini duyunca öne döndüm, bakışlarım beyaz bir denizin içinden geçen kıvrımlı patikayı takip etti. "Raeve?" diye sordum, dondurucu soğuğa karşı kapüşonumu yukarı çekerek, hoş karşılanan, beklenmedik bir lüks olan minderli koltuğa daha da iyice yerleştim.

Noeve başını salladı. Sigarasından bir nefes daha çekti. "İlginç bir isim de."

Kalbim durdu.

Yan gözle bana bakıyor, gri kaşları kırışık alnında yukarı kalkıyor, sonraki sözleri ise alışık olduğumdan çok daha kısık bir sesle söylüyor: "Elli yıl önce bu yolda birlikte yol gösterdiğim birine benziyor. Rahmetli büyükannesi gibi uzun beyaz saçlı biri." Başını hafifçe yana eğerek, "Belki de bir tesadüftür?" diyor.

Uzun süre ona baktım, sonra dikkatimi tekrar önüme çevirdim, kollarımı kavuşturdum ve boğazımı temizledim. "Tesadüf mü, evet."

Noeve mırıldanır, sonra cızırtılı bir nefes daha çeker.

Dudaklarım sıkılaşıyor. "Çok şey görüyorsun."

"Benim kadar uzun süredir bu işlerle uğraşan biri için en iyi yapılan şey görmektir."

“Bu arada…” Pyrok’un hâlâ uyuyor olup olmadığını kontrol etmek için arkama baktım. “Dothea’dan haber var mı? Otuz döngü önce ona bir haber gönderdim. Henüz yanıt alamadım, ancak Sislerin sorun çıkardığını biliyorum.”

Noeve tereddüt ediyor gibi görünüyor, sonra başını sallıyor ve sesini alçak tutuyor. "Kraliçe için insanları şehirden kaçırıyordum, ama iletişim hattımızda bir aksama oldu."

"Lanet etmek."

Başını bir kez daha eğdi, sonra derin bir nefes alıp gülümseyerek bana baktı. "Daha neşeli konulara geçelim, yeni yastıklarıma iyice baktın mı?" Göz kırptı ve aramızda sıkışmış olan boş eline vurdu. "Kuzeyden gelen rafya liflerinden yapıldılar. Bana epey bir servete mal oldular."

"Harika bir harcama. Bu arabanın böyle lükslere sahip olacağını hiç düşünmemiştim."

Gözünün köşesindeki kırışıklıkla bana bakarken kaşını bir kez daha kaldırdı. "Veya'nın önerisiydi, son seferden kazandığı parayla aldık."

Kardeşimin adı geçtiği anda kalbim hızla çarpmaya başlıyor. "En son buradan geçtiğimden beri onu gördün mü?"

"Otuz döngüden biraz daha uzun bir süre önce."

Arithia'ya giderken Gore'a da uğramış olmalı...

"Gittiği yeri söyledi mi?"

"Kadife trogg'u görmek."

Hâlâ öyle düşünüyorum. Raeve'in muhtemelen dinlerken nefesinin kesildiğini duyduğuma eminim.

“Geri döndü mü?”

Tek bir baş sallama hiç bu kadar etkili olmamıştı. "Kendinden oldukça memnun görünüyordu. Ve daha önce takmadığı gümüş bir bileziği gururla takıyordu."

Göğüs kafesimde kabaran lav gibi bir şüphe birikiyor. "Üzerinde mücevher var mıydı?"

Noeve'nin gözleri parıldıyor. "Gerçekten de öyle. Ve oldukça tedirgin edici bir aura."

“Şu yalancı küçük—” Sözümü kestim, başımı sallayarak bana doğru atılan bir parşömen tarlakuşu yakaladım.

Veya'nın senaryosunu bulmak için dosyayı açıyorum. Onun senaryosu olmadığını görünce daha da sinirleniyorum.

Bana o lanet bileziği attığını söyledi, sonra da yalan söylediğini itiraf etti. Gore'daki çöp kutusuna attığını söylemekten hiç çekinmedi, çünkü onu geri almasını kesinlikle yasaklayacağımı biliyordu.

Bunun geçerli bir sebebi var.

Birçok insan o inin tuzağına düştü. Onun hayatta kalması tam bir mucize.

Noeve, titreyen sigarasının arasından homurdanarak, "Burada çok daha sıcak oluyor, arkadan gelmen gerekecek," dedi ve tuniğinin yakasını gevşetti.

İstemeden kendimi maruz bıraktığım Rygun'un öfkesini dizginlemeye çalışıyorum, tarlakuşu cebime koyarken ateşi söndürüyor ve içten içe kendimi azarlıyorum.

Líri ve Maell'in Yolun doğusunda saklandıkları inin güvenliğini sağlamak için kendisine sıkı talimatlar verildi. Gore yakınlarında çok fazla keşifçi var. Duvarın güneyindeki ovalarda da çok fazla casus konuşlandırılmış durumda, bu yüzden onların hedefimize yakın herhangi bir yere uçma riskini göze alamayız.

Eğer Rygun'ı kontrol altında tutmazsam—aramızdaki sakin bağı koruyamazsam—diğerlerine karşı gardını düşürebilir. Sadece iyi olduğumu kendi gözleriyle görmek için benim için bir fırlatma hareketi yapabilir.

“Özür dileriz. Bir daha tekrarlanmayacak.”

"Hım."

Noeve, savrulan karın arasından duman bulutları üflemeye devam ederken ben de Borg'un Veya'nın nerede olduğu veya sağlığı hakkında bana bir şeyler söylemesini umarak içimden kıpır kıpır ediyorum.

Herhangi bir şey.

Büyük ihtimalle günlüğü bulamadı ve şu anda bir arka sokakta kederini içkiyle dindiriyor, Skripi masasında sarhoşların servetlerini yağmalıyor. Ya da belki de kardeşlerimizin askeri durumu hakkında önemli istihbarat toplama fırsatı buldu. Ama bu göğsü ezen belirsizlik hissi—

Nefes almak çok zor.

CHAPTER 68

Raeve

“Yani onları—ne—kenardan mı attın?” Pyrok, attığı mataraları bulma konusundaki kararlı göreviyle, yolduğu goggin kuşu tüyleriyle dolu ikinci çuvalını karıştırırken, bir başka tüy yığını da kucağıma düştü. “Gitti mi?”

“Gittiler,” diye tekrarladım, ardımızda karla kaplı çamurdan bir dere gibi akan ince patikayı tarayarak. “Kendi sarhoş kusmuğunda boğulmanı izlemeye dayanamam, Pyrok. Benim gördüğüm kadarıyla, bu bir ölüm kalım meselesiydi. Gitmeleri gerekiyordu.”

Düşünür gibi bir an duraksıyor, sonra homurdanıp aramaya devam ediyor; tüyleri büyük bir hevesle didik didik ediyor. "Bana yalan söylüyorsun. Bir yerlerde buradalar."

"Sence ben senin mataralarınla hazine avı mı düzenledim? Gerçekten mi?"

Pyrok inler, başını kurtarır ve bana dik dik bakar. Tüylerle bezenmiş vahşi kızıl saçlarıyla onu ciddiye almak neredeyse imkansız. "Yumurta bırakma alanından ayrıldığımızdan beri kötü bir ruh halinde olduğunu biliyorum, ama bu benim keyfimi kaçırman gerektiği anlamına gelmiyor."

Haklı. Ama iki zorlu yolculuktan sonra, durumun sandığım kadar vahim olmadığını fark ettim.

Kaan, Arkyn'in ikametgahını keşfetse bile, Rygun'u Gölge Diyarı'na uçurup onu avlamaya kalkışmaz. O kadar büyük bir Sabersythe için orası çok soğuk. Bir Moltenmaw kiralaması gerekirdi ve yaklaşan ay düşmesi göz önüne alındığında, kiralayacak bir Moltenmaw olduğunu sanmıyorum.

Onun benden intikam alma arzusunu bastırmak için zamanım var. Onu daha önemli şeylere odaklanmaya ikna etmeliyim.

Bunlardan çok sayıda var.

Aldığı bitmek bilmeyen kuş sürüsünü görüyorum. Roan'ı Beluhn'a, Ahvi'nin Bothaim'in kemerlerindeki rünleri nasıl kopyalayacağına dair yoğun talimat yığınıyla bıraktığında yüzündeki gergin endişeyi gördüm. Noeve'nin daha önce kız kardeşinden bahsettiğinde sesinin nasıl titrediğini duydum.

Geçmişim, Kaan'ı yutacak bir bataklık gibi; eğer onu durdurmanın bir yolunu bulamazsam. Sanırım yapmam gereken tek şey...

Bir yol bul.

Uzaktan bir çan sesi duyulur, Noeve de sisin içinden duyulacak kadar yüksek sesle kendi çanını sallayarak hızla karşılık verir.

Anlamını sorgulamak için ağzımı açıyorum.

“Yolun dolu olduğunu işaret et,” diye mırıldandı Pyrok, torbayı bir ip parçasıyla yeniden bağlarken. Torbayı kenara itti ve şişkin yığının üzerine yığılıp kalırken tekrar inledi. “Bir dahaki sefere daha az önemsemelisin. Harika olurdu.”

"Bunu da denedim. İyi sonuçlanmadı," diye mırıldanıyorum, arkamızda yol hafifçe genişlemeye başlarken. Sadece biraz, ama diğer tarafa yaklaştığımızın kesin bir işareti.

Clode'dan hareketsiz kalmasını rica etmek için bir kez daha yumuşak bir sesle ricada bulundum, coşkulu dürtülerini ne kadar güzel kontrol ettiğine dair iltifatlar yağdırdım, hemen yanıt vermeyince şaşırdım. Beni bekletecek kadar dikkati dağılması nadir görülen bir durum.

"Önümüzde arabalar var," diye karşılık veriyor Noeve.

Bok.

Hemen arka kapağı çözüp aşağıya doğru sarkıtıyorum, böylece bizi gizliyor. Ne olur ne olmaz diye, Ahvi'nin üzerine kalın battaniyeyi daha da çekiyorum; o hala uzun yolculuğun yorgunluğunu üzerinden atamayan uykulu bir halde, her yavaş nefesinde hırıltılar çıkarıyor.

Kaburgalarımın arasında endişe kurtçukları uçuşuyor.

Kaan onu Harthor Ormanı'ndan geçirmiş ve uçuşu kolaylaştırmak için elinden gelen her şeyi yapmış olabilir, ancak bir ejderhaya binmek, büyük ya da küçük her vücut için zordur, hele ki nefes almakta zorlanan biri için çok daha zordur.

Yüzünün solgunluğunu daha rahat görebilmek için saçlarını alnından geriye itiyorum. Neyse ki, dudakları ve yanakları, çuvallara ilk çöktüğü zamankinden daha pembe.

Yan taraftaki kapağı biraz aralayarak, yola çıkmaya başlayan bir arabanın etrafından savrulurken ince bir açıklıktan içeriye bakıyorum. Arkasında bir tane daha sıkışmış... bir tane daha... hepsi de huzursuz, karla kaplı, burunlarından buharlı nefesler püskürten kolaların sürüklemesiyle ileri doğru ilerliyor.

Bulunduğum yerden, eşyalarını yerleştirdikleri alanları ve taşıdıkları şeyleri mükemmel bir şekilde görebiliyorum. Çoğunluğu bizim gibi tıka basa dolu, genişçe açılmış seyahat sandıklarının arasına sıkışmış, kişisel eşyaları arabalara saçılmış insanlar. Yolcular eşyalarını yeniden düzenlemek için çok çalışıyor, bazıları ağlıyor, diğerleri ise ifadesiz bir şekilde arkamızdaki yöne doğru bakışlarını savuruyor.

Sıradaki son arabaya doğru ilerlerken içimde zaten bir huzursuzluk vardı; arabanın içinde dişi bir peri, titreyen elleriyle bluzunun bağlarını sıkıyordu. Yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirdi, sonra dönüp ağlayan yavrusunu kollarına aldı. Gözlerinde beliren karanlığa rağmen, onu yumuşak sözler ve nazik hareketlerle teselli etti.

Bir sonraki nefesim ciğerlerimde donma gibi bir yanma hissi yaratıyor.

Ahvi nefes nefese kaldı, gözleri faltaşı gibi açıldı. Beni hemen buldular ve yüzüme bir tokat gibi çarptılar.

Göz göze geldiğimiz o kısa an içinde hiçbir duvar örmüyor ve biliyorum ki duymaması gereken şeyleri duyuyor. Ona ait olmayan travmalarla giyiniyor.

"Buradayım," diye fısıldadım, saçlarını alnından geriye doğru iterek. "Sorun yok."

Tabii ki bir yalan. İkimiz de biliyoruz. Ama o, yatağa yaslanıp rahatlayarak bu yalana kapılıyor.

Gözlerini sıkıca kapattı, sonra fısıldadı, “Önümüzde Fade askerlerinden oluşan bir barikat var. Başkentten uzakta ay düşüşlerini beklemek isteyenlerden tüm kan taşını alıyorlar. Kapılardan geçmemizi kolaylaştıracaklarını sanmıyorum. Beni görürlerse ya da çantandaki kitabı bulurlarsa, hiç işimiz olmaz.” Pyrok'a şöyle bir baktı. “Ya da—”

"Anladım," diyor Pyrok, kocaman açılmış gözlerime bakarak.

Hep birlikte küfür ediyoruz.

"Luiere, Clode," diye fısıldadım, ona olan tutuşumu gevşeterek.

Rüzgar uluyor, öyle şiddetli esiyor ki, Clode'un bu görünürdeki kapılarda olup bitenleri, içinden atamadığı çığlıklarla dolu göğsüyle izlediğini fark ediyorum.

Bıçağımı içeri sokarken araba bir o yana bir bu yana sallanıyor. Pyrok'un yanından ve şişkin çuvallardan oluşan küçük bir dağın üzerinden geçmeye başlıyorum, tam bölme kapağını geri çekerken Kaan üç kısa kelime söylüyor.

“Bu yeni bir şey.”

Uzaktan, soluk karanlığın içinde silik bir şekilde, bir Fade askeri arabasının ve yüksek, sağlam barikatın izi görülüyor. İki kalın, yoğun rünlü direk arasına asılı demir bir kapı, kasvetli arka plana karşı canlılıklarıyla dikkat çeken çok sayıda Fade askeri tarafından korunuyor.

Birliğin yarısı kapının bu tarafında, yarısı da diğer tarafında gibi görünüyor. Buradan tesbihlerini göremesem de, bazılarının tesbih taktığından hiç şüphem yok.

“Üç döngü önce buradan geçerken böyle değildi,” diye çıkıştı Noeve. Bakışlarını yola dikerek, sonraki sözlerini bana yöneltti. “Yer döşemelerinin altında, göze benzeyen bir tahta düğümüyle işaretlenmiş gizli bir bölme var. Düğümü bastırırsanız kapak ortaya çıkacak. Hepinizin içeri girmesini öneririm. Ne kadar az soru sorarsanız o kadar iyi.”

Deri kapağı indirdiğimde Pyrok'un çoktan tüy dolu çuvalları kenara ittiğini görüyorum. Düğümü bulduktan sonra kapağı açıyor, parmaklarını altına sokup kaldırıyor ve altındaki metal oyuğu ortaya çıkarıyor. Uzun ve geniş olan bu oyuk, loş ışıkta zar zor görülebilen binlerce küçük rünle işlenmiş.

Pyrok, sanki bir Sabersythe'ın boğazına bakıyormuş gibi içine bakıyor. "Noeve, metal bir tabuta girmemizi mi istiyorsun? Gerçekten mi?"

"Tüylerime kan bulaşmasından daha iyidir," diyor öksürerek. "Hava deliği var, yani ölmeyeceksin. Ama ses geçirmez hale getirmek için doğru runik harf dizisini bulamadım. Ağzını kapalı tutmanın bir yolunu bulmalısın."

Pyrok başının arkasını kaşıdı, duyulmayan bir şeyler mırıldandı, sonra dişlerini sıktı ve içeri tırmandı, uzanıp hâlâ uykulu bir halde, iyi beslenmiş otlar gibi filizlenmiş dikenli tüylerden oluşan top gibi sarılı yavruyu aldı.

Ahvi yavaşça yaklaştı, iri ve şaşkın gözleriyle bana baktı. "Biliyor musun, bunu düzeltebilirim... gerçekten ses geçirmez hale getirebilirim."

Gülümsemem anında belirdi. "Bahse girerim yapabilirsin," diye fısıldadım, bölmeyi onun fırlattığı eşyalarla, ardından da çantalarımızla doldururken. Ahvi'nin yavaşça oyuğa inmesine yardım ettim, kapıları kapatmak üzereydim. "Şimdi o kalkanı etkinleştirmen gerekiyor."

Başını hızla sallıyor, dilini ağzının içinde gezdiriyor. Isırıyor, ben kapağı indirirken kalkanının gümüş parıltısı etrafında dalgalanıyor.

Rahatlama hissi, göğsümdeki birçok düğümü gevşetiyor.

Çuvalları yerlerine geri koyarken Kaan'ın sesi kulağıma geldi—sert ve ağır bir ses. "Raeve, tahtaların altına gir."

Kıkırdayarak gülüyorum. "Tahtaların altına gir."

Onun bunu gerçekten yapacağına dair en ufak bir umut bile olmadığını bildiğim için, orada oyalanmaya zahmet etmiyorum ve yavaşça o bölüme doğru sürünüyorum. Kaan ve Noeve'nin arasına sıkışırken kapüşonumu yukarı kaldırarak içeri tırmanıyorum, bir sonraki nefesim tatlı, bitkisel kokulu dumanla dolu. "Vay canına. Buradan manzara çok daha güzel," diyorum, saçlarımın uçlarından bir tüy koparak.

Noeve bana kaşlarını çatarak baktı.

Kaan'ın göğsünden kısık bir hırıltı yükseldi. "Eğer biri beni tanırsa—"

“İkimizden biri. Yoksa Bothaim’i mi unuttun? Pusuyu? Ayrıca,” diyorum, kadının yavrusunu teselli ederkenki donuk bakışlarını, bluzunun yakasını usulca düzeltmeye çalışmasını düşünerek, “burası benim avlanma alanım.”

"Avlanmıyoruz," diye sertçe söylüyor Kaan.

“Askerler uslu durursa olmaz.” Boynumu kütlettim, parmak uçlarım karıncalandı. “Umarım uslu durmazlar.”

"Kan bağıyla bağlısınız."

"Henüz beni öldürmedi."

“Tüy torbası. İçeri gir. Hemen.”

Kaşlarımı çattım. "Ölmemi mi istiyorsunuz? Bütün hançer koleksiyonumu bahse girerim, ilk saplayacakları şey bu olur. Hayır, teşekkür ederim. Onları bıçaklamak çok daha eğlenceli olacak."

"Eğer ikiniz de arabama kan bulaştırırsanız, sizi yastığa çeviririm," diye mırıldandı Noeve, ağzının kenarından sarkan sigara çubuğunun arasından. "Acıyan, zavallı kıçıma sağladıkları rahatlığa artık saygı duyuyorum."

Şu an ona, et kesiminde pek de iyi olmadığımı, düzgün ve temiz kesimler yapmayı beceremediğimi söylemek için uygun bir zaman değil herhalde…

Kaan, gerekenden daha fazla bir coşkuyla kapüşonumu daha da aşağıya çekiyor. "Peçen nerede?"

"Yüzümü ya da senin yüzünü gören herkesin gözlerini oyacağım."

Yaratıcılardan sabır dilemekten yakınıyor.

Bunu birkaç kez denedim. Bu da işe yaramayan başka bir şey.

Tay, sabırsız bir homurtuyla kapının önünde durdu. Büyük, kutu gibi kafasını salladı, postunun üzerinde biriken kar tanelerini silkeledi. Belli ki bu müdahaleci ablukadan bizim kadar rahatsızdı.

Bir asker Noeve'nin yanına yaklaşıyor, miğferi ince ağzını, burnunu ve kulağından sarkan kırmızı boncuğu dışında her yerini örtüyor.

Keskin yeşil gözler bize dikilmiş durumda.

"Bu zevki neye borçluyuz?" Noeve bastonunu çekiştirip, askerin gözlerine bakarak dumanlı nefesini üfledi ve onu ıslattı.

Gülümsememek zor.

Dumanı savurarak Kaan'a ve bana ilgisiz bir bakış attı. "Gore'a mı gidiyorsunuz?"

"Yakınlarda," diyor Noeve. "Kestiğim sürümden kalan tüyleri satmayı umuyorum."

“Şehir zaten kapasitesini doldurdu. İçeri girmeniz için üç kese kan taşı gerekecek. Tabii ki, düşüşten önce ayrılmazsanız diye önlem alıyoruz.”

Üç poşet mi? Önlemler mi?

Ne saçma sapan bir şey.

Noeve uzun ve gergin bir an ona baktı, sonra dilini şıklattı ve ayaklarının yanındaki bölmenin kapağını kaldırdı. İçinden üç tane şişkin kahverengi kan taşı kesesi çıkardı ve ona uzattı.

Kadın kapağı hızla yerine koysa da, askerin keskin gözleri daha da hızlı. "İçinde ne varsa onu da alacağız."

Hançerimi kılıfından çıkarmak için uzandığımda, Kaan'ın elinin bileğimi sıkıca kavradığını fark ettim.

Kaba.

Dişlerimi sıkarak parmaklarımı gevşettim, yaydığım hoşnutsuzluğu hissedebilmesini umdum.

"Buyurun," diyor Noeve, sesi neredeyse sadık bir hizmetkarlığı andırıyor. "Kralımızın cebini doldurmaktan daha çok keyif aldığım bir şey yok."

Asker, ona sert bir bakışla bakarak, bir sürü kan taşı dolu keseyi ardı ardına alırken, "Eşyalarınız şimdi kaçak yolcular için aranacak," diye çıkıştı, sanki az önce on üç kişinin geçiş ücretini ödememişiz gibi. En azından.

O ve diğer üç asker, davet veya onay alınmadan arabanın etrafında dolaşıyorlar.

Noeve, sigarasının ucunu savurarak külleri şimdi iyice çalkalanan rüzgara savururken, "Bu günlerdeki insanlar," diye mırıldandı. "Bana sorarsanız, hepsi terbiyesiz ve bok yiyen tipler."

Kabarık, bıçaklama sesleri geliyor kulağımıza; bu da askerlerin Noeve'nin tombul, tüy dolu çuvallarını katletmek için canla başla çalıştığını gösteriyor.

Kaşlarımı kaldırarak Kaan'a yan gözle baktım.

Boğazını temizledi.

Bir kumaşın yırtılma sesi duyuluyor, ardından tüyler kar fırtınası gibi havada savruluyor.

Noeve içini çekerek kalçasındaki keseden bir sigara daha çıkardı ve ucunu yakarak dumanı üfledi. "Pislik herifler," dedi, derin bir nefes çekerken kapının diğer tarafındaki muhafızlara keskin bir bakış fırlattı.

Clode, tüylerle dönüp durarak kendi ritmine göre dans ederken, askerler aramalarını tamamlayıp nihayet ilerlemeye başladılar. Bir asker çenesini bize doğru salladı. "Kalkın da koltuğun altına bakalım."

Bu durum artık can sıkıcı olmaya başladı.

Kaan, berbat davranışlarına rağmen ilk inen oluyor ve topallıyormuş gibi yapıyor; bu, onun muazzam varlığını yumuşatmaya hiç yardımcı olmuyor ama çabasını takdir ediyorum. Arabanın arkasına geçiyor ve homurdanan, kamburlaşmış Noeve'nin koltuğundan inmesine yardım ediyor.

Her askeri iyi görebileceğim bir pozisyona geçerek onları takip ediyorum. Noeve'nin minderlerinin yere fırlatılmasını izlemek için mükemmel bir görüş noktası.

Yüzümü buruşturuyorum.

Clode, daha tiz ve cıyaklayan bir dansa başlıyor, sanki bir kutlama yapıyormuş gibi tüylerini savuruyor. İçimde oluşan o heyecan verici beklenti, işlerin onun için çok daha ilginç bir hal alacağının habercisi.

Tahta kaldırılırken Kaan yanıma geliyor, altındaki bölme karıştırılıyor; Noeve'nin yanında kurutulmuş et, yedek tütün çubukları ve muhafızların kendi arabalarının arkasına sakladığı üç kese kan taşı dışında pek bir şey taşımıyor gibi görünüyor.

"Tehlike geçti!" diye bağırdı bir asker ve hepsi, sanki yeni parçalanmış bir leşi terk ederlermiş gibi arabadan geri çekildiler. Ortalığı temizlemeye hiç niyetleri yoktu.

Kaan ve ben minderleri toplamaya başlamak üzereyken, arabadan çok hafif bir gıcırtı sesi geldi.

Kalbim boğazımda, bakışlarımı kısılmış gözlerle birbirlerine bakan kalabalığa diktim. Sonra da bize.

Bir başka tiz, açgözlü çığlık kaderlerini mühürlüyor.

"Yer döşemelerinin altında!" diye bağırdı içlerinden biri. "Bir şey saklıyorlar!"

Clode, sanki beni sahneye fırlatıyormuş gibi kapüşonumu geriye itiyor, kendisi ise sahne arkasında, tam bir kaos kraliçesiymiş gibi kıkırdayarak öylece kalıyor.

Bir asker gözlerini kocaman açarak beni işaret etti. "İşte o Ath denen kaltak! Onun nasıl yendiğini gördüm!"

İçimden bir ah çektim.

O şey beni her yerde takip edecek.

"Selam Clode, buraya gel. Shuie!"

Tüyler bir araya gelerek, Clode'un zıplayıp durması, alkışlaması ve neşeyle çığlık atması gibi zarif, ruhani bir şekil alıyor.

Kadın askere doğru dans ederek ilerledi, rüzgarda savrulan saçlarını savurdu ve ona öyle sert bir tokat attı ki, asker fırlatılan bir taş gibi yoldan fırladı. Sislerin arasından aşağı düşerken boğuk çığlığı kısa sürdü ve ellerim çoktan harekete geçmişti; daha ne olduğunu anlama fırsatı bulamadan yakındaki bir askerin gözüne bir bıçak sapladım.

Kan fışkırarak tavuğa bulaşıyor; tavuğ ise hiçbir şey olmamış gibi geviş getiriyor.

Kaan, Noeve'yi arabanın arkasına saklamayı başarır, tam kalabalığın arasına geri dönecekken bana doğru tıslayan sözler fısıldar—

Hızla arkamı döndüm ve yeşil gözlü askerin açtığı mazgaldan alevlerin yükseldiğini gördüm.

Bana doğru, birbirine bağlanmış bir ip gibi şeritler halinde uzanıyorlar.

Kaan, yerden fırlayan taş bir mızrağın üzerinden atlayarak, alevli tehdidin bana isabet etme şansı bulamadan yönünü değiştiren ve bunun yerine onu var eden erkeği saran bir cümleyle öfkesini dışa vuruyor.

Alev alıyor. Kan dondurucu çığlıkların yükseldiği devasa bir cehenneme dönüşüyor.

Bakışlarımı kaçırıyorum çünkü alevlerden oluşan ip o kadar sıkılaşıyor ki ikiye ayrılıyor. Sanki Ignos iki parçayı da alevli yumruklarına alıp koparmış gibi.

Daha fazla kan sıçraması.

Yanmış et kokusu burnumu dolduruyor ama korkumu bastırıyorum. Onu yeni dövülmüş bir öfke silahına dönüştürüyorum, sonra bir hançeri daha çekip çıkarıyorum ve zihnimdeki ses tuzağını Bulder'ın şarkısını karşılayacak kadar açıyorum.

“RUTHIN UT AHN, ATAH!”

Kelimeler gıcırtılı bir iz bırakıyor, sanki taş yığınları kusmuşum gibi. Muhtemelen önce boyun kaslarımı sıkmayı unuttuğum için.

Yerden fırlayan dört yamuk mızrak, kapının diğer tarafında konuşlanmış muhafızların arasından geçerek, boğuk çığlıklar ve ıslak nefesler eşliğinde bedenleri delip geçti. Aynı anda Kaan ileri atıldı ve kılıcını kaldırarak bana doğru gelen bir adamın boynuna sert bir darbe indirdi. Çok zahmetsiz görünen, ancak adamın kafasının sallanmasına yetecek kadar güçlü bir darbe.

Devrilme.

Top yere değdiği anda Kaan öyle bir hırsla tekmeledi ki, top yuvarlanarak kenara kadar geldi ve sonsuzluğa gömüldü. Askerin bedeni zırhı şangırtılar çıkararak aramızda yere düştü.

Arkamı dönüp, şişlere saplanmış ve parçalanmış cesetlerin patika boyunca savrulduğu, çamurlu kara kanlar içinde bırakıldığı, bazılarının hâlâ son çırpınışlarını sergilediği karmaşayı inceledim.

Hepsini aldık.

Boğazımdan zorlukla nefes alırken, Kaan'ın kapüşonunun geriye itilmiş olduğunu, yüzünün sakalından damlayan kanla kaplı olduğunu görüyorum. Doğrudan gözlerimin içine bakıyor ve erimiş bakışlarının şiddetli yoğunluğu neredeyse nefesimi kesiyor.

Bıçaklarımı bir kenara koydum. "Bu, tüy dolu bir çuvalda bıçaklanarak öldürülmekten çok daha keyifliydi."

Homurdanarak başka bir cansız cesede doğru ilerledi ve kılıcını boynuna saplayarak kendini daha fazla kana buladı. "Mızrakları sen şekillendirdin," dedi, kapının diğer tarafındaki el işime çenesiyle işaret ederek.

Kaan törensel kafa kesmelerine devam ederken ben onlara kaşlarımı çattım; mızrakların hiçbiri aynı boyutta veya kalınlıkta değildi. Biri tamamen yanlış yöne saplanmış, bir askerin kafatasının dibinden dümdüz delip geçmişti.

Sanırım koordinasyon yeteneğimi hala geliştirmem gerekiyor.

İşaret parmağımla gösteriyorum. “Onu beyni patlayana kadar kıçına sokmayı hedefliyordum. Bir dahaki sefere daha çok çalışacağım.” Kaan cevap verme fırsatı bulamadan arkamı dönüp, yoğun rünlerle kaplı, çok kapalı kapıyı inceliyorum. “Umarım Ahvi bizi oradan geçirebilir.”

Arabanın içinden boğuk bir ses geliyor: "Sorun yok!"

Müthiş.

Noeve, çalıntı kan taşını çoktan kapmış ve çamurla kaplanmayan tek minderle koltuğu tekrar bir araya getirmiş halde, hızla yukarı tırmanıyordu. Kaan ve ben bir adım öne atabildik, o ise aniden dönüp bizi fırtına bulutu bakışlarıyla süzdü. "Hayır."

Duruyoruz.

Bir su yumağı yere gürültüyle düştü, ardından bir diğeri geldi, daha sonra iki kahverengi kumaş havada hızla uçarak ayaklarımızın dibine düştü.

"Önce durulayın."

Tam itiraz edecekken Kaan uyarıcı bir şekilde başını salladı, diz çöktü ve malzemeleri topladı. "Seni bu şekilde Yola almaktansa, Yoldan atması daha olası."

Sağ.

Bir bez ve bir yumak iplik alıyorum. "Soğuk sünger banyosu olsun o zaman."

Noeve, bir ara kulağının arkasına sıkıştırmış olması gereken yarı dolu sigarayı çıkarıp dudaklarının arasına sıkıştırdı, sonra ucundan bir nefes çekti. "Ve ikiniz de bana yeni yastıklar alacaksınız!" diye bağırdı bir duman bulutu eşliğinde.

Hendek ıssız. Clode boş bir sahnede hızla hareket ediyor, duvarlardan sökülmüş sararmış posterleri savuruyor. Çığlıkları ve ulumaları, kabuk bağlamış karda ayak seslerimizin gıcırtısından başka duyulan tek ses; kar o kadar kalın ki, yaklaşan ay ışığı haberi geldiğinden beri temizlenmediğinden şüpheliyim, sadece birkaç ayak izi üzerinde çukurlar var.

“En azından Clode eğleniyor,” diye mırıldanıyorum, yalnız bir tarlakuşu başımın üzerinden sis perdesine doğru uçup giderken; sis perdesi, duvarın iki tarafı arasındaki genellikle berrak olan manzarayı bulanıklaştırıyor ve mekanı ürkütücü, perili bir yer gibi hissettiriyor.

İç organları tamamen temizlenmiş bir ceset.

"Sanırım panik başladı," diye mırıldandı Kaan, tarlakuşunun sisin içinde kayboluşunu izlerken; Ahvi sırtında, atmosferle karışan kirli beyaz cübbesine sarınmıştı.

Sisler dağılıyor ve Moltenmaw ayının, Gore'u yere serip sonra tekrar birleşerek manzarayı yutmak için en uygun noktada tünediğine dair bir ipucu beliriyor.

"Ahvi, kalkanın hâlâ açık mı?"

Kaan kaşını kaldırıp bana sıcak bir bakış attı, ne demek istediğini anlayamadım. Bu yüzden görmezden geldim.

Maymun başını salladı.

Kapüşonunun oyuğundan baktığımda, gümüş ay gibi parıldayan gözleriyle karşılaşıyorum. "Birinin varlığına dair bir ipucu yakalarsan bana söylemeyi unutma."

Bakışlarını yukarı kaldırıyor. "Sadece periler mi, yoksa..."

Bakışlarını onun yönüne doğru çevirdim, elim kılıcımın kabzasındaydı. Tam o sırada ilerideki gökyüzü köprülerinden birinden bize doğru bakan büyük sarı gözler fark ettim; iri, kabarık beyaz yaratığın geri kalanı ise sisle karışmıştı.

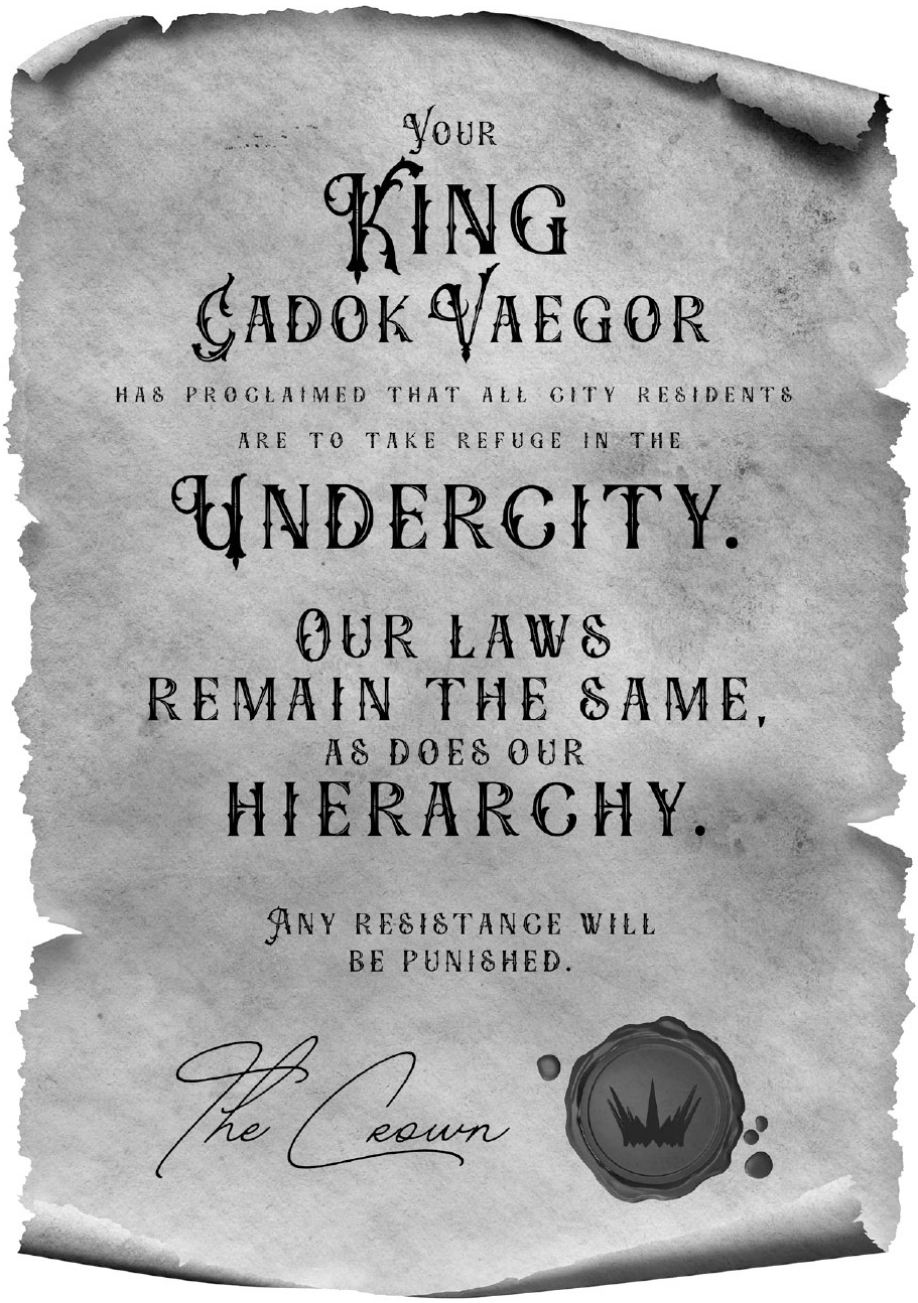
Göz kırpıyor. Uzun kuyruğunu savurarak hızla uzaklaşıyor.

"Bize zarar vermeyi düşünen her şey."

Maymun tekrar başını salladı.

“Askerlerden birinin şehrin kapasitesinin dolduğunu söylediğini duydum sanırım,” diye mırıldandı Pyrok, kapüşonunu öne doğru itmiş halde, yağmalanmış bir içki dükkanının menteşelerinden yarı sarkmış yamuk kapısının arkasından bakarken. Gruffin göğsüne bir ur gibi sarılmıştı ve Pyrok başlangıçta homurdanmış olsa da, küçük yavrudan elini çekmemişti. Diz çöktü ve enkazdan şüpheli bir şekilde şişeye benzeyen bir şey aldı. “Sanırım Yeraltı Şehri’ni kastediyordu.”

Havada bir başka neşeli hışırtı daha geçti ve ben de rüzgarın savurduğu sararmış bir parşömen parçasını alıp, üzerindeki bulanık mesajı inceledim:

“Haklısın,” diyorum. “Hepsi alt seviyede.”

Mantıklı. Yeraltı şehri, şehrin kendisinden çok daha büyük. Gore'un tüm nüfusunu tek bir yudumda yutabilir ve yine de karnı aç kalabilir. Ancak sadece küçük bir bölümü aktif olarak işletiliyor, geri kalanı terk edilmiş durumda ve güneyden sinsice gelen yırtıcı hayvanlara ve onlarla birlikte yaşamaya çalışan acımasız veya kırık kalplilere ait.

“Aşağıda tam bir katliam olacak.” Notu Clode'a geri veriyorum, o da hemen tekrar notu sağa sola savurmaya başlıyor. “Bu iş bittiğinde çoğu kişi

özgürlüğüne kavuşamayacak. Kurtulanlar ise asla eskisi gibi olmayacak.”

Sözlerim duvarlar arasında bir hayalet gibi yankılanıyor sanki.

“Zararsız biri,” diye fısıldıyor Ahvi ve ben ona bakmak için dönüyorum. Sonra bakışlarını takip ederek omzunun üzerinden, camı kırılmış, sarı cam parçaları altın parçaları gibi karın üzerine saçılmış, içeri girilmiş bir dükkâna bakıyorum.

Ahvi'nin sözlerine rağmen, Kaan'ın önüne geçerek yer değiştirdim; bu sırada gözleri fal taşı gibi açılmış, solgun yüzlü bir hiç, pencerenin girintili çıkıntılı deliğinden dışarı fırladı, kırmızı giysisi yırtık ve kirliydi, turuncu saçları keçeleşmişti.

Kırık camların üzerinde sendeleyerek durdu, iskelet gibi yüzünün derinliklerine gömülmüş gözleriyle bize bakarken nefes nefese kaldı. Bir an için seçeneklerini yeniden değerlendiriyor gibiydi, sonra ince kollarıyla göğsüne yasladığı konserve kavanozlarını sıkıca kavradı.

Soluk karanlığın içine doğru koşar, karda kanlı ayak izleri bırakır.

Sis, ardına kadar çekilen soluk bir perde gibi aralanıyor. Bakışlarım, kurumaya bırakılmış çamaşırlar gibi en alttaki gökyüzü köprüsünden sarkan gölgelere takılıyor. "Yaratıcılar," diye homurdanıyor Kaan, ben de arkasına uzanıp Ahvi'nin kapüşonunu daha da aşağı çekiyorum. Boyunlarından asılmış, çoğu iplerden aşağı inmeyi başarmış şişman siyah kemirgenler tarafından parçalanan bedenleri görmesini engelliyorum.

Onları teker teker içeri alıyorum. Kalbim savaş davulu gibi çarpıyor.

Bazılarının durumu artık belli olmasa da, hâlâ kulakları olanların kulaklarında benimkiyle aynı yırtık var; tek bir kutsal taş bile yok. Aslında çoğu, eskiden kan taşı sunduğum insanlara aitmiş gibi yırtık pırtık ve kirli kıyafetler giyiyor.

Altında.

“Görünüşe göre askerler Yeraltı Şehrini açmadan önce bir temizlik yapmışlar.” Kaan'ın sesi, kaburgalarımı yalayan buz gibi öfkeye yankılanan karanlık bir gıcırtı gibiydi.

Boynumu kütletiyorum. Gözlerimi kapatıyorum.

Onları gerçekten çok sıkıca sıkın.

Sereme Cadok'u katletme seferime onay vermiş olsaydı, bu olmazdı. İçgüdülerime güvenip işleri kendi ellerime almış olsaydım, bu olmazdı.

Kaan'ı şöyle bir gördüm; erimiş bakışları, cesetleri incelerken öfkeyle kaynıyordu ve benim için savaşmak üzere kraterin içine daldığı zamanki aynı enerjiyi yansıtıyordu. Ama daha sessizdi.

Karanlıkta rengarenk bir tarlakuşu amaçsızca kanat çırpıyor, nefesimi kesiyor.

Biliyorum ki tarlakuşu…

“Hemen arkamda kal.” Cesetlerin altından sessizce ilerliyorum, içimde kabaran öfkeyi kontrol edilemez bir şeye dönüştürmemek için yukarı bakmayı reddediyorum. Kıvrık Tüylü Adam'ı uzaktan görebildiğim anda yavaşlıyorum, yüzüğümü cebime koyuyorum ve bir hançer çıkarıyorum.

Önerilen teslimat için bir döngü erkendeyiz, ancak—

"İçeride kimse yok," diyor Ahvi, kapüşonunun altından boğuk bir sesle.

İçimde hissettiğim o ferahlatıcı rahatlamanın yanı sıra, ağır bir batma hissi de var.

Duraklıyorum, geriye bakıyorum. "Peki ya—"

"Uno orada değil," diyor, bu kadar genç biri için oldukça çelişkili olan şefkatli bir yumuşaklıkla. "Ya da Ruse."

Bu bilgiyi paramparça olmuş cam parçaları gibi yutuyorum, sonra Ruse'un kırık vitrininin renkli konfetileri arasında ilerleyip dükkanın yağmalanmış içini didik didik arıyorum.

Yaratıcılar…

Soğuk, küf kokulu atmosfere adım atarak, neredeyse boş rafların yanından, yerde dağılmış canlı renkli tarlakuşlarının yırtık parçalarının üzerinden yavaşça ilerliyorum. Ruse'un sevimli evcil hayvanları, şimdi sevgili dükkanının dağınık kalıntılarıyla birlikte paramparça olmuş durumda.

Bu durum beni raflardan daha çok üzüyor.

Arka tarafa uzanıp kamuflaj örtüsünü yırtıyorum, cephaneliğin sadece kısmen yağmalanmış olduğunu görünce yumruklarımı sıkıyorum.

Her şey o kadar hızlı oldu ki, Ath bile tahmin edemedi.

Sereme'nin hayatta kaldığını biliyorum, yoksa o yılan kaltak Noeve'nin arabasından inerken omurgamı kesmezdi, peki ya Ruse ve Uno? Ve bana sadece iyilik gösteren Ath'ın diğer üyeleri? Çoğu, Fade tüm neşesini kaybetmeden çok önce burada yaşadı, burada gelişti. Sereme'nin tüm mor ihtişamıyla gelip isyan ve reformdan, kırık bir dünyanın küllerinden yeniden doğuştan bahsetmesinden önceki zamanı kim hatırlıyor?

Peki ya onlar?

Pyrok alçak sesle ıslık çalarak yanımdan geçip cephaneliğe girdi. "Memnuniyetle." Bana yan gözle baktı. "Sanırım birkaç şeyim eksik."

"Sadece mataralarınızı aldım. Geri kalan her şeyi kendiniz kaybettiniz."

Döndüm, kılıcımı kılıfına soktum ve Ruse'un tezgahının altına dalıp defterini aramaya başladım. Yağmalanmış kasanın altına saklanmış Uno'nun küçük kürk yığınını görünce kalbim acı verici bir şekilde sıkıştı.

Değerli kitabı bulamayınca, kan kokusu alamayınca veya herhangi bir mücadele izine rastlamayınca, tercih ettiğim gerçekliğe yönelmeye karar verdim. Ruse'un Uno'ya ve deftere uzanıp sonra kaçtığı gerçekliğe.

…Buna inanmak zorundayım.

Ahvi, Kaan'ın sırtından kayarak indi, kapüşonunu çıkarırken sendeleyerek yere düştü. Gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde etrafı inceledi. "Burada gerçekten çok iyi şeyler var."

Kaşlarımı çatarak, Roan'ın patlayıcı rünlerinden birinin dükkanın ortasında patlamış gibi görünen, geriye güzel bir botanik karmaşa ve sadece birkaç sağlam kavanoz kalmış dükkanı inceliyorum.

Kimisi çok kolay memnun oluyor.

“Yukarı çıkıp bir şeye bakmam gerek.” Uyluğumdaki krampı ovuştururken Kaan'a baktım. Sereme'nin son "siktir git, Raeve" darbesinin kalıntısı. “Yapabilir misin—”

"Onu yakaladım, Moonbeam."

Çantamı Ahvi'nin doldurması için tezgâhın üzerine bıraktım ve korkunç mor kapıya doğru yöneldim. Kapıyı tekmeleyerek açtım, merdivenlerden yukarı fırladım, ardından Sereme'nin yılan yuvasının yıkık dökük girişinden içeri girdim ve etrafa saçılmış tüm mor pisliklere göz attım.

Ayrıca yağmalandı.

Geçen sefer burada olduğum günkü gibi içeriye sıcak bir ışık girmiyor. Bunun yerine, kırık kuzey penceresinden ince bir sis tabakası yavaşça sızarak zemini ince bir örtü gibi yumuşatıyor.

Kanat çırpışlarının sesini duyunca bakışlarım Sereme'nin mor masasına çevrildi. Masanın üzerinde, mobilyaya tam olarak dik açıyla duran küçük bir gümüş kafes vardı. Bu kafes, çok sıkı parmaklıklar arasından özgürlüğe doğru bir yol bulmaya çalışan tek bir parşömen tarlakuşuna ev sahipliği yapıyordu.

İçgüdülerim her yerime saplanan iğneler gibi batıyor.

İleri doğru hareket ediyorum ve masanın arkasına doğru yürürken tarlakuşunun beni takip etmeye çalışmasına şaşırmıyorum. İçimden bir ah çekerek kafesin kapısını açıyorum ve bana doğru hızla gelen tarlakuşunu yakalıyorum.

Açtığımda, Sereme'nin senaryosunu inceledim:

R.

Planlar değişti.
Sizinle iletişime geçeceğiz.

Gülüyorum, notu yere düşürüyorum ve kafesi elimin tersiyle masadan itiyorum. Kafes yere yuvarlanıp gürültü çıkarıyor, ben ise öfkeyle kıvranıyorum.

Mesaj gayet net bir şekilde alındı:

Elding'in miskunn'u başka bir vizyon gördü. Ben, hem onun hem de Sereme'nin boğazına bir bıçak saplıyordum.

Sereme'nin çok sevdiği koltuğunun kabarık mor döşemesine bir hançer saplıyorum.

"Sanırım burası sevdiğiniz birine aitti, değil mi?"

Yukarı baktığımda Pyrok'un kaşlarını çatmış bir şekilde odanın içinde dolaştığını gördüm. Etrafı tararken, Gruffin'in başının tepesindeki tüyleri iki parmağıyla körlemesine gevşetti ve güzel mavi tüylerin kabarık bir şekilde dökülmesini sağladı.

“Ah evet,” diye mırıldandım, kilitli olan çekmeceleri sarsarak. “Sereme gerçek bir hazine.”

Elimi masasının altına uzatıp deviriyorum. Masa yere düşüp toz bulutları saçıyor ve sessizliği bozuyor. Ben de ayağımla masanın kırılgan alt kısmına vurup tahtada bir delik açınca, bu sessizliği daha da bozuyorum.

Çömelerek, parçalanmış parçaları ayırıyorum ve açılmış parşömenlerden oluşan bir yığını ortaya çıkarıyorum. Aralarında, yüzleşmeye kararlı olduğum belirli bir erkeğin kurutulmuş et imzasıyla süslenmiş olanı arıyorum. Tam da bağırsaklarını Líri'ye yedireceğim güzel bir garnitüre dönüştürmeden önce.

Hâlâ buharı tütüyor.

"Burası çok ürkütücü," diyor Pyrok, arka duvara iğnelenmiş, büyük mor kanatlı bir keneye benzeyen bir şeyi gösteren çerçeveye yüzünü buruşturarak. "Keşke ayık olmasaydım."

“Buradan her çıktığımda birini bıçaklamak istiyordum.” Aradığım imzayı görünce, soluk kahverengi parşömen parçasını kapıp önceden katlanmış çizgilerden tekrar katlıyorum. Hemen canlanıyor, çevirdiğimde ve kuyruğunu incelerken sıkıştırdığım elimden kurtulmaya çalışıyor… katlama

yeri sıkıştırılmamış. “Bu da farklı olmayacak,” diyorum, Elding’in kanının ellerimde olacağı düşüncesiyle keyiflenerek.

Lanet olsun.

Tarlakuşu şeklindeki kağıdı açıp sonraya bakmak üzere cebime koydum; çekmecenin dibinde aynı imzayla imzalanmış, içi boş yazılarla dolu başka bir not görünce durakladım.

Onu çıkarıp okuyorum:

SEREM.

Yaralı bir grup askeri kurtarmak isterse, öyle olsun. Bunun siyasi etkisi azdır ve planlarımı etkilemez. Gerekli kaynaklar onun emrine verilecektir.

SİZİN ŞUNU KULLANDIĞINIZIN FARKINA VARDIM–

“Raeve.”

Yukarı baktığımda, kapı aralığında Kaan'ı, yanında elini sıkmış Ahvi ile birlikte gördüm. Hemen Ahvi'nin dudaklarının mavi olduğunu fark ettim. Nefes alışverişinin hırıltılı ve kesik kesik olduğunu duydum, sanki her nefesiyle mücadele ediyordu.

"Hemen çıkmamız gerek," diye devam ediyor Kaan. "Orada bir şey dökülmüş. Akciğerleri artık dayanamıyor."

O daha cümlesini bitirmeden ayağa kalktım ve asılı cesetlerin olduğu pencereden dirseğimle geriye doğru yumruk attım.

Mor renkli cam kırılıyor.

"Günaydın, Clode. Hoşça kalın."

İçeriye dalarken, odayı taze bir esintiyle doldurdu. Ben de serçeyi cebime koyup ileri atıldım, çantamı Kaan'ın omzundan aldım ve şıkır şıkır ses çıkaran içeriğin arasında eşelenerek, çift kat tül ile ciltlenmiş Voyd Kitabı'nı çıkardım. Kitabın insanları parçalayarak öldürme eğilimi göz önüne alındığında, bu bir önlemdi.

İkinci katmanı çözdüm, sonra diz çöktüm ve peçeyi Ahvi'nin yüzünün alt yarısına bağladım. "Kalkanını kaldırdığını sanıyordum?"

“Biraz ince ayar gerekiyor herhalde. Tozlarla hiç test etmedim.” Yüzü kızardı, bakışları adeta yere gömüldü. “Eyvah.”

Yaratıcılar.

“Çökmüş maden kuyusu,” diye mırıldanıyorum, Ahvi’nin başının arkasındaki peçeyi büyük bir düğüm haline getirirken Kaan’a bakarak, “bir bisiklet yolculuğu mesafesinde. Şehirlilerin en çok bulunduğu bölgelerden kaçınmak için uzun yoldan gitmek istersek iki bisiklet yolculuğu olur. İki bisiklet yolculuğu… ciğerleri tıkamakta çok iyi olan kirli havayla dolu tozlu maden kuyularından geçerek.”

Umarım bakışlarımdaki yoğun niyeti görür. Sessizce haykırdığım sözleri.

Bir ekip olarak çalışmalı ve Ahvi'yi bu lanet olası görevi iptal etmeye ikna etmenin bir yolunu bulmalıyız.

“Ben… geleceğim,” diye hırıltılı bir sesle Ahvi, ince kumaşın içinden nefes nefese kalmış bir halde konuştu. “Ama Gruffin… gelemez. Orada çok fazla… yırtıcı hayvan var. Ve o çok gürültülü.”

Ellerimi yüzünün iki yanına koydum. Parlak gümüş rengi gözlerine öyle keskin bir yoğunlukla baktım ki, genişlemiş göz bebeklerinde yansıyan görüntüde kendimi zar zor tanıdım. "Bunu yapmana gerek yok. Bunu yapmanı bile istemiyorum."

Tek istediğim senin iyi olman.

“Lütfen, Ahv—”

Başını salladı. "Fikrimi değiştiremezsin... İçimdeki o lanet olası şarkı bana bunun doğru olduğunu ve her şeyin yolunda gideceğini söylüyor."

Kanım dondu.

Kaan'ın ağır bir kaş çatmasının gölgelediği, kararsız bakışlarıyla karşılaşıyorum.

“Ahvi, bununla ne demek istiyorsun? Hangi şarkı?”

“Bir gün her şeyin anlamı olacak. Söz veriyorum.”

Gözlerine bakıyorum, daha fazlasını bekliyorum. Başka bir şey söylemeyince iç çekiyorum, ayağa kalkıyorum ve Kaan'ın sabit bakışlarına karşılık verirken ellerimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "Bunu sevmiyorum."

Hiç de değil.

"Ben de öyle düşünmüyorum," diye homurdandı, sadece benim duyabileceğim kadar yüksek sesle, boşta kalan eliyle yüzümden bir saç telini geriye doğru iterek. "Ama ona güvenmemizin önemli olduğunu düşünüyorum."

Kalbime saplanan keskin bir bıçak gibi fark ediyorum ki, Kaan harika bir baba olurdu. Yanında durmaktan çok gurur duyacağım, birlikte bir aile kurabileceğim türden bir baba... eğer şartlar farklı olsaydı.

Eğer bu kadar berbat durumda olmasaydım.

"Gruffin'e ben bakarım," diyor Pyrok, Sereme'nin sandalyesinde rahat bir şekilde oturmuş, tozlu mor bir kitabı karıştırırken, çizmelerini ters çevrilmiş masasının üzerine atmış. "Zaten burada yapacak işlerim var."

"Benim için sorun yok."

Ahvi'nin ani kararından dolayı fazla kendinden emin görünmesine kaşlarımı çatarak baktım. "Ya sarhoş olup onu beslemeyi unutursa?"

Pyrok kitabı omzunun üzerinden fırlattı. "Bu kaba bir davranış, aslında en iyi halim sarhoşken ve tamamen uyuşmuşken oluyor." Bana işaret etti. "Bunu unutma."

Farklı görüşlere sahip olsak da saygı duyabiliriz.

“Bu küçük piç iyi gelişecek,” diye devam ediyor. “Ve ben bir Moltenmaw yetiştirdim. Ahvi haklı, yakında çok gürültü yapmaya başlayacak, ayrıca çok uyumayı bırakacak ve gerçekten çok acıkacak. Ayrıca—” Bakışlarını indirip Gruffin'in bir başka tüyünü gevşetmeye başlıyor. “Bu şehri biliyorum. İyi avlanma yerlerini biliyorum. Onu iyi besleyeceğim.”

Durun bir dakika… ne?

Gore'u nasıl bu kadar iyi tanıdığını sormak üzereydim ki Kaan, "Bu dükkanın güvenliği tehlikeye girdi. Burada bizi bekleyemezsiniz," dedi.

Küçük bir ses araya giriyor: "Raeve gerçekten güvenli bir yer biliyor."

Kanım dondu.

Daha rahat nefes alan Ahvi'ye bakıyorum. Bu da ona daha rahat bakmamı sağlıyor.

“Ahvi, biz daha önce şu konu hakkında konuşmuştuk—”

“Diğer girişi kullanabilir!” Peçeyi yüzünden hızla indiriyor, böylece çaresiz, gözleri fal taşı gibi açılmış coşkusuyla yüzüme tokat gibi çarpıyor. “Yukarı çıkmasına bile gerek yok… Bütün zaman boyunca aşağıda kalabilir ve Gruffin’in ne kadar güvende olduğunu bilmek beni çok mutlu eder.”

Bu çocuk.

Dönüp, paramparça olmuş pencereye doğru sessizce ilerliyorum. Asılı duran cesetlerin ötesine bakarken, parmak uçlarımı kemirme isteğimi bastırmaya çalışıyorum.

“Yaratıcılar,” diye mırıldanıyorum, haklı olduğunu fark ederek. En güvenli seçenek bu. Essi o yeri kazımak için aşamalar harcamış, güvenli olduğundan emin olmuştu. Eğer birine güvenebiliyorsam… o da ona. Ahvi'nin de aynı şeyi hissettiğini bilmek göğsüme bir tekme gibi saplanıyor, doğru düzgün nefes almayı zorlaştırıyor.

Gözlerimle gözlerimin arkasındaki sızıya karşı kendimi sıkıca kapatıyorum, hissin geçmesini bekliyorum. Geçmeyince, bakışlarımı yere dikerek kapıya yöneliyorum.

"Beni takip et."

Daha önce sadece bir kez indiğim terk edilmiş rüzgar tüneli, bu kasvetli ışıkta farklı görünüyor. En son, eğri büğrü konaklama yerimi Essi'nin evi olarak benimseyebileceği kadar güvenli hale getirmek için düzeltirken girdiğim tüneldi burası. Bu acil durum arka girişini kullanmam gerekeceğini asla hayal etmemiştim.

Onu kaybedeceğimi hiç hayal etmemiştim.

Onu hayal kırıklığına uğrat.

Yavaşça, titreyerek nefesimi verdim ve bir çöp oluğunun yanında durdum. Başımı içeri sokup karanlığa baktım, yüzüğümü cebime koydum ve Bulder'a kendimi açtım; onun pürüzsüz, fazla istikrarlı şarkısının monoton sesine dişlerimi sıktım.

Hiçbir şey istikrarlı değil, Builder. Her şey berbat durumda.

“Gitar işte,” diye hırıldadım, yukarıdan gevşeyen taş tıkaçın bana çarpmasından önce geriye doğru savurarak, sadist hayal gücümün karanlık çukurundan fırlamış acımasız bir alay gibi uzaktan gelen ayranlı kek kokusunu yaydım.

Delik yönünü işaret ediyorum, Pyrok'un kalkık kaşlarıyla örtülü gözleriyle karşılaşıyorum. "İçeri girip dönersen, oluğa oyulmuş oluklar bulacaksın. Daha fazla ilerleyemeyene kadar tırmanmaya devam et. Döndüğünde, muhtemelen içinden geçebileceğin kadar büyük bir delik bulacaksın." Onu baştan aşağı süzüyorum. "Tam da olsa."

“Hiç bu kadar emin olmamıştım.” Kaşlarını çatıyor. “Peki, bu tam olarak nereye varıyor?”

“Yaşam alanım.” Ellerime bakıp pelerinime siliyorum. Tozlu değiller ama yapacak bir şeyim olsun diye.

Gözlerimi ona ya da tünelin diğer ucunda kollarını kavuşturmuş, bazen yaptığı gibi beni izleyen Kaan'a değil, başka bir yere çevirmem gerek.

Biliyorum ki o sadece yapboz parçalarını karıştırıyor, bir araya getiriyor.

Sessizce beni çözmeye çalışıyor.

“Burası gizli bir giriş. Buradan geçmek kusmanıza neden olabilir, ama kalıcı değil. Özür dilerim.”

Sessizlik uzar gider.

Yukarı baktığımda Pryok'un ifadesiz bir yüzle bana baktığını gördüm. "Peki... Ya düşersem?"

“Yapma. Engellenmeye karşı bir büyü var. Kadife trogg, döngü bitmeden kemiklerinle dişlerini temizleyecek.” Gözlerimi onun arkasına, Ahvi'nin yavrusunu kucağında tuttuğu ve yumuşak veda sözleri mırıldandığı yere çevirdim. “Ve çocuk seni asla affetmeyecek.”

Pyrok küfrederek deliğe doğru bakarken, sonraki sözleri yankılandı: "Bu tam bir felaket, Raeve."

Bu durum benim için de ideal değil.

“İçeride koca bir silah deposu, akan su, tuvalet ve uyuyacak bir yer var, ama yine de Gruffin uyurken gizlice dışarı çıkıp yiyecek yağmalamanız gerekecek.”

Pyrok geri çekildi, saçları belirgin şekilde daha dağınıktı. "Bu felaket tırmanışına başlamadan önce bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Evet.

Gökyüzü açılırken, sisle kaplı güneye bakıyorum ve çok sevdiğim küçük, yamuk gümüş ayın, middae aurora şeritleriyle iç içe geçmiş halini, kısa bir anlığına görebiliyorum.

Ama Hae'nin Dalgıcı'nı gördüğümde her zamanki gibi yüzümde bir gülümseme belirmiyor. Tek hissettiğim, kalbimi neredeyse patlayacak kadar sıkıştıran buz gibi bir keder... Öteki'nin ininde dokunduğum anıyla yüklenmiş durumdayım. Onun aracılığıyla yaşadığım, bilinçli benliğimin yüzeyine geri yüzdükten hemen sonra bir kenara attığım bir an; gözlerinin içine bakmak, anlamak istemiyorum.

Ama şimdi çok daha net anlıyorum.

Diğer yanım bana onun da sevdiğini, kaybettiğini ve sandığımdan daha çok benzediğimizi göstermeye çalışıyordu.

Başımı çeviriyorum. Her şeyi bastırıyorum.

Gitmiş.

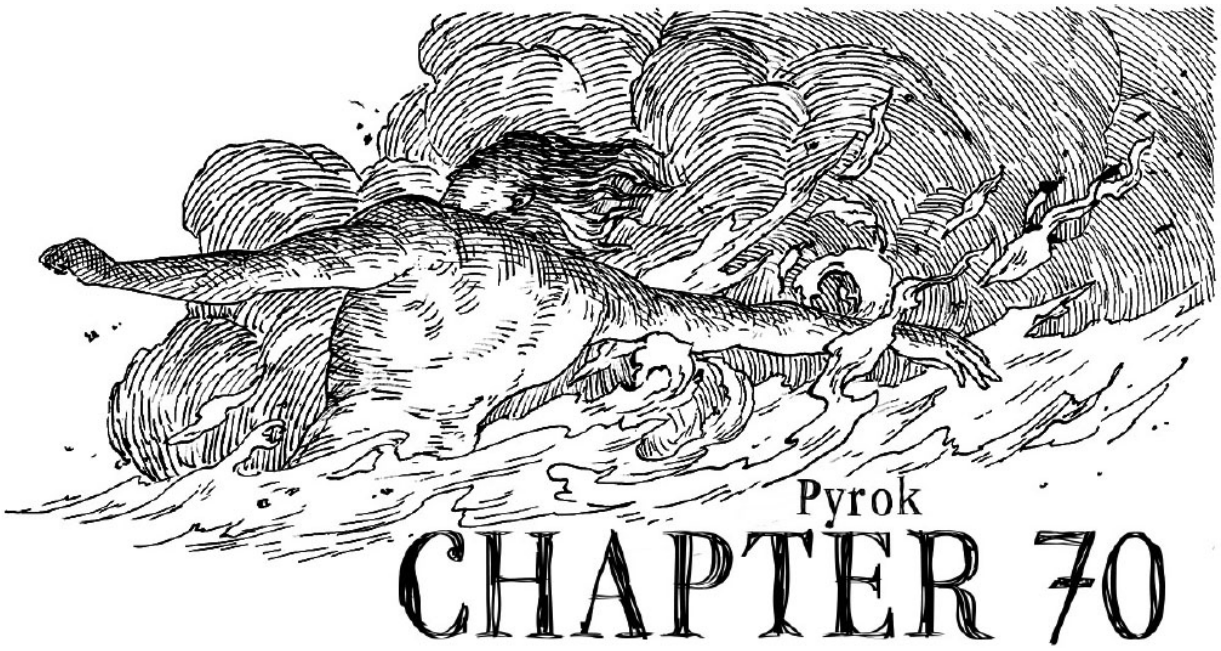
"Tek bir kural var," diye hırıltılı bir sesle fısıldıyorum, loş ortamda parıldayan Pyrok'un zümrüt yeşili gözlerine bakarak. "Hiçbir koşulda tavandaki kapaktan yukarı çıkmayın."

Kelimeler soğuk ve sert bir şekilde ağzımdan çıkıyor. Kafamda yankılandıkları gibi kırık, kanlı ve yanmış değiller hiç.

Kaşları çatıldı. "Sormaya cesaret edebilir miyim, neden olmasın?"

“Çünkü ben öyle söyledim.”

Hepsini hızla geçip gidiyorum, Ahvi'nin ya da Kaan'ın gözlerine bakmayı reddederek ilerideki tehlikeli yola doğru ilerliyorum.

Pyrok

CHAPTER 70

Şiddetli bir gürültüyle uykumdan uyandım.

İnliyorum, ama dilimde hâlâ kusmuk tadı olduğu için bu inleme hızla kuru bir öğürmeye dönüşüyor.

Kahrolası Raeve ve onun kahrolası kusmuk rünleri.

Ele geçirdiğim mataramı gözüm kapalı bir şekilde arıyorum, mantarını çıkarıyorum ve sonuna kadar açık ağzımın üzerine döküyorum... ama tam o sırada mataranın, hayatta kalma isteğim kadar boş olduğunu hatırlıyorum.

"Yaratıcılar beni öldürsün." Dirseğimin üzerine yaslanabilmek için yanıma döndüm, vücudumdaki her kas, hiç şüphesiz hayatımın en kötü uykusundan dolayı ağrıyordu.

Raeve kusma rünlerine yatırım yapmıştı ama temel ihtiyaçları unutmuş gibiydi. Mesela içinde tek bir tüy bile olan rahat bir yatak. Ya da bir battaniye. Ya da bir yastık. Ya da savaş açmaya yetecek kadar kılıç, birkaç şık elbise ve tavanda parmak izleriyle dolu birkaç ay dışında herhangi bir şey.

Gözlerimdeki ağrıyı ovuşturup, bir bardak suya uzanıp bir çırpıda içtim, ağzımdaki kötü tadı yıkarken, buzlu rünlerle işlenmiş pencereden güneye doğru gözlerimi kısarak baktım. Sisler bir süreliğine çekilmişti, bu da karla

kaplı ovaları ve üzerimizdeki renkli ayları taramama olanak sağladı; aylar hepimizi mahvetmeye hazırdı.

“En azından manzara güzel,” diye mırıldanarak bardağı sertçe masaya bıraktım. Göğsümdeki acıyı görmezden geldim; o acı bana manzaranın hiç de güzel olmadığını, aksine en acı hatıralarımdan birinin manzarası olduğunu söylüyordu. Keşke bu acıyı, beni daha az düşünmeye sevk edecek kadar yakıcı bir şeyle yakıp yok edebilseydim.

İçimden bir ah çektim, ufku taradım. Kutup ışıklarının tek bir izine bile rastlayamadım.

O halde hâlâ uyku vakti.

Yanımda dikenli bir düğüm gibi kıvrılmış yavruyu kontrol ettim—şükürler olsun ki hala nefes alıyor—ve anladım ki uzun süre uyumamışım. Eğer uyusaydım, o küçük piç yiyecek için çığlık atarak beni uyandırırdı. Henüz kakasını bile yapmamış, ki bu harika çünkü pelerinimi ve gömleğimi yuva olarak kullanıyor.

En azından birileri güzel bir uyku çekiyor.

Raeve'in zavallı paletinin yanında bulduğum küçük tahta kutunun kapağını kaldırıyorum ve hendeğin duvarından topladığım tespih kurtlarının, tabanını kapladığım yosun kümesini kemirerek hâlâ kıpırdadığından emin oluyorum. Gruffin'in ağzına tıkılmaya hazır, iyice şişmanlamış durumdalar.

Düşün. Düşün. Düşün.

Yukarıdan gelen tiz tıkırtı sesiyle kalbim yerinden fırladı. Tavandaki o lanet olası tuzak kapısının ötesinden, geçmemem söylenen yerden geliyor bu ses.

Yağlanmamış beynim için fazla hızlı bir şekilde yukarı doğru iterek, elimde kaynak aletiyle dar pantolonumun cebini karıştırıp duvardaki girintili çıkıntılı merdivenlerden yavaşça yukarı tırmanıyorum.

Tam kapakçığın altına durup bekliyorum.

Dinlemek.

Tink—ting-ting-ting … TINK. TINK. TINK.

"Kahretsin," diye mırıldandım, Gruffin'e bakarken elimi saçlarımın arasından geçirdim...

Raeve'in burada kalmam için tek şartı, bu kapıdan geçmememdi. Hiçbir koşulda. Ama ya burası tehlikeli bir yerse ve içeride tehlikeli bir şey yaşıyorsa? Eğer araştırma yapmazsam ve Gruffin benim dikkatim dağılmışken yenirse, vicdan azabıyla nasıl yaşayabilirim?

Hayır. Raeve'in kılıcına seve seve kendimi atardım.

Tink—ting-ting-ting … TINK. Ting-ting-ting.

"Boş ver."

Elimle kapağın üzerine bastırıp ittim, menteşelerin gıcırdamasıyla yüzümü buruşturdum.

Sesler kayboluyor. Bana gereken tüm teyit bu.

Kapağı itip hızla içeri daldım, etrafıma bakındım. Açık yaşam alanının olabildiğince geniş bir bölümünü gözlerimle hızlıca süzdüm.

Kabaca yontulmuş. Siyaha boyanmış. Soğuğu içeri almayan büyük, açık bir pencere.

Fırında pişmiş ayranın enfes kokusu ve baştan çıkarıcı baharat karışımı her nefesi bir ziyafete dönüştürürken, solumdaki siyah mutfak kirli bulaşıklarla dolup taşıyordu ve—

Ekmekler.

Üst üste yığılmış, koyu kahverengi ekmekler.

Neler oluyor?

Odanın hakimi olan, yerden eğri büğrü bir mantar gibi fışkırmış ve Runi aletleri ve tentürleriyle kaplı taş masanın etrafında dolaşıyorum. Roan'ı diz çöktürecek türden şeyler.

Gözüme, ortadan ikiye bölünmüş, ışıltılı siyah bir taş parçası çarpıyor; çekirdeği girdap gibi gümüş bir mermer. Sıvısına benziyor ama aynı zamanda benzemiyor da.

Tekrar kusmadan önce bakışlarımı başka yöne çeviriyorum.

Yumuşak bir örtüyle kaplı, kalın bir pamukla yumuşatılmış (ağrıyan kaslarıma gerçekten iyi gelen) büyük taş koltuğu incelerken, Raeve'in benimle dalga geçiyor olma ihtimalini çok yüksek görüyorum. Burada, iyi bir yemek pişirmek ve bir an bile uyuyabilmek için ihtiyacım olan her şeyle donatılmış koca bir süit varken, beni hücre benzeri uyku odasına kapatmış olması... Ya da belki de burada yaşayan kişi Raeve kadar bıçakçı ve ben de az sonra karnımdan bıçaklanacakmışımdır...

İçerik üreticileri için bu çok üzücü olacak.

"Merhaba?"

Masanın üzerindeki dağınıklığın arasında, parlak kırmızı bir tüy parçası dikkatimi çekiyor; parıldayan. Ucu kıvrık. Neredeyse ön kolum uzunluğunda.

Kaşlarımı çatarak ona uzanıyorum—

Hafif bir hareketlenme var. Birisi koltuğun arkasından o kadar hızlı fırlıyor ki, çarpışmadan önce nefesimi bile zor tutuyorum; çıplak ayaklarının taş zeminde çıkardığı yumuşak tıkırtı duyuluyor.

Ya da bana çarpmadan önce.

Geriye doğru savruluyorum. Yere sertçe düşüyorum, kafam taşa o kadar sert çarpıyor ki, silahımın kontrolünü kaybediyorum.

Her şey bulanıklaşıyor, kafamda şiddetli bir ağrı patlak veriyor ve boğazıma soğuk ve keskin bir şey saplanıyor.

Dünya, insanı keskinleştirir.

Üzerime çarpan kişinin ağırlığını fark ediyorum ve şimdi benim üzerimde olduğunu anlıyorum.

Gözlerimdeki kırmızı lekeyi silmeye çalışırken, görüşüm daralıyor. Ciğerlerimden tek bir şaşkın kelime fışkırıyor.

"Kahretsin."

Üzerime oturmuş olan peri... gördüğüm en enfes varlık. Kar gibi beyaz teni, burnunda ve yanaklarında çiller, sanki Yaratıcılar tarafından şekillendirilmiş gibi ince hatlara sahip. Ve saçları... her yerde. Küçük bedeninin etrafına dökülen kıvrımlı saç tutamları; parıldayan, kızıl kahverengi gözlerindeki beneklerle uyumlu, derin ve alışılmadık bir kırmızı tonu...

Öfkelenmek.

Ah.

Bıçağı boğazımda yeniden algılıyorum. Dikkat edin, hırlıyor, bana sanki tek bir yanlış hareketimle kafamı kesecekmişim gibi bakıyor. Ve belki de bu beni daha çok rahatsız ederdi eğer gözlerinin büyüsüne kapılmamış olsaydım. Egzotik, baharatlı kokusunun ve yüzünün kızıl bulutların arasında duran bir ay tüyü gibi görünmesinin büyüsüne kapılmamış olsaydım.

“Buraya nasıl girdiniz?”

Ses tonu, yüzüne atılan bir tokat gibi, sert ve kınayıcı bir darbe niteliğinde.

"Arka kapı," diye hırıltılı bir sesle söyledim. "Beni çok kusturdu."

Kahretsin, ne kadar aptalım. Neden böyle dedim ki? Şimdi beni kusarken hayal ediyor.

Gözleri kısılıyor.

Bıçağı o kadar derine sapladı ki, hareketin beni yarıp geçmesinden korktuğum için yutkunmaya bile cesaret edemedim. "Bunu bilmenin imkanı

yok. Sadece ben ve bir kişi daha biliyorduk. Ve o—" Bakışlarındaki sertlik paramparça oldu. "Öldü. Ve kesinlikle kimseye söylemedim—"

Kadın heykel gibi hareketsiz kaldı, gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

İniş.

Uzun ve derin bir nefes alıyor, bu da midemin içini kustuğum için vücudumun her yerini iyice ovup temizlemiş olmayı dilememe neden oluyor.

“Bu, ahh… Bu çok garip—” Yüzünü boynumun kıvrımına gömüyor. “Garip,” diye tamamlıyorum cümleyi, diğer tüm düşünceler beynimden fırlayıp gidiyor.

Kollarımın tüyleri diken diken oldu, o da bir kez daha derin bir nefes aldı, aşağıya doğru kaydı; iç uyluklarının sıcaklığı karnıma değdi.

Yumuşak.

Nefesim kesik kesik ve düzensizleşiyor, ellerim yanlarımda garip bir şekilde düzleşmiş halde, hareket etmemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum, bıçak hâlâ boğazımda bekliyor. Her bir şah damarı kasılması, ölümü alay edercesine hissettiriyor.

Bir kez daha, bu sefer göğüs kemiğimin üzerinden bir koklama daha yaptı, ardından tüm elini kullanarak başımı yana itti ve çenemi kokladı, şakaklarıma doğru ilerledi, sonra da kulağımın arkasına doğru indi.

"Yaratıcılar," diye hırıldayarak söylüyorum. "Lütfen bunu yapmayı bırakın."

Geri çekiliyor.

“Sen şöyle kokuyorsun—” Sözleri titredi, gözleri yaşlarla dolmuştu. “Raeve gibi kokuyorsun.”

Dişlerini gösterdi. Bıçağı tekrar boğazıma dayadı.

Daha güçlü.

"O kadar sert ki, eminim beni kesiyor," dedi öfkeyle. "Bana neden Raeve gibi koktuğunu söyle!"

“Çünkü az önce onunla birlikteydim,” diyorum, onun sert tavrını göz önünde bulundurursak, muhtemelen konuşmam gerekenden çok daha yavaş bir sesle. Ama içgüdüsel bir şey bana sakin olmamı söylüyor. “Kusma deliğinden geçtikten sonra bir süre uyuyakaldım. Öksürme beni gerçekten çok yordu.”

“Yalan söylüyorsun.” Yanağından bir damla gözyaşı süzülüp ıslak bir iz bıraktı. Neredeyse elimi uzatıp baş parmağımla siliyordum. “Öldü. Ejderhalara yem edildi. Kahrolasıca öldü!”

Gerçeğin farkına varmak, kaburgalarıma saplanan bir sopa gibi acı veriyor.

Bu, Raeve'in bir arkadaşı. Ve Raeve'in idamdan kurtulduğunun farkında değil.

Bok.

Elimi onun eline götürüp, bıçağı sıkıca kavramış parmaklarına nazikçe dokundum. "Kralın kılıç tırpanı... Raeve'i gerçekten yemek gibi bir niyeti hiç yoktu."

Elini hızla geri çekti. Ayağa kalktı ve o kadar hızlı geriye sendeledi ki, uçuşan bir kuşu andırıyordu. Masanın önünde hareketsiz kaldı, bacakları çıplaktı, vücudunun geri kalanı büyük siyah bir gömleğin içinde gizliydi, sadece ellerinin uçları görünüyordu. Titriyordu.

Umarım korkudan değildir.

Dirseklerime doğru eğildim, boğazımdaki acı veren kesikten sızan ıslaklığı hissettim. Bakışları bir şeye takıldı, kaşları çatıldıktan sonra tekrar gözlerime baktı.

Yavaşça çömelme pozisyonuna geçtim, ondan çok daha uzun olduğumun farkındaydım. Eğer tam boyumla doğrulursam, elini uzatıp bana kanamam için bir neden daha verebilirdi.

“Rygun onu kuzeye, Dhomm'a götürdü.”

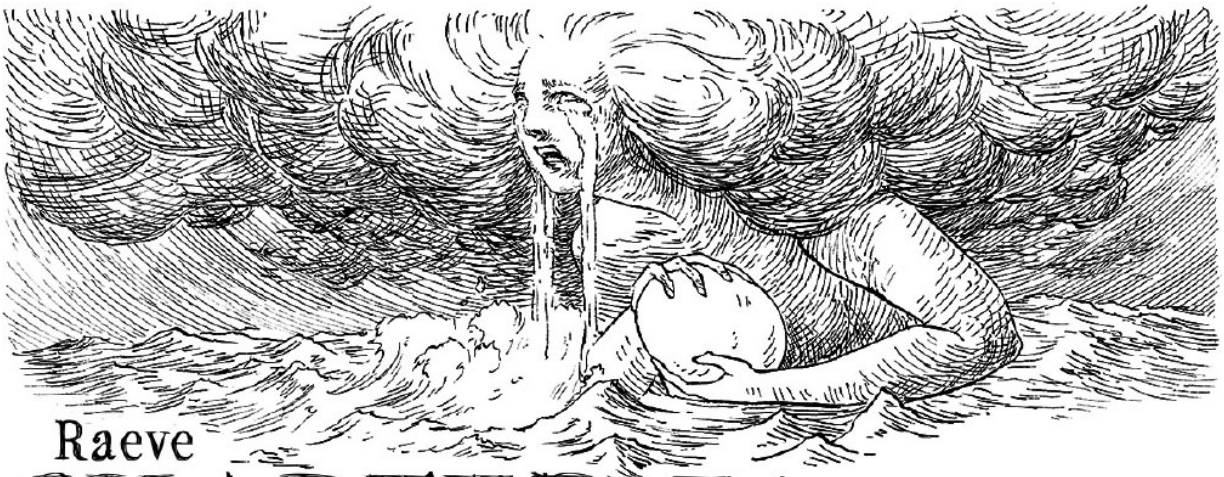
Dudakları aralandı, en yumuşak ses dışarı sızdı.

Bir inilti.

“Raeve gayet hayatta.”

Gözleri geriye doğru dönüyor, vücudu kemiksizleşmeden önce aldığım tek uyarı bu.

Hemen sıçradım ve başının taşa çarpıp çatlamasını önlemek için elimi başının altına koydum.

Raeve

CHAPTER 71

Yoğun sis, kemiklere kadar işleyen uluyan rüzgarla birlikte çalkalanıyor, soğuk dünyayı uğursuz tonlarla boğuyor; ben de dizime kadar gelen karda sendeleyerek, gözlerimi kolumla koruyarak ilerliyorum. Bıraktığım her iz, yırtılmış ayaklarımdan sızan kanla lekelenmiş, boş karnım o kadar yüksek sesle gurulduyor ki, uzaktaki cıvıldayan canavarların duyacağından eminim. Peşimden koşacaklar.

Tıpkı peşinden koşan diğer her şey gibi.

Bunu düşünmemeye çalışıyorum. Uğruna öldürdüğüm anahtarı titreyen yumruğumu sıkıyorum, gardiyanın kanı hala yırtık tuniğimde ve pürüzlü tırnaklarımın altında duruyor. Hala buz gibi saçlarımda izler var—tıpkı benim ve Fallon'un yatağını dolduran saman gibi sert.

Boğazımda bir yumru var. Nefes almakta zorlanıyorum. Yutkunmaya çalışıyorum. Hafif eğimli bir yokuşa geliyorum, yukarı bakıyorum. "Bu yol daha doğru geliyor..."

Tırmanırken sivri kayalar ayak tabanlarıma derin izler bırakıyor, uyluklarım yanıyor, ciğerlerim acıyor.

Kalbim... buz gibi.

Arazi düzleşiyor, gri kayalardan oluşan bir duvarla korunuyor ve bu duvar, birikmiş yoğun kar yığınını muhafaza ediyor. İçine bir çukur kazarsam mükemmel bir koruma olur. Rüzgardan ve etrafta dolaşıp avlanan her şeyden koruyacak bir delik açabilirim.

“Sanırım burada güvendeyiz…”

Fallon'ın cevabını bekliyorum. Sözleri gelmeyince, sisin içinde bir şeyler aramak için dönüyorum.

Az önce tırmandığım kayalık uçurum.

“FALLON!” Sesim gürlüyor ama kalbimin o kadar hızlı çarpmasıyla kıyaslanamaz bile; sanki patlayacakmış gibi atıyor.

"Tam buradayım, aptal."

Soluk karanlığın içinden ince bir gölge beliriyor ve yavaş ama istikrarlı hareketlerle yokuşu tırmanıyor.

Bacaklarım titriyor.

Fallon bana doğru tırmanırken, sonunda pelerinini yukarı kaldırdığında kapüşonunu geriye itip, omuzlarının etrafında dağınık bir kefen gibi duran o güzel altın sarısı saçlarını ortaya çıkarırken, nefesimi tutarak dizlerimin üzerine çöktüm.

Yorgun ve bitkin yüzündeki belirtilere rağmen, yeşil gözleri loş ışıkta parlıyor. Gözlerinin altındaki karanlıkta ve üzerine örttüğüm, çoğunlukla kanıyla kaplı olduğum muhafızdan çaldığım ağır siyah pelerinin altından görünen topak topak bacaklarında...

"İyi misin?" diye soruyor, çatlamış, solgun dudaklarının arasından. Elini kaldırıp yanağımı okşuyor ve dokunuşunun altında neredeyse çöküyorum—hatırladığımdan çok daha soğuk.

“Seni kaybettiğimi sandım…”

Boyuma kadar eğildi, diğer elini yüzüme götürdü ve yanağımdan süzülen bir damla gözyaşını sildi. "Asla."

Dudaklarım birbirine kenetleniyor. Pürüzsüz, zarif yüz hatlarını incelerken çenemi sarsan korkunç titremeyi durdurmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Gözleri, Arkyn'in hazinesindeki mücevherler gibi büyük ve güzel.

Ziyafet karanlığında daha da fazla hazine topladı ve sakladı.

Fallon'ı göğsüme çekip kollarıma sardım, o kadar sıkı sarıldım ki kaburgalarımın altındaki acının bir nebze hafiflediğini hissettim.

Titrediğini, sanki içten içe parçalanıyormuş gibi olduğunu fark edince kaşlarımı çattım.
“Gel.” Geriye yaslanıp başının üzerine kapüşonu çektim, paçavralarımı yırtan şiddetli rüzgardan onu korudum. “Bizi acıtan rüzgardan korumak için bir fikrim var.”
Biraz rahatlıyorum, sanki Clode beni dinliyor. Bu bana garip geliyor çünkü kısa süre önce bana bağırmıştı.
Dönüp baktığımda, dağın daha yukarısından düşmüş olması gereken parlak mavi bir buz parçası buldum. Karı kesmek için mükemmel bir silah. "Bize bir tane kazacağım—" Duraksadım. "Söz neydi? Kar… bir şey."
Fallon görüş alanıma girip çömeldi ve gülümsedi. Yeterince insan görseydi dünyayı iyileştirebilecek bir gülümsemeydi bu. "O sözü biliyorsun."
Öyle mi?
Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, düşünüyorum…
"Kulübe," diyorum. "Kar kulübesi."
Başını salladı, gülümsemesi genişledi ve elimden buz parçasını aldı. Buz parçasını çektiğinde, avuç içlerime saplandığını, karın üzerine damlayan derin yaralar bıraktığını gördüm. "Önce biraz benimle dinlenir misin? Çok yorgunsun ve kanıyorsun."
“Ellerim o kadar da kötü değil…”
“Ellerinizle değil.”
İşaret parmağıyla gösteriyor ve ben de sol göğsümün hemen altındaki taze, ıslak kan lekesine kaşlarımı çatarak bakıyorum.
Ah …
"Ok saplandı," diye mırıldandım, onun beni yavaşça yere indirmesine izin vererek.
“Biliyorum. Sadece etrafını sıkıca sarmamız gerekiyor.”
İyi bir fikir.
Tuşa çıplak dizlerimin arasına basıyorum, sonra yırtık pırtık elbisemin etek ucunu ısırıp, Fallon'ın dikkatli bakışları altında yaramın etrafına sarmak için uzun bir şerit koparıyorum. İşimi bitirdiğimde, kollarımız ve bacaklarımız birbirine dolanmış halde karda yanıma uzanıyor.
Hep birlikte, sanki Fallon'ın hücremizin tavanına çizdiği ay resimlerine bakıyormuşuz gibi, sisin hareketini izliyoruz...

“Bunlar bahsettiğin bulutlar değil, değil mi? Hani o renkli olanlar?”
“Hayır,” diye fısıldadı, beni daha sıkı kucaklayarak. “Onları görmek için uzun bir yürüyüş olacak ama muhteşemler, Raeve. Yolculuğa değecek. Söz veriyorum.” Tam cevap verecekken ezilmiş yumruğumu kaldırdı. “İçinde ne var?”
Parmaklarımı açıp ona mat metal anahtarı gösterdim. Çok karmaşık ve girintili çıkıntılı. Beni hücremizden çıkarıp Arkyn'in inine, onun ateşiyle eğitilmek üzere götürmek için defalarca kullanılan bir alet. Diğer canlıları parçalamak için dövüş arenasına, Fallon'ı sağlıklı tutan kan taşını kazanmak için.
Canlı.
“Bu, bizi özgürleştiren anahtar—” Sonraki sözlerim neredeyse boğazıma düğümleniyor, sonunda ağzımdan çıkıyor. “Bizi özgürleştiren anahtar.” Parmaklarımı tekrar etrafına sıkıyorum. “Tenime değmediğinde her şey çok gürültülü.” Çok gürültülü.
“Beni hiç uyarmadın…”
“Herkes için böyle değil elbette.” Elini uzatıp daha önce kulaklarımdan sızan kana dokundu. Anahtarı yanlışlıkla düşürdüğümde rüzgarın çığlıkları arasında kalmıştım.
Kar.
Yer bile bir şeyler söylüyordu, ama ben bunların hiçbirini anlamadım.
Kaşlarımı çatarak, aldığım zincirdeki diğer halkalara bağlı olan ilmeğin içinden baş parmağımı geçirdim.
Fallon, "Belki de parmağınıza takabileceğiniz bir şey yaptırmalısınız," diye öneriyor ve ben bunu düşündükçe kaşlarım daha da çatılıyor.
Bu fikri beğendim…
"Bak, Raeve."
Fallon'ın sesindeki heyecanla—gümüş rengi ışık şimdi güzel yüzünü aydınlatırken—dikkatimi işaret ettiği yere çevirdim. Bulutların arasından, sanki yırtılmış yumuşak bir kumaş gibi, bir yarık açılmıştı; karanlığı ve gökyüzünde yükseklerde büzülmüş küçük gümüş bir ejderhanın uzaktan görünen izini ortaya çıkarıyordu. Yüzünü ve göğsünü, Fallon'ın çizdiği gibi, boyutuna göre biraz küçük görünen bir kanatla örtüyordu.

Gördüklerim karşısında gözlerim yanıyor, yanaklarım o kadar büyük bir gülümsemeyle doluyor ki, neredeyse acıyor. "Tam da dediğin gibi güzel."

"Evet …"

Elini daha sıkı kavrayıp sıktım. "Renkli olanlar olmadığı için üzgünüm. Biliyorum, onlar senin en sevdiklerin."

“Üzülme. O… özel.” Yanağının benimkine değdiğini, sözlerinin yumuşak ama yoğun olduğunu, sanki dilinin arkasında bir şey varmış gibi konuştuğunu hissediyorum. “Bir dilek tutmalısın, Raeve.”

Yüzüm buruşuyor, gözlerim sımsıkı kapanıyor ve yanaklarımda buz gibi donan gözyaşları akıyor. "Tek bir şey istiyorum."

Kelimeler titriyor. Kırık, paramparça şeyler kendilerini bir arada tutmaya çalışıyor.

Döndüm, elimi kaldırıp Fallon'ın yanağını okşadım ve başını bana doğru çevirdim. "Seni kaybettiğimi sandım..."

Soğuk bizi sararken, kaşlarını çatıyor ve gözlerime bakıyor. Yanmış ve kabarmış parmaklarımı saçlarının arasından geçirirken, kulağındaki çentikle birlikte saçlarını geriye doğru itiyorum. Küçük, yuvarlak bir çentik; yeterince keskin bir şey bulur bulmaz kendi kulağıma da açacağım.

“Fallon…”

"Evet, Raeve?"

Yorgunluktan kemiklerim eriyor, yüzüm yeniden çökecek gibi.

Daha derine.

Beni ben yapan şeylerin ta kendisi...

"Artık bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

Sadece gözlerimi kapatmak ve bir daha açmamak istiyorum. Soğukluğun beni tamamen sarmasına, başka hiçbir şey hissetmemeye kadar izin vermek istiyorum.

"Çok yorgunum."

Fallon beni kendine doğru çekip kaşlarımın arasına bir öpücük kondurdu, ardından söylediği sözler tenime buz gibi fısıldandı. "Sana acı veren şeyler hakkında öğrettiklerimi hatırlıyor musun?"

Onları aşağı doğru itin.

Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapın. İlerlemeye devam etmek için.

"Evet."
“Bu dünya büyük ve güzel.” Gözlerimi yakalamak için biraz geri çekildi, onunki her zamankinden daha sertti. “Ama aynı zamanda çirkin, acımasız ve adaletsiz. Bir kalbin dayanabileceği şeylerin bir sınırı var, ondan sonra dayanamaz. Her şeyi birden taşırsan, kırılırsın.”
Sanırım çoktan çöktüm.
Bakışları yumuşadı, acaba bu sözleri sesli mi söyledim diye merak ettim.
"Acıyı bir günlüğüne daha ertelemek sorun değil. İlerlemeye devam etmek için bu gerekiyorsa, ağırlığı taşımaya hazır olana kadar bırakın gitsin."
"Hiçbir zaman hazır olamayacağımı düşünüyorum" diyecek gücüm yok. Kalbim o kadar sert ve soğuk ki, hâlâ atıyor olmasına şaşıyorum.
“Bana bir şey söz vermeni istiyorum.” Fallon’ın sözleri, kalın siyah pelerinin buzlu kıvrımları arasında son derece kırılgan görünen, koyu kirpiklerinin uçlarına yapışmış kar gibi solgun tenine kıyasla çok daha sert bir şekilde yankılanıyor.
"Her şey olabilir, Fallon."
Senin için her şey.
"Ovaları güvenli bir şekilde geçmek için ne gerekiyorsa yapmalısınız. Anladınız mı? Ne gerekiyorsa."
Göğsümde bir ağırlık var, her nefesim bir mücadele. "Neden bunu söylüyorsun?"
“Çünkü dışarıda sizin için çok daha fazlası var. Öğreneceğiniz, anlayacağınız ve dört gözle bekleyeceğiniz şeyler var.”
Sağ gözünde gümüş rengi bir parıltı var. Uzakta bir ışık zerresi ki, içimden bir ses ona uzanmak istiyor.
İçine düşmek.
“Bana söz ver, yaşayacaksın Raeve. Nefes almaya devam edeceksin. Bahsettiğimiz mutluluğu, rengi, aşkı bulmak için mücadele etmeye devam edeceksin.”
Bu neden veda gibi hissettiriyor?
Fallon'ın önerdiği gibi, bu düşünceyi uzaklaştırıyorum. Onu bir araya getirip içimdeki buzlu göle götürüyorum, bir taşa bağlıyorum ve zaten paramparça olmuş yüzeyin altına atıyorum.

Ve Fallon'ı kendime daha da yaklaştırırken, kollarımı sıkıp onu kendime doğru çekerken gülümsememe izin veriyorum. Yanaklarıma yaslanmış, kıvrımlı saçlarının arasından nefes alıyorum; hatırladığım kadarıyla uzun zamandır içinde yaşadığımız kirliliğe rağmen tatlı ve taze kokuyor. Varoluşumun en güzel yanlarının kokusunu taşıyor.

Her şeyim.

Ama ona asla aya dilek dilemeyeceğimi, bahsettiği tüm büyünün dünyayı çoktan terk ettiğini söyleme dürtüsüne karşı dişlerimi sıkıyorum.

Bir daha asla sevebileceğimden emin değilim.

"Söz veriyorum, Fallon." Gözlerimdeki son ağrıyı da silmeye çalışırken, boğazımdaki yumruyu yutarken yanaklarımda oluşan ıslak kalıntıyı hissediyorum. Onu bastırıyorum.

Gitmiş.

"Yaşayacağım."

Bunu nasıl yapacağımı anlamam sonsuza kadar sürse bile—

Rüyadan yavaşça, tıpkı bir su birikintisinden çıkar gibi, yavaşça uyanıyorum. Biraz isteksizce ve Kaan'ın başparmağıyla yanağımdan bir şeyi nazikçe silmesinin hareketlerine karşılık veriyorum. Gözlerimdeki yanma hissi bana o şeyin ne olduğunu tam olarak söylüyor.

Göz yaşları.

Doğrulup nefesimi tutarak ıslak yanaklarıma ellerimi vurdum ve boğazımdaki tıkanıklığı temizledim. Ahvi sırt üstü uyuyakaldıktan sonra Kaan'ın bizim için şekillendirdiği taş kulübeyi hızlıca gözden geçirdim. Terk edilmiş bir maden ocağının hemen dışında gizlenmişti; duvarları o kadar kalındı ki, duyulma korkusu olmadan açıkça konuşabiliyorduk.

Yorucu yolculuğumuza, Yeraltı Şehrinin dış köklerinin karanlık ve tehlikeli derinliklerinden devam etmeden önce dinlenmek ve yemek yemek için bir yer.

Uzak duvardaki Voyd Kitabı hâlâ açık, kamp ateşinin yerini alan keskin ışığını saçıyor, üzerindeki girintili çıkıntılı yarıktan ara sıra kar taneleri süzülüyor. Ahvi, onu yerleştirdiğimiz yerde, katlanmış pelerinime sarılmış, Kaan'ınki de gölge gibi üzerine örtülmüş—ısıtıcı rünlerle kaplı. Labirent madeninden güneye doğru attığımız her adımda giderek kötüleşen soğuktan

korunmak için. Eminim Ahvi'nin kendi pelerini de rünlerle kaplıdır… ama biz her ihtimale karşı önlem aldık.

Etrafında telaşlanıp, onu rahat ettirmeye çalışıyordum.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, omzumun üzerinden Kaan'a bakarak. Kaan hâlâ yan yatmış, uzun sırt çantasını yastık olarak kullanıyordu; çantanın az önce başımın olduğu yerde ezilmiş bir hali vardı.

Kaşlarını çattı. "Üzülme. Sen—"

“Maymun… Acaba o…”

"Sen kayıp düştükten beri nefes alıp vermesi iyi durumda. Gayet iyi."

İçime büyük bir rahatlama hissi çöktü.

Çocuğa tekrar bakıyorum—Kaan'ın pelerininden zar zor görünen birkaç tutam gümüş rengi saça—ve kalkanının madenlerdeki tozlu atmosfere karşı işe yaradığına minnettarım.

Eğer öyle olmasaydı, ne olacağını bilmiyorum—

"Raeve, ben devam edebilmem için ikinizin de daha fazla uykuya ihtiyacı var."

Başımı salladım, ellerimi saçlarımın arasından geçirdim, sonra geriye yaslanıp başımı onun göğsüne koydum ve kalbinin güçlü ve ağır ağır atışını dinledim.

Güçlü.

Aramızdaki sessizlik aç gibi geliyor. Kaan'ın onu beslemesini beklemek yerine, Ahvi'nin titrek gümüş bakışlarıyla ilk karşılaştığımdan beri beni ağırlaştıran bir soruyla ben besliyorum.

“Ahvi’nin anne babasının hâlâ hayatta olduğunu düşünüyor musun?”

Sözler sessizce, tıpkı güve kanatlarının çırpınışı gibi nazikçe aktarılıyor.

Kaan kısa bir süre rahatladıktan sonra derin bir nefes alıyor. Sanki kendini toparlıyormuş gibi. "Eğer öyle olsaydı, onlardan bahsederdi diye düşünüyorum."

Onun bu kadar haklı olmasından nefret ediyorum. Ahvi'nin bu kadar genç yaşta kendi kayıplarını yaşamış olma ihtimalinin bu kadar yüksek olmasından nefret ediyorum.

Kaan'a daha da sokuluyorum, kalbi konuşmadan önce birçok güçlü, kusursuz atış yapıyor.

"Raeve, bu bir uyku terörü müydü?"

Yeni demir yüzüğümün pürüzsüz yüzeyinde baş parmağımı gezdiriyorum. "Buna benzer bir şey."

Kaan, kulağıma kestiğim yere değen gevşek saç tutamlarını geriye çekip arkasına sıkıştırdı. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Soruyu düşünürken, girintili çıkıntılı yarıktan süzülen kar tanelerini izliyorum. Rayne'in şu anda söylediği hüzünlü şarkıyı hayal edin; sağanak yağmurdan daha derine inen, yumuşak bir ağıt.

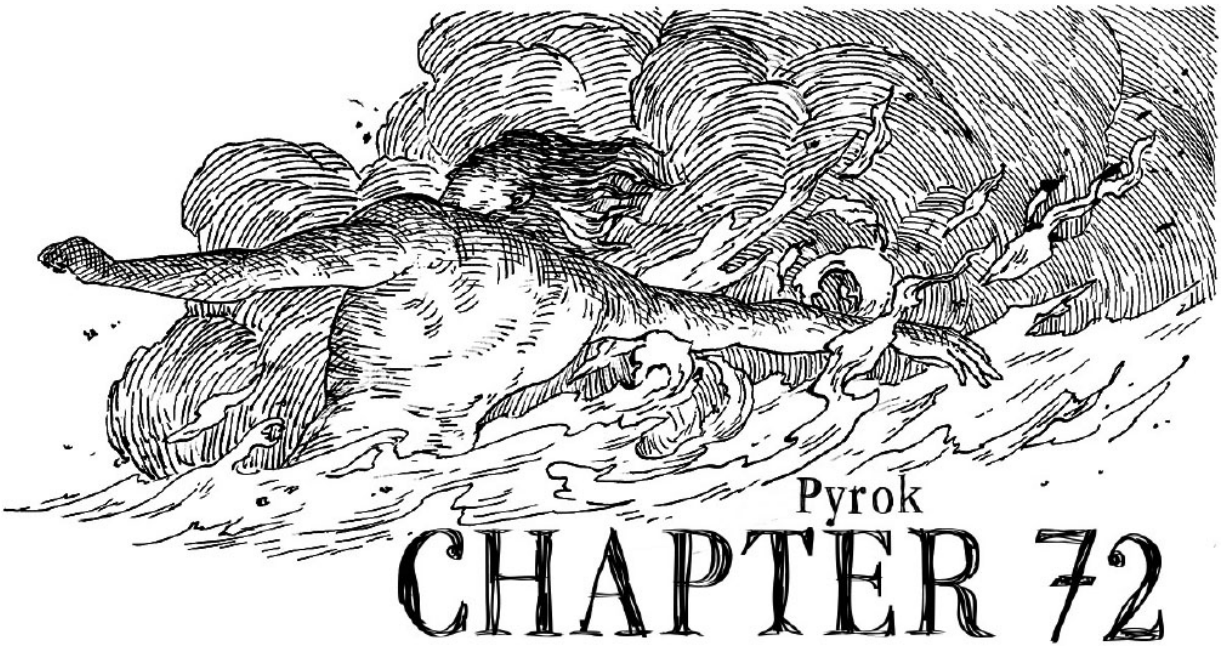
O çok şey görüyor.

Belki de tüm bu acıyla başa çıkacak başka bir şey bulamadığı için ağlıyordur?

“Başka bir zaman. Sadece—” Gözlerimi sıkıca kapattım, sonraki sözlerim tiz bir fısıltıydı. “Beni sıkıca tut. Bunun gerçek olduğuna beni ikna et.”

Bir an sessiz kalıyor, sonra beni kollarına alıyor ve bana şu anda ihtiyacım olanı vermek için müthiş gücünü kullanıyor; yalnız başıma ovaları aştığım yolculuğun ardından çıktığım yere çok yakın bir yerde. Fallon'a verdiğim sözü ilk bozduğum ve ölüme kollarımı açıp beni alması için yalvardığım yer.

Öylesine ezici bir aşk ki, uykuya daldığım anda elimden kayıp gitmeyeceğine neredeyse kendimi inandırabiliyorum.

Pyrok
CHAPTER 72

Alçak masaya bir bardak su koydum ve koltuğa yayılmış, kalın siyah bir örtüyle neredeyse tamamen örtülmüş yabancıya şöyle bir göz attım. Bayılma nöbetinin etkisinden hala kurtulamamış halde, dışarıdaki bulutlar gibi pembeleşmiş, zar zor aralanmış dudaklarından nefes alıp veriyordu; bakışlarım, tam olarak kavisin hemen üstünde, hafifçe sağda bulunan çile takıldı.

Belki de şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey. Herhangi birinin üzerinde.

Tüylerin arasından sıyrılıp baktığımda, kulağının çoğu peri kulağından daha eğik olduğunu fark ediyorum.

"Ha …"

Yine, soluk tenine ve alev alev yanan kızıl saçlarına bakıyorum. Öyle ince hatlara sahip ki... başka bir dünyadan gelmiş gibi görünüyorlar. "Lanet olsun," diye mırıldanıyorum, her şey berbat olmadan önce ailemizin kütüphanesinin duvarında asılı olan portreye olan tuhaf benzerliği görünce. Muhtemelen hâlâ oradadır, ama ben bilemem.

Tesadüf mü? Kesinlikle.

Başımın arkasını kaşıyorum ve kendimi başka yöne bakmaya zorluyorum.

Ağır malzemelerle dolu ziyafet masasına doğru ilerlerken, metal bir kıskaç arasında sıkıştırılmış yuvarlak taşa kaşlarımı çatarak baktım. Üzerine yerleştirilmiş bir dürbün, kazınması binlerce döngü gerektirecek binlerce minyatür rünü büyütüyordu.

Ve son derece sağlam bir el.

Islık çalarak, etrafa saçılmış, parçalanmış, kırılmış veya kömürleşmiş düzinelerce taşı fark ediyorum; her birinin farklı, ancak aynı derecede berbat bir sonu olmuş gibi görünüyor. Sonra da omzumu çevirip uyuyan yabancıya bakıyorum.

Acaba neyin peşinde?

Dikkatimi duvara garip bir şekilde sıkışmış, muhtemelen izinsiz girmemem gereken başka bir tuzak kapısına çıkan merdivene çeviriyorum. Raeve'in hedef listesinde olmak bir şey, deney yapan bir Runi'nin sinirlerini bozmak ise çok daha kötü bir şey. Belki de bir yerimde fazladan bir kemik çıkabilir.

Ya da birini kaybetmek.

Mutfakta, ekmeklerden birini kaldırıp derin bir nefes alıyorum; tereyağı, sorrin baharatı, gong fıstığı ve kremamsı bir koku alıyorum.

Vay.

Masaya sıradan bir tepsiyi bırakıp, Grihm'in hançeriyle kendime bir parça kesiyorum, sonra da altın sarısı tereyağı kalıbının kapağını kaldırıyorum. Sadece güneyin kabarık kolalarının yağlı sütünden elde edilen türden. Ve dünyadaki en sevdiğim şey. En son ne zaman yediğimi hatırlamıyorum bile... şey...

Her şey berbat hale gelmeden önce.

Masaya bir başka sade ekmek dilimi koyuyorum, ekmeğime kalın bir tabaka sürüyorum, sonra yumuşak hamurdan büyük bir ısırık alıyorum. Ağzıma kremalı, fındıklı bir lezzetin yumruk gibi çarptığı bir his. Tuzlu tereyağı her çiğnemede karamelize oluyor, doygun lezzetleri eşsiz bir şeye dönüştürüyor. Hiçbir şeyle, hiçbir zaman.

İnleyerek gözlerimi geriye doğru çevirdim…

Kahretsin.

Ben.

Masaya üç ekmek dilimi daha koyup bir lokma daha alıyorum, arada bir ekmeklerin sayısını sayıyorum. Otuzdan fazla.

Umarım hiyerarşiyi toplu katliama uğratacak bir şey katmamıştır. Sanki Raeve'in arkadaşlarından biri yapacakmış gibi geliyor...

Omuz silkip, küçük bir servet karşılığında tabağıma üç parça daha tereyağlı pizza koydum; bunun o kadar da kötü bir ölüm şekli olmayacağına karar verdim. Zaten hepimiz mahvolmuş durumdayız.

Güneye bakan duvardaki büyük deliğe doğru ilerlerken, ufukta beliren ve yaklaşan güneş ışığını işaret eden kutup ışıkları şeritlerini fark ediyorum. Ağzımı tıka basa doldurup tabağımı taş bir masaya koyuyorum. Masa, sanki aceleyle birkaç emir verip en iyisini ummuş biri tarafından şekillendirilmiş gibi, sallanıyor.

Çiğnemeye devam ederken, başımı pencereden dışarı çıkarmak için öne eğildim.

"Ben bunu yapmazdım."

Derimi değiştirmemek, pencereden atlamamak ve ölümüne düşmemek için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

Koltukta oturan, bükülmüş bacaklarını kucaklayan ve yanındaki masaya bıraktığım hançeri sıkıca tutan yabancıya bakıyorum. Ölmek istediğim için değil, doğru olan bu gibi göründüğü için.

Onun alışılmadık bakışlarıyla karşılaşmak, güneşe bakmak gibi bir his veriyor. Bakışlarımı korumak zor. Nedenini bilmiyorum.

Yutkunarak, duvardaki deliği tekrar inceliyorum. Tırtıklı kenar boyunca kazınmış runik yazılara dikkat ediyorum, bazıları kanla boyanmış. Aslında çoğu kanla boyanmış.

Ah.

"Yine mi kusacaksın?"

"Ölüm."

Yüzümdeki tüm sıcaklık kayboldu ve çok dikkatli, hassas bir adımla geriye doğru kaydım.

“Eğer çizimlerim doğruysa, o da pek hoş bir şey değil. Ki genellikle doğrudur.” Bakışları masadaki kırık, yanmış ve parçalanmış taşlara kaydı, sonra tekrar bana döndü. “En azından son prototipe ulaşana kadar öyle olacak.”

Sağ.

"Kardeşimle çok iyi anlaşırsın."

Ve "iyi" derken, birlikte yaratıcı yollar bulup bir şeyleri havaya uçuracaklarını, masaları eriteceklerini, muhtemelen bazı şeyleri de tamir edeceklerini kastediyorum.

Akıllı insanların yaptığı saçmalık.

Başını yana eğip beni o kadar uzun süre izliyor ki, acaba evinden defolup gitmemi kibarca nasıl söyleyeceğini mi düşünüyor diye merak ediyorum. Muhtemelen öyle.

Ellerimle yapacak bir şeye ihtiyacım vardı, bu yüzden ekmek tabağımı aldım, bir dilim kaldırdım ve havayı kızarttım.

Tam bir aptal gibi.

O anı bastırmak için ağzımı tıka basa dolduruyorum, çiğnerken inliyorum ve ona takdir dolu el hareketleriyle iltifatlar ediyorum.

Elindeki büyük para yığınından, takas ettiğim altın rengi madeni paralara, sonra tekrar bana bakıyor. Dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor. "Sen farklısın."

Aniden penisime bir tekme yemek beni daha az şaşırtırdı.

Kaşımı kaldırıyorum, umarım benim aşırı yüklenmiş ağzımdan konuşmak zorunda kalmadan daha ayrıntılı bilgi verir.

“Ben—ah, bir süre Yeraltı Şehrinde yaşadım.” Omuz silkerek bakışlarını elindeki hançere indirdi. “Orada tanımadığınız insanların arasında bayılırsanız, aynı şekilde uyanmazsınız. Kesinlikle daha zengin de uyanmazsınız.”

Bu açıklamanın ardından, ağzımdaki lokmayı yutmakta zorlanıyorum.

Etrafıma bakındım. Kalan ekmeğimi tabağa geri koydum. "Benim yanımda böyle şeyler söylememelisin," diye mırıldandım, çenemdeki kırıntıları kolumun tersiyle silerken.

Kaşlarını çattı. "Neden olmasın?"

İnsanın canı cehenneme, oraya gidip birkaç kalbi söküp almak istiyor.

Omuz silkerek, "Yapmamalıyım zaten," dedim.

Oda o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, ceplerimi yoklayıp bir matara aradım ama bulamadım. Kollarımı kavuşturup, şu anda yaşadığım ezici berraklıktan etkilenmemiş gibi görünmeye çalıştım.

“Yani,” diyor, kulağının arkasına bir tutam saçını sıkıştırırken. Gerçi o tutam orada kalmıyor. “Raeve hayatta mı?” Sesindeki titreme göğsüme bir çakıyor. Acaba orada bir acı mı var diye düşündürüyor.

Muhtemelen bilmek istemeyeceğim şeyler.

"Evet. O da tıpkı herkesin üzerine basmasına rağmen ortalıkta koşturup duran o mavi çöp böceklerinden biri gibi."

Burun kıvırdı. "Onu bir böceğine mi benzetiyorsun?"

"O kadar çok kusturdu ki neredeyse ölüyordum. Safra kokusu geçmediği sürece, o bir iğrenç yaratık."

Yabancı o kadar geniş gülümsedi ki, köpek dişlerinin tamamını, yanaklarının kıpkırmızı olduğunu gördüm. Daha önce gözlerinin dolmasıyla tam bir tezat oluşturuyordu. "Aslında, o tamamen benim hatamdı..."

Ah.

"Sen onlardan biri değilsin."

Sessizce tetikte beklediği bir başka an daha, kafamın arkasını kaşıyıp, onun kadar zeki olmayı dilememe neden oldu. Belki o zaman doğru şeyleri söylemeyi bilirdim. "Kusuyorum" deyip, onu bir tür sürünen haşere sanmak yerine.

“Şey, ahh…” Aynı saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırıyor. Yine de yerinde durmuyor. “Raeve buraya geri mi dönecek, yoksa…”

"Her şey planlandığı gibi giderse, birkaç seans sonra geri dönecek. Ve sanırım bilmediğiniz kan bağı sorununu da saymazsak?"

Kaşları çatıldı, yüzündeki yumuşaklık kayboldu. "Elbette biliyordum. Ayrıca onları ayırmanın imkansız olduğunu da biliyorum..."

"Bothaim'in himayesindeki kişiyle birlikte."

Yüzü bembeyaz oldu. "Yani Kral Tyroth'un Üçlü Konsey'in gözüne girmek için takas ettiği genç adamdan mı bahsediyorsunuz?"

Başımı salladım. "Çocuğun Voyd Kitabı'na sınırsız erişimi vardı." Gözleri o kadar büyüdü ki, içinden bana bakan bir şeyin bana bakıp, bu kadar hassas bilgiyi bu yabancıya vermenin doğru olup olmadığını merak ettiğini gördüğüme eminim.

Artık çok geç.

"Bağlantıyı koparabileceğini sanıyor galiba. Nasıl yapacağını bilmiyorum. Zamanın esnek olduğundan falan bahsedip durdu durdu."

Dudakları sessizce "vay canına" kelimesini şekillendiriyor, ardından bakışları pencereye kayıyor. Orada kalıyor. Gözleri açık, manzarayı izliyor olsa da, sanki başka bir yerdeymiş gibi hissediyor. Tıpkı Roan'ın kafasında bir şeylerle boğuşurken hissettiği gibi.

"Onunla tanışmayı çok isterim."

“İyi bir çocuk.” Elimi uzattım. “Bu arada, ben Pyrok.”

Gözlerini fal taşı gibi açıp kapatıyor, yeniden odaklanıyor, sonra hançeri yere bırakıp Fade halkının yaptığı gibi elimi kavrıyor; onun eli çok küçük ve pürüzsüz.

Benimkine tam bir zıtlık.

"Essi," diyor, odada şimşek çakması gibi bir etki yaratan yarım bir gülümsemeyle.

Statik.

Çok sıkı sıkarsam narin kemiklerini kırabileceğimden endişelenerek elini bıraktım. "Herhangi bir şeyin kısaltması mı?"

Başını sallıyor ama ayrıntıya girmiyor. Gerçek adını gizli tutmanın ne demek olduğunu bildiğim için ısrar etmiyorum.

Dudak piercingimin içini kemirirken pencereden dışarı bakıyorum, Gore'un üzerinde uzun zaman önce yaşanmış savaşlardan kalma, hepimizi yok etmek için konumlanmış ağır ay kütlelerini tarıyorum. Kendimi pek umursamıyorum ve Roan'ın güvende olduğunu bilmek büyük bir rahatlama, ama kız kardeşim—

Geçmişteki berbat şeyleri umursamıyorum, onu bulmalıyım.

“Şöyle küçük bir soru. Tek çıkış yolum, çöp oluğundan aşağı inerken bağırsaklarımın geri kalanını kusmak mı?”

Essi'nin yüzünde yavaşça bir gülümseme daha belirdi. Yaramazca.

Ilık.

İnanılmaz derecede güzel bir şeyi bir yudumda içmek gibi içime yayılan bir duygu.

"Özür dilerim. Daha gençtim. O zamanlar komik gelmişti."

Pencereden dışarı bakıyorum, o tuhaf hissin geçmesini bekliyorum. Ama geçmiyor.

"Her şey yolunda mı?"

“Elbette.” Ona gülümsüyorum; bu gülümseme genellikle insanların beni ciddiye almamasına neden olur. Ya iç çamaşırlarını çıkarırlar, ya duygusal yatırım yapmaları gerekmeyen eğlenceli bir seksle yetinmeye karar verirler, ya da beni ciddiyetsiz arkadaş olarak etiketlerler.

Bunun yerine kaşlarını çatıyor.

Boğazımı temizledim. "Bu darbeyi nasıl atlatacağım konusunda bir tavsiye var mı? Rünler beni ilk seferde gerçekten perişan etti. Kız kardeşimi bulmam gerek, ama Gore'un kadife canavarının iç organlarından bunu yapmak zor olacak..."

Tanıdık bir gıcırtı sesi sözümü kesiyor, tiz ve buyurgan.

Aç.

Essi neredeyse hareketsiz kalıyor, gözleri Raeve'in mekanına giden gizli kapıya dikilmiş durumda.

"Affedersiniz." Merdivenlere doğru koştum. "Şey, eee... hemen döneceğim."

Süite doğru inerken, Essi'nin garip bir şekilde sessiz adımlarına rağmen varlığının farkındaydım. Raeve'in berbat yatağının yanına gelip, uyanık bir şekilde çırpınan küçük yaratığın yanına çömeldim.

Gruffin gagası açık, tavana doğru cıvıldıyor, yeni çıkan tüylerinin yarısında uçlarında mavi bir tutam var. Oldukça güzel bir canavar olacak, ama daha yüksek sesle bağırırsa, vahşi Moltenmaw'ların akınına uğrayacağız ve her şey bitecek.

Küçük tahta kutunun kapağını açıyorum, kıpır kıpır bir tespih kurdunu sıkıştırıp, o tüylü şeyi doğrudan Gruffin'in ağzına tıkıyorum. Ama o, çatallı dilinin sivri bir hareketiyle onu tükürüyor.

"Küçük velet. Şimdi huysuzluk yapmanın zamanı değil."

Daha küçük bir tane deniyorum, bu da onun için fırlatması daha kolay oluyor. Üçüncü denemede, Gruffin daha ben yemi düşürmeden saldırıyor ve lanet olası parmağımı kıl payı ıskalıyor.

“Kahretsin. Maell, tüyleri tamamen açılana kadar bunlarla beslendi.” Kaçan tüm kurtçukları toplayıp kutuya koyarken Gruffin beni izliyor—başı dik ama sendeliyor. Sanki başka bir tiz çığlık hazırlıyor gibi. “Muhtemelen vahşi doğada ailesinin ona getireceği türden bir şey, kanlı bir şey istiyor.”

"Bu konuda yardımcı olabilirim."

Merdivenlerde oturmuş, tişörtünü dizlerinin üzerine çekmiş, uzun kızıl saçları alev almış gibi görünen Essi'ye baktım. "Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Burada kal."

Arkasını dönüp, sanki havadan yaratılmış gibi merdivenlerden yukarı fırladı. Oturma odasına girdiğinde ayak seslerini zar zor duyabiliyordum, ancak kapaklı kapının kapanma sesini duydum.

İki kere.

Merdivenlerden aşağı hızla inerken tekrar göründüğünde, görmeyi beklediğim son şey, kanlı yumruğundan sarkan, etrafı et parçalarıyla kaplı soluk kemik topunun etrafındaki kabarık beyaz bir karga bacağıydı. Sanki yeni öldürülmüş bir hayvanın kalçasından bıçak kullanılmadan, sadece yerinden çıkarılıp koparılmış gibiydi. Hiçbir bıçak kullanılmamıştı.

Yüzümdeki tüm sıcaklık kayboldu. "Bunu öylece mi buldun?"

Sesim en son böyle çatladığında ergenlik çağındaydım.

Yanakları neredeyse saçlarıyla aynı renkte kızardı.

Çenesini öne eğip kanlı olmayan eliyle alnını kaşıdı ve bir anlığına bana baktı. Sanki utangaçmış gibi. "Taze bir leşin ne zaman işe yarayacağını asla bilemezsin."

Sağ.

Hiç de garip değil.

Bacağı kabul ediyorum. Grihm'in kılıcını kullanarak topun etrafındaki kanlı et parçalarını kesip küçük canavarın sonuna kadar açık ağzına atın.

Gruffin onları hızla yiyor ve hemen daha fazlasını istiyor.

“Eh, işe yarıyor.” Daha fazla şerit kestim ama onları sallamaya fırsat bulamadan, giderek artan bir hevesle kaptılar. Kaşlarımı çattım. “Aslında biraz fazla işe yarıyor.”

Kesmeye devam ediyorum, hem de daha hızlı. Şeritlerin şekline ve boyutuna giderek daha az dikkat ediyorum, bunun gerçekten önemli olmadığını fark ediyorum. Her halükarda boğazına takılacak.

Moltenmaw'ların aşırı yemek yemeleriyle bilinmedikleri doğru olsa da, Gruffin yuvadan tırmanırken bu mantıktan şüphe duymaya başladım. Dengesiz ama keskin bakışlı bir şekilde, etli bacağa doğru sinsice ilerledi; kuyruğu gevşek bir kırbaç gibi sallanıyordu.

“Aman Tanrım. Dur bir dakika, henüz yürüyemiyor olman gerekiyordu,” diye aceleyle dışarı fırladım, titremeye başlayınca bacağındaki kas şeritlerine ulaşmak için bacağımı kesmek zorunda kaldım. Moltenmaw'lar genellikle kuyruk dikenleriyle sizi bıçaklamak üzereyken böyle titrerler. “Kahretsin.”

Bıçağı bir kenara atıp eti çıplak ellerimle parçalamaya başladım, bunun biraz daha hızlı olduğunu fark ettim. Muhtemelen parmaklarımı kaybetmekle kaybetmek arasındaki fark buydu.

Kemiklere ulaştığımda alnımda ter damlaları birikiyor, tırnaklarımla parçalanmış kalıntıları kazıyıp atıyorum. Son kalan lokmayı da başının üzerinde sallıyorum—

Göz kapakları sarkıyor.

Yumuşak bir cıvıltı sesi çıkarır ve derme çatma yuvasına geri tırmanır, uzun kuyruğunu kaseye sürükleyen sallantılı bir dönüş yapar, başını kabarık mavi kanadının altına sokar ve derin, uykulu nefesleri dışında hareketsiz kalır.

Hayatımın en derin iç çekişini bırakarak, son et parçasının yere dökülmesine izin verdim. "Şükürler olsun," dedim, yere yığılıp, harap olmuş bel kısmının kalıntılarına baktım. Sonra Essi'nin çömelmiş, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde izlediği yere baktım. "Et için teşekkürler. Sanırım hayatımı kurtardın."

“Rica ederim. Ben—” Utangaçlık yüzüne tatlı bir ifade kattı. “Ona karşı davranış biçiminizi gerçekten çok beğendim. Sanki kendi çocuğunuzmuş gibi.”

"Teşekkürler. Eminim beni yemek istiyor."

Bir başka sıcak gülümseme.

Göğsümde bir başka sıcak his.

Başımı çevirip, soyulmuş butu yere koydum ki kanlı ellerimi pantolonuma silebileyim. "Bundan sonra bir süre rahat edecektir." Kesinlikle. "Belki de bu fırsatı kız kardeşimi aramak için kullanırım."

Ve o minik böceğin ağzına atılacak başka bir şey daha.

O korkunç çukura şöyle bir göz atıyorum, o kusmuk saçan runların arasından geçmek zorunda kalacağım anı dehşetle bekliyorum…

Essi hevesle, "Bana biraz kanınızı verirseniz, ana girişten güvenli bir şekilde girip çıkmanız için bir işaret kazıyabilirim," diye teklif ediyor.

Kaşlarımı çattım. "Ana giriş mi? Emin misin? Beni neredeyse hiç tanımıyorsun—"

"Elbette," diyor sözümü keserek. O kadar hızlı başını sallıyor ki, sanki kemikten et ayırma konusunda efsanevi bir ödül kazanmış gibi hissediyorum.

“Pekala, teşekkür ederim. Çok sağ olun.” Ona yarım bir gülümseme gönderdim. “O lezzetli ekmeği kusmak kalbimi kırabilirdi.”

Yüzü kızardı.

Ağzını açtı, kapattı, sonra Raeve'in tuvaletine koştu, bir kupa ve bir parça keten kumaşla geri döndü. Önümde çömelerek hançerimi kaptı, gömleğinin eteğiyle kanı temizledi, sonra elimi tuttu ve parmaklarımı düzleştirdi—dokunuşu sert ama nazikti. Hareketleri hipnotize ediciydi. Öyle ki, önemli soruları sormayı neredeyse unuttum.

"Beni bir nesneye falan bağlamayacaksın, değil mi? Üzerinden alevli bir orman geçtiğinde her seferinde kanımı kaynatacaksın?"

Kaşlarını çattı, bana öyle masum bir bakışla baktı ki nefesim kesildi. "Bunu neden yapmak isteyeyim ki?"

"Özür dilerim."

"Bana istediğini yapabilirsin" demek yerine, ağzımdan dökülen tek şey bu. Çünkü bunu istemiyorum. Essi ile birkaç hızlı kalp atışı içinde, onun alevlerin arasından yanmamaya çalışarak koşacağınız biri olmadığını, onun için kendinizi ateşe vereceğiniz biri olduğunu anladım.

Maalesef, bu bana göre değil.

“Üzülme. Temkinlisin. Buna hayranım.” Bakışlarını indirip Grihm’in kılıcının ucunu avucumdaki bir kıvrıma dayadı. “Anne babam yeterince temkinli değildi. Şimdi öldüler.”

Kelimeleri sanki yün yığınına sarılmış gibi, neredeyse ses çıkarmayacak şekilde gelişigüzel söylüyor, sonra bıçağın ucuna bastırıyor. Acının hafif batması, Essi'nin çok kötü şeyler yaşadığına dair derin bir hisle kıyaslandığında önemsiz kalıyor. Yaşadığı şeyleri bilmek isteyip istemediğimden emin değilim.

Ya da belki de istiyorum. Belki de onun varlığına zarar veren her şerefsizi bulup cezalandırmak istiyorum.

"Kız kardeşini mi bulmak istiyorsun?" diye soruyor.

Avucumdaki kabaran kırmızı kan birikintisinden başımı kaldırıp baktığımda, Essi'nin taş gibi hareketsiz kaldığını, iri gözlerinin kesiğe dikili olduğunu görüyorum.

“Doğru.” Kanımı bardağa döküyorum, yaralı avucumu sarıyorum, sonra dişlerimi kullanarak bağda bir yırtık açıp düğüm atıyorum. “Plan buydu zaten.”

“Onu bulamayacaksınız…”

Onun tehditkar tonu beni iliklerime kadar donduruyor.

"Ne demek istiyorsun—"

Yukarı doğru bakıyor.

Göz bebeklerinin genişlemiş halini görünce donakaldım. Birdenbire, sanki bu odadan daha büyük bir şeyin varlığındaymışım gibi hissettim. Sanki duvara yaslanmış, nefes almak için yer bulmaya çalışıyordum.

"Bu kan kokusunu daha önce de almıştım," diye hırıltılı bir sesle söylüyor, yalvaran gözlerinin üzerinde kaşlarını çatmış. "Kraliçe Dothea Vaegor için kan rünleri kazıdığımda."

Kız kardeşimin adı, adeta mideme indirilmiş bir yumruk gibi geliyor.

Şey... kahretsin.

Essi'ye bakarken başımın arkasını kaşıyorum, az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Kanımın kokusundan kim olduğumu nasıl keşfetti? Bu normal değil. Kendi kendine öğrenmiş bir Kan Bağcısı için bile, ki sanırım öyle.

"Onu bulmak için, benim runik işaretlerimi aşmanız gerekecek. Bu da imkansız."

Kalbim duracak gibi oldu. "Kız kardeşimin nerede olduğunu biliyor musun?"

Essi başını salladı. "İyi ve güvende."

Göğsümden bir yük kalktı, rahatladım. Sanki Bulder'ın kendisi, itiraf etmek istemediğimden çok daha uzun süredir üzerimde oturuyormuş ve ancak şimdi ayağa kalkmış gibi. "Ama ay düşüyor..."

"O, yerin çok derinlerinde, her türlü düşüşün etkisine dayanacak şekilde tasarlanmış mağaralardan oluşan bir şehirde."

Kahretsin.

Bir an için ne yapacağımı bilemedim. Nasıl oturacağımı, neye bakacağımı bile bilemedim.

Dothea'nın kaybolduğunu duydum. Her ne kadar en iyisini ummuş olsam da, içimde derin bir ses bunun bir kurtarma görevi olduğunu varsayıyordu. Cadok'un, taş taht üzerindeki hak iddiamdan vazgeçmek zorunda kalmadan çok önce, o renkli dans pistinde ikisinin göz göze geldiği anı gördüğüm andan itibaren korktuğum şeyi sonunda yaptığını düşünüyordum.

O, benim güzel, saf, fazla güvenen kız kardeşimi onarılamayacak şekilde kırmıştı.

Essi usulca, "Yakında oraya geri dönmeyi umuyorum," diyor. "İstersen bana katılabilirsin?"

Onun tatlı teklifi içimi o kadar burkuyor ki, sanki o tekrar eden kusmuk dolu runların yanından bir kez daha geçip gitmişim gibi hissediyorum.

Bu duyguyu bastırıyorum. Yüz ifademi kayıtsızlık maskesine büründürüyorum. "Ne kadar sürede?"

“Emin değilim.” Bana Grihm’in bıçağını uzattı, serçe parmağının etrafına bir tutam saç doladı. “Önce mükemmelleştirmem gereken bir şey üzerinde çalışıyordum. Etrafta daha az insan varken yapmam daha güvenli.”

Roan'ın bu tuhaf davranışlarıyla yeterince uzun süre uğraştım, bunun ne anlama geldiğini biliyorum:

Üzerinde çalıştığı her neyse tehlikeli. Etrafta daha az insan olması, işler ters giderse olası can kayıplarının da daha az olacağı anlamına geliyor.

“Peki o zaman.” Bakışlarımı kemiksiz bonfileye indirip içimden bir ah çektim. “Daha fazla ete ihtiyacımız olacak.”

Karanlık, tozlu tüneller ve mağaralar boyunca yaptığımız yolculuk, sadece boğuk adımlarımızın sesiyle hafifletilen, aşırı bir sessizlikle boğuşuyor. Öyle talihsiz, gerekli bir sessizlik ki, yürümek, göz kırpmak, nefes almak ve... düşünmekten başka yapacak pek bir şey kalmıyor.

Düşüncelerim çok sık Essi'ye ve onun büyük, mucizevi zekasına yöneliyor. Karanlıkla fazla barışmış birinin rahatsız edici aşinalığıyla bu tünellerden nasıl bahsettiğini hatırlıyorum.

Çoğu zaman, o kıpır kıpır düşünceleri uzaklaştırıyorum. Ayaklarımın konumuna, düzenli nefeslerime odaklanıyorum ve Sereme'nin bana bahşettiği her keskin darbeyle sessizce mücadele ediyorum - bu inatçı cadı.

Duvarlarından dışarı fırlayan fosilleşmiş ejderha kemikleriyle dolu, muhtemelen bir zamanlar kan taşıyla kaplı, yüksek tavanlı bir odadan geçiyoruz. Gökyüzüne ulaşamayan, kıvrılıp katılaşma şansı bile bulamayan ölü bir canavarın dinlenme yeri burası; antik kalıntıları o kadar yoğun bir şekilde kazılmış ki, mağara girintiler ve çıkıntılarla dolu bir diş çürüğüne benziyor. Yuva yapan yırtıcılar için binlerce saklanma yeri. Ve karanlıktan dışarı bakan gözlerin birkaç parıltısından başka bir şey göremesem de, dikkatlerini tenimde yumuşak çizikler gibi hissediyorum.

İlerlemiyorlar. Gölgeden tek bir yaratık bile sinsice aşağı inmiyor veya bizi avlama niyetinde olduğuna dair herhangi bir işaret göstermiyor. Eğer sürekli üç adım gerimde, sırtında Ahvi'yi taşıyan iri, heybetli erkekten yayılan volkanik enerji olmasaydı, bunu garip bulurdum.

Bu yaratıklar hayatta kalma konusunda ustalar. Çoğunun aç olduğundan şüphem yok, ama hayatta kalanlar enerjilerini neye harcayacaklarını bilirler. Potansiyel bir yemek ile kesin bir ölüm arasındaki farkı bilirler. Duvarın bu tarafında yaşayan birçok canavarla yüz yüze gelmiş biri olarak, bu kararın sayısız kez tartıldığını gördüm.

Güneyden esen sert bir rüzgarın tenimi gıdıkladığı ve nefeslerimizi süt gibi yaptığı dar bir tünelin boğazından aşağı doğru ilerliyoruz.

Tünel aydınlanmaya başlıyor.

Köşeyi dönerken, çökmüş tavandan süzülen ay ışığıyla aydınlanmış bir mağaraya vardığımızda, elim hançerin kabzasında hazır bir şekilde yavaşça ilerliyorum. Başımızın üzerindeki girintili çıkıntılı yarıklardan kar taneleri serpiliyor, rüzgar saçlarımla oynuyor ve kirli pelerinimin eteklerini dağıtıyor.

Buzlu havasıyla tanıdık çevreyi incelerken kalbim hızla ve şiddetle çarpıyor.

Yol burada sona eriyor. Belki de bir zamanlar bir taraftan diğerine uzanan, çökme sonucu yok olan bir üst geçit.

Bakışlarım, karla kaplı kayaların ve eski, parçalanmış ejderha kemiklerinin arasından aşağıya, devasa oyuğun dibine, taşların arasına sıkışmış, bir kolunu kaybetmiş bir haç şeklini andıran karanlık bir boşluğa doğru dalıyor. Bu, çöküntünün altında, bir ağacın uzanan kökleri gibi kıvrılan daha alçak bir tünelin girişi.

Buradan bakıldığında köşeli delik küçük görünse de, tecrübelerimden biliyorum ki, Bulder'a tek bir komut vermeden içinden tırmanılabilecek kadar büyük.

“Doğru yer burası.” Clode sesimi alıp mağaranın birçok girintili çıkıntılı kenarında yankılıyor. “Tam şu taşların arasındaki boşluk,” diyorum işaret ederek, “orada olmamız gerekiyor.”

Hemen arkamdan Kaan, Bulder'ın göğüslerinin belirgin olduğu dilde, aklıma gelmeyecek bir sırayla, tanıdık ve yabancı kelimeler mırıldanıyor. Kayalar kayarak ve yumuşayarak, ejderhanın kadim kalıntıları arasına bir türbe gibi örülmüş, her basamağı eşit yükseklikte görünen, saraya yakışır bir merdiven oluşturuyor.

Görünüşe göre hâlâ öğrenecek çok şeyim var…

"Buraya kadar ne yapıyordun, Ay Işığı?"

Kaan'ın derin sesi sessizliği yeniden sarsıyor; tüm bedenim kelimelere tepki veriyor. Sanki bir Yaratıcıymışım gibi; sesi, göğüs kafesime açılan

bariton bir anahtar gibi.

Kalbim.

Yutkunuyorum. Yutkunuyorum ve gevşek saç tutamlarını kulaklarımın arkasına sıkıştırıyorum. "Bir yerden kaçmıştım," diye mırıldanıyorum merdivenlerden inerken, bir buz parçası ve kanlı ellerimle şekillendirdiğim kar kulübesinin düşüncelerini bastırmaya çalışıyorum. Buz gibi bir uykudan uyandığımda Fallon'ı yanımda soğuk ve kaskatı bir halde bulmanın düşüncelerini...

Gitmiş.

“Ergor Ovaları'nı geçtikten sonra, tam oradaki delikten aşağı indim,” diyorum, başımızın üstündeki yeri işaret ederek. “O kadar şiddetli bir fırtına vardı ki, alt kısımdaki kuyuya sığınmak zorunda kaldım.”

"Sizi buraya bir arabacı mı bıraktı? Fırtınanın ortasında mı?"

Ses tonundaki öfke elle tutulur derecede hissediliyor. Sanki var olmayan zavallı insanları öldürmeye hazırlanıyor gibi.

“Elbette hayır. Bu işimiz için kötü olurdu,” diyorum, yırtıcı hayvan belirtisi olup olmadığını kontrol ederken. Çöküntü, ergen bir ejderhanın pençeleriyle geçebileceği kadar büyük. Cıvıldayan bir saldırıdan kurtulabiliriz belki, ama sığınacak yer arayan vahşi bir Ay Tüyü… işte o zaman işler değişir.

Tepki verme fırsatı bulamadan ölmüş olurduk.

"Yani bir arabacıyla birlikte değildiniz, öyle mi?"

"HAYIR."

"Peki o zaman ovaları nasıl geçtiniz?"

"Yürüdüm."

Adımları durdu.

“Moonbeam, bu şu kadar sürerdi—”

“Bir süre,” diye tamamladım onun sözünü. O kadar uzun sürdü ki, bu mağaranın dibine kadar indiğimde, bir uzvumu bile hareket ettiremez hale gelmiştim.

Ben öyle demiyorum.

Ona kendi yansımamı ilk kez Gore'daki bir dükkanın vitrininde, Sereme'nin hayatımı kurtarmasından sadece birkaç gün sonra gördüğümü de söylemiyorum.

O anki şiddetli şoku hatırlıyorum. Ne görmeyi beklediğimden emin değildim, ama kendimi görsel olarak güçlü ve yetenekli, sağlam biri olarak hayal etmiştim.

Benim gördüğüm ise tam tersiydi.

Kayaların arasındaki yarığa ulaştım, başımı eğdim ve yavaşça ilerleyerek korunaklı tünele atladım. Kalbim boğazımda, Kaan ve Ahvi'nin beni takip etmesini beklerken etrafımı taradım; kaba yontulmuş duvarlarda hala eski kan lekeleri olduğunu gördüm.

İşte bu kadar.

Öleceğimi sandığım yer.

İçeriye doğru geri çekildiğim küçük girişe doğru sola baktım, sonra açlıktan ölmek üzere olan bir ejderha gibi büzüldüm; ayaklarım kesilmiş, vücudum iltihaplanmaya başlamış yaralarla doluydu.

Kalbimdeki yaralar da aynı etkiyi yaratmıştı.

Düşüncelerim, içimdeki buz gibi gölün kıyısına saçtığım, kayaların altına sıkıştırdığım veya nadiren baktığım karanlık köşelere ittiğim sayısız cesede doğru dalıyor. İki kaya arasına sıkışmış olanlardan birini çıkarıp inceliyorum; kemikler o kadar duygusuz ki ellerimde tebeşir gibi sertleşiyorlar:

Ben uyurken maskeli muhafızlar geldi. Beni yakalayıp Arkyn'in inine geri götürmeye çalıştılar.

İçimden bir ses neredeyse diz çöküp yalvaracaktı. Güzel Fallon'ımla birlikte var olduğum o küçük mekana geri dönmeyi, onun anısıyla baş başa kalmayı, burada, onun yokluğunun çok hissedildiği yerde olmamak için.

Pes etmiştim, bunu çok net hatırlıyorum. Tek istediğim şeyin boşluğa düşmek olduğunu hissediyordum. Bunun yanlış olduğunu biliyordum ama güçsüzdüm. Tükenmiştim.

Her şeyden öte, inanılmaz derecede yalnızdım.

O zamanlar Yaratıcıları, ne kadar bağırıp çağırsalar da anlayamıyordum. Ama... ona sahiptim.

Diğerim.

Kontrolü ele geçirmişti. Geri çekilirken neredeyse fark edemediğim korkunç şeyler yapmıştı. Bu sırada karnıma bir bıçak yemişti; bunu, buz gibi gölün altına geri kaydığında fark ettim, bedenim yükselmeden öncekinden çok daha soğuktu.

Karanlık tünelin ortasında, loş ışıkta bir renk lekesi gibi duran Sereme'yi buldum; boynundaki zincirden sarkan bir kavanoza

tırnağıyla vuruyordu—kalbimin yavaş yavaş atışından çok daha hızlı bir şekilde.

Bir an için aklımdan Fallon'ın, mor tüylerin kenarlarından fışkırdığı, biçimli ve zarif mor ceketini çok seveceği geçti. Tıpkı bir Moltenmaw gibi. Tam bunu düşünürken Sereme bana kalbimin durmasını engelleyebileceğini, ama önce kanımı bir şişeye damlatmam gerektiğini söyledi.

Ona defolup gitmesini ve beni huzur içinde ölüme terk etmesini söyledim, ama sonra intikamdan bahsetti. Öyle güzel bir tablo çizdi ki, ıslak bir parşömen parçası gibi ellerimde paramparça oldu.

"Bu mağara, en son girdiğinizden beri çok değişti mi?"

Kaan'ın sesiyle, anıdan sıyrılıp başım döndü. Hem onun hem de Ahvi'nin geçip gittiğini fark ettim. "Hayır. Neden?"

Ahvi çantamı omzumdan indirip ağırlığını alırken, Kaan keskin bakışlarla etrafı tarıyor, kaşlarını çatarak kokuları algılıyordu. "Kan bağı kurabilecek güce ve bilgiye sahip birinin, yeraltı halkının bile yaşamadığı bu yerde seni nasıl bulduğunu anlamaya çalışıyorum."

Ağzımı açıp konuşmak üzereyken, sözleri içime işledi ve tam yerini buldu.

Aslında haklı.

Kaşlarımı çatarak karanlık tünele baktım, Sereme'yi üzerinde tek bir toz zerresi bile olmayan kusursuz mor paltosuyla hayal ettim. Saçları düzgünce taranmış, pürüzsüz ve temizdi. Yeraltı Şehri sakinlerine ya da oraya sık sık gelen birine hiç benzemiyordu. Bunu şimdi biliyorum ama o zamanlar... her şey benim için yeni olduğu için hiç önemsemedim.

"Bunu hiç düşünmemiştim," diye itiraf etmekten nefret ediyorum, neredeyse unuttuğum katlanmamış serçe kuşunu bulmak için cebimi karıştırırken. Sereme'nin masasında bulduğum ama okumayı bitirmediğim soluk kahverengi olanı.

Avucumun içine yaslayıp, tırmandığımız delikten sızan berrak ışık altında metni şöyle bir gözden geçiriyorum:

SEREM,

Yaralı bir avuç askeri kurtarmak isterse, öyle olsun. Bunun siyasi etkisi azdır ve planlarımı etkilemez. Gerekli kaynaklar onun emrine

verilecektir.

BAĞLAMA İŞLEMİNİ, KONUŞTUĞUMUZDAN DAHA SIK ONU SAKATLAMAK İÇİN KULLANDIĞINIZIN FARKINA VARDIM. CANAVARI KIZDIRMANIN ZAMANI GELECEK AMA HENÜZ O ZAMANDA DEĞİL. UNUTMA, TEK BİR GÖREVİN VAR: ONU KONTROL ALTINDA TUTMAK, YÜKSELİŞİME TEHDİT OLUŞTURAN SİYASİ OTLARI YOK ETMEK, BEN ONU EVE GETİRMEYE HAZIR OLANA KADAR. BU KONUDA BANA YARDIMCI OLAMAZSAN, ÇOK ÜZÜLECEĞİM.

YILDIRIM.

Kanım adeta bir sel gibi akmaya başladı.

Bu yazışmalar… Benim hakkımda konuşuyorlar.

Belirli satırları tekrar tekrar gözden geçirdikçe midem düğümleniyor, sanki tünel devrilecekmiş gibi hissediyorum.

Kaan, elimdeki serçeyi yavaşça alıyor ve ben de onu okurken izliyorum; her satırı okudukça kaşları daha da çatılıyor. "Bunu Sereme'nin ofisinde mi buldun?"

Başımı salladım. "Bir şeyler doğru gelmiyor..."

“Katılıyorum,” diye mırıldandı, cebine koymak için düzgün bir kare şeklinde katladığı şeyi, ellerine sıcak hava üflerken tünelin aşağısına doğru iki yöne de bir bakış attı. “Şunu bir an önce bitirelim.” Şimdi yerde bağdaş kurmuş, pelerini etrafına yığılmış, şişelenmiş tentürler, boş bir kupa, tahta bir kase ve Voyd Kitabı ile çevrili çantamı karıştıran Ahvi'ye döndü. “Ahvi, sana yardımcı olabileceğimiz bir şey var mı?”

Onun, tam da benim o şişeye kanımı damlattığım yere yerleştiğini anlamam çok uzun sürüyor.

“Aslında pek değil. Çoğunlukla benimle ilgili şeyler.” Başlığını biraz geriye çekiyor, böylece asi gümüş rengi saçlarının arasından gözlerini görebiliyorum; bu loş ışıkta bana kutup ışıklarını andıran şeritleri hatırlatıyor. “Ama bağlama halkalarını planlamaya başlayabilmem için Raeve'in burada olması gerekiyor.”

Sağ.

Dediği gibi, tam da olayın gerçekleştiği yere yerleştim. Ahvi'nin malzemeleri kasesine dökerken, sanki sadece duyularıyla ölçüyormuş gibi

davranmasını izlemek için mükemmel bir konumdaydım. Bu durum, beni bu ana getiren her kararı sorgulamama neden oldu.

Karışım kenarlardan duman çıkarmaya başlar, ancak yerden alınan bir tutam toprak bunu anında söndürür.

Bir kolumu karnımın üzerine katladım, diğer yumruğumu da çene desteği olarak kullandım. "Bu oldukça isabetsiz görünüyor..."

“Hassasiyet, kendimizi içine hapsettiğimiz bir kafestir.” Ahvi omuz silkerek başından bir saç teli koparıyor. “Her şeyin bir tarife ihtiyacı yok. Bazen gereken tek şey biraz yürek.” Gümüş rengi saç telini yere bırakıyor. Yüzeye çarptığı anda, karışım milyonlarca parıldayan parçacıkla patlıyor.

Tıpkı patlayan bir yıldız gibi.

Gözlerimi kırpmadan bakıyorum. Büyülü bir şeye tanık olduğum hissinden kurtulamıyorum. Hem Fallon'ın hem de Essi'nin takdir edeceği bir şey bu. Kesinlikle benden daha çok.

Ahvi öne eğildi, parmaklarını botumun içine soktu ve bir bıçak çıkardı. Kaşlarım kalktı, sonra da bıçağı parmağının ucuna batırdığında çatıldı.

“Vay canına, vay canına, vay canına,” diyorum Kaan kaşlarını çatarak o rahatsız edici nesneyi çimdiklerken. Aynı anda Ahvi de kanını parıldayan karışıma damlatıyor. “Kanını kullanmaktan hiç bahsetmedin.”

“Sadece bir damla.” Bana şöyle bir bakıp kanayan parmağını bol tişörtüne sildi ve daha önce hiç görmediğim bir kömür parçasıyla karışımı karıştırmaya başladı. “Özlemeyeceğim.”

Aksi yönde düşünebilmek için yeterince saçmalık gördüm.

Kaan'a dik dik bakarak, "BUNU BEĞENMİYORUM," diye fısıldadım.

“Bağırmana gerek yok,” diyor Ahvi, daha önce hiç görmediğim kahverengi bir tüy kullanarak Voyd Kitabı'nın etrafına ince bir sıvıyı daire şeklinde sürüyor. Çizgiyi benim yönüme doğru uzatıyor, sonra etrafımı çevreliyor. “Biraz kana ihtiyacım olacak. Aslında çok fazla.”

“Kesinlikle olmaz.”

"Seninki," diye açıklıyor gözlerini devirerek ve kupayı kaldırıyor. "Benimki değil."

Ah.

Bıçak çıkarıp avucumu kestim. Kaan, sanki onu gücendirmişim gibi küfür savurdu.

Çömeldim ve kırmızı sıvıyı bardağa damlattım. "Ne kadar çoktur?"

Ahvi, tüyü kullanarak kitabın etrafına, tam da etrafını saran dairenin içine, parıldayan rünler çizdiği yerden başını kaldırıp, "Yarım kupa mı?"

diye sordu.

Yaratıcılar. Belli ki bir duvar resmi yapmayı planlıyor.

Kaan'ın iplik yumağı ayağımın yanına yere düşüyor ve ben de kaşımı kaldırıp ona bakarken mantarı ısırarak çıkarıyorum.

Bardağı boşaltana kadar yudumluyorum, bu sırada bardağın içine kan da akıyor. Bardağın yarısı akışkan sıvımla dolunca, onu Kaan'a veriyorum ve Kaan da gömleğinden kopardığı bir şeritle elimi bağlıyor. O kanamamı durdurmaya çalışırken, Ahvi de kanımı kullanarak etrafımı saran parıldayan çemberin içine tırtıklı runik harflerden oluşan bir ilmek çiziyor.

“Yani,” diye mırıldandı Kaan, bağımı düğümlerken ve aynı anda runların yaklaşan bir ordu gibi şekil almasını izlerken, “burada aslında neler oluyor?”

Önemli bir soru, bilerek sormamıştım. Cehalet mutluluktur derler ya...

Ahvi bana şöyle bir göz attı; bu bakış, gümüş bir kılıcın keskin darbesi gibi geldi bana.

Elimi kaldırıyorum. "Belki de... bunu bilinmeyene bırakmalıyız..."

“Bağlantıyı çözmeye çalışıyorum ama bu, bir vücuttan omurgayı çekmek gibi. Omurga olmadan her şey çöker.”

Bakışlarım birden Kaan'ınkine takıldı, yüzünün rengi tamamen solmuştu.

Soruların önemi, anlaşılan o ki, hafife alınıyor.

“Biliyor musun, Ahvi…” Bakışlarımı ona çevirdim, “Omurgamla oldukça bağlantılıyım.”

Yanakları gülümsemeyle kabarsa da, başını kaldırmadan, hâlâ kanlı görevine odaklanmış durumda. "Gerçek omurganı almıyorum. Zaman omurgasını. Bu anla Sereme'ye kanını verdiğin an arasında bir bağ kurmak gibi."

Ona gözlerimi kırpıştırdım, sonra Kaan'ın şaşkın bakışlarıyla karşılaştım. "Kendimi hiç bu kadar aptal hissetmemiştim."

Ahvi, bir çan sesi gibi kıkırdadı. "Hayır, değilsin. Gerçekten çok karmaşık. Bunu ancak içimdeki şarkı sayesinde anlayabiliyorum. Bu şarkı, runların kafamda anlam kazanmasına yardımcı oluyor."

Kaan ve ben birbirimize bir kez daha baktık.

“Pekala,” dedim, Ahvi'nin kanımı yere saçıp, sanki bir dili boyun eğdirmeye çalışıyormuş gibi yapmasını izlerken. “Yani bu zaman ipliğini çekiyorsun, sonra ne olacak?”

Üç tane daha runik harf çiziyor, sonra sadece bir tane daha çizecek kadar yer kalacak şekilde yavaşlıyor, öfkeli görünen şeklin yarısına geldiğinde alt

dudağını ısırarak bana bakıyor.

Sinirsel bir seğirmeye çok benzeyen bir şey.

O konuşmaya cesaretini bulduğunda kalbim çoktan yerinden fırlayacak gibiydi. “Bu rünler, zamanı anlık olarak manipüle eden bir kafes oluşturuyor. Kafesin içinde durduğun için— Şey…”

"Ne yapacağım, Ahvi?"

Yanakları kıpkırmızı oldu. "Bağlamayı yapmadan önceki haline geri döneceksin."

Ağzım açık kaldı, yanlış anladığımdan emindim. "Yani demek istediğiniz —"

“Fiziksel olarak. Evet…”

Kanım dondu, panik o kadar hızlı yükseldi ki dilimin altında tükürük birikti. "Hayır." Gözümü kırpmadan önce diz çöktüm, Ahvi'nin bileğini kavradım, elini engelledim ki son rünü tamamlayamasın. "Olmaz."

"Ama tek yol bu!" diye patladı. "Seni uyarmadım çünkü hayır diyeceğini biliyordum. Ama bunu yapmak zorundasın, Raeve. Mecbursun."

O anlamıyor.

O şişeye kanımı damlattığımda neredeyse ölmüştüm; bu, Sereme'ye hayatımı kurtarmak için bir dayanak noktası sağladı ve aynı çirkin döngüde beni onun keyfine zincirledi.

Bu bağ olmasaydı, sonsuza dek bu tüneli süsleyen bir iskelet olarak kalacaktım.

Eğer bedenim serum takılmadan önceki haline geri dönerse, işim bitti demektir. İyileşme sürecindeyken beni uçurumun kenarından kaymaktan alıkoyacak kan bağı olmadığı için, bu mağara son dinlenme yerim olacak.

Ahvi'nin kaşları çatıldı. "Ben de öyle düşünüyorum!"

Kaşlarımı çatıyorum. "Neyi yapayım ki?"

"Al onu!" Boşta kalan eliyle Voyd Kitabı'nı işaret etti ve bu farkındalık beni öyle sert bir şekilde yaraladı ki diğer dizimi de yere düşürdüm.

Beni Voyd Kitabı'na bağlıyor. Görünüşe göre çağlar boyunca insanları ölümüne parçalayan efsanevi nesneye.

Yaratıcılar, gerçekten daha fazla soru sormaya başlamam gerekiyor.

"Pekala, bunu iyice düşünmek için biraz zaman ayıralım"—ya da bir ömür boyu."

Ahvi, aşırı bir coşkuyla, "İşler yoluna girecek," diyor. Sanki genç bir çocuğu, tadının berbat olduğunu çok iyi bildiği halde, tonik içmeye ikna etmeye çalışıyormuş gibi. "Söz veriyorum."

"Bana neler olup bittiğini açıklama şerefine nail olabilir misiniz?" diye hırıldadı Kaan, sesi titriyordu. Sanki bir kaya düşmesiyle heyelan başlayacakmış gibiydi.

Aynı fikirdeyim, gerçekten.

Göğsümü korku kapladı. Yukarı baktığımda Kaan'ın kollarının titrediğini fark edince bu his daha da yoğunlaştı. Muhtemelen kollarını kavuşturmasının sebebi de bu. Bunu gizlemeye çalışıyor.

“Bunu açıklamak biraz zor.”

"Denemek."

Ona, az sonra kan bağıyla acımasız, peri yiyen bir kitaba bağlanacağımı söyleyeyim mi? Ama önce, beni en zayıf, en savunmasız halime indirgenmiş olarak görmesini sağlayayım mı?

Ben hiçbir zaman bundan daha azını yapmak istemedim.

“Raeve, senin onu böyle savunmasız bir halde görmenden korkuyor—”

Boşta kalan elimle Ahvi'nin ağzını kapatıyorum. "Küçük hain."

Göğsümde keskin bir acı saplandı. Sanki Sereme bir bıçak alıp kaburgalarımın arasına sokmuş ve yana doğru sürükleyerek, Tanrım, kalbime saplamış gibiydi.

O sürtük.

Vücudum, bıçaklanmış bir yılan gibi acı içinde kıvranan, kopmuş bir sinir yığınına dönüşüyor.

Kalp atışlarım kulaklarımda davul gibi gümbür gümbür atıyor. O kadar hızlı ve şiddetli ki, şiddetli GÜM-GÜM-GÜM-GÜM-GÜM-GÜM seslerinden başka bir ses duyamıyorum. Ama omzum yere çarptığı anda Kaan'ın ağzının hareket ettiğini görüyorum. Ahvi'nin arkasına çömelirken, zavallı çocuğun bileğinden kasılan elimi çözmeye yardım ederken dudaklarından dökülen kelimeleri okuyorum.

“ŞİMDİ YAP!”

Ben hâlâ acı içinde kıvranırken Ahvi, gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde bana bakıyor, "Çok üzgünüm" diyor, sonra parmağını kanıma batırıp taşa kızıl bir çizgi çiziyor.

Son rünü tamamlıyoruz.

Rünler alev alıyor.

Aktif rünlerden yayılan gümüş ışıkla sırılsıklam olmuş Raeve'in, sanki derisini soyup kendinden parçalar koparmaya çalışıyormuş gibi göğsünü tırmalamasını görünce kalbim paramparça oldu ve ellerimi saçlarımın arasından geçirdim.

Ahvi geriye doğru sendeledi ve dizlerini kucakladı, gözleri yaşlı ve iriydi. "Çok üzgünüm," diye tekrarladı, yerde büzülmüş yatan Raeve'ye bakarak.

"Senin suçun değil," diye hırıldadı tüm vücudu kasılırken, dişlerini sıkarak yaptığı her sarsıntı, göğüs kemiğime yıldırımlar gibi çarpan bir fırtına gibiydi.

Sonunda rahatlıyor.

Göğsü hızla inip kalkarken, birbirine dolanmış uzuvlarının düğümünden kurtulmaya başladı. "Sayılarını say... sen... yılan kaltak," diye mırıldandı, sonra ellerini yere koyup yukarı doğru itti; yüzündeki tüm yumuşaklık, yerini soğuk, ölümcül bir öfke maskesine bırakmıştı.

Boğazını temizledi, doğrulurken pelerinindeki toprağı silkeledi, omuzlarını dikleştirdi ve ardından yüzünü gümüş bir parıltıyla kaplayan

runik halkaya bakışlarını dikti. "İşe yaramıyor." Boynunu bir yana, diğer yana çıtlattı. "Hiçbir şey hissetmiyorum."

"Olacaksın …"

Ahvi'nin yumuşak sözleri tünelde bir hayalet gibi yankılanıyor.

Beklerken gergin bir sessizlik çöker.

Her hareketini gözlemliyorum; her göz kırpışını, her dudak seğirmesini, her nefes alışverişini kaydediyorum, kollarını kavuşturup ayağını yere vururken olağanüstü hiçbir şey bulamıyorum.

Kaşlarımı çatarak, hâlâ Raeve'i izlerken başımı Ahvi'ye doğru çevirdim. "Emin misin—"

Raeve'in nefesi kesildi. Gözlerini sıkıca kapattı ve çenesini göğsüne indirdi; dağınık saçları yüzünün çoğunu gizledi.

Hırıldayarak kapüşonunu hızla yukarı çekti ve bana sırtını döndü. Hareket hızlı olsa da, ellerinde beni rahatsız eden bir şey vardı. Sanki hiç ona ait değillermiş gibi, sisin içinde pençelerini uzatan ince dallara benziyorlardı.

İskelet.

Ahvi gözlerime bakıyor. Çok kısa bir bakış, ama delirmediğime dair ihtiyacım olan tüm teyidi veriyor.

Çenemi sıkarak ileri atıldım, Raeve'in etrafında dönerek tekrar gözlerinin içine bakmaya çalıştım. Ama attığım her adımda, yüzünü bakışlarımdan saklayarak biraz daha döndü.

“Raeve.”

"Efendim."

"Neden saklanıyorsun?"

"Eğer sesiniz sonunda titremezse, bu bir soru sayılmaz," diyor, sesi her zamankinden daha boğuk. "Yani cevap vermek zorunda değilim."

Arka azı dişlerimi gıcırdatıyorum, o dönmeye devam ederken ben de onu kovalıyorum, yüzünü görüş alanımın dışında tutmaya çalışıyorum. Bu, hastalıklı bir şekilde şiirsel bir şey gibi geliyor.

"Neden saklanıyorsun?" diye tekrar deniyorum, eğer isterse ona üç farklı dilde daha cevap vermeye hazırım.

O sendeledi, sonra kalbimle birlikte birden yere yığıldı. Dizinin yere çarpmasıyla tüm nefesim kesildi, zayıflamış bir eli kendini dengelemek için yere sertçe vurdu, taşın üzerine yayılmış bir kemik yığını gibi görünüyordu.

Bütün vücudum öne doğru seğirdi—bastırmaya çalışsam da başaramayacağım içgüdüsel bir tepkiydi bu—ama Ahvi'nin elimi

kavraması, o runik çemberin yanından geçip onu kollarıma çekmemi engelledi. Onun hareket ettiğini bile görmemiştim.

“Hayır,” diye aceleyle cevap verdi. “Yapamazsın. Rünler kızıp gereksiz yere uzatabilirler.”

Yaratıcılar.

Çaresizce izliyorum, onu sıkıca kucaklama, koruma ihtiyacıyla titriyorum. O da titremeye başlayınca bu istek daha da şiddetleniyor.

Başlığının içinden bir yerlerden kan sızıp yere sıçrıyor, beni yıpranmış bir iplik gibi hissettiriyor. "Raeve, benimle konuş," diye hırıldayarak söylüyorum. "Bana bir şey söyle."

Sesimdeki acımasız çaresizlik tünelin duvarlarından yankılanıyor.

“İyiyim”—öksürük—“. Dilediğiniz gibi”—hırıltılı nefes alarak —“gezintiye çıkıp manzaraların tadını çıkarabilirsiniz.”

Yukarıdan buz gibi bir rüzgar esiyor. Kardan oluşan bir girdap taşıyor ve bu girdap, bir kadın yüzü ve uzun, dalgalı saçlar şeklini alıyor.

Hayalet dudaklarını sıktı ve Raeve'e, kapüşonunu geriye doğru savuran bir rüzgar fırtınasıyla saldırdı.

Çöküк yanaklarını ve incecik boynunu okşarken kalbim derime iğneler saplanıyor; o kadar zayıf ki, gölgelerden gelen bir yırtıcı bile yiyecek bir şey bulmakta zorlanırdı. Çatlamış dudakları kanla kaplı, teni o kadar saydam ki her damarı çok iyi görebildiğim mavi, şişkin bir iz gibi, çukurlaşmış gözlerinde ise her zamanki canlı renkten eser yok. Sanki bir yetim kız çocuğu, ta ki geriye sadece kırıntılar kalana kadar, içti içti ve kahrolasıca içti.

Siyah, cansız saç tellerinin arasından bana bakıyor; bakışlarındaki umutsuz, kırılgan acı beni paramparça ediyor.

Parmakları soluk kapüşona dolanıp çekiştiriyor. Onu öne doğru çekme yönündeki güçsüz girişimi, ellerinin sarsıcı bir görüntüsünü sunuyor; elleri şimdi büyük, sulu şişliklerle kaplı. Donma gibi. Ya da—

Yanıklar.

Başını örtmek için kapüşonu tekrar çekiştiriyor.

"Bunun bir anlamı yok," diyorum tüm gücümle. "Ay Işığı, lütfen. Enerjini nefes almaya ver."

Konuşmak için ağzını açar, ama sonra gözleri irileşir ve irkilerek yere yığılır. Sanki biri karnına tekme atmış gibi. Grileşmiş dudaklarından daha fazla kan akar ve çenesinden aşağı damlar.

Kalbim ikiye bölündü.

Kolunu beline doladı. "İşte o"—öksürerek—"bıçak yarası."

Dizlerim titriyor, taşa çarpıyorum, bakışlarım elinin pelerinin kıvrımlarına sıkıca kenetlenmiş haline düşüyor, sanki kızıl bir çiçeğin yapraklarını tırnaklarıyla kapatmaya çalışıyormuş gibi.

Kan parmaklarının arasından sızarak beyaz pelerinini kırmızı ve ıslak bir hale getiriyor, gittikçe daha da sızıyor—

Çok fazla.

Çok fazla şey kaybediyor.

Boğazına baktığımda düşüncelerim doğrulanıyor. Kulağının hemen altından yukarı doğru uzanan o kalın damarın yavaş, düzensiz atışlarını izliyorum, her atış göğsüme ağır bir darbe gibi iniyor.

Sonraki, sonraki, sonraki aşamayı nefesimi tutarak izliyorum... Hiç olmadığım kadar çaresiz hissediyorum. Bunu düzeltmek için hiçbir şey yapamıyorum. Ruhumu yok eden uyku-korkularından birine yakalanmış, kurtulmanın yolunu bulamıyorum.

Ve yine de… kan akmaya devam ediyor.

Panik beni sarıyor.

Ahvi'ye bakıyorum, Voyd Kitabı'nın yanında diz çökmüş, elinde tüy var, tüy eski kitabı çevreleyen runları boyamak için kullandığı o ışıltılı maddeyle kaplı. "Yap şunu!"

"Yapamam!" diye patladı, gözleri Raeve'den bana, sonra tekrar bana doğru gidip geliyordu. "Daha kat etmesi gereken uzun bir yol var."

“Ama neredeyse ölüyor.”

Yüzünü buruşturdu.

Raeve inledi.

Öfkeyle homurdandım. Kanını Sereme'nin şişesine damlatmak için son ana kadar beklediğini fark ettim. Muhtemelen son nefesini vermeden hemen önceydi.

"Sen inatçı kadınsın."

“Şu an… doğru… zaman değil,” diye hırıltılı bir sesle söyler, geriye doğru yaslanarak iki bacağını da altına katlar. Dengesini bulduğu anda başı sallanır, gözleri döner. Gözlerini sıkıca kırpıştırır, sonra uyanık kalmak için mücadele ederek gözlerini sonuna kadar açar.

Bütün bu süre boyunca, yumruklarımı gevşetmemek, ellerimi yere tırmalamamak ve lanet olası dünyayı paramparça etmemek için kendimi zor tutuyorum.

Rünler sönmekte olan bir yıldız gibi titreyerek tüm parlaklığını kaybediyor. İzin beklemeden öne atılıp onu kendime doğru çekiyorum, teninin dokunuşuyla inliyorum. Kemik yığını, nefesleri ölümcül bir hırıltıyla dolu.

Sadist bir mekan. Göğsümü yarıp beni alt üst edecek şekilde tasarlanmış mükemmel bir silah.

Ahvi'nin tüyünün bir hareketiyle, kitabın etrafını saran runik yazılar halkası tamamlanıyor ve diğerlerinin kaybettiği parlaklığı geri kazanıyorlar. Avi yukarı baktığında, yanaklarında, dudaklarında ya da herhangi bir yerinde renk kalmadığını fark ediyorum.

Onun kanı. Onu özlemeyeceğini söyledi.

Yalan söyledi.

“Ahhh—”

"Kanını isteyerek bu kitaba dökmek zorundasın," diyor Raeve'e, boğazımda hâlâ yanmaya devam eden öfkeli homurtumu görmezden gelerek. "Yaşamak istemelisin."

O bana bakarken, gözlerime şaşırtıcı bir hassasiyetle bakarken, tüm dünya durmuş gibiydi. Uzun, hırıltılı bir nefes aldı, kanlı elini kaldırdı ve hırıltılı bir sesle, "Evet... yapıyorum," dedi.

İki küçük kelime hiç bu kadar güçlü olmamıştı. Hiç bu kadar çığır açıcı hissettirmemişti.

Kitaba vuruyor.

Buz gibi bir ışık gücü, rünlerden şiddetli bir öfkeyle fışkırarak beni kör ediyor. Derime ve kemiklerime işliyor, iliğime kadar uzanıyor ve ciğerlerimi katılaştırıyor.

Durana kadar.

Raeve hâlâ sıkıca bana sarılıyken, gözlerimi kamaştıran ışığı savuşturmaya ve etraftaki şeylerin şeklini seçmeye çalışıyorum.

Raeve'in başı yana düşmüş... gözleri kapalı... ağzı açık...

Kalbim kendi içine kapanıyor.

"HAYIR-"

Maymun yana doğru büzülüyor.

Elimle tam zamanında uzanıp, başı taşa çarpmadan önce onu yakaladım ve ikisinin de nabzını kontrol etmeye çalıştım. Ahvi'nin nabzını buldum.

Raeve'in değil.

“Ay Işığı…” Onu uyandırıyorum, saçlarını yüzünden çekiyorum. “Uyan.”

Hiç bir şey.

Ona bir sarsıntı veriyorum. "Raeve?"

En ufak bir seğirme bile yok.

Göğüs kafesimin içindeki her şeyi panik içinde alt üst ediyorum.

Yüzünü kendime yaklaştırıyorum, gamzelerinin olduğu yerleri öpüyorum. Kulağımı göğsüne dayıyorum.

Onu iyice sars...

Kıpırdamıyor. Nefes almıyor. Gözlerini açıp bana bakmıyor, gülümsemiyor ve sözleriyle beni yaralamıyor. Hiçbir şey yapmıyor, sadece Mah'ın yeni doğmuş kızını kollarıma doladığım ve ikimizi de terk etmemiş gibi davrandığım zamanki gibi cansız bir şekilde kucağıma yığılıp kalıyor.

"UYANMAK!"

Dünya tünel gibi, zaman uzuyor, içimdeki bir şey yırtılıp geçiyor—o kadar yavaş ki, her lifimin koptuğunu hissediyorum…

Pes etmek.

Varoluşumun en derinlerinde başlayan, yavaş yavaş dışarıya yayılan ve bir veba gibi ilerleyen, uyuşuk bir ölüm.

Çığlık attığımın, onu sıkıca kucakladığımın farkındayım, sanki onu yeniden bütünleştirebilirmişim gibi—

Göğsünde bir gümbürtü. Zayıf... neredeyse hissedilmiyor... ama yine de bir yumruk gibi geldi. O kadar sert ve sağlamdı ki, kesinlikle oldu.

Gerçek olduğuna emindim.

Lütfen gerçekçi olun…

Nefesimi tutuyorum, yüzümü boynunun kıvrımına gömmüş, bir başka ses duymayı umarak bekliyorum, Yaratıcılara yalvarıyorum... bunu... gerçek kılsınlar.

Her şeyi yaparım.

Lütfen-

Bud-ump. Bud-ump. Bud-ump. Bud-ump. Bud-ump—

Yüzüm buruşuyor.

Raeve'in yanağını avuçlarımın içine alacak kadar geriye yaslandım ve baş parmağımla yanağındaki şişkinliği okşadım; eskisinden daha az zayıftı. Yavaş yavaş normal, sağlıklı haline geri dönüyor, canlılıkla renkleniyordu.

“Buradasın.” Burnunun soğuk ucuna bir öpücük konduruyorum. Kaşlarının arasındaki pürüzsüz cilde. “İyisin—”

Omzumu bir şey sıkıyor.

Bulder'ın şarkısı o kadar hızlı kayboluyor ki, hemen köşeye sıkıştırıldığımı anlıyorum.

Başımı kaldırıp, sayısız insanın görünmezlikten çıkarak omuzlarından runik işlemeli örtüleri ittiğini izledim. Siyah pelerinler ve bronz gagalı maskeler giymiş halde, her yönden bizi kuşattılar; bazıları yayları gerilmiş okların dürbünlerine bakıyordu.

Bir pusu…

Bok.

Kendimle Rygun arasına bir duvar örüyorum. Ahvi ve Raeve'nin üzerinden atlayıp, bir dizi ip gevşerken onları koruyorum.

Twang-twang-twang-twang-twang-twang-twang—

İğneler taşa, bana saplanıyor; savunmasız bölgelerimi delip geçiyor, kaburgalarımın altında ise yakıcı bir öfke volkanı kaynıyor.

İğnelerin püskürtmeyi durdurması çok uzun sürüyor.

Başımı kaldırıyorum, kısılmış gözlerimi bir kişiden diğerine dikerken, Rygun'u dışarıda tutan duvarı sertleşmiş bir pul daha ile sağlamlaştırıyorum. Onu güneye, soğuğa doğru saldırmaktan alıkoymak için her şeyi yapıyorum. Bu sırada, Daga-Mórrk olduğumuzda bana hediye ettiği alev parçasını topluyor ve besliyorum. Onun yükselen gücünün derimi parçaladığını, beni içten dışa yaktığını hissediyorum—

"Senin yerinde olsam bunu yapmazdım."

Başımı hızla çevirdim. Arkama baktığımda, maskeli kişilerden ikisinin perde gibi açılıp, geriye doğru toplanmış soluk saçlı, kıvrımlarına sıkıca oturan uzun mor bir palto giymiş bir peri kızını ortaya çıkardığını gördüm.

Kulak memesinden beyaz bir boncuk sarkıyor, bana doğru attığı her ufak adımla sallanıyor.

Ulaşamayacağım kadar uzakta, üç adım ötede durdu; siyah boyayla ağırlaşmış kirpiklerinin altından bana bakarken dudaklarının kenarları kıvrıldı. "Yeğeninin iyiliğini önemsiyorsan, hayır."

Kyzari'nin adı geçtiğinde bile nefesim kesiliyor, adeta boğazımdan bir zerrecik çekiliyor.

Söyleyeceğim sözler ejderha alevi gibi bir tat bırakıyor. Yanmış ve közlenmiş bir halde, dilime çarparak kayboluyorlar. "Sen kimsin?"

Gülümsemesi daha da genişliyor. "Az önce senin koruduğun o kindar sürtükten kurtulan kişi benim. Böyle bir canavarı tasmada tutmak çok yorucu oldu, emin ol."

Serem.

Şiddetli bir tehditle derim yarılırken kaslarım gerildi, hırladım. Maskeli kişiler yanlarından mızraklarını çekip öne doğru savurdular. Otuzdan fazla sivri uç bize doğru yönelmişti.

“Dikkatli ol, Kral.” Sereme başını yana eğdi, gri gözleri kısılmıştı. “Güç kullanmaktan çekinmem.”

"Ben de değilim."

Bu yalan o kadar acı ki, neredeyse boğuluyorum.

Her ne kadar onların süslü püslü birliğinin arasından fırlayıp kafataslarını parçalayıp beyinlerinde tünel açana kadar boyamak istesem de, Raeve'i veya Ahvi'yi etrafımızdaki o şerefsizlerin hiçbirine maruz bırakmayı reddediyorum.

Raeve buraya gelmek istemedi. Çocuğun tehlikeye girmesinden korktuğu için bağı çözme riskini almak istemedi. İkisinden birine bir şey olursa, kendimle yaşayamam.

Beni parça parça kesmek zorunda kalacaklar.

"Yeğenim," diye hırladım öfkeli nefesler arasında, tüm vücudum sarsılırken; zihnimde iki bambaşka kelime yankılanıyordu:

Raeve'in kızı.

Raeve'in kızı.

Raeve'in kızı.

Sereme çenesini yukarı kaldırdı. "Peki ya o?"

"Sen ne biliyorsun?"

Solgun kaşını kaldırdı, sonra cebinden bir serçe kuşu çıkardı, parmaklarını sıkarak soluna doğru bir emir verdi: "Bunu ona götürün. Ve kitabı alın."

Mızrak indirildi, emre uyuldu.

Erkeğin iri parmaklarından serçeyi kapıyorum, adamın avucundaki hafif titremeyi fark ediyorum, ardından Voyd Kitabı'nı pelerininin kıvrımları arasına alıp sessizce tekrar safa katılıyor.

Savunma pozisyonumu koruyarak, tarlakuşu şeklindeki bıçağı açtım, etrafıma bakındım, sonra da metni hızla gözden geçirdim; yutkunarak okuduğum her kelimeyle kalbim daha da hızlı ve şiddetli atıyordu:

Sereme cebinden bir şişe çıkarıp salladı. “Bu iksiri içmezseniz ve üçünüz de bizimle gelmezseniz Prenses Kyzari ölecek,” dedi, sözleri kulaklarımdaki uğultunun ve kaburgalarımı kemiren vahşi paniğin arasında, uzaktan ve anlaşılması güç bir şekilde geliyordu. “Seçim sizin.”

“Sen tamamen delirmişsin. Kyzari, Aether Taşı’nı taşıyor,” diye kendi kendime konuşuyorum, bakışlarım onun imzasına odaklanırken dudaklarımın kıpırdadığını zar zor hissediyorum.

Kanımı kaynatan girdapların içinde gizlenmiş dört küçük kelime üzerine.

“Ama aslında hiçbirimiz bunun ne işe yaradığını bilmiyoruz, değil mi? Dünyayı koruduğu söyleniyor, ama işte buradayız, dünyanın daha önce hiç

görmediği türden yaklaşan bir ay düşüşünün bıçağıyla karşı karşıyayız.” Sereme omuz silkerek, “Gel ya da kal. Bu senin vicdanın.” dedi.

Öfkeyle homurdanarak, Raeve'i daha sıkı tutarken yumruğumdaki notu buruşturdum.

Kızının hayatını riske atmayacağım.

“Ahvi ve Raeve’nin sakat bırakılmayacağına dair söz verirseniz, sessizce gelirim.”

Sereme gözlerini devirip gülerek, “Çocuğa asla zarar vermeyecektik. Sadece The Flourish'i korumasını istedik. Raeve'e en iyi yaptığı şeyi, yani öldürmeyi emretmek, miskunn'un bu özel sonucu önceden gördüğü tek senaryoydu.” dedi. Parıldayan bir gülümsemeyle ekledi: “Eğer son yedi döngü boyunca ona işkence etmek için büyük çaba harcamamış olsaydım, onlarla birlikte buraya gelmezdin.”

Sözleri tenimi tırmalıyor.

Ben, Raeve'in teslim etmekle görevlendirildiği ödülüm...

Nedense Ath'ler peşimdeler.

"Neden?"

Dilini bir kez daha şıklattı. "Göreceksin." Mor, girdap gibi dönen bir sıvıyla dolu şişeyi uzattı, beklerken hâlâ gülümseyerek bana yukarıdan aşağıya doğru baktı.

Kazananın gülümsemesi.

"Bunu ona götürün," diye emretti muhafızlardan birine.

Şişe elime bırakılıp bana getirildiğinde öfkeyle doluyorum. Sereme'nin küstah bakışlarına hâlâ dik dik bakarken, mantarı açıp dumanlı içeriği tek bir tiksintiyle yudumluyorum.

İçime sızan bir soğukluk, tüm keskin kenarlarımı köreltiyor, her şey pürüzsüz, çıplak ve... uyuşmuş hale geliyor. Rygun'un alevine dair duyularımı köreltiyor, içimdeki karanlığı tırmalarken, kör ve duyarsız bir halde panik içinde umutsuzca arayış içinde kalıyorum.

Hâlâ orada olduğunu hissediyorum—bir yerlerde—ama nerede olduğunu bilmiyorum. Ondan bir şey çekemiyorum.

Onu yetiştirin.

Öfkeyle şişeyi öyle sert fırlattım ki taşa çarpıp paramparça oldu.

Sereme, gri gözleri parıldayarak, "Onu zapt edin," diye mırıldandı. "Onun oldukça uysal olduğunu göreceksiniz, eminim."

Altı kişi öne doğru adım atıp kollarımı yakalayıp arkama doğru çekiştirince hırladım, bileklerime rünlü kelepçeler taktılar. Ayağa

kaldırıldım, Raeve ve Ahvi'nin üzerine yığıldım, sanki aniden açığa çıkmış yavru kuşlar gibiydim. Çok güçsüz görünüyordum.

Çok savunmasız.

Raeve'in uykulu yüzü—pürüzsüz ve gerginlikten arınmış—başıma bir çuval geçirilmeden önce gördüğüm son şey oluyor. Şakağım sert bir şeye çarpıyor ve sonra—

Hiç bir şey.

Grihm

CHAPTER 75

Parmaklarım bir çukurun içinde gerilmiş halde, başımı uzattığım kolumun altına gömüp, yumuşak tırmanış ayakkabımı sıkıştırabileceğim bir yer bulmak için kızıl taşlı kayalıkta arama yapıyorum; sivri tabanlı ayakkabılarım ise aşağıdaki dolu sırt çantamın içinde. Bu lanet yerde yaşayan canavarların zayıf duyma yeteneğine rağmen, son tırmanış için çok gürültülü.

Bu.

Kahrolası.

Yer.

Yoğun, boğucu havayı, arındırıcı örtüme ve hazırlık aşamasında yaptığım nefes egzersizlerine rağmen yutmakta zorlanıyorum. Her yönden bastıran yoğun sisin içinden yayılan yakıcı güneş sıcağı, kendimi bir fırının içindeymiş gibi hissettiriyor. Yumuşak seramikler, son damlasına kadar nemden arındırılıyor.

Gerçeğe çok yakın.

İpliğimin son damlasını çok uzun zaman önce silkeledim. O zamandan beri çamurlu bir su birikintisine bile rastlamadım ve bu durum, gözlerim

sonuna kadar açık olmasına rağmen her şeyin karardığından emin olduğum anlarla tırmanışımı mahvetti.

Yakında su bulamazsam, bu çabalarım boşa gidecek. Ama eminim ki, daha önce uçurumun dibinde gizli bir barınak hazırlarken Büyük Gümüş Kılıçlı Tırpan'ın yuvasından fırlayıp yere düştüğünü duydum.

Bu benim tek şansım olabilir.

İçimden lanet ediyorum, Bulder'ın yardımını istemeden ince bir taş sırtından daha sağlam görünen bir şey bulamıyorum. Çok fazla dikkat çekecek bir şey. Pelerinim—engebeli arazinin tam tonunda—şeklimi gizleyebilir, duman bir Sabersythe'ın jilet gibi keskin görüşlerine karşı ekstra koruma sağlayabilir, ancak onların ölümcül koku alma duyusu eşsizdir. Varlığımın titreşimlerini fark edip bana doğru koklamaya başlarlarsa, işim biter.

Dişlerimi sıktım, ayak parmaklarımı çıkıntıya dayadım, kolumu gerdim ve ağırlığımı kaydırmaya başladım—

Kaya ufalanıyor.

Dalış yaparken nabzım hızlanıyor. Hemen kazmamı uçuruma saplıyorum, inişimi yavaşlatan, sonra da tamamen durduran önceden var olan bir yarığa derinlemesine saplıyorum. Sis içinde metalin taşa çarpma sesi hâlâ yankılanırken, ben de bir kancaya takılmış yem gibi yumruklarımın arasında asılı kalıyorum.

Kalbim boğazımda, derin nefesler alarak kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum, kolumdaki yırtılma hissini görmezden geliyorum. Beklemek için—kanat çırpışlarının sesini… bir kükremeyi… fark edildiğime dair herhangi bir işareti dinlemek için.

Hiç bir şey.

Sadece uzaktan gelen öfkeli bir yuvalama alanının uğultusu, cızırtısı ve tıslaması duyuluyordu.

Ayak parmağımı sıkıştırabileceğim sağlam görünümlü bir yarık bulana kadar etrafı arıyorum, kolumdaki ağırlığı yavaşça azaltıyorum. Kayayla bir bütün oluyorum... ayağımı girintili çıkıntılı yarığa doğru yönlendiriyorum.

Çok kıl payıydı.

Birkaç derin, sakinleştirici nefes daha aldıktan sonra, dengemi yeniden kazandım ve göz kamaştırıcı kırmızı ve gri girdabın içine doğru ağır ağır yükselişime devam ettim; mağaranın kocaman ağzına vardığımda her kasım titriyordu.

Kenara doğru sinsi sinsi ilerleyip duvara yaslandım; Ahra'nın yüzünü ve vücudunu duvara sürtmesinden dolayı oluşan oyuklar genişlemişti. Büyümesine uyum sağlamak için yuva değiştirmek yerine tek bir yuvayı korumasıyla bilinen, vahşi Sabersythe dişi keçilerinden çok az sayıdaki türden biri.

Kimileri onun bir şey beklediğine inanıyor. Umarım bu doğrudur; umarım ben de bir şekilde o planın bir parçasıyımdır.

Çömelerek kazmamı kemerime taktım ve kefenimin gevşek ucuyla alnımdaki teri sildim, nefesimi toparlamaya çalışırken bir yandan da mağaranın devasa ağzını inceledim.

İçimde endişe ve bulantı hissi bir anda kasılıyor.

Ahra'yı hiç görmedim ama bu yuva, Rygun'un tercih ettiği yuvalarla neredeyse aynı büyüklükte.

Beklediğimden daha büyükmüş...

Uzaktan bir yerde bir volkan gürlüyor ve havada sismik bir sarsıntıya neden olarak tenime çarpıyor.

Pelerinimi daha da öne çekip, gözlerimi kısarak mağaranın karanlık girişine doğru bakıyorum. Ahra'nın daha önce ayrıldığını duymuş olmama rağmen, herhangi bir uğultu sesi olup olmadığını, sonunda toplanıp yumurtalarını yumurtladığına dair herhangi bir işaret olup olmadığını dinliyorum.

Dağ titriyor. Yukarıdan taş parçaları kopuyor ve yere düşerek parçalanıyor.

Kahretsin.

Bulder'a doğru açıyorum ve ona sakinleştirici, yumuşak bir ninni mırıldanıyorum:

"Kurth do arn, Bulder. Kurth do arth atin nahl goril arn."

Tüneldeki sarsıntı dursa da, o tünelden aşağı adım attığım anda kendi güvenliğimi garanti edemem. Gondragh'a ayak bastığım anda da edememiştim. Bulder, Ignos'la süregelen savaşına çok odaklanmış durumda; yumruk yumruğa savaşıyor, ne kazanıyor ne de kaybediyor ve neredeyse hiç kulak asmaya vakti yok.

Eğer yuva çökerse, işim biter. Öldüm.

Ama geri dönmeyeceğim.

Dağın yakındaki zirveden gelecek ani bir öksürük nöbetine yakalanmayacağından emin olduktan sonra, gümüş ejderha pulundan yapılmış kılıcımı avuçlarımın içine alıp karanlığa adım atıyorum, sadece

duyularımla hareket ediyorum. Bulder'ın şarkısına o kadar derinden dalıyorum ki, zihnim kıvrımlı tünelin şeklini ve üzerinden geçtiğim düşmüş taş parçalarını çiziyor, ayak parmağımı çarpmaktan veya sonumu getirebilecek bir ses patlamasından kaçınıyorum. Ahra'nın son geri çekilmesinden kalan birçok düşmüş taş parçası. Dağınıklığın içindeki bir yarık, çıkarken kuyruğunu sürüklediğini gösteriyor.

Bu imkandan faydalanarak yolculuğumu kolaylaştırıyorum.

Karanlık yerini önden sızan sıcak bir parıltıya bırakıyor ve yerdeki birçok gümüş pul, güney gökyüzündeki yıldızlar gibi parıldıyor.

Tünel esniyor, beni yan tarafındaki bir yarıktan sızan magmanın yavaşça aktığı devasa kubbeli bir boşluğa davet ediyor. Ama dikkatimi çeken bu değil. Ya da hazine sandığı gibi yere saçılmış on binlerce pul da değil.

Burası Ahra'nın yuvası.

Yerin altında, kundaklanmış ejderhayı içine alabilecek kadar büyük bir krater. Tam ortasında, hendekle çevrili bir kale gibi şişkinlik var. Üç pullu yumurta barındırması gereken bir tümsek... ama yok.

Örtümü aşağı çekiyorum, çürümüş ölüm kokusuyla boğuşan nefesimi tutarak, paramparça olmuş kabuk parçalarını ve içindekilerin çürüyen kalıntılarını inceliyorum… Tepeden aşağıya, yuvanın oyuğuna doğru bir iz bırakmış büyük kaya parçası, kenarlarına yapışmış ufalanmış kabuk parçaları, suçlu bir vicdan gibi…

Mücadelenin tüm azmi kemiklerimden akıyor.

Öne doğru sendeliyorum, yuvanın çukuruna yuvarlanıyorum, beynimdeki uğultu duymamı, hissetmemi ve düşünmemi zorlaştırıyor.

Ayaklarımın üzerinde durmayı başarıyorum. Görmek istemediğim, ama yine de bakmaya zorladığım küçük, parçalanmış şeylerin sıcak kokusundan öğürerek tepeye tırmanıyorum.

Hasarlı hallerine rağmen güzeller. Çoğunlukla anneleri gibi gümüş rengindeler, ancak ikisinde koyu kırmızı pullar da bulunuyor.

Dizlerim keskin zemine saplanıyor.

Hançerimi yere düşürdüm, ellerim titreyerek uzanıp gümüş rengi bir kabuk parçasına dokundum; dokusu, bir zamanlar onu sardığı yavrunun minik pullarına benziyordu—parçalanmış kalıntıların yanında ezilmiş halde yatıyordu.

Zihnim geriye doğru savrulurken, ağır bir hüzün beni korkunç ağırlığının altına gömmekle tehdit ediyor. Kader Çobanının bıçak darbeleriyle beni gümüş bir ejderha pulunu parlatan bir tüccara doğru itti.

Ahra'nın gelecekteki yumurtalarından birini elde etmenin kaderimde yazılı olduğunu düşündüm. İnkah'ı kaybetmenin, tüm o acı ve ızdırapların bir amacı olduğunu sandım. Bu düşünce, kendimi dünyaya karşı parçalamanın göğsümdeki o kocaman boşluğu uyuşturamadığı en karanlık zamanlarda beni ileriye doğru itti.

Ahra'nın hamile kaldığını öğrendiğimde, o kıvılcım yeniden canlandı. Yeni bir hayatın, yeni bir umudun vaadi.

Parçalandı.

Uzaktan gelen bir gürültü, mağaranın içine doğru esen ve içeride girdaplar oluşturan dumanlı bir rüzgarın habercisi oluyor, ama ben ayağa kalkmıyorum.

Koşma.

Ahra'nın sert inişinin şiddetiyle yer titriyor, ben de dağınık mezardan daha büyük bir kabuk parçası kaldırıyorum. Onu nazikçe yavrularından birinin yüzüne yerleştiriyorum ve diğer ikisi için de aynı işlemi tekrarlamak üzere uygun parçalar arıyorum.

Ejderhalar gökyüzüne ulaşamayan ölülerini gömmezler, ama aylar hakkında bildiğim bir şey varsa o da çoğunun başlarının eğik ve gözlerinin kapalı olduğudur.

Böyle bir kaybın ardından yaşamanın bundan daha acı verici bir şey olabileceğini hayal edemiyorum, ama artık sizi algılamayan açık bir bakışın boşluğunu görmenin acısını biliyorum.

Son yavrunun yüzünü kapatarak kılıcımı kaptım ve tepenin yamacından aşağıya, yuvanın mağara benzeri oyuğuna doğru kaydım. Silahı kucağıma alıp hareketsizce otururken, ölümün beni yutmasını bekledim.

Ahra'nın derin, kesik kesik nefesleri boşluğu doldururken, göğsümdeki boşluk zonkluyor. Bencilce doldurabileceğimi sandığım bir boşluk.

Şimdi kendimi bir mezardaki kene gibi hissediyorum. Kutsal bir şeye saldırmaya gelen bir parazit gibi.

Hak ettiğim son bu. Kader Çobanının benim için tasarladığı şeyin bu olduğunu anla.

Sanırım, bunca zaman önce İnkah ile birlikte ölmem gerektiğini biliyor. Arithia'dan kovulduğumuzda, yeni rejime diz çökmeyi reddettiğimiz için, demir pençelerle sıkıştırılıp, arkamızdan ateş püskürten askeri Moltenmaw'ların gürültüsüyle kovalanıp, duvarın ötesine, güneşe doğru sürüldüğümüzde.

Ta ki İnkah'ın değeri düşene kadar.

Gözlerimi kapatıyorum, bizi orada nasıl bıraktıklarını, güzel İnkah'ımı açgözlü, yakıcı ısırıklarla kavuran güneşin altında nasıl kavrulduğumuzu düşünüyorum. Keşke onu bu acıdan kurtarsalardı. Bunun yerine, parçalanmış kanatlarının gölgesinde beni tutmak için acı çekti, feryatları ruhumdan asla silemeyeceğim acı dolu bir ezgi gibiydi.

O aramızdaki bağı kopardığında—hayatta kalmam için son bir çabayla son gücünü bana verdiğinde—onurum kalmama izin vermedi. Onun fedakarlığına tükürmek ve mezarımı onun yanına kazmak. Onu ovalarda yalnız bırakmak hayatımda yaptığım en zor şeydi ve en büyük pişmanlığım. Kader bunu kaydetmeli.

Sonunda her şeyi yoluna koyduk.

Başımı öne eğiyorum, saçlarım soluk bir kefen gibi nasırlı ellerimdeki hançerden başka hiçbir şeyi görmemi engelliyor. Göğsümdeki o kocaman boşluğa düşerken, mağaraya doğru yer sarsıcı adımlarla ilerleyen devasa varlığı görmezden geliyorum.

Yan taraftan bir darbe aldım, yere savrulurken hançeri elimden düşürdüm. Ancak devasa bir pençe üzerime inip, başımın iki yanındaki taşa saplanan tırnaklarıyla beni durdurdu.

Yüzüme çarpan yakıcı nefesler arasında nefes almakta zorlanırken, Rygun'unkinden biraz daha küçük, daha az köşeli, daha az diş ve boynuzlu Büyük Gümüş Kılıçlı Tırpan'ın çelik gibi, kısılmış gözlerine bakıyorum.

Onun terazileri—

Muhteşem.

Sanki binlerce işlemeli zırh plakasıyla giyinmiş gibi, hepsi lav akıntısından gelen parlak ışıkta ışıldıyor. Yüzünden ve omurgasından kıvrılıp çıkan boynuzları ve dişleri bile aynı gümüş renginde; metalik görünümlü, sanki başka bir dünyadan gelen bir zanaatkar tarafından şekillendirilmiş gibi.

Heykelsi güzelliği onu daha az etkileyici yapmıyor. Burun delikleri genişleyip kokumu içine çekerken, çıkardığı gürlemeler içinde saklandığımız aktif yanardağın gürültüsüne rakip oluyor.

Ancak, ölen yavrularının açık gözlerinin üzerine kırık kabuk parçaları yerleştirdikten sonra onu acımasız, korkunç bir canavar olarak görmek zor.

HAYIR.

Gözlerinde gördüğüm tek şey, yavrularının mezarının etrafında bir yabancının dolaştığını fark etmenin verdiği anlaşılabilir öfkeyle zar zor örtülen, derin ve işlenmiş bir acı.

Kilíth yanılıyordu. O kuduz değil.

O, sadece dünyaya karşı kendini kapatan, yas tutan bir baraj gibi. Gençliğini kaybetmenin ölçülemez acısından kendini uzaklaştırmaya çalışıyor.

Elini daha da sıkılaştırdı, pençeleri sırtımı kavradı ve deri kıyafetlerimi delerek beni yüzünün önüne kaldırdı. Gümüş rengi gözleri kısıldı, beni yansıtıyordu; onun elinde öyle cansızdım ki, beni yemesini bekliyordum.

Hava sanki etrafımızı sarıyor, canlı ve bizi izliyor. Belki de sadistçe, benim gerilimden çığlık atmamı bekliyor.

Belki de Clode, içten içe zaten ölmüş olduğumun farkında değil.

Ahra hırlayarak beni fırlattı. Basit bir savurmayla havada savrulmaya başladım.

Duvara çarptım, yere yığıldım. İnleyerek yuvarlandım ve tam zamanında onun iri ama biraz zayıflamış bedenini kaseye fırlattığını, yırtık pırtık kanatlarının etekleri yıpranmış gümüş bir pelerin gibi sürüklendiğini izledim.

Paslı bir homurtu çıkararak yere yığıldı, kırılmış üç yumurtasının etrafına dolandı.

İçimde vahşi bir öfke gümbür gümbür kaynıyor.

"NE YAPIYORSUN?"

Sözlerim çatırdıyor, mağaranın engin duvarlarında yankılanıyor. Ama Ahra başını yumurtalarının yanına yaslıyor ve göz kapaklarını indiriyor, sanki beni duymamış gibi. Ya da umursamıyor gibi.

Kabul edilemez.

Yas tuttuğu yere izinsiz girdim. Bundan daha onursuz bir şey olamaz.

Sonum, seve seve ödeyeceğim bir kefaret.

Öfkeyle homurdandım, sendeleyerek ayağa kalktım. Öne doğru tökezleyip kollarımı yana açarak göğsümü açığa vurdum. "BİTİRİN ARTIK!"

Tek gözünü aralayıp, yürek burkan bir an için doğrudan bana baktı. Sonra kuyruğunu hızla çıkarıp ayaklarımı yerden kesti.

Sırt üstü öyle sert bir şekilde yere düştüm ki, ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı.

Nihayet tekrar nefes aldığımda, dişlerimi sıkarak içtiğim nefesim kaynıyordu.

Pelerinimi hızla çıkarıyorum, yüzümü örten örtüyü boynumdan çözmeden çekip alırken neredeyse kendimi boğuyorum. Ve hücuma

geçiyorum.

Sıçramak.

Kontrolsüz bir öfkeyle yuvarlanarak sırt üstü yere düştü.

Enerjisi değişiyor ve alçak sesle gürlüyor; tıpkı bir yanardağın tepesini parçalayıp püskürmeden önce çıkardığı ses gibi.

Yukarı doğru itiyor ve beni gevşetmeye çalışarak sallıyor.

Sırtının iki yanından aşağı doğru uzanan paralel dikenlerden oluşan ikiz çıkıntıların arasına tırmanıyorum; onun ulaşabileceği bir yerde. Hızla dönüp beni, can sıkıcı bir kaşıntı gibi, ısırıp koparabilir.

Yapacak. Sadece onu yeterince kızdırmam gerekiyor.

O çırpınıyor, bedenini sağa sola savuruyor ama benim tutuşum harç gibi. Başını savururken bir hırıltı daha çıkarıyor, sonra kanatlarının kavisinin üzerinden geriye bakıyor ve o gümüş bakışlarıyla beni eziyor, taş gibi donup kalıyor. Tıpkı güzel İnkah'ımın varlığını göğsümden kopardığı anın hemen sonrasındaki gibi.

İki nefes birden yüzüme çarptı ve Ahra'nın gözleri bir şeyle kısıldı... Gümüş ejderha pullu tüccarla karşılaştığımdan beri kendi yansımamda ara sıra gördüğüm bir şey.

O zaman artık yuva mağarasında değiliz, aksine karanlığa doğru, hızla sıçrayarak tünelin içine doğru ilerliyoruz. Sisli gökyüzüne fırlıyoruz, sonra öyle bir kuvvetle aşağı düşüyoruz ki organlarım kendi içine büzülüyor.

Ahra kanatlarını açar. Havada süzülür.

Kül ve dumanın girdapları arasından fırlattığı güçlü hamlelerle ilerliyor. Yakındaki zirvelerin savaşan gürlemelerine rakip bir kükreme çıkarıyor.

Ani bir eğim, dikey olarak ilerlerken tutuşumu sıkılaştırmama neden oluyor; bu Yaratıcılar tarafından terk edilmiş yere geldiğimden beri göremediğim sisten kurtuluyoruz. Doğrudan kavurucu güneşe doğru, sanki onu ortasından delip gökyüzüne çivileyecekmiş gibi.

Göz kamaştırıcı acımasız ışınlarından kaçmak zorunda kalarak başımı eğdim, dikenlerine tutunacak yerler bulup pullarına iyice yaslandım. İnkah'ın yaşadığı aynı ölümden kaçınmak için çaresizdim.

O, bana çok şey verdi, onu çiğneyen o lanet olası güneş tarafından çiğnenmeme izin vermemek için.

Ahra yana yatıyor, dönüyor. Yakıcı ışınlarıyla bana meydan okuyor. Beni daha yukarı, daha yukarı, daha yukarı tırmanmaya zorluyor; dikenlerini merdiven gibi kullanarak kanat tomurcuklarının arasına tünememi sağlıyor.

Yükselişini dengeliyor, kanatlarının çırpınışları kalbimin gümbür gümbür atışlarıyla aynı ritmi yakalarken, bir şey beni tırmalıyor...

İçinde.

Uzun, kanca gibi bir pençe kalbimi delip geçiyor ve göğsümde şok dalgaları yaratıyor. Bundan önce aldığım tek uyarı, sanki bir pençe kaburgalarımı delip geçiyor, beni hayatta tutan atan organı yumrukluyor ve öyle baskın bir güçle sıkıyor ki, içime doğru çöken boş bir yumurta kabuğu gibi eziliyorum.

Gümüş rengi bir özün içimi kaplamasıyla şoktan hala nefes nefese kalmış haldeyim. Öylesine güçlü ve engin ki, adeta felç oldum.

Gözlerim faltaşı gibi açılmış, gökyüzünde kıvrılan gümüş rengi kutup ışıklarına bakıyorum; sanki sonu olmayan bir karanlığın içine düşüyormuşum gibi hissediyorum. Öyle yalnız ve sessiz bir boşluk ki, çığlık atmak istiyorum.

O halde düşüyoruz.

Öne doğru eğilerek, kanatlarımızı içeri çekerek ve aktif bir yanardağa doğru hızla düşerek, dünyanın ateşli gözüne dalmak gibi, düşüşümüz hızlanıyor—

Daha hızlı.

Korkmam gerekirdi ama hissettiğim tek şey o. Ahra'nın dipsiz zihninin, dipsiz kalbinin ve kederinin engin uçurumunun – öyle aç ki beni yutmakla tehdit ediyor. Muhtemelen yutardı da, eğer ruhunun fısıldadığı şarkı olmasaydı. Üzerime dolanan gümüş kurdeleler gibi beni saran tuhaf, yankılanan bir melodi.

Ebedi sırları bir hırsız gibi çalan, kulak misafiri olduğum bir şarkı.

Fark ediyorum ki, benim aksime—ben kederimde anlam ve amaç ararken bir yarayı kazıyormuş gibi—bu kadim varlık kaderini biliyor. Kaybına teslim olamayacağını biliyor, çünkü yapılması gereken şeyler var. Yalnız başına…

Eğer biri onunla birlikte yolculuk etmeyi tercih etmezse.

Güçlü bir sarsıntının onu göğsümden ayıracağını, belki de beni bir anda yok olacak bir volkana fırlatarak özlediğim ölümü bana vereceğini hissetsem de, bu yolculuğa yalnız başına çıkmasına izin vermeye hiç niyetim yok.

Yalnızlığın nasıl bir his olduğunu biliyorum.

Bunun yerine, bu büyük onura yaslanıyorum ve onun varlığı karşısında katılaşan bir ay gibi sertleşiyorum, kalplerimizin simbiyotik ritmini kabul

ederek yanardağın kraterine dalıyoruz, kaynayan lav havuzunu geçiyoruz ve tekrar gökyüzüne doğru yükseliyoruz—birlikte ortaya çıkıyoruz.

Bir olarak.

CHAPTER 76

Raeve

Ağırlaşmış göz kapaklarımı kaldırıyorum ve bir takımyıldız görüyorum—

Aylar.

Yavaşça göz kırpmalarım ve sol şakağımdan geçen kör edici ağrı nöbetleri arasında, çoğunlukla sevdiğim biri tarafından çizilmiş, koyu gri tavandaki her bir parmak izi lekeli küreyi inceliyorum.

Sevilen.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, sonra tekrar açıyorum. Fallon'ın, bu küçük karanlık hücrenin ötesinde var olduğu zamanlarda en çok dilek dilediği, yumuşak veya canlı renklerini açıklamaya çalışırken en sevdiği ayları işaret ederkenki çınlayan sözlerini neredeyse duyuyorum.

Gözlerim yanıyor, biriken gözyaşları çok sıcak, çok gerçek.

Bu bir rüya.

Her zaman, her zaman bir hayal.

Kafatasımın içindeki yuvarlanan ağırlıklar başımın yana yatmasına neden oluyor. Bulanık karanlığın içinden gözlerimi kısarak bakıyorum ve birinin buruşmuş şeklini seçebiliyorum.

Sanırım. Belki de yanlış görüyorum.

Gözlerimi kısarak biraz daha netleştirdim. Yırtık bir karyolada yan yatmış, bana sırtını dönmüş, çileli uykusunda titreyen narin bir peri gördüm. Soluk saçları yerde, kirli ve keçeleşmiş haldeydi.

Fallon.

Boğazım o kadar kalınlaşıyor ki yutkunmak acıyor, bir inilti boğazımdan sızıp gidiyor.

O burada. Rüyamda.

Canlı.

Yanıma dönmek için enerjimi topladım ve ağır kolumu bedeninin üzerine dolayarak onu kendime doğru çektim. Ne kadar narin olduğuna hayret ettim.

Ne kadar küçük ve soğuk.

Rahatlıyor, tanıdık ama bir o kadar da yabancı kokusunu içime çekerken kollarımın arasına gevşiyor; bir sonraki nefesi rahatlamanın yumuşak bir titremesi oluyor. Ya da belki de bu benim rahatlamam.

"Buradayım…" diye kekeledim, göz kapaklarıma taşlar yapışmış gibi ağır ağır kırpıyordum.

Beynime bir başka şiddetli ağrı saplandı, sanki ezilmiş gibi hissettim. Tüm bunlara rağmen, vücutlarımızı öyle bir pozisyona getirmek için enerji topladım ki sırtım parmaklıklara dönük olsun. Böylece Fallon, kapıdan en uzak, duvara yaslanmış bir şekilde duruyor.

Güvenli.

Ses kısıklığı devam ediyor, tıpkı rüyamda burada olduğumuz zamanlarda sık sık yaptığı gibi her yavaş nefesle mücadele ediyor... Nadiren sağlıklı. Nadiren şarkı söylüyor, gülümsüyor ya da bizi eğlendiren o saçma oyunları uyduruyor. Başlangıçta, umut hala göğsünde canlıyken yapmayı çok sevdiği şeylerdi bunlar. Öncesinde—

HAYIR.

Tüm gücümle kollarımı sıkıyorum. Şu anda sahip olmadığım şeyleri düşünmeyi reddediyorum.

Bunun yerine, bu rüyayı bir hediye olarak kabul ediyorum, sakinleştirici melodimi mırıldanırken Fallon'ın saçlarını okşuyorum. Kalbinin her atışını ve hatırladığım gibi olmayan, ama parmak uçlarımdaki kaşıntıyı dindiren ve her nefesi bir hatıraya dönüştüren çiçeksi, tereyağımsı kokusunu besliyorum; kaslarımdaki gerginliği yavaş yavaş gideriyorum.

Ruhumdaki huzursuzluk.

O burada. Ben de buradayım. Ve nedense, huzur hissediyorum.

Tam, güzel bir huzur.

Keşke bu rüyadan sonra da devam edebilseydi.

Şakaklarımda şiddetli bir zonklama daha oldu, gözlerim geriye doğru kaydı ve beni derinden etkiledi.

Uzak.

Israrla bana sokulan, sıcaklık arayan bir parşömen kuşu var. Ama onu ellerime aldığım anda ortadan ikiye yırtıyor.

Rüyam siyah, mavi ve beyazın hakim olduğu bir yere kayıyor. Hem sıcak hem de çok, çok soğuk anıların olduğu bir yere. Göğsümde geçmeyen, ama aynı yerde yanan umutsuz öfkenin yanında sönük kalan bir bıçak saplanması gibi bir acı görüyorum rüyamda.

Hayal tükenene kadar…

Kükreyen bir aşkla dövülen ölümcül bir boşluk. Ruhumun derinliklerine sokulan, varlığımın özünü yeniden şekillendiren, beni başka bir şeye dönüştüren vahşi bir gümüş ışık gücü... Zihnimin sınırlarıyla engellenen, farklı bir tür soğukla kuşatılmış bir şeye.

Bir şey-

Tüm.

Silver Ribbon

CHAPTER 77

Antik gümüş kılıçlı tırpan, pulları binlerce yıldızın çarpışması gibi parıldayarak Loff'un üzerinden süzülüyor. Ardında, aynı şekilde gümüş olan kurdele sarkıyor ve diğer iplikler de peşinden sürüklenerek dans ederken birbirine dolanıyor.

Birlikte, yanlış konumlanmış haldeler.

Yuvarlak, pas rengi bir dağın tepesine tünemiş bir gözetleme kulesinin ucuna neredeyse değecek kadar alçalıyor... Şimdi Burn'ün yanıltıcı başkentinin bakır rengi kucaklamasına doğru ilerleyen görkemli ejderhanın topuklarına hafifçe dokunuyor. Zarif, uçuşan hareketlerle onu daha güneye doğru itiyor.

Sabersythe, varlığına karşı ne irkilir ne de kuyruğunu savurur; çünkü bu, onun için zaten son derece tanıdık bir durumdur. Zira kurdele, çok uzun zaman önce kendisinden bir parça vermişti.

Sabersythe'ın bundan rahatsız olduğu söylenemezdi. Hediyeyi olduğu gibi kabul etmişti.

Yardım çağrısı.

Kurdele güzel olabilir; dönmeyen dünyanın etrafında sürekli dönerek insanların zamanın geçişini takip etmesine yardımcı olur; ancak orada kendi

isteğiyle bulunmuyor. Gökyüzüne zincirlenmiş durumda. Çünkü kurdeleler bir zamanlar daha büyük bir şeyin parçasıydı.

Bütünsel bir şey.

Caelis'in kayıp parçalarını yeniden bir araya getirmek, dikiş işini yapacak sağlam varlıklar olmadan mümkün olmazdı. Kurdeleler bunu biliyor. Her şeyi yoluna koymak için üzerlerine düşeni yapıyorlar.

Her ne kadar yavaş ilerlese de.

Bir başka iniş. Büyük Gümüş Kılıçlı Tırpan, çağlar sonra ilk kez İmparatorluk Kalesi'nin önünden geçerken bir başka yönlendirme hareketi.

İnsanlar, ömürde bir kez yaşanacak bu muhteşem gösteriyi izlemek için sokaklara akın ediyor. Birçoğu, baltalar gibi havayı kesen devasa kanatlarının arasında, gergin çeneli, buzdan kesikler gibi gözleriyle güneye bakan beyaz saçlı bir perinin olduğunu fark edince nefeslerini tutuyor.

Gümüş kurdele, Grihm'in -şimdi olmasa bile eninde sonunda- her şeyin bir yeri, bir amacı olduğunu anlamasını umuyor. Ve bazı şeyler…

Onlar her zaman birbirleri için yaratılmışlardı.

Pyrok

CHAPTER 78

Ağır çuvalı giriş deliğinden yukarı doğru savurup bıraktım ve içeride yere çarptığında çıkan gürültüyle rahat bir nefes aldım. Hâlâ çıkıntıyı tutarken, boşta kalan kolumun tersiyle alnımdaki teri sildim.

Yanımdan öyle hızlı bir rüzgar esti ki neredeyse beni duvardan aşağıya savuracaktı.

Diğer elimi de kaldırıp kenara pençelerimle tutunurken, kalbim içimde yumruk yumruğa çarpıyor, Clode'un beni altıma işetmeye çalışmak için bir fırsat görüp, "Lanet olsun, neden olmasın?" diye düşünüp düşünmediğini merak ediyorum.

Derin bir nefes alarak, hışırdayan pelerinimin üzerinden aşağıdaki girintili çıkıntılı toprağa baktım. Karların arasından fırlayan, düşen bedenleri delip geçmek için mükemmel olan dişli taşlara. Son nefesimi vermeden önce, korkunç bir sonu hissetmek isterdim.

Raeve'in şüpheli konaklama seçimine bir kez daha lanet ediyorum.

Gruffin'in giderek artan iştahına ayak uydurmak istiyorsam, bir tür makara sistemi kurmam gerekiyor. Yoksa her gün, günde iki kere, şişman haşerelerle dolu bir çuvalı buraya taşımaya çalışırken düşüp öleceğim.

İçimden bir ah çekip, deliği gizleyen o göz alıcı perdenin ardındaki sıcaklığa doğru ilerliyorum. Gözümün ucuyla Essi'yi görüyorum—tıpkı

ayrıldığım zamanki gibi, çalışma masasının başında kambur bir şekilde oturuyor.

Tıpkı kutup ışıklarının yükselip alçalmasından, sonra tekrar yükselip alçalmasından beri olduğu gibi.

Diğer bacağımı da yukarı kaldırıp oturur pozisyona geçtim ve botlarımın bağcıklarını çözerken nefesimi toplamaya çalıştım. "Eğer dışarıda çığlık attığımı duyduysanız, hayır, duymadınız."

Essi her zamanki esprili sözlerinden birini söylemediğinde—ya da hiç cevap vermediğinde—ikinci botumu da çıkarıp odanın içinde ilerliyorum, yayımı, ok kılıfımı ve yağmaladığım malzemelerle dolu çantamı çıkarıyorum. Essi'nin silüeti görüş alanıma girdiği anda duruyorum.

Yüzümde bir gülümseme belirdi.

Onu yanıma aldım: gözleri kapalı, saçları yüzünün etrafında kan kırmızısı bir patlama gibiydi. Yanağı, ben ayrılmadan önce karıştırdığı deri ciltli kitap yığınının üzerine yapışmış, ağzı açık, yavaş ve yumuşak nefes alıyordu.

Nihayet.

Cebime uzanıp hendeğin dibinde bulduğum iki mükemmel yuvarlak taşı çıkardım. Onları kitapların yanına koydum ve uyurken kıpırdamasın diye açılmış tentürleri kenara çekmeye başladım. Oyma çubuğunu gevşek elinden kaydırıp yere koymak üzereyken bakışlarım parlak kırmızı uca takıldı…

Kan.

Sol elindeki bandajı görünce kaşlarımı çattım.

"Kahretsin, Essi."

Dişlerimi sıkarak öne eğildim ve dürbününden baktım, taşa kazıdığı minik, kanla ıslanmış runik yazılara bakıp başımı salladım.

Ne yapmaya çalışıyorsa çalışsın, hoşuma gitmiyor.

“Vakır!”

Geriye doğru eğilip çömeldim ve Gruffin'in Essi'nin ayaklarının dibinde, kıvrılmış bir battaniyenin arasında yuva yaptığını, kızıl gözlerinden birinin yarık gibi açık olduğunu gördüm.

Beni izliyor.

Gözlerinin üzerinde yükselen kalın tüylerden oluşan tepeyi kaşıyorum. "Ben yokken seni buraya gizlice getireceğini tahmin etmeliydim."

Başını yana eğerek boynunun kaşınmasını istiyor. Ben beklerken tüylerini kabartıyor; tüylerinin dipleri beklediğimden daha koyu. Pudra gibi

uçları ise belirli ışıklarda yanardöner bir görünüm sergiliyor.

Doğrusu, bana kadife bir trogg balığını hatırlatıyor: mavi ve gerçekten çok aç.

Parmaklarımı daha derine batırıyorum ve o da tüm vücudu titriyor, kanatlarını kabartıyor, sonra da geniş ve sarkık kanatlarını sergiliyor; kanatları şimdi benim gerilmiş kollarımın yarısı kadar geniş.

Bu kadar genç bir erkek geyik için etkileyici.

O dikkati dağılmışken, gagasının altındaki kalan birkaç tüyü kırma fırsatını değerlendiriyorum. "Unutma, onu yersen işin biter." Kireçlenmiş kılıfın bir parçasını savuşturuyorum. "Kusma deliğinden ilk uçuşunu çok hızlı bir şekilde yapacaksın."

O da Maell'in avlamak istediği bir şeyi gördüğünde çıkardığı aynı tırmalama sesini çıkarıyor. Ama ben gitmeden önce o küçük piçi besledim. Ve derme çatma yuvasının yanındaki derisini yüzdüğümüz ceset yığınına bakılırsa, Essi de onu o zamandan beri beslemiş.

Kanatlarını içeri çekiyor, başını geriye doğru eğiyor ve kemikleri gagalamaya başlıyor, kemikleri soyulmuş halde bulduğunda ise etrafa savuruyor. Hızla fırlayan bir ceset, Essi'yi günlerce süren ilk uykusundan uyandırmaya çok yakın.

Derin bir iç çekerek dolu çuvalı sürükleyip alçak bir tabureye oturuyorum ve tüylü kemirgenlerin derilerini yüzmeye, etlerini ayıklayıp Gruffin'in her an hazır olan boğazına atmaya, organlarını ise daha sonra yemesi için saklamaya başlıyorum.

Son birkaç gündür mükemmelleştirdiğimiz hızlı bir ritme giriyoruz; bu ritimde ben oyalanmıyorum ve o da parmaklarımı kesmekten son anda kurtuluyor.

Göğüs kemiği patlayacak kadar şişince, Essi'nin ayağına doğru kıvrılıyor, başını bir kanadının altına sokuyor ve tekrar uykuya dalıyor.

Kanlı ellerimi silerken bir iç çekiş daha, torbamın içine bakıp yarım günümü alan ve ancak üç tane kalan kemirgeni görünce.

"Bok."

Belki de eti kemiklerinden ayırmayı bırakıp sadece parçalara ayırırsam daha uzun süre dayanırlar?

Gruffin'e bakarak başımın arkasını kaşıyorum. Boğazının, bir kemik sıkışırsa kolumu içine sokmak için çok küçük olduğuna karar veriyorum. Bu da bana tek bir seçenek bırakıyor:

Ovalarda, sıradan haşerelerden daha büyük ve daha etli bir şeyler avlayın.

"Bunun ne kadar yorucu olduğunu unutmuşum," diye mırıldanıyorum, diğerlerinin bir an önce geri dönmesini diliyorum. İlk defa değil, bu kadar uzun sürmesinin nedenini merak ediyorum; midemdeki düğümler, Gruffin'in iştahı ne kadar hızlı artarsa benim de o kadar hızlı azalmasına neden oluyor.

Yağmaladığım mataramı aramak için etrafta dolaşıyorum, sonra da içine dolduracak bir şey bulamadığımı hatırlıyorum. Çünkü dünya sona eriyor, her şey berbat durumda ve Raeve ile Kaan muhtemelen karlı bir hendeğe atılmışlardır. Ve ben de geride kalmayı teklif eden ama hangi yöne gittiklerini sormayan aptal kişiydim.

Salak.

Yüzümü ellerimle ovarken Essi'ye baktım. Gitmeden önce onu koltuğa oturtmayı düşündüm, böylece daha rahat uyuyabilirdi. Ama bunu yanlış anlayabilir.

Muhtemelen yapmamalıyım.

Çuvalı boşaltıp, iyi bir yem olacak olan deriden ayrılmış cesetlerle dolduruyorum. Üstünü düğümleyip çıkışa doğru bakıyorum, hareket etmek için enerji toplamaya çalışıyorum. Sonunda altımdaki tabureyi kaydırıp yere yığılıyorum—eklemlerim ağrıyor, okların hizasına bakmaktan göz kapaklarım ağırlaşıyor, hendekte bağlanmış öldürülmüş insanların cesetleriyle ziyafet çeken kemirgenleri avlıyorum.

Kemirgenleri görüp de onların kemirdiği perileri görmemek zor. Daha da zoru, oturup bunun benim sorunum değilmiş gibi davranmak yerine bir şeyler yapmam gerektiği hissinden kurtulmak.

Birdenbire yorgunluktan gözlerimi kapattım.

Biraz dinleneceğim. Sonra eşyalarımı toplayıp etli bir şeyler avlamaya gideceğim.

Duvarın güneyine gitmekten nefret ediyorum. Her şey seni yemek istiyor. Yer bile hareket eden şeyleri yutmak için iştahlı. Ve Pah, bir türlü bulamadığım karlı bir mezarda bir yerlerde yatıyor.

Rastgele bir şekilde koltuktan bir yastık kapıp başımın altına koyuyorum, sonra da zihnimde bir zamanlayıcı kuruyorum.

Yüz saniye sayacağım, sonra tekrar ayağa kalkacağım.

Yirmi ikiye kadar dayanabiliyorum, sonrasında yorgunluk beni alt ediyor.

CHAPTER 79

Raeve

Eğitmen beni itiyor.

Zor.

Parmaklıklara öyle bir şiddetle çarptım ki, ellerimdeki hassas deri yırtıldı, yeni iyileşmiş yanıklarım patladı. Başka bir görevli beni yerime sabitledi, sert yumrukları ve bir bıçak omuzlarımın arasına bastırılmıştı. Kapının açılmasını beklerken, öfkeyle Fallon'a bakıyordum; uzak köşede yan yatmış, bana sırtı dönük bir şekilde duruyordu, tıpkı benim bu hücreden tekmeleyerek ve çığlık atarak sürüklendiğim zamanki gibi.

Üçüncü bir görevli anahtar halkasıyla uğraşıp doğru anahtarı bulup kilide sokmaya çalışırken sabırsızlıktan deliye dönüyorum.

Sonunda kapı açılıyor.

İçeri itildim, ayak bileğime tekrar kelepçe takıldı, bileklerimdeki kelepçeler çıkarıldı. Her zamanki saçmalıklar, ama ben zıplayıp durdum, keşke bir an önce gitselerdi diye düşündüm.

Kapının kilidi gürültüyle kapanırken, "Bloodstone," diye emrettim; onun tünelde olduğunu biliyordum.

O, çoğu zaman olduğu gibi, izliyor.

Islak ve birbirine dolanmış saçlarımın arasından, fenerin ışığının ulaşamadığı parmaklıkların ardındaki karanlığa doğru bakarak, "Savaştım," diye ısrar ettim. "Kan taşını kazandım. Bana verin."

“Özür dilerim, Ateş Bıldırcını.” Arkyn ışığa doğru adım atıp kapüşonunu geriye doğru savurarak yarı erimiş yüzünü ortaya çıkardı ve kanca gibi burnunun üzerinden bana baktı. “Ama anlaşılan kan taşına artık gerek yok.”

Elbette gerekli. Her zaman gereklidir.

Fallon güneş ışığına hasret kaldı. Alışık olduğu güneş ışığı olmadan hayatta kalabilmek için kan taşına ihtiyacı var.

Arkyn yırtık pelerinini savurarak arkasını döndü ve uzun tünelde hızla ilerlemeye başladı.

“Bekle!” diye bağırdım, demir parmaklıkları kavrayıp yüzümü bir boşluğa sıkıştırarak. Karanlığın içinde kaybolurken kalbim gümbür gümbür atıyordu. “Bekle! … ARKYN!”

Tavamı kapıp defalarca demir parmaklıklara vuruyorum. Geri dönmesi için, hak ettiğimi vermesi için bağırıyorum.

Boğazım yanıyordu, arkamı döndüğümde ayak sesleri çoktan kaybolmuştu, Fallon'un yanına yere sürünerek indim ve onu kendime doğru çektim; Arkyn'in kan taşıyla geri döneceğine inanıyordum.

Mecbur.

O bunu yapana kadar ben de onun için bir daha dövüşmeyeceğim. Onu ringin ortasına atlayıp vahşi hayvanların beni yemesine izin vermekle tehdit edeceğim, bu da ona sadece hayal kırıklığına uğramış bir kalabalık kazandıracak.

Kalp atışlarımın hızını ve kesik kesik, testere gibi nefes alışverişimi sakinleştirmem çok uzun sürüyor. Fallon'ın göğsünün hareket etmediğini fark etmem de çok uzun sürüyor.

“Fallon?”

Sessizlik.

Kaşlarımı çattım. Omzundan tutup hafifçe salladım. "Hey, Fallon. Geri döndüm. Uyan artık."

Hiç bir şey.

“Fallon.” Hafifçe bir kez daha başını salladı. “Lütfen. Bu komik değil…”

Cevap vermiyor. Nefes almıyor. Gülümsemiyor, şarkı söylemiyor ya da özgür olduğumuzda yapacağımız tüm o harika şeylerden, sonunda yaşama şansını yakaladığımızda neler yapacağımızdan bahsetmiyor.

Yavaşça ve nazikçe onu sırt üstü çevirmek için cesaretimi toplarken nefesimi tutarak ondan biraz uzaklaşıyorum.

Onun cansız, korkuyla dolu, kocaman açılmış gözlerini görünce göğsümde bir şey parçalandı. Son anları, dehşet dolu bakışlarında ve çatlamış gri dudaklarından sızan kurumuş kusmuk izinde belirdi.

Öylesine hareketsiz kalıyorum ki, hafif bir darbenin beni paramparça edeceğinden eminim; güzel arkadaşımın... her şeyimin... soğuk, pis karanlıkta yalnız başına öldüğü gerçeğiyle boğuşuyorum. Korkarak öldü—yüzünün buruşukluğunda bunu görüyorum. Korkmuş ve onu teselli edecek ben olmadan. Onu kucaklayıp ona şarkılar söyleyip zihninin başka bir yere gitmesine yardımcı olmak için. Sıcak, aydınlık ve çok sevdiği renklerle dolu bir yere—

Göğsüme bir şey çarptı. Sanki alevden bir yumruk kaburgalarımı delip kalbimi paramparça etmiş gibiydi. Boğazımdan yoğun bir ses yükseldi, organımın alev aldığını hissettim. Cızırtısını, püskürmesini ve kaynamasını, ta ki sert bir kömür yığınına dönüşene kadar hissettim.

Fallon'ın görmeyen gözlerindeki panik; bir şekilde fark etmediğim kusmuk kokusu; yüzündeki kasılma ve tenindeki ölümcül soğukluk... Bütün bunları o kadar derine gömdüm ki, bir daha asla bulamayacağımdan eminim.

Battaniyeyi Fallon'ın omuzlarına kadar çekip onu göğsüme yasladım ve sakinleştirici melodimi mırıldandım. "Her şey yoluna girecek. Bizi buradan çıkaracağım," diye fısıldadım nakaratlar arasında, bacaklarımızı birbirine dolayarak saçlarını yüzünden geriye doğru ittim ve ona tüm sıcaklığımı verdim. "Gökyüzünü tekrar göreceksin. Söz veriyorum."

Bunu gerçekleştireceğim. Son nefesime kadar bile olsa.

Bilincime tıpkı ayın yere çarpması gibi sert ve hızlı bir şekilde varıyorum; içimde paramparça oluyorum. Uykudaki dehşetin şiddetli yankısından ayrılıyorum. Bu dehşet, çirkin olmasına rağmen, son derece gerçek ve keskin hissettiriyordu.

kahrolası

yalan.

Fallon hücremizde ölmedi. Bizleri özgür bıraktım. Tekrar gökyüzünü gördü, sonra ikimiz için kazdığım kardan bir kulübede öldü; ben uyurken göğsüme sıkıca sarılmıştı.

Yalnız değilim.

Dehşetin o keskin parçalarını aceleyle topladım, bir araya getirdim ve hızlı ve istikrarlı hareketlerle buzlu gölün altına geri attım.

Gitmiş.

Derin bir rahatlama nefesi veriyorum, ancak gözlerimi açtığımda çok tanıdık bir çevreyle karşılaşıyorum ve ayak bileğimi sıkan demir pranga ile mürekkep rengi ay motifleriyle süslenmiş kaba işlenmiş tavanın acımasızca farkına varıyorum; bu rahatlama kısa sürüyor.

"Kahretsin."

Geri döndüm.

Bu yerle ilgili ateşli rüyalar görmem hiç de şaşırtıcı değil.

Ciğerlerim, durgun havayı o kadar hızlı bir şekilde dışarı atıyor ki, zonklayan başımı hafifletiyor. Korku içten içe beni yakıp kavuruyor, bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyorum. Bu sefer neyi unuttum ya da kaybettim?

Bilincimi kaybettikten sonra ne oldu?

Ne kadar zaman geçti? Karnımdaki açlık sancısına bakılırsa... epey zaman oldu.

Ay henüz düştü mü?

Kaan burada mı? Maymun—

Bu düşünceyle kalbim parçalanıyor, soğuk bir panik içimi kaplıyor. Ölümcül bir yarayı sarıyorum, kontrol edilemeyen duygularımı nispeten pürüzsüz bir bıçağa dönüştürüyorum. Çünkü onların burada, bu yerde olduğu hiçbir gerçeği kabul etmeyi reddediyorum.

BEN

kahrolası

reddetmek.

Panik halinden gözlerimi sıyırıp göğsüme sıkıca sarılmış narin kadını fark edebildim. Fallon değil. Saçları çok beyaz ve uzun, kokusu da tamamen yanlış.

Henüz-

Burnumu onun birbirine dolanmış, kanla kaplı saçlarına gömdüm; sıcak taşların üzerine düşen yağmurun kokusuyla, açan vurillo çiçeklerinin tatlı baharatının karışımını hissettim. Bir yerlerdeki büyük avluda yetişen türden

çiçeklerdi bunlar... Mutlaka bir zamanlar oradaydım, bu koku tanıdık bir şekilde göğsümü tel gibi sızlattı.

Yabancı hırıltılı bir nefesle titredi. Bu ses, insanların ölüme doğru sessizce yürürken çıkardıkları sese çok benziyordu.

Kalbim boğazıma düğümlenmiş halde, onu geriye doğru yatırabilmek için biraz geri çekildim, kolumu başının altından çekip kirli bir saman yığınına yasladım. Yüzündeki keçeleşmiş saçları temizlemeye başladım, sonra durdum, alnına yaslanmış narin gümüş bir taç görünce kalbim sıkıştı — Hayır. Ona yapışık. Sanki ondan büyüyormuş gibi.

Anlayış o kadar güçlü bir şekilde aklıma geldi ki, ağzım açık kaldı.

Gölge Prensesi. Sanırım adı Kyzari.

Kaan'ın yeğeni.

Tam burada.

Lanet olası hücremde.

"Yaratıcılar…"

Bakışlarım, süslü taçın içine yerleştirilmiş, kaşlarının tam ortasındaki siyah taşa kayıyor.

Aether Taşı.

Ona uzanıyorum, sonra içimde bir şey sarsılınca tereddüt ediyorum. Sanki iki dünya kaburgalarımın altında birbirine çarpmış gibi. Buz gibi bir uyuşukluk içime yayılıyor. Bu his, genellikle öteki tarafım beni geri çekip, buz gibi yuvasına atıp, kontrolü ele geçirip, hayatımla bir şekilde oynamanın yolunu bulmadan önce geliyor.

Ama o öyle yapmıyor.

Bunun yerine, uzun, soluk saçlı birinin kar fırtınasına kapılmış, alnındaki o tacı çıkarmaya çalışırken ağladığı, o kadar küçük bir top haline geldiği ki kaybolacağından endişelendiğim bir görüntüsü gözümün önünden geçti.

Anılar dağılıp gidiyor, geriye boğazımda bir hıçkırık ve göğsümde açık bir yara gibi bir acı kalıyor.

Onu tanıyor muyum?

Acaba içimdeki diğer varlık bana bunu mu anlatmaya çalışıyor?

Kyzari'nin kirli ve hırpalanmış yüzündeki tüyleri hızla temizlemeye koyuldum, yine aynı yabancı perinin yüz hatlarını görmeyi bekliyordum.

O değil. Kesinlikle değil.

Bunun yerine, ince bir burnun, yüksek elmacık kemiklerinin, zarif bir çenenin kıvrımlarını izliyorum. Soluk, biçimli kaşların...

O çok güzel. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel peri.

Ona bakmak bile canımı acıtıyor. Göğüs kemiğim, ağırlığı gittikçe artan bir botun topuğu altında eziliyormuş gibi hissediyorum. Hiçbir mantığı yok.

Başparmağımla uzun, beyaz kirpiklerinin üzerinden geçiyorum, neden gözlerini açıp bana bakmasını, gülümsemesinin şeklini görmeyi, kahkahalarını duymayı bu kadar çok istediğimi bir türlü anlayamıyorum.

Bende ne yanlış var?

Kaşlarımı çatarak elimi ateşli alnına bastırdım, sonraki sözlerim tiz bir fısıltıydı. "Sizi tanıyor muyum?"

Birisi telaşlı hareketlerin sesiyle birlikte nefes nefese kalıyor.

Yanımızdaki karanlık hücrenin köşesine bakışlarımı diktim ve gölgelerde saklanan, yavaşça sallanan bir düğüm gibi kıvrılmış bir peri gördüm; gür saçları yüzünü ve kıvrık omuzlarını sarmıştı.

Kalbim duruyor, sonra öyle sert ve hızlı bir şekilde çarpıyor ki, kaburgalarım içeri doğru çöküyormuş gibi hissediyorum.

Kalın, kıvırcık saçlar…

Çiller kan lekeleriyle kaplıydı…

Parıldayan kor gözler—boş. İnsanların burada çok uzun süre kaldıktan sonra hissettikleri o boşluk…

“Veya?”

Gözlerini kırpıştırırken, yanaklarındaki kirin arasından süzülen gözyaşları başını sallıyor.

Midem alt üst oldu.

"Burada ne yapıyorsun?"

“Ben—” Kelimeler kekeleyerek çıktı, sanki burası ağzını çoktan taşlarla doldurmuş gibiydi. Yanaklarından daha fazla gözyaşı süzüldü ve ben de içimden küfrettim.

Koridorda yankılanan ayak seslerini duyunca Veya'nın gözleri faltaşı gibi açıldı. Çok sayıda ayak sesi vardı.

Ağır.

Panik boğazımı kavrayıp sıkıyor.

Veya hırıltılı bir sesle, "Ç-çok özür dilerim," dedi ve ses tonundaki umutsuzluk beni bir batma hissiyle sardı.

"Ne için?" Kaşlarımı çattım. "Ne oldu? Kaan'ı mı kaçırdı?"

Kardeşinin adı geçince yüzü buruşuyor.

Lütfen, hayır…

Lütfen-

“Keşke bilseydim. Ama…” Tünelin sonuna doğru bir bakış attı ve şakağına kazınmış bir rünün kalıntılarını gördüm—üzerinden silinmişti. “Her şeyi biliyor, Raeve. O—” Bakışları Kyzari'ye kaydı, gözleri yaşlarla doldu, elleriyle çenesini ve ağzını tırmaladı. Sanki kelimeleri koparıp bana aktarmaya çalışıyordu.

“Bunu o mu yaptı?” diye ısrar ettim, çenemi prensese doğru indirerek. “Arkyn onu mu dövdü?”

Veya başını salladı, dizlerini kollarıyla sardı. Başını eğdi ve tekrar sallanmaya başladı, o kadar küçüktü ki işkence görmüş bir çocuk sanılabilirdi. Dhomm'da gördüğüm o vahşilikten eser yoktu. O kibirden eser yoktu.

Sapı dışında her şeyi soyulmuş bir çiçek.

Ona, Kyzari'ye, sonra tekrar ona bakıyorum; içimde bir şeyler kaynıyor. Yakıcı, şiddetli bir soğukluk, kollarımın damarlarından yayılıp parmak uçlarıma kadar ulaşıyor—canlı bir şekilde.

Beklemek.

Adım sesleri yankılanmaya devam ediyor, o kadar yüksek çıkıyor ki, birkaç dönüş ötede olduklarını biliyorum. Aşağıya bakıyorum, Kyzari'yi kucaklayıp sarıp sarmalamak için garip bir özlem duyuyorum içimde. Ölen bir ejderha gibi onun etrafında sertleşip, tüm varlığımla onu korumak istiyorum.

Daha iyisini bildiğim için tam tersini yapıyorum. Çünkü bu açgözlülük ve acı yerinde Arkyn kemikler ve yaralı ruhlar dışında her şeyi yiyor. Mutlu, canlı varlıkları alıp gözlerindeki o lanet olası hayatı yakıyor, onları da kendisi kadar kırık ve yalnız hale getiriyor.

Ve sevgi gösterdiğim kişiler...

Ne kadar mücadele edersem edeyim, sonunda ölüyorlar.

Kyzari'yi köşeye doğru yavaşça itiyorum, neredeyse emindim ki bıraktığım anda dağılıp gidecek. Tıpkı şeklini zar zor koruyan çatlak bir ay gibi. Zaten hiçbir zaman bir şeyleri bir arada tutmakta pek iyi olmadığım için, boynumdaki Kaan'ın málmr'ını çıkarıp başının üzerinden geçiriyorum ve oymayı nemli elinin avucuna yerleştiriyorum. "Amcanın málmr'ı. Seni güvende ve güçlü tutmak için," diye mırıldanıyorum, yıpranmış battaniyeyi bıçak gibi omuzunun üzerine örterken. "Benim için ona iyi bak."

Çizmeli adımların gürültülü sesi giderek artarken parmakları seğiriyor.

Pelerinimi çözüp üzerine örttüm, sonra uzaklaştım. Hücrenin ön tarafına doğru ilerlerken gizli bölmelerimi bıçak olup olmadığını kontrol ettim,

hepsinin boş olduğunu gördüm.

Beklenmedik değildi, ama yine de hayal kırıklığı yarattı.

Boynumu bir yandan diğer yana çıtlatırken, gelecek her türlü saldırıya hazırlanıyorum. Korkumu bastırmaya, nefesimi yavaşlatmaya, kalbimin kontrolsüz atışını sakinleştirmeye odaklanıyorum. Acıyı önceden tahmin etmek üzere eğitilmiş, ama sadece o geldiğinde ortaya çıkacak olan o nabız gibi atan kalp atışı.

Burası eskiden hareketli bir yerdi. Muhtemelen bir grup gardiyan gelip zavallı birini daha bu boş hücrelerden birine tıkıştırıyor. Bu kişi sonunda Khindard Çukurları'nda kendini yakarak ölme veya bir razah tarafından yenme şansını yakalayacak. Ya da hayatta kalacak, ancak iyileştirilip tekrar tekrar içeri atılacak, ta ki ölüm sonunda bir kurtuluş sunana kadar.

Parmaklıkların yanında nefesimi tutarak bekliyorum, tırnaklarımın kenarlarını kaplayan deriyi yolmamak için ellerimi yumruk yapıyorum. İçgüdüsel olarak ayaklarım geri çekilmek, ondan uzaklaşmak istiyor. Bana ulaşamayacağı bir köşeye kaçmak istiyorum. Ama kendimi güçlü ve sağlam durmaya zorluyorum, Kyzari'yi çok belli etmeden engellemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Arkamı dönüp bakma, prensesin hala nefes alıp almadığını kontrol etme isteğine direniyorum.

Sanırım hayatımda yaptığım en zor şey bu.

Muhafızlar nihayet göz önüne çıktılar; her biri siyah pelerinlere bürünmüş ve gagaya benzeyen aynı bronz maskeleri takmışlardı. Bir ejderhayı bile devirebilecek kadar askerdi bunlar.

Kesinlikle benim için burada.

Hücremin parmaklıklarının önünde duran, sayıları giderek artan kalabalığa göz gezdirdim, Arkyn'i göremedim; yokluğu omuzlarımdan ağır bir yük kalkmış gibiydi. "Dans etmeye mi geldiniz?" diye sordum sesimde alaycı bir tonla.

Kendimi içine hapsettiğim bir yalan.

İki gardiyan öne çıktı, biri zincirlerle dolu kelepçeler taşıyordu, diğeri ise bu lanet yere son geldiğimde çaldığıma çok benzeyen bir anahtar tutuyordu.

Ona bir bakıyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum.

“Bana doğru bunlardan birini uzatan son gardiyanın kalbini söküp ağzına tıkadım. Sonra maskesinin gagalı kısmını kullanarak onu bir yılan gibi yüzdüm, bağırsaklarını söktüm, boynuna doladım ve şu demir çubuğa astım.” Tırnağımı demir çubuğa vuruyorum. “Ön uyarı.”

Gergin bir sessizlik.

Arkadaki biri öksürerek boğazını temizlerken, elinde anahtar olan iri yarı gardiyan yaklaştı ve anahtarı kilide soktu. "Yakacağınız ateş," diye mırıldandım, herhangi bir silah belirtisi ararken. Hiçbir şey bulamayınca şaşırmadım.

Birlikte hareket etmenin gücü. Beni A noktasından B noktasına sağ salim ulaştırmak için ne gerekiyorsa, öyle görünüyor.

Bu şerefsizlerin, kurbanlık et olarak gönderildiklerini bilmenin nasıl bir his olduğunu merak ediyorum.

Kilit gürültüyle açılıyor. Aynı anda biri bir ziyafet kapağını açıp, içimde bir şeyleri kurutan alevli bir cümle fısıldıyor.

Aletten çıkan alev şeritleri, vücudumu o kadar hızlı sarıyor ki, tenime çok yaklaşan alevli bir kavrayışın içinde kalmadan önce gözümü kırpmaya bile fırsat bulamıyorum. İçimde de aynı kıvranan gücü, vahşi bir panik şeklinde hissediyorum.

Heykel gibi hareketsiz duruyorum, diye hırlıyorum, Veya'nın çığlıklarını belirsizce duyarken. Kendi hücresinin parmaklıklarının yanında durup yemek kabını onlara vuruyordu.

ÇIN

ÇIN

ÇIN

Bileklerime ve ayak bileklerime fazladan kelepçeler takıldı, diğerleri gevşetildi, böylece artık yere bağlı değilim. Ama gözlemlerimden öğrendiğim kadarıyla, kıvrılmış alev ipini şeklini koruyarak belirli bir yöne doğru sürüklemek için olağanüstü bir kırmızı boncuk gerekiyor. Yani, tüm taşınma sürecim boyunca bunu sürdürmeme ihtimalleri var.

Umut ışığıyla besleniyorum, bekliyorum. Kendimi sakinleştirmek için çabalarken bedenim gergin. Zihnimi, bu lanet olası sıcağın sekip geçmesi için kalın bir kalkan haline getiriyorum.

Gergin anlar şu şekilde atlatıldı:

Alevler sönerek geriye kalan bir duman şeridine dönüşüyor.

Dirseklerim göğüslere ve yere düşüp paramparça olan maskelere çarpıyor, dişlerim gevşeyip kan fışkırmasıyla yere saçılıyor.

Kafamın öne doğru yaptığı itme hareketiyle birinin yüzü çöktü.

Dişlerimi kırmızı boncuğun boynuna geçirdim, bir parça eti koparıp kenara tükürürken ağzıma kan doldu.

Açık kapıdan içeri dalıp zincirlerimi birinin boğazına doladım, boğucu sesler kulaklarıma müzik gibi geldi. Ama boynunun kırılmasının verdiği tatmin edici çıtırtı her şeyi tamamladı.

Can sıkıcı kısıtlamalarıma rağmen beni gerçekten dans ettiriyor.

Bir başka yüz daha çöktü; bu seferki, dirseğimin darbesinin kurbanı oldu. Birinin kafatasını paramparça ederken, bir başkasının uyluk kemiği botumun altında kırıldı, sonra hızla dönüp arkamdan sinsice yaklaşan bir başkasına aynı numarayı tekrarladım.

Hedefim, arkadaşlarının arkasına saklanıp onları kalkan olarak kullanan ve her hareketinde anahtarlarını şıkırdatan kısa boylu anahtar taşıyıcısıydı.

Sen benimsin, pislik lekesi.

Taşıyıcının maskesini kapmadan önce bir başkasının boynu kırıldı, ortaya çıkan kızıl benekli yanağı tırnaklarımla parçalayıp yüzünü yırtmak üzereyken şakağıma sert bir şey çarptı.

Acının şiddeti kör edici ama geçicidir, her yönden gelen soğuk ve karanlık bir ürpertiyle hafifler.

Bir anda yere yığılırım.

CHAPTER 80

Raeve

Dilimin arkasında kıvrılmış buz gibi bir kükremeyle uyanıyorum, bakışlarımı etrafa savururken onu bastırmaya çalışıyorum. Önümdeki sağlam taş masaya bakıyorum—uzun ve sola doğru uzanmış—paslı sürahiler, yiyeceklerle dolu süslü tabaklar ve düzinelerce eğri, kırık veya kararmış şamdanla dolu. Her birinin ucunda kıvranan alevlerle bezeli, sızan mumdan sütunlar var. Hepsi birlikte masayı tehditkar bir turuncu parıltıyla kaplıyor, çok iyi bildiğim ziyafet mağarasının soğuk, baskıcı karanlığına karşı öfkeyle yansıyorlar.

Azgın korkumu bir kenara bırakarak, beynimdeki kalan sisi dağıtmaya çalışıyorum, tenimin tadını bilen alev ormanının içinden gözlerimi kısıyorum. Dikkatimi masanın karşısında hissettiğim varlığa odaklıyorum, terli, kırışmış alnının altından parlayan volkanik gözlere doğrudan bakıyorum—

Önümdeki mum, buz gibi, iniltili nefesimle titreyerek sönüyor.

Diğerleri.

Yaratıcılar, hayır…

Vücuduna sarılı zincirleri ve bağlandığı sert taş sandalyeyi inceliyorum. Pazularından daha kalın zincirler—ejderhaları kanları akıtılırken yere sabitlemek için kullanılanlara benzer—üzerlerinde, şişkin kaslarının her kasılmasıyla parıldayan, ışıldayan rünler kazınmış.

Çaresiz bakışlarım, kollarındaki delinmiş ve sonra özensizce dikilmiş gibi görünen yaralara takılıyor. Kafasındaki derin kesiğe ve morarmış,

dövülmüş yüzünün yan tarafına bulaşmış kurumuş kana, ağzına tıkalı ve siyah bir çizgi gibi duran bez parçasına odaklanıyorum.

Bakışlarım yukarı kalktı, gözlerindeki yumuşaklık karşısında kalbim paramparça oldu. Bana yöneltilmiş umutsuz bir korku.

Sandalyemin taş sırtlığının arkasında bileklerimi birbirine bağlayan kelepçelerle boğuşarak hırlıyorum; soğuk kelepçeler o kadar sıkı ki tahriş ediyor. Ayaklarımı tekmelemeye çalışıyorum ama onlar da kelepçelenmiş, yere sabitlenmiş durumda.

Kahretsin.

Kaan'a bir çıkış yolu bulacağımızı, daha önce de kurtulduğumu, yani bunun mümkün olduğunu söylemek için ağzımı açıyorum ki, omurgamdan yukarı doğru bir ürperti yükseliyor ve ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Bütün varlığım geri çekiliyor, kasılmış bir düğüm haline geliyor. Kaan'ın gözleri artık yumuşak ve savunmasız değil, arkamda hissettiğim erkeğe yöneltilmiş yakıcı bir öfkeyle parlıyor.

Leş Yiyen Kral.

Uykularımdaki korkuların yöneticisi.

Tehditkar varlığı, tıpkı aç bir alevin çekim gücü altındaki Clode gibi, her sinir ucunu gıcıklıyor. Avını küçültmeye yönelik sadist şehvetine fazlasıyla aşina.

Çığlık atmak istiyorum. Kaan'a sakin ve soğukkanlı olmasını, avlayacak hiçbir şey vermemesini söylemek istiyorum. Ama dikkatini bile çekemiyorum, kıpırdayamıyorum da; ruhumdaki her zayıf noktayı bilen erkeğin alaycı atmosferinde kaskatı kesilmiş durumdayım.

İpleri gevşetip onları bu hale getiren kimdi?

Arkyn uzanıp etrafımdan dolanarak masaya paslı bir tabak koydu ve böylece ince, kemirilmiş elini görebildim.

Korkunç şeyler yapmaya kadir.

Ona baktıkça yüreğim acıyor; tabağı tam istediği yere gelene kadar döndürmesini izliyorum.

“Ah, işte buradasın.” Arkyn’in sesi sinirlerimi o kadar geriyor ki, irkilmemek için kendimi zor tutuyorum; elinin tersiyle çeneme dokunurken midem bulanıyor—Kaan’ın boğuk sesleri yoğunlukla yükseliyor. “Benim için uyanman ne kadar güzel.”

Kanat çırpışlarının şiddetli gümleme sesi havayı döverken, tiz bir çığlık aşağıya doğru iner.

Yutkunuyorum, onun yukarıda olduğunu biliyorum. Daha önce hiç görmediğim ama sürekli olarak dikkatli bakışlarını hissettiğim bir canavar; sahiplenici merakı şimdi pençe gibi yüzümü çiziyor.

"Sakin ol, Cliár."

Arkyn'in emri, masanın başına doğru ilerlerken mağarada yankılanıyor. Yırtık pelerinini savurarak dönüyor, duyduğuma göre zavallı birinin mezarından yağmaladığı, özenle oyulmuş koltuğa yaslanıyor.

"Özür dilerim efendim." Kaan'a eliyle işaret etti, sonra cebine uzanıp parmaklarının arasında çevirdiği bir şey çıkardı. Bakır bir silah. "Size bir tabak yemek ikram ederdim ama ağzınız zaten dolu."

Kaan'ın gözleri enstrümana dikildi, yüzündeki tüm renk soldu ve ardından anlaşılmaz, boğuk kelimeler savurarak çırpınmaya başladı. Bütün bunlar olurken kalbim gümbür gümbür atıyordu. Sanki Bulder yumruklarını göğsüme dayamış, paramparça ediyordu.

Kavga etmeyi bırak, Kaan. Lütfen.

Tam olarak istediği şey bu!

"Evet, biliyorum. Birlikte yemek yiyeceğimizi söylemiştim." Arkyn'in yüzündeki gülümsemeyi duyabiliyorum, elini tırnağıyla kavrayıp çenesini yumruğuna yaslıyor. Diğer elini pençe gibi kaldırıp tırnağıyla parmak uçlarındaki yıpranmış deriyi kazıyor. "Ama Pah'a ne kadar benzediğini gördükten sonra, söyleyeceklerini duymakla ilgilenmediğime karar verdim. Sadece oturup dinlemek zorundasın. Bunu başarabilir misin… kardeşim?"

Nefesim kesildi.

Kaan, Arkyn'in kapüşonunun içindeki karanlığı ararken kaşlarını çattı; bu ifade, benim kadar onu da şaşırtmış gibi görünüyordu.

Kaan'ın sadece iki erkek kardeşi olduğunu sanıyordum: Cadok ve Tyroth.

İki erkek kardeş.

Bir kız kardeş.

Yerleri silip süpürebileceğiniz bir şey.

Bakışlarım ikisi arasında gidip geliyor, Kaan'ın şaşkınlığını ve Arkyn'in kayıtsızlığını inceliyorum.

Arkyn üvey kardeş mi? Eğer öyleyse, Kaan bunu neden ancak şimdi öğreniyor... işkencenin yakıcı kokusunun hissedildiği bir mağarada, sandalyeye zincirlenmiş haldeyken?

Arkyn'e odaklanıp onun ipuçlarını ararken, Kaan'ın daha önceki sözleri yankılanan bir önsezi gibi aklıma geliyor ve içimi soğuk, batıcı bir hisle dolduruyor.

İntikam, tüm tanrıların en yalnız olanıdır, Ay Işığı.

Yaratıcılar, bu gerçekten de bu mu? Leş Yiyen Kral'ı harekete geçiren şey ne? Bir tür intikam arzusundan kaynaklanan vahşi bir şehvet mi?

“Ancak bu…” Arkyn’in başı bana doğru döndü ve sarkık kapüşonunun gölgesinde parlayan kızıl gözlerle karşılaştım. “Onun sözlerini duymaktan daha çok sevdiğim bir şey yok. Ama benim için çok nadiren konuşuyor. Sadece bir şey istediğinde. Öyle değil mi, Ateş Kuşu?”

Bu isim, acı vaadiyle bedenime alaycı bir şekilde yaklaşıyor.

Gözümün ucuyla Kaan'ın gözlerinin fırladığını görüyorum. Sanki odaya harç dökülmüş gibi kaskatı kesildiğini görüyorum.

Arkyn dilini şıklattı, sonra bakır silahı tabağımın yanındaki masaya sertçe ve gürültüyle fırlattı. O kadar sert ve gürültülüydü ki irkildim, elini aletten kaldırdığında ise titrememi bastırdım—onu gururla gösterdi. Ateş ışığında parıldayan sessiz bir tehdit.

Sanki onun neler yapabileceğini hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi.

Parmaklarını tekrar tekrar çalılığa vuruyor... sonra buharda pişmiş sebzelerle dolu bir servis kaşığını kapıp tabağıma biraz sebze koyuyor ve ruhumu saran beklenti sarmalından beni kurtarıyor.

Burnumdan yavaşça nefes veriyorum, masayı didik didik aramak için kısa bir fırsat yakalıyorum. Bizi özgür bırakacak bir şey, herhangi bir şey arıyorum. Kaan'ı bu çarpık, berbat durumdan kurtarmak için.

Sereme'nin masasından çıkardığım, bükülmüş şamdanların arasına sıkışmış, Kaan'ın kare şeklinde katladığı zamandan kalma kat izlerini hala taşıyan soluk kahverengi parşömen kuşunu görünce yüreğim burkuldu.

Arkyn bunu cebinden çıkarmış olmalı...

“İyi gözler,” diye mırıldandı, sonra öne eğilip masadan aldı ve arkasında Kaan'a hediye ettiğim uhloo'nun kıvrılmış olduğunu ortaya çıkardı.

Kopmuş.

Kanım buz kesiyor, nabzım yavaşlıyor, sonra duruyor. O kadar uzun sürüyor ki görüşüm bulanıklaşıyor.

Arkyn onu serbest bıraktı… çünkü onun benim olduğunu, benden geldiğini biliyor.

Ve bunun ne anlama geldiğini biliyor olması oldukça muhtemel.

Anlam-

Arkyn, tarlakuşunun şeklini düzeltirken içimden bir inilti çıktı. Kuş, onun kavrayışında kıvranıyor, çılgınca kanat çırpıyor ve bu da tüylerimi diken diken ediyor.

Topu geri katlayıp serbest bırakıyor.

Tarlakuşu dar bir daire çizerek zıplar, yönünü belirler, sonra doğruca Arkyn'e doğru fırlar, açık avucuna dalar ve yana doğru devrilerek konar.

Ona şaşkınlıkla bakıyorum.

O tarlakuşu Elding'den Sereme'ye gelmişti.

Bakışlarım Arkyn'e takıldı, kapüşonunun karanlığının içinden bana doğru parıldayan bir gülümsemeyle bakıyordu. Sanki alay edercesine.

dokunaklı

bıçaklama

alay.

Kalbim sert bir şeye çarptı.

Arkyn, Elding'dir.

Zehirli teori boğazıma takıldı, çünkü keskin parçalar yerlerine çok hızlı bir şekilde saplanmaya başladı ve ben de doğru düzgün inceleme fırsatı bulamadım:

Kan bağları.

Sereme'nin Elding'e olan sevgisi ve bana duyduğu aynı derecede nefret.

Hiç istemediğim özel muamele.

Anlayış derinden yaralıyor, yüzümdeki kanı temizliyor, başım dönüyor ve oda sallanmaya başlıyor, sandalyem küllü zemine devrilecekmiş gibi geliyor.

Eğer Arkyn, Elding ise, bu şu anlama gelir—

Bu, The Flourish.

İşte burası, yolsuzluktan ve kalp kırıklığından uzak, daha iyi bir hayat vaadiyle insanları yönlendirdiğim yer. Aynı yer, sayamayacağım kadar çok kez beni sopayla dizinden vurmuş gibi davrandı.

Bu.

Kahrolası.

Yer.

Nefeslerim sert ve hızlı bir şekilde geliyor, Arkyn tarlakuşu cebine koyarken ve uhlooyu sıkıştırıp örgüyü ölü bir yılan gibi kaldırırken genişlemiş burun deliklerimden kesik kesik nefesler alıyorum. "Benden kaçabileceğini gerçekten mi sandın?" diye soruyor alaycı bir sesle, bu da kendimi daha da aptal, saf ve... hissetmeme neden oluyor.

Çok, çok kör.

"Daha akıllı davranmalıydın, Ateş Kuşu. Gerçekten." Yanan bir mumun üzerinde uhloo'yu sallayıp aşağı indirirken sesinde alaycı bir gülümseme

vardı.

Örgümün sivri ucu küçük alevi öpüyor—

Alevler gümbür gümbür yanıyor, gücü ve büyüklüğü artarken duman bulutları püskürtüyor. Boğazım o kadar daralıyor ki, sanki eli boynumu sarmış, canımı sıkıyormuş gibi hissediyorum.

Arkyn hâlâ alev alev yanan örgüyü savurur ve örgü havada bir yay çizerek masaya düşerken dağılır. "Seni asla bırakmayacağım." Çatalımı kapar ve tek bir hızlı hareketle Kaan'ın önündeki masadaki kanlı et yığınına saplar.

Aynı çatalın onun göğsüne saplandığını hayal edince irkildim.

"Sen benimsin!" diye haykırıyor Arkyn, kelimeler mağara gibi geniş mekânda yankılanıyor, duvarlardan sekip duruyordu. Sanki et yiyen canavarlar sürüsü gibi üzerime saldırıyorlardı.

Heykel gibi kıpırdamadan, hareket etmeye cesaret edemeden öylece duruyorum. Gözümü kırpmaya, hatta nefes almaya bile. Ancak Arkyn dikkatini çatala çevirip, et parçasını kaldırıp tabağıma koyduğunda, ciğerlerime dolması için izin veriyorum; kızarmış saçlarımın kokusundan neredeyse boğuluyorum.

Arkyn, titiz hareketlerle tabağıma yemek hazırlamaya devam ediyor ve her şeyin ne kadar lezzetli koktuğundan, birlikte yediğimiz yemekleri ne kadar özlediğinden bahsediyor.

Kaan'ın bakışlarıyla karşılaşmaya cesaret ettiğimde, içimdeki son uhloo da dumanı tüten küllere dönüştü; gözlerindeki ilkel vahşet, söyleyemediği tüm kelimeleri haykırarak beni ezdi.

Başımı usulca sallıyorum ve sessizce ona ısırmaması için yalvarıyorum. Arkyn'in hasta, sadist oyunlarına yem olmaması için. Kaan henüz farkında değil ama çok keskin bir bıçağın ince ucunda yürüyoruz. Sözde kardeşinin dengesiz ve tutarsız olduğunu, arzuladığı şekle girmek umuduyla kalbimi parçalamaya fazlasıyla istekli olduğunu biliyor. Daha da kötüsü, zayıf noktamı biliyor: Göğsümdeki kurumuş organın ateşli dış kabuğunu aşan herkes.

Sevdiğim herkes.

Arkyn için bu, bir ziyafetten çok daha fazlası. Bu, özenle hazırlanmış bir işkence; o, bu berbat yemeğini bitirene kadar bizi buna katlanmaya zorlayacak. Bizim yapabileceğimiz tek şey, sonuçlarını hafifletmek.

Arkadan gelen ayak sesleri yankılanıyor ve Kaan'ın bakışları benimkinden kaçıp irileşiyor. Rahatlamış bir inilti çıkarıyor ve metal bir

yumruk gibi onu bağlayan zincirlere karşı verdiği çetin mücadeleye yeniden başlıyor.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Affedersiniz, Efendim," diye derin bir ses geldi. "Taht odasıyla işi bitti. Bundan sonra nerede çalışmasını istersiniz?"

O …

Rune…

Arkyn'in bakışları yüzümün bir kenarını yakıyor, keskin bir merakla beni izliyor. Kalbimin şiddetli atışlarına rağmen, bakma dürtüsüne direniyorum. Dönüp kimin konuştuğunu ve yanında kimin durduğunu kontrol etme isteğine.

Ahvi'nin iyiliğini önemsediğime dair herhangi bir işaret göstermek için.

Kaan'a olan sevgimi saklamak için muhtemelen çok geç, ama Ahvi'yi affetebilirim. Sandalyenin arkasından bakıp onu baştan aşağı süzme isteğimi yok sayın. Ona her şeyin yolunda olacağını söyleyin.

Bunu düzelteceğim.

Kaan'ın ağır zincirlerindeki rünleri sayarken zaman soyutlaşıyor. Her güreş hamlesinde rünlerin titremesini, terle ıslanmış teninin her rün yandığında gerilmesini, damarlarının belirginleşmesini ve öfkeli görünmesini izliyorum. Sanki rünler ona acı veriyor.

"Efendim?"

Arkyn, "Dövüş arenalarına başlaması gerekiyor," diye duyurdu. "Eğer yükselişe karşı korunmazlarsa, sonuçları olacaktır."

Safra o kadar sıcak ve keskin bir şekilde fışkırıyor ki, yüz ifademi korurken yutkunmakta zorlanıyorum.

Etkilenmedi.

Arkyn, boğucu, sıkı bir maskeyi acımasız bakışlarıyla didik didik ediyor; uzaklaşan ayak sesleri kaybolduktan çok sonra bile sessizlik uzuyor.

Çok uzun sürerse kaşıntı başlar.

"Öldüğünü sandınız."

Arkyn'in dobra sözleri boğazımın arkasındaki bir tıkacı açtı ve gözlerimi dolduran, istenmeyen gözyaşlarının fışkırmasına neden oldu.

Kanlı başparmağının ucuyla yanağıma bir damla şeker bastırıyor, kaşlarını çatıyor, sonra içini çekerek buruşuk parmaklarının arasındaki nemi ovuşturuyor. "Beni böyle bir canavar mı sanıyorsun, Raeve?"

Evet.

Başımı yavaşça sallıyorum, onu ürkütmemek için.

İnatçı bir yalan.

Dişlerinin arasından hava çekiyor, sanki hareketin ne olduğunu anlıyor gibi:

Yatıştırma.

Gerilim yükselen bir baraj gibi kabarıyor. Kalbim zorlanıyor, sonra nihayet tekrar hareket edip elleriyle bir parça daha et koparıp tabağıma bıraktığında sanki patlayacakmış gibi hissediyorum.

Rahatlamadan neredeyse kusacaktım.

“Şey,” diye mırıldandı, “çocuğun ölmesini asla istemediğimi bilmeniz önemli. Miskunn, size verdiğimiz bilgilere ve dosyanızın eylemlerine dayanarak bazı sonuçları önceden bildirdi. Bu sadece küçük bir oyundu, Ateş Kuşu. Dans etmeniz için bir başka şarkı daha.”

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıyorum. Sözlerinin kaburgalarımı delip geçtiğini ve göğüs kafesimin içindekileri paramparça ettiğini hissediyorum.

Tabağıma bir parça et daha sertçe konuyor, kan yanağıma ve boynuma sıçrıyor. "Yine de söylemeliyim ki, SADECE DİKKATİNİZİ ÇEKMEK için böyle yöntemlere başvurmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum."

Sözleri öyle bir güçle üzerime patladı ki, fiziksel olarak geri çekildim. Yüzümün kızarmasına neden olan ani bir tepkiydi bu. Ardından, Kaan'ın baskıcı bakışlarından korkarak sindim; o da boğuk, şekilsiz sözlerle boğuşup duruyordu.

Onun benden uzaklaşması için her şeyi yapardım. Benim bu yanımı görmesinden nefret ediyorum; tıpkı dizginlerimin çekişine boyun eğen, eğitilmiş bir tay gibi, Arkyn'e tüm dikkatimi vermiş halimi...

İçinde kabaran öfkeyi dindirmek için umutsuz bir girişim.

“Özür dilerim, Arkyn.” Masanın diğer tarafından boğuk bir çığlık daha yükseldi. “Seni üzmek istemedim. Sadece sindirmesi zor bir durumdu.”

Arkyn'in gülümsemesi parıldıyor, ardından gelen sözler nazik. "Ne güzel görgü kuralları öğrenmişsin. Özür kabul edildi."

Islak sebzeler tabağıma dökülürken, onurum kuruyup ölüyor.

“Sen her zaman güçlü birisin, Raeve.” Parmaklarından ve başparmağından et suyunu höpürdeterek içti. “Kafanda o çatlakla güneye doğru sendeleyerek yürürken seni bulduğumdan beri. Gözlerin çok karanlık ve kararlıydı.” Bana doğru bir parmak salladı. “Gitmek istediğin yere varırdın, kapının önünde ölmek için bile olsa.” Omuz silkti ve yemeğimin üzerine serptiği gevrek bir şeyi kopardı. “Seni kurtarmamış olsaydım.”

Sanırım diğer tarafım o zamanlar bunu böyle görmemiştir, ama olsun.

Bir küp alıp, kaynayan sosu yemeğimin üzerine döküyor. "Bana darbenin hafızanı onarılamayacak şekilde mahvettiği söylenmişti, ama şimdi bildiklerimle... Şey, sanırım bir yerlerde duruyorlar."

Kaan'ın önündeki masaya vazoyu sertçe geri fırlattı, sos Kaan'ın üzerine sıçradı. Yanıyor olmalı ama Kaan hiç tepki vermedi, gözleri Arkyn'deydi. Arkyn saçımın bir tutamını yakalayıp parmağının etrafında öyle bir döndürdü ki tüylerim diken diken oldu. Evcil hayvanı yukarıdaki karanlıktan tiz bir ses çıkardı, sanki aşağı atlayıp beynimi parçalamak istiyormuş gibi. "Böylesine cesur, güzel bir öfke, bir kaynak olmadan kaynamaz."

Kasıldım, felç edici bir huzursuzlukla kıvrandım.

O bir şey biliyor. Kanınızı tamamen silip süpürecek kadar keskin bir şey olmadıkça lafı dolandırmaz.

"Şikayetçi değilim," diye aceleyle söyledi, geriye yaslanarak neredeyse siyah denecek kadar koyu kırmızı olan pelerininden tanıdık bir ejderha pulu kılıcı çıkardı.

Rygun'un.

Kılıfımda bulunan bıçaklardan biri.

Masaya doğru eğildi ve bıçağı kullanarak bir parça ekmeği kesti. “Kazandığınız birçok zafer hazinemi doldurdu ve yaklaşan sonbaharlarda bize güvenlik sağladı. Ve eğer The Fade'deki çabalarınız olmasaydı, ilerlemeyi engelleyecek bazı tehditleri ortadan kaldırmasaydınız,” dedi, sonraki sözleri ruhumun yumuşak, etli kısımlarına çiviler gibi saplanırken, “Dhomm'a saldırdığım anda kardeşimin güçlerini temizlemeye hazır boncuklu bir ordu olmazdı.”

Kaan'ın çıkardığı yoğun ses, düşüncelerimin jilet gibi keskin bir fırtına gibi çalkalanmasıyla bir anıya geri dönmesini sağlıyor. Arkyn'in bronz taç hakkında bir zamanlar söylediği bir şey.

Kaan'ın tacı.

Yakında bronz tacımı takacağım ve artık asla acı çekmek zorunda kalmayacaksınız. Hak ettiğim tahtta olacağım ve siz de yanımda, savaşlarınızın ganimetlerinin tadını çıkaracaksınız.

Arkyn'in ekmek dilimlerini deri parçaları gibi kesmesini izlerken dehşet içimi öylesine buruyor ki nefesim kesiliyor.

Taç, bunca zamandır Arkyn'in hedefiydi. Onun eline düştüğümden beri beni kullandı, kaynakları sömürdü; tüm bunların amacı, babasının acımasız

yönetiminden sonra Yanık'ı yeniden hayata döndüren yüce gönüllü kralı tahttan indirmekti.

Şimdi Kaan burada. Zincirlenmiş. Hayatı tehlikede.

Ve bunların hepsi benim suçum.

Gerçeğin farkına varırken çürüyüp gidiyorum, Kaan'ın yakıcı bakışlarıyla karşılaşmaktan utanıyorum. Arkyn bir dilim ekmeği delip tabağımın yanına bırakıyor. "Büyük peygamber Geisé Líarth-atan'ın mühürlü mezarından aldığım bir parşömen üzerine kazıdığı gibi, 'Ödüllerimizi toplamadan önce dünya yanmalı.'" Ejderha derisi hançerini masaya vuruyor, ziyafeti kapıyor, kapağını açıp yakıcı bir kelime fısıldıyor: "Vaghth."

Donakaldım.

Ormandan kopan bir alev parçası Arkyn'in pençeli eline yerleştiğinde, öteki varlığım da değişerek derimin yüzeyine yaklaşıyor.

“Ancak o zaman küllerden yeni bir hayat doğabilir.” Alevlerin üzerinde başını eğip, Kaan’ın yüzünde adeta bir delik açacak gibi bakışlarıyla alevi yanağıma yaklaştırdı; sıcak açlığının tenimde titrediğini, beni tatmaya çalıştığını hissedebiliyordum. “Yanımda Raeve ile, babamın sadece hayalini kurduğu türden güçlü varisler doğurarak.”

Kaan tepinip kükrerken, yüzünde vahşilik ifadesi beliriyordu; ben ise omurgam kaskatı kesilmiş, boğazımda safra yükseliyordu. Arkyn'in aklındaki şey karşısında şok ve iğrenç bir tiksintiyle boğulurken, bir yandan da ilk yıkıcı darbeye hazırlanmaya çalışıyordum.

Onun bir zamanlar hissettiği acıyı bana da yaşatması.

Arkyn, telli çalgının kapağını hızla kapatıyor, açıyor, tekrar kapatıyor... zaten hızla atan kalbimi daha da hızlandırıyor. Çalgıyı masaya vurduğunda, irkilmemek için dişlerimi sıkıyorum.

Alevlerin girdabını biraz daha yaklaştıran Arkyn, yutkunuyor; muhtemelen Kaan'ın çaresiz, boğuk çığlıkları eşliğinde beni parçalama düşüncesiyle ağzı sulanıyor. Dilini şıklattığında ve ardından öfkeli bir emir mırıldanıp sönmekte olan alevin etrafına elini bastırdığında ise kafam karışıyor.

Az bir rahatlama hissettim, eli hâlâ duman çıkarıyordu, gevşek saçlarımı kulağımın arkasına doğru itti. "Henüz değil," diye mırıldandı—çok yakındı—nefesi yüzümün yan tarafını döven sıcak bir titreme gibiydi.

Kenara çekildi, çatal bıçağımı kaptı ve yemeğimi lokmalık parçalara ayırmaya başladı, bana nefes alacak kadar yer bıraktı. O çatalına et ve sos

doldururken, sonra da dudaklarıma götürürken bakışlarım bir o yana bir bu yana savruldu.

Midem öylesine tiksindi ki, neredeyse lokmayı kusmukla süsleyecektim.

"Ağzını aç." Emri, moral bozucu bir tonda yankılandı. "Sanırım en son ne zaman yemek yediğini hatırlamıyorum, gücüne ihtiyacın olacak."

Sanki benden diz çökmemi istiyor gibi.

Bakışlarım içgüdüsel olarak Kaan'ınkilere yöneliyor. Sevdiğim erkeğin gözlerinde sığınak arama arzusuna kapılıyorum, bu da beni çok savunmasız kılıyor.

Yüz hatları kasılıyor olsa da –sanki derisinin altında bir canavar patlayıp dışarı fırlamakla tehdit ediyormuş gibi– bakışları masanın üzerinden uzanıp çenemi nazikçe kaldıran yumuşak bir dokunuş gibiydi. Apaçık acısına, endişesine ve öfkesine rağmen, bu kadar bilinçli bir şefkat göstermesi şaşırtıcıydı.

Arkyn çenemi kavradı, yüzümü kendine doğru çekti. Burnunu benimkine bastırdı ve tek bir ezici kelime haykırdı: "YE!"

"Aç değilim!"

O hareketsiz kalıyor. Tıpkı Clode'un dinlemeye hazır bir şekilde beklediği gibi, hava da hareketsizleşiyor. Bu sırada, kendimi sessizce bu kadar aptal olduğum için, bu tuzağa düştüğüm için azarlıyorum.

Sonuçları anında ortaya çıkar.

Titreyen, dizginsiz bir vahşetle Arkyn çenemi zorla açtı ve çatalı dudaklarımın arasından içeri iterek ağzımı sıcak et ve yoğun sosla doldurdu; sos çeneme doğru aktı. Çatalı yere bıraktı, başımı koltuğun başlığına çarptı, dişlerimi kenetledi ve burnumu sıktı—mesaj açık ve netti.

Yemeği zorla yut ya da boğul.

Ben çiğnerken Kaan zincirlerine karşı çırpınıyor ve kükrüyor. Yutuyorum. Hepsini geri kusuyorum, sonra kendimi tekrar yutmaya zorluyorum.

Arkyn'in grotesk gülümsemesi yapmacık.

Ağzındaki lokma nihayet bittikten çok sonra, "Beni terk ettiğinden beri sözlerin daha da netleşti," diye mırıldandı. Nefesim kesildikten, göğsüm hava için çırpındıktan çok sonra. "Bana böyle şeyler söylenmişti. Bunu duymak bambaşka bir şey."

Beni bırakıyor, çenemdeki sosu bir peçeteyle siliyor, ben de nefesimi o kadar hızlı alıyorum ki başım dönüyor. Kaan'ın kor gibi parlayan gözleri

masanın karşısından beni kucaklıyor, aramızdaki uçuruma rağmen beni kendine çekiyor.

Arkyn doğrulup peçeteyi Kaan'ın yüzüne fırlattı ve masanın gölgeli uzak ucuna doğru yürüdü; uçuşan pelerini mum alevlerinin titremesine ve parlamasına neden oluyordu. Yüzden fazla minik ateş onun için dans ediyordu. "Merak ediyorum," diye seslendi karanlıktan, "okuma yeteneğiniz ne kadar iyi?"

Ses telleri.

Masadan bir şey kaparak sözlerine devam ediyor: "Veya'nın nezaketiyle, yeteneklerinizi test etmek için mükemmel bir hazineye sahibim."

Kaan, belki de Veya'nın da yakalandığını fark ederek, artan bir şiddetle çırpınıyor ve hırlıyor.

Kafese kapatılmış.

Arkyn kıkırdadı, geri çekildi ve kolunu masanın üzerinden geçirdi. Yemeğim yere döküldü, tabak gıcırtılı bir şekilde yere düştü, o da bir kitabı taşa sertçe vurdu.

Hayır, kitap değil…

A-

Kaan'ın duruşu. Kanım donarken, kapağın üzerindeki girdaplı desene açlıkla dolu bakışlarım dikilirken, ölüm sessizliğine bürünüyor. Kaan'ın málmr'ının, ay gibi bir araya toplanmış iki ejderhanın güzel, neredeyse mükemmel bir tasviri.

Parmaklarım derinin üzerinde gezinme arzusuyla titriyor. Sayfaların parmaklarımın altında kıpırdamasını hissetmek, günlüğü yakına getirmek ve kadim kokusunu içime çekmek istiyorum. Çünkü bunun bir günlük olduğunu biliyorum.

Eski. Dünyadan kopmuş birinin günlüğü.

Nefesimi verirken titriyorum.

Yavaşça başımı kaldırıp Kaan'ın felaket dolu gözlerine bakıyorum; aramızda söylenmemiş sözler savaşıyor. Bu günlüğün Elluin'e ait olduğuna dair ihtiyacım olan tüm teyit bu. Çok uzun zaman önce aşık olduğu benim versiyonuma.

Kaybettiği ben.

CHAPTER 81

Raeve

“Bu, Elluin Neván’ın günlüğü.” Arkyn omzuma doğru eğildi, nefesi çürümüş meyve kokusu gibi ekşiydi. “Gölgelerin eski Prensesi.”

Eski prenses…

Gölge…

Bu ifade kafamda ezilmiş bir parşömen topu gibi dağılıyor, anlaşılması zorlaşıyor. Şeklini yitirmiş bir cümle, uzun zaman önce unutulmuş bir rüzgarda savrulan kelimeler.

“Şey, ta ki kraliçe olana kadar,” diye mırıldanıyor, ön kapağı kaldırarak o kadar güzel, zarif bir el yazısıyla yazılmış karalama bir notu ortaya çıkarıyor. İçimde yankılanan harfler… Sayfadan koparıp kalbime yakın tutmak istediğim küçük yapboz parçaları.

Bana ait.

Bu sözler bana ait.

Boğazımın arkasında bir yumru oluşuyor, yutkunmak çok acı veriyor.

"Zaten Neván'dan başka bir isimle imza atmamıştı hiç," diye mırıldandı Arkyn, umursamaz bir hareketle sayfayı çevirirken; bu hareket yüzünden onu boğmak istiyorum. "Ne kadar da entrika dolu!"

Alevlerin arasından Kaan'ın bakışlarıyla karşılaştığımda etrafımızdaki dünya bulanıklaşıyor; gözlerindeki o ürpertici ağırlık bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor:

O da bu sayfaların arasına ne yazıldığından habersiz.

Arkyn'in bu kadar neşeli olması, kesinlikle korkunç bir şeyin olduğunu gösteriyor.

"Biliyor musunuz, burada bir sürü gereksiz saçmalık var. Özetleyeceğim."

Kaan'ın gözleri parlıyor, kasları şişkin gücünü sıkıştıran zincirlere karşı geriliyor, Arkyn ise kayıtları karıştırmaya devam ediyor.

“Aslında biraz sıkıcı başlıyor. Elluin kardeşini çok seviyordu—bla bla bla. Onu sakat bırakan yaralanmadan kendini sorumlu hissediyordu.”

"Sakatlamak" kelimeleri, üzerime doğru süzülen, beni parçalayan ejderhaların gürlemesi gibiydi.

“Yaratıcıların şarkılarını duymadan önce bile, dokuzuncu evredeki olgun bir Ay Tüyü'nü evcilleştiriyor. İtiraf etmeliyim ki, bu etkileyici,” diye devam ediyor Arkyn, bir sonraki sayfayı çevirerek. “Sonra Aether Taşı'nı takıyor ve ayarlanmış bir bağlamanın konusu oluyor, tüm ailesi uykusunda zehirlendikten sonra Yanık'a götürülüyor ve işler gerçekten de ilginç bir hal alıyor.”

"Durmak."

Bunu bağırarak söylüyorum. Yüksek sesle haykırıyorum.

Uzaktaki duvarlardan yankılanan sesini duy.

Arkyn eğilir, çenemi öyle sertçe sıkar ki gelecekteki bir morluğun belirtilerini hissederim ve beni kendine doğru çevirir; cevabı yüzüme üflediği yumuşak bir fısıltıdır: "Hayır."

Mantığıma aykırı olsa da, kılıçlarımız birbirine kenetlenmiş gibi acımasız bakışlarına karşılık veriyorum.

O da homurdanarak elini bırakır.

Nefesim kesildi, göğsüm hızla inip kalkarken, o tekrar dikkatini günlüğe çevirdi, birkaç sayfa ileri sardı ve ardından yıpranmış parmağının ucuyla bir satır yazıyı kesti. “Ah, evet, sonra onunla tanışıyor,” diye öfkeyle söylendi ve parşömenden olduğu gibi okudu: “‘Kaan Vaegor—Kralın en büyük oğlu, yakın zamanda Boltanik Ovaları'ndan Dhomm'u gözetmek için geri döndü, babası ise Tyroth'un Arithia'daki yerini sağlamlaştırmasına yardım ediyor.’” Arkyn başını kaldırdı, dikkati Kaan'ın zincirlerine karşı yeniden güçlenerek çırpınmasına odaklandı, zincirlerin derisini aşındırdığı yerlerden kan sızıyordu. “Orada yanılıyor. En büyük oğul değilsin.”

Kaan'ın fotoğrafları.

Arkyn mırıldanır, başını aşağıya indirir ve sayfayı kenara iter. "Biliyor musun, eğer Pah beni reddetmeseydi ve büyük bir hayal kırıklığı olduğum

için ejderhasına beni ovalarda kovalamasını emretmeseydi, Elluin bana aşık olurdu. Sana değil."

Kaan o kadar sertçe sarsıldı ki, ağır taş sandalyesi yerde gıcırdadı, titreyen zincirleri sanki sıkışıyormuş gibiydi. Arkyn ise başını bile kaldırmadı, tüm dikkati az önce eline aldığı sayfadaydı. "Ah, evet. Ona aşkının bir hatırasını verdin. Sonra da seninle yattı." Dilini üç kez şıklattı, başını salladı. "Utanç verici, çünkü o bizim kardeşimize sözlüydü."

Kelimeler kulaklarımda çınlıyor.

Sessiz bir şiddetle, her şey yavaş yavaş yerine oturmaya başlıyor. Bakılması bile acı veren bir şey inşa ediliyor.

Çok yıkıcı.

"Onun masum olduğunu düşünerek onunla bağ kurduğunu hayal etmek ne kadar da garip."

İçimde hareket eden bir erkeğe dair gömülmüş anılar beni irkiltti. Kaan değildi o.

Başka biri.

Soğuk bir yer. Tanıdık. Görkemli bir şekilde süslenmiş, pencerenin ötesindeki gökyüzü ışıl ışıl aylarla dolu—

Boğazımdan bir ses kaçıyor.

“Biliyorum,” diye mırıldandı Arkyn, başını sallayarak. “Aile değerleri de neymiş.” Tekrar sayfayı çevirdi. “İster inanın ister inanmayın, işler daha da ilginçleşiyor. İşte, sevgili babanız sizin ilişkinizi keşfetti.” Dikkatini Kaan'a dikti; Kaan, kardeşinin kapüşonunun gölgelerine bakarken bembeyaz kesilmişti.

Bunun onun için yeni bir şey olduğunu, farkında olmadığını anlamam için gereken tüm teyit bu.

Arkyn omuz silkerek tekrar aşağı baktı. "Görünüşe göre yeterince dikkatli değildin, kardeşim."

Kaan, gözlerinde benimkilerle buluşmayan, kederli bir ifadeyle, heykel gibi hareketsiz oturuyor.

Onları üzerimde hiç bu kadar istememiştim. İleri atılıp, kollarımı ona sarıp, sıkıca tutmayı hiç bu kadar istememiştim. Ona birlikte olduğumuzu, bunu birlikte atlatacağımızı, çünkü atlatmak zorunda olduğumuzu söylemeyi hiç bu kadar istememiştim.

Çünkü-

Göğsüme sıkıca yapışmış, kıpır kıpır, göğsüme sürtünen küçük,
yumuşak ve ıslak bir şey var.
Başımı eğip ıslak, beyaz bir tutam saçı öpüyorum. Beyaz, tıpkı...
Birinin.
Sevdiğim biri. Ama bu aşk farklı. Diğer tüm aşkları gölgede bırakan,
göğsümde vahşi bir alev gibi yanan bir aşk...

“Bla bla, ‘Bana Kaan’ın bir krallığı yönetmeye uygun olmadığını ve taç giymeye layık olmadığını söyledi,’” diye mırıldanıyor Arkyn, sanki bir kemiği yerinden söker gibi beni bu anıdan koparıyor. “Bunun üzerine Elluin yüzüne tükürdü ve kendi kralını seçmesi ya da hiç seçmemesi gerektiğiyle ilgili bir sürü klişe söyledi. Olaylar tırmandı, ona işkence etti, kız kardeşimizi tehdit etti. Seni tehdit etti, vesaire vesaire. ‘Daha önce hiç hissetmediğim kadar korku hissettim—’ Ah, evet. İşte buradayız.” Arkyn, sanki kalabalığa bir konuşma yapmaya hazırlanıyormuş gibi boğazını temizliyor.

İçimden bir ses onun ne söyleyeceğini zaten biliyor. Sanki kelimeler kalbime ve ruhuma kazınmış, kemiklerimin iliğine işlemiş gibi.

Uzun zamandır, bu dağın altındaki hücremde uyandığımdan beri—tozların dağılmasını bekliyorum.

Yüzüm çoktan buruşmuş, kalbim paramparça olmuşken Arkyn sayfadan olduğu gibi okuyor: “‘Bana, eğer bağlama törenine hazırlanmak için bir sonraki tepeden ayrılırsam, Slátra'ya Arithia'ya güvenli bir şekilde geri dönme imkanı sağlayacağını söyledi. Alternatif olarak, ben ovalarda sürüklenirken kulübesini korumasız bırakacağını ve beni takip ederek eve dönmeye çalışırken kendini öldürmesini izlemek zorunda kalacağımı söyledi. Sonra çok yaklaştı ve sanki kafatasımın içini görebiliyormuş gibi bana baktı. Kanamanın geciktiği konusunda bilgilendirildiğini söyledi – bu, o ana kadar hiç düşünmediğim bir şeydi.’”

Kaan, sanki karnına yumruk yemiş gibi boğuk bir ses çıkarıyor.

“‘Dedi ki, yavrumun hayata tutunmasının tek yolu bu. Eğer Tyroth, karnımda büyüyen küçük tohumun babası olduğuna inanırsa, her şey yolunda gidecek. Aksi takdirde, Kaan ve benim saklanabileceğimiz hiçbir yer kalmayacak ve bizi bulamayacaklar. Ailelerimize bahşettiğimiz bu iğrenç utanç yüzünden bizi avlayacaklar.’”

Kaan sonunda gözlerime bakıyor, yanaklarından iki damla yaş süzülüyor. Benimkiler de aynı şekilde süzülüyor.

Gözleri ezici bir acıyla dolu, bana bakıyor; göğsümdeki yük şimdi nefes alamayacak kadar ağırlaşmış. Çünkü sonucu zaten biliyorum. Bunun nasıl biteceğini zaten biliyorum.

Kaan'ın, benim de zaman zaman yaşadığım aynı hücrede hapsedilmiş bir kızı olduğunu bilmemesi... Gölge'nin süslü başkentinde küçük kardeşi tarafından büyütülen güzel bir kız çocuğu; az önce onun benim kızım olduğunu bilmeden ona sarılıp kucağıma almıştım.

Bizim.

Ölümsüz sevgimizden doğan bir kız çocuğu... Onu hırpalanmış, kırılmış, hayata zar zor tutunan bir dünyaya... Onu hayal kırıklığına uğratan bir dünyaya...

Tıpkı Kaan'ı dinlemeyerek, ondan "önemli gerçekleri" duymama izin vermeyerek ona karşı başarısız olduğum gibi.

Geçmişimden korkarak—

“Bir sonraki bölümde Elluin, sevgilisinin uyku odasına bir not bırakarak Tyroth'un daha yetenekli bir Efendi olduğunu, güçlü yavrular yetiştirmek için kendisine daha uygun olduğunu söylüyor.” Arkyn, Kaan'a bakarak hafifçe güldü. “Buna itiraz edemem.”

İçimdeki ötekinin soğuk akışının değiştiğini hissediyorum.

Yükseliyor.

Dinleme.

“Kyzari’yi Raeve’nin eski hücresinde tutuyorum,” diye devam ediyor, elini kaldırıp parmaklarını yumruk yaparak, “ve yumruğumun altında bir dal gibi kırıldı—şüphesiz ki senin zayıf kanın benim Ateş Kuşu’nun kanını sulandırdığı için. Şu anda son nefeslerini veriyor olsa şaşırmam.”

Kaan'ın boğuk kükremesi havayı sarsıyor. Kafese kapatılmış bir canavar gibi dişlerini gıcırdatarak zincirlerine karşı çırpınıyor, kan yavaş ve damlayan çizgiler halinde derisini boyuyor.

Ben kükremem. Tek bir kelime bile söylemem.

Bunun yerine, ölüm sessizliğine bürünüyorum—tıpkı Gölge'ye doğru yol açıp katılaşan bir nehir gibi. Damarlarımdan akan sessiz bir vahşet… ya da belki de her zaman oradaydı. Bekliyordu.

Bilmek.

Özüm onun etrafında şekilleniyor, keskinleşiyor. Kalbimin tellerini geren, atan organı sabitleyecek kadar uzun ve sıkılaştıran dürtüler göz önüne alındığında, beni korkutması gereken bir şeye dönüştürüyor.

Korkmuyorum. Hissettiğim tek şey soğukkanlı bir öfke.

“Sonra Elluin, Arithia'ya gider; Kyzari'yi karnından ittikten hemen sonra, sana olan sonsuz aşkından bahsederken, doğum yatağında ölmeye mahkumdur.” Arkyn sayfadan başını kaldırıp, vücudunda derin izler bırakan ve damarları patlayacak gibi görünen zincirlerle kanlar içinde boğuşan Kaan'a bakar. “Merak etme kardeşim. O da benden kaçmaya çalıştı.” İçini çeker. “Burada bir örüntü seziyorum.”

Sözler canımı yaksa da, etkisiz kalıyor. Kalbimin üzerindeki zırh tabakalarına aldırış etmeden, kendi acım Kaan'ın ıstırabı ve kızımızın hücremde acı çektiği bilgisinin yanında küçük, sessiz bir şeye dönüşüyor. Belki de son anlarını biz yanında olmadan, onu sıkıca kucaklamadan geçiriyor.

Onu teselli etmek için.

“Son kayıt—ve oldukça iyi bir kayıt.” Arkyn kitabı kaldırıp salladıktan sonra bakışlarını sayfadan okumaya indirdi. “‘Sadık yardımcılarından birinden, bu sabah ejderha sırtında bir Kanlı Bağ'ın geldiğini duydum. Eğer yavrumu doğurduktan sonra kanını test etmek için buradaysa, baba soyu Tyroth yönüne doğru ilerlemeyecek. Kuzeye, Kaan'a doğru ilerleyecek.’”

Bir başka boğuk kükreme.

Kaan'ın sandalyesinin yere sürtünmesiyle bir gıcırdama daha koptu.

“İlginç,” diye düşünüyor Arkyn. “Tyroth’un sizin ikinizin de sandığı kadar kör olmadığını düşündürüyor bana. Şimdi şu son kısımda susun. İyi olacak.” Devam etmeden önce dramatik bir şekilde boğazını temizledi: “‘Slátra’yla birlikte kıvrılmak istiyorum—doğum yaparken onunla birlikte olmak istiyorum—ama artık kendi başıma hareket etmekte zorlanıyorum. Mah ve Pah’ın öldüğü bu yatakta neredeyse mahsur kaldım. İçimde zaten ekili olan bir yavruyu doğuruyormuş gibi yaptığım yerde—’”

Kaan'ın çıkardığı sesler o kadar gürültülü hale geliyor ki, neredeyse Arkyn'in sesini bastırıyor.

Arkyn içini çekti, başını yana eğerek binlerce alevle parlayan gözleriyle Kaan'a baktı. "Neden her şeyi mahvetmek zorundasın?"

Soruyu, mumlukların ormanından bir alev akıntısını kapıp Arkyn'in eline bağlayan, açgözlü sözlerin tıslaması takip ediyor. Sonra Kaan'ın kollarını, göğsünü ve omuzlarını kırbaçlıyor, kırbaçlıyor, kırbaçlıyor; hareketler giderek artan bir vahşetle kabarıyor, vahşi bir güçle kesiyor.

Kaan'ın güzel teni, her kanlı darbenin ardından paramparça oluyor, mağarayı yanmış et kokusuyla dolduruyor, kükremeleri paramparça bir çığlığa dönüşüyor—gözlerindeki bir şey ve yüzündeki çarpık ifade, onu çok

daha genç bir çocuk olarak hayal etmeme neden oluyor. Hiçbir sevgisi olmayan, sadece acı veren bir adamın alevleri tarafından parçalanan bir çocuk.

Çıkardığım ses peri sesinden çok canavar sesine benziyor. Acıyan göğsümün derinliklerinden yükselen, kadim, buzdan bir canavarın alevlerine benzeyen titrek seslerle karışmış, müthiş bir feryat.

Arkyn nefes nefese kalmış bir halde, kapüşonunun altından bana dik dik bakıyor, göz bebekleri o kadar büyümüş ki gözlerindeki kırmızı neredeyse tamamen kaybolmuş. "Bana hiç böyle sesler çıkarmamıştın."

"Duracaksın," diye hırladım; kulaklarıma hiç yabancı gelen, tırtıklı bir ses.

Homurdanır. Kolunu hızla geriye doğru savurur—

“DURACAKSIN.”

Etrafımızdaki dağ titriyor. Arkyn'in elindeki alev kamçısı bile kıpırdanıyor gibi görünüyor, o ise bana yakıcı bir yoğunlukla bakıyor.

"Ona zarar vermeyi bırakırsan, sana her şeyi vereceğim."

Kaan inleyerek hıçkırıyor, kırbaç bedenini parçalarken çıkardığı seslerden daha da acı çekiyor gibiydi.

Olayın etkisini idrak edemiyorum.

O her zaman beni önceleyecek. Buna tüm kalbimle saygı duyuyorum ama artık onun için güçlü olma sırası bende.

Arkyn yutkundu, ağzı sulandı, merakı keskin ve derinden gıdıklıyordu. "Biliyorsun, tek bir şey istiyorum, Ateş Kuşu..."

Onun için savaşmak benim için.

Onun için yan.

"Biliyorum."

"Kendini bana gönüllü olarak teslim edecek misin? Her şeye rakip olacak bir gösteri sunacak mısın?"

Kaan'ın sandalyesi tekrar yere sürtünüyor, ismimin boğuk sesi tekrar tekrar kulağıma geliyor. Gözümün ucuyla dikkatimi çekmeye çalıştığını görüyorum. Bana bakmamı sağlamaya çalışıyor.

Hayır, öyle düşünmüyorum.

Arkyn'in sevdiğim erkeği paramparça etmeden, kan susuzluğunu sonuna kadar yıpratmadan yapılması gerekenleri halletmek için zaman kazanmanın tek yolu onu eğlendirmek. Ellerini dolu tutmak, zihnini diğer saplantılarıyla meşgul etmek.

Ben.

Yüzümü düzeltiyorum. Tekrar konuşmaya cesaret etmeden önce kendimi toparlıyorum.

“Evet, Arkyn. Ben seninim.” Bu sözler ağzımda kül gibi kaldı ama istenen etkiyi yarattı:

Arkyn'in gözleri şehvetli bir zevkle irileşti.

“İhtiyacınız olanı alın, gerisini ben hallederim. Onlara daha önce hiç görmedikleri bir gösteri sunacağım.”

Kaan kükrer.

Başını yana eğmiş Arkyn, kapüşonunun karanlığından dışarı fırlayan kanca gibi, erimiş burnundan derin bir nefes aldı, sonra çenesini göğsüne yasladı. Bana tekrar baktığında, gözlerindeki tüm kızarıklık gitmişti. "Masayı topla!"

Cübbeli ve maskeli kişiler etrafı saran karanlıktan içeri akın edip, Arkyn'in yağmaladığı parçaları ve yenmemiş ziyafetimizin kalıntılarını devasa bir levhadan temizlerken, kalbimin çılgınca atan ritmini dizginlemeye çalışıyorum. Az önce bir grup korumayı yarı yarıya parçalamış biri gibi tüm önlemler alınarak sandalyeden indiriliyorum, zincirlerle bağlanıp masaya taşınıyorum, geriye doğru yatırılıp oturtuluyorum.

Kaan'ın bakışları yanımı yakıyor, boğuk sesleri ona asla belli edemeyeceğim kadar çok acı veriyor bana.

Aklıma şu geliyor ki, belki de kardeşinin benimle birlikte olacağını düşünüyor olabilir. Ama bugüne kadar Arkyn, neredeyse her şeyi elinden almış olmasına rağmen, benden hiçbir cinsel özgürlük almadı.

Hayır. Leşçi Kral için seks, yakınlık anlamına gelmez.

O bunu arzulamıyor.

Muhafızlar beni masaya bağlamayı bitirip gölgelere çekilirken, Arkyn bakır tabancasının kapağını açıp bir alev topu saldı ve birkaç tıslayan, yakıcı sözle pençeli eline topladı. Aleti cebine koymadan önce bir tık sesi daha çıkardı, elinde erimiş taş topu gibi dönen, başını kapüşonunun altında gizli olan yüzünü tutuşturan aç bir alevi kucakladı.

Yanaklarının en gergin kısımlarını geren vahşi gülümsemesini daha da alevlendirdi.

Başını yana çeviriyor, uzun ve derin nefesler alıyor, gözlerinde daha da fazla ateş parlıyor. Yakacakların yakıcı bir vaadi.

Sonunda başımı yana eğip Kaan'ın volkanik bakışlarıyla karşılaşmadan önce kalbimi sertleştiriyorum. Onun bakışları altında içe doğru çökmemeye

çalışıyorum.

"Gözlerini kapat," dedim, kalbim sıkışarak. Sonra daha yüksek sesle, daha ısrarcı bir şekilde, onun kükreyen çırpınışlarının arasından sıyrılmak için çaresizce, "Kaan, lütfen."

Ölen bir ejderhanın çıkardığına benzer bir ses çıkararak hareketsiz kaldı, ardından gözlerini sıkıca kapattı; yanaklarından süzülen gözyaşları kalbimi ikiye böldü.

Yukarıdaki gölgelere bakıyorum; Arkyn'in canavarının tünediği, gösterinin tadını çıkarmaya hazırlandığı yere. Eskiden saklandığım karanlığa.

Bu sefer değil.

Bu sefer gözlerimi kapatıp içime dönüyorum.

Gölümün üzerindeki buz tabakasında, kabullenmeyi reddettiğim o birikmiş korku yığınını yutacak kadar büyük dev bir delik açıyorum; ama önce kolumdan aşağı ilk alev izi sızıp etimi kabartıyor, bu da beni geri döneceğim alevli çukurlara hazırlamak için yapılmış bir şey.

Savaşın tam ortasında.

Kaan'ın boğuk kükremesini uzaktan duyarken, eriyen izlerin ardında kasılıp titreyerek, yanmış et kokusunun giderek yoğunlaşmasıyla birlikte kaskatı kesildim.

Daha da bayıcı.

Bütün bu süre boyunca, korkularımı bastırmaya, bastırmaya, bastırmaya devam ediyorum.

Gitmiş.

Onu uzaktan takip ediyorum. En derin, en karanlık derinliklerime doğru sessizce yüzüyorum—dönmeye cesaret edemediğim hışırtılı gümüş bir varlığın yanından geçerek—ve içine saklamak için buzlu bir anıyı geri getiriyorum. Bu yerden kurtulduktan kısa bir süre sonra kendim ve Fallon için kazdığım küçük bir kar kulübesinin anısı.

Ancak Fallon orada değil.

Tek başımayım, savaşarak kaçarken aldığım yaralarla. Yanıma kıvrılmış, kendimi uykuya dalmaya çalışırken, sakinleştirici melodimi tekrar tekrar mırıldanıyorum. Ve kurtarmaya, özgürleştirmeye söz verdiğim biriyle konuştuğumu hayal etsem de, aslında sadece kendimle konuşuyorum, yaşayacağıma dair bir söz veriyorum.

Çünkü Fallon'ın istediği buydu. Eğer gerçekten burada olsaydı, şu anda, ikimiz için yeterince büyük inşa ettiğim bu kar kulübesinde benden

isteyeceği şey buydu... Eğer onu, parmak boyasıyla yapılmış ay resimlerinin altında, kaçmak için kullandığım demir anahtar için katlettiğim muhafızın pelerinine sarılı halde, ölü ve yalnız bırakmak zorunda kalmasaydım...

Eğer Arkyn'in bencil çıkarları için kendimi bir savaş meydanında kanlar içinde döverken o hücrede yalnız başına ölmeseydi, o da bunu isterdi.

Ama artık geçmişimden saklanamam; acıyı içime atıp her şeyin farklı şekilde bittiğini, arkamda boş bir hücre bıraktığımı ve Fallon'ın ölmeden önce sevdiği aylardan birini son kez gördüğünü hayal edemem.

Yapmadı.

Anıyı, etrafına bağladığım taştan çözüyorum; o kadar sıkı bağlamıştım ki, eğer yüzerek onunla yüzleşmeseydim sonsuza dek boğulup kalacaktı. Onu serbest bırakıyorum, kendim için inşa ettiğim daha yumuşak olanın yerini almasına izin veriyorum. Acının derinlere indiğini hisset.

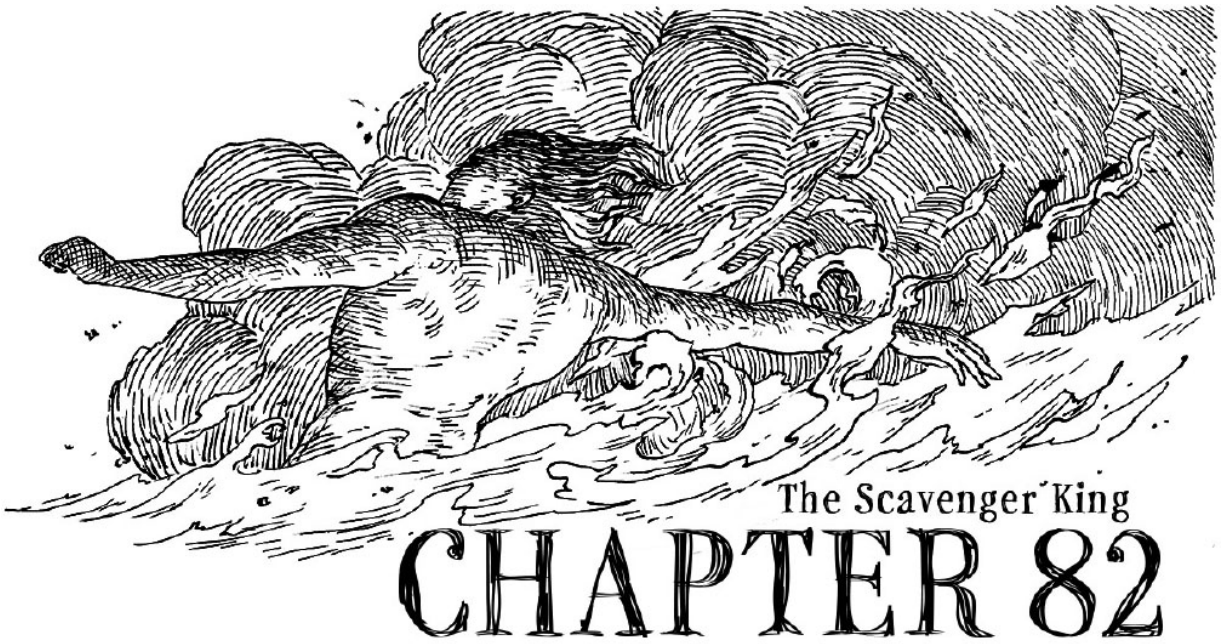
Kayıp.

Sonra, en son kömür parçasına benzeyen taşı gördüğüm yere doğru yüzüyorum, ne olduğunu biliyorum. İçinde ne olduğunu, ona ziyafet çekmesi için madde vermeli miyim acaba? İnanıyorum ki, Öteki'm beni bundan koruyordu, Arkyn'in emriyle bana çok zaman harcayan Yaratıcı ile yüzleşmeye hazır olana kadar bekliyordu. Bir ömür boyu onsuz da yaşayabilirdim.

Kaan ise yanmış, dövülmüş, bir sandalyeye zincirlenmiş ve kana susamış kardeşinin saldırısına uğramış haldeydi.

Kızımız ise, Fallon'un da götürüldüğü aynı hücrede yarı ölü yatıyor.

Onlar benim, ben onlarınım ve onlar gökyüzünü tekrar görecekler. Ya da Yaratıcılar, beni duyun, dünya parmaklarımın altında parçalanacak.

Arkyn, duvarları aşamalar boyunca topladığı, neredeyse devrilecek kadar büyük hazine yığınlarıyla kaplı süitine girer. Bunların çoğu, diğer insanların tesadüfen bulsalar bile iki kez düşünmeyecekleri şeylerdir. Ancak Arkyn, dünyanın en değerli hazinelerinin genellikle kaybolmuş veya atılmış şeyler olduğunu herkesten daha iyi bilir.

Unutulmuş.

Bulduğu bakır külçesini cebine koyar ve sağlam bir kafesin önünde durup çömelerek metal bir çubuğu iter. Arkada kıvrılmış miskunn seğirir, başını çevirirken daha da derine doğru saklanır, gümüş gözleri kocaman açılır.

Kan dökme arzusundaki erkekten koruyan parmaklıklara rağmen titriyor.

Arkyn kısık bir sesle kıkırdadı.

Ellerini birbirine sürdü. Ateş Bıldırcını'nı aşamalar halinde ilk kez zırhlandırmanın verdiği memnuniyetle avuç içleri hâlâ karıncalanırken, bir kapıdan geçerek, gürül gürül yanan bir şöminenin ışığıyla aydınlanan, tıka basa dolu ofisine girdi. Masasının önündeki soluk renkli ahşap bir taburede oturan Sereme'yi görünce duraksadı; sırtı dimdik, saçları özenle taranmış, paltosu vücuduna tıpkı tıraş edilmiş bir post gibi yapışmıştı.

Ayak seslerini duyunca Sereme ayağa kalkar, döner ve hafifçe reverans yapar. "Elding."

Arkyn uzun bir süre etrafı tarar ve havada daha az toz olduğunu fark eder. Masasının düzenlendiğini, bulduğu vazolarından birinin parlatıldığını ve etrafının kasvetli havasıyla tezat oluşturan mor kurutulmuş dantel çiçeği demetleriyle süslendiğini görür.

Süslemeli koltuğunun önünde, üzerinde parlak gümüş bir kubbe olduğunu varsaydığı bir yemek tabağı duruyor; Sereme'nin önündeki masada da bir başka yemek tabağı var.

Çok küstahça.

Arkyn masanın üzerinde mürekkep sızması gibi hareket ediyor. "Bunlar bu kadar güneyde yetişmez," diye mırıldanıyor, dantelli çiçeklerden birine hafifçe vurarak. Bazı yaprakları koparak masayı tozlandırıyor.

“Hayır. Onları duvarın yakınından topladım ve buraya gelirken yolculuğumuz sırasında kuruttum,” diyor Sereme otururken, sesi yapmacık bir bağlılıkla dolu. “Görevimden size bir hediye.”

Sandalyesine yığılmış halde oturan Arkyn, dövüş arenasına giderken almak için geldiği masanın üzerindeki tacının sivri uçlarında parmaklarını gezdirmek için öne doğru uzandı. Şimdi ise karşısında oturan kadının istenmeyen varlığı onu rahatsız etmeye başlamıştı.

"Bu yazının bana ait olduğunu düşünürsek, kendinizi oldukça rahat hissetmişsiniz gibi görünüyor."

Sereme ağzını açtı, sonra kapattı. Boğazını temizleyerek öne eğildi ve Arkyn'in yemeğinin üzerindeki kubbeyi kaldırdı. "Biraz keyif alabileceğimizi düşünmüştüm—"

"Yemek yedim."

Yanakları kızardı.

Yavaşça kubbeyi tekrar yere koydu ve ellerini kucağına götürdü. Arkyn'in gölgeli bakışları altında kıpırdanmamaya çalışarak ellerini birbirine kenetledi. "Affet beni, Elding. Ben varsaydım ki—"

"Yanlış."

Sereme'nin cümlesinin geri kalanı büzülmüş dudaklarının ardında kekeleyerek kaldı, keskin gri gözlerinde bir şeyler kaynıyordu. Arkyn'in tanıdığı bir şeydi bu; saklamaya çalışmasına rağmen kendi göğsünde de sık sık kaynayan bir duygu.

Güvensizlik.

Başını dikleştirerek, inanılmaz bir şekilde dik oturuyor. "Üzgün olduğunu anlıyorum..."

"Ateşkuşumun yargılanması ve sözde idamı hakkında beni gerektiği gibi bilgilendirmemenizden dolayı mı?"

"Yanlış," diye hızla ekledi dudaklarını büzerek, sesi buruk bir tonda. "Adını defterden sildim. Bu, mesajı iletmeyen başkalarının hatası."

"Böylece?"

“Öyle,” diye tersledi Sereme. “Hem zaten bir yolunu bulup geri döneceğini biliyordum. Her zaman öyle yapar.”

“İlginç.” Arkyn, heykel gibi hareketsiz oturan Sereme'nin şah damarındaki zonklamaya odaklandı. “Yaşlı Şövalyem bana yeni bir haber gönderdi. Bana son emirlerimi elden teslim ettiğinde şaşırdığınızı bildirdi. Ama belki de yanılmıştır?” diye sordu, ona bir kemik fırlattı ve Sereme hevesle kaptı—yüz ifadesi yumuşadı.

Duruş düzeltme.

Az da olsa.

“Gerçekten de öyle.” Bıkkın bir iç çekişle saçlarını düzeltti. “Raeve’nin… can sıkıcı hallerine rağmen, sen bizi birçok hazırlıkla meşgul ettiğin için, o izinli olduğu süre boyunca en keskin Elding Kılıcımız olmadan çalışmak zorlu bir süreç oldu.” Çenesini hafifçe kaldırdı. “İstilaya ne zaman başlamayı planlıyoruz?”

Biz?

Arkyn kaşını çattı, cebine uzandı ve Kaan'ın eşyaları arasında bulduğu duman dolu küçük kavanozu çıkarıp daha sonra incelemek üzere masasına koydu. "Ay battıktan sonra," diye mırıldandı, kenarından sarkan boncukları hafifçe salladı. Bu hareket Sereme'nin keskin bakışlarını üzerine çekti. "Tozlar yatıştıktan sonra."

Kehanete göre düşüşler herhangi bir günde olabilir. Belki de bu günde bile.

Büyük etkinlik başlamadan önce bu işi bitirmek için sabırsızlanan Arkyn, elini çıkışa doğru uzattı. "Şimdi başka bir yerde olun. Dünyanın çağlar boyunca şarkı söyleyeceği bir savaşa ev sahipliği yapmak üzereyim."

Sereme tereddüt etti, dikkati diğer kapıya kaydı. Arkyn'in yatak odasına açılan kapıya. Yemeklerini bitirdikten sonra onu bu kapıya doğru yönlendireceğini hiç şüphesiz tahmin ediyordu.

Beklemediği bir şeydi.

Arkyn'in de bildiği gibi, beklentiler çoğu zaman büyük acı ve hayal kırıklığına neden olur. Bu dersi, babasının çok kıymetli bir yumurtanın üzerine ayağıyla basmasıyla öğrendi.

“Peki ya Raeve?”

Şöminede kıvranan ateşe doğru Arkyn'in başını hafifçe yana eğmesi, konuşmaya dahil olmak ister gibiydi. "Elbette, asıl gösteriyi o yapacak."

Sereme'nin gözleri sertleşti. "Peki ya sonra? O zaman onunla ne yapacaksın?"

Arkyn kaşını kaldırıp koltuğuna daha da gömüldü; bu konuşmanın birdenbire ilgisini çekecek kadar merak uyandırıcı hale geldiğini görünce, kavganın bekleyebileceğine karar verdi.

Sessizliğin onun yerine konuşmasına izin veriyor, Sereme'nin kendini yeterince rahatsız hissedip ayrıntılı bir şekilde konuşmaya başlamasını bekliyor.

Çok uzun sürmez.

"İstediğini aldın," diye hırçın bir şekilde dudaklarını büzdü. "Bıçaklarını bize çevirmeden önce onu serbest bırakmanın zamanı geldiğini düşünüyorum."

Arkyn, parmaklarını tekrar başının tepesindeki taç uçlarında gezdirdi. "Onun üzerindeki kontrolünü kaybettiğinden beri tavrın değişti."

Sereme alaycı bir şekilde, “'Kontrol' kelimesini çok hafife alırım. Evet, değerli bir varlık oldu ama her şeyin bir ömrü vardır. Uzun tasma sayesinde cesurlaştı. Güçlü, tahmin edilemez, hatta bazen kuduz diyebileceğim bir hali var.” dedi.

Sereme'nin bilmediği şey, Arkyn'in Ateş Kuşu'nda tam olarak bu yüzden hoşlandığıdır. Gözleri mürekkep gibi parladığı ve o vahşi kan arzusunu tüm ihtişamıyla serbest bıraktığı anlar... Bu, Arkyn'in sapkınlığında biraz daha az yalnız hissetmesini sağlayan bir şeydir.

Öğrencilerine maske taktırmasının bir sebebi var: gözlerindeki parıldayan duyguları, konuşmak için ağzını açtığında kasılmalarını görememek için. Başkalarının düşünceleri, onu sık sık uykusunda rahatsız eden hayaletimsi yaralarının yakıcı acısı kadar yakıcı.

“Ne planladığını biliyorum, Arkyn. Ama korkarım ki bu sadece canavarı kızdıracak.” Sereme masanın üzerinden uzanıp elini masaya bastırdı, kaşlarını çattı. “Raeve burada olduğu sürece ikimiz de tehlikedeyiz.”

Arkyn başını yana eğdi. "Benden ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Onu yere indirin," diye hırladı, sanki kelimeler zaten dilinin ucunda kıvrılmış, saldırmaya hazır gibiydi. "O çukura bir kere girdi mi, bir daha çıkmasına izin vermeyin. Ondan hiçbir şey kalmayana kadar razah'ı çağırmaya devam edin."

Arkyn, Sereme'nin ince boynuna takılı zincirden sarkan süslü şişeye bakıyor ve Sereme'nin bu bağın kopmasına üzülüp üzülmediğini merak ediyor. Raeve'nin koruyucusu olarak vazgeçilmezdi. Ama şimdi?

O, Ateş Bıldırcını'nın pençelerini geçirmek için can attığı kolay bir hedeften başka bir şey değil. Sereme de bunun farkına varmış gibi görünüyor.

“İşte o an, Arkyn. Bunca aşamada üzerinde çalıştığımız her şey şimdi gerçekleşiyor. Yanık Kral'a sahipsin. Tacı olmayan başkenti devirmeye hazır güçlü bir ordu. Kan taşı ve altın dolu sandıklar.” Diğer eliyle şişeyi kavradı. “Yanında tahta geçmeye hazır kraliçen de var.”

Arkyn'in parmakları sessizce tellere vurmaya devam ediyor.

Sereme, gözlerinin nasıl karardığını fark etmiyor gibi görünüyor. Eğer fark etseydi, daha önce önerdiği gibi giderdi.

Hızlı.

"Kraliçem mi diyorsunuz?"

Kararlı bir baş sallama. "Ama o tahtta üç kişiye yer yok. Raeve ile kolçak paylaşmayacağım. Doğuştan hakkın olanı alma ve canavarları ait oldukları karanlıkta tutma zamanı geldi."

Sereme'nin buyurgan ve sert ses tonu, onun bakış açısını yumuşatmak bir yana, kazdığı çukuru daha da derinleştiriyor.

Eğer canavarlardan bu kadar nefret ediyorsa, bir tanesiyle aynı yatağın altına girmemeliydi.

“Haklısın.” Kelimeler yavaş ve düşünceliydi. “Sadece iki kişiye yer var.” Arkyn ayağa kalktı. “Kolyeni çıkar ve beni takip et.”

Sereme'nin gözleri irileşti, ardından kaşları çatıldı. "Neden?"

"Çünkü ben öyle söyledim," diye laf sokarak, umursamaz bir tavırla yatak odasına doğru ilerledi.

Sereme, Leş Yiyen Kral'ın yırtık pelerinini takip etmeden önce kısa bir tereddüt yaşar, eski bronz bir zırhın paslanmış yansımasında kendini düzeltmek için durur, sanki onu kürk dolu yatağına götürmesini bekliyormuş gibi. Ancak Kral yatağın yanından dümdüz geçip süitin arkasındaki bir kapıdan, gölgeli bir tünelden içeri girdiğinde yavaşlar.

Soruyu dile getirmesi çok uzun sürdü, Arkyn dudaklarının ardında kıpırdandığını hissedebiliyordu. "Arkyn... nereye gidiyoruz?"

“Göreceksin.”

Cevap, başıboş birine atılan kırıntılar gibi hızla yutuluyor, ayak sesleri yakın duvarlarda yankılanıyor. Onun ayakları ağır ve gürültülü; onunkisi ise topuklarının taşa sürekli çarpması gibi.

Tünel nihayet dış dünyaya açılıyor; tepede asılı duran parlak Ay bulutlarının aydınlattığı, kalın beyaz karla kaplı, kasvetli bir alan ve hafif esintiyle savrulan birkaç sis birikintisi.

Sakin bir uyku vakti, uzaktan gelen bir grup civcivin didişmesi dışında her yer sessiz. Yine de Sereme titriyor, dondurucu soğuktan kollarını ovuşturuyor. "Burada ne yapıyoruz?"

Nefes alışverişleriyle birlikte, maviye çalan dudaklarından soru yavaşça dökülüyor ve onu savunmasız gösteriyor.

Zayıf.

Arkyn'in rahatsız edici bulduğu şeyler. Bu kadın kendini onun kraliçesi olmaya layık görmüştü, ama işte burada, soğuktan korkarak sinmiş halde duruyor.

Dünya onu yutacak.

"Buradayız çünkü artık sana ihtiyacım yok," diye iç çekerek söylüyor, tırnaklarının altından kurumuş kanı temizlerken. "Ağzın sıcak ama varsayımların parmaklarımdan daha çok kaşıntı yapıyor ve varlığından sıkıldım."

Her bir uğursuz söz, Sereme'nin yüzünden daha fazla rengi soldurur, ta ki Ay Tüyü ayları kadar solgunlaşana ve gözleri de şekillerine uygun olarak yuvarlaklaşana kadar.

Elini öne uzatıp onun pazısını kavradı. Çok uzun zaman önce neredeyse tamamen ejderha alevi tarafından yutulmuş olan sağ pazısını. "Arkyn, lütfen—"

"Elini benden çek."

Gözlerinde alevlenen ateşten irkilir, sert ve keskin rüzgardan kaynaklanmayan bir titreme onu sarar; belki de terk edildiğinin farkına varmasıdır bu. Başkalarının çöplerini toplaması, onlara değer vermesiyle ünlü olan erkeğin onu bir kenara attığı gerçeğidir bu.

Arkyn çenesini kaldırıp, kısık gözlerinin altından ona bakarak, o soğuk ve karanlık dünyada nasıl bir performans sergileyeceğini merak etti. Düşecek mi yoksa başarılı mı olacak?

Eğer bir başkası için diz çökecek ve zirveye geri dönmek için cinsel ilişkiye girmeye çalışacaksa...

“Çok uzun zaman önce,” diye mırıldanıyor, kurumuş kanın bir başka kıvrımını kara silkeleyerek, “beni dünyaya getiren erkek beni ovalara bıraktı ve kaçmamı söyledi. O da beni kendi hırsları için bilenmesi gereken bir araç olarak gördü ve başka bir şey olarak değil.”

Sereme konuşmak için nefesini içine çekti, ancak Arkyn'in umursamaz bir el hareketiyle susturuldu.

"Gördüğüm kadarıyla, yalnızca benim sana ne sağlayabileceğimle ilgileniyorsun," diyor, sesi soğuk ve duygusuz; kelimeler aralarında asılı kalmış aylar gibi... sarsıcı. Düşme tehdidinde bulunuyorlar.

Yok etmek.

"Artık karşılığında istediğim hiçbir şeye sahip olmadığına göre, kaçma vaktin geldi."

Sereme sendeleyerek bir adım geri çekildi, mor botu arkasındaki tertemiz karda bir delik açtı. "Arkyn, aşkım—"

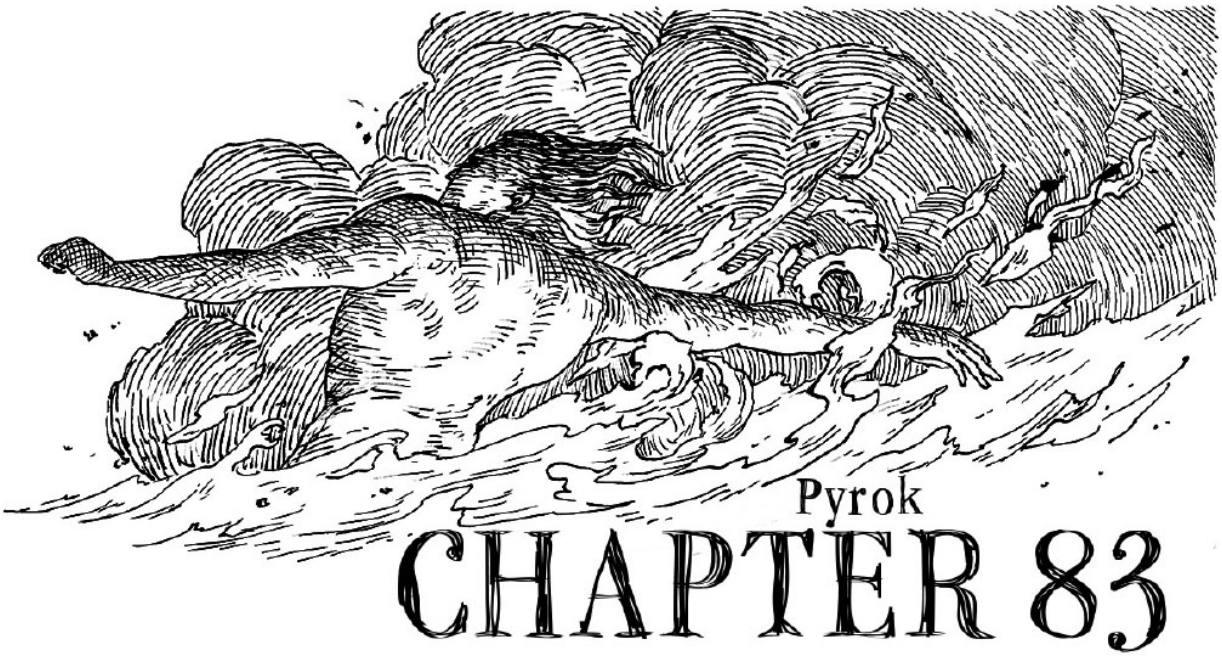
Cliár, dağdaki yuvasından alevler saçarak ve gökyüzünü yararak fırladı. Yayılmış bedeni, ayın üzerini alevli bir leke gibi örttü ve ardında kızıl toz bulutu bıraktı.

Sereme, kadim ve kudretli canavarı görünce sendeledi, eli göğsünde, panik içinde çıkardığı nefesler yüzünü neredeyse tamamen kaplamıştı.

Yaşlı kuş yana doğru süzülüp manevralar yapar, uyuyan dünya tüylü kanatlarının ağır davul sesiyle uyanır.

Sıkıca kıvrılıyor. Dağın kayalık eteğine doğru hızla düşüyor.

Arkyn, Sereme'nin şaşkın bakışlarını yakalarken yüzünde beliren sinsi sırıtışla, "Koş dedim!" diye karşılık verdi.

Pyrok

CHAPTER 83

Islak bir cesedin yanağıma çarpmasıyla uyandım.

İnleyerek onu bir kenara attım, ama kanatların düzensiz çırpınışları ve pençelerin taşa sürtünme sesleri gözlerimi birden açtım.

O kadar hızlı kalktım ki başım döndü. Üzerime örttüğümü hatırlamadığım tüylü battaniyeyi hızla içeri sokup gözlerimi ovuşturarak, bulanık gözlerle etrafı tarayıp mavi canavarı aradım. Onu, yan tarafında delik açılmış ceset torbasının üzerinde buldum. Gruffin'in kafası, boynu ve ön pençeleri o deliğe tıkılmıştı; o lanet olası yaratık kanlı içeriği karıştırırken, kanatlarını denge için açmış, kuyruğunu başının üzerinde, sanki bir şeyi çatalıyla bıçaklamaya hazırlanıyormuş gibi tutuyordu.

"Sen tam bir belasın, biliyor musun?"

Cesedi omurgasından çekip çıkarıyor ve sanki içindeki beyni hissedebiliyormuş gibi kafatasını yere vurarak onu parçalamaya çalışıyor. Tıpkı bir fındığın kabuğunu kırmak gibi.

"Yaratıcılar," diye mırıldanıyorum, elimi yüzümden aşağı doğru gezdirirken.

Uykumuzda bizi yemeye bir adım daha yaklaştı.

Essi'nin yerinden kalktığını görünce, bazen oturduğu koltuğa dönüp baktım; o da boştu.

"Onlar?"

Verebileceğim tek cevap, tam da yanlış zamanda ve yanlış şekilde sinirimi bozan, açgözlü bir gıcırtı.

Essi'nin süitine çıktığını düşündüğüm merdivenlere doğru ilerlerken, yanından geçtiğim küçük yaratığa işaret ettim. "Onu yediysen işin bitti."

“Vakır!”

Üç adım yukarıdayken, görüş alanımın kenarında soluk bir şeyin çırpındığını fark ettim. Pencere çerçevesine başını yaslamış, Essi'nin bana eve giriş izni verdiğinde kanımla doldurduğu rünlerden biriyle birleşmeye çalışan bir parşömen tarlakuşu.

Kaşlarımı çattım, odayı dört uzun adımla geçtim ve tarlakuşu yakaladım. Kuş, kanıma bulanmış giriş rününe olan bariz ilgisi konusunda benim kadar şaşkınmış gibi elimde kıvranıyordu, bu da onu açmamı zorlaştırıyordu. Sonunda düzleştirdiğimde, yazıyı şöyle bir gözden geçirdim; telaşlı kalbim, el yazısını tanıdığımda yavaşladı.

Ama sonra kelimeleri algılıyorum.

Gruffin kıpırdanmaya başlamıştı ve seni uyandırmak istemediğim için ona biraz yiyecek getirmeye gittim.
Yakında görüşmek üzere!

E.

Kalbim bir soldan bir sağına doğru hızla çarpıyor.

Tanıştığımızdan beri sadece bir kez evden çıktı. Benimle birlikte, sonuncusu kendiliğinden kara toz bulutuna dönüşen yuvarlak taşlardan yenilerini bulmak için. Genellikle her ne pahasına olursa olsun evden çıkmaktan kaçınır, şimdi de avlanmaya mı gitti?

Bu hiç mantıklı değil…

Uzaktan gelen bir uluma sesi bakışlarımı pencereden dışarıya yöneltiyor, sisler dağılıyor ve uzun kızıl saçlı yalnız bir peri, ovalarda topallayarak duvara doğru ilerliyor. Arkasında, derme çatma bir sapanla ölü bir kar ejderhasını sürüklüyor.

Bir sonraki nefesim bıçak saplanması gibi geliyor.

Onlar …

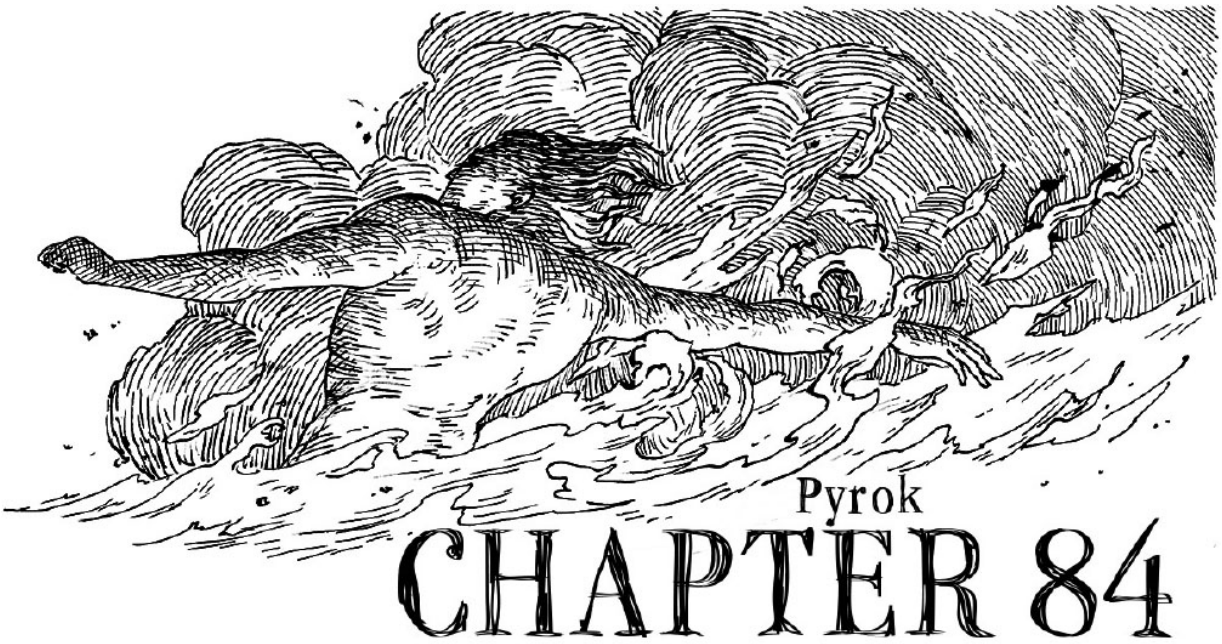
Sisler bir kez daha dağıldı ve gözlerimi kısarak, iskelet gibi uyuyan bir canavar gibi arkasından sinsice ilerleyen, burnu yere yapışık, benekli postu

neredeyse karla karışmış, zarif beyaz bir karga gördüm. Daha büyük bir canavar yanına yaklaştı, başını eğip uzun ağzını açarak, tüylerimi diken diken eden tiz bir uluma sesi çıkardı.

Silahlıyım, botlarımı giydim ve gerçekliğin pençeleri çok derine inmeden pencereden dışarı fırlıyorum.

Kargalar ikili gruplar halinde avlanmazlar. Yaralı bir ejderhayı alt edebilecek kadar büyük sürüler halinde avlanırlar ve sis tabakalarının arasına saklanırlar çünkü yavrular bile çürümüş ruhlarının tadını sevmezler.

Ama onların en sevdiği yiyecek yalnız, gezgin perilerdir.

Pyrok

CHAPTER 84

Ovaları hızla geçiyorum, yanaklarım ve parmaklarım soğuktan uyuşmuş halde Essi'nin gözlerine bakacak kadar yaklaştığımda, onun gözlerinde utanç parıltıları görüyorum. Başarısızlığın parıltıları.

Bunların hiçbirinin mantığı yok.

Kolunun karnının etrafına nasıl sarıldığını fark ettiğimde içimde bir panik dalgası yükseldi. Solgun yanağındaki kırmızı lekeler dikkatimi çekti.

Kanıyor.

Bok.

Bir rüzgar esiyor ve sisler üzerimize çökerek, sisli kanatlarını etrafımıza sarmakla tehdit ediyor. Havlamalar ve kahkahalar sinirlerimi bozuyor, kargalar şüphesiz yaklaşan katliamımız hakkında konuşuyorlar. Eğer buradan defolup gitmezsek, bu kesinlikle gerçekleşecek.

Daha sert, daha hızlı koşuyorum; botlarım karda adeta yumruk gibi ses çıkarıyor, bacaklarımı neredeyse yutacak delikler açıyor.

Essi, yüklü askının kayışını bırakır. Üç sendeleme adımı daha atar ve dizlerinin üzerine çöker, pelerini mürekkep havuzu gibi su birikintisi oluşturur. Elini belinden kaldırır ve parmaklarından damlayan kana bakar; soluk çevrenin üzerinde ne kadar canlı görünüyordu. Saçlarının kılıç tırpanı alevi gibi savrulduğu aynı kırmızı renkteydi.

Bu manzara beni derinden etkiliyor. Göğsümü delip geçiyor, kalbimi yakalıyor ve kara gömüyor.

Yorgunluktan bitmiş bir teslimiyetle gözlerine bakarken, arkasında bir silüet belirdi. Büyük bir karga, sislerin arasından özgürce dörtnala koştu; güçlü yürüyüşü, yumrulu uzuvları ve çıkıntılı kemikleri arasındaki çukur kısımlarıyla tezat oluşturuyordu.

Dişlerini göstererek hırlıyor, beyaz gözleri Essi'ye dikilmiş.

Kaburgalarımın arkasında öfke patlak veriyor.

Kılıcımı çekip sıçradım. Canavar da sıçradı, pençeleri açık, ağzı sonuna kadar açık ve Essi'nin kanını susamış bir halde.

"DÜŞÜRMEK!"

Yere yapışıp kaldı.

Pençelerimizin savrulması ve kılıçlarımızın keskin çarpışmasıyla kargayla çarpıştım, onu geriye savurdum ve öyle sert bir darbe aldım ki omurgamda bir sarsıntı hissettim. Kılıcımı güçlü bir şekilde savurarak cılız canavarı ikiye ayırırken bağırsakları etrafa saçıldı.

Dengemi zar zor yeniden sağlamıştım ki, yandan bir başkası daha üzerimize geldi.

Essi hâlâ sırtımda yere yapışmış haldeyken, kılıcımı tam zamanında savurarak canavarın boynunu kestim.

Karların üzerine daha fazla kan bulaşıyor.

Rüzgarın bir başka uğultusu sisi göz kamaştırıcı bir girdaba dönüştürerek duvarın görünümünü bulanıklaştırdı.

Çıkışımızla ilgili.

"Bu kahrolası yer," diye tıslադım dişlerimi sıkarak, arkamı dönüp görüş alanıma başka bir canavarın girdiğini gördüm. Havayı kokladı, başını eğdi ve gökyüzüne doğru uludu.

Sisler açlık dolu ulumaların senfonisiyle canlanırken, inleyerek daha derin bir pozisyona geçiyorum.

Bakışlarımı canavarın tedirgin edici gözlerine dikmişken, Essi'nin ayağa kalkmasına yardım ediyorum. Sol kolumu onun üzerinde koruyarak etrafı inceliyor, sislerin girdapları arasında süzülerek kaçan beş kargayı gözlemliyorum.

Yedi.

Dokuz.

Öne doğru eğilmiş, ağızlarından akan sıvılarla dudaklarını geriye çekerek sırayla havayı ısırıyor, en zayıf noktamızı avlıyorlar.

"Sisler dağıldığı an," diye mırıldanıyorum, gözlerim etrafta geziniyor, hangisinin önce saldıracağını tahmin etmeye çalışıyorum, "kaçman gerekiyor."

"Sizi telaşlandırmak istemem ama bu kadar çok kan kaybettiğimi düşünürsek, bunun pek bir anlamı yok..."

Küçük kargalardan biri açık alana doğru atılarak Essi'nin tarafına doğru saldırdı.

Hemen arkamı döndüm.

Essi'nin nefes nefese kalışı kulağıma çaktı, ben hırlayarak kılıcımı mızrak gibi yukarı doğru saplarken parmakları pazuma saplandı. Canavar kılıcı sapladı, eti, organları ve kemikleri keskin darbeye dayanamayıp parçalanırken çığlık attı.

Yere büyük bir gürültüyle düştü.

"Çok geç," diye hırıldadım, botumu kaldıraç olarak kullanarak cesedi bıçağımdan kaydırdım. "Endişelendiğimi bilin."

Sislerin çıkardığı sesler, çığlıklar ve hırıltılar, sürünün muazzam büyüklüğüne dair kasvetli bir zihinsel tablo çizerek neredeyse tüm seçenekleri ortadan kaldırıyor.

Biri hariç.

Bıçağımı yere saplayıp pantolonumun cebine uzandım, hâlâ hırlayan yırtıcıların sıkı çemberini inceliyordum. "Umarım ateşe karşı bir düşmanlığınız yoktur," diye mırıldandım, kılıcımı çıkarırken. "Ve özür dilerim. Bu iş kötüye gidecek."

Essi, kapağı hızla açıp kendimi Ignos'a açtığımda hafifçe nefes verdi; Ignos'un tıslayan, tüküren dili karşısında şaşkına döndü; her zamanki gibi açgözlüydü. Her an bir şeyi küle çevirmeye hazırdı.

"Geish athhh vill-vah sheith vakath, Ignos! Eeth atash éno—vui!"

Ateş Tanrısı vahşi bir zevkle kükredi, hiç tereddüt etmeden kırlarımdan fışkırdı ve etrafımızı saran, coşkun bir sel gibi genişledi. Tüketmeye aç bir alev girdabı.

Panik patlak veriyor; çığlıklar, ulumalar ve feryatlar, yakıcı gürültüyü ve obur bir tanrının açgözlü melodisini yarıp geçiyor.

Hava yanmış et ve saç kokusuyla bunaltıcı bir şekilde yanıyor. O kadar keskin ki neredeyse öğürüyorum.

Arkamda Essi sendeliyor, ağırlığını bana veriyor ve bu da bana tüm kasvetli varoluşumda hissetmediğim kadar önemli hissettiriyor.

Biraz daha dik duruyorum, elini bulup sıkıyorum, etrafımızdaki dünya yanarken, onun buna şahit olmak zorunda kalmasından nefret ediyorum. Keşke onu ölüm seslerinden ve o iğrenç kokudan koruyabilseydim.

O da sessizce onaylarcasına beni sıkıca kucaklıyor, ama sonra eli gevşiyor ve öne doğru bir adım atarken eli kayıp gidiyor.

Benden uzak dur.

Ignos'a cızırtılı bir sipariş daha verdim, tam arkama bakarken hava değişti ve sağ kolumun arkasındaki tüyler diken diken oldu. Döndüğümde, alevler içinde bir karga gördüm, körü körüne saldırıyor, derisini kemiren ateşten kaçmaya çalışıyordu.

Kılıcımı yerden çekip savurdum, canavarın kafasını kestim, acısına son verdim.

Gökyüzünü tiz bir kükreme kaplıyor ve kanat çırpışlarının ritmik güm güm sesini ürpertici bir şekilde duyuyorum. Aç bir ejderhanın korkutucu sesi.

Yaratıcılar, şimdi değil…

Yukarı baktım, kalbim duracak gibi oldu; kızıl renkli bir Erimiş Ağızlı ejderha dumanın arasından fırladı, kanatlarını açtı, sonra uzattığı pençelerini alevlerin arasından geçirerek ateşli bir kargayı kaptı.

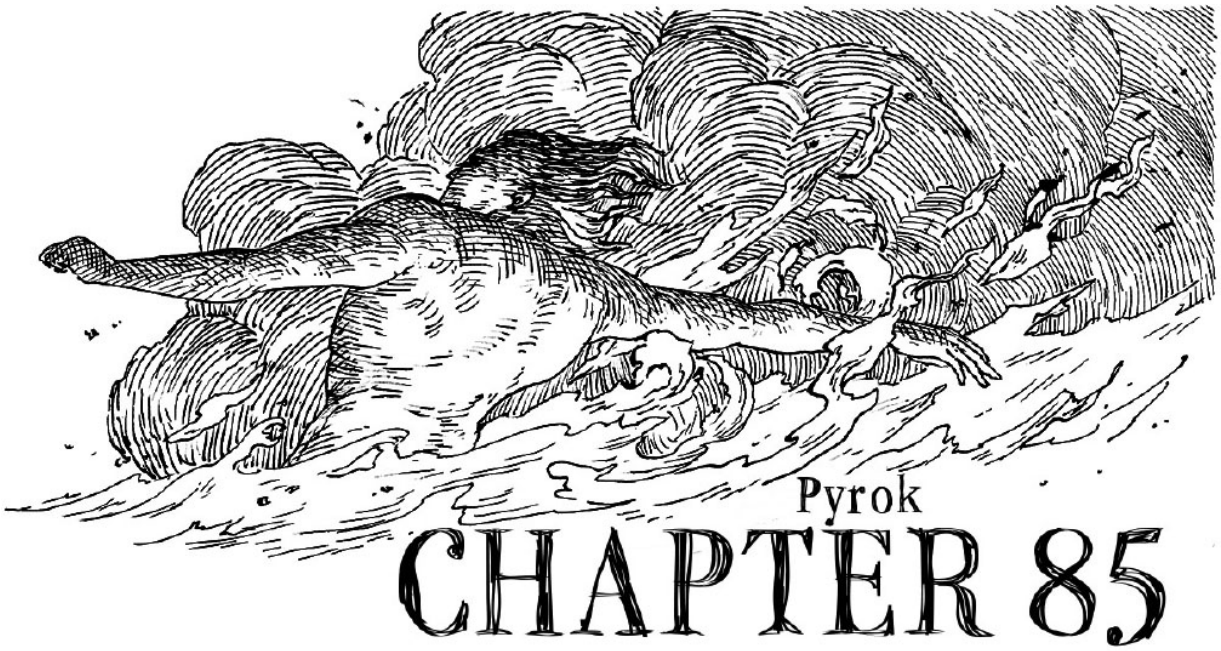
"Kahretsin."

Bu Essi olabilirdi.

Onu buradan çıkarmam gerek.

Arkamı dönüp onu omzuma alıp duvara doğru koşmaya niyetlendim, ancak onun ateşten barikata doğru sendelediğini gördüm. Alevlerin içine adım atmadan önce gördüğüm manzarayı idrak etmek için çok az bir anım oldu.

Ve kayboluyor.

Pyrok

CHAPTER 85

"ONLAR!"

Dizlerimin üzerine çöküp çamurlu karda sürünerek ilerledim, kendimi yeniden on iki yaşında gibi hissettim. Mah'ın o gökyolu köprüsünden geçip, kenardan çok hassas bir adım atışını izlerken onun adını haykırdım. Aşağıdaki o lanet olası hendeğin dibine çarpıp bir daha asla hareket etmemesini izledim.

“Onlar—Hayır…”

Bu olmayacak.

BU GERÇEKTEN OLABİLİR DEĞİL!

Ignos'un titremesi başlıyor ve ben de Essi'nin kaybolduğu noktadan bakışlarımı kaçırıyorum, ne göreceğimden çok korkuyorum. Onun cansız bedeni çamurun içinde, harap olmuş halde.

Ölü.

Daha fazla Moltenmaw, tıpkı yukarıda gürleyen bir fırtına gibi, olay yerine akın ediyor. Kızarmış et kokusuna kapılmış olduklarından şüphe yok, çığlık atarak aşağıya doğru süzülüp kızarmış hayvanları kapıyorlar. Bazıları o kadar yaklaşıyor ki, dikenli kuyrukları aceleyle beni kırbaçlıyor, ben de topuklarımın üzerine çöküp saçlarımı yoluyorum.

O sadece—

O-

Sisli havayı tiz bir kükreme dolduruyor.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve yukarı baktım—

Koyu mor renkli bir Moltenmaw'ın parlak kırmızı gözlerine doğru atıldım, pençeleri açık ve kapmaya hazır bir şekilde üzerime doğru atılıyordu. Devasa boyutuna bakılırsa, bir erkekti.

Kanatlarının ritmik çırpınışı tenime çarpıyor, külleri ve közleri savuruyor, sönmekte olan alevleri alevlendiriyor.

İşte bu. Mah'ın ne yapacağını anlayamadığım günden beri beklediğim o berbat son. Dothea ile yaşadığım bir tartışma yüzünden homurdanarak, kalenin içinde onu gürültücü bir gölge gibi takip ettiğimden beri... bazen gözlerinde beliren o donukluğu, çok erken ölen küçük kız kardeşimiz hakkındaki düşüncelere daldığı anları kaçırdığımdan beri...

Çok geç olana kadar.

Rüzgar kan kırmızısı saçlarını karıştırırken, ayağı öne doğru kayarken bana yan gözle bakıyordu.

O benden uzaklaşırken ben ona geri dönmesi için çığlıklar atıyordum.

Korkup sinmiyorum. Bunun yerine geriye doğru eğilip Moltenmaw'ın o kızıl gözlerinin içine bakıyorum. Boğazımı açığa çıkarıp, ellerimi yumruk yaparak vücudumdaki her kası geriyorum ve iki lanet olası kelimeyi haykırıyorum.

"SİKTİR GİT!"

İç bariyerime öyle bir şiddetle bir şey çarptı ki, darbenin etkisiyle sarsıldım. Arkamdan gelen tiz bir kükreme sesiyle birlikte, bir anlık panik beni sardı.

Ani bir rüzgar esti. Kükreyen bir hırıltı. Sarı ve altın iplikli tüylerin bir parıltısı, neredeyse dokunulacak kadar alçaktan süzüldü.

Kalbim gümbür gümbür atıyor, sonra Maell kendisinden neredeyse iki kat büyük canavarla çarpışınca aniden duruyor; ama yabancı ejderha kuyruğunu öne doğru savurup beni bıçaklamaya çalışmadan önce değil— zehirli dikenleri ateş ışığında parıldıyor.

Çok yakın.

Pençeler savruluyor, gagalar şakırdıyor. İki ejderha da üstünlük için savaşırken turuncu alevler saçılıyor; Maell dünyaya öfkesini haykırırken ben onun güvenliği için korkudan eziliyorum.

Hayatı için.

O bunun için çok küçük. Çok tatlı ve narin...

“Maell! Geri çekil!”

İç duvarımı kaldırıp, aramızdaki bağ aracılığıyla bunu haykırıyorum. Karşılığında hiçbir şey almıyorum, onun dikkati alevlerin her darbesinden sağ kurtulmaya odaklanmış durumda.

Her bir çatallı bıçak darbesi ve açık ağızlı saldırı.

“GERİ ÇEKİL!”

Kükreme, kan tükürüğüyle birlikte geliyor.

Aynı mor tüylere sahip, çok daha küçük ikinci bir Moltenmaw da alevlerin ve gagaların çarpışmasına katılıyor; adeta savaşan dağlar gibi.

Kalbim hızla çarparken, sendeleyerek ayağa kalktım. "MAELL, GERİ ÇEKİL!"

Hareketleri o kadar hızlanıyor ve telaşlanıyor ki, kanat çırpışları gibi birbirlerine pençeleri ve ağızlarıyla sürtünüyorlar, karın üzerine kırmızı bir leke püskürtüyorlar.

Korku boynumu kasıp kavuruyor resmen.

Maell, başka bir ejderhaya saldırmakla hiç ilgilenmedi. Bekleyen bir öğün dışında hiçbir şeyi devirmedi.

Daha fazla kan sıçraması, sarı tüylerin dökülmesiyle birlikte. Maell'in adrenalini azalmaya başlarken, hareketleri yavaşlayıp güçsüzleşirken ve daha büyük canavarlar senkronize saldırılarıyla dövüşe hakim olurken, bu manzara beni paramparça ediyor.

“MAELL!” Yüzüm buruştu, dudaklarım dişlerimden geriye doğru çekildi. “GERİ ÇEKİL!”

Karnımda şiddetli bir ağrı başladı ve başımı öne eğmek zorunda kaldım.

Pelerinimi geri çekip gömleğimin yırtılmış olduğunu gördüm. Yırtığı daha da genişlettim ve anında pişman oldum, mor Moltenmaw'ın kuyruk dikeniyle beni kıl payı ıskaladığını fark ettim…

Beni yakaladı. Karnıma bir santim kadar girdi ve çaprazlama, karın kaslarımın üzerinden geçirdi. İç organlarımı açığa çıkaran kanlı bir kesik, artık zar zor vücudumun içinde duruyorlar.

"Kahretsin."

Tek bir yanlış harekette her yeri dökerim…

Maell çığlık atıyor.

Bakışlarım aniden yukarı fırladı, dumanın arasından onu aradım, kalbim ise ezici bir kıskaç gibi sıkışmıştı.

Dünyanın sarsıldığından emin bir şekilde sendeliyorum. Dizlerim kara saplanıyor, boğuk nefesler alıyorum, sanki üzerine daha fazla çamur biriken

bir bezin arkasından nefes alıyormuşum gibi.

Bu da muhtemelen şu anlama geliyor—

Yaraya bir kez daha mide bulandırıcı bir bakış attım ve Moltenmaw zehrinin kırmızı damarlarının kesikten dallanarak derimin üzerinde yayıldığını fark ettim.

Organlarıma şimdiden neler yaptığını hayal edince inliyorum.

Hareket edemez hale gelmeden önce fazla zamanım olmadığını biliyorum. Bedenim pes edip beni felçli ama uyanık ve bilinçli bırakmadan önce. Yavaş yavaş parçalara ayrılırken, savaşamayacak halde, cıvıldayan yavru kuşlara atılacak mükemmel bir yem olacağım.

Muhtemelen ölmenin en kötü yolu.

O geyiği boş ver. Eğer biri beni yiyecekse, o da Gruffin'dir.

Rüzgar şiddetle esiyor, sisleri geri itiyor. Önümdeki duvara bakıyorum, görüşüm bulanıklaşıyor, bölünüyor; kendimi toparlayıp ayakta duracak enerjiyi toplamaya çalışıyorum.

Dumanı tüten cesetlerle dolu bir mezarlıkta sendeliyorum, Maell'in kemiklerime kadar işleyen çığlıkları peşimi bırakmıyor...

"Geri çekil!" diye içimden bağırdım. "Lütfen, Maell! Lütfen beni dinle."

Boğazımdan hırıltılı bir ses çıkıyor, bu ses yırtılmış bağırsaklarımdan değil, onun çıkardığı cıyaklamalardan kaynaklanıyor. Gökyüzüne yükselen acı dolu çığlıklar.

Bana göre.

‘Lütfen Yaşayın…’

Geriye yalnızca sessizlik yankılanıyor.

Bacaklarım işlevini yitirdi.

Kolumu karnımın etrafına sardığım bandajla tutarak öne doğru devrilip ölü şeylerin koktuğu kahverengi çamurun içine düşüyorum, dayanılmaz bir acıyla gözlerim kararmış durumda. Sanki birinin pençeleri karnımda, beni ortadan ikiye ayırıyor, bir dikişi sonuna kadar açıyor gibi.

Görüşüm netleşti, bakışlarım keskinleşti. Islak nefesimi tıslayarak dışarı verdim, sonra kanlı bir sesle öksürerek geri çıkardım.

Dişlerimi sıkarak, boşta kalan kolumu kaldırdım, ileri doğru yumruk attım ve gözlerim duvara dikili bir şekilde kendimi çamurda sürükledim. Kaslarımda yavaş yavaş yayılan, beni yavaş yavaş yutan tuhaf uyuşukluğun fazlasıyla farkındaydım.

Beni hareketsiz hale getiriyor.

İçimdeki sıcak umut çekildi, yerini acı bir kabulleniş aldı.

Bunu başaramayacağım...

Sonraki nefesim daha da boğuk. Gözlerimin kenarlarında karanlığın toplanmasını zar zor engelleyebiliyor.

Mah yüzüstü yere yatmış halde öldü.

Böyle ölmek istemiyorum.

Son gücümü kullanarak kendimi toparlayıp yanıma doğru döndüm, sonra sırt üstü yere yığıldım ve dişlerimi sıkarak hızla nefesimi içime çektim.

Sonra daha yavaş.

Kalın duman ve parlak gümüş şeritler arasından Moltenmaw'ın ay ışınlarına bakarken zaman uzuyor, kıvrılıyor ve akıp gidiyor…

Ejderhalar ölüm anlarında bile muhteşemler. Benim aksime, pislik içinde solup gidiyorum. Dothea'dan ne kadar kolay vazgeçtiğimi düşünürsek, bu durum oldukça yerinde. Muhtemelen bana ihtiyaç duyan bir bölgedeydim, gerçi sunabileceğim pek bir şeyim yoktu.

Hala …

Solumda hafif bir hareketlenme oldu ve başımı yana eğdim, tüm dünya bu hareketle sarsıldı ve vücudum öğürme nöbetiyle kasıldı. Yarattığım cehennemin tam Essi'nin öldüğü noktadaki halini incelerken, parçalanmış bağırsaklarımı kontrol altında tutmayı başardım.

Bir gürültü duyuldu. Havada kalbimi hızlandıran bir dalgalanma oldu.

Tüylerim diken diken oldu.

Alevler kıvrılmaya, hışırdamaya ve büyümeye başlıyor, yaşamla dolup taşıyor. Tıpkı alevlerden yeni çıkmış, kanatlarını açan, başını yana eğen bir yavru kuş gibi.

Üçlü bir çığlık salıvermek.

Bir an için, Ignos'un oyun oynadığını, kendini büyük, çırpınan canavarlara dönüştürdüğünü düşünüyorum. Alevler geri çekilip kanatlarını sonuna kadar açan efsanevi bir Yaşlı Kuş'u ortaya çıkardığında, bunun çok daha basit olduğunu anlıyorum—alevli kırmızı tüyleri ve altın rengi kanca gagasıyla. Hayal gücümün sayfalarından koparılmış bir resim—şüphesiz—tıpkı Mah'ın Dothea ve beni yataklarımıza yatırmadan ve bize derin uykular dilemeden önce her uykuda onlardan bahsettiği gibi. Tıpkı Roan'a, aileye gayrimeşru doğduktan sonra, Mah'ın cansız bedeninden ayrıldığı anda gölgelere saklandığı an onlardan bahsettiğim gibi.

Sanırım zehir çoktan beynime ulaşmış.

İnanılmaz derecede detaylı hayalet, kanatlarını kaldırıp hızla aşağı indirerek, bir yuvadan fırlar gibi alevlerin arasından fırlıyor ve tenime

gerçekmiş gibi gelen sıcak hava üflüyor. Kanatlarından ve kuyruğundan lav damlaları gibi damlayan közler yere düşmeden önce cızırtılar çıkararak, titreşen artışlarla yukarı doğru yükseliyor ve ardından ardında dönen yoğun bir duman bulutunu yarıp geçiyor.

Yok oldu… sanki hiç var olmamış gibi.

Doğrusunu söylemek gerekirse, öyle değildi.

Yapacak başka bir şeyim kalmayınca, canımın yavaş yavaş çekilmesini beklemekten başka çarem yokken, ejderhaların güreşirken çıkardığı acı dolu sesler arasında, sonsuza dek sürecekmiş gibi gelen bir süre boyunca dönen dumanlara bakıyorum.

Ve ben bekliyorum. Neyi beklediğimi bilmiyorum.

Belki de göğsümdeki şu kahrolası ağrı geçer diye.

Ama öyle olmuyor. Aksine, her açıdan beni ezen dumanla kaplı loşluğun içinden küçük, biçimli bir figür hızla kaçarken durum daha da kötüleşiyor. Üzerinde çamur ve kül lekeleri var, ama bu uzun, canlı kızıl saçlarını gizlemeye yetmiyor.

Hiçbir şey bunu başaramazdı zaten.

Onlar …

Hayal gücümde bile güzelliği eşsiz; o hafif, havadan yaratılmış gibi hareketleriyle bana doğru hızla yaklaşıyor. Keşke birlikte daha çok zaman geçirebilseydik diye düşünmeden edemiyorum. Keşke onun ayaklarının dibinde yere yığılıp uyuyakalmamış olsaydım, oysa o zaten çok fazla şeyi yutmuş olan ovalarda avlanmaya çıkmıştı.

Yanımda dizlerinin üzerine çöktü, yüzünde panik ifadesiyle gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde beni süzdü.

Hayaletinin yakınlığı bile tüylerimi diken diken ediyor. Bunu hissedebiliyorum. Yani, önceden kan kaybından ölmezsem, kendimi yenildiğini hissedeceğim.

Harika.

Elleri titreyerek uzanıp saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırmaya çalıştı. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin," diye mırıldandı, sonra tişörtümün kalanını yukarı itti, teni tenimle buluştu. Çok sıcak ve gerçek.

Hak ettiğimden fazlası.

Yaramı inceliyor. Vücudumun geri kalanını incelemek için tişörtümü daha da yırtıyor ve o muhteşem gözleriyle ölümün kızıl damarlarının çizgilerini takip ediyor.

“Özür dilerim.”

"Nefesini boşa harcama," diye homurdandı, tüm dikkati çıplak gövdemdeydi.

Eğer halüsinasyon üzerinde daha fazla kontrolüm olsaydı, son ana kadar gözlerimin içine bakmasını sağlardım.

Son kalan gücümü kullanarak elimi kaldırıp yüzünü avuçlarımın içine alıyorum.

Derin bir nefes aldı ve sonunda gözlerime baktı; gözlerinde, sanırım tüm hayatım boyunca aradığım bir şey vardı. "Bana öyle bakma," diye hırçın bir şekilde söyledi, bakışlarını yarama indirerek. "Ölmüyorsun."

Elim yüzünden çekiliyor. Enerjim tükendi.

Yanılıyorsun canım...

Belki de bunu sesli söylüyorum çünkü o hırlıyor, sonra da üzerime oturuyor. Kalbim teklemeye başlamadan önce tüm hayallerimin gerçekleşmesini dileyerek, onun sert bakışlarına bakarken tüm nefesim kesiliyor.

Onun kalbi hâlâ atarken.

“Ölmedim!” Elimi kaptı, düzleştirdi, sonra da göğsünün üzerine, bana sert ve hızlı bir şekilde vuran kalbinin tam üstüne yaydı.

Bütün bunlar sadece hayal gücümün bana gerçekten çok cömert davrandığını kanıtlıyor.

“Yaratıcılar,” diye mırıldandı, sonra parmaklarını yarama sapladı ve bana gerçek bir acı mızrağı sapladı. Sanki alevli bir kaşıkla bağırsaklarımı yutmuş gibiydi. “ÖLMEDİM, LANET OLSUN!”

Kükrediğimi sanıyorum, ama doğrusu, böyle bir ses çıkaracak nefesim yok; yüzüne o kadar dikkatlice bakıyorum ki gözlerim ağrımaya başlıyor. Yanaklarındaki çilleri, tam olması gereken yerlerde, iri gözlerini ise sarsıcı bir kararlılıkla sertleşmiş halde inceliyorum. O lanet taşlarla uğraşırkenki bakışının aynısı, ama daha yoğun.

Son olarak, dudaklarının üzerindeki çile bakıyorum—çok doğru. Hayal edebileceğimden çok daha mükemmel.

Anlam-

Boğazımdan acı dolu bir ses yükseldi.

“Ama öleceksin. Çok yakında, eğer seni iyileştirmek için bir şey yapmazsam. İç organların neredeyse dışarı dökülüyor.”

“Siz—A-alevler—”

Eliyle ağzımı kapatıp, "Enerjini sakla," diye hırladı; sesindeki aciliyet beni o kadar sıkıca bağladı ki nefes almakta zorlanıyordum. "Seni

iyileştireceğim, ama bana güvenmen gerekiyor."

Bence şu anda üzerimde ne kadar gücü olduğunun farkında değil. Ruhumu istese bile, üzerine kurdele bile bağlarım.

Başımı hafifçe salladım.

Gözleri utançla karışık bir ifadeyle bulutlandı, ardından bileğini ağzına götürüp derin bir ısırık attı ve parlak kırmızı kan hilal şeklindeki yaranın yüzeyine doğru yükselirken elini geri çekti. Tereddüt etti, birkaç küfür mırıldandı, sonra elini ileri uzatıp yarayı dudaklarıma bastırdı ve kanının dilime damlamasına izin verdi. Ağzımı metalik bir sıcaklık ve duman tadıyla doldurdu. Sanki özü... yanmış gibiydi.

Kaşlarımı çatıyorum. Kafamdaki karışıklığı onun tenine doğru mırıldanmaya çalışıyorum.

"Sus ve yut!"

Komut karşısında sesi titriyor.

Gözlerim onun gözlerine kilitlenmiş halde, kaslarımın kasılmasına izin vererek kendimi ona teslim ediyorum. Kanı, boğazımdan aşağı doğru, batarken ışığı yakalayan ve ısınan bir petrol lekesi gibi akıyor—

HAYIR.

Alev alev yanıyor. Sanki bir kova lavdan bir yudum almışım gibi.

Alevler, içten içe beni eritmek niyetiyle, bağırsaklarımın dar sınırlarına karşı şiddetle çırpınana kadar, şiddetli bir öfkeyle kabarıyor.

Neler olduğunu, bana ne yaptığını sormak için ağzımı açıyorum ama ağzımdan sadece bir kükreme çıkıyor.

Essi elimi kavradı. Avucumu yanağına götürdü. Gözleri yaşlarla dolup taşarken, yanaklarındaki küllerin üzerinde temiz izler bırakarak avucumu okşadı. Ateş beni tüketmeden önce gördüğüm son şey buydu.

Ve ben, karanlığın içine doğru çırpınarak düşüyorum.

Kaan

CHAPTER 86

Arenanın kenarında bulunan birçok hücreden birinde, bulunduğum hücreye bir başka tiz çığlık daha yükseldi.

Çenemi göğsümden yukarı kaldırıp, terden sırılsıklam olmuş dağınık saçlarımın arasından bakıyorum. Gözüme bir damla kan kaçıyor ve önümdeki kabarmış dövüş alanının zaten bozuk olan görüntüsünü daha da bozuyor.

Bakışlarım, kulakları, burnu ve saçları olmayan, yanmış, kabuk bağlamış bir peri gibi kamburlaşmış ve buruşmuş bir razah'a takıldı; sanki hepsi kavrulmuş gibiydi. Yarık ağzı, bir ejderhadan daha fazla sivri dişle doluydu, boncuk gibi gözleri kaçan hedefine kilitlenmişti: Bacaklarında kabarcıklar oluşmuş, iri gözlerinde korkuyla parlayan dişi bir peri. Uzun saçları, arenada koşarken soluk bir çizgi halindeydi ve bu bana Kyzari'yi hatırlattı. Bana inandırıldığı gibi yeğenim değil, kendi kanımdan olanı.

Kızım.

Annemle benim paylaştığımız aşkın gerçekten de çok gerçek olduğunun muhteşem kanıtı.

Henüz tam olarak idrak edemedim, tıpkı elimde dağılıp parçalanmasından korktuğum, içime çekmeye cesaret edemediğim bir

hediye gibi yüzeyde duruyor. Çünkü tam olarak böyle olabilir.

Hâlâ neler yapabileceği.

Kaçan peri tökezliyor, bu hareket midemi alt üst edecek gibi.

"Kalk ayağa!" diye bağırdım, ağzımdaki bez yüzünden sesim boğuk çıkıyordu.

UYANMAK!

Razah atılıyor. Kadına saldırıyor, hızla başını eğip bacağından bir parça et koparıyor.

Çaresizce uluyor. Bu ses beni paramparça ediyor, o kor halindeki toprağı tırmalarken boğazımdan bir inilti yükseliyor. Sarp arazide geriye doğru sürüklenerek, boğuk çığlıklarımın arasında ikisini de yutan volkanik bir kaynağa doğru götürülüyorlar.

Kendime tekrar tekrar, "Kyzari değil," diye hatırlatıyorum.

Kyzari değil—

Ama o başkasının kızı. Belki de başkasının aşkı, ya da varoluş anlamı.

Başkasının her şeyiydi, şimdi gitti.

Beni tavana asan kalın demir kelepçeleri çekip çıkarıyorum ve üzerlerindeki rünleri aktive ediyorum. Buna karşılık gelen kemirici acıyı neredeyse memnuniyetle karşılıyorum; soğuk metal kelepçeler, etime ve kemiğime batan dişli çeneler gibi hissettiriyor.

Sanırım bu bir zulüm. Ama göğsümdeki o çiğneme acısının yanında sönük kalıyor. Sanki aynı prangalar kalbimin etrafına kenetlenmiş, her atışında çiğniyor gibi.

Dinmeyen acıyı dindirmek için elimden gelenin en iyisini yapıyorum; diğer kurbanlar parçalanırken kendimi toplamaya çalışıyorum. Bağırsaklar dışarı fırlıyor, buharlaşan toprağa saçılıyor. Ölüm çığlıkları, buradan göremediğim aç bir kalabalığın kükremesiyle bastırılıyor. Çoğu canavar taze yemekleriyle birlikte ateşli rahimlerine geri çekildikten çok sonra bile yankılanan ulumalar ve bağırışlar.

Sıcaklığa rağmen titriyorum, içten içe beni uyuşturan o soğuk sızı hâlâ peşimi bırakmıyor. Sereme'nin bana zorla içirdiği o sıvı şişesinden, sonradan isteğim dışında içirilen ikinci ve üçüncü dozlardan sonra.

Aynı durumun Rygun üzerinde de aynı etkiyi yaratması, benim çektiğim acılardan habersiz olması tamamen mümkün, ama ben riske girmek istemiyorum; kendimden, özümden daha fazlasını, onu dıştan ayıran iç duvara yığmak için kullanmıyorum. Güçlendirdiğim bu duvar, artık o kadar kalın ki, bilincimi kaybettiğim anlarda bile ayakta kalıyor.

Rygun güçlüydü, ama bu kadar güneyde, soğuk onun canını alırdı. Yavaş bir ölüm olurdu, ama yine de kazanırdı.

Eğer tehlikede olduğuma dair en ufak bir sezgiye kapılırsa, beni bulup peşimden gelecek. Bunu daha da büyük bir trajediye dönüştürecek.

Başka bir sağlam ölçek daha yerleştirdim—

Arkyn, elinde ince uçlu bir taçla ilerliyor. Parmaklıklı kapının önünde duruyor, yıpranmış pelerini arenadan yükselen sıcak, kükürtlü egzoz dumanında dalgalanıyor, kapüşonu uçuşuyor. Kapüşonunu iterek başının arkasını ortaya çıkarıyor—tıpkı Pah'ınkini omuzlarından kestiğim zamanki gibi. Koyu, ince telli saç tutamlarıyla kaplı, geri kalanı ise alevlerin dokunuşuyla belirgin bir şekilde yaralanmış, buruşuk bir et yığını.

Pah'ın Kılıçlı Tırpanının onu ovalarda kovaladığına ve dıştan içe doğru yaktığına dair kesin kanıt.

Arkyn, son perinin yerde eşelenen küçük bir razah ile karşı karşıya gelmesini izlerken aramızda sessizlik hakim oluyor…

“Annem bana küçükken bu canavarların hikâyelerini anlatırdı,” diye mırıldanıyor, o kadar sessiz ki çoğunlukla kendi kendine konuştuğunu tahmin ediyorum. “Ölen perilerin kuduz ruhları olduklarını, kan susuzluklarıyla zihinlerinin sakatlandığını, bedenlerinin ateşe atıldığını söyledi. Ignos tarafından kimsenin tam olarak anlamadığı bir şekilde yeniden şekillendirildiklerini. Savaştan asla yorulmadıklarını. Katledildiklerinde, korlar onları yutuyor, sonra da tekrar bütün olarak tükürüyor. Ya da ziyafet çekiyorlar. Büyüyorlar.”

Razah atılır, genç periyi yere serer ve kana susamış kalabalığın yükselen ulumaları eşliğinde, bir anda nefes borusunu parçalar. Son canavar, onu doğuran erimiş kaynağa geri daldıktan çok sonra bile yankılanan çığlıklar ve ulumalar.

"Ateşkuşum benden kaçtığından beri bu sürü daha da büyüdü ve çok daha güçlendi."

O ismin ağzından sökülmesini, bir silaha dönüştürülmesini ve onunla derisinin yüzülmesini istiyorum. Aileme yaptıklarından dolayı onu parça parça, uzuv uzuv paramparça etmek istiyorum.

Zincirlerimi çekiştiriyorum, arenanın uzak tarafındaki bir ızgaranın sarsıntılı aralıklarla yukarı doğru gıcırdamaya başlamasıyla hareketsiz kalıyorum. Yavaşça, karanlığın ardında gizlenmiş birinin biçimli siluetini ortaya çıkarıyor.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Nefesim kesildi.

Kapı, sonuna kadar açılmış bir çeneye benzeyene kadar gıcırdıyor.

Duman ve buhar bulutlarının arasından geçiyor, bu bulutlar bana sadece kısa anlık görüntülerle meydan okuyor. Önce ayakları—hareket özgürlüğü sağlayan deri ayakkabılarla bağlanmış. Ama arenada alev alev yanan neredeyse erimiş kayaların oluşturduğu engebeli araziden kesinlikle koruma sağlamıyorlar.

Bir başka duman bulutu, boynundan aşağısını neredeyse tamamen ortaya çıkarıyor; vücudunun sadece bazı kısımlarını –omuzlarını, göğüslerini ve kalçalarının kıvrımlarını– örten, yıpranmış gümüş zırh plakalarıyla kaplı. Altında, yırtılmış bir etek gibi sarkan yıpranmış beyaz bir kumaş var; elleri, volkanik arenadan yükselen ısı ve duman dalgalarıyla bozulmuş bir şekilde, iki hançeri sıkıca kavramış durumda.

"Harika değil mi?"

Arkyn'i görmezden geliyorum, çünkü yüzünün büyük bir kısmını, gözleri, çenesi ve dudakları dışında her yerini saran süslü gümüş bir miğferin çizgileri ve kıvrımlarıyla örtülmüş halde görüyorum. Soluk teni lekesiz, bazı yerlerinde kemiklerine kadar yiyen yanıklardan eser yok; şüphesiz ki, o masadan taşınırkenki boş bakışlarından beri geçen zamanla iyileşmiş. Eminim ki bakışlarını derinlere saklamıştır. Ama biliyorum ki o Raeve. Hareketleri periden çok hayvana benziyor, zarif bir canavara yakışır bir çeviklik.

Gözleri siyah olmasına rağmen.

Ağzımdaki bezin içine dişlerimi sıkıyorum, onun adını haykırmak ve bakışlarını üzerimde hissetmek için çaresizce çabalıyorum. Onun burada olduğumu bilmesini istiyorum.

Onunla birlikteyim.

Arenanın kalbine doğru ilerlerken, volkanik taş uyanıyor, adımlarının altında ışıldayan bir ısıyla titreşiyor, mırıldanan kalabalığın nefes nefese kalışları ve çığlıkları arasında. Alevler omuzlarının arasında toplanıp kırmızıdan sarıya, oradan da bembeyaz, alev alev bir renge büründüğünde kalbim hızla atmaya başlıyor; tıpkı ardında uçuşan yırtık pırtık Ayçiçeği kanatları gibi.

Dumanlı kırmızı ve gri taş yığınlarının üzerinden, bir yırtıcı hayvanın zarafetiyle geçerken, kalabalık onun için coşkulu bir tezahürata girişiyor.

“Dört Tarlakuşu!”

“Dört Tarlakuşu!”

“Dört Tarlakuşu!”

Arkyn, saplantılı bir merakla sırıtarak, "Ignos'un onu burada onurlandırmayı neden seçtiğini hep merak etmiştim," diye yaltaklanıyor; onun varlığından öyle bir büyülenmiş görünüyor ki, bu beni midemi bulandırıyor. "Sanırım artık onun kökenini anladığıma göre, bunu anlamaya başlayabilirim."

Kükremek istiyorum. Onu yerle bir edip anlamadığını söylemek istiyorum.

O bunu asla anlamayacak.

“Onu ne kadar çok sevdiğini görebiliyorum. Ben de sevdiğin bir şeyin elinden alınmasının nasıl bir his olduğunu biliyorum. Ama ona bak,” diye gururla söylüyor, Raeve'in kor halindeki bir kaya tepesinde durup çenesini göğsüne yaslamasını ve alev alev yanan kanatlarının onu ince bir koza gibi sarmasını izlerken. “Senin gibi yumuşak kalpli bir aptal için çok fazla.”

Kelimeler yara açıyor. Ona asla anlatamayacağım kadar derin yaralar.

“Dört Tarlakuşu!”

“Dört Tarlakuşu!”

“Dört Tarlakuşu!”

Arkyn dişli tacı kaldırır, başına yerleştirir ve döner.

Erimiş yüzünün tamamını görünce nefesim kesildi. Sanki Pah'ın zayıf, buruşuk bir versiyonuna benziyordu.

“Yokluğunda bana katlanmayı öğrenecek.” Onu süzdüğümde yüzü seğiriyor, sanki her bakışımı yargılıyor gibi. “Ama önce, sadık bir hayvan gibi, düzgünce terbiye edilmesi gerekiyor.”

Kükrerim. Çırpınırım.

Elindeki incecik çakıyı, göğsümü kesip her kasılmayla genişleyen sığ bir yara açana kadar görmüyorum.

Derimin açılmasını izlerken gözlerindeki o zevk dolu bakışlardan, bir kesik daha atarken nefesinin titreyerek çekilmesinden, bıçağının ardından acı çektiğime inanıyor; ne kadar uyuşmuş olduğumun farkında bile değil.

Fiziksel olarak.

Onun, herhangi bir acının kalbimdeki kistik yarayı iyileştirebileceğini düşünmesi ne kadar da umutsuz bir düşünce. Raeve'in bir dövüş arenasında, geçmişini paramparça eden ve sonra da sadist zevki için cesedini boğazına tıkayan bir canavarın avı olduğunu bilmekten dolayı. Kızımın şu anda yakındaki bir hücrede, dövülmüş halde, belki de hayatta kalmak için mücadele ediyor olduğunu bilmekten dolayı.

Kyzari kollarımda olmalı. Onu öyle sıkıca kucaklamalıyım ki acıyı unutsun, kendini güvende hissetsin.

Sevilen.

“Seni öldürmekten zevk alırdım kardeşim… ama parmak uçlarımdaki kaşıntıya kapıldım.” Arkyn bıçağı kaldırıp geri çekildi, yaptığı işi inceledi, sonra onu göğüs kemiğime dayadı ve bir başka yorucu kesme işlemine başladı. “Son nefesini çalmanın verdiği tatmin için kan arzumdan vazgeçmek israf gibi görünüyor. Ayrıca, onun yapmasını izlemeyi tercih ederim.”

Bakışlarım birden yukarıya fırladı, kalbim hızla çarpıyordu.

“Dört Tarlakuşu!”

“Dört Tarlakuşu!”

“Dört Tarlakuşu!”

“O küçük notuna yıllar önce inanıp, karnındaki yavrularıyla birlikte uçup gitmesine izin verdiğine göre, en çok sana ihtiyaç duyduğu anda onu yüzüstü bırakan erkeği ortadan kaldırma hakkını hak ediyor.” Arkyn’in paramparça olmuş ağzının kenarlarında sadist bir gülümseme belirdi, bir anda kayboldu. “Ama önce, bir veda hediyesi. Son nefesine kadar aldığın her nefeste beni hatırla.”

Küçük bıçağı kaburgalarımın arasına, sağ akciğerimin alt lobuna doğru açılı bir şekilde itiyor. Keskin acıya rağmen, boğuk çığlığım tamamen onun için; çünkü haklı.

Elluin'de başarısız oldum. Kyzari'de de başarısız oldum.

Tıpkı Raeve'e karşı başarısız olduğum gibi.

Beni öldürmek zorunda kalacak ve biliyorum ki asla kendine gelemeyecek. Bu, bir şekilde ikimizin de sonu olacak.

Arkyn ince bıçağı, sanki kaburgalarımın arasına bir parmak sokup onları daha da açıyormuş gibi çevirdi. "Senin ölümünle, Pah bunu göremeyecek kadar kör olsa bile, senden daha güçlü olduğumu kanıtlıyorum. Bunu ömrümün sonuna kadar yiyeceğim."

Bıçağı yerinden söküyor.

Nefesim çok sığdı, zar zor sızlıyordu. Başımın dönmesini engelleyecek kadar hava alamıyordum, bir sonraki nefesim keskinleşti, ardından metal tadında ve taze bıçak yarasından kan sızan ağrılı bir öksürük geldi.

Akciğerimi deldiğinin kesin bir işareti.

Ailemi yok etmeye kararlı canavarın ötesine bakarken görüşüm bölünüyor. Duman bulutunun arasından zar zor görünen Raeve'e

odaklanıyorum.

Gözlerini görüyorum—açık. Parmaklıkların arasından bana bakıyor, siyah gözleri bu mesafeden zar zor görülebilen ışık noktalarıyla parıldıyor. Kendini Slátra'ya teslim ettiğinin teyidi.

Ya da belki Slátra onu zorla aldı. Belki de Raeve'e ne emredildiğinin farkında ve beni ortadan kaldırma görevini üstlendi. Her zaman yaptığı gibi Raeve'i koruyor.

Umarım her zaman öyle kalır.

“Dört Tarlakuşu!”

“Dört Tarlakuşu!”

Arkyn'in geriye çekilip muhafızlarına başıyla işaret etmesiyle görüşüm kesildi. İçeri girdiler, yaralarımı siyah bir kumaş parçasıyla sardılar, omuzlarıma, göğsüme ve uyluklarıma kahverengi deri zırhlar bağladılar, yanmış ve paramparça olmuş pantolonumu yarı yarıya örttüler.

Biri bronz bir maskeyle öne doğru uzanıyor, ancak Arkyn elini kaldırıyor. "Maske yok."

Bu kusursuz düzen, hücrede bir balta darbesi gibi tehditkar bir huzursuzluk dalgası yaratıyor. Herkes hareketsiz kalıyor. Sağ pazımdaki büyük şişliği kapatan deri parçasını düğümleyenler bile.

“Onun yüzünü görmeleri gerekiyor. Arenada ölümü, Kaleye karşı işlediği savaş suçlarının bedeli olacak.”

Ağzımdaki bezin arasından öfkeyle doluyorum.

Hiç şüphe yok ki bir anlaşma. Bunun karşılığında Üçlü Konsey'in kuzeyde iktidara yükselişine destek vermesi sağlanacaktı.

Akıllı.

Umarım tahtta oturduğum süre boyunca halkım için yeterince şey yapmışımdır. Onların damarlarına yeterince özgürlük aşılamışımdır ki, onları kurtardığım prangalara tekrar ellerini sokmasınlar.

Onlar, büyük emeklerle yetiştirdiğimiz iyilik için savaşacaklar.

Muhafızlar beni bağlamayı bitirdiler, Arkyn neredeyse kafasını ezebileceğim kadar yaklaşınca geri çekildiler.

“Şimdi, Raeve’e söylediklerimi sana da söyleyeceğim.” Başını yana eğdi. “Kızının ve kız kardeşimizin hayatta kalmasını istiyorsan, yaklaşan felaketlerden dikkatlerini dağıtmak için izleyicilerime bir gösteri sunacaksın. Çağlar boyunca konuşacakları bir şey; bu karanlık ve zorlu dönemde benim tarafımdan sunulan bir intikam darbesi. Ancak ben tatmin

olduğumda, balkonumdan başımı salladığımda, Ateş Kuşum sana idam cezasıyla kurtuluş teklif edecek.”

Bütün mücadele gücüm bedenimden çekildi, her kasım düzleşmiş akciğerim gibi yumuşadı.

O, benden çocuğumun aşkıyla, varoluşumun sevgisiyle savaşmamı istiyor.

Kız kardeşim ve kızım için ona vurmamı, onu incitmemi istiyor.

Hasta.

Sadistçe.

Kahretsin.

“Anladın mı, kardeşim?”

Başımı sallamam anında olmuyor. Ona kolayca iletilmiyor. Ama geliyor, çünkü o bunu isterdi. Raeve benden bunu talep ederdi.

Kyzari ve Veya'nın hayatta kalmasını sağlamak için ne gerekiyorsa yapın.

Arkyn kanlı bıçağını ağzımdaki bezle yanağım arasına sokup ıslak bezi kesti. "SÖYLE!" diye kükredi parıldayan köpek dişlerinin arasından, gözleri kocaman ve kan çanağı gibiydi, şakaklarında belirginleşmiş damarlar vardı.

"Anladım."

Hiç bu kadar iğrenç sözler söylememiştim, içimde bir milyon tane daha var, onu boğulana kadar zorla yedirmek istiyorum. Ama nefesim yetmiyor. Ona harcayacak kalp atışım yok.

Tek istediğim, o lanet olası adamın yolumdan çekilmesi ve Raeve'i tekrar görebilmem. Kalan azıcık zamanımda onu uzaktan sevebilmem.

“Güzel.” Gitmek için döndü, sonra durdu ve omzunun hizasından bana baktı. “Söyle bakalım, nasıl hissettin?”

Belki de kafamdaki karışıklığı görüyor.

“Pah’ı öldürdüm. Kellesini aldım.” Bir an durakladıktan sonra, “Bana nasıl hissettiğini ayrıntılı olarak anlat.”

Gözlerindeki ateşli çaresizliği fark etmemek imkansızdı. Benden çaldığını düşündüğü zevkin bir kısmını bana geri vermem için duyduğu açgözlü açlık. Ama intikam insana hiçbir huzur duygusu getirmez. İntikam dürtüsünden kurtulmak sadece bir perdeyi aralar ve bu öfke patlamasının ardından ne kadar boş ve yalnız kaldığınızı ortaya çıkarır.

Rygun olmasaydı, yeniden onarılması gereken yıkılmış bir krallık, sonunda avlanıp toplanması gereken Slátra'nın paramparça olmuş parçaları ve Pah'ın kafası hâlâ yumruğumda asılıyken Kyzari için bu dünyayı daha iyi

bir yer yapma sözüm olmasaydı... Belki de güneye, Elluin'in son nefesini verdiği yere yakın bir yere gider ve kendime sığ bir mezar kazardım. Sonra da kendimi içine gömerdim.

Boğazımın arkasındaki kanı temizleyip Arkyn'e gerçeği söylüyorum, gerçi bunu hak etmiyor. "Umut ettiğim kadar iyi değil."

Gözlerinde hayal kırıklığı belirmişti.

Başını hızla çevirip, hâlâ o kayalık tepede duran, yırtık pırtık beyaz kanatlara gevşekçe sarınmış Raeve'e baktı. Dişlerinin arasından bir nefes çekti, sonra gitti ve beni arenaya götürmeye hazır bir muhafız çemberiyle yalnız bıraktı.

Sevdiğim kişi tarafından öldürülmek.

“Ölüyor!” Yemek kabımı parmaklıklara öyle bir güçle vurdum ki, yankıları iliklerime kadar işledi. Karşı duvarda kollarını kavuşturmuş duran maskeli muhafıza dik dik bakarken, kap tef gibi çınladı. Kyzari'nin tacının kırılıp Arkyn'e teslim edilmesini bekliyordu.

Raeve'e.

"Hiç mi vicdanın yok?"

Tek cevabım, çaresizliğimin yankılanan tiz sesiyle yüzüme yumruk atması oldu.

En ufak bir kıpırdama yok. Nefes aldığına dair bile zar zor bir işaret var.

Öfke beni tüketiyor.

Kolumu hızla geriye savurup demir parmaklıklara tekrar tekrar, bir o kadar çok vuruyorum, bir yandan da bağırıp çağırıyorum. "O"—vurma —"LANET OLSUN"—vurma—"ÖLÜYOR!"

Yüzüm buruştu, elim son bir kez daha gürültüyle öne savruldu. Gözlerimi sımsıkı kapattım, başımı parmaklıklara yasladım ve göğsümün çökmesine izin verdim. Yığın halinde yere yığılırken derin, hıçkırıklı bir ağlama sesi çıkardım.

Onu hayal kırıklığına uğrattım. Kyzari'ye umut vermek için günlüğü verdim ve bu onun hayatına mal oldu.

Kanat çırpma sesleri tünelin derinliklerinden fısıltı gibi geliyor ve ben yukarı bakıyorum. Karanlıktan küçük bir parşömen tarlakuşu çıkıyor,

nazikçe benim ve Kyzari'nin hücrelerine doğru kıvrılıyor. Yaklaştıkça daha hızlı kıpırdanıyor, kanatlarını daha sert çırpıyor.

Vardiya değişiminden bu yana ilk kez, bekçi hayata dair belirtiler gösteriyor ve tarlakuşuna doğru koşuyor.

"Bence bu sana göre değil, aptal herif."

O, sessizce ilerlemeye devam ediyor.

Tavayı yere bırakıp, hücremin köşesine doğru ilerlerken hırıldayarak, sıkılı ve titreyen yumruklarımla parmaklıklara tutundum.

Gardiyan tarlakuşu yakalamak için hamle yapıyor, ama tarlakuşu, gardiyanın tıslayarak ettiği küfürler eşliğinde üç kapı ötedeki hücrenin parmaklıklarından yana doğru sekerek kaçıyor. Kalbim boğazımın dibinde atıyor, tarlakuşu hücreden hücreye atlayıp sonunda benim hücreme giriyor... ve yanımdan geçip gidiyor.

Her neyse, yakalıyorum onu—zavallı şey o kadar yıpranmış ve hırpalanmış ki, acaba bir üç fırtınada savrulmuş mu diye merak ediyorum.

"Mesaj almanız yasak," diyor gardiyan, maskesinin ardında boğuk bir sesle. "Verin onu. Hemen."

Daha da yaklaşıyor.

Geriye doğru dans ederek uzaklaşıyorum, uzanıp beni yakalayamayacak kadar. "Seni duyamıyorum," diye mırıldanıyorum ve o hırlayarak, ben kıvrımları düzleştirip içindeki mesajı ortaya çıkarırken parmaklıklara tekme atıyor:

Kyzari.

Konuşmamızın böyle bitmesinden dolayı üzgünüm. Benden yardım istediniz ve ben sizi hayal kırıklığına uğrattım.
Beni Affet lütfen.
Neredesin? Nerede olursan ol, geleceğim. Beni görmek istemeyebileceğini anlıyorum ve buna saygı duyuyorum, ancak seninle konuşmam gereken bir şey var. En azından güvende olduğunu bilmem için lütfen bir yanıt gönder.

Diğerleri.

Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarını silerken, Kyzari'nin onun kızı olduğunu henüz öğrenip öğrenmediğini merak ediyorum. Arkyn'in onu bu bilgiyle işkenceye maruz bırakıp bırakmadığını; her şeyi ona verip sonra

geri alıp almadığını; ve Kyzari'yi neredeyse ölümüne dövdüğünü, üstelik bunun tamamen benim yüzümden olduğunu övünmeden önce neler yaptığını düşünüyorum.

Mah'ı Kaan'dan aldım, şimdi de kızını ondan alıyorum.

Kısa, hırıltılı bir nefes alışım, acıyan kalbimi sakinleştiriyor.

Döndüm, bakışlarım Kyzari'nin Raeve'in beyaz pelerininin altında, bizi ayıran parmaklıklara yaslanmış halde durduğu yere takıldı—nefesim kesildi. Her bir tendonum kopacak kadar gerilmişti.

Lütfen, hayır. Lütfen, bunun düşündüğüm şey olmamasına...

Sırtı, damarlarımda buz kesen ıslak bir sesle daha genişliyor. Yaklaşan ölümün yavaş hırıltısı.

Boğazımdaki şiddetli acıyı yutuyorum, titremesini dindirmek için alt dudağımı ısırıyorum. Artık onun için yapabileceğim tek bir şey olduğunu biliyorum.

Onu kucakla. Bu dünyada asla elde edemediği bir yumuşaklıkla onu yavaş yavaş sona doğru götür.

Duvara yaslanmış, sırıtan gardiyanı görmezden gelip, parmaklıkların yanındaki kirli saman yığınının üzerine oturuyorum, kollarımı aralarına sıkıştırıp Kyzari'yi kendime doğru çekiyorum—tahmin ettiğimden daha zor, vücudu hareket ettirmesi güç bir ağırlık gibi. Bunu fazla düşünmemeye çalışıyorum, Kaan'ın elini kızının nemli eline—tam da málmr'ının üzerine—yerleştiriyorum, sonra parmaklıkların izin verdiği kadar yaklaşıyorum.

Elluin'in Dhomm'daki zamanına dair hikayeler anlatmaya başlıyorum.

Gülerek, bir gün bir sürü muri böceğinin bizi nasıl sardığını, hatta Clode'un bile onları süpürmemize yardım etmeyi reddettiğini anlatıyorum. Belki de Elluin kelimeleri doğru telaffuz edemeyecek kadar çok güldüğü içindi.

Ona, Elluin'in Aether Taşı'nı takmasına rağmen alevleri nasıl da gölgeden doğan vurillo çiçekleri gibi beyaz, sıcak çiçeklere dönüştürebildiğini anlatıyorum. Merhum büyükannesinin avlusunda hâlâ büyüyen çiçekler bunlar.

Ona, bir keresinde Elluin'i uykudayken, İmparatorluk Kalesi'nin karanlık bir köşesinde, çiçeklerle çevrili halde ağlarken nasıl gördüğümü anlatırken boğazım düğümleniyor.

Onun yarığını sadece bir kez gördüm.

Kaan'la ilgili hikayeler anlatarak yoluma devam ediyorum. Gençken ve kaybolmuşken nasıl bana tüm kalbiyle sevgi gösterdiğini... Ama onun bana

olan sevgisinin, onun asla sahip olamayacağı kadar büyük olduğunu fark ettiğimde, içimi parçalayan bir suçluluk duygusuyla ağırlaşıyor.

Nefes alışverişi sığlaşıyor. Daha seyrek hale geliyor.

Onu daha sıkı tutuyorum, ellerini avuçlarımın içine alıyorum. Her kalp atışımın onunkini güçlendirmesi için yalvarıyorum, bunun boşuna olduğunu bilmeme rağmen.

“Çok seviliyorsun, Kyzari.” Tıkalı boğazından kelimeler zorlukla çıktı. “Buradayım. Seninleyim.”

Yalnız değilsin.

Ağır, gürültülü bir darbe sesiyle gözümü gardiyana çevirdim; şimdi yerde yan yatıyordu. Hareketsizdi. Sanki az önce devrilip uyuyakalmış gibiydi. Altında kabaran kan birikintisi olmasaydı, öyle olduğuna inanırdım.

Kaşlarımı çatıyorum, metalin şıkırtısı tüylerimi diken diken ediyor.

Bakışlarım, kapımdaki kilide doğru bir anahtar halkasını iten iki küçük, pençe benzeri, soluk pembe ele odaklanıyor. Herhangi bir bedene bağlı olmayan, kendi başlarına havada asılı duran eller bunlar.

Anlaşılan Mindweft beni mahvetti.

Hava, savrulan bir bez parçası gibi titreyerek aşağı indi ve ortaya uzun boylu, kuyruğu dik, büyük pembe gözleri kilitime anahtarlardan birini sokmaya odaklanmış bir miskun çıktı; sanki üzerindeki örtünün yere yığılıp kaldığının farkında değilmiş gibiydi.

"Sen kimsin?"

Miskunn hareketsiz kaldı. Gözleri yavaşça bana doğru döndü, sonra kırpıştı, kuyruğunu bir kez salladı, dişilere özgü belirgin tüy tutamıyla, yün tuniği birçok renkli ceple kaplıydı, bu cepler bir şeyler saklamak için ideal görünüyordu. "Uno..."

“Peki… ne yapıyorsun?”

Başını yana eğip kuyruğunu sallayarak bana kaşlarını çattı. "Elbette, kurtarıyorum."

Kalbim duracak gibi oldu.

Kurtarmak…

"Halüsinasyon mu görüyorum?" diye soruyorum, umut dolu nabzımın titremesini ele veren titrek bir sesle.

Lütfen halüsinasyon görmüyorsunuzdur…

“Hayır. Ama hızlı hareket etmeliyiz yoksa prenses ölmeden önce oraya zamanında ulaşamayacak.”

Donakalmış bir halde, Uno'nun tuşlarda ilerleyişini izlemekten başka bir şey yapamıyorum.

Daha rahatlamış olmalıydım ama Kyzari'ye bir bakışım -dudakları maviye çalan ve giderek sığlaşan nefes alışverişleriyle boğuşan hali- bunun geri dönüşünün olmadığını anlamamı sağladı.

O ölüyor, ister burada ister—

Burası, mezar gibi hissettiren bu hücre dışında her yer olabilir.

Harekete geçip Kyzari'den yavaşça ayrılırken, Uno hücremin kilidini açtı, kapıyı iterek açtı ve ağzında sallanan anahtar halkasıyla dört ayak üzerinde içeri daldı. O benim kelepçelerimi açmaya başlarken ben de ayaklarının pis halini inceledim, yelesindeki kan lekelerine gözlerim faltaşı gibi açıldı.

Bakışlarım gardiyana ve hücreme sızmaya başlayan, giderek büyüyen kıpkırmızı kan birikintisine kayıyor…

Yaratıcılar. Onun kötü tarafına geçmemeliyim.

Zincir düştü ve iltihaplı, kanayan yara ortaya çıktı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım ayağa fırlayarak.

“Veya’nın gelişi çok hoş geldin.” Uno kapıdan fırlayıp kan birikintisinin üzerinden atladı ve çevik elleriyle Kyzari’nin hücresinin kapısının anahtarlarını çevirerek işe koyuldu.

Tünelin içine girdiğimde, Uno'nun kefenini alıp omzuma atıyorum ve ürkütücü sessizliğe rağmen etrafı gözetlemeye devam ediyorum.

İçimde bir huzursuzluk var. "Çok sessiz..."

"Evet. Ay'ın düşüşü yaklaşıyor. Hem de çok sayıda."

Cümle yumuşak ama o kadar sert ki, darbenin etkisini göğsümden gevşeyen çeneme kadar hissediyorum.

"Ne zaman?"

"Yakında."

Uno'nun sesindeki o bilmişlik hissi tüylerimi diken diken ediyor. "Dışarıda güvende olacak mıyız?"

"Başka seçeneğim yok."

Ağzımı açtım, kilit gürültüyle açılırken hızla kapattım, sonra içeri koşup Kyzari'nin yanına diz çöktüm. Uno işe koyuldu ve asıl kelepçeyi açmaya çalışmadığını fark edince kaşlarımı çattım. Bunun yerine, Kyzari'nin ayak bileği kelepçesini yere bağlı zincire bağlayan kilidi hedef alıyordu.

Kalın demir kelepçenin bazı yerlerde derisini aşındırdığı yerleri işaret ediyorum. "Eğer sakıncası yoksa, bunu giymemesini tercih ederim..."

"Demir prangalar üzerinde kalmalı. Eğer Veya yaşamak istiyorsa, bu şart."

Tam ne demek istediğini soracakken kilit tık diye açıldı.

Uno, kuyruğu hariç, ölüm sessizliğine büründü; kuyruğu öne doğru uzanıp Kyzari'nin yüzüne yaslandı. Gözleri irileşti, soluk pembe gözleri, tüylerimi diken diken eden, görmeyen, yanardöner bir girdaba dönüştü; soluk teni o kadar açıldı ki neredeyse saydamlaştı. Uzun, yürek burkan bir anın ardından gözlerini kırpıştırarak normale döndü. Kuyruğu gevşedi, ancak sesi kopacak kadar gergindi. "Acele etmeliyiz. Yoksa öleceğiz."

“Yaratıcılar.”

“Sen taşıyacaksın.” Parlak pembe bir düğmeyi tuniğinden koparıp yere fırlattı. “Uno çok küçük.”

Düğme meselesini sorgulamamaya karar verip Kaan'ın kuşunu cebime koydum, sonra kollarımı Kyzari'nin altına geçirdim. Onu göğsüme yaslayıp, nemli ve sarkık halini yukarı doğru ittim ve Uno'ya zoraki bir gülümseme gönderdim. "Küçük ama çok cesur."

Verdiği karşılık, yüzündeki parıldayan küçük dişleriyle adeta ışıldıyordu. Belki de hayatımda gördüğüm en korkunç gülümseme.

“Hangi yöne?”

Uno öne doğru koşuyor, loş koridorda sağa sola bakıyor, kuyruğu dik. "Sanırım şöyle..." Sola doğru atılıyor ve duraksıyor, narin elini ağzına götürüyor. "Sanırım."

"Denemeye değer."

Sonsuza dek uzanıyormuş gibi görünen, nemli ve kıvrımlı tünelden hızla aşağı iniyoruz; tünel, arada sırada beliren fenerler veya meşalelerle aydınlanıyor. Yan taraftan fışkıran ve kaba yontulmuş bir havuza dökülen bir su kuyusunun yanından geçtiğimiz anda Uno canlanıyor. "Evet. Burası doğru."

Öne doğru hızla koşuyor.

Kuyruğunun ritmik hareketlerini, karanlığın içinde gezinen soluk bir fırça darbesi gibi takip ediyorum. Kyzari'yi kendime daha da yaklaştırıyorum, yavaş nefeslerine odaklanıyorum.

Eğer çok sığlaşırlarsa, çok sıklaşırlarsa, duracağım, duvara yaslanacağım ve tüm dikkatimi ona vererek geçmesine izin vereceğim. Koşmayacağım.

Tünelin çatallandığı bir noktaya geliyoruz. Uno üç geçidin hepsine de bakıyor, burnunu uzatıp her seçeneği kokluyor; aramızdaki gerginlik artarken kuyruğu seğiriyor.

"Herhangi bir ipucu var mı?"

“Uno bilmiyor—” Aniden arkasını döndü, omurgası savunma pozisyonuna geçti ve tüylerim diken diken oldu.

Tam zamanında arkamı döndüğümde, az önce indiğimiz kasvetli tünelden dışarı fırlayan devasa gümüş bir yaratığın, ergen bir Sabersythe'ın tüm kıvrak gücüyle hareket ettiğini gördüm. Geniş ağzından ikiz kılıçlar çıkıyor, alevli apliklerden gelen ışığı yakalıyor, yelesi ise durgun havayla oynayan kurdelelerden oluşan bir küme gibiydi.

Kalbim aniden durdu.

Kader Çobanı…

Uno, sanki savaşa gitmeye hazır gibi tıslıyor; belki de o devasa, görkemli canavar tarafından toz bezi ya da çorap olarak kullanılabilecek kadar küçük olduğunu unutuyor.

Çekik gözleri Kyzari'ye kilitlendi ve vücudumdaki her hücre donup kaldı.

Onu göğsüme bastırıyorum, Uno'ya katılıp o şeye kükremeye hazırlanıyorum, ama sonra canavar inliyor, yere neredeyse tamamen yapışana kadar, tam göz hizamın altına kadar çöküyor.

Uno'nun tıslama sesi tüm gücünü kaybediyor.

Canavar yavaşça yaklaşıyor, gözlerimin arkasını yakacak şekilde inliyor. Acı çektiğini gösteren bir inilti bu.

Buna rağmen geri çekiliyorum. Omuzlarım duvara çarpana kadar adım adım ilerliyorum.

Dönerek Kyzari'yi vücudumla koruyorum. Canavar beni koklarken hırlıyorum, sonra hafifçe dürterek beni yokluyor, sıcak ve ıslak dili kolumun yanını, tam Kyzari'nin yüzünün yanını yalamak için uzanıyor...

Hareket, dikkatimi Aether Taşı'na çekiyor, sanki içindeki bir şeye...

Parıldadı.

Kaşlarımı çatarak omzumu çevirip Kader Çobanının iri gözlerine baktım; yarık şeklindeki göz bebekleri ikiz aylar gibi dönüyordu. Kurdeleli yelesi öne doğru kıvrılarak Kyzari'yi bir yastık gibi sarıyordu…

Neler oluyor böyle?

Bir inilti daha, ben de bir küfür mırıldanıp vücudumu yana eğerek Kyzari'nin yanağına sınırlı bir şekilde dokunmama izin veriyorum.

Kader Çobanı beni duvardan biraz daha uzaklaştırıyor, böylece tüm yüzünü birkaç büyük yalama hareketiyle kaplayabiliyor. Tıpkı hayran bir evcil hayvan gibi.

Canavarın ötesine, Uno'nun iri, dikkatli gözlerine bakıyorum.

Omuz silkti.

Göğsümde kıvrılmış kaygı yılanını bir başka hırıltılı nefes daha kışkırtıyor.

Kader Çobanı geriye sıçrar, kamburlaşarak ve yavaş ama istikrarlı yaylar çizerek ilerlerken hırıldar, bizi sağdaki tünele doğru yönlendirir; tavrındaki tüm yumuşaklık kaybolmuştur.

Bize itaat etmemiz gereken tek şey, acımasız ve vahşi emir kaldı.

Kaan

CHAPTER 88

Yükselen demir parmaklıkların önünde diz çöküyorum, bir kılıcın ucu açıkta kalan enseme dayanıyor. Demir kelepçelerim çıkarılıyor, bu da kısa sürede sönen bir umut ışığı sunuyor; tıpkı Bothaim'deki kemerlerin altında hissettiğim gibi, kulak zarlarımda basınçlı bir çekim hissediyorum.

Yaratıcılarla iletişimi engelleyen, duvarlara yerleştirilmiş etkisizleştirici rünleri aramakla uğraşmıyorum.

Duman ve kurumuş kan kokusuyla boğulurken, ellerimin ve dizlerimin üzerine doğru itildim. Avuç içlerim közlerle yanarken, demir çubuklar sırtıma saplandı. Kısa, hırıltılı nefesler alarak, botlarımın topuklarına oturarak ayağa kalkacak kadar enerji topladım.

Başımı kaldırıyorum.

Kalabalık topluca nefes nefese kalıyor, mırıldanmalar ve alaycı sesler, kademeli balkonlarda doluşmuş binlerce kişiden aşağıya doğru yükseliyor. Bu dövüş arenalarının çektiği kitleyi -merhum babamın değerlerine sadık olanları- göz önünde bulundurursak, çoğu izleyicinin öne doğru eğilmiş, gözleri nefret ve sadistçe bir zevkle fal taşı gibi açılmış halde olması beni şaşırtmıyor.

“İŞTE VAHŞİ KRAL!”

“AKRABA KATİLİ!”

"HAİN! ÖLDÜRÜN ONU!"

Raeve ile aramdaki mesafede, duman girdabı yükselip alçalıyor, o kadar inceliyor ki onu net bir şekilde görebiliyorum. Bakışlarımız sonsuzluk gibi gelen bir an için çarpışıyor, o parıldayan siyah gözler endişeyle dolu, ama aynı zamanda beni kendime gelmeye zorluyor.

Başımı hafifçe eğerek onayladım ve bakışları çıkıntılı bir balkona kaydı. Arkyn'in orada oturduğundan hiç şüphem yoktu.

İzliyorum.

Görüş alanının dışında bir yerden davullar öylesine şiddetli bir şekilde vurulmaya başlandı ki, yer sarsıldı; sanki Bulder'ın kalbi altımızda atıyordu. Kalabalık kükredi, ellerini korkuluklara vurdu, engebeli arazinin bazı kısımları kabarmaya ve şişmeye başladı.

O alevli kanatlar açılıyor, kendinden geçmiş kalabalığın nefes nefese kalışına karışıyor; binden fazla insan ölümümün görüntüsüyle ziyafet çekmeye hazırlanıyor. Onca cansızın son nefeslerini yardım için boğuk bir çığlıkla geçirmelerini izledikten sonra bile hâlâ açlar.

Merhamet için.

Raeve, başını yana eğmek yerine boynunu çıtlatmak için başını çeviriyor. Bu, varoluşumun aşkıyla değil, Elluin'in bu dünyaya bir şekilde geri dönebilmesi için her şeyini verdiğine uzun zamandır inandığım kadim varlıkla savaşmaya niyetli olmadığımın kısa bir hatırlatıcısı daha.

“Onu öldürün!”

“BOĞAZINI KES!”

"İyi adam!"

Magma kabarmaları patladı, alttan yumruk atan pençeli eller tarafından oyuldu.

Boğazımdan bir başka ıslak nefes çatırdıyor, görüş alanımın kenarında bir şey parıldıyor; enkazın arasından metal bir sapın ucu çıkıyor. Kabzayı kavrayıp kömürleşmiş bıçağı çıkarıyorum. Bu büyüklükteki bir kılıç, kan kaybım devam ederken, Rygun'u dışarıda tutan pullu duvara tüm gücümü vererek, hissettiğimden daha ağır geliyor.

Bir düzineden fazla razah, erimiş rahimlerinden pençeleriyle kurtuluyor. Başlarını eğerek çığlık atıyor ve hırlıyorlar, küçük gözleri etrafta dönerken havayı dişleriyle kazıyorlar ve seçtikleri hedefe odaklanıyorlar. Çoğunlukla ona bakıyorlar; üzerinde durduğu tepeciğin tepesinde savunmasız bir halde. Sürü tarafından kuşatılmak ve avlanmak için mükemmel bir konumda.

Niyeti şüphesiz buydu.

Ağzı sulanan, heyecandan kudurmuş kalabalık onun yönüne doğru yaklaşmaya başlayınca üst dudağım gerildi.

Bir adım öne doğru tekme atıyorum—

Kükredi, bıçaklı elini kaldırdı, bakışlarını yaklaşan düşmanına dikti. Duvara sırtımı dayamam, kendi rakiplerime odaklanmam ve ona endişelenecek başka bir şey vermemem için sessiz bir emir verdi.

Kükreyerek savunma pozisyonuna geçtim. O da aynısını yaptı, etrafını saran canavarları gözleriyle izlerken döndü.

Bir anda, razahlar panik halinde kaçıştılar, çevik aceleleriyle taşları ve közleri savurdular. Bakışlarım yaklaşan düşmanımla Slátra'nın birleşen ordusu arasında gidip geldi, canavarlar Slátra'ya çok hızlı bir şekilde ulaştığında kalbim ağzıma geldi.

Dudaklarında hırıltılı bir ifade ve gözlerinde vahşi bir parıltıyla, besin zincirinin tepesinden koparılmış bir canavarın hızlı ve şiddetli sinsi hareketleriyle savaşa atıldığında kalabalık şeytani bir zevkle kükrer.

Zaman uzuyor, yavaşlıyor. Vücudunun her hareketi pürüzsüz, hareketleriyle birlikte çırpınan ve parıldayan alevli beyaz kanatların gölgesinde kalıyor.

Umduğum gibi bıçaklarını savurmuyor, bunun yerine pençe gibi kullanarak, kan için çığlık atan kömürleşmiş canavarlara yaklaşıyor. Sanki onların son nefeslerinin teninde bıraktığı hissin tadını çıkarıyor.

Korkudan neredeyse eziliyorum, pençelerin uzanıp zırhının olmadığı bir yerinden onu yaralamasının sadece birkaç kalp atışı meselesi olduğundan eminim. Ama önceki dövüşlerde arenaya hükmeden vahşi, yırtıcı canavarlar şimdi neredeyse önemsiz görünüyorlar—boğazları açılırken veya iç organları dışarı dökülürken uluyorlar. Başları yuvarlanırken kasılıyorlar.

Her hızlı ve acımasız katliamda, Slátra, paramparça olmuş bedenlerinden uzaklaşırken, öfkesini daha da körükleyen ara sıra oluşan yakınlık yanıklarına maruz kalıyor.

Geriye kalanların hiç şansı yok.

Kalabalığın bana yönelttiği nefret dolu bağırışları ve açlık dolu sevgileri ona yönelirken, dikkatimi üzerime doğru hızla gelen iki canavara veriyorum.

“DÖRT BALKABAĞI!”

“DÖRT BALKABAĞI!”

“DÖRT BALKABAĞI!”

Takma adlarına duydukları hayranlık beni öfkeyle dolduruyor ve kıvranan bir razahın karnını parçalarken kükrüyorum, yanan kanla kendimi ıslatıyorum. Aynı anda diğer canavar da atılıyor, boşta kalan elimle boğazını kavrayıp sıkıyorum.

Yüzümü ısırıyor, nefesi çürümüş etle dolu bir gayzerin pis kokulu egzoz dumanı gibi, dili gri dişlerinin arasından hızla geçiyor. Sonunda boğazı çöküyor ve canavar bir oyuncak bebek gibi cansızlaşıyor.

Onu bir kenara atıp yukarı baktım. Slátra'nın geri çekilen bir canavara doğru koştuğunu, bir diğerinin de endişe verici bir hızla onu kovaladığını gördüm.

Kılıcımı fırlatıyorum.

Havada hızla ilerler ve kalabalık, peşinden gelen canavarın kafasının arkasına saplandığında nefesini tutar. Ölüm çığlığıyla birlikte Slátra, avının kesilmiş boğazından fışkıran kaynar kanla ıslanarak döner.

Gözünü bile kırpmadan, öldürülmüş canavardan, kafasının arkasında sallanan bıçağa, oradan da bana—ben de sallanıyordum—baktı. Kükredi, cansız bedenini bir kenara fırlattı, sonra arenayı taradı. Ben de aynısını yaptım, farkına vardım ki—

Geriye sadece biz kaldık.

Sadece biz ve yerin dibine gömülen, kanlar içinde kalmış birkaç beden.

Kalabalık bile sessizleşmiş, beklemeye başlamıştı. Şüphesiz ki, bundan sonra ne olacağını merak ediyorlardı. Ateş Kralı'nın düşüşünü mü yoksa sevdikleri şampiyonun düşüşünü mü göreceklerdi?

Cevabı biliyorum. O da biliyor, bana bakışından belli oluyor. Perilere özgü olamayacak kadar derin bir bakış bu. Biz sıradan insanların asla kavrayamayacağı kadar çok şey bilen bir şeyden doğan, içten gelen bir şefkat.

Kısa ve hırıltılı nefesler alarak engebeli arazide ilerledim ve sonunda öldürdüğüm son canavara ulaştım. Kılıcımı kafatasından tam zamanında çekip, razah'ı yeniden ele geçiren kor halindeki kabarcığın içine çekilmesini engelledim.

Slátra etrafımda dönmeye başlıyor ve ben de gözümün ucuyla onun belli belirsiz başını salladığını fark ediyorum.

Ama bu benim varoluşumun aşkı. Bana gerekeni yapmam için yalvaran o parıldayan siyah gözler bile onu Raeve'den başka biri olarak görmemi sağlayamıyor. Onu, Mah'ı gülümseten şarkıları çalarak, gözlerinde biraz ışık görmeyi umarak, bir salonda beslediğim kırık prensesten başka biri olarak

görmüyorum. Ona devam etmesi için biraz güç vermek, yaşamak için savaşmaya devam etmesini sağlamak için.

Ona bu kılıcı savurma düşüncesi, son anlarımı onu sakatlamaya çalışıyormuş gibi yaparak geçirme düşüncesi... ruhumun ruhuna aykırı.

Ama kızımızın hayatı tehlikede. Veya'nın hayatı da öyle.

Katliam giderek yaklaşıyor.

Arkyn'in bunaltıcı bakışlarının baskısını hissederek, kılıcımı geniş bir yay şeklinde savurdum. Kalabalık nefesini tutsa da, bu hareket herhangi bir yara açmak için gereken coşkuyu taşımadı.

Slátra arkamdan homurdanarak uzaklaştı. "Bunu inandırıcı hale getirmeliyiz!"

Başımı yana eğiyorum, yüzümü buruşturuyorum. Boğazımdaki yumruyu acı dolu bir çığlıkla yok etme dürtüsünü bastırıyorum.

Yine, Arkyn'in incelemesi beni rahatsız ediyor.

Slátra'nın yaklaştığını hissederek başımı öne eğdim ve boğuk bir nefes verdim, sonra hızla döndüm ve saldırdım. Bir şekilde onu hazırlıksız yakalamayı başardım, serin bir zemine serdim ve kalçalarının üzerine oturup bıçağımı boğazına dayadım.

Kanatları titredi, gözlerinde şok ve saygı parıldadı. Ta ki bağıran kalabalığı umursamadan alnımı onun alnına yaslayana kadar. Cesetler yerin dibine gömülüyordu. İkimizin de bedeninde yanan kan vardı.

“Seni seviyorum, Ay Işığım.” Sesim kelimeler arasında titriyor, gözlerim yanıyor, onun görüntüsü bulanıklaşıyor. “Beni duyuyor musun? Seni seviyorum. Ve özür dilerim…”

Çok çok özür dilerim.

Gözleri parıldıyor.

Olağanüstü bir güçle itti ve kana susamış kalabalığın nefes nefese kalması eşliğinde taşın üzerinde kayarak yere düştüm. Bir şekilde kılıcıma tutunmayı başardım.

Slátra yukarı sıçrar. Ben yanıma, ellerimin ve dizlerimin üzerine yuvarlanırken etrafımda dönmeye devam eder.

Mücadele ederek ayakta kalmayı başardım.

“Benimle dövüş, Kaan Vaegor.” Dudakları neredeyse büzülmüş bir halde, sesi zar zor duyabileceğim kadar kısık olsa da, sözler taş yağmuru gibi üzerime yağdı. “Benimle dövüşmelisin.”

Dönüp onun sinsice yaklaşan hareketlerini izliyorum. Hızlı ve hırıltılı nefeslerle boğuşan ciğerlerimden daha da sönmüş durumdayım. "Ona zarar

vermeye kendimi zorlayamıyorum."

Maskesini çıkarıp bir kenara fırlattı, siyah saçları dumanla savruldu. "Yapmazsan daha çok zarar verirsin!"

Hıçkırarak ağlıyorum. Babamın beni dövüp yakacağı türden bir ses bu.

Kaşlarını çatarak yere baktı ve dumanı tüten araziyi inceledikten sonra diz çöktü ve başka bir silahın kabzasını kavradı. Daha küçük bir kılıç gıcırtıyla açıldı ve omuzlarımdan bir ağırlığı kaldırdı.

Kılıç kılıca… Onu mesafeli tutabilirim.

Silaha saldırıyorum, ona değil.

Ben de kendi elimi kaldırıyorum, bu da onun vahşi bir soğukkanlılıkla ilerlemesi için ihtiyaç duyduğu tüm onayı veriyor.

Tıpkı Raeve ile benim Büyük Kargaşa'daki dansımıza daldığımız gibi, biz de gürültülü bir çatışmaya giriyoruz; bedenlerimizin her hareketi samimi bir karşılıklı etkileşim. Tek fark, biz bıçaklarla dans ediyoruz, iki insanın ölümle savaştığı coşkuyla birbirimize saldırıyoruz.

Kalabalık bulanıklaşıyor.

Onların tezahüratları dağılıyor.

Her şey biraz daha hafif geliyor.

Yine Ignos, omuzlarının arasında toplanan alevli kanatlarını vücudunun bir uzantısı gibi çırpıp dans ederek patlayıcı düellomuza eşlik ediyor; dişlerimiz açıkta, çığlıklarımız ve hırıltılarımız özgürce yükseliyor.

Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, her bir çınlamanın beni ondan ayrılmaya daha da yaklaştırdığını unutmak zor. Bu bilgi, Pah'ın bana işkence ettiği karanlık çukurlardan birine itilecekmişim gibi hissettiriyor. Ama bu sefer, ne kadar kekelesem ve bağırsam da kaçış yok.

Bu sefer Raeve de benimle birlikte çukurda olacak. Sonunda. Eğer bu dünyadan önce ben ayrılırsam, kederinin çok yüksek olacağına yemin etmişti ve ona inanıyorum.

Bu düşünce beni sendeletmeye itti, nefes nefese kaldığımı fark ettiğimde kalabalık şaşkınlıkla nefes nefese kaldı; göğsüm yanıyordu, bağlarımdan o kadar çok ıslaklık sızıyordu ki kalbimin pompalaması için hâlâ kan kalmış olmasına şaşırdım.

Kılıcım yere düşüp gürültüyle parçalandı.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, nefesimi tutmaya çalışırken ellerimi zar zor hissettiğim közlere daldırıyorum, ciğerlerim kısa ve keskin kasılmalarla sıkışıyor.

Yanan parşömen üzerine konmuş bir tarlakuşu kanat çırparak geçti ve dikkatimi çekti. Slátra'ya doğru sendeleyerek geldi ve koluna sıçrayarak onu irkiltti.

Kalabalığa bakarak hırçın bir şekilde konuştu.

Bakışlarını takip ederek, alevli yağ kaplarıyla taçlandırılmış çıkıntılı balkona doğru yöneldim ve Arkyn'i, çarpık korkuluğun arkasında, ürkütücü tacıyla birlikte otururken buldum.

Başını hafifçe eğiyor, bu sessiz emir damarlarımda buz kesiyor.

Zamanı geldi…

Çenemi öne eğip nefesimi sıkarken Slátra'nın yerden kılıcımı almasını dinliyorum. Tekrar kaldırdığımda, karşımda duruyor, iki kılıcını birden yumrukluyor ve bir anda savrulan kor parçaları saçlarını savuruyor.

Onun için diz çökmüş, ellerimi kucağıma koymuş, her ıslak nefes alışverişinde göğsüm inciniyordu.

İki kılıcını da kaldırıp bıçaklarını boğazıma dayadı—birini iki yana—tenim karıncalandı, kalbim öyle bir hızla çarpıyordu ki, eminim tüm dünya duyabiliyordu.

Son kez, o kırmızı dudakların dolgunluğunun tadını çıkarıyorum, keşke onların gülümsemesini görebilseydim. O yanakların gülümsemenin etkisiyle oluşan gamzelerini görebilseydim.

Düzgün bir veda için neler vermezdim. Burnumu Raeve'in boynuna dayayıp kulağının arkasına bir öpücük kondurmak için...

Kendime daha fazla işkence etmeyi bırakıyorum, gözlerimi kapatıyorum ki iş bittikten sonra boş bakışlarımın ağırlığını o çekmek zorunda kalmasın.

"Yap şunu," diye homurdandım, bıçakların serin baskısına doğru eğilerek.

Ondan Raeve'i sevmesini, ona değer vermesini veya onu korumasını rica etmeye gerek duymuyorum. Bu yükü kendi üzerine almış olması, Raeve'in yıkılmasını engellemek için elinden gelen her şeyi yapacağını gösteriyor.

“Bana bak, kıymetli sevgilimin eşi…”

Boğazımdan acı dolu bir feryat yükseliyor ama dediğini yapıyorum. O alevli kanatların o kadar geniş ve gururla açıldığını görünce, neredeyse onu kendi haliyle hayal edebiliyorum.

“Raeve’i gördüğünde, ona kalbimin hâlâ onunla birlikte attığını söyle.” Yanakları hüzünlü bir gülümsemeyle doluyor. “Ve onun bana gelmesini beklediğimi de.”

“Ne—”

Slátra gözlerini kapatır ve alevli kanatları titreyerek gümüş bir parıltı ellerinin etrafına dolanır. Bunu daha önce görmüştüm… Bothaim'deyken.

Ani bir irkilme yaşadı, ardından nefes nefese kaldı; açlıktan ölmek üzere olan birinin hırıltılı nefesi gibiydi. Gözlerini tekrar açtığında, gözleri canlı, çarpıcı maviydi; odaklanmış, beni telaşlı bir hızla taradı, arenayı, kalabalığı hızla taradı.

Yine ben.

Rahatlama bakışlarını yumuşattı, yüzünü ısıttı. Ve acı veriyor. Kaburgalarına neredeyse onları parçalayacak bir yumruk gibi. Çünkü bu her şey olsa da—Raeve'i görmek her şey olsa da—beni öldürecek kişinin o olmayacağını ummuştum.

Öfkeli kalabalığın alaycı tezahüratları eşliğinde kılıçları yere bırakır ve panik patlak verir.

"Raeve—"

Yaklaştı, yüzümün iki yanından tuttu, sonra da beni sertçe öptü.

Yumuşak.

Aradaki her şey.

Dudakları ve dili kor gibi kokuyor; onun büyüsüne kapılıp giderken, savaş sırasında serenat edilmek gibi, bu tadı hiç sorgulamıyorum.

Sessizce, şimdi bunu yapmasını diliyorum. Onunla sarılıp sarmalanmış haldeyken, seve seve öleceğim tek yere, kalbime bir hançer saplasın.

Geri çekiliyor, başımı yana eğip alınlarımız birbirine değene kadar kaldırıyor, sonra da bana acı dolu bir yoğunlukla bakıyor…

"Ben de seni seviyorum," diye öyle kendinden emin bir şekilde yemin ediyor ki, sanki yere bir kazık çakıp üzerine bayrak dikiyor. "Ve pişman olman gereken hiçbir şey yok."

Onun bu açıklamasının ardından nefes almakta zorlanıyorum, konuşmak için ağzımı açıyorum—

Her şey sarsılıyor, kalabalığın panik içindeki çığlıklarıyla senkronize bir şekilde gürlüyor, sanki devasa bir şey yukarıdan dağa vurmuş gibi.

Ayın düşmesi gibi.

Raeve'in gözleri irileşti ve ben de omzunun üzerinden, Arkyn'in terasının ötesine doğru baktım. O bile, ay ışığına karşı koruma sağlaması gereken parlayan rünlerle işlenmiş uzaktaki tavanı inceledi.

Dağı tamamen sarsan bir başka deprem, çığlıklar ve feryatlar fırtınasına neden oldu.

Sendelleyerek ayağa kalktım. Rygun'un alevinin bulunduğu yerde, içimde bir kıvılcım hissettiğimde kaşlarımı çattım. Damarlarımdan bir yudum sıcaklık gibi sızan tek bir titreşim.

Tonik yine etkisini göstermeye başladı…

Raeve arkasını dönerek bana sarıldı. "Kollarını bana dola."

Dediğini yapıyorum, ellerimi karnına bastırıyorum, yakınlıktan dolayı canım yanıyorken kulağına fısıldıyorum, "Ne yapıyorsun, Ay Işığı?"

"Bunu bitireceğim," diye dişlerini sıkarak, kendinden emin bir şekilde söylüyor.

Azimli.

“Ama Kyzari ve Veya—”

"Eğer onları kendimiz kurtarmazsak, o hücreden canlı çıkamazlar. Bunun için dünyayı ortaya koyarım."

Ses tonunda hüzün yoktu. Belirsizlik de yoktu. Sadece yukarıdaki terasta duran, şimdi Raeve'in keskin bakışlarıyla delinmiş, bize dik dik bakan adama karşı yoğun bir tiksinti vardı.

Arkyn yana doğru eğilerek maskeli takipçilerinden birine birkaç kelime fısıldadı, Raeve ellerini kaldırmaya başlayınca durdu; her iki elinde de ışıldayan gümüş kurdeleler vardı.

İki yumruğunu sıkıyor, ters çeviriyor, sonra küçük parmaklarını kaldırıyor. Herkesin şaşkınlıkla nefesini tuttuğu, evrensel bir "siktir git" hareketi.

“Raeve—”

“Guthh in thaissah vaugh, Ignos!” diye haykırıyor, kalbimi hızlandıran, Ignos'un açgözlü aksanının mükemmel tıslayan zehriyle söylenen, yakıcı bir cümle. “Geist shooth baghh, shekin tah!”

Sözleri yankılanıyor, araya serpiştirilmiş alaycı kahkahalarla dolu bir sessizlik eşliğinde. Ama yine de dikkatlerini çekmeyi başarıyor.

Böylece hepsi, her bir közün veya kor halindeki taşın alev aldığı anı, sevinçle titreşerek görüyorlar. Yaratıcının açgözlü kahkahası, dişlerini bir yemeğe geçirmeye hazırlanırken... Raeve'nin silahlanma çağrısına cevap veriyor.

Yani hepsi aynı anda, kafesin içinde serbest kalmış bir canavarın olduğunu fark ediyorlar.

Raeve

CHAPTER 89

Öteki varlığımın ininden topladığım gümüş renkli uzantılarla kaplı eldivenlerimle Arkyn'in alev alev yanan bakışlarını yakalıyorum. Ona, iliklerine kadar hissetmesini umduğum keskin bir gülümseme fırlatıyorum —kahretsin.

Ignos, bana söz verdiğim yemeğin yolunu göstermemi beklerken, içimdeki ses tuzağını geriyorum ve Bulder'ın beni bir kaya düşmesi gibi sarsan şarkısına yer açıyorum.

"Hoş geldin, Builder. Hoş geldin!"

Planımı biliyormuş ve hiç ilgilenmiyormuş gibi homurdanarak bir ses çıkarıyor, ama isteksizce de olsa itaat ediyor.

Yer sarsılıyor, sonra titremeye başlıyor.

Yoğun bir çatlak havayı yarıyor.

Kalabalık çığlık atıyor, arena önümüzde ikiye ayrılırken insanlar panik içinde kaçışıyor. Sanki görünmez pençeler yakalamış ve arenayı sonuna kadar açmış gibi. Kaan ve ben birbirimize sıkıca tutunarak, sıcak nefes ve dumanı mağaraya üfleyen, kızgın, kocaman yaranın ufalanan kenarında dengemizi korumayı başarıyoruz.

Yön bulma yeteneğim hala biraz geliştirilmeli gibi görünüyor.

Kaan beni bir adım geri çekiyor, sonsuz, yakıcı bir düşüşün açgözlü vaadinden uzaklaştırıyor; ben ise Bulder'ın Ignos'un onu bir parazit gibi beslediği hakkındaki bitmek bilmeyen anlatımını dinlerken, hâlâ titriyorum. Ona teselli sözleri söyleyerek acısını paylaşıyorum. Bu lanet yeri yıkıp ailemi kurtardıktan sonra yaralarını yatıştırıcı bir şarkıyla saracağıma söz veriyorum.

Derin bir iç çekişle nefes veriyor, ama sonra sakinleşip ağzını daha da açıyor.

Gülümseyerek, Ignos'a dağın derinliklerindeki yıkık kanyonun ortasında lezzetli taşlardan oluşan bir ziyafet sunuyorum. Ondan daha önce hiç olmadığı kadar iştahla ziyafet çekmesini rica ediyorum, gerçi teşvike ihtiyacı yok gibi görünüyor.

Arenadaki her bir kor parçası, vadinin boğazından aşağı yuvarlanan bir gelgit dalgası gibi sönüyor ve bizi neredeyse karanlığa gömüyor; bu da tıklım tıklım dolu balkonlardan henüz kaçamamış olanların arasında huzursuzluğun çığlıklarını yükselten bir fırtına yaratıyor.

Kaan'ın dudakları kulağıma değdi, sesi çatlayarak, "Ne yaptığını biliyorum, Ay Işığı..." dedi.

Yapmalı.

Az önce kullandığım kelimelerin çoğunu o bana öğretti.

“Yön tariflerim berbat biliyorum, ama tam olarak doğruyu söylemeye vaktim yok,” dedim, sesim bana ait değil, boğuktu. İçimden dışıma doğru beni sarsan titremeye bir övgüydü bu, tıpkı kan kaynayan intikam için can atan bir bağımlı gibi. “Bütün kalabalık senin ölümünü istiyordu. Bunu ta gölün dibinden duyabiliyordum—” “Boş ver. Birkaç kişi sıçramadan ölürse, bunu hak ederler.”

"Endişelendiğim onlar değil."

Ah.

Her şeye rağmen, garip bir şekilde duygusal.

Bulder, karnında kaynayan lavı bir an önce atmaya çalışarak, karın ağrısından homurdanıyor. Harika bir başlangıç, ama onu iyice perişan etmem gerekiyor.

Onu çamurlu bir mırıltıyla susturmaya çalışıyorum, her yere kusma isteğini bastırmaya zorluyorum, sonra dalgalanan sıcak havanın içinden Arkyn'in bakışlarıyla karşılaşıyorum—parmaklıkları yumruklarken bembeyaz olmuş eklemleri. Korkakça davranıp kaçmak istiyor gibi

görünüyor ama ateşli bakışlarını ondan ayırmayı bir türlü başaramıyor. "Üzgünüm ama onu gerçekten mahvetmeyi planlıyorum."

“Bu öyle değil—”

Dağı yukarıdan bir başka şiddetli çarpma sesi sarstı. Tek bir taş parçası kırılıp düştü ve çıkışlara doğru tıkanan panik halindeki kalabalığın çığlıkları arasında yere yığıldı.

Tavanın her yerine kazınmış, parıldayan runik yazılardan oluşan takımyıldızına bakıyorum; dışarıdaki fırtınanın rüzgar ve kar tüneli görevi gören deliğin etrafına dolanmış bir deseni fark ettiğimde dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Bu desen, Ahvi'nin kaleyi bir zayıflık noktasıyla tasarladığını düşündürüyor.

Gülümsemem kısa sürdü çünkü tek bir siyah pençe açıklığı delip geçti, sonra da dağın tepesini yerinden sökmek için bu kusuru kullanmaya çalışır gibi kenarları sıyırdı.

Tanıdığım siyah bir pençe.

Arkamda, Kaan hareket etmeyi bırakıyor; kolları taş gibi kaskatı kesilmiş bir şekilde karnımı sarmış durumda.

Sonuçta bu bir ay düşmesi değil. Ama Rygun, Kaan'a ulaşmaya çalışıyor.

"Kahretsin," diye mırıldandım pençe geri çekilirken, delikten aşağıya doğru kor gibi yanan bir göz belirdi; gözbebeği ezici bir bağlılıkla Kaan'a dikildi. Rygun'un kükremesi havayı dövdü, aşağıya doğru indi ve mağarayı parçalayarak, gürültüyle yankılandı.

Kaan sendeliyor, ağırlığının daha fazlası bana biniyor ve gürültüde kaybolan yabancı komutlar savuruyor, çatlak sesi onu ele veriyor. Panik içindeki aceleyle, anladığım bir dilde dört kelime ağzından kaçıyor:

“SENİN İÇİN ÇOK SOĞUK!”

Dışarıda evet, ama burada... pek değil. Ve runeler bir şeyleri dışarıda tutmak için harika görünse de, bir şeyleri içeride tutmakta o kadar iyi olduklarından şüpheliyim.

Kaan bir dizi umutsuz emir daha haykırdı, ben de elimi uzatıp yanağına koyduğumda sustu; kalbimde kaynayan öfke, acı ve soğukkanlı kızgınlığın alevlerine demir atmıştım.

Boynumu ve dilimi zorlayarak, tıslayan ve sertleşmiş kelimeleri kusursuz, yürek burkan bir senkronizasyonla savuruyorum. Hem Ignos'a hem de Bulder'a verdiğim emirler dudaklarımdan gıcırdıyor, cızırtı yapıyor ve eriyip gidiyor.

İki yaratıcı da bir anlığına sessiz kalıyor, sanki şok içindeler. Birbirlerine yan yan bakıp düşündüklerini, sonra omuz silkip, bir değişiklik olsun diye birbirlerinin karnına yumruk atmak yerine el sıkışmaya karar verdiklerini hayal ediyorum.

Yer sarsılıyor.

Dağ sallanıyor.

Clode, sanki tüm olan biteni izlerken düşmanlarının korunmuş ruhlarıyla ziyafet çekiyormuş gibi kıkırdıyor.

Arkyn'in kızıl bakışlarına karşılık vererek çenemi kaldırdım ve coşkulu bir emir verdim: "Luvth at uin shiith, Bulder ahn Ignos. Nailen!"

Volkanik bir güçle vadiden fışkıran magma, sırt sırta duran iki heykelsi tanrının şeklini alıyor. Bulder, iri ve omuzları ağır; Ignos ise çevik ama güçlü yapılı, alev alev yanan saçlarıyla dikkat çekiyor.

Son, öfkeli emrimi tükürdüğümde Arkyn gözden kayboldu. Sekiz güçlü kelime, boğazına düğümlensin. “Lahvuu de ahn balcoon aht nah … shúneruin rath!”

Bulder ve Ignos senkronize bir şekilde döner, erimiş yumruklarını sıkar ve Arkyn'in balkonuna doğru güçle vururlar. Platformu çatlatan, parçalayan ve eriten ezici darbeler - tekrar tekrar. İçimden dışıma kaynarken, intikam dolu sıcak darbelerle platformu paramparça ediyorum; her darbeyi onun çürümüş ruhuna vurulan kızgın bir kesik olarak hayal edin.

Her bir darbeyi, eritilmiş kuklalar tarafından değil, Kaan… Kyzari… Veya tarafından yapılan bir vuruş olarak hayal edin…

Fallon.

Kendini daha şanslı ve daha güçlü, kendisine kanıtlamak için can attığı kişilerin keyfi için, yeterince aşağı gördüğü her insanı bu çukurlara akıtmaya tenezzül etti.

Balkon patlamış bir kiste benzeyene kadar. Arkyn'in asla kurtulamayacağı, damlayan, açık bir yara.

Coşkulu zafer beni doyuruyor ama bir yandan da aç bırakıyor.

Rygun öylesine kükrüyor ki, hava titriyor.

Yukarı baktım. "Rica ederim, Busta!"

Benim coşkulu emrim, tavana doğru devasa bir yumruk indiriyor. Yumurta kabuğu gibi çatlıyor, kaya parçaları yağmur gibi etrafa saçılıyor... girintili çıkıntılı bir kapaktan dışarıdaki şiddetli fırtınaya doğru düşüyorlar.

İçeri davet etmek.

Karlı, siklonik rüzgarlar aşağı doğru spiral çizerek esiyor; altımızdaki sıcak taşla tam bir tezat oluşturuyorlar.

Rygun deliğe dalıp kas gücüyle ilerlemeye başlar, mağarayı muazzam, hırıltılı varlığıyla doldurur ve alaycı kalabalığın dehşet dolu çığlıklarına neden olur. Başkalarının acılarından beslenmeye gelen insanlar. Kaan'ın acılarından.

Kan arzum ağzımı sulandırıyor.

Boyun kaslarımı güçlendiriyorum, dilimi keskinleştiriyorum ve bir dizi hırıltılı kelime daha savuruyorum. Ateşli hayaletlerim dönüyor, balkonlara saldırıyor, çığlık atan kalabalığı pencere pervazındaki böcekler gibi yakalıyor.

Çığlıklar birer birer dindi, ama içimdeki öfke kükremeye devam etti.

Rygun sonunda ortaya çıkıyor. Buzla kaplı, sanki zırh giymiş gibi görünüyor; görünen pulları o kadar mat ki ışığı emiyor gibi. Ancak Yaratıcılar onu bol miktarda lavla kaplama isteğimi yerine getirmeden önce onu incelemek için sadece kısa bir anım oluyor.

Gürleyen bir kükreme sesi çıkarır.

Şimdi erimiş taş damlatarak, pençelerini sıcak, çamurlu duvarlara saplıyor ve kanatlarını açarak, karnını erimiş taşın içinde sürükleyerek iç cephede dolaşıyor. Tıpkı derine batırılmış bir havanın kenarlarını yavaşça öğüten bir havan tokmağı gibi. Hareket ettikçe, hâlâ üzerinde duracak bir şeyleri olan, ancak tıkanmış çıkışlardan su çekmeyi bekleyen kalan insanları parçalayarak katliamın içine dalıyor.

Ziyafet çekmiyor. Sadece ağzını bir kase ete tıkıyormuş gibi dişlerini gıcırdatıyor, sonra kafasını savurarak kalanları kusuyor. Onlara, bu acımasız, lanet olası çukurda yaşama hakkı için savaşanları izlemeye geldikleri gibi benzer bir son sunuyor.

Bütün bu süre boyunca Bulder ve Ignos'a şarkı söylüyorum, Kaan'ın bana olan tutuşu sıkılaşıyor. Bana konuşuyor, hatta bağırıyor olabilir diye düşünüyorum ama kulaklarımdaki şiddetli zonklamadan hiçbir şey duyamıyorum.

Dünyanın geri kalanı önemsizleşirken, Yaratıcıları içten içe beni yakmaya başlayan, Arkyn'in o iğrenç, kahrolası özünün her zerresini bu ağır dağın altından kazıyıp çıkarma açgözlü ihtiyacıyla patlayan emirlerle teşvik ediyorum. Tıpkı yakıcı bir kalbi söküp, pençeli elimde çürüyen kömürleşmiş organdan sarkan atardamarları gibi. Şarkı söylerken hayal ettiğim şey bu.

Şarkı söylemek.
ŞARKI SÖYLEMEK-

Veya

CHAPTER 90

Karlı ve buz gibi rüzgarların estiği, girintili çıkıntılı bir çıkışa doğru sürükleniyoruz. Daha önce hiç görmediğim bir kar fırtınası. Ne yazık ki, Uno tereddüt etmeden fırtınanın içine dalıyor ve anında kayboluyor.

Bok-

Hızla arkamı döndüm ve Kader Çobanına öfkeyle baktım. "Bu doğru olamaz!"

Yere çömelir ve hırlar, omuzları saldırmaya hazır bir tehditle gerilmiştir.

Başımı sallıyorum, dudaklarımı büzerek aceleyle Raeve'in pelerinini Kyzari'nin etrafına sarıyorum ve kapüşonu başına çekiyorum. Bir başka uyarıcı hırıltı beni de aynı şekilde karşılık vermeye itiyor, ardından karanlık ve uluyan saldırının içine adım atıp, karla kaplı zeminde ilerliyorum.

Neredeyse tamamen kör.

Mide bulandırıcı derecede yönünü şaşırmış.

Dondurucu soğuk.

Rayne veya Clode'u duyamasam da, bir şeylerin ters gittiğini hissediyorum. Giysilerimi yırtan düzensiz darbelerde, her hırıltılı nefes alışımda ciğerlerimin tahriş olmasında bunu hissediyorum.

Burada uzun süre hayatta kalamayacağız. Parmaklarım ve ayak parmaklarım soğuktan yanıyor, uzuvlarım o kadar titriyor ki, fırtınalı bataklıkta attığım her adım kazanılmış bir savaş gibi geliyor. Üstelik bot

giyiyorum. Uzun kollu bir gömlek. Soğuğun en şiddetli etkisine karşı koruma sağlamak için rünlerle işlenmiş bir pantolon. Ancak küçük miskunn...

“UNO! NEREDESİN?”

Rüzgarın uğultusunda kaybolan, çığlıklarla dolu bir yakarış. Ama uzaktan gelen bir ejderhanın kükremesi bu çığlığın arasından sıyrılıyor.

İleride bir yerde turuncu bir parıltı gözüme çarpıyor. Sanki çizme büyüklüğünde bir ateş yığınının kapağı aniden açılmış gibi. Ama içimden bir ses, bunun sadece uzakta olduğu için o kadar büyük göründüğünü söylüyor.

Savaş meydanları mı?

Bir başka kar fırtınası görüşümü engelledi ve Kader Çobanı kalın kafasını kürek kemiklerimin arasına sertçe soktu. Beni öyle bir güçle ileri doğru itti ki neredeyse kara saplanıp kaldım.

Şikayet edecek halim yok, tüm dikkatim Kyzari'yi yanımda tutmaya, yavaşça ilerlerken dengemi korumaya ve o gürültücü herifin beni doğrudan bir uçurumdan aşağı sürüklememesini ummaya odaklanmış durumda.

“UNOOOO!”

Pantolonumda bir çekme hissediyorum.

Aşağıya baktığımda, küçük miskunn'un bana bakmakta olduğunu ve cebinde sakladığı, içinde ay ışığı yakalanmış minik bir kavanoz tuttuğunu gördüm. Büyük pembe gözleri, etrafımızdaki kar ve buzla kaplı kirpikleri, kürkü ve tuniği arasında parıldıyordu.

"Uno yeri buldu!" diye haykırıyor. "Takip edin!"

“Ama—” Arkama baktığımda, Kader Çobanının artık arkamızda olmadığını gördüm. Sanki kafasıyla bana çarpmış, sonra soğuktan bunalmış ve bizi terk etmişti.

Piç.

“Çabuk!” Uno elini uzatarak işaret etti.

Önüme doğru gözlerimi kısarak bakıyorum. Uzakta koyu bir leke görüyorum, muhtemelen altındaki oyuğu rüzgardan ve biriken kardan koruyan bir kaya çıkıntısı.

Barınak …

Uno yine pantolonumu çekiştiriyor. Gözlerim onun yumruğunda tuttuğu parlak ışığa kilitlenmişken, beni yavaş yavaş, adım adım ileriye doğru götürüyor.

Kaya çıkıntısının cılız barınağına girdiğimizde dizlerime kadar her yerim uyuşmuştu; botlarımın altında taş parçaları ve kemik kırıkları çıtırdıyordu. Bu, bir etoburun ininde sığınak bulduğumuzu varsaymak için yeterli kanıttı.

Runi yok. İyileştirici tonik veya tentür yok.

Geride sadece taş, kemikler ve fırtınadan kısa bir süre de olsa kurtuluş.

Uno'nun Kyzari'yi kurtaracağına dair duyduğum son umut kırıntısı bile sönmüş bir alev gibi söndü.

Hücrede ölmekten daha kötü bir şey varsa, o da aynı derecede talihsiz varlıklara ait kemik katmanlarının üzerinde ölmektir.

Boğazımı tıkayan keder yumrusuna karşı boğazımı zorladım ve botumun kenarıyla bazı kalıntıları kenara iterek, Kyzari'yi nazikçe yerleştirebileceğim yuva benzeri bir çukur oluşturdum; Uno'nun kefenini de başı için yastık olarak katladım.

Dişlerimi birbirine vurarak, yüzünü görebilmek için kapüşonu kenara çektim. Ve hemen pişman oldum. Morarmış dudaklarını ve solgun yüz hatlarını görünce hıçkırıklarımı tutamadım.

Göz kapaklarının altındaki hareketlerini görmeseydim, çoktan öldüğüne inanırdım. Sanki karanlıkta bir şey arıyor gibi.

O, hırıltılı bir nefes daha alırken, ben de buz gibi saçlarını yarık yanağından geriye itip, şakağındaki morluğu gizlemeye çalışıyorum. Sanki güzel yüzünün üçte birini kaplamış bir mürekkep lekesi gibi. "Sorun değil," diye mırıldanıyorum—açık bir yalan.

Bunun hiçbir yanı kabul edilebilir değil.

Şu anda burada Kyzari'nin son nefeslerinde onu teselli eden ben olmamalıydım. Raeve ve Kaan olmalıydı ve yatak o kadar sıcacık olmalıydı ki, adeta bir kucaklama gibi hissettirmeliydi.

Onlar olmalıydı.

Metalik bir şıkırtı dikkatimi Uno'ya çekiyor; Kyzari'nin kelepçesine eğilmiş, anahtarları deniyor, doğru olanı arıyor. Kyzari'nin elini tutuyorum, Uno'nun onu daha rahat ettirmek için gösterdiği çabayı takdir ediyorum.

Kilit gürültüyle açılıyor.

Fırtına tüm nefesini kaybediyor, son kar taneleri dağın yamacına serpiliyor, sonra… hiçlik. Sadece öylesine katı bir sessizlik ki, vücudumun her hareketi çığlık atıyor.

Gözetlendiğimiz hissiyle tüylerim diken diken oldu ve korunaklı sırtın ötesindeki platoya bakışlarımı gezdirdim, sinsice bakan yırtıcı hayvanlar

bulamadım. Kendimi Bulder'a açtım, ama o da aynı derecede sessizdi. Daha önce de sergilediği türden bir sessizlik...

Slatra düşmeden önce.

Yukarı baktığımda içimde bir kötü his beliriyor. Ağır bulutların parçalanıp dağıldığını, o kadar hızlı dağıldıklarını görüyorum ki, gerçek olduğuna inanamıyorum. Ay ışığı, birbirine kümelenmiş ay tüylerinin mezarlığından yansıyarak, gece aurorasıyla iç içe geçmiş bir şekilde, dik dağ yamacını aydınlatıyor.

Uno kolumu çekiştiriyor.

Ayın ışıltısının yansımalarıyla dolu, iri gözleriyle karşılaşıyorum. "Veya gitmeli. Arkasına saklanacak bir kaya bulmalı."

Kyzari'yi yalnız bırakmamı mı istiyor? Tek başına ölmesine izin mi verecek?

Gerçekten mi?

Yeğenimin yanına yere çöktüm ve zayıflayan nabzını parmağımla kontrol edebilecek şekilde yanağını avuçladım. "Bunun hiçbir onuru yok," dedim açık sözlü bir kararlılıkla. "Hiçbir yere gitmiyorum."

“Veya anlamıyor—”

"Hayır. Ayın düşmesi bile beni senden koparamaz."

Uno tıslayarak, "Uyarmıştım," dedi.

Kelepçeyi çıkarıyor.

Kyzari'nin gözleri birden açılıp bana dik dik bakarken, ama aslında hiçbir şey görmezken, kalbim ağırlaşıyor. Şüphesiz ki bu, bazılarının ölümden önce yaşadığı o berrak anlardan biri.

İkimizin de gözleri yaşlarla doldu, yüzü öyle bir buruştu ki, sanki göğsümde bir dağ varmış gibi hissettim.

"Buradayım," diye fısıldadım, baş parmağımla yanağını okşayarak. "Seninleyim, sevgilim."

Yalnız değilsin.

Elleri yukarı kalktı. Titreyerek parmaklarını tacının kenarlarına doladı ve sanki onu yerinden sökmeye çalışıyormuş gibi çekti. Taç yerinden oynamayınca yüzü daha da buruştu, elleri pençe gibi oldu, parmakları derisini o kadar derine kazdı ki, gözlerinin köşelerinden yaşlar süzüldü.

Ellerini avuçlarımın içine alıyorum, parmaklarını hâlâ boynunda asılı olan Kaan'ın málmr'ının etrafına doluyorum ve nazikçe sıkıyorum. "Sorun yok," diye fısıldıyorum, her kelimede boğazım düğümleniyor. "Endişelenmene gerek yok. Onu gereken yere ulaştıracağım."

Vücudu iniltiyle titredi ve gözlerinde bir şey parladıktan sonra, göğsünün kabarmasına neden olan uzun, hırıltılı bir nefes aldı. Ardından dudakları kıpırdamaya başladı ve daha önce hiç duymadığım lirik kelimeler mırıldandı.

"Hov ahka noieljuak. Hov-at haquil. Nuieljuki taf maruli."

Atmosfer titriyor, yankıları bedenimde ve kemiklerimde ilerleyerek mide bulantısını boğazıma doğru tırmandırıyor.

"Vallahi gelunith vat kin jist, hov-at haquil, Caelis." Şarkısı daha da umutsuzlaşıyor. Gergin. "Guithin-dahl mai. Quialhn. Tuu tahn atharuilé..."

Kaşlarımı çatarak, çılgınlıkla dolu, görmeyen gözlerine baktım.

Bir şeyler ters gidiyor…

"Uno, bunu kehanetinde görmüş müydün?"

Tek cevabım açlık dolu bir sessizlik. Ay tüyüyle karşılaşmanın verdiği his gibi, ama daha yoğun.

Yavaşça yukarı doğru ilerleyerek miskunn'u aramaya başladım, ancak sadece ayak izlerine rastladım. Karlı platoyu çukurlaştıran küçük kraterler, gri bir köpeğe benzeyen bir kayanın arkasına doğru uzanıyordu. Ay düşmesinden korunma açısından... oldukça işe yaramaz.

"Ve-"

Buz gibi bir güç beni öyle bir şiddetle dövüyor ki havada savruluyorum. Sanki patlayan bir volkanın yaydığı sismik patlamayla tokatlanmış gibiyim. Ama burada lanet olası bir volkan yok.

Yuvarlanıyorum, düşüyorum. Yüzüstü sertleşmiş kara çarpıyorum, ciğerlerimdeki tüm nefes patlıyor.

Her yerim acıyor ama hiçbir şey kulaklarımdaki o zonklamayla kıyaslanamaz. Bir yandan duyduğum en yüksek ses, diğer her şeyi bastırıyor, diğer yandan da hayalet gibi sessiz.

Etrafımda, kar katman katman dökülüyor ve nabzımın etkisiyle savruluyor. İtiliyorum, saçlarım gözlerime ve ağzıma çarpıyor, köklerinden çekiliyor. Geriye doğru kaydığımı fark etmem çok uzun sürüyor; bu bana gençken Loff'ta oynarken dalgaların beni savurmasını ve itmesini hatırlatıyor.

Omzumu çevirip şöyle bir baktım. Yerin arkamdan kaydığını gördüm.

Bir uçurum.

Kahretsin.

Dudaklarımda alaycı bir ifadeyle parmaklarımı taşa saplayıp, ayak parmaklarımı dayayacak çukurlar buldum ve dengemi sağladım.

Yukarı bakmaya cesaret ediyorum. Garip, kaotik fırtınanın içinden gözlerimi kısıyorum—

Hiçbir şey aynı görünmüyor.

Kayalık çıkıntı yok olmuş, sanki dağın tepesi kırılıp sonsuza dek yuvarlanmış gibi. Kyzari, atmosferde ısı dalgaları gibi yayılan devam eden patlamanın merkezinde, onu bıraktığım yerde yatıyor. Hala şarkı söylüyor. Hala Kaan'ın málmr'ına tutunuyor.

Ama artık bana bakmıyor.

Gümüş ışık akıntıları, Aether Taşı'ndan suyun üzerindeki yağ gibi sızarken yukarı bakıyor. Binlerce ışık, etrafını şeritler halinde sarıyor, birbirine dolanıyor ve yanında diz çökmüş geniş omuzlu bir varlığın şeklini alıyor.

Uçları yıpranmış, dalgaların nabzını tutan gümüş bir pelerin giymiş, çarpıcı, uhrevi bir erkek figürü.

Simsiyah saçları, abanoz teni ve uzak güneşler gibi parıldayan, öfke ve bağlılıkla dolu gözleriyle dikkat çeken gümüş rengi gözleri, Kyzari'nin üzerinde gezinerek her morluğu, kesiği ve kir lekesini inceliyor.

O gümüş kurdeleler, yükselen bir auroranın inceliğiyle Kyzari'yi kollarına alırken, ağzı da sessiz dizeler mırıldanırken, onun şeklini çizmeye devam ediyor. Duyamadığım ama tenime kazındığını hissettiğim, tıpkı runik yazılar gibi kelimeler.

Kollarını kavuşturup, cansız bedenini geniş göğsüne bastırıyor; bu durum, Bulder'ın Rayne'i kucaklayıp, umutsuzca da olsa onu bir arada tutmaya çalışmasını hayal etmeme neden oluyor.

Varlığın içinden gümüş rengi bir ışık sızarak Kyzari'nin sayısız yarasına doluyor ve ben nefesimi tutarak yukarı bakıyorum. İşte o dizginsiz gümüş gözler.

Bu durum bir an sürüyor, sonra da tükürülmüş et parçası gibi ağzımdan dışarı atılıyorum.

Çenemi öne eğip, boynumun arkasını teslimiyetle açığa vururken, gözlerimi yere diktim; sanki paramparça edilmiş gibiydim.

Bir başka dalga beni öyle bir güçle dövüyor ki, derim neredeyse kemiklerimden kopuyor, muazzam güç nefes almamı imkansız hale getiriyor.

Parmaklarımı soyuluyor... soyuluyor—

Platonun üzerinden savrulup çırpınıyorum. Bir çukura tutunmayı başarıyorum ve kendimi ovaları geçip muhtemelen Ovlaeve'ye kadar

kaymaktan kurtarıyorum.

Dalgalanmanın şiddeti biraz azalıyor, nefes alabiliyorum; botumu sağlam bir yere dayayıp yukarı bakarken nefesimi geri veriyorum, savrulan saçlarımın arasından ne göreceğimden dehşete kapılıyorum.

Bütün bunların boşuna olduğunu fark edince hıçkırarak ağlıyorum. Çünkü o yoğun karanlığın içinde ikisi yer değiştirmiş.

Kyzari artık cansız, bitkin ve erkeğin göğsüne yapışmış halde değil.

HAYIR.

Kadın, ellerini adamın göğsüne koymuş, beyaz saçları dalgalanarak ayakta duruyordu. Cildi... kusursuz ve sağlıklı, ışıltılı bir parıltıyla ışıldıyordu.

Adam, Kyzari'nin yüzünde elleriyle gezinirken, şefkatli bir rahatlamayla gülümsüyor. Sanki onun şeklini ve dokusunu haritalandırıyormuş gibi. Kyzari bir elini avuçluyor, sonra ona yaklaşıyor ve adam onu sıkı bir şekilde kucakladığında ortam titriyor; bir eli omuzlarının arasında, diğer eli ise başının arkasını kavrayıp onu çenesinin altındaki kıvrıma öyle bir şefkatle yerleştiriyor ki gözlerim yanıyor.

Şarkı söylemeye devam eden Kyzari, kucaklaşmaya kendini bırakıyor ve onu daha önce hiç görmediğim kadar rahat görünüyor.

Evde daha fazla seçenek.

Ve kalbinin zaten bir Yaratıcıya ait olduğunu söylediğinde ondan şüphe ettiğim için ne kadar aptal olduğumu anlıyorum. Şimdi her şey mükemmel bir şekilde anlam kazanıyor.

Bu o.

Aether Tanrısı.

Sadece bir pelerin sandığım şeyin kabarık kıvrımlarının arasından devasa kanatlar yükselmeye başladı, baskın bir gümüş rengi uzantı halinde açıldılar —neredeyse Rygun'unkinin aynısı, ama yıpranmış ve sarkık. Sanki parçaları kopmuş gibi.

Gerindikçe, karanlık alt kısımlarını, tanınmaz gökyüzlerine açılan pencereler gibi derimsi zarları görüyorum. Yıldızlarla ve tuhaf görünümlü aylarla beneklenmiş kasvetli boşluklar ve—

İleriye doğru bir hamle yaparak Kyzari'yi samimi bir kucaklamayla sarıyorlar; ikisinin birbirine uyumu bana Kaan'ın málmr'ını hatırlatıyor.

Bir bütünün iki mükemmel parçası.

Onların yıkıcı aşkının acımasız gücünden nefesim kesildiği için o kadar büyülenmiştim ki, bazı ayların yükseklerdeki yerlerinden titreyerek karla

kaplı ovalara doğru düştüğünü fark etmedim.

İlk saldırı gerçekleşene kadar.

Kaan

CHAPTER 91

Raeve, yanmış bir Yaratıcının intikam hırsıyla emirler yağdırmaya devam ediyor. Erimiş şampiyonları çırpınıyor, volkanik bir kaynamaya benzemeye başlayan çukuru daha da derinleştiriyorlar.

Raeve'in kollarını göğsüne bastırıp yüzümü gergin boynuna gömdüğümde, tüm acılarım rahatlamanın verdiği sızıyla birlikte yok oluyor. "Onu yakaladın," diyorum, sıkıca sarılarak. Daha fazla söz söylemeden nefes vermesini sağlamaya çalışıyorum. "Başka bir şey kalmadı. İş bitti."

Daha yüksek sesle şarkı söylüyor.

Daha güçlü.

Dağ etrafımızda erimeye devam ediyor, vadiden aşağı doğru akarak tezahürleri yeniden besliyor.

Onları genişletmek.

Rygun'ın sıcak, yapışkan duvarlara sürtünerek derinlerdeki bir kaşıntıyı gidermeye çalışıyormuş gibi davranması keyif verici olsa da, Raeve'in teni her geçen saniye daha da ısınıyor. Sanki ateşlenmiş gibi.

“Ay ışını, yeter!”

Şampiyonlar eriyor, şekillerini kaybediyorlar. Raeve hâlâ şarkı söylüyor olsa da, doğdukları uçuruma geri yuvarlanıyorlar.

O hırlıyor, elimden kurtuluyor ve kuduz bir ejderhanın öfkesiyle boğazıma doğru bağırarak ileri atılıyor: “Luvth at uin shiith, Bulder ahn Ignos! NAILEN! NAILEN! NAILEN! LUVTH AT UIN—”

İleri atılıp onu hızla döndürerek kenardan uzaklaştırdım. Kan içinde kalmış yüzünün iki yanından tutarken göğsü hızla inip kalkıyordu ve içinde hiçbir ışık zerresi bulunmayan simsiyah gözlerine baktım.

Slátra değil. Bu sadece kan dökme arzusuna çok yaklaştığının kesin bir işareti.

Dumanlı havayı içine çekerken kaşları çatıldı ve elimden kurtulmaya çalıştı.

“Bitti,” diye tekrarlıyorum, sessizce ondan bırakmasını, bana geri dönmesini rica ederek. “Bitti, Ay Işığı. Başardın. Güvendeyiz. Hayattayız.”

Yüz hatları yumuşadı.

Sendeliyor ve bakışları erimiş çukurun etrafında geziniyor.

Başka söz yok. Yaratıcılara yönelik öfkeli şarkılar yok. Sadece çenesini hafifçe oynatıyor ve burnundan kısa, keskin nefesler alıyor, sanki kendini sakinleştirmeye çalışıyor gibi.

"Hayattayız," diye tekrarlıyorum, şu an sahip olduğumdan daha sakin bir şekilde. "Hayattayız."

Gözlerine mavinin bir kısmı geri döndü.

Ellerini benimkilerin üzerine koyuyor. Ay ışığı çukuru aydınlatıp yukarıya dönük yüzünü boyarken, "İyisin," diye fısıldıyor. "Bana iyi olduğunu söyle."

"BEN-"

Şiddetli bir çığlık beni yukarı bakmaya zorladı ve erimiş havzadaki kocaman bir delikten altın ve kırmızı tüylü devasa bir yaratığın dışarı çıktığını gördüm. Sıçradı, kanatlarını erimiş taş püskürterek açtı; gökyüzüne doğru yükseldi, közleri hareketlendirdi.

Şuna benzeyen bir canavar—

Raeve, Rygun'la birlikte açtıkları yarığa doğru hızla ilerlerken hırıltılı bir sesle, "Elding Bird," diye mırıldandı. Yukarıdaki açık gökyüzüne açılan bir çıkış.

Canavar kıpırdanıyor, sırtını bize dönüyor.

Kanatlarının arasında tünemiş, sivri dişlerden oluşan bir taç takmış, yırtık pelerini hışırdayarak savrulan tanıdık bir figürü görünce kanım dondu.

Arkyn.

Bir şekilde hayatta kalmayı başardı.

Raeve, sıkıca tuttuğum kollarımın arasında kaskatı kesildi; aramızdaki gerilimde şoku ve öfkesi elle tutulur bir şekilde hissediliyordu, adeta bir alev patlaması gibi üzerime yansıyordu. Aynı anda Rygun da kamburlaştı, dişlerini göstererek göğsünden hırıltılı bir ses çıkardı.

Kendisinin egemenlik kurduğu bu savaş alanında onunla buluşmak için bir çağrı.

Arkyn hepimize şöyle bir bakış attıktan sonra, Yaşlı Kuş'un başını vurarak protesto edercesine kaçma emirleri savurdu. Kuşun dalış yapıp onurla yüzümüze bakmasına izin vermek yerine, yaratığı gökyüzüne doğru itti ve ne kadar omurgasız olduğunu ortaya koydu.

Ne kadar korkakça.

Parmak uçlarımda tanıdık bir kaşıntı yeniden alevleniyor.

Yaşlı Kuş çukurdan kurtulup patlayarak kuzeye, Solgunluğa doğru yol alıyor ve gözden kayboluyor. Raeve elimde irkilip hırlıyor. Sanki kendi kanatlarını doğurup onları avlamak için can atıyor gibi.

İntikamını almak için.

Omuzlarından tutuyorum—

Yer öyle bir şiddetle sarsılıyor ki neredeyse dengemizi kaybediyoruz, sonra da tüm vücudumuzda bir titreme oluyor… Daha önce sadece üç kez hissettiğim bir şey.

Kalbim göğsümde taş gibi sıkışıyor.

“Hayır… henüz değil!” diye homurdandım, üzerimizde yuva yapan Ay Tüyü uydularına bakarak. Daha küçük olanının sallanıp durmasını, sonra da alevli bir yara izi bırakarak gözden kaybolmasını soğukkanlı bir dehşetle izledim. Göğsümde de benzer bir yara açıldı, kalbim o kadar hızlı ve şiddetli atıyordu ki, kaburgalarımın kuduz bir canavarı kafese hapsettiğini hissettim.

Henüz hazır değiliz…

Hâlâ Kyzari'yi bulmalıyız. Hâlâ kızımızı kurtarmalıyız.

“Yaratıcılar, hepimizi koruyun,” diye hırıltılı bir sesle fısıldadım, sonra gözlerimi kapattım. Yakındaki kaya düşmesinin şiddetiyle dağ sarsılırken, Bulder'ın acı dolu iniltisi de eşlik etti. Sanki karnına bir ok yemiş gibiydi.

Yutkunuyorum, kendimi olabildiğince toparlıyorum, sonra Raeve'in başını yana eğiyorum ki bana bakmak zorunda kalsın. Solgun yüzünde, sıkılmış dişlerinde ve kocaman, kırpılmayan gözlerinde bir savaş sürüyor.

Aynı savaş kendi içimde de sürüyor.

Arkyn kaçarsa, tarih tekerrür edecek. Kış uykusuna yatacak, yeniden güç kazanmak için çabalayacak ve tekrar yükselecek. Ailemizin peşine düşecek, bundan eminim. O yaşadığı sürece hiçbirimiz güvende olmayacağız.

Ama kızımızın bizden birine ihtiyacı var.

Şu anda.

Raeve'in yanağını avuçlarımın arasına aldım, kanlı avucumun altında çenesi gerildi. "Rygun seni kuzeye götürmekten memnuniyet duyar, böylece onu avlayabilirsin." Dünya yeniden sarsıldı, neredeyse dizlerimizin üzerine çöktük. Ya da belki de bu anın ağırlığıydı; bizi ayırmak üzere olan bu imkansız karar. "Eğer onu öldüren sen olmak istiyorsan, Raeve... o senin."

Zaman uzuyor, o ise gözlerimi inceliyor, bir sarkaç gibi ileri geri gidip geliyor, göz bebekleri o kadar büyümüş ki, dökülen gökyüzünün karanlık aynaları gibi. Ötesindeki parçalanan dünyaya.

Ta ki göğsümde hafif bir kırılganlık hissiyle birlikte çenesinde de hafif bir titreme belirene kadar. "Bunu istemiyorum." Sesi çatlamış, daha da sertleşmişti. Daha da sağlamlaşmıştı. "Ben sadece onu istiyorum."

Bu açıklama bana katlanarak artan bir rahatlama ve derin, ilkel bir gurur duygusu veriyor.

Bu sefer ölümü değil, hayatı kovalamayı seçiyor.

Kızımızı seçiyor.

O, aşkı seçiyor.

Onu sıkıca kucaklıyorum, dudaklarımı alnına bastırıyorum ve gözlerimi sımsıkı kapatıyorum. "Git onun yanına, Ay Işığı."

Söylenmemiş sözler, kollarımın sıkılaşması ve beni saran dindar titremeyle iç içe geçiyor. Varlığımın ta derinliklerinden filizlenen sessiz bir vaat, ona karşı verdiğim her titrek nefesle haykırılıyor.

Seni kullanan, sana işkence eden, ruhundaki tüm yumuşaklığı eritmeye çalışan o erkeğe son vereceğim. Senin için, kızımız için ve haksızlığa uğrayan herkes için.

BEN

irade

Bunu bitirelim.

“Ama yaralarınız—”

“Ölümcül değil, engelleyici,” diye hırıltılı bir sesle konuştum, gözlerini görebilmek için biraz geri çekilerek. Gözleri, yuvasından kopan bir başka ayın yansımasıyla aydınlanmıştı. “Benzer yaralanmalardan acil müdahale olmadan kurtuldum.”

Tereddüt ediyor gibi görünüyor, üst dudağı seğiriyor. Sanki bir şey söylemek istiyor.

Dünya yine sarsılıyor, hava artık temiz değil, aksine öksürmeme neden olacak kadar dumanlı.

Raeve kayıtsızca başını salladı. "Seni seviyorum," diye söz verdi ve ben de onun sözlerini içimden geçirdim.

Bırakın onlar bana enerji versin.

Dudaklarına son bir öpücük kondurmadan önce onları tekrarlıyorum: "Git. Onu bul. Ve Kyzari'ye benim..."

"Ona kendin söyleyeceksin," diye emrediyor, öyle asil bir sertlikle ki diz çökmek istiyorum, sonra da bir kasın kemikten kopması gibi bir hızla benden uzaklaşıyor.

İstemeyerek de olsa.

“Her neyse, Kaan Vaegor, ona kendin söyleyeceksin.” Yutkunuyor, beni mahveden gözyaşlarını geri tutmaya çalışıyor. “Bunu düzelteceğim. Yemin ederim.” Bununla birlikte, hızla arkasını dönüp koşmaya başlıyor, erimiş havuzların arasından atlayarak damlayan bir kemere doğru ilerliyor ve gözden kayboluyor.

Bir nefeste gitti.

Onu gözden kaybettiğim an, ciğerlerim kasılıyor, beni paramparça eden bir dizi ıslak öksürük nöbetiyle boğuşuyorum. Nöbet dinene kadar nefes nefese kalmış, başım öne eğik, dünya sarsılmaya ve çığlık atmaya devam ederken dengemi korumaya çalışıyorum. Raeve burada beni destekleyecek biri olmadan düşmemeye çalışıyorum.

Onun yokluğu geriye sadece acıyı bırakıyor; her kesik, yanık, kırbaç darbesi ve akciğerimdeki bıçak yarası şimdi şiddetle yanıyor.

Sendeleniyorum—

Rygun'un kuyruğu beni yakaladı ve dumanlı uçurumdan aşağıya ölümcül bir şekilde yuvarlanmamı engelledi. Yaklaştığını fark bile etmemiştim.

Burnuyla beni dürterek kanlı bağlarımı kokladı.

Çatlak bir nefes alıp, onun çok karanlık gözlerine bakıyorum. Havadan yoksun kalmış korlar gibi. "Ew shathta mal—hein ák," diye zorla söylüyorum.

Gelmemeliydin.

Yüksek sesle ve öfkeyle meydan okuyarak homurdanıyor.

Başımı sallayarak, tonikten dolayı hissettiğim soğukluk ve uyuşukluk artık yokken, içeriye doğru batarken dengemi sağlamak için dişlerinden

birini kavradım. Rygun, Raeve'in açtığı delikten içeri tırmanırken toniğin son etkileri de yok olduğundan beri böyle değildim.

Rygun'un acımdan habersiz kalması umuduyla kurduğum, ama onun geldiğini fark ettiğim anda yıktığım bariyerin paramparça kalıntıları üzerinde ilerliyorum.

Benim için soğuk havaya uçmuştu.

Yıkıp geçtiğim duvarın arkasında bulduğum duvara elimi bastırdım. Daha önce hiç görmediğim türden, Rygun'unkiyle aynı yanmış kan renginde, pullu bir barikat.

Onun duvarı.

'Luk uhn mei bárk úin. Ruif'

Lütfen beni tekrar içeri alın.

Dışarıdan, çenesinin pürüzsüz kısmıyla beni itiyor, sert ama nazik bir aceleyle beni yan tarafına doğru itiyor. Bana bir an önce gelip üstüne çıkmam için net bir emir veriyor.

İç çekerek etrafından dolaştım, enkazdan bir kılıç ve bir hançer çıkarmak için durdum. Kılıcı sırtımdaki kullanılmamış kılıfına yerleştirdim, küçük bıçağı da deri kıyafetlerimin içine sakladım.

Yanıp kül olmamış eyer iplerinin kalıntılarına uzanıp, Rygun'un pullarının henüz parlaklığını yitirmiş bir bölgesine elimi sürdüğümde donakaldım; lav banyolarına rağmen buz gibi soğuk olduklarını fark ettim.

“Rygun—”

Sırtıma sertçe vuruyor. O kadar yakınım ki, o çıtırtıdan atmosferin uzaklaştığını hissediyorum.

Omuzumun üzerinden hırıldayarak dişlerimi sıktım ve iplere tırmanmaya koyuldum; her acı verici itiş ve çekiş, buna bir son verme kararlılığıyla besleniyordu. Arkyn'in kellesini almak, sonra da Rygun'u sıcak bir yere götürmek için.

Hayatta kalıp ailemize geri dönebilmek için. Kyzari'ye, bu dünyaya geldiği ilk günden beri, onun benim olmasını dilemediğim tek bir gün bile geçmediğini söyleyebilmek için.

Olumsuz.

Bir.

Dae.

Boğazımı temizledim, bacağımı Rygun'un üzerinden attım ve yıpranmış eyer örtüsüne iyice yerleştim; tutunacak ne dizgin ne de kayış kalmıştı.

Bunun yerine, eski usulde, öne eğilerek omurgası boyunca paralel uzanan birçok çividen ikisini avuçlarımla kavradım.

Rygun altımda nefes nefese kalmış bir halde, başını kaldırıp yaralı bir dünyanın patlamalarıyla aydınlanmış, dumanlı kızıl gökyüzüne bakıyor. Kanatlarını geriyor ve derin, dalgalanan vuruşlarla güç veriyor, vücudu gergin bir şekilde havaya fırlıyor.

"Lukith-kai hik atuín-da zun," diye keskin nefesler arasında boğuşuyorum.

Onu güneşe doğru kovalayalım.

CHAPTER 92

Raeve

Dünya, sanki dev biri onu bir elden diğerine savuruyormuş gibi sarsılmaya devam ediyor. Her şiddetli sarsıntıyla, sonsuz tünellerde cam kırıkları gibi çatlaklar açılıyor, taş parçaları yağıyor. Nemli havayı ciğerlerimi tıkayan, öksürmeme ve kusmama neden olan tozlu bir havayla dolduruyor.

Hiç tereddüt etmeden, defalarca geçtiğim ve ruhuma kazınmış olan o pis kokulu zindanların labirentinden kuzeye doğru hızla koşuyorum.

Diğer zamanlardan farklı olarak, hücreler yardım çığlıkları atan insanlarla dolup taşmış durumda, birçoğu yemek kaplarını parmaklıklara vuruyor. Kollar parmaklıklardan içeri itiliyor, eller havayı yakalamaya çalışıyor.

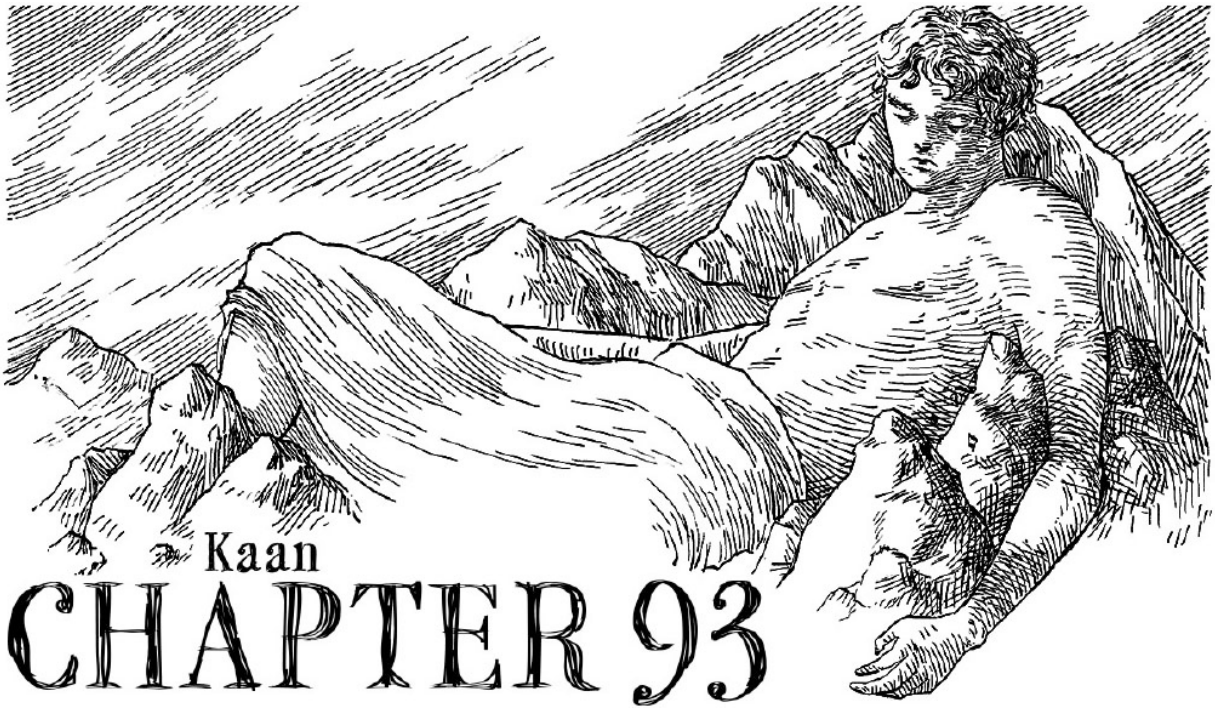
Neyse ki, tünelden içeri doğru koşan, ellerinde meşalelerle mahkûmlara susmalarını haykıran Arkyn'in maskeli muhafızlarına rastlamam uzun sürmedi. Emirler yağdırmakla, uzanan parmakları coplarla ezmekle o kadar meşguldüler ki, yaklaştığımı duymadılar. Muhtemelen boyunları kırılıp yere yığılana kadar varlığımı bile fark etmediler.

Yakındaki hücrelerdeki herkes, gardiyanların pelerinlerini ararken tetikte bir sessizliğe büründü. "Mümkün olduğunca çok kişiyi serbest bırakın," dedim ve yağmaladığım iki anahtarlıktan birini en uygun hücreye attım.

Genç bir null onu yakalıyor, iri yeşil gözleri karanlığın içinden bana bakıyor. Arkasındaki yaşlı bir dişi soruyor, "Yukarıda neler olduğunu biliyor musun?"

"Aylar düşüyor."

Sözlerin etkisini göstermesini beklemem.

Kaan

CHAPTER 93

Erimiş kraterden kurtulduğumuz anda Rygun çalkalanmaya başlıyor.

Yaşlı Kuş'un geride bıraktığı sönmekte olan köz izini takip ediyoruz; bu iz kuzeye, Yanık'a doğru uzanıyor, batıya doğru kıvrılıyor, sonra da alevli bir ok gibi güneye doğru yöneliyor.

HAYIR …

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor, ikimiz de olduğumuz yerde nabız gibi atıyoruz. Rygun'un başı daha da sola doğru sallanırken, vücudu da kıvrılıyor ve sonunda Netheryn'e doğru yöneliyoruz. Uzaklarda, Arkyn'in canavarı, patlamaların ortasında, loş ışıkta kızıl bir parıltı gibi yolunu açıyor.

"HAYIR, RYGUN! HAYIR! HUK YA DA AHN-UH'U TAKİP ET!"

Hem içsel ablukasını kırmak için hem de ona karşı sert bir şekilde bağırarak sözleri haykırıyorum. Yerinde kalması için emir veriyorum. Başka bir yol bulacağımızı söylüyorum.

“HUK ATAAH TUÍL AHN-UH!”

Öfkeyle kükredi, başını savurdu ve kanatlarını öyle bir güçle çırptı ki, başım geriye doğru savruldu; ben nefes nefese bağırırken güneye doğru

hücum etti. Gürleyen emirleri görmezden geldi, Yaşlı Kuş'un kanatlarının ve kuyruk tüylerinin bıraktığı hırıltılı izi takip etti.

Korku beni bıçak gibi kesiyor, fiziksel bir bıçağın asla yapamayacağı kadar derinden yaralıyor.

Bağırmayı bırakıyorum. Artık hiçbir anlamı olmadığını acı bir şekilde fark ediyorum.

Rygun avlanıyor ve benim söyleyeceğim ya da yapacağım hiçbir şey onu benim ve ailemin intikamını almak için elinden geleni yapmaktan alıkoyamaz.

Her şeyden önce, bunu anlıyorum.

Arenadan uzaklaştıkça zindanlar azalıyor. Sanki Arkyn herkesi yakına taşımış, engelsiz savaşlar aşamasına hazırlanıyordu. Belki de sonbaharın ardından müşterilerini eğlendirmek ve bir yandan da siyasi çıkarlarını gözetmek için bir fırsattı bu.

Parmaklarımın kaşınmasına ve o lanet olası suratını parçalama isteğine neden olan bir düşünce. Umarım Kaan şu anda tam da bunu yapıyordur.

Son tünel virajından hızla inerken, genişleyen çatlakların ve düşen kayaların üzerinden atlarken, toz bulutları yüzünden öksürüyordum ki, birden aklıma bir düşünce geldi ve kalbim o kadar hızlı atmaya başladı ki neredeyse boğulacaktım.

Peki ya Veya ve Kyzari'yi başka yere taşırsa?

Hayır, yapmazdı.

Planlar yolunda gitseydi, beni zaten çok şey almış olan o lanet hücreye geri götürürdü. Beni Kaan'ın kanı hala üzerimde olacak şekilde oraya tıkar ve beni kırmak için bir başka yöntem olarak kızımızın çürümesini izlemeye bırakırdı. Bundan o kadar eminim ki, boş hücreme vardığımda, Veya'nınkinin de aynı derecede az olduğunu görünce sendeledim. Parmaklıklara tutunarak kendimi tuttum.

Anahtarlar yere düşüp şangırdadı.

Dünya öyle bir şiddetle sarsıldı ki, dizlerimin üzerine çöktüm, dişlerimi göstererek ve çığlık atarak elimi parmaklıklara vurdum.

“LANET OLSUN! … LANET OLSUN-LANET OLSUN-LANET OLSUN!” Keskin bir nefes veriyorum, dişlerimi sıkıyorum, yüzüm paramparça oluyor. “Lanet olsun,” diyorum bu sefer çok daha sessiz. Acınası, zehirli bir yenilgiyle dolu.

Ta ki altımdaki soğuk kan birikintisini fark edene kadar. Büyük, devrilmiş bir kayanın arkasında yerde yatan ölü muhafız.

Olay yerini didik didik arıyorum, damarlarımda umut akıyor.

Veya uzanıp muhafızı öldürdü mü? Anahtarları aldı mı? Kyzari'yi kurtardı mı?

Bakışlarım Kyzari'nin paletinin üzerindeki dağınık samanların arasına sıkışmış pembe bir düğmeye takıldı ve nefesim kesildi.

Uno, sen küçük bir harikasın.

Ayaklarımın üzerinde, açık kapıdan içeri giriyorum, Uno'nun düğmesi yumruklarımın arasında tozlu havayı karıştırıp daha fazla ipucu arıyorum. Belki de gittikleri yöne doğru beni yönlendirecek bir şey bulabilirim.

Krem rengi bir parşömen parçası dikkatimi çekiyor, küçük bir kanadın ipucu bana bir umut daha aşılıyor. Ta ki samanı kenara itip bir zamanlar buruşmuş bir gaganın izlerini görene kadar. Kanadındaki minik yırtık. Tam ortasından geçen uzun ve dağınık yırtık—

Bacaklarım titriyor.

Dünya giderek küçülüyor.

Gözlerimin arkasındaki yanma hissi ve göğsümün çökmeye başlaması dışında her yerim uyuşuyor.

Bir şekilde kendimi hareket etmeye zorluyorum. Artık hayat dolu olmayan güzel küçük Nee'min ön yarısına uzanmayı başarıyorum.

Artık burada değilim…

Gagasına dokunuyorum; tanıdık, defalarca parmaklarımın arasında sıkışmış bir gaga.

Kendime güvenemeyecek kadar titreyerek, küçük bedenini kaldırıp avucuma yerleştirdim ve diğer yarısını bulana kadar samanı kaydırdım. Onu terk edip arka kıvrımını sıkıştırdığımdan beri ilk kez o üç zarif harfi gördüm.

ihtiyaç

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve yanaklarımdan aşağı süzülen sıcak gözyaşlarına izin veriyorum.

Dhomm'daki düşüncelerim doğruymuş.

Nee baştan beri benim için yaratılmıştı. O benim kızımdı. Bana ihtiyacı olan kızımdan bir mesajdı. Ve ben onu, bu hücrede aldığı soğuk, küçümseyici bir cevapla birlikte geri gönderdim.

Bu.

Kahrolası.

Hücre.

İnleyerek arkamı döndüm. Her şeye farklı bir gözle bak.

Bunu engelleyebilirdim. Nee beş aşama önce ilk geldiğinde geri dönüş katlamasını engelleyebilirdim. Onun beni Kyzari'ye götürmesine izin verebilirdim. Ama yapmadım. Kimsenin bana ihtiyacı olabileceği fikrini hemen reddettim.

Bunu engelleyebilirdim…

Dünyayı bir başka sarsıntı daha vurdu.

Beni devirecekmiş gibi gelen o gürleyen şiddete rağmen, arkamda çöken tüneli neredeyse hiç fark etmedim. Ta ki sert bir rüzgar esintisi yüzüme açık avuçla yenen bir tokat gibi çarpana kadar. Sanki Clode, beni dövmek için dışarıdaki soğuktan buraya kadar hızla gelmiş gibiydi.

Onun şarkısını açmaya başladım, ona "en kötüsünü yap!" diye bağırmak üzereydim ki, fırsat bulamadan tiz, panik dolu sesi jilet gibi kulak zarlarımı kesti.

"Aman Tanrım, okul! Marlúe!"

Çabuk gelin! Lütfen!

Arkama dönüp baktığımda, geldiğim yolun şimdi çökmüş olduğunu görüyorum. Diğer yönde ise neredeyse hiç hasar yok. Sanki Bulder ve Clode aynı girişim için çalışıyorlar.

“Sheith liu tail uin KYZARI,” diye yanıtlıyorum, Bulder’ın dilinde aynı kelimeleri tekrarlamaya hazırlanıyorum. İkisine de gitmek istediğim tek bir yer olduğunu, bu yüzden ya beni oraya götüreceklerini ya da işlerini halledecek başka birini bulacaklarını bildirmeliyim.

“Yeil!” diye çığlık attı Clode, ardından gelen sözler kalbime yıldırım gibi çarptı. “Savei luin uil. Marlúe!”

Evet.

Sana ihtiyacı var.

Lütfen.

Daha nefes bile almadan ayağa kalkıp kapıdan dışarı fırladım, Clode'un ürkütücü dolu yağışının peşinden giderken güzel, kırık Nee'mi cebime koydum.

Kaan

CHAPTER 95

Rygun'un çok daha büyük kanatlarının her çırpınışıyla, geri çekilen Yaşlı Kuş'a daha da yaklaşıyor.

Derinlere, dondurucu soğuğun içine doğru.

Etrafımızda, aylar hızla ve alev alev dönmeye devam ediyor. Yaşayan kardeşleri, düşen ataları için kükreyip çığlık atarken kaosun içinden geçiyorlar. Yerin her çarpışmasında alevli çiçekler fışkırıyor, Ergor Ovaları şimdi öfkeli bir dumanla örtülmüş durumda. Ama dünyanın tüm ateşi, güneşin hiç dokunmadığı dünyanın o tarafını ısıtamazdı.

Çıplak ellerim kaskatı kesilmiş ve Rygun'un buzlu dikenlerini sıkıca kavramış durumda; terim ve ıslak, kanlı bağlarım, Arkyn'in rüzgarda savrulan yıpranmış pelerininden kalan siyah lekeyi seçebilecek kadar yaklaştığımızda kristalleşmiş durumda. Zafer dokunulabilecek kadar yakın geliyor... ta ki Rygun'un kanatlarının titrek bir şekilde çırpınması içimi sıkıştırana kadar.

Panik atakları.

O kendini düzeltmeye çalışırken ben de sertçe sola doğru eğildim; göğsüm düğüm düğüm oldu ve onun sandığından daha kötü durumda olduğu gerçeğiyle yüzleştim.

“Hayır. Huk atáh TUÍL.”

Başını savurup kükredi, inatçı bir savaş çığlığı ve bir dizi vahşi kanat çırpışıyla bizi vahşi bir niyetle ileriye doğru sürdü.

"HUK ATÁH TUÍL. DAHN NAH."

Rygun cevap vermiyor, sanki ben burada yokmuşum gibi, ay üstüne ay yutarken çukurlaşan, alev ve kırık taşlardan oluşan tümörler püskürten Hareketli Sislerin üzerinden geçiyor.

İleride, Elding Bird kaosun içinden dolambaçlı bir yoldan ilerliyor; endişe verici derecede incelik ve çeviklik sergiliyor ve birkaç şiddetli sekmeden sıyrılıyor.

Rygun, kanatlarının her keskin savuruşuyla bizi daha da yaklaştırarak, düzensiz bir şekilde ilerliyor... ta ki sonunda Yaşlı Kuş'a alevleriyle saldıracak kadar yaklaşana kadar.

“Varoughin ail, Rygun!”

Derin bir nefes alıp göğsünü dolduruyor, sonra öne fırlayıp cızırtılı korlar saçıyor ve ardından gelen tiz feryat beni iliklerime kadar donduruyor.

Alev çıkaramıyor…

Çok soğuk davranmaya başladı...

Başını sallayarak, hayal kırıklığını homurdanarak dile getiriyor. Aynı anda, yakındaki bir ay çarpmasının sesiyle umutsuzca emirler veriyor, alevli patlamayı bizim yönümüze doğru yönlendirmeye çalışıyorum. Rygun'un kanını pıhtılaştıran buzu eritecek kadar ısı yaymasını yalvarıyorum.

Tek aldığım şey sessizlik. Sanki Ignos dinleyemeyecek kadar dalgın.

"Şeyh tah, Ignos. Vuş. Vuş, tıslama!"

Bir şey yapın. Lütfen.

Lütfen ona yardım edin.

“VUSH.”

Yanıt yok…

Rygun'un kanatlarının şiddetli bir şekilde savrulmasıyla ileri atılır, boynunu uzatır ve Yaşlı Kuş'un ince kuyruk tüylerine sertçe vurur; çıkan ses kemik kırılmasına benzer.

Bir dans gibi, tam ulaşamayacakları bir mesafede hızla hareket ederler.

Canavar başını hızla çevirip bize bakıyor, yarık göz bebekleri öyle bir daralıyor ki, kovalayan biz olsak bile avlanıyormuşuz gibi hissediyorum. Arkyn de aynı şeyi yapıyor, vücudunu geriyor ve yaratığın tüylü tüylerine daha da derine saplanıyor. Yaşlı Kuş'un ters dönüp pençelerini Rygun'un hassas karnına saplamasından önce aldığımız tek uyarı bu oluyor.

Paylaştığımız kalp boşluğunun duvarı, sanki bir terazinin parçaları kopmuş gibi, büyük bir güçle titriyor. Bu da bana pençelerinin etini nasıl ayırdığını ve karnındaki kaslı dokuyu nasıl parçaladığını hissetmeme izin veriyor.

Rygun kafasını geriye doğru savurarak daha önce hiç olmadığı kadar kükredi. Ben de aynısını yaptım ve arkama baktığımda Yaşlı Kuş'un takla attığını, ardından Arkyn hâlâ sırtında olmak üzere Sisler'e doğru baş aşağı daldığını gördüm.

HAYIR-

"Duin kai. Mermer yılın zirvesine saldırdı."

Peşlerinden koşma. Tekrar ortaya çıkmalarını bekle.

Aynı isteği, aramızdaki bağ üzerinden, o küçük deliğin ötesindeki yankılı karanlığa haykırıyorum. Cevap olarak, beni ve ailemi güvende tutma konusundaki çılgın susuzluğunun verdiği karıncalanma hissinden başka hiçbir şey alamıyorum.

Acı ve öfke dolu bir hırıltıyla Rygun öne eğilir ve çok uzun zaman önce neredeyse canını alan Sislere doğru nişan alır. Tüylerinden damlayan közlerle bizi yıkayan Yaşlı Kuşa doğru.

“Atha seninle. ATH SENİNLE!”

Göğsümdeki her hızlı atışla birlikte, Rygun daha zarif ama çok daha hafif olan canavara yaklaşıyor, ağzı sonuna kadar açılıyor.

Hazır.

Sislerin içinde bir krater açıp kaybolan Elding Kuşu'nun savrulan kuyruğuna tam yetişemeden, hızla aşağı indi. Düşen aylardan biri gibi, sisli bir ağzın içine daldık. Sanki beyaz ve kayıp bir çığa yakalanmış gibi, kanat çırpan tarlakuşlarının arasında sıkışıp kaldık; birkaçı yüzüme, kollarıma veya ellerime çarpmaktan kaçınmak için zamanında yön değiştiremedi ve ufak tefek kağıt kesikleri bıraktı.

Mide bulandırıcı bir korku altında eziliyorum; Rygun'un çok uzun zaman önce Miel Et Muíem'in altında toprağa gömülüp daha derin bir mezara doğru çırpındığını hayal ediyorum.

“Boğaz, Rygun. BOĞAZ.”

DUR.

Kanatlarını açıyor.

Ona karşı koyuyorum, kalbim korkunç bir hızla çarpıyor, o ise ürkütücü loşlukta sakin bir şekilde ilerlemeye devam ediyor. Yukarı doğru itiyorum ve dönüyorum, Yaşlı Kuş'un izlerini arıyorum. Kor halindeki bir iz.

Bir şey.

Ama gördüğüm tek şey, uzaktan yükselen alevlerle morarmış beyaz bir alan ve her patlamanın ardından Bulder'ın acı dolu inlemeleri.

Buradan çıkmamız gerek...

"Gash utun ath, Rygun. Ruif."

Lütfen gökyüzüne doğru uçun.

Duvarındaki minik aralıktan, bu işi bitirme fırsatı bulamadan ayın bize çarptığı anları ona gösteriyorum. Başını memnuniyetsizlikle sallıyor, ama vücudunun gevşemesinden azmini hissediyorum.

Eğimini yapıyor, gökyüzüne doğru yükseliyor ve önümde tek bir köz parçası süzülüyor—

Yukarıdan, pençeleri açılmış bir şekilde üzerimize doğru uzanıyorlar.

Yaşlı Kuş tiz bir çığlık eşliğinde Rygun'un boynunun iki yanına kenetleniyor, onu şimdi bir tünek olarak kullanıyor, sırtı bana dönük. Bu manevra, Rygun'un savunmasız yüzüne engelsiz erişim sağlıyor.

İlk gaga darbesinin sağ gözüne saplandığı anı hissediyorum. O kanca gibi altın gaganın gücü altında gözünün ezildiğini hissediyorum. Rygun'un çıkardığı ses tiz ve çatlak; bir kalbi kanatacak kadar yüksek, titrek bir çığlık.

Dünya bulanıklaşıyor. Yaşlı Kuş'un bıçaklamaya devam ederken ileri geri uçuşan tüy demeti dışında her şey kayboluyor.

Bıçaklamak.

Bıçaklamak.

Bunun yanı sıra, Arkyn'in yıpranmış pelerininden rüzgarın savurduğu siyah leke de vardı.

Rygun'un kaotik hareketlerine rağmen, istikrarlı bir şekilde yukarı doğru itiyorum. Sanki Clode, buz gibi, dikenli boynu boyunca ilerleyişimi yumuşatıyor.

Kısa ve keskin nefeslerle hırlayarak, kuyruk tüylerinden sıyrıldım, canavar Rygun'un boynuna çömelene kadar bekledim ve ardından atlayıp kızıl tüylerine saldırdım. Yaşlı Kuş'un bunu fark edeceğini bekliyordum, ancak o Rygun'un beynini delmeye çalışmakla meşguldü, her delik daha fazla parçasını koparıyordu.

Rygun kanatlarını çırpmaya ve çığlık atmaya devam ediyor. Bu yalvarış beni ileriye doğru itiyor, kaslarım yanarken bedenimi yukarı doğru çekmek için çabalıyorum… yukarı…

Arkyn'in vücut kokusunu alacak kadar yaklaşıyorum. Onun öfkeyle verdiği öldürme emirlerini duyuyorum.

Öldürmek.

ÖLDÜRMEK.

Kılıcı sırtımdaki kınından çekiyorum, bu hale gelmiş olmaktan nefret ederken onu yukarı kaldırıyorum, sonra silahı Yaşlı Kuş'un tüylerine hızla saplıyorum, sert dış kabuğu delip altındaki yumuşaklığa ulaşıyorum. Bir sonraki hamlede fırlıyorum, Arkyn'in pelerinini kapıyorum. Onu göğsüme doğru çekiyorum, hançerime uzanıyorum—

Elding kuşu başını o kadar hızlı çeviriyor ki, hareket bulanıklaşıyor.

Canavarın kanlı, açık ağzına, boğazına doğru yönelmiş delici kılıç katmanlarının arasından bakıyorum. Kırmızı dili, canavarın saldırmaya hazırlanan bir yılan gibi ıslak bir tıslama sesi çıkarmasıyla yukarı doğru fırlayan bir bıçak gibi.

Arkyn, demir gibi sıkı tutuşumun sınırları içinde çırpınıp debelenirken, ben de kuşun sırtına saplanmış kılıcı botlarımla sürtüyor, bir avuç tüyü avuçluyor ve "SHATHUN, RYGUN!" diye bağırıyorum.

SALLAMAK.

Kükremesi, bir kırbaç gibi savrulmadan önce bir onay patlamasıdır. Sadece iki temas noktasıyla, Yaşlı Kuş darbenin ağırlığını üstlenir, o kadar sert kırbaçlar ki bırakmak zorunda kalır, sis ve dumanın içinden fırlar. Çırpınır, kanatları çılgınca bir düzensizlikle titreşir, bizi serbest bırakmakla tehdit eder.

Arkyn'in tacı özgürce savruluyor.

Dizlerimi kuşa iyice bastırarak ona daha da yaklaşıyorum.

Yukarı ve aşağı yönleri ayırt edemez hale gelmek.

Pah'ın sözleri kafamda yankılanırken, tutuşum zayıflamaya başlıyor ve bana ne kadar güçsüz olduğumu söylüyor. Onlara karşı öfkeyle bağırıyorum, yumruklarımı hem çırpınan kardeşime hem de çığlık atan canavarına kenetliyor, botlarımı kılıcın topuzlu kabzasına saplıyorum.

Dengeyi sağlamaya başlıyoruz, Rygun ortalıkta görünmüyor, Arkyn ise duyulmayan öfkeli emirler yağdırıyor. Yumruklarımı gevşetip, kolumu Arkyn'in boynuna doladım ve sıktım.

Bana karşı kıvranıp çırpınırken sesi boğuk bir hırıltıya dönüşüyor, sonra da irkiliyor.

Aniden karnıma bir darbe aldım, sanki elini geriye doğru savurup kör bir yumruk indirmiş gibiydi. Bir an için, olayın sadece bundan ibaret olduğunu

düşündüm.

Bir yumruk.

Ta ki o tanıdık, sıcak ve bıçak saplar gibi keskin ağrıyla karşılaşana kadar. Karnımda sıkışmış olan yabancı cismi fark edin.

Kükredim, canavarı tutuşumu gevşetmek üzereydim—diğer elimi serbest bırakıp alevli cehenneme düşme riskini göze alarak Arkyn'in o lanet olası boynunu kırmak üzereydim ki Rygun yandan saldırdı.

Her şey o kadar hızlı oluyor ki, gördüğüm tek şey sıcak, mağara gibi bir boğaz ve parıldayan dişlerin bir kesiti; ardından yaşlı kuşu ısırıp kemiklerin kırılmasının çıtırtısı ve kuşun tiz, acı dolu çığlığı duyuluyor.

Arkyn kasılıyor, kükreyerek boğuluyor, ben de onu zapt etmeye çalışırken çıkan ses o kadar acı dolu ki, sert ve intikamcı dış kabuğumu aşıp içimde bir sızıya neden oluyor.

Rygun'un tüylü nefesleri, ağzındaki dağınık şeyle homurdanırken bacağımı dövüyor, sonra kanatlarını katlayıp örtülü yere doğru öyle bir hızla dalıyor ki, güvenli bir şekilde yere inmeye hiç niyeti olmadığını anlıyorum.

Kalbim o kadar hızlı ve şiddetli çarpıyor ki, dünya kıpkırmızı bir bulanıklığa dönüşüyor.

Elding Bird'ü doğrudan sert, acımasız zemine sürecek. Canavarı zemine çarparak kıracak.

Bu işi bitirme umuduyla kendini tüketti.

Dönüp, aramızdaki o duvarı nihayet kaldırdığında, sanki kaburgalarını ruhumun en hassas noktasına sarar gibi, isli gözlerinin içine derinlemesine bakıyorum; beni ortak kalbimizin onun tarafına maruz bırakıyor. Genellikle kaynayan, kızıl bir alev odası olan bu yer, şimdi karanlıkta parıldayan tek bir kor dışında bomboş.

Boğazım o kadar çok kasılıyor ki, bir sonraki nefesimde boğuluyorum.

Kendini sınırlarının ötesine zorladı…

Bu son eylem, onun geriye kalan her şeyi...

Rygun'un bakışları yumuşuyor ve aramızdaki bağ aracılığıyla beni bırakmaya, atlamaya, kendimi kurtarmaya teşvik ediyor. Cevap vermediğimde ise bunu, pençeli yumrukların ruhuma vurduğu gibi, kükreyerek söylüyor.

Ona hüzünlü bir gülümseme sunuyorum. "Aburr—ath tuíl, Rygun."

Hepimiz aynı gemideyiz.

Ağzı dolu halde hırladı, sonra vücudunu güçlü bir şekilde salladı ve bu da Yaşlı Kuş'un tüylerine olan tutuşumu gevşetti. Acı dolu bir çığlıkla Rygun'dan uzaklaştım, Arkyn hâlâ göğsüme yapışmış, canavarı için çığlık atıyordu.

Aramızdaki sisler çok hızlı hareket ediyor ve ben de bu durumdan sorumlu erkeği kontrol ederken öfkemi dışa vuruyorum.

Bir an için kendimizi suya bırakıyoruz. Bir ömür için.

Rygun yere ilk çarpan oldu. Görmesem de, onun kükremesini, gürültülü çarpışma ve Bulder'ın tarama gürültüsüyle birlikte duydum.

Kendi etkim, aramızdaki bağdan yayılan acıya kıyasla bir tokat gibi kalıyor; kar ve buzda yuvarlanırken nefesim kesiliyor. Yavaşladığımızda, içimde o kadar çok kan kaynayan öfke var ki, elimdeki sızlanan adamdan başka hiçbir şeye karşı hissiz ve kör olmuş durumdayım.

Arkyn'in üzerine indim, dizlerim kaburgalarının iki yanındaydı, kollarından birini sıkıştırmıştım. Diğeri pençeleriyle bana saldırdı, yer sarsıldı ve sisleri kırmızıya boyayan bir düşüş daha yaşandı.

Deprem patlaması, Arkyn'in yarı erimiş yüzünün her girintili çıkıntısını aydınlatan turuncu bir parıltıyla vuruyor.

Nefesi kesilirken gözleri faltaşı gibi açıldı, eli artık pençe gibi değil, aramızda bir kalkan gibi yükselmişti. "Ben senin kanındanım. BEN—"

Bileğinden yakaladım. Avucumu çenesine öyle bir güçle indirdim ki, neredeyse kafasını omurgasından koparacaktım.

Gözleri korkuyla parlıyor, çaresizce ve gergin bir güçle çırpınıyor, beni üzerinden atmaya çalışırken boğuk acı sesleri çıkarıyor.

Acaba o da Pah'ı görüyor mu, aramızda en çok benzeyenin ben olduğumun farkında mı? Belki de Daga-Mórrk bağımızı kullanarak onu Rygun'un ejderha alevine hapsedeceğimi bile düşünüyor.

Ama ben Pah değilim.

Rygun'un elinde biraz alev bile olsa, bunu yapmazdım. Ignos sonunda beni dinleyene kadar Yaratıcılara laf sokmayacağım, tıpkı Raeve'in etini ona sunduğu gibi bu erkeğin etini de ona sunmayacağım. Ama ailemin intikamını alacağım ve Arkyn'in sefaletine son vereceğim; kan susuzluğuyla dolup taşmış birine yakışan tek çare bu.

Elim çenesini daha sıkı kavradı.

Arkyn, dişlerini sıkarak bir dizi ses daha çıkarırken gözleri faltaşı gibi açıldı. Tıpkı Raeve'i kemiklerine kadar yakarken beni susturduğu gibi, ben de susturuldum.

"Aşkımı incittin," diye hırıldadım, sonra kolunu bıraktım, elimi yumruk yaptım ve yüzüne doğru savurdum, elmacık kemiğinin paramparça olduğunu hissettim.

Titrek, tiz bir ses çıkarıyor, eli savruluyor, beni yakalamaya ve itmeye çalışıyor. Ama ben demir gibi bir iradeye sahibim.

Hareket ettirilemez.

“Kızıma zarar verdin.” Sözler, kükreyen bir ejderhanın vahşetiyle yankılandı ve bu sefer yumruğum çenesine isabet etti. Öyle sert vurdum ki, tüm yüzü şekil değiştirdi, başı savrulurken kan ve dişler etrafa saçıldı.

Daha güçsüz olan eliyle bir darbe daha indirdi.

“Kardeşimi hapse attınız.”

Yumruk.

“Yaralı Rygun.”

Yumruk.

Bir yandan derimi yırtamayacak kadar künt tırnaklarıyla beni tırmalarken, diğer yandan hırıltılı sesler çıkararak tırmalıyor, bacakları çırpınıyor, vücudu kasılıyor. Gözleri kocaman açılmış, panikle yanıyor; şüphesiz ki anlarının çok kıymetli olduğunu fark ediyor.

Kalp atışları yavaşladı.

İçimde bir acıma duygusu beliriyor ve bu da bana içimin ölmediğini hatırlatıyor. Bırakın bu acı büyüsün. Kalbimdeki son sıcaklığı da emsin, sonra kanlı yumruğumu tekrar kaldırayım. "Sen benim kanım değilsin," diye hırlıyorum, sonra yumruklarımı yüzüne öyle derine indiriyorum ki beyni paramparça oluyor, kan yanağıma ve göğsüme sıçrıyor, idrarının ve dışkısının iğrenç kokusuyla boğuşuyorum.

Hiç duraksamadan boynunu kırıyorum, sonra saçlarını kavrayıp kaldırıyorum. Bana sapladığı hançeri çıkarıp, kısa ve keskin hareketlerle boynunu dilimliyorum.

Pah'ınkinden çok daha yavaş gevşiyor, tırtıklı bir kenarın yardımı olmadan, üst bedeni nihayet geriye doğru düştüğünde kar kırmızı bir havuzla lekelenmiş oluyor, hâlâ arızalı bir musluk gibi sızdırıyor.

Kafasını yere bırakıyorum.

Bu eylemin etkisini göstermesi için bir dakikaya bile gerek yok. Pençeleri çoktan saplanmış durumda, bağırsaklarımı boğazıma kadar çekiyor.

Ayın ışınları hâlâ yere vururken yana doğru dönüp kusuyorum.

Raeve

CHAPTER 96

Dağ yamacındaki bir çıkışa doğru, sarsıntılı tünellerden oluşan bir labirentin içinden, neredeyse sürekli esen dumanlı, şiddetli rüzgarı kovalarken ciğerlerim zorlanıyor.

Ani frenle durdum, gözlerim faltaşı gibi açılmıştı. Havada dalgalanan garip dalgaların arasından, ötesindeki hareketli dünyaya doğru baktım.

Ay, kızıl gökyüzünde yalpalayarak açık yaralara benzeyen yanık izler bırakıyor. Her biri yere çarptığında, Bulder'ın acı dolu feryatları eşliğinde ateş ve taştan bir mantar fışkırıyor. Öyle acı dolu sesler ki, kemiklerinin parçalandığını, kırıldığını ve eridiğini hayal ediyorum.

Yukarı bakıyorum. Gökyüzü hâlâ aylarla dolu.

Dünya yaşanmaz hale gelmeden önce daha kaç darbe alabilir? Öncesinde —

Diğer varlığım yüksek bir yere tünediğinde içimden bir ürperti geçti. Bakışlarımı güneye, Hae'nin Tünek'inin yerinde sallandığı yere çevirdim; sanki görünmez eller onu yerinden oynatmaya çalışıyor, karanlıktaki yuvasından çok kıymetli bir gümüş yumurtayı çalmaya çalışıyor gibiydi.

"HAYIR …"

Lütfen, hayır. Lütfen olduğunuz yerde kalın.

Devriliyor… düşüyor. Önce yavaş, sonra hızlanarak, dizlerim bükülmek üzereyken gökyüzüne sürtünüyor.

Öteki benliğim yüzeye o kadar yaklaşıyor ki, tanıdık bir uyuşukluk beni dibe çekmekle tehdit ediyor. Uçurumun kenarında duruyor, sanki bir pencere pervazından bakıyormuş gibi gözlerimden beni izliyor. Birlikte, o küçük, yamuk ayın son yolculuğunu yaparken, uzaktaki çarpışması dünyayı sarsmadan önce, kavisli ufku geçip giderken onu takip ediyoruz.

Boğazımdan kaba bir ses yükseliyor, periden çok hayvana benziyor ama ikimize de çok ait.

Clode beni arkadan itti.

Beni yerden kaldırıp dağdan aşağı savurmakla tehdit eden şiddetli bir gürültünün içine sendeliyorum. Sağır edici gürültüden içten içe rahatsız olmuş bir halde, taşın çatlaklarına pençelerimle tutunmak için yere eğiliyorum. Tıpkı tekrar tekrar şişmek için hiç durmayan bir nefes veriş gibi.

Ama bir de başka bir şey var.

Beynimi tıkayan, yankılı bir alt ses var; öyle ki büzülüp ağlamak istiyorum. Bunun yerine, Clode'un beni yanlış tünelden mi geçirdiğini yoksa gerçekten de bana işkence edecek kadar benden nefret mi ettiğini anlamaya çalışırken hırlıyorum; tam o sırada, o cıyaklamaların arasından keskin bir ses geliyor.

Ayaklarımın altındaki zemin kayıyor.

Çığlık atarak onunla birlikte aşağı düşüyorum. Korkudan değil, hayal kırıklığından.

Clode beni buraya tamamen kandırarak getirdi, böylece Bulder beni dağın yamacından aşağı atabilsin.

Şerefsizler.

Sert, derimsi, buz gibi soğuk ve... hareket eden bir şeye çarptığımda tüm nefesim kesildi. Altımda dalgalanarak ilerliyordu tıpkı...

“Líri…”

Göğsümü açıyorum, varlığının beni sarmasına izin veriyorum. O inliyor, sesi neşeli bir korna sesine dönüşüyor, ben de tutunup ayaklarımı kanat tomurcuklarına yaslıyorum. Kayaların ve karın yağdığı, ovalarda toplanmaya başlayan yoğun, ateşle aydınlatılmış dumanın içine doğru savrulmadan önce parmaklarımı dizginlerine dolamayı başarıyorum.

Sağa sola savruluyor, sonra da sanki bizi yerçekiminin pençesinden kurtaracakmış gibi yukarı fırlıyor ve göz alabildiğince uzanan, yüzlerce alevli çarpışmayla dolu ovaların ürkütücü bir manzarasını sunuyor. Şok

dalgaları, yere her şiddetli darbeyle yükselen yoğun ve tozlu egzoz bulutunun içinden geçiyor.

Bu manzarayı görünce kalbim paramparça oldu, panikledim. Bunun sonunda bir şeylerin kalacağına inanmakta zorlanıyorum.

Líri hızla döndü ve vücudunu öne doğru eğerek durdu. Kanatlarını açarak başını ve boynunu aşağı indirdi ve bana dağın düzleşmiş zirvesinin, dalgalanan dalgaların merkez üssü gibi görünen kısmının, tüm açık manzarasını sundu.

Şiddetli rüzgarın içinden gözlerimi kısarak, tanıdığım açık mavi bir elbiseyi görünce kalbim durdu. Uzun, soluk saçları dalgaların arasında savruluyordu. Kyzari… daha önce hiç görmediğim türden kanatlı bir varlığın geniş, kaslı kollarının arasında.

Koruyucu öfke yüzünden üst dudağım köpek dişlerimden geriye doğru kıvrılıyor, ama sonra daha derine iniyorum.

Daha güçlü.

Bakın, onun Kyzari'nin yanağını okşayışındaki şefkate; Kyzari'nin yüzündeki yumuşak kıvrımlardaki özleme; ona bakarken başını hafifçe yana eğmesine, dudaklarından dökülen sözleri duyamasam da bakışlarındaki niyeti görebiliyorum.

Aşk.

Daha dikkatli gözlemlediğimde, bu dalgalanmaların sadece dağın yarıklarına ve ovalara doğru değil, aynı zamanda yukarı doğru da yayıldığını fark ediyorum. Gökyüzünde hâlâ tehlikeli bir şekilde duran, bazıları sallanmaya hazır bir şekilde özgürce hareket eden diğer aylara doğru...

"Kahretsin."

Uydular... Onlar yüzünden düşüyorlar. Bu sevgi dolu çiftin yaydığı garip enerji, atmosferi uyduları yerinden oynatacak kadar güçlü bir şekilde sarsıyor ve onları felaket boyutunda bir kuvvetle yere düşürüyor.

Kalbim, bir başka ani düşüşle eş zamanlı olarak sarsılıyor.

Kızım dünyayı mahvediyor…

“Yaratıcılar,” diye mırıldanıyorum, sanki bir şey öne eğilip kulağıma fısıldıyor. Bana, eğer bir şey değişmezse, o garip, gürültülü ses dinmezse, gökyüzü boşalana kadar ayların düşmeye devam edeceğini söylüyor.

Çenemi sıktım, Líri'ye yapıştım ve onu öne doğru ittim. Kanatlarını yanlarına doğru bastırdı ve dalışa geçti—vücudu pürüzsüz, baş aşağı Kyzari'ye doğru, derimi kemiklerimden ayırmakla tehdit eden azgın

akıntıya doğru, her nefes nefese bir mücadele. Buna rağmen, Líri güçlü ve aerodinamik kalmayı başardı… ta ki şiddetli bir darbe vurup kanatlarını vücudundan koparana, onları yelken gibi açacak kadar geniş bir şekilde açıp bizi yana savurana kadar.

Líri panik veya acı içinde bağırmaz, ancak her çılgın sarsıntıda, gökyüzünü azarlarcasına öfkeli bir şekilde bağırır. Ona kendisini rahat bırakmasını söyler.

Bir başka hırçın dalga; bir başka kaotik kıyı. Tüm bunların arasında, Veya'nın kar veya gevşek herhangi bir şeyden yoksun kayalık platoya yapışmış bedeniyle Kyzari'ye doğru sürünmeye çalıştığını görüyorum.

Dişlerini sıkarak, yüz kasları gerilmiş, saçları kahverengi bir tutam halinde kafa derisinden kopacakmış gibi öne atıldı. Bir karış kadar ilerledi, sessizce gürültüye kükredi.

Bir başka darbe onu savuruyor ve kalbim de aynı hareketi yapıyor; sanki göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum, ta ki tekrar tutunacak bir yer bulana kadar—başladığı yerden daha da geriye).

Gözümü, yavaş yavaş ufalanan, girintili çıkıntılı gri bir taşa çeken canlı bir leke var. Çürüyen barınağında büzülmüş, küçük, rengarenk giysili bir miskunn.

Bir …

Göz göze geldik, tam da bunu anlamam için yeterli bir süre. Umarım hepimizin hayatta kalacağını da görmüştür.

Eğer yeterince yaklaşabilirsek, belki yol tarifi isteyebilirim?

Dalgalanmalardaki kısa bir aralık, Líri'yi tekrar aşağı indirmem için beni teşvik ediyor. Kanatlarını gövdesine o kadar düz bir şekilde katlıyor ki, Uno'nun giderek küçülen sığınağına neredeyse doğrudan doğruya düşen, ışıldayan bir ok gibi görünüyor; başka bir dalgalanma vurmadan hemen önce neredeyse oraya ulaşıyor.

Líri yana doğru kaydı. Pençelerini yere o kadar derin sapladı ki aniden durduk. Sadece dizginlerine sıkıca tutunmam beni kopmaktan ve havaya savrulmaktan kurtardı.

Rüzgarın şiddetiyle kükreyen tüyleri, yelesi ve saç telleri savrulurken yere çömeliyor, ben de yan tarafına doğru eğilip, kavisli vücudunun oluşturduğu korunaklı köşeye giriyorum ve çok daha kolay nefesler alıyorum.

Çalkantılı çevreyi gözlemliyorum ve Uno'nun Kyzari ve ona çok düşkün arkadaşı kadar uzakta olduğunu fark ediyorum.

Önce onun yanına gidip faydalı ipuçları istememin verimli bir yol olmayacağını biliyorum, lanet olsun.

Sanırım hiçbir şey bilmeden işe koyulacağım.

Tam da azgın açık alana doğru ilerlemek üzereyken Veya çığlık atarak bize doğru kayarak geldi. Uçurumdan aşağı yuvarlanmadan saniyeler önce bileğini yakaladım ve onu kollarımın arasına aldım.

Yıkılıp kaldı ve binlerce kelime anlatan hıçkırıklar kopardı.

“Ona ulaşamıyorum!” Gözleri kan çanağına dönmüş, saçları rüzgardan dağılmış, yanakları soğuktan kızarmış bir halde bana bakıyor. “Çok üzgünüm, Raeve. Ben—”

"Kızımı o lanet hücreden kurtarmaya yardım ettin!" diye bağırarak onu sığınağın içine doğru daha da sürükledim.

Yüzü bembeyaz oldu, gözleri irileşti, dudaklarından gürültüden duyamadığım iki sessiz kelime süzüldü:

"Bilirsin."

Başımı sallıyorum.

“Bunu düzelteceğim,” diye haykırdım, hissettiğimden daha fazla özgüvenle, bu yabancı zeminde dengesiz bir halde. Kyzari'nin Nee'yi ikiye ayıran kişi olmasından korkuyordum. Onun bana ihtiyacı olmadığını, hatta beni istemediğini düşünüyordum.

Artık değil.

Her iki durumda da, kurtarılacak hiçbir şey kalmadan önce ayların düşmesini durdurmalıyız.

“Burada kal!”

Veya'nın yanından sıyrılıp Clode'a kendimi açıyorum ve sağlam bir melodi söylemeye başlıyorum. Dudaklarımdan dökülmüş en kusursuz, en muhteşem şarkı.

O, Kyzari'den yayılan yıkıcı gücü yumuşatmak için bir kalkan oluşturarak direniyor, cevaplarını dişlerini sıkarak veriyor. Sanki en kötüsüne doğru kararlı ama biraz da öfkeli bir hücum gibi.

Líri'nin çömelmiş bedeninin korumasından uzaklaşarak, arkasından bir adım attım ve buz gibi rüzgara karşı gözlerimi kısarak baktım.

Bu kargaşa, beni tekrar tekrar döven, saçlarımı yolmakla tehdit eden, Clode'un yardımına rağmen beni neredeyse yere seren yüzlerce yumruk darbesi gibiydi. Ama bir mucize eseri, tek bir zafer adımı atmayı başardım.

Bir dağı yerinden oynatmak, fetih gibi hissettirmezdi.

Nefes nefese durup, bir sonraki adımımı planlarken, yeniden enerjimi topluyorum. Diğer ayağımı da hızla öne doğru atıyorum ki devrilme riskim olmasın. Bu sırada, Clode'a güzelliği ve yetenekleriyle ilgili hikayeler anlatıyorum. Onun müthiş gücüne ve duruşuna hayran kalıyorum. Beni tutması, beni oraya götürmesi için yalvarıyorum.

Bir başka sendelemeli ileri adım. Bir tane daha.

Her adım yakıcı bir gerilim, yanaklarımdaki deri geriliyor, Kyzari'ye yaklaştıkça saçlarım dökülecekmiş gibi hissediyorum.

Ama durmuyorum. Başka bir şiddetli saldırı nefesimi kesse bile, tereddüt etmiyorum.

Kanatlı varlık kıpırdanıyor. Başını çevirip geniş omuzunun üzerinden, uçuşan pelerininin ardındaki dalgaların ve gümüş kanatlarının kavisli çizgisinin ötesine bakıyor, gözleri bana dikiliyor. Cesur.

Zorlu.

Ağzı kıpırdıyor, benim duyamadığım bir şekilde. Ama sanırım o duyabiliyor... o varlığa bakışını hatırlayarak. Gözleri sevgi, umut ve rahatlamayla dolu...

Kızımı sakinleştiriyor. Ona huzur veren bir şarkı söylüyor.

Onun için benim daha önce yapma fırsatım olmamış bir şeyi yapıyor.

İçime işleyen kıskançlıkla savaşmıyorum. Bunun yerine, darbeyi hissediyorum. Şiddetinden nefesimin kesildiğini hissediyorum. Çünkü o kıskançlığın yanında, nazikçe elini tutan başka bir duygu daha var.

Minnettarlık.

O burada, onu kucaklıyor, gözleri koruyucu bir sevgiyle dolu. Onu öyle bir güçle seviyor ki, etraflarındaki dünya yıkılıyor.

Ve birdenbire fark ediyorum ki, kızımız büyük aşkını biz onu bulmadan önce bulmuştu. Ben yokken ya da bilinmezlik içinde kaybolurken—Kaan, Kyzari'nin kardeşinin kızı olduğuna inanırken—kızımız gençliğini geride bırakmıştı.

Kaçırdık. Hem de çok az bir kısmını.

O güzel, kocaman yürekli babamızdan alındı ve onu asla geri alamayacağız.

İşte bu düşünceyle yıkılıyorum, göğsüm çatırdıyor ve daha da ileriye doğru hareket ediyorum. Bununla birlikte, Clode'un şarkısı dudaklarımdan hıçkırarak dökülüyor, kalkanı o kadar hızlı dağılıyor ki, anında gökyüzüne fırlatılacağımı sanıyorum.

Ben değilim.

En güçlü olduğu anlarda bile, yokluğunda zar zor güçlenen o muazzam dalgaya karşı koyamıyordu. Yani Kyzari'ye yakın olma arzumun gücüyle ileri atılıyordum.

Bir adım daha, ve neredeyse hedefe ulaşmak üzereyim—

O.

Neredeyse elimi kaldırıp, omuz kemiklerinin arasından çıkan kısımların hemen solunda yer alan muhteşem gümüş kanatlarının dalgalı zarına parmaklarımı değdirecek kadar yakındım.

Adını sormuyorum. Zaten bir şekilde içimde yankılanıyor, sormama gerek yok.

Cennet.

Ama bu kadar yakın mesafede, onun tam anlamıyla bütün olmadığını fark ediyorum; yeterince odaklandığımda Kyzari'yi onun aracılığıyla görüyorum—gözleri kapalı, yanağı göğsüne yaslanmış.

Alnındaki taştan sarkan o gümüş kurdeleler, Caelis'i varoluşa adeta dikiyor...

Kaşlarımı çatarak tekrar gözlerine baktım.

Çevremizdeki dünya şeklini, kokusunu, sesini kaybediyor, geriye sadece Ay'ın toz bulutlarını andıran iki çarpıcı gümüş küre kalıyor. Bu da bana, gökyüzünde kalanların arasında bir yerde asılı kalmış gibi, sonsuzluk hissi veren sessiz bir karanlığın boşluğunda yalnız olduğumu hissettiriyor.

Göremediğim, zar zor hissedebildiğim bir yanım yavaşça öne çıkıyor ve aramızdaki çizgileri nazikçe bulanıklaştırarak ruhumu keşfediyor, en derin, en karanlık köşelerine göz atıyor. Kesinlikle keşfetmeye vakit ayırmadığım veya düpedüz görmezden geldiğim yanlarım bunlar.

Bilinçli olarak.

Bazı konuları uzun uzun düşünüyor, tıpkı ilgisini çeken tozlu bir kitabı karıştırır gibi; diğer daha hassas konulara ise nazik davranıyor. Bana acı veya rahatsızlık vermemeye o kadar dikkat ediyor ki, ağlamak istiyorum.

Sanki bir kutudan çıkarılmış gibiyim; her şey kaldırılıyor, içime bakılıyor, yumuşak bir bezle sarılıyor ve tekrar yere bırakılıyor. Ve kendimi rahatsız edilmiş, fazla göz önünde bulunmuş gibi hissetmem gerekirken, bu duyguların hiçbiri ortaya çıkmıyor.

Çünkü o beni okurken, aynı zamanda bana kendi benliğinin ayetlerini de aktarıyor.

Gökyüzünden daha sonsuz bir yalnızlıktan; hayal edebileceğimi hiç düşünmediğim, ezici, parçalayıcı, delici bir acıdan bahsediyorum; yine de

bu acı, kaburgalarının arasına sıkışmış derin ihanet duygusunun yanında sönük kalıyor.

Niyetimi anladığında duraksıyor, kızıma duyduğu engin ve ölçülemez sevgisinin izlerini bana gösteriyor—sanki ikisini hizalıyor, tartıyor—sonra geldiği gibi geri çekiliyor. Nazikçe ve acı vermeden, sessiz bir izin duygusu bırakarak.

Dünya korkunç, içe çöken bir şekle bürünürken nefesimi tutuyorum, gözlerimden yaşlar sel gibi akıyor.

Kalbi paramparça edilmiş.

Başımı sessizce bir minnet duygusuyla eğiyorum, ama o anın uzamasına izin vermiyorum, çünkü eğer uzarsam fikrini değiştireceğinden, beni layık görmeyeceğinden ve beni dağdan aşağı atacağından korkuyorum.

Onun sayesinde ileriye doğru attığım adım anında gerçekleşiyor.

Doğrudan Kyzari'nin kollarına.

Nefesi kesildi, başını yana eğerek bana baktı. Kalbimi yakalayan ve onu kucaklayan, boğazımdan bir inilti çıkmasına neden olan çarpıcı mavi gözler.

Şarkı söylemeyi bırakıyor. Nefes almayı bırakıyor.

Caelis, garip gürültüyü yok edip taşın içine geri çekilirken gözümü bile kırpmadım; bizi, beni derinden korkutan buz gibi bir sessizliğe hapsetti. Buna rağmen, tüm varlığımla onu kucaklıyorum; bir elim omuzlarının arasında, diğer elim ise iyileşmiş yüzünün yan tarafına dokunuyor.

Sağlıklı.

Canlı.

“Buradasın,” diye hıçkırarak söylüyor, gözlerimi öyle bir telaşla inceliyor ki, eminim içlerinde bir şey arıyor, keşke ne olduğunu bilseydim. Keşke onun ipuçlarını, tuhaflıklarını, onunla ilgili herhangi bir şeyi bilseydim. “Geldin.”

Ağzımı açıyorum, sonra kapatıyorum. Bana sanki dünyayı Yaratıcılarla el ele şekillendirmişim gibi bakan bu güzel, olgun kadına nasıl konuşacağımı bulmak için çabalıyorum.

Ben yapmadım.

Benden aldığı tek şey, şüphesiz bana en çok ihtiyaç duyduğu anda ona destek olmasını söyleyen bir şaka oldu.

Kaan'ın boynunda hâlâ asılı duran málmr'ına bakıyorum, yutkunuyorum, bakışlarımı tekrar yukarı kaldırıyorum. Daha nazik bir şey söyleyemeyince, soğuk ve acı gerçeği söylemeye karar veriyorum... çünkü o, çirkin

gerçekleri güzel sözlerle maskeleyerek ondan bir şeyler saklamam gereken bir çocuk değil. O yetişkin bir kadın ve biz bunu kaçırdık.

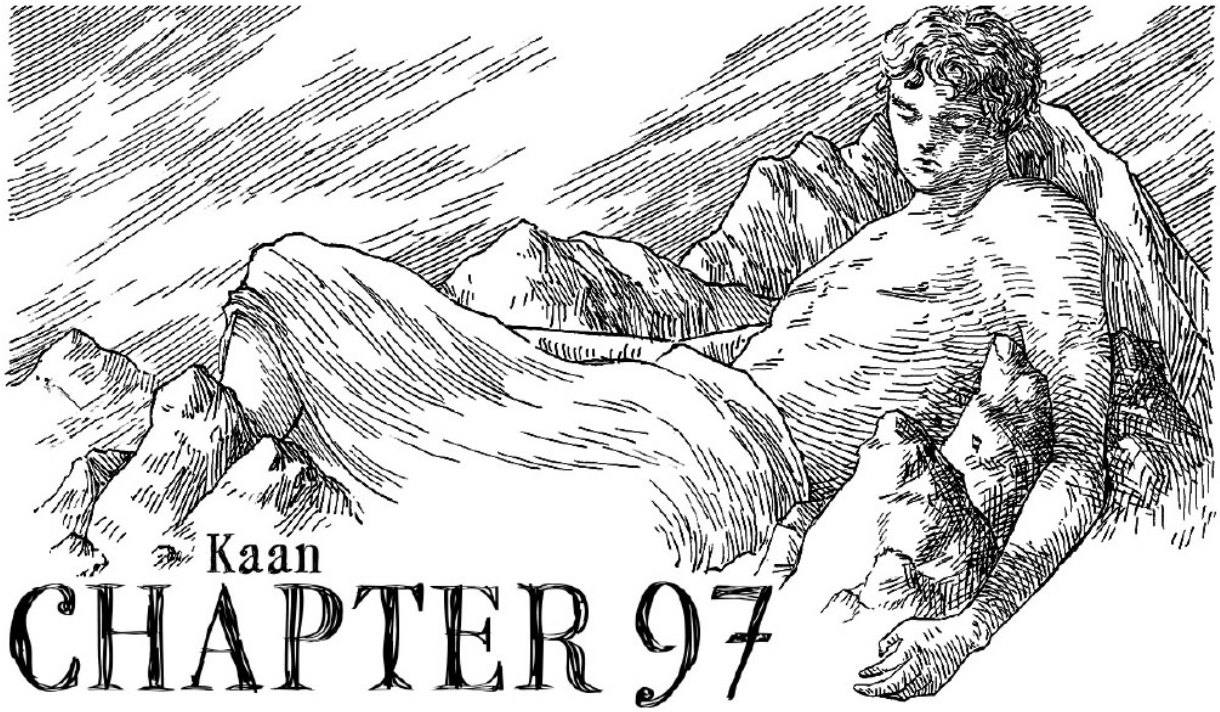
Her şeyi kaçırdık.

"Keşke daha önce gelseydim," diye fısıldadım, baş parmağımla alnını okşayarak, eminim bunu daha önce de yapmıştım.

Gözleri irileşti, elimin hareketini izledi. Bunun dışında, hiçbir hareket yoktu. O kadar hareketsizdi ki, nefes almayı unuttuğunu düşündüm. Gözleri geriye doğru kayınca ve bayılıp yere yığılınca düşüncem doğrulandı.

Ama onu yakaladım.

Belki de onu bu dünyaya getirdiğimden beri yüz yıldan fazla bir süre geçti ve ilk defa... Onu yakalıyorum.

Kaan

CHAPTER 97

Bağırsaklarımın kasılmaları nihayet durdu.

Karların üzerine kan ve safra tükürürken, dünyanın uzun zamandır titremediğini fark ediyorum…

Ayın düşmesi durdu mu?

Başımı kaldırıyorum, sisli karanlığın içinden gözlerimi kısarak bakıyorum, ciğerlerimi kısa, hırıltılı nefeslerle dolduruyorum ama bu sadece beni daha da tıkıyor. Havlayan bir öksürük beni parçalamakla tehdit ediyor, görmezden gelmenin imkansız hale geldiği iki bıçak yarasını irkiliyorum.

Onları kontrol etmenin bir anlamı yok. Başımda oluşan hafiflik hissinin, yakalandığımızdan beri tükettiğim az miktardaki şeyden değil, sırılsıklam olmuş bağlarımdan sızan sürekli kandan kaynaklandığından eminim. Sanki yaralar, işim bitene kadar nefeslerini tutmuş gibi.

Bunun için minnettarım.

Arkyn'in parçalanmış ağzının ve ifadesiz, görmeyen gözlerinin kanlı kıvrımından kaçınarak, pelerininden bir parça koparıp yüzümün alt yarısına sarıyorum ki ciğerlerim tozlu kirlilikle tıkanmasın. Bu sırada vicdanımın büyük bir kısmı içimde, Rygun'un kalan közünde saklı. Ona üflüyor.

Alevlenmesi için yalvarıyor. Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, sönmeye devam ediyor.

Onunla birlikte olma ihtiyacım patlıyor, ayağa kalkıp kemerli bir sesle "Rygun!" diye haykırmak ve etrafı saran karanlığı taramak için gereken gücü bana veriyor.

Kor halindeki ışığı biraz daha sönüyor—

Panik içinde arkamı dönüp hangi yöne bakmam gerektiğine dair bir işaret arıyorum. Herhangi bir şey.

“Rygun!”

Göğsümü parçalayan bir öksürük nöbeti daha beni felç etmekle tehdit ediyor, ama dünyadaki tüm acı, ejderhamın ölmekte olduğu gerçeğinin yanında hiçbir şey ifade etmiyor. O ölüyor ve ben ona gökyüzüne doğru ilerlemesinin sorun olmadığını söylemek için orada değilim.

Beni terk etmek.

Çünkü yapmayacak; ben orada olmadan, onu teşvik etmeden yapmayacak. Buz gibi karanlıkta, yırtıcı hayvanların didikleyeceği şekilde yalnız başına ölecek. Kanı toprağa karışacak, fosilleşecek ve sonunda açgözlü insanlar tarafından leşleri yenecek, değerli pulları ve dişleri için kavga edilecek, geriye sadece kemikleri kalacak... sonsuza dek karda kaybolacak.

Bir yön seçip sendeledim, göğsüm sarsılıyordu. "Rygun!"

Önümde bir şey şekillenmeye başlıyor, karanlığın içinden beliriyor ve nefesimi kesiyor. Ama Rygun olamayacak kadar küçük olduğunu, sol kanadını ön pençe gibi kullanarak topallayarak ilerlediğini görünce tüm umutlarım suya düşüyor.

Donakaldım.

Yaşlı Kuş'un gagası, Rygun'un kanıyla hâlâ kıpkırmızı bir halde, görüş alanıma giriyor. İleri atılıp beni öldüreceğini bekliyorum, ama bana bakmıyor. Bunun yerine, o kan kırmızısı gözler arkamdaki kırık bedene dikilmiş, sessizliği ise yumuşak inleme sesleri yarıyor.

Yavaşça yanımızdan geçerken sendeledim ve ezilmiş, parçalanmış kanadının karda kanlı bir iz bırakmasının mükemmel bir görüntüsünü yakaladım.

Benim acımı yankılayan hırıltılı bir feryatla, canavar Arkyn'in yanına yığılır, gagası göğsüne yaslanır.

Ürperiyor.

Çıtırdama ve kırılma sesleri sessizliği bozarken, yaratık küçülmeye başlıyor; pençeleri ayaklarına dönüşüyor, kanatları bir araya toplanmış narin ellere dönüşüyor. Vücudu bazı yerlerde sıkılaşıyor, tüyleri soluk, çıplak deri yamaçlarına dönüşüyor, gagası geri çekilerek narin bir yüz oluşturuyor.

Öldürülen kardeşimin yanında, Yaşlı Kuş'un yerine kıvrılmış yatan, başı göğsünde, kızıl saçlarla örtülü, biçimli perinin halini bir türlü anlayamıyorum... Acaba sandığımdan daha fazla kan mı kaybettim? Yoksa gerçek mi görüyorum?

Kesinlikle öyle olmalı.

Hırıltılı bir nefes verdi, sonra sırtına saplanmış kılıcımla ölüm sessizliğine gömüldü.

İnleyerek arkamı döndüm. Geride bıraktığı kanlı iz boyunca sendeledim.

“Ruif, Rygun.” Görüş alanımın kenarında karanlık toplanıyor, içeri doğru bastırıyor. Çatlayacakmış gibi geliyor. “RUIF…”

İçimden gürültülü bir nefes çıkıyor. Neredeyse göğsümü yarıp geçiyor.

Kanlı kar ve dumanın içinde, neredeyse hissetmeyen bacaklarımla sendeleyerek koşuyorum. Dik ve buzlu arazideki kanlı oyuklara bakılırsa, Elding Kuşu'nun tırmanıp kurtulduğu bir kraterin kenarına geliyorum.

Çukurun içine acı dolu bir şekilde tökezleyerek düşüyorum, kollarımın derisinin bir kısmı yırtılıyor ve zemin tekrar düzleşene kadar büyük bir kısmından aşağı kaymak zorunda kalıyorum. Ayağa fırlıyorum, tozlu karanlığın içinden güçlü bir şekilde ilerliyorum. Parlak ay parçacıklarının üzerine yığılmış, sivri karanlık bir tepe şekillenmeye başladığında acı dolu bir hıçkırık bırakıyorum.

Rygun'un buruşmuş kanadının etrafında sendeleyerek, pulları buzla kaplı, uzanmış sağ pençesine doğru ilerliyorum.

Sanki buzdan yapılmış gibi.

İnleyerek, gagalanmış olan yüzünün yan tarafına yaklaştım, gözü yoktu. Geriye kalan tek şey, karın içine kan sızdıran ezilmiş bir oyuktu.

Dizlerimin üzerine çökerek ellerimi çenesine bastırdım ve geriye kalan gözüne, ölmekte olan ruhuna doğru baktım. İçimi buran, uzun ve rahatlatıcı bir nefes verdi.

Kendimi Yaratıcılara açıyorum, çatırdayan bir nefes alıyorum ve ardından umutsuzca bir dizi ricada bulunuyorum. Ama sadece sessizlik geliyor. Sanki harap olmuş dünyaları için o kadar çok yas tutuyorlar ki, dinleyemiyorlar.

Bir kez daha Ignos'a tısladım. "Vah... aith is-ath, Ignos. VISH AITH."

Ardından gelen sessizlikte, soğuk bıçaklar daha da derine saplanıyor. Binlerce buzdan kılıç gibi ejderhama doğru yöneliyor, pullarını delip geçiyor.

İçime dönerek, onun geriye kalan, zar zor hayat belirtisi gösteren közüne bakmaya cesaret ediyorum. Benim tarafım ise sadece onun bana bahşettiği tek bir alevle aydınlanıyor; bizi birbirimize bağlayan ve kalbimin pes ettiği bir zamanda beni hayatta tutan o alevle.

Hiç düşünmeden, bizi birbirine bağlayan alevi kaldırıyorum, erimiş kökleri geriliyor. “Ew tua zin-ath—ooshá.”

Hâlâ hayatta kalabilirsiniz.

Onu ona geri verip aramızdaki bağı tamamen koparmak istiyorum. Ona sıcak bir yere taşınması için yeterli enerjiyi vermek için. Belki de daha taze ay ışığı düşme yerlerinden birine...

Bana bir anıyı besliyor. Kan içinde boğulmuş, savaşan sisin içinde yuvarlanırken Elding Bird'e tutunmuş halimin görüntüsü. Bırakıp kendimi kurtarmam için beni teşvik ederken, ben reddedip "Aburr—ath tuíl, Rygun" diye bağırıyordum.

Hepimiz aynı gemideyiz.

Sonra, aramızda bir duvar örerek beni dışarıda bıraktı.

Çenesinin beni sıkıca kavraması daha az acı verirdi.

"Raf!"

Yalvarış daha fazla kanla birlikte hıçkırarak devam ediyor.

Sendeleniyorum.

Gürültülü bir iniltiyle Rygun beni pençesine aldı. Ayaklarımın üzerinde duramadığımı ancak yerden kalktıktan sonra fark ettim.

Benim vücudum da iflas ediyor.

Ona yaslanıp gevşiyorum, Raeve'in Yeraltı Şehri'ndeki yolculuğumuz sırasında yanımda uyuduğu zamandan beri ilk defa kaslarım gevşiyor. Her şey değişmeden önce.

"Lukith at-utun ath tah-tuíl, Rygun. Ruif."

Gelin hep birlikte gökyüzüne gidelim. Lütfen.

Kanatlarını açmak yerine beni göğsüne çekiyor. O kadar yakınım ki, soğuk pullarına yapışmış haldeyim, kalbinin yavaş yavaş atışını yanımda duyuyorum.

Bana her şeyi anlatan, monoton bir ses çıkarıyor. Bizi birlikte öbür dünyaya gömmeyi çok istediğini, ancak bunu deneyecek enerjisinin olmadığını anlatıyor.

Kalbim paramparça oluyor, kalan son gücünü kullanarak küçük ama güçlü hareketlerle kıvrılıyor, ay gibi gevşek bir düğüm oluşturuyor. Kanadını etrafımda savuruyor, yoğun sisin arasından zar zor görünen, parçalanmış bir gökyüzü penceresi bırakıyor. Ama işte orada. Mah'ın duymayı çok sevdiği şarkıyı mırıldanırken odaklanabileceğim bir şey. Veya'yı bu dünyaya getirirken ona çaldığım, Rygun'a biraz huzur getirmesini umduğum şarkı.

Ama onu başka bir nedenle de mırıldanıyorum.

Böylece onun düzensiz nefes alışverişlerinin seslerini duymamazlıktan gelebiliyorum, bu son anları kalbinin son atışı olup olmayacağını, son nefesini verip vermeyeceğini merak ederek yaşamak istemiyorum.

Karların arasında, gökyüzünden bu kadar uzakta, etrafımda katılaşmasının seslerini duymak istemiyorum.

En azından aynı anda uykuya dalacağımıza inanmak isteyerek, ayrılana kadar kendimi cehalete sardım.

Raeve'i düşünüyorum. Kızımızı düşünüyorum.

Yaratıcılara dua edin ki sonunda birbirlerini bulmuş olsunlar, birlikte olsunlar. Gözlerimdeki kapaklar neredeyse açık kalamayacak kadar ağırlaşırken, bu düşünce bana güç veriyor.

Yukarıda bir şey hareket ediyor. Öyle büyük, sivri uçlu bir gölge ki, dağılmış ay parçacıklarının ışığında parıldayan gümüş pullar olmasaydı, neredeyse Rygun'un ruhunun gökyüzüne yükseldiğini sanırdım...

Sessizliği güçlü bir kükreme yarıyor, ardından yavaş yavaş karanlık beni sarıyor.

CHAPTER 98

Raeve

Elimden sarkan fenerin düğmesini çevirerek daracık uyku odasını sıcak bir ışıkla dolduruyorum. Odanın köşesine sıkıştırılmış büyük paletin ortasında kıvrılmış Ahvi'yi aydınlatıyorum. Huzurlu, güvende görünüyor... ta ki etrafına kabarık gümüş bir yuva gibi sarılmış iri Kader Çobanı olmasaydı.

İçimden bir ah çektim, feneri küçük bir sehpanın üzerine koydum ve katlanmış bir battaniyeyi dışarı attım. Canavarın seğiren kuyruğunun üzerine eğilerek, Ahvi'yi kalın battaniyeyle örttüm ve omuzlarının üzerinden yukarı doğru sıkıştırdım. Tam o sırada, Kader Çobanı derin bir nefes aldı ve kısık bir homurtuyla nefesini verdi. Bu da, alışılmadık ailemize sızdığını keşfettiğimden beri ona on yedinci kez yan bakış atmama neden oldu.

Tam da bu baş belası heriften kurtulduğumu sandığım anda, Ahvi bana onun bir nevi evcil hayvanı olduğunu söyledi. Sanırım şimdi onunla baş başa kalacağız.

Ahvi esnedi, sesi hâlâ uykudan boğuktu, "Merhaba, Raeve," dedi.

“Hey, evlat.” Oturdum ve Ahvi’nin dağınık gümüş rengi saç tutamlarını yüzünden geriye doğru ittim—hala benim istediğimden çok daha solgundu. “İyi misin?”

Yanında duran Kader Çobanı, ağırlaşmış göz kapaklarının altından bana bakarak iki gözünü de açtı.

“Sen değil,” diye açıklıyorum. “Sen ince buz üzerinde yürüyorsun. Onu yersen seni halıya çeviririm. Ya da doldurulmuş bir hayvana.”

Ahvi gülümsedi. "Sana söylemiştim, bana zarar vermeyecek."

Neyse ki onun için şanslı bir durum. Öte yandan, geçmişteki karşılaşmalarımız göz önüne alındığında, ben bir gözüm açık uyumaya başlamak zorunda kalabilirim.

Ahvi parmaklarını Kader Çobanının kurdeleli yelesine daldırır ve hayvan gözlerini kapatarak mırıldanmaya başlar. "O bir dost. Söz veriyorum."

Kaşlarımı çatıyorum.

"Nasıl arkadaş oldunuz?"

Ellerimin etrafına dolanmış, loş ışıkta parıldayan gümüş renkli uzantılara göz atıyor. Arkyn'in savaş çukurundaki etkisizleştirici rünleri geçersiz kılan uzantılar bunlar, sanırım Bothaim'de de bir tanesi böyle olmuştu.

Bizi kurtaran filizler.

"Yakında her şey anlam kazanacak," diye fısıldıyor, gülümsemesi sıcak ve parlak halinden... başka bir şeye, belki de melankoliye dönüşüyor.

Çok fazla üzerinde düşünmek istemediğim bir şey. Her şey biraz olsun istikrarlı görünürken neden düşüneyim ki?

“Tamam.” Elimle yanağını okşadım. “Hemen kapıdayım. Biraz daha uyuyabilirsin.”

Başını salladı, bir kez daha esnedi, sonra gözlerini kapattı ve hemen uzun ve derin nefesler almaya başladı. Duvarlara kazınmış, loş ışıkta parıldayan arındırıcı rünler sayesinde sağlıklı nefesler alıyordu.

Fenerin ışığını kısarak onları neredeyse karanlığa bürüdüm, sonra iki yatak odasını ayıran kemerli kapıdan geçerek daha büyük alana girdim.

İki fener, Pidra'nın işini yapması için yeterli ışık sağlıyor; beyaz cübbeli Et İpliği, devasa paletin en yakın tarafında hâlâ baygın halde yatan Kaan'ın etrafında telaşlanıyor. Paletin diğer tarafında ise Kyzari, soluk kürklerin altında, o da baygın halde yatıyor. Kaan'ın yaraları görünür; Kyzari'ninkiler ise... görünmüyor.

Pidra, Kaan'ın göğsüne yeni bir bandaj bastırıyor; bu bandaj, parça parça iyileştirilmesi gereken iki yaradan birini kapatıyor. Yaralar, sadece kas ve deriyi değil, daha derine nüfuz eden silahlardan kaynaklanıyor.

Kapı çerçevesine yaslanıp, tırnaklarımın kenarındaki deriyi yolarken yaptığı her hareketi keskin bir hassasiyetle izliyorum.

Soluk yeşil gözleriyle omzunun üzerinden bana bakıyor, gözlerinin kenarları buruşmuş, altlarında koyu çukurlar var. Bu, her şeyden beri ne kadar çok çalıştığının bir göstergesi.

“Maymun nasıl?”

“Biraz daha renklenmiş.” Kalçalarına kadar uzanan kalın, tel tel örgüsüyle uyumlu, neredeyse griye dönmüş solgun yüzüne bakıyorum. “Arındırıcı rünler çok yardımcı oldu. Teşekkür ederim. Kendi başına yapacak enerjisi olur muydu emin değilim.”

Başını sıkıca salladıktan sonra işine geri döndü. "Burada işim neredeyse bitti. Köşeye otururs anız, yaralarınızla ilgileneceğim—"

“Acil değil.” Kollarımı kavuşturup, ellerimdeki yanıkları sarmak için kullandığım yıpranmış bandajları gizledim. “Dinlenmen gerekiyor. Ben iyiyim.”

Tabii ki yalan. İyi değilim. Ama en büyük rahatsızlıklarım... bunlara o yardımcı olamaz. Bundan eminim.

Pidra düğümü çözerken içini çekti. "Dilediğiniz gibi." İlacı kül bulaşmış bir keseye koydu ve yatağın yanına yığılmış kanlı bezleri toplamaya başladı.

"Onları bırak, Pidra. Ben onları atarım."

Kaşlarını çatar, ancak gözleri hızla yumuşar. Hafifçe gülümser ve başını sallar, belki de Sereme'nin yakıcı şişesinin farkındadır.

Ne kadar acımasızca kullanıldığına dair.

Arkyn ölmüş olabilir, ama tüm takipçilerinin korku veya zorlama sonucu hareket ettiğinden şüpheliyim. Bazıları ona inanıyordu. Dünyayı daha iyi bir yer haline getireceğine inanıyorlardı.

Seçenekler azaldığında, en bozuk et bile yenilebilir görünür.

Ve bu dağın altında, henüz incelemeye bile başlamadığımız bir Fíur du Ath ordusu yaşıyor. Sereme'yi de henüz bulamadık. Kaan'ın kanının tek bir damlasını bile gözümden kaçırmayacağım, yoksa o kaltak yılan dişlerini ona saplamanın bir yolunu bulur.

“Yemek yedikten ve biraz uyuduktan sonra döneceğim. O zaman kas liflerini yeniden bir araya getirecek kadar iyileşmiş olacağım.” Çantasını omzuna attı. “Süite giderken Veya’ya da uğrayacağım.”

"Bu iyi olur, teşekkür ederim."

Kapıyı açmak için hareket ettiğimde, bana anlamlı bir şekilde başını eğdi. O dışarı çıkar çıkmaz, kapıyı gürültüyle kapattım, ardından sürgüyü kaydırarak kilitledim ve yavaşça, titreyerek nefes verdim.

En ufak bir çatlak bile.

Boğazımı temizledim, kendimi toparladım ve yatağın etrafında hareket ettim. Kyzari'nin yanına çömeldim, yaklaştım ve kulağına fısıldadım: "Benim de sana ihtiyacım var..."

Cevap vermiyor, derinlere saklanmış. Belki de olmaması gereken şeylerden, asla yaşanmaması gereken acılardan saklanıyor.

Güzel yüzünün hatlarını incelerken parmak uçlarımda bir karıncalanma hissediyorum, acısını dindirmek için her şeyi yapacağımdan eminim.

Herhangi bir şey.

Alnından geriye doğru saçlarını ittim, alnına yapışmış lanet olası bir parazit gibi tacı yokladım, onu koparabilmeyi diledim. Aether Taşı'nı korumak büyük bir şeref olmalıymış, ama bunun hiç de şerefli bir şey olmadığı hissinden kurtulamıyorum.

Dağın tepesinde gördüğüm her şeye rağmen, tacın ağırlığını taşımak ona bir şekilde acı veriyor.

Bu duyguyu bir kenara bırakmaya çalışıyorum ama içimi kemirmeye devam ediyor.

Dudaklarımı büzerek cebime uzandım ve küçük Nee'yi çıkardım. Hücrede bulduğum anki kadar cansızdı, ama yeniden tek parça halindeydi; Kaan'ın bana hediye ettiği pelerininden kopardığım ince beyaz bir iplikle dikilmişti.

Onu açarak içindeki sözleri ortaya çıkarıyorum…

Onu tekrar şekillendiriyorum, son kıvrımı yerine bastırdıktan sonra duraklıyorum, nefesimi tutarak bu sefer uçup uçmayacağını bekliyorum. Ama o, elimde öylece yatıyor, kıpırdamıyor.

Gitmiş.

Nee'nin kaybolmuş olmasına rağmen Kyzari ile birbirimizi bulmuş olmamız bana az da olsa teselli veriyor. Sanırım Nee varoluşa ilk girdiği andan itibaren bunu istiyordu.

Onu özel kılan şey buydu.

O, bizi sessizce bir araya getiren, nazikçe çekiştiren dikiş gibiydi. Keşke tüm o emeklerinin karşılığını görüp bizimle bir aile olarak birlikte olabilseydi.

Nee'yi Kyzari'nin gevşek tutuşuna yerleştirip, bir postu çenesine kadar kaldırıyorum. Paletin ucuna doğru ilerleyip üzerine çıkıyorum ve onunla Kaan'ın arasına yerleşip başımı onun omzuna yaslıyorum.

Hareket ediyor ve kolu karnının üzerinden uzanıp belime yerleşirken kalbim sıkışıyor; beni öyle yoğun bir duyguyla sarıyor ki nefes almakta zorlanıyorum. Başını yana eğiyor, gözlerini açıyor. Çukurda vedalaştığımızdan beri onları ilk kez görüyorum.

Bakışlarımız öyle hassas bir güçle buluştuğunda çenem titremeye başlıyor ki, batan ayı fotoğraflamak bile önemsiz kalırdı.

Bakışları benden Kyzari'ye, kızımızın yattığı, nefes aldığı yere kaydığında, titreyen dudaklarının arasından boğuk, ağır bir ses çıktı.

Canlı.

Gözlerini sımsıkı kapatıyor, yüzü buruşuyor. Ses çıkarmasa da her şeyi duyuyorum.

Onun rahatlaması.

Onun acısı.

“Rygun—”

“Şimdi değil,” diye mırıldandım, elimi kaldırıp çenesini kavradım, parmaklarımın altında gür sakalı vardı. Kaba, bakımsız sakalı nazikçe düzelttim.

Boğazı düğümleniyor, sonra başını sallıyor, sessizlik çöküyor. Sonunda gözlerini tekrar açtığında, bana acı dolu bir bakışla bakıyor. “Slátra, kalbinin hala seninle birlikte attığını bilmeni istiyor,” diyor, kelimeler şurup gibi koyu. “Ve seni bekliyor.”

Cevap vermeye çalışıyorum. Yutkunuyorum.

Tekrar deneyin.

"Biliyorum," diye hırıltılı bir sesle sonunda parmaklarımı yüzünde daha yukarıya, morarmış ve çatlamış elmacık kemiğine değene kadar hareket ettirdim. Çok fazla yarasından biriydi bu. "Tekrar uyumalısın. Buna ihtiyacın var."

Yüzü tekrar çökecek gibiydi, vücudundaki her kas, altında gömülü olduğumuz bu kayalık dağ gibi gerilmişti. "Korkarım ki gözlerimi açacağım ve bunların hepsi bir rüya olacak," diye hırıltılı bir sesle konuştu. "İkiniz de..."

"Uyu," diye yalvarıyorum, parmağımla burnundan aşağı, yanağına tekrar dokunarak. Yüzünün tüm kıvrımlarını haritalandırıyorum. "Lütfen, Kaan."

Kaşlarının arasında bir çizgi oluşurken gözlerimi süzdü. "O sözler dudaklarında çok fazla güç taşıyor, Ay Işığım."

"Gerçekten mi?" Ona, hissettiğimden çok daha hafif bir gülümseme sundum. "Fark etmemiştim."

Dudaklarını hafifçe kıvırarak "Yalan," diye mırıldandı. Hafif bir gülümseme, bir anda kayboldu.

Elini uzatıp, nasırlı başparmağıyla gamzelerimden birine dokundu, vücudu gevşedi, yüz hatları yumuşadı.

Sonunda gözlerini kapatıyor.

Öne eğilip göz kapaklarını öpüyorum ve boğazından boğuk bir ses yükseliyor, ardından uyku onu benden uzaklaştırıyor, biraz daha saklanabileceği bir yere götürüyor. Şu anda onun için tek istediğim bu. Yaşanan her şeyin acı gerçekleriyle yüzleşmeden önce ruhunun nefes alma şansı bulması.

Yine kızımıza bakıyorum, göğsü yavaş ama düzenli bir şekilde inip kalkıyor. Yine, tüm bunları nasıl kaçırdığımı merak ediyorum.

Her şey.

O üç yalnız kelimeyi, çoktan ölmüş birine gönderdiği parşömen kağıdına yazmaya nasıl başvurduğunu bir düşünün. O sırada ne kadar acı çekmiş olmalıydı. Ne korkunç deneyimler yaşamış olmalıydı.

Parmak uçlarımda karıncalanma hissediyorum. Bu dağın altında uyandığım günden beri kanlı bir intikam için vahşileşmiş olan o yanım, cevabı bekleyerek kıvranıyor.

Çapa görevi görmesi için.

Uzandım, baş parmağımla Kyzari'nin kaşlarını düzelttim ve aralarına bir öpücük kondurdum.

Soluk kirpikleri buna karşılık olarak titrer.

Bir elimde onun elini, diğer elimde Kaan'ın elini tutuyorum, gözlerimi kapatıp içime dalarken varlıklarından güç alıyorum ve ellerimin etrafına dolanmış dalları yavaşça çözüyorum. Büyük bir minnet duygusuyla ellerimi

bir kayanın üzerine koyuyorum, sonra içsel gölümün kıyısındaki kıymık üzerine yığdığım taş yığınını dağıtıyorum.

Göz alıcı parlaklığını ortaya çıkarıyor.

Onu göğsüme yaklaştırarak, gölün üzerindeki buzla kaplı alana doğru ilerliyorum ve boşta kalan elimle içinden geçebileceğim kadar büyük bir delik açıyorum. Derinliklere doğru yüzerken tek bir tereddüt bile beni durdurmuyor ve Öteki'nin ışık saçan inine ulaşıyorum... Orada, yuvasında kıvrılmış devasa bir Ay Tüyü, daha önce sadece bir başkasından gördüğüm gümüşi bir parlaklık yayıyor.

Küçük, yamuk olanı çok sevmiştim.

Kanatları etrafına yelpaze gibi açılmış, bu açıdan bakıldığında sadece kuyruğu görünüyor; kuyruğu da tünek kenarına sarkmış durumda.

Kaçıp gitmiyorum ya da saklanmaya çalışmıyorum. Yüzeye geri dönmek için acele etmiyorum. Bunun yerine, daha yakına, tüneme yerinin kenarına doğru yüzüyorum... beni paramparça etmekle tehdit eden sessiz bir melankoliyle doluyum. Çünkü burada ölüm öyküsü anlatan bir sessizlik var. Derin, gürleyen nefesler yok.

Kalp atışı yok.

O burada ama... değil. Çünkü onu da kaybettim.

Ben de Slátra'yı kaybettim.

Göğsüme saplanan o ağır taşla—Raeve olarak uyandığım andan beri orada olduğunu fark ettiğim bir ağırlıkla—öne uzanıp parmaklarımı kuyruğunun derimsi kısmında gezdiriyorum.

Onun dokunuşu o kadar tanıdık ki, sanki eve dönmüş gibiyim…

Gözlerimdeki batma hissine rağmen gülümsüyorum, dokunuşum vücudunda bir ürpertiye neden olunca gülümsemem daha da genişliyor.

Tünekte daha da ilerliyorum, parmaklarımı buz gibi teninde gezdiriyorum, ince kıvrımların kayıp gittiğini hissediyorum. Ten, kuyruğunun ucundaki ipeksi kıvrımlara karışınca, gümüş kıymığı kalbime daha da yaklaştırıyorum, yutkunmakta zorlanıyorum. Kuyruğu hafifçe kalkınca, ipeksi iplikler gevşek bir kucaklama gibi vücudumu sarıyor, geçiş yavaş ve nazik, beni ortadan ikiye ayırıyor.

Kanatları kapanıyor ve soluk kirpikleri gözümün önüne serilirken göğsüm sıkışıyor, ardından parıltılarla bezenmiş, dipsiz küreler o kadar derin ki sanki düşüyormuşum gibi hissediyorum. Tam olarak nedenini bilmesem de, süt rengi olmalarını bekliyordum.

Kör.

Neyse ki öyle değiller.

Gözlerim onu açgözlü bir şekilde süzdükçe, çok fazla duygu birbiriyle çatışıyor. Rygun'un üçte ikisi büyüklüğünde, sanki ruhu zamanla olgunlaşmış gibi, kadim bir gelgit yayıyor.

Ya da belki de çok fazla kayıptan dolayı.

Boşta kalan elimi onun yarık burun deliklerinin arasına bastırdım. Tam da gökyüzünde birlikteyken başımı yaslamış olabileceğim yere. Temas ettiğim anda göz kapakları titredi, gözleri rahatlama gibi bir duyguyla yumuşadı. Benzer bir his içimde yankılandı, sanki kaburgalarımdan bir dağ kalkmış gibi.

Slátra başını yana eğerek yüzünün yan tarafını uzatıyor. Sanırım kaşınmak istiyor.

Gülümsemem anında beliriyor, parmaklarım uzun saç tutamlarının etrafına dolanıyor, yanaklarından çıktıkları yerlere doğru uzanıp derinlemesine ovuyor. Sanki elim benden iki adım öndeymiş gibi, onun baskı noktalarını bir şekilde biliyorum.

Ya da belki de iki adım geride.

Gözleri huzur içinde kapanıyor ve içindeki bir şeyi yatıştıran tiz bir ses çıkarıyor. Tıpkı uzun süredir gerilmiş tüylerin yatışması gibi.

Burada kendimi ne kadar kolay kaybedebileceğime, zamanın ne kadar kolayca akıp gidebileceğine hayret ediyorum. Slátra ile, dünyadan bu kadar kopuk bu garip yerde, içimi derinden saran ve beni onaylamaya çalışan bir aidiyet duygusuyla doluyum. Kaan'ın, yeniden bir araya getirmek için çok çalıştığı o büyük, güzel gümüş ayı bana gösterdikten sonra söylediği bir şeyi yeniden teyit etmeye çalışıyor.

Sanki düşüncelerimi dinliyormuş gibi, Slátra gözlerini açıyor ve kasvetli bakışlarındaki ağır niyet beni şaşırtıyor. Kalbim gümbür gümbür atıyor, kıvrılarak açılıyor ve çukur yuvasının ortasında mermer gibi, iki tonlu bir taş ortaya çıkıyor:

Gümüş ve siyah.

İki anımız birbirine karıştı.

Uzaktan inceliyorum. "Bu mu—" Slátra'ya bakıyorum, boğazımdaki o yoğun kıvamı daha da aşağıya itmeye çalışırken aramızda sessizlik hüküm sürüyor. "Bütün bunları kaçırmamızın sebebi bu mu? Kaybetmemin sebebi bu mu—"

Bu kelime beni boğuyor, adeta ağzımı tıkıyor. Ama göğsümde hissediyorum. Sanki kaburgalarımın arasına sıkışmış buz gibi bir ay gibi

orada duruyor.

Sen.

Slátra başını tekrar yaklaştırıyor ve düşüncelerinin ruhuma sessiz bir fısıltı gibi yayıldığını hissediyorum. Onun benden asla kaybolmadığını. Şimdi benimle olduğunu.

Birlikte.

Yüzüm paramparça olacak gibi. "Hep mi?"

Onun cevabı, sonsuza dek sürecekmiş gibi görünen yalnız bir yankıdan ibaret.

Çığlık atmak istesem de başımı sallıyorum.

Çatlak.

Ağlamak.

Bu acıdan kaçmak ve asla geriye bakmamak.

Ama artık bunu yapmayacağıma yemin ettim. Saklanmaktan, canımı acıtan şeylerden ve sevdiklerimden kaçmaktan vazgeçtim.

En önemli konularda güçlü olacağıma yemin ettim.

Çukurun daha derinlerine doğru ilerliyorum, yalnız taşın yanına bağdaş kurarak oturuyorum ve kıymığı yanına bırakıyorum...

Hediyeye karşılık hediye.

Slátra kıpırdanarak etrafımda kıvrılıp rahat bir yuva şekli oluşturdu, o kadar yaklaştı ki öne doğru eğilip başımı burnuna yaslayabildim.

Bakışlarının sabitliğine tutunuyorum, o bakışlardan güç alarak taşı kaldırıp göğsüme götürüyorum; geçmişin içime buz gibi bir yudum su gibi işlemesine izin veriyorum. Beni soğuk ve karanlık bir yere, güçsüz ve acılarla dolu bir bedene götürüyor.

Birdenbire fark ediyorum ki Slátra bana kızımla tanıştığım anı gösteriyor.

Kyzari'yi bu dünyaya getirdiğim an.

“İşte bu kadar, Majesteleri. Bir kez daha itin—”

Slátra'nın derin koyu dışarıdaki gökyüzünü yarıyor ve beni ilerlemeye teşvik ediyor. Paylaştığımız bağ sayesinde, aynı aciliyet öfkeli bir kükreme gibi yankılanıyor.

Çığlığımı bastırıyorum, onu bir kaldıraç gibi kullanarak aşağı doğru bastırıyorum, bebeğimin omuzları yanımdan geçerken vücudumun gerildiğini hissediyorum. Gerisi sorunsuz ve büyük bir rahatlamayla geliyor.

Bütün kaslarım o kadar aniden gevşedi ki başım yatak başlığına yaslandı.

Odayı saran gerginlikten dolayı titreyerek nefes alıyorum…

Çok uzun süre ıkındım. Doğum yardımcılarımın birbirlerine attıkları bakışlardan anlaşıldığı üzere, çok uzun sürdü; beyaz elbiseli hayaletler gibi sessizce yatağın etrafında dolaşıyorlardı.

Kulakları sağır eden bir sessizlik hakim, sadece hızlı vuruş sesleri bu sessizliği bozuyor.

İki hizmetçi, bacaklarımın arasında, sedirde yatan küçük çocuğuma bakarken panik içinde mırıldanıyorlar. Bu sedir, daha önce de sevdiklerimden çok fazlasını almıştı.

Başka birini daha sahiplenmeyecek.

Çocuğumu sahiplenmeyecekler.

Taş yatak başlığına yaslanıp, cansız, bitkin vücuduma hayat vermeye çalışan hizmetçiye baktım. "Çocuğu bana ver."

“Majesteleri, elimizden gelen her şeyi yapıyoruz.” Başını kaldırıyor, yüzünün rengi tamamen solmuş ve ciddi bakışlarında gerçeği görüyorum. Bebeğimin durumunun çok kötü olduğuna inanıyor.

Slátra, pencere camlarını titretecek kadar yüksek sesle kükrüyor.

Hizmetçi, açık balkon kapılarına tedirgin bir bakış attı. "O... O çok uzun zamandır onsuz..."

"ONU BANA VERİN."

Kapıların arasından fışkıran mavi alev, odayı masmavi bir parıltıyla aydınlattı.

Hizmetçi irkildi, sonra hemen harekete geçti. İpimizi kesti ve kızımı kundakladı.

Kanat çırpışlarının ritmiyle pijamamı yırtarak açıyorum, enseden göbeğe kadar düğmeler patlıyor ve çıplak göğüslerim ortaya çıkıyor. Hizmetçilerden bazıları, bana mahremiyet sağlamak istercesine çenelerini aşağı indiriyorlar.

Ben daha iyisini biliyorum. Gözlerindeki yaşları sakladıklarını biliyorum. Bu, umutlarını çoktan kaybettiklerinin kanıtı.

Onlar benimkinin işe yaramaz olduğuna inanıyorlar. Ben bunu kabul etmiyorum.

Gümüş rengi ışık süiti aydınlatıyor, Slátra saraya o kadar yakın süzülüyor ki, kızım göğsüme yerleştirilirken kanat çırpışlarının soğuk esintisi beni sarsıyor. Yüz hatlarına bakmak, onu incelemek ya da koklamak için vakit kaybetmiyorum; onu hızla bağlarından kurtarıp cansız bedenini göğüslerimin üzerine seriyorum, kolumun kıvrımıyla başını destekliyorum.

Sırtını nazikçe ama sertçe okşarken, Mah'ın bana bu odada söylediği şarkıyı mırıldanıyorum. Beni her zaman mutlu ve güvende hissettiren bir melodi.

Sevilen.

Liu ath na, juu ta ne guile hayır...
Too la too. Too la too.
Liu ath na, juu ta ne guile hayır...

Tekrar itmem söylendi.

Doğum sonrası plasentam sıcak bir akıntı halinde akıp giderken gözyaşlarım süzülüyor, tıpkı lavabonun tıpasını çekmek gibi... ya da bir ruhu yavaşça serbest bırakmak gibi, durmadan akıp gidiyor.

Bu düşünceye fazla takılmamaya çalışıyorum. Sanki bedenim kızımı ölümüne doğru kovalıyormuş gibi hissetme gerçeğini kafamda kurcalamamaya çalışıyorum.

O kalacak, ben gitsem bile. Son nefesimi ona vereceğim ve bunu gerçekleştireceğim.

Eeah to ail. Eeah to ail.
Han dui garl, igath da se marth…

Bacaklarımın arasına bezler tıkılıyor, her biri kanla ağırlaşmış halde çekilip bir kovaya boşaltılıyor ve süitten dışarı taşınıyor. Boğazıma zorla tentürler sokuluyor ve karnıma sürülüyor, ardından bir hizmetçi karnıma bastırıp rahmime öyle bir masaj yapıyor ki, kızımın sürekli sessizliği beni yavaş yavaş derimi yüzerek öldürmeseydi acıdan çığlık atardım.

Açık olarak.

Yine de sırtını okşamaya devam ediyorum. Sertçe vuruyorum.

Ona şarkı söyle.

Yine de umudumu kaybetmeyi reddediyorum, tükenmekte olan tüm gücümle ona tutunuyorum.

Eeah to ail. Eeah to ail.
Han dui garl, igath dain to ne…

Her şey titriyor.

Slátra pençelerini saçaklara saplarken çıkan tiz taş kazıma sesi duyulur; sarayın ejderhaların tünemesi için inşa edilmemiş bir bölümüne tutunur. Işıltılı bir hareketin sesi duyulur ve Slátra devasa kafasını körü körüne balkon kapısından içeri sokarken (zar zor sığacak şekilde) hizmetçilerden biri çığlığını bastıramaz.

Odanın her yerine, teninden yayılan keskin bir soğukluk doluyor.

Öne doğru hamle yaparak boynunun bir kısmını açığa çıkardı ve muazzam varlığıyla mekanı doldurdu. Hizmetçilerimden ikisi hariç hepsi karşı duvara sindi.

Boğazım kalınlaştığı için bir türlü bir sonraki dizeyi söyleyemiyorum.

Atlar, atlar...

Slátra'nın süt beyazı gözlerine bakıyorum, varlığına minnettarım.

Bunu tek başıma yapmak zorunda olmadığım için minnettarım.

Duali do, shooth ait nui la …

O havayı kokluyor, ben ovarken boğuk bir şekilde burnunu çekiyor.

Pat.

Şarkı söylemek.

Görme engelli olmasına rağmen, paylaştığımız kalbimizin güçlü atışlarından onun ne kadar güzel koktuğunu hissedebiliyorum.

Duyular.

Hissettiriyor.

Acı dolu, boğuk bir ses çıkarıyor. Çok nazikçe, kızımın başının arkasına sürtünüyor, inliyor. Nefes alabilmesi için yumuşak bir yoklama yapıyor.

Yaşamak.

At, at, at—

Slátra homurdanır, sonra geri çekilir. Kızımın mosmor olmuş yüzü buruşurken kaşlarımı çatarak aşağıya bakıyorum.

Odayı yankılayan titrek bir feryat koparıyor ve ben de göğsüme çöken rahatlama hissiyle neredeyse yıkılacakmış gibi benzer bir ses çıkarıyorum.

Titriyorum, farkında olmadan bağlandığım bir düğümden kurtuluyorum; hizmetçilerin nefes nefese, Yaratıcıları övdüklerini uzaktan duyuyorum. Bazıları dizlerinin üzerine çöküyor, feryat ediyor ya da toprağı öpüyor.

Kızım tekrar çığlık atmadan önce derin bir nefes aldı; tiz ve çetrefilli bir çığlık. Sanki uçurumun kenarına kadar batmış ve korkudan yükselmiş, umutsuzca kaçmaya çalışıyordu.

Onu daha da yakına çekiyorum. Slátra ikimizi de koklarken onu teselli ediyorum; kanamamın yavaşlamaya başladığına dair mırıltılarını duyduğumda şaşırmıyorum. Onun yanında olmaktan daha çok istediğim başka bir yer yok.

Zaman bulanıklaşıyor…

Odanın genelinde hakim olan sakinliğe rağmen Slátra orada kalıyor; ben şarkı söylerken sessiz bir nöbetçi gibi kızımın alnını okşuyorum. Yüzündeki tüm kırışıklıklar düzelene kadar bu hareketi tekrarlıyorum.

Başını öpüyorum, narin yüz hatlarında Kaan'ı arıyorum. Onu ten renginde ve belirgin yanaklarında buluyorum. Kesinlikle Mah'ınkine çok benzeyen o beyaz saç tutamında değil.

Burada olsaydı ne kadar gurur duyacağını bildiğim için boğazım düğümleniyor.

Kendimle pek gurur duymasam da.

Mah, tüm zorluklara rağmen, siyasi bağları gererek aşka doğru yol aldı. Her şeyden ödün vermenin bir yolunu buldu, ancak Pah'a duyduğu aşktan ödün vermedi; aynı zamanda halkına karşı adil ve dürüst davrandı. Gölge Kraliçesi olarak sorumluluklarını yerine getirdi.

Görebildiğim tek yoldan gittim, ama yine de bu yol Kaan'a... buna mal oldu.

Doğum sırasında burada olmak. Kızını ilk kez görmek. Onu dünyaya gücü ve sıcaklığıyla karşılamak.

Slátra'nın iniltisi yanaklarımdan süzülürken, sessizce daha güçlü olmaya yemin ediyorum.

Daha iyi.

Bu dünyadaki adaletsizlikleri gidermek için. Bir şekilde, dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek için. Kızımız için.

İçin-

Boğazımdaki düğümü yutarak, Mah'ın ikinci adını tüm gücümle söyleyerek odadakilere "Adı Kyzari," diye duyurdum.

Hem ona hem de Kaan'a ithaf edilmiş sessiz bir övgü.

Tek umudum, bir gün Dae Kaan ve Kyzari'nin nesiller boyunca uzanan bu bağı görmesidir. Ona güzel, sevgili Mah'ımın bir parçasını bahşetmenin

yoğun duygusunun ötesinde, kızıma K harfiyle başlayan bir isim vermemin daha geniş bir nedeni olduğunu anlamalarıdır.

“Kyzari Neván Vaegor,” diye fısıldıyorum, çünkü Tyroth'un beni onun adını almaya zorlamasından, bana seçim hakkı vermemesinden nefret ediyorum.

Benimki yaşayacak. Kızım aracılığıyla.

Gözümün ucuyla, tüm hizmetçilerin başlarını eğdiğini, birinin masaya doğru ilerlediğini görüyorum. Kapıdan içeri uzatılan resmi duyuru rulosuna Kyzari'nin adını yazıyor; şüphesiz dışarıdaki koridoru dolduran birçok muhafızdan birine teslim edilecek. Kısa süre sonra, Arithia sokaklarını dolduran ve emeğimin sonucunu duymayı bekleyen kalabalığa okunacak.

Bir hizmetçi omuzlarıma bir şal örtüyor, mahremiyetimi koruyor; Kyzari ise göğsüme sokularak beslenmeye çalışıyor. Yine Mah'ın öğütlerinin yokluğuna üzülüyorum ve beceriksizce meme ucumu Kyzari'nin ağzına doğru itiyorum.

Hafifçe çekerek emme hareketi yapıyor. Küçük eli etrafımda dolaşıyor ve parmağımın üzerinde duruyor.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Kaan'ın málmr'ında birbirimize sokulmuş iki ejderha gibi, nazik bir ritim bulduğumuzda, bedenlerimizdeki tüm mücadele kayboluyor.

Bu anın bir hediye olduğu, uzun sürmeyeceği yönündeki sessiz hissi görmezden gelmeyi seçiyorum.

Şu an kalbimde buna yer yok.

Yanımda üç şişe dolu ağır bir tepsiyle bir hizmetçi belirdiğinde, dikkatimi zar zor Kyzari'nin yanaklarına yayılmış soluk kirpiklerinden, minik bedeninin bana ne kadar mükemmel bir şekilde kıvrıldığından ve çıkardığı sessiz emme seslerinden ayırabiliyorum.

Hizmetçi, mor bir şişeyi işaret ederek, "Bu, kalan plasenta kalıntılarını daha fazla kanama olmadan atmanıza yardımcı olmak içindir," diyor.

Alıp, hiç düşünmeden geri atıyorum.

Yanındaki kahverengi olanı işaret ederek, "Bu süt üretimini artırmak için, bu da..." dedi.

Keskin bir kükreme duyuluyor. Turuncu bir alev yırtığı gökyüzünü yarıp geçiyor ve odayı öfkeli bir parıltıyla dolduruyor.

Hizmetçilerin nefes nefese kalışları, Slátra'nın vahşi hırıltısı tarafından bastırıldı.

Başını kapı çerçevesinden o kadar hızlı çekiyor ki, yanlara çarpıyor, acının şiddeti aramızdaki bağı sarıyor. Ama bu, aramızda gümüşten sağlam bir duvar ördüğü ve beni dışarıda bıraktığı, sonra da sanki beni düşüncelerinin ve duygularının öfkesinden korumaya çalışıyormuş gibi sarayı ittiği son an oluyor.

Bunun da bir faydası yok.

Üç Moltenmaw'ın pencerelerin önünden hızla geçip Slátra'nın izini sürdüğünü görünce göğsümde bir panik dalgası yükseldi. Görünmüyorlardı ama çığlıklarını duyabiliyordum.

Kükreyen.

Demir yüzüğümü çıkarıp Clode'a doğru açılıyorum, ejderha ateşinin patlamaları arasında çığlıklarını dinliyorum—

Ses, sönmüş bir alev gibi buharlaşıyor.

Başım dönmeye başlıyor, sanki bir petrol gölünün altında sürükleniyormuşum gibi. Uyuşturulduğumu anlamam çok uzun sürüyor. Yaratıcıları artık duyamamamın korkunç bir sebebi olduğunu fark ediyorum.

Dehşetin vahşi bir kırbacı beni derimi soyuyor. "Birisi kilidi açsın—"

Kapı o kadar hızlı açıldı ki, hizmetçi çığlık attı.

Tyroth odaya dalınca kalbim ağzıma geldi, farklı renklerdeki gözlerinde vahşi bir parıltı vardı.

Kyzari'yi kollarımla koruyarak şalı ikimizin etrafına sarıyorum, bu sırada midem alt üst olacak gibi bir bulantı dalgasıyla karşı karşıyayım. Bu his, ensesine takılı altın düğmede bir damla kan izi olan Runi adlı bir kadının topallayarak odaya girmesiyle daha da yoğunlaşıyor.

Kan bağı.

Tyroth, kollarını kavuşturmuş, saçları açık bir şekilde, sedyenin ucunda hareketsiz duruyor. Dirseklerine kadar kıvrılmış bol siyah bir gömlek giymiş olması, rahat ve huzurlu olduğunu düşündürse de, hiç de öyle görünmüyor.

Gözlerindeki sertlik, daha az önce alev telleriyle insanları kırbaçladığı, dillerini kestiği, çıplak elleriyle kafalarını omuzlarından kopardığı anlardakiyle aynı.

“Bizi yalnız bırakın.”

Sesi, her zaman yaralayan, gürleyen bir saldırı gibidir.

Hizmetçiler aceleyle odadan çıkarken bakışlarımı kızıma indirdim. Elimle baş parmağımı alnında gezdirmeye çalıştım... ama uzuvlarımın, o

ilacın etkisiyle ağırlaştığını fark ettim. Anımızı parça parça çaldığını anladım.

Her şeyi üstleniyor.

Bunun yerine, Kyzari'nin içkisini dinlerken parmaklarını tekrar tekrar sayıyorum. Çenemin titremesini engellemek için dudaklarımı sıkıca kapatıyorum.

Kanlı Dantel çantasını yere bırakıyor. Yanımda yere bir runik halka çizerken odanın her yerini tıkırdama sesleri dolduruyor—hızlı ama hassas bir şekilde. Bu sırada, ejderham uzakta savaşıyor, mavi ve turuncu alevler gökyüzünde çarpışıyor ve Tyroth'un delici bakışları beni parçalamaya çalışıyor.

Öfkelenmek istiyorum. Çığlık atmak istiyorum. Ama ikisini de yapmıyorum, çünkü umutsuz olduğunu biliyorum. Kyzari ile geçirdiğim bu azalan anın kalanını, çirkin ve yırtık bir şeye dönüştürmekten başka çarem yok.

Onu o yankıyla baş başa bırakmak istemiyorum.

Yapmayacağım.

"Kızımın kanını akıtırsan seni öldürürüm."

Sesimin sakinliği, içimde parçalanan koruyucu şiddeti ele vermiyor.

Gözlerimi Tyroth'un acımasız bakışlarından kaçırdım. "Belki bu günde ya da bu hayatta olmayacak, ama Yaratıcılar beni duysun, bedeninden ve kirli, çürümüş ruhundan intikam alacağım."

Kaşını kaldırarak, "Bir kadın mı?" diye sordu.

Söyleyiş biçimi beni irkiltti, sanki kelimeleri sivri iğnelere dönüştürüp kadının etine saplamış gibiydi.

Duygusuz bakışları Kyzari'ye kayıyor, sonra tekrar yukarı. Ölümcül bir sakinlikle, "Ne kadar hayal kırıklığı. Hiç şüphesiz tıpkı senin gibi olacak. Zavallı bir kaltak." diyor.

Hırlıyorum.

Gülümsedi—nadiren yüzünde beliren ve bir anlığına da olsa kaybolan o gülümsemeyi silmek istedim. "Şimdi, Zatia."

Tyroth'u bakışlarımla paramparça ediyorum, Kyzari'nin topuğuna bir iğne batırırken hâlâ hırlıyorum. Kıvranmasına rağmen göğsümden ayrılmıyor, emmeye devam ediyor.

Tyroth, metanetli ve hareketsiz bir şekilde, yüz ifadesi donuk bir halde, tüm gücü sıkıca kenetlenmiş yumruklarında tutarken, bir damla kan, gevşek

bir tentürle karışıp, görüş alanımın kenarında parlamaya başlayan rün halkasının içine damlatılıyor.

Sıvı, bir ağacın kökleri gibi dallanıp budaklanıyor.

En kalın iki çizginin beni ve başka bir yeri işaret ettiğini görmek için bakmama gerek yok. Kuzeye, Kaan'ın şüphesiz bulunduğu yere. Bakmıyorum ama Tyroth'un dikkatini yayılan tentüre çevirdiği anı görüyorum.

Yüz ifadesi sertleştiği anda şüpheler doğrulandı.

Çenesini yukarı kaldırır, göz kapakları kısılır ve bakışları öfkeli bir kıskaç haline gelir. "Sen bir fahişesin."

Onu görmezden geliyorum, son kalp atışlarımı benim için önemli olan kişiyle geçirmeyi seçiyorum, bakışlarımı Kyzari'ye indiriyorum... eğilip solgun kirpiklerini öpebilmeyi diliyorum. Bunun yerine ona şarkı söylüyorum—Mah'ın şarkısını en başından başlayarak, melodiyi yumuşak bir şekilde takip ediyorum.

Daha iki kıta okumuşken Tyroth mızrak ucu gibi bir cümle mırıldandı.

Bulder hemen yanıt vermiyor, sanki emre karşı bir an direndi. Ya da en azından ben böyle inanmayı tercih ediyorum, vücudumu yana kaydırma gücüne sahip olduğumu umuyor.

Hayır, öyle düşünmüyorum.

Sırtıma saplanan bir taş parçası kaburgalarımı paramparça edip, oyucu bir acıyla parçalanınca öğürdüm. Göğsüm buz gibi bir soğukla dolduktan sonra ön taraftan dışarı fışkırarak Kyzari'nin yüzüne kan sıçrattı.

İrkilerek irkildi. Gözlerini araladı, ancak Tyroth onu göğsümden çekip almadan önce gözlerinin rengini tam olarak göremedim.

Boğazımdan kan fışkırıyor, daha önce hiç bilmediğim derinliklerden gelen testere gibi keskin bir çığlık atıyorum. Ama bana kalırsa Kyzari'nin tiz çığlığı daha çok acı veriyor.

Daha keskin.

Tyroth onu bir bezin içine sarar, sonra göğsüne yaslar; damarlarımdan hayat akıp giderken, bedenim panik içindeki zihnimin çılgınca yakalayabildiği her ayrıntıya tutunmasından çok daha hızlı gevşer.

Bloodlace yanıma doğru topallayarak geldi ve eşyalarını toplamaya başladı. Başını kaldırıp, geniş ve kederli gözlerle bana baktı—

Tirot'un dudaklarından bir başka keskin cümle daha döküldü.

Taş bir mızrak, Kanlı Dantel'in çenesinin altından yukarı doğru saplanıp kafatasının tepesinden çıkıyor, hâlâ açık olan gözlerinden kan sızıyor - artık

düz ve cansız.

Onu iterek geçen Tyroth, alnıma bağlı olan tacı oynatmak için öne doğru uzandı, üst dudağı büzülerek, başlık kıpırdamayınca hırlamaya hazır bir şekilde kıvranmaya başladı.

İçini çekiyor, Kyzari'yi kokusuyla beni cezbedecek kadar yakına getiriyor. Dokunmak, ait olduğu yere, göğsüme yaklaştırmak... Keşke kollarımı kaldırabilseydim.

Taç üzerindeki rünler, pençeli dallardan biri gevşemeden önce sıcak bir zonklamayla atıyor. Tıpkı beynimden yavaşça kayan bir iğne gibi…

Kafatasım…

O, parmaklarını tekrar tacın etrafına doladığında, bu sefer beni mızraktan koparacak kadar sertçe çektiğinde, kesik kesik ve hırıltılı bir nefesle öfkeyle doluyorum.

Parça, henüz düşmeye hazır olmayan, zar zor kireçlenmiş bir kabuk gibi çatlayıp kopuyor; bu da artık benim için uygun bir konakçı olmadığımın kesin bir işareti. Metal parazit, bebeğimi emmek için daha iyi, daha sulu bir ziyafet olarak görüyor.

Çünkü ölüyorum.

Tyroth, kollarında kıvranan, ağlayan kızıma bakıyor ve ben de yavaş yavaş azalan bir dehşetle onun tacı kızımın minik alnına bastırmasını izlemek zorunda kalıyorum.

Onun varlığını hisseden metal teller kıvrılarak şekline uyum sağlıyor ve pençe gibi ona kenetleniyor.

Onun karşılık olarak attığı tiz çığlık kalbimi parçalayacak gibi, bu ses benden hayatı emen ölümcül yaradan daha acı verici.

"İçin rahat olsun, onun ne kadar iğrenç bir fahişe olduğunuzu asla öğrenmeyeceğini bilin," diye mırıldandı Tyroth, başını sallayıp kapıya doğru dönmeden önce bana son bir öfkeli bakış attı ve Kyzari'yi görmemi engelledi.

Bağırıyorum ama ağzımdan ses çıkmıyor.

Çırpınıyorum ama tek bir uzvum bile kıpırdamıyor.

Sonra Kyzari'ye onu sevdiğimi hiç söylemediğimi fark ediyorum ve ruhum düşmüş bir ay gibi paramparça oluyor, kalbimin telleri yıpranıyor.

Çıtlatma.

Slátra'nın kükremesi sarayı sarsıyor. Acı dolu bir ağıta dönüşüyor ve son, yorucu ritmiyle birlikte acıyan kalbimde yankılanıyor.

Ve sonu olmayan bir karanlığa düşüyorum.

Elluin'in bilinci, Slátra'nın kalbinden bir atardamarın kopması gibi sökülüp alındı ve geriye kanayan, zonklayan kocaman bir boşluk kaldı. Ölçülemez bir acı, sanki et parçalarıyla birlikte kopmuş gibi göğüs boşluğuna yayıldı.

Kemik parçaları.

Damar dizileri.

Bu acıyı daha önce sadece iki kez yaşamıştı: eşini kaybettiğinde ve küçük Allume'si gökyüzüne yükselip dinlenmeye çekildiğinde.

Slátra öylesine yüksek sesle kükrüyor ki, ataları büyük karanlıkta hışırdıyor, kanatlarını uluyan rüzgara karşı çırpıyor; vahşi, dişlerini gıcırdatan bir öfkeyle yanıp tutuşuyor.

İleri atılır. Moltenmaw'ın boynuna kenetlenir; bu, onu çok uzun zamandır kıymetli küçük yavrusundan uzak tutan üç canavardan sonuncusudur.

Ejderhanın boğazını parçalar, ağır bedenini pençeli kavrayışından kurtarırken kan fışkırır. Normalde ona büyük üzüntü verecek bir eylem olurdu bu; peri halkının sadist açgözlülüğüyle savaşa sürüklenmiş bir ejderhayı alt etmek... ama Slátra'nın kalbi artık bütün değildir.

Yıkılmasının son sebebi de ortadan kalktı.

Slátra, sarayın yönünü sezmek için görme duyusuna ihtiyaç duymuyor; gözlerindeki her süt beyazı nokta, uzak akrabalarının parıldayan bilincinin ona dünyanın şeklini çizmesine yardımcı oluyor. Onlar olmadan bile, çılgın Hava Tanrıçası, her şeyin yürek burkan hatlarına karşı savurarak, her şeyi kusursuz ayrıntılarla betimleyecek kadar ses çıkarıyor.

Düşmüş ejderhalar.

Uyumsuzluk.

Ölüm.

Slátra, pençeleriyle saraya çarparak, bir ejderhanın gücüne dayanacak şekilde inşa edilmiş saçakları ve duvarları delip geçiyor. Son anlarının acısıyla bulanmış Elluin'in kanlı kokusuna doğru tırmanırken, bu yapılar onun kuduz pençeleri altında parçalanıyor.

Açık giriş kapısına gelen Slátra, yapıdan büyük parçalar koparıyor. Taze bir avı parçalar gibi parçalıyor. Başını bir hareketle sallayınca, bir başka ev büyüklüğündeki parça aşağıdaki şehre doğru düşüyor, nereye düştüğü umurunda değil. Tek derdi, kıymetli küçük çocuğuna güvenli bir şekilde ulaşmak; Elluin'in ölüm döşeğindeki düşünceleri Slátra'nın kalbinde yankılanıyor. Varlığının her zerresiyle telafi etmeye yemin ettiği bir trajedi bu.

Pençesini, omzunu ve başını girintili çıkıntılı delikten geçirip kokluyor. Elluin'in yuvasından kovulmasından bu yana olup biten her şeyi kokluyor.

Vücuduna doğru uzanıyor—

Elluin'in gençlerinin tiz çığlıkları, onun ruhunda bir kıymık gibi yara açtı.

Dişi köpek hırıldayarak başını sesin geldiği yöne çevirdi ve küçük yavruyu meydan okurcasına, açgözlü bir kucaklamayla tutan erkeği kokladı.

Onu kalkan olarak kullanmak.

Genç bir Slátra, onun iyiliğini riske atmayacak, hatta ona saldırmak için bile bunu yapmayacak...

Ağzını açar. Tyroth Vaegor'un dilinin üzerinde duran, dişlerinin arasında kıvranan alevleri görmesine izin verir. Kalbinin panikle çarpmasını, hassas

kulaklarına kükreme gibi yankılanan sesini dinler ve acaba ona da, kıymetli küçük yavrusuna yaptığını yapacak mı diye merak eder.

Eğer cesaret ederse.

Belki de Slátra'nın Elluin'in bedenine ulaşmasını engellemeye çalışırsa ortaya çıkacak olan büyük yıkımı seziyor, çünkü dudaklarını sıkıca kapalı tutuyor.

Slátra dikkatini ona çevirdi. Elluin'in yan tarafına hafifçe dokundu ve göğsünden hâlâ çıkıntı yapan sivri taş parçasını kokladı.

Boğazından kısık bir inilti yükseldi.

Yavaşça Elluin'i parçadan ayırıyor. Kırık ve cansız, Slátra'nın büyük pençesinin içine çok kolayca katlanıyor.

Kadın, Elluin'i göğsüne sıkıca çekerken, bir an önce onun olmayan yavruya sarılan erkeğe tekrar dikkatini verdi ve Tyroth'un zamanının geleceğine dair sessiz bir söz verdi.

O bunu başaracak.

Geldiğinden daha zarif bir şekilde geri çekiliyor, kıymetli küçük yavrusunun sonunu anımsatan o kokuyla dolu ininden kurtulduğu anda başını gökyüzüne doğru eğiyor. Son nefesine kadar alev alev yanan ateşli ruhundan.

Dünyanın ona ihtiyacı var, ama henüz bunu fark edecek kadar yıkılmış değil.

Slátra kanatlarını açar ve çökmekte olan kuleye tutunmayı bırakarak gökyüzüne doğru yükselir; süt beyazı gözleri, Elluin'in ölmüş akrabalarının etrafına sarılmış, uyuyan güzel Allume'ye dikilmiştir.

Ve uçuyor. Allume'nin bir top gibi kıvrılıp hayattan kopuşunu izlediğinden beri defalarca hayal ettiği bir şekilde, onlara doğru yükseliyor. Ama bunun böyle olacağını hiç hayal etmemişti. Kalbinde böyle bir hüzünle, kıymetli küçük bebeğini (artık o kadar da küçük olmayan) kucağında taşıyarak yükseleceğini...

Kendi kıymetli küçük çocuğuyla birlikte.

Atmosfer soğuyup sessizleşene kadar uçar—Clode'un kalamayacağı kadar uzak bir mesafeye—ve yerçekiminin etkisinden kurtulmadan önce son nefesini verir. Kuyruğunu Allume'nin küçük kanadına değdirecek kadar yaklaşır, sonra da kendi içine kapanır.

Elluin'in etrafına, sanki çok kıymetli bir yumurtayı kucaklıyormuş gibi kıvrılan dişi, çok sevdiği atalarının arasında sessiz bir köşe buluyor...

Ancak o kendini ölüme teslim etmiyor.

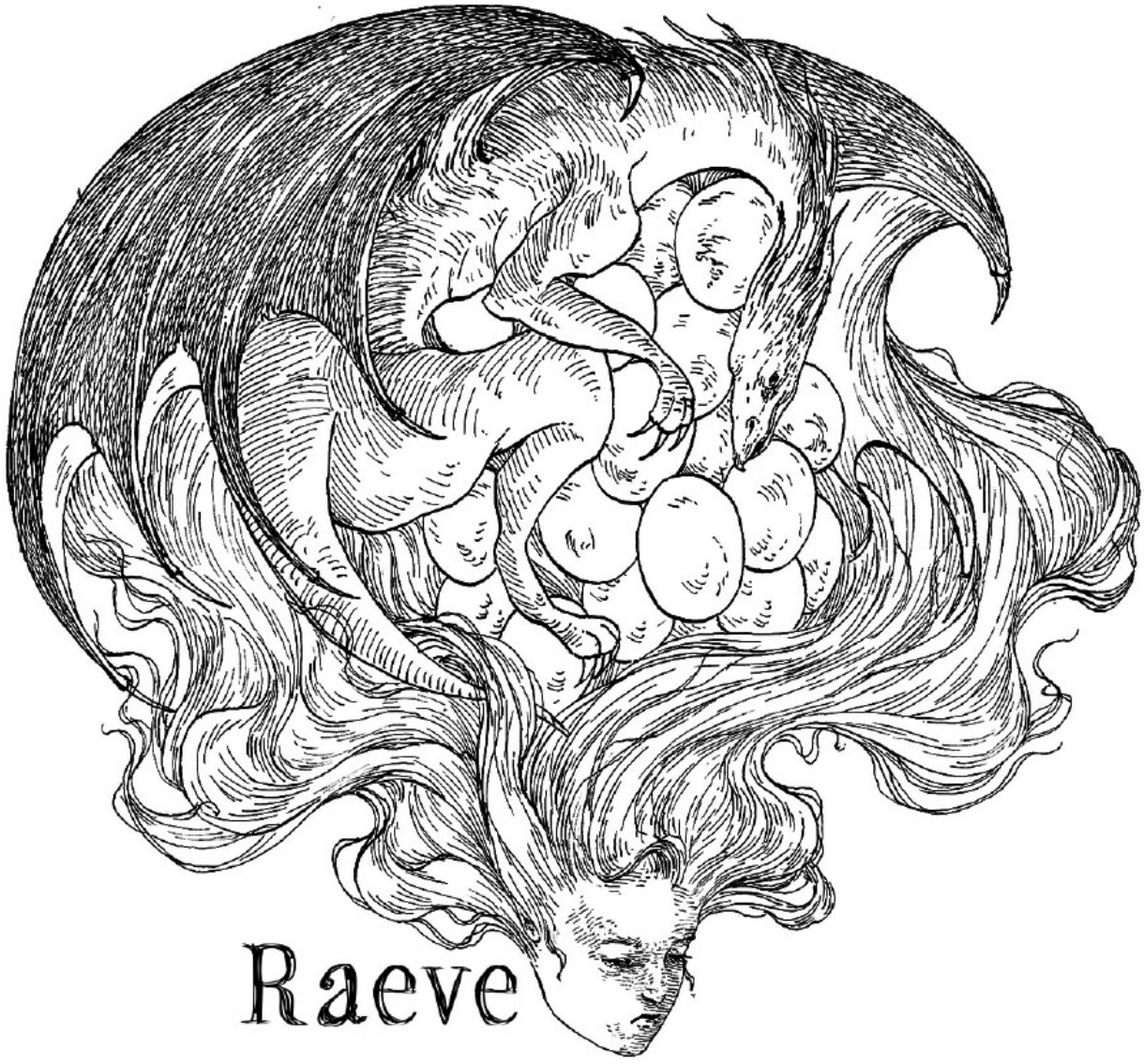
Bunun yerine, ruhunun liflerine dolanmış o gümüş kurdeleyi çözüyor, her bir gevşek ipliği yavaşça açıyor, ta ki varoluşun özüyle dolu, huzursuz bir makara haline gelene kadar. Sonra da onu kaburgalarının arkasından çıkarıyor.

Onu Elluin'in göğsüne iyice saplar.

Küçük kıymetli varlığının içindeki o derin uçuruma gömülerek yok olsa da, Elluin onun kök salacağı, büyüyeceği ve hayatla dolup taşacağı umuduyla dingin bir huzur buluyor; böylece Elluin kendi küçük kıymetli varlığına geri dönme şansına sahip olacak.

Böylece ona onu sevdiğini söyleme şansı buluyor.

Bilincinde bu umut alev alev yanarken, Slátra bedeni taşa dönüşmeden önce son buz gibi nefesini Elluin'in alnına üfler.

Gözlerimi açtığımda kendimi Slátra'nın pençesinin içinde, kanadının koruması altında, bedeninin ay gibi etrafımı sarmış halde buldum. İçimde yoğun, yakıcı nabızlarla ilerleyen kan arzusuna karşı buz gibi bir kucaklama.

Tyroth Vaegor beni öldürdü. Yeni doğmuş kızımı göğsümden kopardı. Tacı alnına yerleştirdi; bana ait olan bir yük bu.

Bu dünyada onun arkasına saklanabileceği kadar büyük bir güç yok. İntikam alacağım. Kaan için.

Kyzari için.

Kesim için.
Ve kendi kendime.

EPILOGUE

Sereme, mor tüylü paltosunu vücuduna sıkıca bastırarak, çevresindeki kasvetli yıkımın ortasında bir zarafet ve duruş simgesi gibi, dondurucu sisin içinde ilerliyor. Eldivenli avucunda duran küçük metal bir aletle, sisin arasından zar zor görünen ay ışığıyla aydınlanmış gökyüzü arasında bakışlarını gezdiriyor, karda attığı her kısa adımla konumunu belirliyor.

Clode, kadının gri gözlerindeki sert parıltıyı kesinlikle fark eder ve daha yakından bakmak için hızla yaklaşıp sonra uzaklaşır.

Meraklı.

Sereme aleti kapatıp cebine koyarken, küllü karla kaplı, üzerinde hiçbir işaret bulunmayan bir mezarın üzerinde diz çöker ve elleriyle kazmaya başlar; bu sırada merakı daha da artar.

Kanlı karın yığılması uzun sürmez. İki ceset ortaya çıkar.

Sereme, ağzındaki atkıyı çıkarmak için duraksadı; ağzına hala çok fazla toz ve döküntü karışmış havayı içine çekti, ancak artık ciğerlerini tıkayacak kadar değildi, zaferin verdiği derin nefesler aldı.

Öylesine geniş bir gülümsemeyle bakıyor ki, köpek dişleri parıldıyor; meraklı Yaratıcı, girdaplar oluşturarak etrafta dolanıyor, yakından inceliyor, dikkatini başka yere çeviremeyecek kadar merakla büyülenmiş durumda.

Sereme kazmaya devam ediyor, tüm vücudunu harekete geçiriyor, kusursuzca şekillendirilmiş saçlarının tutamları dağılıyor. Sonunda Arkyn'in donmuş kolunu yakalayacak kadarını ortaya çıkarıyor ve onu kalan kardan kurtarmak için sendeleyerek, sendeleyerek, sendeleyerek çekiyor—büzülmüş dudaklarının arasından mırıldanıyor.

"Sen ağır, yalancı, işe yaramaz bir çuvalsın," diye homurdanarak, donmuş cesedini ve başını karlı mezardan, karda kaskatı kesilmiş kızıl saçlı kadından uzaklaştırdı... zavallı yaratığın kaderini mühürledi.

Onun da küllerinden yeniden doğmamasını sağlamak.

Sereme içini çekti, alnındaki teri silerken parçalanmış cesedin yanına diz çöktü. “Senin için hiç bu kadar çok çalışmamıştım ve bak bana nasıl karşılık veriyorsun. En sevdiğim eldivenlerimin kıvrımlarına donmuş kanını bulaştırarak. Bu mor leke tonunu bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Özellikle şimdi,” diye dişlerini sıktı, derin dikişlerden çıkarmaya çalışırken gözlerini devirerek pes etti. “Tabii ki hayır. Sen tam bir umutsuz vakasın.”

Cesedi azarlamaya devam ederken çantasını açar, kumaşla sarılı Voyd Kitabı'nın arasından kan bağlayıcı şişesini çıkarır, kapağını açar ve ikisini de bir kenara koyar. Ardından bir hançer kaldırır ve hiç tereddüt etmeden Arkyn'in donmuş etinden bir parça kesip, borunun içine atar.

"Tedbirli olmak pişman olmaktan iyidir," diye homurdanıyor, bir yandan da duman ve dumanlar yükseliyor, bulanık pembe bir duman bulutu etrafa saçılıyor.

Şişenin kapağını tekrar kapatan kadın, zinciri boynuna geçirdi ve çantasından bir şişe sert alkol çıkarıp, büyük umutlar beslediği ölü adamın üzerine döktü.

Onun kalbini kazanmıştı. Onun bağlılığını da.

Her şey.

Ama hor görülen bir kadının öfkesi kadar şiddetli bir öfke yoktur.

Omuz çantasını omuzuna alıp ayağa kalktı ve kürklü cebinden gümüş bir mum çıkardı. "Ne yazık ki, başarısız oldunuz. Şimdi önümde diz çökeceksiniz," diye öfkeyle söyledi, sonra kapağı açarak sert bakışlarında yansıyan bir alev ampulünü ortaya çıkardı.

Clode çığlık atarak hızla uzaklaştı.

Yeterince hızlı değil.

Orman altüst olur ve Arkyn'in bedeni tıslayan, alev püskürten bir kanyon halinde patlar.

Sereme, cesedin küle ve közlere dönüşmesini bekleyerek, güvenli bir mesafeden onun yanışını izliyordu. Arkyn'e çok uzun zaman önce yeniden hayat veren mucizenin onu boğazından yakalayıp, bir daha asla ona ihanet etmeyecek bir şeye dönüştürmesini bekliyordu.

Ona, tam da hak ettiği gibi, olağanüstü bir sevgiyle davranacak bir şey.

Ignos öfkelenirken, Clode ciyaklıyor; Sereme'nin arkasında ise bir erkek, karanlığın içinde sendeleyerek, alevlere ve yanmış et kokusuna doğru ilerliyor. Heykel gibi, ancak hava koşullarından etkilenmiş, dağınık çeneli, beyaz saçlı, berrak mavi gözlü ve geniş omuzlarına kanlı bir post sarmış bir adam. Acımasız soğuktan ve en son gümüş Ay Tüyü'nün sırtından, kız kardeşiyle birlikte dağlar arasında süzülürken baktığında gördüğü dünyaya hiç benzemeyen bir dünyadan korunmak için.

Sereme arkasını dönüp, göz göze geldiklerinde gülümsedi. "Ah, seni burada bulacağımı umuyordum."

Adam hareketsiz duruyor, solgun kaşları çatılmış. Kısmen şaşkınlık, kısmen de tedirginlik.

İkincisi yeterince değil.

"Seni tanıyor muyum?" diye soruyor, sesi derin ve boğuk, dili kurumuş, çatlamış dudaklarını yalarken bakışları alevlere takılıyor. Arkyn'in yanan bedenine, cızırtılar ve dumanlar saçarak gökyüzüne aromalı dumanlar püskürten bedenine.

Sereme, açlığın farkında. Ayrım yapmayan, çaresiz bir açlık. Kıyamet sonrası ovalarda sendeleyerek, yolunu bulmaya çalışırken bir yandan da varlığını sürdürmeye çalıştığının kesin bir işareti bu.

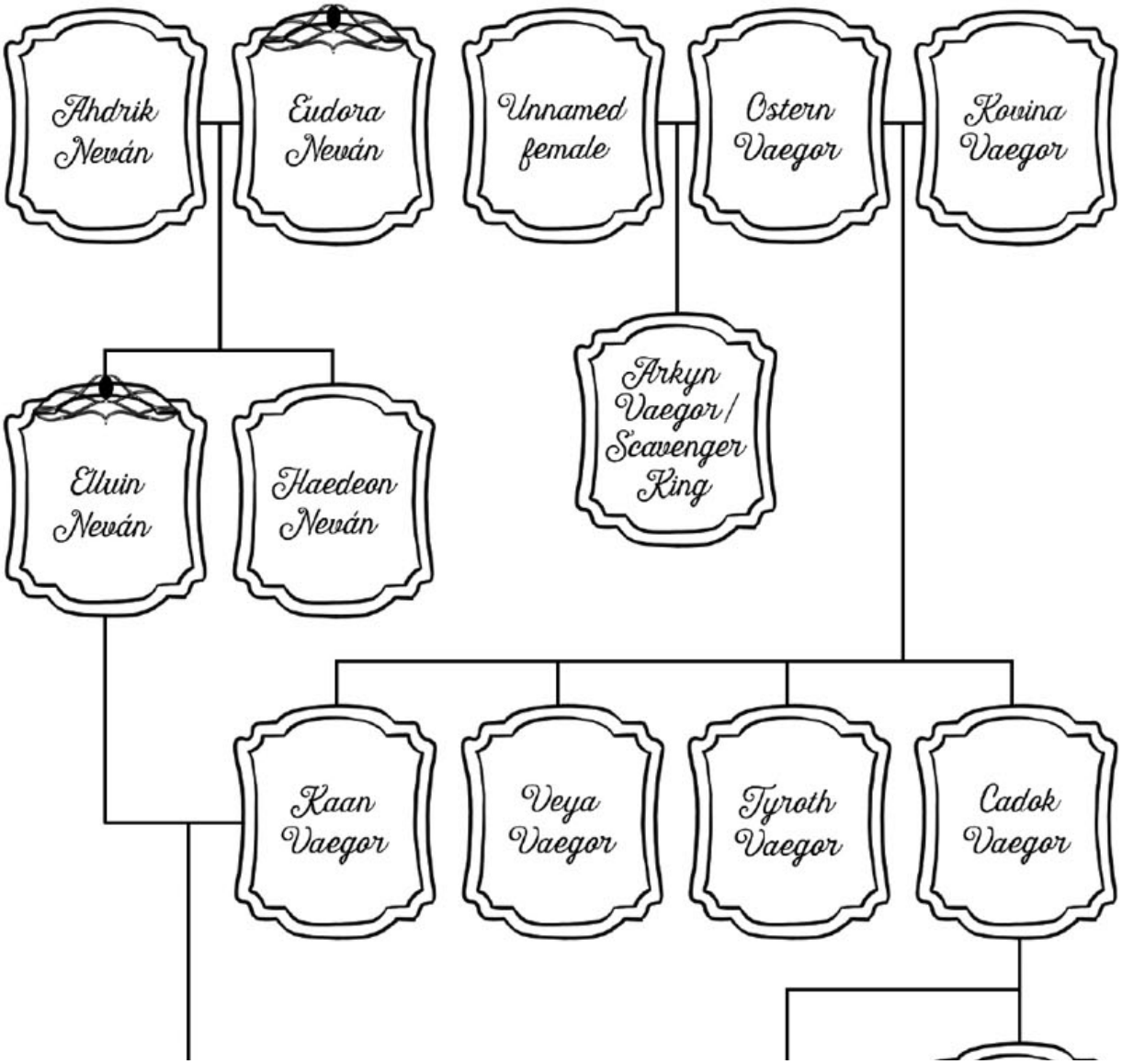
"Henüz değil, hayır."

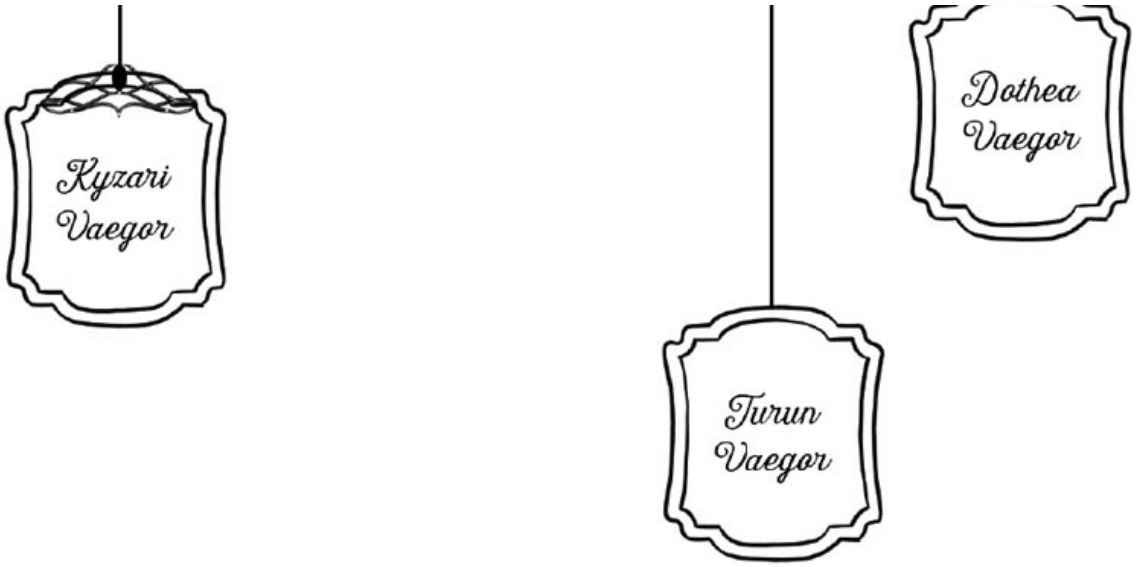
Alevler kıvrılmaya ve yükselmeye başlar, kızıl, altın uçlu tüylerin çatlamasıyla birlikte erkeğin gözleri fal taşı gibi açılır ve yavaş yavaş açıklanamaz bir şeye rastladığının farkına varır.

Tıpkı kendisi gibi.

“Özel bir miskunn, bu yöne doğru yürümenizi önerdi,” diyor Sereme, çantasını karıştırıp mumlu bir bezle sarılmış bir parça kurutulmuş et çıkarırken. Onu uzatıyor. Yeniden dirilen prensin daha sonra kendinden nefret etmesine neden olmayacak bir besin sunumu. “Haedeon Neván.”

Family Tree

Ahdrik Neván
Eudora Neván
Unnamed female
Ostern Vaegor
Kovina Vaegor
Elluin Neván
Haedeon Neván
Arkyn Vaegor / Scavenger King
Kaan Vaegor
Veya Vaegor
Tyroth Vaegor
Cadok Vaegor

Kyzari
Vaegor
Turun
Vaegor
Dothea
Vaegor

GLOSSARY

YAŞ VE ZAMAN AÇIKLAMASI

AS/AFTER STONE
Aether Taşı Nevánlara hediye edildikten sonra zamanın/fazların takibi.

BS/TAŞTAN ÖNCE
Aether Taşı Nevánlara hediye edilmeden önce zamanın/fazların takibi.

AURORA KURDELELERİ
Dünyanın iki kutbuna (kuzey ve güney) bağlı ve bu eksen etrafında dönen gümüş, parlak şeritlerden oluşan bir bant. Aurora şeritleri, insanların uyku/uyanıklık sürelerini takip etmek için kullandıkları şeydir.

AURORA DÖNGÜSÜ
Bir aurora döngüsü, aurora şeritlerinin tüm dünyayı bir kez dolaşması için geçen süredir. Bir aurora döngüsü, bizim yirmi dört saatlik günümüze eşdeğerdir.

AURORA RISE/RISING
Kuzey ışıklarının doğu ufkunda belirmeye başladığı zaman dilimi.

AURORA DÜŞÜŞÜ/DÜŞÜŞ
Kuzey ışıklarının batı ufkunda battığı an, kuzey ışıkları döngüsünün zamanıdır.

DAE
Kuzey ışıklarının gökyüzünde süzüldüğü zaman dilimi. Bu, bu dünyadaki insanların genellikle uyanık olduğu zamandır.

UYKU
Kuzey ışıklarının gökyüzünü boyamadığı dönem. Bu, bu dünyanın insanlarının uyuduğu zamandır.

FAZ
Bin kutup ışığı döngüsü (bir yıla eşdeğer). Kutup ışığı şeritleri, evre boyunca hafifçe kalınlaşır, ardından bininci döngüde incelir. Bu incelme ritmi, evreyi baştan sona takip eder.

EON
Yüz faz/100.000 kutup ışığı döngüsü.

YAŞ AÇIKLAMASI
Yaşamın bir evresi = 1.000 kutup ışığı döngüsü.

Yaşamın yirmi dört evresi = 24.000 kutup ışığı döngüsü.

ŞARTLAR

AETHER TAŞI
Gümüş bir taçın içine yerleştirilmiş küçük siyah taş (bir yetişkinin başparmak ucu büyüklüğünde). Bu taç, bir ev sahibinin başıyla kaynaşmış olup Neván ailesi tarafından korunmaktadır. Taşın içinde Caelis (Eter Tanrısı) bulunmaktadır.

ARITHIA
Gölgenin Başkenti.

BELUHN
Burn bölgesinin en güneydeki köyü/karakolu. Fade'e çok yakın olduğu için, Burn bölgesinden birçok kişi, yumurta elde etme riskini göze alacak kadar

cesurlarsa, Moltenmaw yavrularını burada büyütüyor.

BOGGIT
Moltenmaw'ların yuvalama alanı. Burası The Fade'de bulunan geniş, bataklık bir çorak arazidir. Moltenmaw'lar yuvalarını kurdukları, ağaç ve dallardan büyük dairesel küreler inşa ettikleri ve yumurtalarını içine bıraktıkları sağlam tümsekler vardır. Yumurtalar sallanmaya başladığında, baba Moltenmaw yapının üzerine alev üfler; bu, kuluçka sürecinin hayati bir parçasıdır.

KAN BAĞCIĞI
Kan üzerinde eşsiz bir güce sahip olan kişi. Aile kökenini belirleyebilir, birinin kanını kullanarak ona acı verebilir veya zevk verebilir, vb.

VAHŞET KİTABI
Aether Tanrısı tarafından yazılmıştır. Her resmi rün bu kitaptan türetilmiştir. Üçlü Konsey tarafından korunan bu kitap, Kale'deki Yüksek Hazine'de muhafaza edilmektedir.

ÇARDAK
Tarafsız şehir. Üçlü Konseyin ikametgahı.

BOTHAIMIAN CEVHERİ
Bothaim'in çok altındaki tünellerde çıkarılan bu maden, yüksek oranda demir içeriyor ve Bulder'ın onu yerinden oynatması neredeyse imkansız.

BAĞLI
Eşin karşılığı. "Bağlıyız" demek aynı zamanda "evliyiz" demek anlamına gelir.

KLİP
Bir perinin kulağının tepesine oyulmuş dairesel bir çentik, sanki minik bir yaratık kabuğundan bir ısırık almış gibi. Birinin kulağında bu çentik varsa, bu onun bir "null" (boş) olduğunu ve element şarkılarının hiçbirini duyamadığını gösterir. Bu her yerde yaygın değildir; sadece belirli krallıklarda görülür.

GÜNDÜZ-SABAH
Ejderhasıyla öylesine güçlü bir bağ kurmuş biri ki, onun gücünü ve ateşini kontrol edebiliyor. Bu bağlantı gerçeklikten çok bir efsane.

BARAJ

Ejderha ana.

BENİM İÇİN
Yanıkların Başkenti.

ÇUKUR
Gore şehrinin ana caddesi.

EJDERHA KAN TAŞI
Ejderha kanının döküldüğü bölgelerden topraktan çıkarılır. The Fade ve The Shade'de ana para birimidir. Öğütülüp tüketildiğinde, birçok tıbbi özelliğe sahiptir.

EJDERHA GÖRÜŞÜ
Eski runik yazıtların izlerini görebilme yeteneği; bu yetenek normalde yalnızca bir ejderhanın alevinin ışığıyla görülebilir.

DRELGAS
Duvarın bir bölümü, The Fade'in ordusuna ayrılmış ve yeni askerlerini barındırıyor.

ESKİ BIÇAK
Fíur du Ath'ın suikastçısı.

ELDING SQUIRE
Elding'den gelen emirleri Fíur du Ath'ın diğer üyelerine iletir.

ELEMENTAL BONCUK
Bunlar, bir kişinin element şarkılarından herhangi birini duyup duyamadığını göstermek için takılır. Farklı krallıklar için farklı moda biçimleri vardır. Solgunluk Diyarı'nda küpe olarak takılırlar. Yanma Diyarı'nda veya Gölge Diyarı'nda ise kullanıcının saçını, sakalını veya giysisini süslerler.

KIRMIZI: Ignos (ateş)
MAVİ: Rayne (su)
TEMİZ: Clode (hava)
KAHVERENGİ: Bulder (yer)

İLGİ ÇEKİYOR MUSUN?
Krallıklar (özellikle de Fade) genelinde yayılan zulme karşı koymak için çalışan isyancı grup. Etki alanları tüm dünyaya yayılıyor.

ET İPLİĞİ

Runeleri kullanarak eti, kası ve organları iyileştirme sanatında eğitim almış kişi.

GELİŞME
Eldinglerin hüküm sürdüğü yeraltı sığınağı, güneyde bir yerlerde gizli bir konumda bulunuyor.

HARTHOR ORMANI
Moltenmaw balıklarının yumurtlama alanlarını çevreleyen kadim orman.

HAYALET TALKAÇAKLAR
Hedeflerine ulaşamayan, genellikle alıcının vefat etmesi nedeniyle oraya varamayan tarlakuşları, ömürlerinin geri kalanını amaçsızca etrafta uçuşarak geçirirler.

GONDRAGH
Sabersythe yuvalama alanı. Burası doğrudan güneşin altında, çok sıcak ve çoğu canlı için yaşanmaz bir yer. Çok kayalık, birçok volkan ve lav nehri var. Sabersythe'ler bu volkanların oyuk ve girintilerinde yuva yaparlar. Yumurtaları çatlamaya başladığında, ya volkanlardan lav alıp yuvalarına püskürtürler ya da yuvaları ejderha aleviyle ıslatırlar - bu, kuluçka sürecinin hayati bir parçasıdır.

KAN
The Fade'in başkenti.

BÜYÜKANNE
“Büyükanne”

BÜYÜK BABA
“Büyükbaba”

KULUÇKA KULÜBESİ
Genellikle ejderha yuvalama alanlarının dışında bulunan bir kulübe. Yumurta çalan biri genellikle burada kamp kurar, böylece yavru ejderhaları doğal ortamlarında başarılı bir şekilde kuluçkaya yatırabilir ve güvenli ve sağlıklı bir yavru elde edebilir.

YÜKSEK HAZİNE
Bothaim Kalesi'nde bulunan Yüksek Hazine, Üçlü Konsey'in elinde bulunan özel ve benzersiz eşyaları, Voyd Kitabı da dahil olmak üzere, barındırmaktadır.

JOHKULL KLANI
Boltanik Ovaları'nda yaşayan birçok savaşçı klanından biri. Bu klanlar, güçlü ve yetenekli savaşçılar yetiştirmeleriyle ünlüdür.

Kaan, Johkull Klanı'nda büyüdü.

LOFF
Sabersythe kuşlarının yuvalama alanlarını turkuaz bir iris çiçeği gibi çevreleyen uçsuz bucaksız su kütlesi, kadim hayvanlara ve tahmin edilemeyen hava koşullarına ev sahipliği yapmasıyla ünlüdür.

MAH
"Anne"

MAHMI
“Anneciğim”

METAL
Boltanik Ovaları'ndaki savaşçı klanların, flört ettikleri kişilere sundukları el oyması bir kolye ucu. Genellikle ejderha pulu, kemik, bakır veya taş gibi malzemelerden yapılırlar.

BAL VE MUÍEM
Hareket Eden Sisler. Bu sisler dünya üzerinde yer değiştirir ancak nadiren çok kuzeye doğru ilerler.

ZİHİN AĞI
Başkasının zihninin derinliklerine inebilme gibi eşsiz bir yeteneğe sahip kişi. Bu tür kişiler son derece nadirdir.

NETHERYN
Ay Tüyü yuvalama alanı. Bu alan, dünyanın en güney kutbunda, Gölge bölgesinde yer almaktadır. Burada, dondurucu soğuk ortam çoğu insan için yaşanmazdır. Ay Tüyleri, devasa altıgen buz sütunları üzerinde yuva yaparlar. Yumurtalar sallanmaya başladığında, baba Ay Tüyü ya buz alevlerini yumurtaların üzerine üfler ya da üzerlerine buz ve kar yığar; bu, kuluçka sürecinin hayati bir parçasıdır.

HÜKÜMSÜZ
Elementlerin şarkılarından hiçbirini duymayan biri. Bazı krallıklarda bunu göstermek için kulakları kesilir.

PAH

"Baba"

PAHPİ
"Babacığım"

PARŞÖMEN TARALAK
Üzerinde aktivasyon çizgileri bulunan, runik harflerle yazılmış parşömen kareleri. Katlandıklarında (bir tarlakuşu şekline), bu notalar mesajın iletilmesi amaçlanan kişiye doğru uçup gidecektir. Bu dünyada güvenilir bir iletişim biçimi.

HAZIR
Boltanik Ovaları'ndan bir savaşçının sırtındaki noktalı dövme. Her nokta bir zaferi temsil eder ve yoğun dövmeli bir sırt, büyük bir güç ve onurun göstergesidir.

ROONEY
Bazılarına göre Caelis'in (Eter Tanrısı) duyulma umuduyla yazdığına inanılan antik mezarda bulunan sembolleri kullanmayı öğrenmiş kişi. Beyaz bir boncuk ve/veya ortasında düğmeler bulunan beyaz cübbeler giyerler. Bu düğmeler, Runi'nin yeteneklerini duyuran farklı sembollerle damgalanmıştır. Farklı beceri seviyeleri için düğmeler farklı malzemelerden yapılır; ahşap temel seviye, elmas ise en gelişmiş seviyedir.

BABAMIZ
Baba ejderha.

SENARYO
Dünya çapında oynanan bir şans/strateji oyunu. Kullanılan parçalar oyun kartlarına benzer, ancak farklı yaratıkların resimlerini içerir.

GÜNEŞTEN AÇ KALMAK
Güneşe çok uzun süre maruz kalmayan perileri etkileyen bir hastalık. Özellikle Yanık ve Solma bölgelerindeki perileri etkiler.

YANMA
Dünyanın kuzey üçte birlik kısmı. Burada her zaman güneşli, bu yüzden çok sıcak ve bazı bölgelerde sık sık fırtına oluyor. Yağmur ormanları ve kumlu ovaların yanı sıra geniş su kütleleri de var.

SOLMA

Burası dünyanın orta üçte birlik kısmı, kürenin en kalın şeridi. Burada bulutlar her zaman renklidir, çünkü her zaman "altın saat" ışığıyla aydınlanır. Burada hava soğuktur, sık sık kar yağar, asla yağmur yağmaz, ancak bazen sulu kar yağar.

Dünyanın bu geniş bölgesini bir kemer gibi çevreleyen devasa bir taş duvar var. Fade medeniyetinin çoğu evlerini bu duvarın içine inşa etmiş. Yoğun nüfuslu bölgelerde, duvarın içine bir hendek kazılarak duvar ikiye ayrılıyor ve yan yana uzanan gökyolu köprüleriyle korunaklı bir hendek oluşturuluyor.

GÖLGE
Burası dünyanın güney üçte birlik kısmı. Bu bölgeye güneş ışığı ulaşmadığı için sonsuza dek karanlıkta kalıyor; tek ışık kaynakları kutup ışıkları ve Ay Tüyü (Moonplume) uydularından yayılan ışık. Burası çok soğuk, karla kaplı; en soğuk yeri ise Netheryn olarak bilinen en güneydeki kutup.

DİKENLER
Arithia askerleri.

ÜÇLÜ KONSEY
Bu, kadim üç boncuklu elementallerden ve çok bilgili Runilerden oluşan bir konsey. Büyük güçleri nedeniyle krallıklar üzerinde belirli bir etkiye sahipler ve bazen siyasi meselelere müdahale ediyorlar. Herhangi bir kral veya kraliçenin yönetimi altında olmayan tarafsız bir bölge olan Bothaim'de ikamet ediyorlar.

GERÇEKLİK AYARI
Başkasının yalan söylediğini anlama konusunda eşsiz bir yeteneğe sahip olan kişi. Zihin Ağı kadar güçlü değiller, ancak daha yaygınlar ve özellikle element şarkılarını yeni duymaya başlayan ve askere alınmaktan kaçmaya çalışan gençlerin duyup duymadığını anlama yetenekleri nedeniyle Kraliyet tarafından çok değerlidirler.

MERHABA
Johkull halkının hediye edilen bir málmr'ı takma onuruna karşılık verme şekli. Serbestçe verilen ince bir saç örgüsü, alıcının saçına sıkıca bağlanır. Örgünün sıkılığı niyetler hakkında çok şey anlatır.

YERALTI ŞEHİR

The Fade'in duvarının altındaki (doğrudan Gore'un -The Fade'in başkentinin- altında) yerdeki büyük, girintili çıkıntılı yarık.

Burası terk edilmiş ejderha kanı taşı maden kuyularıyla dolu ve evsizler için bir sığınak. Bu maden kuyularının bazıları çöküyor ve duvarın her iki tarafındaki yaratıklar içeri sızarak barınak buluyor, bu da burayı yaşamak için çok tehlikeli bir yer haline getiriyor.

YAĞMUR YAĞMALI
Gondragh'ın bir bölümü. Büyük Gümüş Kılıç Orak, Vihn Zirveleri'nin içinde yer almaktadır.

GÖZETMENLER
Üçlü Konsey'in çift boncuklu "müritleri".

WEALD
Farklı elementleri en saf hallerinde içerebilmek için runik yazıtlarla donatılmış küçük, elde taşınabilir bir cihaz. Ateş, hava, su, toprak ve hatta ejderha alevi—ancak bu elementlerin depolanması nadirdir, çünkü bunların yapımı için bir Daga-Mórrk'un kanı gerekir.

YARATIKLAR/VARLIKLAR

ANTHE
Et yiyen ve ruhları yutarak onları yokluğa mahkum eden bir su yaratığı. Bothaim'in altında yuva yapan bir tanesi var.

CROWL
Fade'deki duvarın güney tarafındaki karlı ovalarda avlanan sürü halinde yaşayan yaratıklardır. Etçildirler.

DOOMQUILL
Dikenli, hırıltılı sesler çıkaran ve karların içine kazılmış yuvalara baskın düzenleyen yırtıcı hayvanlardır. Başlıca avları, daha savunmasız canlıların yeni doğmuş yavrularıdır.

YAŞLI KUŞ
Küllerden ve alevlerden doğan, kuşa benzeyen efsanevi bir yaratık.

FAE
Bu dünyadaki sıradan insanlar. Ölümsüz değiller, ama olağanüstü uzun ömürleri var.

Perilerin sivri kulakları ve keskin köpek dişleri vardır ve doğaları gereği ilkeldirler.

KADER ÇOBANLIĞI
Efsaneden çok gerçekliğe dayanan, büyük, gümüş renkli, kediye benzeyen bir yaratık. Onu görenler genellikle deli veya hayalperest olarak kabul edilir ve yaratığın onları niyet ettiklerinden farklı bir karar vermeye ittiğine dair hikayeler anlatırlar.

FAUNYCAW
Kanatlı, derimsi yaratıklar, kısa boyunları ve büyük, kasvetli gözleri vardır. Ortalama bir Moltenmaw'ın yarısından daha küçüktürler ve The Burn'deki pas rengi taşlarla karışabilirler. Kayalıklara ve tavanlara tutunabilirler ve yarasa benzeri kanatlara sahiptirler.

Bunlara binilebilir.

MERHAMET
Diz hizasında, beyaz saçlı ve tenli, düğme gibi yüz hatlarına ve keskin dişlere sahip bir yaratık. İncecik, keseli hayvanlar gibi katlanan vücutları ve uzun, püsküllü kuyrukları vardır. Geleceği görebilirler, ancak bu vizyonlar düzensizdir ve değişime tabidir.

Bu yaratıklar konuşabiliyor.

ERİMİŞ AĞIZLAR
Fade'de yaşayan ejderhalar. Tüylerle kaplıdırlar, yüzleri sivri ve gagalıdır. Tüyleri canlı renklerin bir karışımıdır; hiçbir Moltenmaw aynı renk paletine sahip değildir. Dünyanın her yerine rahatlıkla seyahat edebilirler ve yumurtalarını çalmak/etkilemek en kolay ejderhalardır.

AY TÜYLERİ
Gölge Diyarı'nda yaşayan ejderhalar. Derileri derimsi, parlak olup gri, inci, yanardöner ve beyaz tonlarındadır. Gözleri büyük, siyah ve ışıltılıdır, yüzleri yuvarlak, boyunları uzun, bedenleri zariftir. Kuyrukları ipek ipliklerden yapılmış fırçalar gibi uzundur. Soğuğu seven yaratıklardır ve güneşe dayanamazlar, aksi takdirde derileri yanar; gözleri de bu parlaklığa uyum sağlayamaz. Çok kurnazdırlar ve bu nedenle büyülenmesi veya yumurtalarının çalınması en zor ejderhalardır.

RAZAH

Erimiş halde doğan yaratıkların, ölmüş perilerin kuduz ruhları olduğu ve kan susuzluklarıyla zihinlerinin bozulduğu söyleniyor.

KILIÇLAR
Yanıklar'da yaşayan ejderhalar. Pullu, dikenli ve bol dişli yüzleri olan iri, kutu şeklinde yaratıklardır. Pas rengi, bronz, kırmızı, kahverengi, siyah ve altın gibi birçok farklı renkte olabilirler. Sıcaklığı seven yaratıklardır ve Gölge'nin şiddetli soğuğunda uzun süre hayatta kalamazlar. Çok gürültücü ve agresif olabilirler ve Ay Tüyleri kadar onları cezbetmek veya onlardan yumurta çalmak neredeyse imkansızdır.

KADİFE TROGG
Çöp biriktirmeyi ve çöplerle beslenmeyi seven, uzun ve ince yaratıklardır. Dört kolları, uzun siyah tüyleri ve mavi kadife derileri vardır. Yedikleri çöp parçalarından anılar tüketirler ve bunları ellerindeki büyük deliklerden çektikleri parlak, yapışkan uzantılar şeklinde dışarı atarlar; bu uzantıları yuvalarını süslemek için kullanırlar.

Bu yaratıklar konuşabiliyor.

WAIF
Sis perdelerinin arasında dolaşan, uzun boylu, nadir yaratıklar; ölülerden gelen mesajlar karşılığında ruhları kemirirler.

Bu yaratıklar konuşabiliyor.

KARAKTERLER

AHDRIK ADINA
Eski Gölge Kralı. Eudora Neván'ın partneri ve Elluin ile Haedeon Neván'ın babası.

AHRA
Büyük Gümüş Kılıçlı Tırpan.

MAYMUN
Tyroth'un, onların lütfu karşılığında Üçlü Konsey'e takas ettiği çocuk yetenek.

AÇIN
Haedeon Neván'ın Ay Tüyü.

ARKYN VAEGOR
Leş Yiyen Kral olarak da bilinir. Ostern Vaegor'un oğlu.

BHARON
Tyroth Vaegor'un Kılıç Tırpanı.

BORG
Kaan'ın evcil yetimi.

ÜFLEYİCİ
Beş Yaratıcıdan biri—Yeryüzünün Tanrısı.

CADOK VAEGOR
Şu anki Fade Kralı. Dothea Vaegor'un eşi, Turun Vaegor'un babası, Ostern ve Kovina Vaegor'un oğlu, Kaan ve Veya'nın öz kardeşi ve Tyroth Vaegor'un ikiz kardeşi. Arkyn Vaegor'un üvey kardeşi.

CENNET
Beş Yaratıcıdan biri—Eter Tanrısı.

CLODE
Beş Yaratıcıdan biri olan Hava Tanrıçası.

DOTHEA VAEGOR
Şu anki Fade Kraliçesi. Cadok Vaegor'un eşi ve Turun Vaegor'un annesi.

ELDING
Ath'ın Dörtlüsü'nün Başı.

ELLUIN ADINA
Gölge Diyarı'nın eski Prensesi. Ahdrik ve Eudora Neván'ın kızı ve Haedeon Neván'ın kardeşi. Aether Taşı'na emanet edilen aile soyunun mensubu.

ONLAR
Raeve'in Yeraltı Şehrinden kurtardığı genç arkadaşı Essi, Raeve ile Gore'da yaşıyor ve çok zeki.

EUDORA NEVÁN
Gölge Diyarı'nın eski Kraliçesi. Ahdrik Neván'ın eşi ve Haedeon ile Elluin Neván'ın annesi. Aether Taşı'na emanet edilen aile soyunun temsilcisi.

FALLON
Raeve'in uzun zaman önce kaybettiği arkadaşı.

GRIHM
Kral Kaan'ın ikinci adamı.

GRUFFIN
Ahvi'nin Moltenmaw yavrusu.

HAEDEON ADINA
Gölge Diyarı'nın eski prensi. Ahdrik ve Eudora Neván'ın oğlu ve Elluin Neván'ın kardeşi. Aether Taşı'na emanet edilen aile soyunun mensubu.

IGNOS
Beş Yaratıcıdan biri—Ateş Tanrısı.

KAAN VAEGOR
Burn'ün mevcut kralı. Ostern ve Kovina Vaegor'un en büyük oğlu. Cadok, Tyroth ve Veya Vaegor'un öz kardeşi. Arkyn Vaegor'un üvey kardeşi.

KORIE FARJÓR
Siharna Farjór'un kızı. Kaan, Cadok, Tyroth ve Veya Vaegor'un ilk kuzeni.

KYZARI VAEGORG
Gölge Prensesi. Kaan Vaegor ve Raeve/Elluin Neván'ın kızı. Ostern ve Kovina Vaegor'un torunu. Aether Taşı'na emanet edilen aile soyunun temsilcisi.

MAELL
Pyrok'un Erimiş Ağzı.

MIOR
The Burn'den süslü bir Mindweft. Vhrun'un kızı.

NOEVE
Daes Yolu'nu sık sık kullanan bir at arabası sürücüsü.

PASKALYA VAEGOR
Eski Yanıklar Kralı. Kovina Vaegor'un ortağı ve Arkyn, Kaan, Cadok, Tyroth ve Veya Vaegor'un babası.

PYROK
Kral Kaan'ın İmparatorluk Sarayı'nın pek de yardımcı olmayan bir üyesi. Roan'ın kardeşi.

RAYNE
Beş Yaratıcıdan biri olan Su Tanrıçası.

ROW ZHAROS
Ünlü bir ödül avcısı.

ROAN
Kral Kaan'ın İmparatorluk Sarayı'nın bir üyesi. Pyrok'un kardeşi.

HİLE
Gore'daki Curly Quill'in sahibi.

RYGUN
Kaan'ın Kılıç Tırpanı.

SEREME
Fíur du Ath'ın yüksek rütbeli bir üyesi.

SIHARNA FARJÓR
Beluhn'un şefi. Kovina Vaegor'un kız kardeşi, Korie Farjór'un annesi ve Kaan, Cadok, Tyroth ve Veya Vaegor'un teyzesi.

ÖLDÜRMEK
Elluin Neván'ın Ay Tüyü.

TYROTH VAEGOR
Gölge Diyarı'nın şu anki kralı. Ostern ve Kovina Vaegor'un oğlu. Kaan ve Veya'nın öz kardeşi, Cadok Vaegor'un ikiz kardeşi. Arkyn Vaegor'un üvey kardeşi.

A
Ruse'un en çok acıdığı şey.

İKİSİNDEN BİRİ
Burn'ün bir savaşçısı.

VEYA VAEGOR
Yanık Prensesi. Ostern ve Kovina Vaegor'un kızı ve en küçük çocuğu. Kaan, Cadok ve Tyroth Vaegor'un öz kardeşi. Arkyn Vaegor'un üvey kardeşi.

VRUHN
Dhomm'daki Curly Quill'in sahibi.

PRONUNCIATION GUIDE

MAYMUN
Ahh-vi

AÇIN
Uh-loo-m

ANTHE
Çok güzel

BELUHN
Bell-uhn

BHARON
Barron

CADOK VAEGOR
Kah-dock Vay-gore

ELLUIN ADINA
Ell-ew-in Neh-v-ah-n

ONLAR
Ess-ee

İLGİ ÇEKİYOR MUSUN?
Fee-er doo Ah-th

HAEDEON ADINA
Hay-dee-on Neh-v-ah-n

KAAN VAEGOR
K-ahn Vay-gore

KYZARI VAEGORG
K-eye-zar-ee Vay-gore

BAL VE MUÍEM
Yemek ve Moo-eem

MIOR
Mee-or

PASKALYA VAEGOR
Ohs-tern Vay-gore

RAEVE
Ray-vv

HAZIR
R-eh-di

RYGUN
Çavdar tabancası

SEREME
Ser-eam

SIHARNA
Sih-harr-nah

ÖLDÜRMEK
Slah-trah

TYROTH VAEGOR
Tie-roth Vay-gore

MERHABA
O-loo

İKİSİNDEN BİRİ
Ew-tris

VEYA VAEGOR
Vay-ah Vay-gore

TEŞEKKÜRLER

Ballad, ailemin ve inanılmaz ekibimin desteği olmadan mümkün olmazdı; bu ekibin çoğu, yayıncılığa ilk başladığımdan beri benimle birlikte. Bir kitabı büyütmek için bir köyün desteği gerekir ve bu, son iki yıldır kendimi izole edip, bu öyküyü hayata geçirmek için ruhumun en derinliklerine indiğim süreçte benim için hiç bu kadar doğru olmamıştı.

Sevgilim Josh. Bulder ve Ignos'un mükemmel bir karışımı olduğun için teşekkür ederim; sağlam ve kararlı olurken, beni aç bir alevin şiddetiyle seviyorsun. Hem bana hem de çocuklarımıza sunduğun fiziksel ve duygusal destek inanılmaz derecede onur verici. Sen benim kanatlarımın altındaki rüzgarsın.

Chinah (Editör ve Kalem) - güzel arkadaşım ve ömür boyu editörüm. Alfa okuma, beta okuma ve bu devasa hikayeyi cilalama için teşekkür ederim. Yanımda sen olmadan bir kitap yazmayı hayal bile edemezdim. Desteğin, özenin, detaylara verdiğin dikkat ve azimli adanmışlığın olmasaydı, Ballad'ı tek parça halinde bitirebileceğimden emin değilim. Seni arkadaşım olarak adlandırabildiğim için sonsuza dek minnettarım.

WME'den inanılmaz menajerlerim Caitlin ve Suzy. Hayallerimi gerçekleştirmek için gösterdiğiniz yoğun çaba için ikinize de teşekkür ederim. Azminiz, zarafetiniz ve olumlu tutumlarınız için minnettarım. Bu muhteşem süreç, bana olan inancınız olmadan mümkün olmazdı. Beni bulduğunuz ve hikayelerimi dünyanın dört bir yanındaki birçok okuyucuya ulaştırmak için gösterdiğiniz yoğun çaba için teşekkür ederim.

Anneciğim, Ballad'ı dikkatlice okumak için hayatının bunca zamanını ayırdığın için çok teşekkür ederim. Beni her zaman daha iyi, daha güçlü bir versiyonum olmaya teşvik ediyorsun ve bunun için sana son derece minnettarım. Seni seviyorum!

Sevgili kapak tasarımcım Aubrey. Bu öykünün kapağı için harcadığın tüm yıl ve benim için yaptığın her şey için teşekkür ederim. Değerlerin ve zarafetin için, özellikle de dünya ikimiz için de bir daha yaratıcı bir tel çalmaya imkan vermeyecek kadar gürültülü olduğunda, her zaman dimdik ve gururla yanında olacağım.

Alice Cao, kitabın her yerindeki muhteşem başlıklar için ve son dakika isteklerimi araya sıkıştırdığınız için teşekkür ederim. Olağanüstüsünüz ve yaratıcı dehanıza sonsuza dek hayran kalacağım!

Raven'a, Ann'e, Angelique'e, Talarah'a, Lauren'e ve babama... Bu öyküyü böylesine ham ve savunmasız bir aşamada okuduğunuz için teşekkür ederim. Yapıcı ve cesaretlendirici geri bildirimleriniz için teşekkür ederim. Bu öyküyü, ağır taş parçalarını birer birer yerleştirerek inşa etmemin geçtiği son iki yılda, iniş çıkışlarla dolu süreçte yanımda olduğunuz için teşekkür ederim. Hepinizi seviyorum ve takdir ediyorum.

Avon ve Harper Voyager'daki harika ekiplerime—bu hikayeyi en iyi haline getirmek için bana alan ve zaman tanıdığınız için teşekkür ederim. Uzatma taleplerimin her birini büyük bir nezaketle kabul ettiniz. Kaliteye öncelik verdiğiniz ve bu süreç boyunca beni desteklediğiniz için teşekkür ederim. Julia Elliott, Brittani DiMare, Hope Ellis, Diahann Sturge-Campbell, Owen Corrigan, Andrew DiCecco, Isabella Ogbolumani, Jennifer Hart, May Chen, Tessa Woodward, Danielle Bartlett ve DJ DeSmyter'a özel teşekkürler. Her biriniz perde arkasındaki kahramanlarsınız ve sonsuz ilgi ve destekleriniz için minnettarım!

Ve son olarak, ama kesinlikle en önemlisi, bu öyküyü sizlerle paylaşacak kadar gururlu ve kendinden emin olmamı sabırla bekleyen okurlarıma teşekkür ederim. Beni asla acele etmeye zorlamadığınız ve her gün bana ve öykülerime gösterdiğiniz sevgi ve destek için minnettarım.

Umarım Ballad'ı çok sevmişsinizdir (her ne kadar zaman zaman benden nefret etmiş olsanız da) ve üçüncü ve son kitaba dalmak için benim kadar heyecanlısınızdır. Karakterlere ve hikayeye her kelimemle saygı göstermek için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz veriyorum.

Sevgilerimle,
Sarah

TETİKLEYİCİ UYARILAR

Kan ve vahşet
Ölüm ve şiddet
Cinsel içerikli
İşkence
Cinsel saldırı/cinsel yırtıcı tehdidi ima edilmesi
Açık dil
Canlıya karşı acımasızlık/istismar
Hayvan/yaratık ölümü
Küçüklerin kaçırılması/ticareti (dolaylı olarak, sayfa dışında)
Travmatik doğum

SARAH A. PARKER TARAFINDAN

AY DÜŞÜŞÜ SERİSİ
Ay Yumurtadan Çıktığında

KRİSTAL ÇİÇEK SERİSİ
Bir Kristal Çiçeği Kanatmak
Gümüş bir sapı kırmak için
Bir Yabani Çiçeği Alevlendirmek

HarperCollinsPublishers

YAYINCI HAKKINDA

Avustralya
HarperCollins Yayıncılık Avustralya Pty. Ltd.
13. Kat, 201 Elizabeth Caddesi
Sydney, NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada
HarperCollins Kanada
Bay Adelaide Merkezi, Doğu Kulesi
22 Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario M5H 4E3, Kanada
www.harpercollins.ca

Hindistan
HarperCollins Hindistan
DLF Cyber City, 10 Numaralı Bina, A Kulesi, 4. Kat,
DLF Faz II, Gurugram, Haryana – 122002
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda
HarperCollins Yayınevi Yeni Zelanda
D1 numaralı ünite, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık
HarperCollins Yayıncılık Ltd.
1 Londra Köprüsü Caddesi
Londra SE1 9GF, Birleşik Krallık
www.harpercollins.co.uk

Amerika Birleşik Devletleri
HarperCollins Yayıncılık A.Ş.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

Dublin
HarperCollinsYayıncıları
Macken Evi, 39/40 Mayor Caddesi Yukarı
Dublin 1
D01 C9W8, İrlanda
www.harpercollins.co.uk